

Cám Ơn Em Vãn Cười

Contents

Cám Ơn Em Vãn Cười	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	44
11. Chương 11	50
12. Chương 12	56
13. Chương 13	62
14. Chương 14	68
15. Chương 15	74
16. Chương 16	77
17. Chương 17	84
18. Chương 18	90
19. Chương 19	95
20. Chương 20	100
21. Chương 21	106
22. Chương 22	111
23. Chương 23	116
24. Chương 24	122
25. Chương 25	128
26. Chương 26	134
27. Chương 27	139
28. Chương 28	145
29. Chương 29	150
30. Chương 30	154
31. Chương 31	160
32. Chương 32	164
33. Chương 33	169
34. Chương 34	174
35. Chương 35	178
36. Chương 36	183
37. Chương 37	189
38. Chương 38	194
39. Chương 39	199
40. Chương 40	204
41. Chương 41	209

42. Chương 42	213
43. Chương 43	218
44. Chương 44	225
45. Chương 45	231
46. Chương 46	236
47. Chương 47	241
48. Chương 48	247
49. Chương 49	251
50. Chương 50	256
51. Chương 51	263
52. Chương 52	268
53. Chương 53	275
54. Chương 54	283
55. Chương 55	287
56. Chương 56	292
57. Chương 57	298
58. Chương 58	306
59. Chương 59	314
60. Chương 60	319
61. Chương 61	324
62. Chương 62	328
63. Chương 63	334
64. Chương 64	339
65. Chương 65	344
66. Chương 66	351
67. Chương 67	356
68. Chương 68	362
69. Chương 69	367
70. Chương 70	375
71. Chương 71	380
72. Chương 72	385
73. Chương 73	391
74. Chương 74	396
75. Chương 75	401
76. Chương 76	406
77. Chương 77	411
78. Chương 78	417
79. Chương 79	421
80. Chương 80	425
81. Chương 81	429
82. Chương 82	434
83. Chương 83	437
84. Chương 84	443
85. Chương 85	446
86. Chương 86	451
87. Chương 87	456

Cám Ơn Em Vãn Cười

Giới thiệu

Edit: LinhThể loại: school life, romance, drama, game,edy. Nhân vật: Diệp Lăng x Lăng Dương. Lăng Dương bỏ tiền ra

1. Chương 1

Trải nghiệm ban sơ cuộc sống ở chung

Lăng Dương rốt cục được dọn khỏi phòng ngủ như ý nguyện.

Điều này có nghĩa là tương lai sau này cậu không cần phải nhẩn nhịn cái mạng trường chậm đến phát điên thỉnh thoảng còn động kinh này nữa, cũng không cần phải giành giật từng giây từng phút để tắt máy logout trước mười hai giờ nếu không sẽ có nguy cơ bị người cường chế cắt điện làm cháy CPU.

Có một lần cậu cùng người khác đánh cược PK, P được một nửa thì bạn cùng phòng mở PPLIVE xem phim, làm cậu bị lag mất máu liên tục, mãi đến khi chỉ còn 30 điểm máu thì hình mới bắt đầu động, kết quả khỏi cần phải nói, dĩ nhiên là thua trận.

Nếu là thua thông thường thì cứ việc thua, nhưng trùng hợp lần ấy cậu đánh cược mạo hiểm lớn, thua sẽ tỏ tình với người anh em tốt nhất của mình, sau đó... Chuyện về sau không cần đề cập, tóm lại là từ sau hôm đó cậu quyết định phải dọn ra ngoài.

Hồi trước Lăng Dương không ra ngoài thuê phòng là có nguyên do, ở trọ một mình tiền thuê quá đắt, cậu lại chưa tìm được đối tượng ở chung thích hợp.

Nhưng ông trời chiếu cố, ngay vào lúc cậu có nhu cầu thuê phòng mãnh liệt chưa đến vài ngày thì trường học xảy ra đại sự, chuyện này đã ảnh hưởng trực tiếp đến sinh hoạt ngày sau.

Kể đến thì phải bắt đầu từ lịch sử của ngôi trường cậu đang học.

Đại học Yên Sơn là một ngôi trường cổ có trăm năm lịch sử... (bỏ bớt 10000 chữ)

Một ngôi trường có lịch sử lâu đời như thế, nhất định có chứa rất nhiều lắng đọng đầy phẩm chất, một trong số đó chính là tính bao dung quảng đại.

Không tin bạn có thể đi khảo sát thực địa bất kỳ một trường học nào có trăm năm xưa cũ, cái tính bao dung biển nạp trăm sông này luôn cho người ta cảm giác không gì không có, bất kể là bán sách cũ, bán đĩa rác (đĩa đục lỗ, đây là các đĩa CD bị cty bên Mỹ tiêu hủy, không được phép bán ra thị trường nên đục một lỗ nhỏ trên đĩa để làm ký hiệu, sau đó các đĩa này được nhập vào TQ với danh nghĩa hàng phế thải, được bán với giá rẻ và dĩ nhiên vẫn nghe được), bán phim đen, hay là bán bánh rán trái cây, ở trong đây đều có thể tìm được một chỗ.

Điều này đương nhiên cũng được thể hiện trên diễn đàn trường học.

Diễn đàn của đại học Yên Sơn là một BBS (bulletin board system) có quy mô vô cùng lớn, trong này có rất nhiều box con, lưu lượng người lớn, đề tài rộng mở, người bên ngoài cũng thích vào đây spam (nguyên văn là rót nước, là thích post nhảm nhí trong diễn đàn), về sau admin quyết định thương lượng với vài admin BBS khác của các trường cao đẳng trong làng đại học, làm thành một diễn đàn liên hợp.

Trong diễn đàn có một khu tình cảm, trong khu có một box SEX, tên tiếng Trung là quan hệ lưỡng tính. Còn có một khu sức khỏe, trong khu có một box SEX-HEALTH, tên tiếng Trung là sức khỏe giới tính và tâm lý giới tính, trong đây còn có cả nghiên cứu sinh hệ y học và hệ tâm lý tọa trấn.

Bằng nhiều đây có thể thấy được đôi nét về mức độ phóng khoáng của diễn đàn.

Lăng Dương biết có một đám người vào box điều hành xin được mở box mới đã rất lâu, nhưng admin chậm chạp không phê chuẩn, chuyện này làm đến mức ầm ĩ xôn xao, toàn bộ mọi người đều biết, còn muốn kí tên liên hợp.

Một diễn đàn ngay cả box SEX cũng dám mở thì vì đâu lại kiêng dè như thế?

Bởi vì lần này bọn họ xin mở một box tên là HOMOSEXUAL, thế giới đồng chí.

Lăng Dương ôm thái độ bàng quan đứng ngoài quan sát toàn bộ quá trình sự việc, nhưng trước sau không tham gia vào đó, nói thật cậu chẳng tin tưởng mấy vào việc box này được xin thành công.

Cho nên khi diễn đàn đưa thông báo mở box mới thì cậu hết cả hồn.

Không hổ là trường cổ trăm năm, biển nạp trăm sông, bao dung rộng lượng...

Lăng Dương thật sự tự hào vì mình có thể thi đậu vào một trường đại học vĩ đại như thế.

Đúng vậy, Lăng Dương là GAY trời sinh, không chỉ thuần GAY, mà còn thuần 0.

Đấu tranh những ngày thành lập box cậu không tham gia không có nghĩa là sau khi lập box cậu cũng chỉ làm khán giả.

Bản thân là một người dùng hoạt động mạnh trên BBS trường, ID nổi danh, một con sứa (nguyên văn là thủy mẫu, như giải thích ở trên, spam là rót thủy thì thủy mẫu có thể hiểu là trùm spam) thâm niên như Lăng Dương đã nhanh chóng spam ra thành tựu ở box HOMO, còn tham dự buổi offline đầu tiên do mod tổ chức, quen biết không ít đồng loại.

Từ Hiền là một trong số đó.

Lăng Dương và Từ Hiền bình thường ở trong box cũng rất hay tán gẫu, đến khi gặp mặt thì chỉ hận đã quen nhau quá trễ, ngay tại chỗ kết làm chí giao.

Từ Hiền cũng có chủ ý dọn ra ngoài từ lâu, khổ nỗi không tìm được bạn cùng phòng chia sẻ tiền điện nước, hai người ăn ý với nhau, lập tức bắt đầu tìm kiếm phòng thuê.

Muốn nói đến lý do Từ Hiền không muốn ở túc xá, cũng là một trong những lý do Lăng Dương không muốn ở túc xá, đồng thời cũng là lý do chính yếu quảng đại nam đồng chí không muốn ở túc xá, thì phải bắt đầu từ lịch sử trăm năm của trường học...

Bởi vì đại học Yên Sơn thật sự có lịch sử rất rất lâu, ký túc xá mới nhất cũng đã xây từ mười hai năm trước, đừng nói đến nhà vệ sinh độc lập, một tầng lầu cũng chỉ có hai nhà vệ sinh công cộng, muốn tắm rửa cũng phải ra nhà tắm công cộng ngoài ký túc xá.

Nhà tắm công cộng đối với những người thuần GAY như bọn họ mà nói, quả thực là thiên đường và địa ngục kết hợp, nơi hướng về và trốn tránh.

Chỉ cần mỗi điểm ấy thôi, bọn họ không dọn ra ngoài không được.

Dựa theo yêu cầu ít tiêu chuẩn thấp của hai người, bọn họ nhanh chóng chọn được một căn hộ hai phòng, phòng ở mặc dù cũ nhưng được cái lấy sáng tốt, chính đồn khá sạch sẽ, khó nhất chính là vị trí đẹp, ngay trong trường học, đến cả cửa trường cũng không cần bước ra.

Vì sao ở trong trường lại có phòng ở cho thuê, bởi vì đây là một trường học cổ đã có trăm năm lịch sử...

Không tin bạn có thể đi khảo sát thực địa một lần nữa, bất kỳ một trường cao đẳng nào có vài năm tuổi thì đều sẽ có rất nhiều công trình vừa không phải trường học vừa không phải ký túc xá như thế này, nguyên bản là để cho công nhân viên ở, bây giờ công nhân viên đa phần có tiền, đều mua nhà bên ngoài, chỗ cũ bèn cho sinh viên thuê.

Sống trong trường học có rất nhiều chỗ tốt, vừa không cần phải tuân thủ quy định ký túc xá, vừa được hưởng phúc lợi khuôn viên trường, vô luận đi căn tin hay kêu cơm ngoài đều rất tiện, biết thầy cô muốn điểm danh cũng có thể chạy tới kịp thời.

Tươi đẹp hơn nữa là, trong tòa nhà của bọn họ có gắn băng thông rộng, nhưng vẫn bảo lưu cổng mạng của sân trường, muốn chơi game thì kết nối băng thông rộng, muốn lên BBS thì nối mạng sân trường, song tuyên tác nghiệp đến quên trời quên đất.

Chọn một ngày lành tháng tốt, dưới sự trợ giúp của anh Gấu, bạn cùng phòng với Lăng Dương, dọn chút đồ đạc con con của Lăng Dương từ cửa Bắc trường học đến cửa Đông trường học, hai người đã bắt đầu cuộc sống ở chung như vậy đây.

Đương nhiên là quan hệ nam nam ở chung thuần khiết.

Bạn hỏi vì sao hai người không ghép thành một đôi? Nguyên nhân rất đơn giản.

Hai công gặp nhau có thể có một thụ, hai thụ gặp nhau cũng chỉ có thuê chung nhà.

À, còn có thể trở thành khuê mật tốt.

Cùng đồng loại ở chung, chỗ tốt nhất chính là không cần tìm mọi biện pháp giấu diếm bí mật của mình, có đôi khi còn có thể chia sẻ ít tài nguyên như hình trai cơ bắp, GV và vân vân.

Về lâu về dài, cho dù mang đàn ông về nhà qua đêm cũng sẽ không khiến đối phương thấy kinh khủng.

Nhìn từ mọi phương diện, Từ Hiền đều là một bạn cùng phòng không tồi, cậu ấy (nói) biết nấu cơm, lại còn (nói) thích quét dọn phòng, quan trọng nhất là, cậu ấy (nói) không biết dùng PPLIVE để xem phim.

Chỗ ấy quả thực rất trọng yếu.

Lăng Dương ráp xong máy tính, gắn dây mạng, chuyện đầu tiên là vào trang web ngầm chuyên mua bán tài khoản phi chính thức trừ danh — 3715.com

Tất cả tài khoản game không rõ lai lịch đều có thể treo giá bán tại đây, an toàn tự lo, nguy cơ tự chịu, có bị người khác lừa cũng không ai lấy lại công bằng cho.

Nhưng việc làm ăn ở nơi này vẫn phát đạt, bởi vì so với sàn giao dịch chính thức nó có hai ưu điểm rõ rệt: một là rẻ, không thu phí trung gian; hai là nhanh, không cần đi làm thủ tục chuyển nhượng linh tinh.

Chỉ cần gặp được cái thích hợp là có thể liên lạc với người bán trong ngày hoàn thành giao dịch.

Lăng Dương trước giờ luôn chơi một trò game online tên là “Hồn Đạm OL”, trò chơi này thiết kế không tồi, vô luận PVE (player vs environment) hay PVP, hệ thống đều thiết kế rất hợp lý.

“Hồn Đạm OL” cùng đại bộ phận game online trong nước giống nhau, là phân chia server theo khu vực, ở khu bọn họ có hai server, một cái là server cũ được mở ra từ thời Open Beta, server Đại Sơn, một cái là server mới mới mở được hơn nửa năm, server Lâm Sơn.

Lăng Dương lúc trước chơi ở server cũ, theo thời gian trôi qua, một phần người chơi AFK (away from keyboard), một phần người chơi chuyển sang server mới, người ở server cũ ngày càng ít, thường xuyên đánh đoàn đội phó bản đều không tổ đủ người.

Vừa vặn cách đây không lâu Lăng Dương gặp được một người quen cũ cũng từng là người chơi ở server cũ, nửa năm trước Lâm Sơn vừa mở thì theo bang hội chuyển sang server mới phát triển, bây giờ nghe nói xông pha bên đó không tồi.

Hắn biết được hiện trạng thê thảm của server cũ, dứt khoát mời Lăng Dương qua đây, Lăng Dương vốn cũng không muốn ở server cũ nữa, bèn gật đầu đáp ứng.

Sau đó chính là một loạt chuyện linh tinh tìm phòng chuyển nhà, chờ hết thấy dàn xếp xong, Lăng Dương đương nhiên phải trở về nghề cũ, nhớ tới lời người quen cũ, Lăng Dương quyết định mua một tài khoản server mới để chơi.

Muốn nói đến chuyện Lăng Dương chơi game, hứng thú phải nói vô cùng tận, vừa thích đi phó bản, lại thích ra chiến trường, thích chạy vòng (chơi nhiệm vụ liên hoàn), chạy thương, làm nhiệm vụ, ngay cả mấy việc khô khan nhặt nhèo như chép sách, trồng trọt, luyện kỹ năng sinh hoạt cậu cũng đều có thể làm đến quên cả thời gian, duy chỉ có một việc là không thích luyện cấp.

Acc hồi trước của cậu hoàn toàn do hai người bạn cùng chơi bắt ép lôi kéo mà lên, vì để cậu chịu ngoan ngoãn luyện cấp trong chốc lát mà hai người họ cầu khẩn ông bà, cung phụng cậu như tổ tông.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì Lăng Dương là tể ti duy nhất bọn họ biết, tục xưng vú em.

Lăng Dương là một GAY, không sai, nhưng cậu rất đàn ông, có rất ít thằng đàn ông thích chơi trị liệu.

Lúc trước khi lập acc, Lăng Dương cũng muốn chơi cung thủ hoặc pháp sư, cậu thích đùa bốn đối thủ từ xa, mười bước giết một người, không dính một cọng cỏ.

Thế nhưng bè đảng từ nhỏ đến lớn của cậu, các anh em tốt của cậu nói đoàn đội cần một tể ti, mà cậu không thể nghi ngờ là người thích hợp nhất.

Nể mặt giao tình nhiều năm, Lăng Dương cắn răng, quyết tâm luyện một vú em.

Lăng Dương ở kho dữ liệu của 3715 tìm kiếm tể ti miễn cấp server Lâm Sơn.

Đừng hỏi vì sao rõ ràng có thể chọn lựa một lần nữa nhưng vẫn muốn chơi vú em, quả thật chơi tể ti lâu như vậy cậu đã thành thói quen, mà thói quen là một thứ rất đáng sợ.

Hơn nữa cậu phát hiện kỳ thật tể ti cũng rất thú vị, nếu thực đi sâu vào sẽ thấy rất nhiều lạc thú.

Tuy không thể giống pháp sư và cung thủ lấy mạng người từ ngàn dặm, nhưng dùng vô tận sữa dìm chết kẻ thù, nhìn đối phương nghiêng ngã nghiêng lợi lại chẳng thể làm gì cũng là một loại hưởng thụ.

Tài khoản phù hợp yêu cầu của Lăng Dương có bốn cái.

Trang bị gì gì đó Lăng Dương không cần, cái đấy có thể kiếm lại, nhưng tên thì không thể đổi được.

Chọn một cái tên hay là mấu chốt thành công.

Cái đầu tiên là “Obama Khen Tui Đẹp Trai”, Lăng Dương xí~, Bin Laden còn khen kỹ thuật trên giường của tui đây này.

Cái thứ hai là “Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng”, ọe

Cái thứ ba là Hòa Tinh Văn.

Cái cuối cùng có vẻ không tồi, “Linh Đang Nhi”, cũng coi như thuộc nhà Lăng Dương (Lăng Dương là lingyang, Linh Đang là lingdang), nghe có vẻ trong sạch lại đáng yêu, Lăng Dương tưởng tượng ra hình ảnh một cô bé con mắt to, cột hai bím tóc thiệt dài, trên dây cột tóc treo hai cái lục lạc con.

Linh Đang Nhi là một acc nữ, nhưng cái này không quan trọng, có làm nhân yêu hay không không phải do bề ngoài quyết định mà phải xem có một trái tim nhân yêu hay không.

Lăng Dương có một trái tim đàn ông cho nên thân loli gì đó đều là phù du.

Lăng Dương còn có một trái tim yêu đàn ông, chơi acc nữ nếu có thể thuận tiện cửa luôn một anh giai thì tốt quá.

Nghĩ đến đây, Lăng Dương không chút do dự liên lạc người bán.

Trải qua một phen cò kè mặc cả, Linh Đang Nhi bị gán cho Lăng Dương với cái giá năm tờ Mao gia gia (năm tờ Mao Trạch Đông aka năm tờ 100 đồng), tiền mua acc cộng thêm tiền thuê nhà đã tiêu hết sinh hoạt phí tháng này của Lăng Dương.

Càng thăm hơn là, trường học đã bắt đầu nghỉ hè, căn tin nghỉ làm việc, hạn ngạch trong phiếu cơm hoàn toàn không thể sử dụng đến.

Cũng may Lăng Dương có dự kiến trước, khi chuyển nhà đã thuận tiện nhờ anh Gấu mua giúp một thùng mì gói, nếu ăn tiết kiệm, cách dăm ba ngày lại đến chỗ Từ Hiền ăn ké thì có thể kiên trì đến tháng sau.

Lăng Dương đã có một thời gian không đăng nhập trò chơi, chỉ download gói update thôi đã mất nửa giờ.

Đưa vào tài khoản mật mã, một tiểu loli ăn mặc thảm thương xuất hiện tại giao diện chọn nhân vật.

Tuy rằng Lăng Dương không trông cậy một tài khoản năm trăm đồng thì có thể mang trang bị tốt gì, nhưng thể này thì cũng quá bi thảm rồi, nhân vật cấp 80 còn mặc quần cấp 50, áo choàng là vật quá độ Lăng Dương đã đào thải từ cấp 60, càng ghê tởm hơn là đôi hài, nhớ không lầm là nhiệm vụ cấp 38 cho?

Duy nhất đáng giá là vũ khí trên tay, một cây quyền trượng tể ti miễn cấp thường dùng, bởi vì là trang bị kiếm được đã buộc chặt, cho nên không thể bán.

Lăng Dương thở dài một hơi, nhấn đăng nhập phía dưới nhân vật, đi vào một thế giới cậu vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

2. Chương 2

Trêu ghẹo giai đẹp dễ gặp nguy hiểm

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương dọn ra ngoài ở), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: ngày đầu tiên ở cùng Hoa Hoa

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người (đây là BBS liên đại học, trạm là chỉ đc gửi từ trường đại học nào)

Chính thức dọn ra ngoài ở cùng Hana-san, buổi sáng cậu ấy tự tay làm thức ăn, thật là một người vợ hiền tuệ, mấy người cứ việc GATO đi.

Oa ha ha ~O(_)O

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt • Real Madrid mà đoạt cúp tui sẽ chạy *** ở sân bóng), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: ngày đầu tiên ở cùng Hoa Hoa

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Vốn rất ghen tị, nhưng nhìn xuống dưới thấy mặt cười thụ thụ chuyên dùng, đã bình thường trở lại. (=)))

Chúc hai người tính phúc.

Lăng Dương vừa lên mạng, kênh bang hội liền sôi trào.

“Mịa nó, tui mù rồi hả?”

“!!!!!! Chị dâu login kìa!!!!”

“Ý

là tui mở client không đúng cách à?” (client chính là tập tin game bạn click vào để vào game, game nào phải cài đặt mới chơi đc thì gọi là game client)

“Á? Tình huống gì thế này?”

“Linh Đang Nhi chính chủ?”

“Lừa đảo chết bầm còn có mặt mũi login! Tại sao còn để thứ này trong bang không đá?”

“Chân tướng còn chưa điều tra rõ, mọi người đừng phỉ nhổ vội.”

“Cưới vợ mạo hiểm lớn, làm gay sung sướng hơn, vợ chồng Linh Đang Nhi chính là ví dụ sống.”

Lăng Dương cảm thấy quá ồn ào, bèn thuận tay đóng kênh bang hội.

Bang phái sớm muộn gì cũng phải lui, trước đó, cậu phải tử tế quan sát acc vừa mua này mới được.

Các thứ trang bị khỏi phải nói, nhìn bên ngoài đã biết được chút ít, nhìn tử tế càng thấy vô cùng thâm hiểm.

Nhấn này chẳng biết đào từ nắm mộ nào, thuộc tính làm cho người ta vừa nhìn đã muốn thâm lặn rơi lệ.

Mịa nó một đại tể ti mang nhấn tăng sức mạnh làm mốc gì, thấy quái thì cầm trượng gõ à?!

Nhưng thật ra cũng có được một ít thành tựu, theo phân phối thì nguyên chủ nhân của acc này thiên về PVE, rất ít PVP, rất nhiều thành tựu phó bản, rất ít thành tựu chiến trường, dính đến sân đấu gần như không có, trái lại thành tựu đạo bản đồ thì có đủ, xem ra là một người thích du lịch.

Dựa vào kinh nghiệm hành tẩu giang hồ vài chục năm của Lăng Dương thì một acc như thế này căn bản là đã có chồng/vợ, trong trò chơi hai người ở bên nhau không cách nào lên giường thì cũng chỉ có thể đi dạo bản đồ.

Kỹ năng sinh hoạt... chỉ luyện nấu nướng, thật là một người ham ăn.

Lăng Dương là một kỹ năng sinh hoạt khổng (khổng: complex, đặc biệt để tâm đến một thứ gì đó), acc lúc trước đều luyện mãi cả ba kỹ năng sinh hoạt (nếu không phải hệ thống quy định chỉ có thể học ba loại, sợ là cậu sẽ học toàn bộ kỹ năng sinh hoạt), ngay cả loại kỹ năng vô vị chỉ đơn giản dùng để giết thời gian như câu cá cũng mãi cấp.

Kỹ năng sinh hoạt của acc này cậu tạm thời còn chưa xác định được ý tưởng, hái thuốc chế được là tổ hợp ưa thích của cậu, nhưng may vá cũng là tình yêu trong lòng, rèn đúc làm ra vũ khí cũng không tệ, cậu chẳng muốn bỏ cái nào.

Sau này nói tiếp, sau này nói tiếp.

Mục quan hệ xã giao Lăng Dương chẳng thèm nhìn lấy một cái, sớm muộn gì cũng phải xóa sạch thôi.

Cuối cùng là mục kỹ năng nhánh, đó cũng là chỗ đặc sắc nhất của “Hồn Đạm OL”.

Trong trò chơi có sáu loại nghề nghiệp, từng nghề đều có rất nhiều nhánh bất đồng, giữa các nhánh có thể tổ hợp lẫn nhau, ngoại trừ cách cộng điểm theo phong trào, còn có thể phái sinh ra rất nhiều nhánh ít được lưu ý.

Cộng điểm khác nhau, cách chiến đấu của nhân vật sẽ hoàn toàn khác nhau.

Nghiên cứu cách cộng điểm và các phương thức chiến đấu bất đồng luôn là thứ hấp dẫn nhất đó giờ của “Hồn Đạm OL”.

Trong diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL” có một box riêng chuyên thảo luận về vấn đề này, sửa Lăng Dương cũng là khách quen trong đó.

Ví dụ như nghề tế ti này đi, có ít nhất ba cách cộng điểm chính.

Đầu tiên là hệ thánh quang, am hiểu trị liệu, kỹ năng thường phải đọc, thời gian ngâm xướng rất dài, bơm được nhiều máu, nhân vật không thể thiếu khi đi phó bản đoàn đội, tọc xưng vú lớn.

Thứ nhì là hệ hủy diệt, am hiểu dame, đặc điểm lớn nhất là có thể chuyển thương tổn của kẻ thù thành máu của chính mình, tọc xưng quỷ hút máu, bị rất nhiều người thống hận, là nhân vật thường thấy trên sân PK.

Thứ ba là hệ thú ảo, am hiểu phụ trợ, có thể cường hóa năng lực tác chiến của bảo bảo trên biên độ rộng, bơm máu cho bảo bảo. Trong “Hồn Đạm OL” có rất nhiều chủng loại bảo bảo, vật công, pháp thuật, chú thuật... Giữa một đám người, một cao thủ hệ thú ảo có thể sử dụng cho vài loại nghề nghiệp, biến đổi thất thường, khó nắm bắt nhất. Trong game hình tượng bảo bảo được thiết kế rất đáng yêu, không ít cô gái vì vậy mà chơi hệ thú ảo.

Đương nhiên còn có hệ tăng lữ, hệ hỗn hợp các kiểu cộng điểm ít phổ biến, thứ gì cũng có.

Kiểu cộng điểm Lăng Dương thường dùng là hệ tự nhiên.

Hệ tự nhiên vốn là một nhánh hoang phế đến không thể hoang phế hơn nữa, sau khi có một cao thủ tế ti tự nhiên công bố các clip PK của mình lên mạng thì đã đẩy lên cơn sốt tế ti tự nhiên một khoảng thời gian, rất nhiều tế ti đều bắt chước cách cộng điểm và thủ pháp của người này.

Có điều dần dà mọi người phát hiện cách cộng điểm này rất đánh đổ thao tác, không phải ai cũng luyện được, một vài người không đủ kỹ thuật quả nhiên chỉ có thể buông tha, phong trào này dần thối lui.

Nhưng Lăng Dương từ trước đến nay không đi theo đường tầm thường, cậu vẫn thích chơi tế ti hệ tự nhiên.

Acc Linh Đạm Nhi này được cộng điểm vô cùng đại chúng, đi theo con đường tế ti thánh quang.

Lăng Dương cũng không mấy bất ngờ, lúc nhìn thấy giao diện thành tựu của cô thì cậu đã đoán được kết quả này.

Nhưng Lăng Dương rất không thích cái kiểu đọc phép, đứng im một chỗ như tượng, cho dù là bơm máu, cậu cũng phải nhảy lên nhảy xuống mới bằng lòng.

Cho nên cậu quyết định tới chỗ NPC thầy nghề để tẩy điểm.

Một lần tẩy điểm không mắc, chỉ cần 20 vàng.

Thầy thông báo số vàng cậu mang theo không đủ, muốn cậu mang đủ tiền rồi lại đến.

Lăng Dương mở cột vật phẩm ra, 36 bạc 88 đồng...

Ồ, cái cảm giác thất bại vô lực này.

Nhớ đến acc của cậu tuy không phải hạng giàu có gì, nhưng quanh năm cũng có mấy trăm vàng trên người, lần nhiều nhất thậm chí đến tận 1800 vàng, lúc ấy Lăng Dương còn thấy mình giàu chảy mỡ, hận không thể tìm một anh đẹp giai để bao dưỡng.

Thứ tư vì chỉ trong một đêm bị đánh trở về trước thời giải phóng làm cho người ta thật khó chịu.

Hiện tại việc cấp bách là chẳng cần biết lấy từ đâu nhưng phải kiếm tiền để tẩy điểm đã, sau đó sẽ chậm rãi chạy thương kiếm tiền.

Đang nghĩ như vậy thì nhìn thấy bên cạnh xoạt —— mọc ra một người.

Giây phút người này xuất hiện, cả màn hình Lăng Dương trắng béc.

Trang bị của một người càng tốt thì cấp bậc cường hóa càng cao, hiệu quả phụ ma càng cao cấp, bảo thạch được khảm càng hiếm có, khi nhân vật xuất hiện thì hiệu ứng ánh sáng sẽ càng chói mắt.

Bởi vậy sau khi người này xuất hiện, toàn thân đều dán đầy nhãn “đại gia”.

Lăng Dương liếc mắt đã nhận ra áo giáp người này mặc là áo giáp chiến sĩ cấp cao nhất, chỉ rơi trong phó bản đoàn quy mô lớn, còn vũ khí và tấm khiên của hắn thì không cái nào không chứng tỏ hắn giữ vai trò xe tăng trong đoàn đội, hơn nữa rất có thể là xe tăng chính.

Đúng vậy chính là nhân vật ngu ngốc đi đầu đội ngũ xoay hoa cúc về phía mọi người, chính mình đỡ tất cả công kích của BOSS.

Rất nhiều đứa con trai thích đóng kiểu nhân viên bảo vệ này “hi sinh một mình ta, bảo vệ cả đoàn người”, nghe đâu sẽ sinh ra khoái cảm mạnh mẽ về mặt tâm lý, có thể thỏa mãn ham muốn mở rộng cái tôi của đám người theo chủ nghĩa đàn ông.

Là một tiểu 0 khuyết thiếu ý thức trách nhiệm, Lăng Dương không thể nào hiểu được tâm lý đã bị ngược còn rất tự hào này.

Có điều người này xuất hiện đúng lúc quá, ngay cả bộ áo giáp đen như quạ kia ở trong mắt Lăng Dương cũng trắng như thiên nga.

Vị trí của Lăng Dương vốn chẳng phải điểm truyền tống gì, thế nhưng cậu bây giờ đã bị hào quang chói lóa của người vừa tới bắn cho mù hai mắt, ngay cả người này làm sao mọc ra được cũng không nghĩ đến.

Nhìn hắn, mắt Lăng Dương sáng lên —— lúc trước là sáng bị động, bây giờ là sáng chủ động.

Hiện tại nội tâm của cậu chỉ có một suy nghĩ: đây chẳng phải là heo vàng rơi từ trên trời xuống sao.

trước mặt Linh Đang Nhi: HI, anh đẹp giai.

Người kia im lặng.

Anh đẹp giai thì phải giả vờ lạnh lùng, Lăng Dương hiểu.

trước mặt Linh Đang Nhi: anh đẹp giai, giúp cái, acc của em vừa mới bị trộm, muốn tẩy điểm kỹ năng cũng không có tiền, có thể cho mượn 20 vàng không? Ngày sau sẽ trả.

Trả mới sợ, 20 vàng đối với người như thế này chẳng qua là chín trâu mất một sợi lông, đến lúc đó cho dù Lăng Dương nhớ trả, người ta chưa chắc đã thèm.

Đợi nửa ngày đối diện chẳng có động tĩnh chi hết, ngay vào lúc Lăng Dương bắt đầu rửa xả giàu mà keo thì người kia đột nhiên gửi lời mời giao dịch.

Lăng Dương nhấn xác nhận, nhận 20 vàng của đối phương.

Hầy, còn tưởng rằng thấy mình bị trộm acc tội nghiệp có thể cho thêm vài đồng, đòi 20 thật sự chỉ cho 20, đúng là càng nhiều tiền càng keo kiệt, biết thế đã đòi 50 rồi. Lăng Dương vô lương tâm nghĩ thầm, nhưng ngoài miệng thì vẫn diễn cho hết màn kịch.

trước mặt Linh Đang Nhi: cảm ơn anh đẹp giai, moa một cái nào (3) MOA

~ trước mặt Linh Đang Nhi: anh đẹp giai đi thông thả, tạm biệt.

Lăng Dương xoay người đưa tiền còn chưa cầm nóng tay cho NPC, điểm kỹ năng nhanh chóng trở về trạng thái nguyên thủy.

Đã không chơi một thời gian, chính mình trước kia cộng điểm như thế nào cũng không nhớ hết được, chỉ có thể dựa vào trí nhớ cộng từng điểm một, thuận tiện suy nghĩ thử cách phân phối điểm mới.

Cứ thế mất hai mươi phút.

Đợi Lăng Dương vất vả nhấn nút xác nhận, đóng giao diện kỹ năng nhánh thì phát hiện anh nhà giàu vừa rồi cho cậu mượn tiền vẫn còn đứng đằng sau, hai mươi phút qua không chút di động, ngay cả tư thế cũng không thay đổi.

Lăng Dương run người, lẽ nào hần sợ mình không trả tiền.

trước mặt Linh Đang Nhi: anh giai, anh cũng đến tẩy điểm hả?

trước mặt Linh Đang Nhi: vậy anh cứ từ từ mà tẩy, em tẩy xong rồi, đi trước một bước, BYE

~Lăng Dương vừa nhấc một bước chân, người nãy giờ vẫn im lặng giả vờ thâm sâu đột nhiên mở miệng, lại còn dùng nói chuyện riêng.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cô không biết tôi?

Chết mịa, thì ra vị đại gia này còn là người quen? Theo phản ứng vừa nãy thì thật không giống bạn bè... Lẽ nào là kẻ thù? Lăng Dương chớp chớp mắt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui phải biết anh?

nói chuyện riêng Dạ Lang: trên bàn phím cô nhấn phím O, bên trái phím P, bên phải phím I, bên trên phím L.

Người kia rất kiên nhẫn chỉ đạo Lăng Dương.

Lăng Dương nghe theo, mở ra giao diện quan hệ người quen vừa nãy khinh thường không thèm nhìn.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tiếp theo?

nói chuyện riêng Dạ Lang: nhìn thấy ba hạng mục trên giao diện không? Dùng chuột trái nhấp đơn vào mục thứ hai.

Trên giao diện quan hệ có ba nhánh nhỏ, theo thứ tự là: bạn tốt / vợ chồng / kẻ thù.

Lăng Dương theo như lời chọn mục ở giữa, quan hệ vợ chồng.

Xét thấy trò chơi này trước mắt còn chưa mở ra chức năng trùng hôn (sau này cũng chưa chắc sẽ mở) (trùng hôn là một vợ lấy nhiều chồng), hiện giờ cột này chỉ có một người.

nói chuyện riêng Dạ Lang: biết tôi là ai chưa?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: biết...

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy hiện giờ có thể nói cho tôi biết cô là ai chưa?

3. Chương 3

Quà tặng không lấy được không

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương, tấm thơm thơm), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Sữa tắm Hoa Hoa dùng có mùi bạc hà

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Buổi tối trộm dùng, thơm quá.

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ rất cục không cần ở phòng ngủ), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: Sữa tắm Hoa Hoa dùng có mùi bạc hà

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

... Cái đây là để tắm cho con chó bọn tớ nuôi trong phòng hồi trước, còn chai tớ dùng màu đỏ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy hiện giờ có thể nói cho tôi biết cô là ai chưa?

Tám phần thì đây chính là người đã cùng nguyên chủ nhân của acc này đi dạo bản đồ, đối phương vừa này bay tới đây phỏng chừng dùng kỹ năng truyền tống vợ chồng, khi sử dụng kỹ năng này thì cùng với nhân vật giáng lâm bầu trời sẽ rắc hoa, đáng tiếc hào quang của người này quá chói mắt, che lấp hết hoa hòe hoa sói, nếu không Lăng Dương đã phát hiện ngay vấn đề rồi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: xin chào, acc này là tui vừa mới mua, xin hãy dẹp hết quan hệ trước đó, rất lấy làm tiếc đã mang đến bất tiện cho anh.

Tuy rằng lời này là Lăng Dương gõ ra, nhưng nhìn qua cứ như đang nghe tiếng phổ thông tiêu chuẩn đến không thể tiêu chuẩn hơn được nữa.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cô mua? Cô mua bao nhiêu tiền?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đúng năm trăm đồng nhân dân tệ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: năm trăm?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ý anh là tui bị lừa à?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cô có biết tôi xài bao nhiêu tiền cho acc này không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không biết.

nói chuyện riêng Dạ Lang: trước sau ít nhất năm nghìn.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi:...

Vậy tiền chạy đâu hết rồi hả!!!

nói chuyện riêng Dạ Lang: trang bị của acc này đâu?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: khi tui nhận thì đã như này rồi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy tiền đâu?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: có tiền còn cần tui hỏi mượn à?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cô mua của ai?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: lên 3715 nhìn thấy.

nói chuyện riêng Dạ Lang: người bán trên 3715 không một ai đáng tin.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đúng vậy.

nói chuyện riêng Dạ Lang: mỗi lần mua bán là mỗi lần đổi QQ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đúng vậy.

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy nên bây giờ tôi có hỏi cô cách liên lạc người bán thì cũng không liên lạc được nữa đúng không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui không thể đồng ý hơn được nữa.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ...

nói chuyện riêng Dạ Lang: cô có biết acc này lúc trước đã làm những gì không mà còn dám mua?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không biết mới mua.

nói chuyện riêng Dạ Lang: muốn biết không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh muốn nói, tui sẽ nghe.

nói chuyện riêng Dạ Lang: lần login sau cùng của acc này là vào một tháng trước, lấy lý do cần tiền gấp mà mượn một số tiền lớn từ tôi, bạn bè đang online và các anh em trong bang hội, còn dọn sạch kho hàng bang hội, lên thế giới lừa vài tấm thẻ điểm, sau đó biến mất không tăm hơi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... Nghe nội dung còn phong phú dữ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hồng lệ ý anh là, chỉ cần tui còn dùng acc này thì về sau ở server có thể nói là cừu gia khắp nơi, nửa bước khó đi, mặc kệ đi tới đâu cũng bị người đuổi giết?

nói chuyện riêng Dạ Lang: ý tương tự vậy.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ây dô, năm trăm đồng của tui

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: có phải hối hận rồi không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chút chút.

nói chuyện riêng Dạ Lang: kỳ thật không phải không có biện pháp sửa chữa.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cầu đại hiệp chỉ một con đường!

nói chuyện riêng Dạ Lang: tiền cô lừa tôi giúp trả hết rồi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hở?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: khoan đã, đây không phải tiền tui lừa!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nhưng anh chịu giúp kẻ lừa đảo trả tiền, tui rất cảm động, điều này cho thấy anh là người tâm địa thiện lương, nghĩa bạc vân thiên. (đạo nghĩa cao tới tận trời)

nói chuyện riêng Dạ Lang: cho nên bây giờ cô không thiếu nợ người khác, chỉ thiếu nợ tôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui đã nói không phải tui lừa tiền mà!

nói chuyện riêng Dạ Lang: trong trò chơi mọi người chỉ nhận acc, không nhận người.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cô có thể thử nói với những người bị lừa rằng acc này cô mua, xem ai tin.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không tin tui thì tin ai? Chẳng lẽ tin anh?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tin tôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ...

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi có thể giúp cô, chứng minh hồi trước cô bị ăn cắp acc, bây giờ đã tìm lại được, như cũ là chính chủ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tui đã biết anh là người tốt.

nói chuyện riêng Dạ Lang: đương nhiên tôi cũng có điều kiện của mình.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: kỳ thật lần đầu tiên tui bị lóa mắt nên không thấy gì hết.

nói chuyện riêng Dạ Lang: đầu tiên cô có thể lựa chọn trả tiền lại.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tui đã nói không phải tui lừa tiền! Tui không có nợ anh tiền! Tui không có nợ anh tiền! Tui không có nợ anh tiền!

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy được rồi, tạm biệt.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: khoan đã!!!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: được rồi, tui nợ anh bao nhiêu tiền?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không tính ngân hàng vật tư của công hội và thẻ điểm, tổng cộng là ba trăm ba mươi tám ngàn bốn trăm vàng.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi:

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: mẹ nó chẳng lẽ không có tiền sẽ chết à?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi thì không, nhưng cô thì có. Nếu không phải tôi thay cô trả tiền, cô cho là mình còn có thể êm đẹp đứng ở đây lâu như vậy?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: T_____T cảm ơn ngài. Nhưng xin lỗi, anh có giết tui cũng không trả lại được, tiền thì không có, mạng thì có một.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hay là tui nằm ra đây cho anh giết, giết hết giận mới thôi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tại sao tôi phải giết cô? Giết cô chẳng có chút ưu đãi nào với tôi, phí thời gian phí điện.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: anh có cần thực dụng như vậy không đại ca.

nói chuyện riêng Dạ Lang: trả được hay không không sao, cô vẫn còn một con đường thứ hai để đi.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tui tin tưởng con đường này nhất định là ánh sáng!

nói chuyện riêng Dạ Lang: tiếp tục làm vợ tôi.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi:...

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đại ca, anh thích con trai?

Lăng Dương nghĩ, tên này không phải là xuyên qua vẻ ngoài nhìn thấu bản chất, đối với mình nhất kiến chung tình đấy chứ?

nói chuyện riêng Dạ Lang: ngại quá, khuynh hướng tình dục của tôi bình thường.

Ý là tui không bình thường hả? Lăng Dương phì cười, thiêu chết đám dị tính luyến mấy người đi.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: nếu không đoán sai, chủ cũ của acc này cũng là nhân yêu.

Không chỉ là nhân yêu, mà còn là một tên lương gạt, hơn nữa còn là loại hèn hạ nhất lừa tài lừa sắc ăn xong bỏ chạy.

Người đối diện sau khi nghe được câu này sắc mặt rất tồi tệ —— đừng hỏi Lăng Dương làm sao thấy, biết chính là biết.

nói chuyện riêng Dạ Lang: đúng vậy, giờ tôi cũng mới nghĩ đến điểm này, không ngờ tôi lại bị một nhân yêu lừa lâu như vậy.

Ngữ khí của Dạ Lang đầy mất mát, Lăng Dương hận không thể vì hắn rơi một vốc nước mắt đồng tình.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: nên bị thương, anh giai, anh xứng đáng được người tốt hơn.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi chỉ muốn cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui...

Nếu không biết đây không phải là một câu tỏ tình, Lăng Dương xem nữa đã bị cảm động.

nói chuyện riêng Dạ Lang: acc này là đồ đệ đầu tiên tôi thu nhận, cũng là cái duy nhất, tôi gặp được em ấy ở thôn tân thủ, nuôi em từ cấp một đến lớn, mang em đi luyện cấp, đi phó bản, đập trang bị, mua trang phục kiểu mới...

Dạ Lang tựa hồ đang lâm vào hồi ức ngày xưa.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nhìn không ra, người cool như anh mà lại thích hệ dưỡng thành.

nói chuyện riêng Dạ Lang: em ấy vừa mãn cấp, tôi đã cùng em kết hôn, hai người ở chung lâu như vậy, bạn bè xung quanh kết rồi ly, ly rồi kết, nhưng hai chúng tôi thủy chung hòa thuận vui vẻ, không ly không rời, ngay cả cãi nhau cũng chưa bao giờ.

Người ta căn bản đâu có để ý đến anh, hai người để ý lẫn nhau mới có thể cãi nhau ~ Lăng Dương trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng thì vẫn tắt cung tắt kính, dù sao người ta cũng là chủ nợ của mình, nói nhiều câu dễ nghe không bị thiệt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tình cảm của hai người thật tốt.

nói chuyện riêng Dạ Lang: mọi người đều nói hai chúng tôi là vợ chồng kiểu mẫu của server, cho nên dù xảy ra loại chuyện này, tôi vẫn muốn tận lực giữ gìn hình tượng của em ấy.

Như ngài gọi là sĩ diện khổ thân.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: thâm tình của anh làm tui vô cùng xúc động.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi không thể để người khác biết vợ tôi là một nhân yêu lừa đảo.

Càng không thể để người khác biết anh là một thằng ngốc.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh nói rất có đạo lý...

nói chuyện riêng Dạ Lang: cho nên cậu phải phụ trách đóng vai bà xã tôi cho tốt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đúng vậy đúng vậy... Hả??!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không đúng, anh đã nói anh không có hứng thú với con trai, nhưng tui chính là một thằng con trai hàng thật giá thật đó, cái này tui không có lừa anh.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi không có hứng thú với việc cậu là nam hay nữ, cậu chỉ cần phối hợp với tôi mặt ngoài là được.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui không giỏi tinh thần phân liệt, hơn nữa, tui cũng không biết giả con gái thế nào.

nói chuyện riêng Dạ Lang: không ai sinh ra đã biết, một lần lạ, hai lần quen, tôi tin cậu có thể làm được.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cảm ơn lòng tin của anh... nhưng tui không muốn!!

nói chuyện riêng Dạ Lang: không muốn thì trả tiền đây.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không có tiền.

nói chuyện riêng Dạ Lang: không có tiền thì thế chấp người.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... Tui xóa acc được không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: được, không phải chỉ năm trăm đồng à, không có thì thôi.

Lăng Dương tức thì suy sụp.

Cân nhắc tới lui, Lăng Dương quyết định.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: được, tui đồng ý, nhưng tui có điều kiện, chúng ta quy ước ba điều.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi chưa chắc sẽ đồng ý, nhưng có thể nghe thử một chút.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... Thứ nhất, anh là chồng của acc này, dù gì cũng phải có trách nhiệm tương ứng, anh xem trạng bị tôi tàn như vậy, tui cũng ngại mặc ra đường nữa là.

Lăng Dương nghĩ, dù sao cũng là bán mình, chí ít phải bảo đảm lợi ích cho mình trước, hiện giờ tên này không làm lão công, làm lao công sai bảo cũng không tồi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: yên tâm, cậu mặc như vậy ra đường cũng làm tôi mất mặt.

Nghe xong câu này Lăng Dương lập tức hối hận, đáng lẽ phải cởi sạch quần áo chạy đến chỗ đông người, hung ác cho hắn hai bạt tai mới đúng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: thứ hai, ngoài mặt tui sẽ toàn lực phối hợp, nhưng khi chỉ có hai người anh là anh, tui là tui, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, anh không được can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của tui.

nói chuyện riêng Dạ Lang: điểm này không hện mà cùng suy nghĩ với tôi, cũng xin cậu đừng quần quít lấy tôi không tha.

Là ai quần lấy ai không tha hả! (‘)

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: còn điều thứ ba... Tui chưa nghĩ ra, nghĩ ra rồi nói sau.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tốt nhất nghĩ nhanh nhanh đi, quyền hạn của cậu không phải vĩnh cửu đâu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: có ai đối xử với vợ vô tình như anh không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: bây giờ là thời gian riêng, cậu không cần nhập vai nhanh vậy.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ...

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu nói xong rồi, bây giờ đến phiên tôi nói.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh còn muốn nói??

nói chuyện riêng Dạ Lang: thứ nhất, vợ của tôi ở trước mặt tôi phải thực nghe lời, tôi nói một, em ấy tuyệt đối không nói hai.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... Phu quân nghiêm?

nói chuyện riêng Dạ Lang: là tôn kính lẫn nhau.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... Được rồi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: thứ hai, vợ tôi thao tác không tồi, ít nhất tốt hơn con gái bình thường, cậu muốn giả thành em ấy, tốt nhất luyện tập thao tác tế ti trước đi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đây là vì tên đó vốn không phải con gái.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu không cần nhắc nhở tôi nhiều lần như thế.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui có lòng tốt thôi mà.

nói chuyện riêng Dạ Lang: “Vợ tôi ở trước mặt tôi rất nghe lời.”

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vâng, ông xã!

nói chuyện riêng Dạ Lang: ngoan

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: mịa, giờ không phải đang là thời gian riêng sao?

nói chuyện riêng Dạ Lang: thứ ba...

Dạ Lang dừng một chút.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi cũng chưa nghĩ ra, chờ nghĩ ra nói tiếp.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ...

Lăng Dương nhìn trời rơi lệ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui chỉ mua cái acc thôi mà, vì sao còn ép thêm một ông chồng?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu có thể chọn bỏ chồng lấy nợ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: thân, quà tặng, không lấy được không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: xin lỗi, bán theo cặp, mua rồi miễn trả lại.

4. Chương 4

Đại thần đảm bảo có bảo đảm

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương xui tận mạng), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: ông bị kết hôn!!!!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Tự dưng có thêm một ông chồng!

Trời ơi là trời!!!

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ Dương Dương đúng là đứa xui xẻo), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: ông bị kết hôn!!!!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Phụt, tớ phải nói chúc mừng nhỉ? Đợi tớ gói cho cậu cái bao lì xì hai đồng hen =3=

Bỏ năm trăm đồng mua một tài khoản, quần áo rách rưới không nói, login chưa được nửa giờ đã bị thông báo acc này nợ một món tiền kếp xù hơn ba trăm ngàn, nếu không trả tiền thì chỉ có một con đường để đi.

Bán mình trả nợ, làm vợ của kẻ vô lễ bá đạo trước mặt đây.

Tuy rằng câu giai đích thực là một trong những mục đích chơi game của cậu nhưng không có nghĩa vừa online là phải tiếp thu kiểu hôn nhân ép buộc có tính không có tình này... Không đúng, ngay cả tính cũng không có.

Lăng Dương tức giận đến đập đầu vào bàn phím: tại sao tui lại xui xẻo như vậy.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: h6ug6uy5g h6t6ugt6gbh

nói chuyện riêng Dạ Lang: đập hỏng đầu thì không sao, nhưng bàn phím không rẻ đâu đó.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: >

hệ thống bạn đã có bang hội, trước khi gia nhập bang mới, xin hãy rút khỏi bang hội cũ.

Ha, sao lại quên mất chuyện này chứ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vào không được.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: sao vậy?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: acc này có bang hội.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: rút đi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đi... không được, chờ tui hỏi cái đã.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui rút bang được không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu dám rút thử coi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: T_____T

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi và bà xã không chung một bang hội, người khác sẽ nói ra nói vào.

Ai thêm chú ý anh suốt ngày hả?! Cảm giác cái tôi đùng lớn quá được không!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chủ nghĩa bá quyền!

nói chuyện riêng Dạ Lang: xin hãy nhanh thích ứng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ...

Lăng Dương an ủi mình, ít nhất người ta còn nói một chữ “xin”...

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: rút không được.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tại sao?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: lao công không cho.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ... Nó là lao công hay lão công của cậu vậy, nghe lời nó thế?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hiện giờ tui không phải người tự do.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: là sao?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: acc này thiếu người ta một món tiền lớn, tui đang bị bắt bán mình trả nợ.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nợ ai, tôi trả giúp cậu.

Gi? Trực tiếp hỏi nợ ai chứ không thêm hỏi nợ bao nhiêu à? Nói ra tui sợ hù chết cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... thôi quên đi, nợ ai mà không là nợ, dù gì cũng phải gạt tiền, tui thà gạt người ngoài còn hơn.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu tạo một acc mới, tôi dẫn cậu vài ngày là mãn cấp.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không cần! Tui ghét nhất thăng cấp!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu vui là được rồi, tôi không ép cậu đâu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi:

Con mắt nào của cậu thấy tui vui hả!!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: chuyện nói với cậu lần trước nghĩ thế nào rồi?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: lần trước? Lần trước không phải kêu tui tới server mới chơi sao?

Lạc Minh Phong rất là không biết nói gì.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: à~ chuyện đó hả, tui còn chưa nghĩ xong.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: phải không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hơn nữa, cho dù trái tim tui bằng lòng, thân thể nhất thời chưa chấp nhận được.

Lạc Minh Phong bị câu đó chọc cười.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: được, vậy cậu cứ chậm rãi cân nhắc, tôi chờ.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ đứng trong chốc lát, đối phương không có ý định rời đi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: còn việc à?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: acc này hình như khá nổi bật.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hử?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: trên thế giới có người đang bàn luận về cậu.

Lăng Dương trước giờ không có thói quen xem thế giới, nghe vậy mở kênh thế giới, quả nhiên phát hiện có người bị gior ra làm bia. Lăng Dương vẫn còn chưa nhạy lắm với tên mới của mình, nhìn nửa ngày mới phát hiện người nọ đang nói mình.

thế giới Cổ Văn Diệu: Linh Đang Nhi ở bang hội Kiếm Tình, giả nhân yêu lừa tiền lừa card, bây giờ còn nghênh ngang login, đừng tưởng qua một tháng mọi người đã quên chuyện này.

thế giới Cổ Văn Diệu: thì ra vô liêm sỉ có thể đạt tới cảnh giới này, ông thật phục mày, người của Kiếm Tình cũng không giải thích được một câu à, bao che lừa đảo như thế không biết nên nói các người khoan hồng độ lượng hay là gà mẹ đây?

thế giới Xì Dầu A: việc này tui có ấn tượng nè, không phải về sau chồng nó trả tiền giùm rồi à? (cái tên Xì Dầu aka tương du của nv đoán chừng là từ cụm ‘đả tương du’ ý là đi ngang qua)

thế giới Người Bị Hại A: ← người bị hại một, bày tỏ tiền thật đã trả.

thế giới Người Bị Hại B: ← hai, thực đã trả, còn kèm tiền lời.

thế giới Cổ Văn Diệu: trả là thẳng chồng, nhưng đưa lừa là con vợ, chẳng lẽ vì đã trả hết số tiền ăn trộm nên có thể không truy cứu tội ăn trộm sao?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: í? Họ Cổ phân tích hợp tình hợp lý quá

~ nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đúng vậy.

thế giới Kiêm Diệp: xin yên tâm, chuyện Linh Đang Nhi bọn tôi nhất định điều tra rõ ràng, cho mọi người một cái công đạo.

thế giới Cổ Văn Diệu: đương sự đến giờ còn chưa lộ diện, cho dù bị oan uổng cũng phải ra chút một tiếng chứ? Hay là chột dạ nên không dám nói lời nào?

thế giới Linh Đang Nhi: chút

thế giới Xì Dầu A: ...

thế giới Người Bị Hại A: ...

thế giới Người Bị Hại B: ...

thế giới Dạ Lang: lúc trước tài khoản của vợ tôi bị trộm, hiện đã tìm về được, hôm nay là người thật, số tiền tên trộm acc lừa bằng tài khoản của vợ tôi, tôi đã trả sạch từ một tháng trước, về sau ai muốn tìm vợ tôi kiếm chuyện thì đừng trách tôi không khách sáo.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: xem, lao công của tui khí phách không?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: khí phách có thừa nhưng lập trường không đủ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ý là sao?

thế giới Cổ Văn Diệu: trộm acc? Cậu nói trộm acc là trộm acc à? Ai chứng minh được? Công ty game chứng minh được? GM chứng minh được?

thế giới Lữ Tiểu Bô: ông anh, ông nghĩ mình là Cổ Chân Giò à? (Chân Giò đọc là zhōu · zǐ, đồng âm với zhōu · zǐ, là phiên âm của Chu Tử, Phương Chu Tử là một học giả tác giả khoa học, từng làm việc học tập ở Mỹ, chuyên phê bình ngành giáo dục, khoa học, tin tức, Cơ Đốc, trung y v.v... nói chung là bác này cái gì cũng phê đc ==)

thế giới Dạ Lang: tôi có thể đảm bảo em ấy không phải nhân yêu, càng không phải kẻ lừa đảo.

thế giới Cổ Văn Diệu: cậu là chồng nó, cậu có lập trường gì đảm bảo? Cậu thay kẻ lừa đảo trả tiền, tôi kính cậu là một nam tử hán, không phải không tin cậu mà là sợ cậu cũng bị nó lừa chẳng biết gì, nói hai câu ngọt ngào cậu đã tin, ngoảnh đầu lại hung ác lừa cậu thêm lần nữa.

thế giới Dạ Lang: tôi tin em ấy.

thế giới Mạc Thương Tâm: tuy em không hiểu rõ ẩn tình trong này, nhưng em tin bác Lang không phải thứ người nói chuyện vô trách nhiệm, em cũng có thể giúp Linh Đang Nhi đảm bảo.

thế giới Cổ Văn Diệu: các người đều cùng một bang hội, đương nhiên phải che chở cho người trong bang mình.

thế giới Kiêm Diệp: vậy không bằng anh cho bọn tôi cái phương án giải quyết hợp lý đi? Phải làm thế nào anh mới tin? Dĩ nhiên bọn tôi sẽ không đuổi Linh Đang Nhi khỏi bang, bị trộm acc không phải lỗi em ấy.

thế giới Mạnh Dẫn Dẫn: thằng đó chỉ đến phá bình thôi, chị Diệp đừng để ý nó.

thế giới Hạ Đại Gia: này cũng không được, kia cũng không được, mà rốt cuộc muốn thế nào? Bất nạt người khác có phải không? Bọn tao cứ nói trộm acc đấy, mà tính sao? Nghe thì nghe, không nghe thì biến.

thế giới Lạc Minh Phong: tôi có thể đảm bảo.

5. Chương 5

Nhân yêu cũng phải có đạo đức

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ hộ lý bậc một đau khổ), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: sống chung với tàn tật bậc hai thực vất vả

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Buổi tối mình bảo Dương Dương cơm nước xong để chén bát ở đấy là được, mình có việc về rửa sau.

Kết quả chờ mình về thì cậu ta đã tự ý rửa hết, làm vỡ hai cái đĩa, một cái bát.

Rửa cũng không sạch, làm mình lại phải rửa lại lần nữa.

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương tàn nhưng không phế), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: sống chung với tàn tật bậc hai thực vất vả

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

... Phải biết thông cảm với người tàn tật!!!

thế giới Lạc Minh Phong: tôi có thể đảm bảo.

Kênh thế giới an tĩnh một phút sau đó bắt đầu spam như điên.

“Đại thần nói chuyện, tình huống gì đây?”

“A a a, cách đại thần gần quá, tui muốn chụp ảnh chung.”

“Đại thần tại sao phải đảm bảo cho một tên nhân yêu lừa đảo?”

“Tuy không biết Linh Đang Nhi là ai, nhưng người này thể diện lớn thiệt.”

“Linh Đang Nhi không phải vợ Dạ Lang à? Đây, đây là sao?”

“Leo tường trong truyền thuyết?”

“Bang Kiếm Tình quả nhiên có nhiều JQ.”

“Kiếm Tình và Lạc Minh không phải bang hội đối địch à? Tình huống càng ngày càng phức tạp...”

“Hội trưởng đảm bảo cho người của bang hội đối địch, nếu là BL tui ngắc ngư luôn, đáng tiếc là BG ()”

“BG tự trọng!!!!!!”

thế giới Hạ Đại Gia: Ơm, mấy người đủ chưa!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đại... thần...

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: bọn họ nói giỡn thôi, đừng tưởng thật.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đại thần xin bảo kê xin bao dưỡng xin ôm đùi (^o^)/

~ nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu cũng trêu chọc tôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ^ _____ ^

thế giới Thám Tử: báo cáo! Phát hiện đại thần và Linh Đang Nhi đang hẹn riêng ở chỗ thầy nghề!

Câu này vút lên kênh thế giới quả thực hiệu quả y chang “Tôi bắt được gian phu *** phụ nhanh đến xem đi”, nháy mắt bản đồ đã chật cứng người chơi đến tham quan, NPC thầy nghề lần đầu tiên được hoan nghênh như vậy.

“Woa, đại thần thật sự ở đây, chụp ảnh chung chụp ảnh chung, SAY CHEESE~”

“Tổ hợp hai người này có phải quá kinh khủng không?”

“Con nhỏ Linh Đang Nhi đúng là thối tha không biết xấu hổ, có chồng còn quyến rũ đại thần.”

“Có phải gái hay không còn khó nói lắm, lừa mấy trăm ngàn, một câu trộm acc là xong? Vậy tôi cũng đi lừa, cùng lắm thì nói tôi bị chôm acc.”

“Tôi cũng bị chôm acc.”

“Bị chôm acc +1

“Mịa nó nhiều người quá tui bị lag.”

“Tui mới rồi đã bị lag rớt mạng một lần...”

thế giới Hạ Đại Gia: các người đều bị ngu hết rồi à? Linh Đang Nhi là người của Dạ Lang, đừng suy diễn linh tinh.

thế giới Hạ Đại Gia: cái đám rối hơi ăn nói vớ vẩn này, đi rửa miệng cho sạch đi, không bát quái thì chết à?

thế giới Hạ Đại Gia: người của bang hội bọn tôi khi nào thì cần người ngoài đảm bảo? Chồn chúc tết gà không có ý tốt!

thế giới Lạc Minh Phong: Bạo Bạo đừng rợn.

thế giới Hạ Đại Gia: mịa, biến chỗ khác!!!!

Lăng Dương ôm gối cười đến lăn xuống gầm bàn.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: Bạo Bạo O(_)O ha ha

~ nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: Bạo Bạo Long ^ ^

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nickname này quá hợp cậu ta XD

Màn hình Lăng Dương chột trắng, cộng thêm bây giờ trên bản đồ có quá nhiều người, máy tính ước chừng lag hai phút mới bắt đầu động.

Lăng Dương sầu muộn, về sau nếu đi theo người này, kiểu gì cũng phải đổi một cái card màn hình ngon hơn.

nói chuyện riêng Dạ Lang: không biết tôi nên bội phục cậu, hay là bội phục cậu, hoặc là bội phục cậu đây?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi chỉ mới đi có chốc lát đã gây động tĩnh lớn như vậy.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu có biết hành vi của mình giờ gọi là gì không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: một phát gặp may?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không tuân thủ nữ tắc.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: biết ngay anh không phun ra được ngà voi gì.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu và Lạc Minh Phong có quan hệ gì? Nó tại sao phải bảo đảm cho cậu?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: mắc mớ gì tới anh?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu giờ là vợ tôi, đương nhiên có mắc mớ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đó là trước mặt người bên ngoài, đây là chuyện riêng của tui.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ngại quá, chuyện riêng của cậu đã bị phơi ra ngoài, bây giờ ai cũng biết cậu cho tôi đội nón xanh. (cầm sừng)

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chỉ cần sống được qua ngày, sợ gì trên đầu có chút xanh!

nói chuyện riêng Dạ Lang: trên đầu tôi có chút xanh, cậu sẽ không sống qua ngày.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: được rồi, cậu ta là bạn tui.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu mới mua acc đã có bạn? Tốc độ kết bạn thật khiến người ta khâm phục.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: là bạn quen từ trước, tui cũng vì cậu ta mới đến server này.

nói chuyện riêng Dạ Lang: bạn bè theo kiểu nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: bạn bình thường.

nói chuyện riêng Dạ Lang: xin hãy đoạn giao.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ...

nói chuyện riêng Dạ Lang: Kiếm Tình và Lạc Minh là bang hội đối địch, từ ngày thành lập bang đã vậy.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: thế giới tươi đẹp vậy mà các người lại oan oan tương báo, thế là không tốt.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tóm lại, thành viên của hai bang hội không được phép có quan hệ cá nhân.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vậy tại sao Bạo Bạo Long có?

nói chuyện riêng Dạ Lang: Bạo Bạo Long?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: là Hạ Đại Gia.

nói chuyện riêng Dạ Lang: quan hệ giữa cậu ta và Lạc Minh Phong ác liệt nhất, hai người gặp mặt là đánh nhau không dứt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hầy, anh vẫn còn đơn thuần quá ()

nói chuyện riêng Dạ Lang: có ý gì?

Lăng Dương mở kênh bang hội đã bị tắt đi.

bang hội Linh Đang Nhi: Bạo Bạo Long

bang hội Hạ Đại Gia: cút!!!

bang hội Hạ Đại Gia: cô là ai? Tại sao gọi tôi như vậy? Cô làm sao biết Lạc Minh Phong? Hầy vì sao bảo lãnh cô?

bang hội Linh Đang Nhi: nhiều câu hỏi vậy, cậu kêu tui trả lời cái nào trước?

bang hội Hạ Đại Gia: quan hệ giữa cô và hầy là gì?

bang hội Linh Đang Nhi: bọn tui là bạn học.

bang hội Hạ Đại Gia: P! Cô là bạn học của tôi? Học viện nào?

bang hội Lữ Tiểu Bó: mụ nó! Đại Gia và hội trưởng Lạc Minh là bạn học?!

bang hội Tôn Tiểu Quyền: lượng tin tức quá lớn, nhất thời không tải kịp, đợi tôi tiêu hóa đã.

bang hội Hoa Mãn Lâu: Đại Gia gấu quá, thân thể trở trâu như vậy, hồng lẽ cậu là Vô Gian Đạo? (đây là 1 bộ phim Hongkong, nhân vật trong đây lấy thân phận người khác trà trộn vào, lúc nào cũng lo sợ người khác phát hiện ra)

bang hội Tiểu Thụ Đứng Chạy: em cá Đại Gia tuyệt đối không phải gián điệp, kỳ thật anh ấy muốn mượn sự đối địch giữa chúng ta và Lạc Minh để che giấu, thuận lợi cho ảnh và đại thần hợp lý tương ái tương sát thôi (=^ ^=)

bang hội Kiềm Điệp: post trên thiết chân tướng đế. (chân tướng đế: vua chân tướng, chỉ những người biết tuốt những chuyện bà tám)

bang hội Hạ Đại Gia:

bang hội Hạ Đại Gia: trời đất!!! Linh Đàng Nhi cô gài tôi!!!!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: SEE? (=====))

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu còn đùa giỡn nó vậy coi chừng nó nổi giận đấy.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: người ta sợ quá ~~~ nếu cậu ta thực sự nổi khùng, anh bảo kê tui không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu có đại thần bảo kê còn sợ gì?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ông xã anh đang ghen hử?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu có biết xấu hổ không?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: trong ngoài bắt nhất thiết đáng ghét.

nói chuyện riêng Dạ Lang: câm miệng.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: (x)

nói chuyện riêng Dạ Lang: tóm lại về sau không được lui tới với Lạc Minh Phong.

nói chuyện riêng Dạ Lang: những người khác trong Lạc Minh cũng vậy, gặp mặt đánh được liền đánh, không đánh được bỏ chạy, không cho phép lén lút.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nếu không có xảy ra chuyện cũng đừng trách tôi không bảo vệ cậu.

nói chuyện riêng Dạ Lang: có nghe hay không?!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: (x)

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu có thể nói chuyện.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: không biết, anh dựa vào gì can thiệp sinh hoạt cá nhân của tui?

nói chuyện riêng Dạ Lang: dựa vào tôi là chồng cậu.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: là chồng • hờ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu không thể học tập Linh Đàng Nhi trước đây cho tôi đỡ lo một chút à?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: Linh Đàng Nhi trước đây cũng là nhân yêu.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nó là nhân yêu, cậu cũng là nhân yêu, đều là nhân yêu nhưng đạo đức nghề nghiệp của nó tốt hơn cậu nhiều.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: lừa hơn ba trăm ngàn cũng gọi là có đạo đức nghề nghiệp!!!!

bang hội Hạ Đại Gia: Linh Đàng Nhi cô rút ra đây cho tôi!

bang hội Dạ Lang: lịch sự với vợ tôi một chút.

bang hội Kiêm Diệp: đúng vậy, Linh Đang Nhi, cô không thấy cần phải cho mọi người một lời giải thích sao?

bang hội Linh Đang Nhi: chào mọi người, em là Linh Đang Nhi.

bang hội Manh Đản Đản: ...

bang hội Tôn Tiểu Quyền: ...

bang hội Lữ Tiểu Bó: ...

bang hội Linh Đang Nhi: cảm ơn mọi người đã chăm sóc chồng em trong khoảng thời gian em vắng mặt.

bang hội Hoa Mãn Lâu: Linh Đang Nhi đang bị người ám?

bang hội Linh Đang Nhi: lúc trước đúng là em bị chôm acc.

bang hội Kiêm Diệp: tại sao lâu như vậy mới lấy về?

bang hội Linh Đang Nhi: vì em gặp tai nạn giao thông.

bang hội Manh Đản Đản: hả!!!!

nói chuyện riêng Dạ Lang: nhắm nhí!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nhắm hay không nhắm không phải do anh nói, quần chúng nhân dân tự có phán xét!

bang hội Kiêm Diệp: làm sao mà xui xẻo vậy? Trùng hợp nhiều quá hèn chi mọi người sẽ hiểu lầm.

bang hội Linh Đang Nhi: ừ, là do em không cẩn thận, đã cho mọi người nhiều phiền phức, về sau em sẽ chú ý.

bang hội Mạc Thương Tâm: đừng nói vậy... Không ai trách cô đâu, nhưng về sau chú ý đừng gặp tai nạn giao thông nữa.

bang hội Kiêm Diệp: ừ, nói ra hết thì tốt rồi, thương thể của em có nghiêm trọng không?

bang hội Linh Đang Nhi: không sao, chỉ là gãy ngón tay.

bang hội Manh Đản Đản: hả????!

bang hội Linh Đang Nhi: nhưng đã sắp khỏi rồi.

bang hội Mạc Thương Tâm: vậy tốt rồi, làm tôi sợ muốn chết.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu có thể nhắm hơn nữa không.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chỉ cần quần chúng nhân dân thích nghe, tui sẽ không có giới hạn!

bang hội Linh Đang Nhi: còn có một di chứng.

bang hội Mạc Thương Tâm: hả? Còn nữa?

bang hội Linh Đang Nhi: em mất trí nhớ.

bang hội Manh Đản Đản: ...

bang hội Tôn Tiểu Quyền: ...

bang hội Lữ Tiểu Bó: ...

bang hội Linh Đang Nhi: đương nhiên không phải hoàn toàn mất trí nhớ, chỉ là không nhớ được một phần.

bang hội Kiêm Diệp: là phần về bọn tôi phải không?

bang hội Linh Đang Nhi: ^___^ chị thiệt sáng suốt.

bang hội Hoa Mãn Lâu: vậy cô nhớ cái gì?

bang hội Linh Đàng Nhi: nhớ chồng mình.

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: ồ

~ bang hội Tôn Tiểu Quyên: Yoooooooo

~ bang hội Linh Đàng Nhi: có quên ai cũng sẽ không quên anh ấy ~(@^_^@)

~ bang hội Kiêm Điệp: chắc chắc, bác Lang thật sự lời rồi, không phí ba trăm mấy chục ngàn.

bang hội Dạ Lang: tôi cũng mới biết chuyện này, đã khiến các anh em trong bang bị gạt oan ngại quá.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu xem tiểu thuyết nhiều quá hả.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tiểu thuyết bắt nguồn từ cuộc sống.

nói chuyện riêng Dạ Lang: vờ mắt trí nhớ vui lắm sao?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: không vờ thì sớm muộn cũng lộ tẩy, tui đâu biết acc này có chuyện xưa chuyện cũ gì với những ai.

nói chuyện riêng Dạ Lang: coi chừng chơi lộ đấy....

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: vừa nãy tui nói thế anh thích không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu bớt nói hai câu tôi càng thích hơn.

bang hội Mạc Thương Tâm: nói gì đó, đều là người một nhà cả.

bang hội Lữ Tiểu Bỏ: đúng vậy đúng vậy.

bang hội Kiêm Điệp: không cần phải khách sáo với đám rể tiền này.

bang hội Hoa Mãn Lâu: chị Điệp, đối tượng xin lỗi của A Lãng cũng bao gồm chị đấy...

bang hội Kiêm Điệp: Hoa Hoa, em thấy mình sống lâu quá phải không?

bang hội Hoa Mãn Lâu: /độn thổ

bang hội Hạ Đại Gia: Linh Đàng Nhi, lúc trước hiểu lầm cô, xin lỗi.

bang hội Linh Đàng Nhi: không sao đâu Bạo Bạo Long ^__^

bang hội Hạ Đại Gia: không được gọi tôi Bạo Bạo Long!!!!!!

6. Chương 6

Trạch nam mãnh nam không đội trời chung

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt • mùa hè phòng ngủ nóng chết người), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: trưa hôm nay ở trung tâm quảng trường người của Sâm Lam và học viện thể thao lại oánh nhau

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Hình như lại vì hai nam theo một nữ? Thêm lần này thì đã là lần thứ ba trong năm rồi.

Được nghỉ mà hỏng ai về nhà hết sao?

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương yêu hòa bình), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: trưa hôm nay ở trung tâm quảng trường người của Sâm Lam và học viện thể thao lại oánh nhau

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Cậu cũng có về nhà đâu?

Mấy người kia đúng là đầu óc tối tăm, oan oan tương báo chi bằng uyên uyên tương báo (uyên uyên ôm nhau), chẳng làm tình địch, còn có thể làm hảo cơ hữu nữa () (cơ đọc là ji = G = gay => cơ hữu là gay partner)

Lăng Dương trời sinh tánh dễ gần, chưa đến vài ngày đã “một lần nữa” thân quen với bang hội từ trên xuống dưới, thậm chí còn tốt hơn trước khi có tai nạn giao thông.

Ai nấy cũng đều nhận ra Linh Đàng Nhi cởi mở hơn nhiều so với trước tai nạn giao thông, cộng thêm đồng cảm với chuyện cô gặp phải, mọi việc đều dễ ợt đến cô.

Acc này đã bị dọn sạch nên có thứ gì tốt đều gửi cho cô.

Làm nhiệm vụ hàng ngày cũng đều ưu tiên hỏi cô trước, xác nhận cô đã có đội hoặc đã làm rồi mới tổ người khác.

Đi phở bản cũng kéo cô theo, trang bị của cô không tốt, lại lo lắng vết thương do tai nạn chưa hồi phục nên cũng chỉ để cô đi theo, không cần thêm máu, Lăng Dương cũng không thêm khách sáo, danh chính ngôn thuận ngồi xơi nước.

Chỉ có Dạ Lang biết nội tình là nhìn cậu không vừa mắt.

nói chuyện riêng Dạ Lang: để tôi xem cậu có thể xơi nước bao lâu?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đến khi họ rốt cục nhịn không được đuổi vợ anh ra khỏi nhà mới thôi
—

nói chuyện riêng Dạ Lang: chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hiện tại chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!

Lăng Dương theo sau đội ngũ quá chán đời, bèn đánh chữ nói chuyện phiếm trong bang.

bang hội Linh Đàng Nhi: hỏi này, tại sao bang chúng ta và bang Lạc Minh đối địch vậy?

bang hội Manh Đản Đản: đây là ân oán ngoài đời kéo vào trong trò chơi!

bang hội Tôn Tiểu Quyền: việc này nói ra rất dài dòng...

bang hội Lữ Tiểu Bố: còn dài hơn trăm năm lịch sử của đại học Yên Sơn.

bang hội Linh Đàng Nhi:

bang hội Tôn Tiểu Quyền: bang hội chúng ta tuyệt đại đa số đều là bạn cùng trường.

bang hội Lữ Tiểu Bố: mà trường bọn em là một trường khoa học kỹ thuật.

bang hội Manh Đản Đản: tục xưng trường hòa thượng.

bang hội Linh Đàng Nhi: (o) à!

Mấy trường đại học của thành phố Hồ Sốc đều chen chúc nhau trong làng đại học, làng đại học to bằng cái bàn tay, có thị phi ân oán gì cũng đều truyền rất nhanh, bọn họ nói đến đây thì Lăng Dương đã hiểu, nhưng vẫn ra vẻ không biết gì nghe chuyện tiếp.

bang hội Lữ Tiểu Bố: vì nhằm giảm bớt vấn đề thành gia lập nghiệp khó khăn của các bạn trong trường, bọn em đã chủ động xây dựng quan hệ với học viện mỹ thuật và trường âm nhạc dồi dào tài nguyên gần đây.

bang hội Tôn Tiểu Quyền: nhưng không may thay...

bang hội Manh Đản Đản: phần lớn người trong Lạc Minh cũng là bạn học của nhau.

bang hội Tôn Tiểu Quyền: trường bọn nó cũng là trường hòa thượng.

bang hội Manh Đản Đản: ai nói, trường bọn nó có nữ sinh!

bang hội Tôn Tiểu Quyền: nữ sinh trường bọn nó có khác gì gấu!

bang hội Linh Đang Nhi: phụt ——

bang hội Tôn Tiểu Quyền: cho nên bọn nó cũng thường xuyên ra ngoài xây dựng quan hệ với trường khác.

bang hội Lữ Tiểu Bố: kết quả đã lừa gạt được hết nữ sinh của các trường gần đó.

bang hội Tôn Tiểu Quyền: mấy ẻm nói nam sinh Lạc Minh đều là mãnh nam.

bang hội Lữ Tiểu Bố: bọn em đều là trạch nam.

bang hội Manh Đản Đản: thật quá đáng!

Lăng Dương vừa lau màn hình vừa nghĩ, nhưng đây đều là sự thật rành rành.

bang hội Linh Đang Nhi: mấy cô này chả có mắt nhìn gì hết (^)

bang hội Manh Đản Đản: đúng đúng, chị dâu thiệt là tinh mắt, lập tức chọn trúng anh Lang của bọn em.

Chọn trúng anh Lang của mấy người không phải do loạn thị thì là bị cườm nước. (cườm nước: glaucoma, bị bệnh này mắt nhìn xa thì rõ nhìn gần thì mờ)

Nhưng nếu đứng từ lập trường của một kẻ lừa đảo thì chọn trúng con dê mập Dạ Lang này quả thật cũng coi như tinh mắt.

bang hội Lữ Tiểu Bố: nam sinh ngành kỹ thuật có bao nhiêu là điểm tốt, ra được phòng khách, vào được phòng bếp.

bang hội Tôn Tiểu Quyền: sửa được máy tính, đổi được bóng đèn.

bang hội Lữ Tiểu Bố: thông được bồn cầu, chịu được khủng long.

bang hội Manh Đản Đản: viết được số liệu, đánh được lưu manh... Được rồi, đặc biệt yếu thì có thể đánh được.

bang hội Linh Đang Nhi: O(_)O ha ha

~ nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã, đến thông giúp bồn cầu cái coi

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu tự nhét mình xuống à? Vậy xin lỗi vô phương cứu chữa.

Lăng Dương cười gian, thì ra anh là người của Sâm Lam, vậy cũng ngay gần đây.

Có nên túm cổ người thật ra không nhỉ? Lăng Dương chống cằm suy nghĩ.

bang hội Lữ Tiểu Bố: đúng rồi Linh Đang Nhi, chị và Lạc Minh Phong rốt cuộc quan hệ thế nào, rõ ràng hồi xưa chị đâu có qua lại với nó?

bang hội Tôn Tiểu Quyền: chị nói chị gặp tai nạn xe, không phải bị nó đâm đấy chứ?

bang hội Manh Đản Đản: woa, giống như trong kịch truyền hình, nam chính đụng nữ chính mất trí nhớ, thiệt lắm li!

bang hội Tôn Tiểu Quyền: mày là heo hử? Anh Lang mới là nam chính, Lạc Minh Phong cùng lắm là nam phụ hi sinh thôi!

bang hội Manh Đản Đản: à à à! Hai nam theo một nữ? Tao biết tao biết!

Lăng Dương nhìn xem mặt đầy sọc đen.

bang hội Linh Đang Nhi: sức tưởng tượng của mấy người thiệt phong phú!

bang hội Linh Đang Nhi: kỳ thật tôi và hắn không quen, mới gặp hai lần.

bang hội Linh Đặng Nhi: hơn nữa, tôi không thích nam sinh chỉ phát triển cơ bắp, tôi thích trai kỹ thuật có đầu óc có kiến thức như chồng mình o(*//// //\\/*)o

bang hội Dạ Lang: ngoan

Trong kênh bang hội nhất thời tràn đầy các loại ngôn luận kháng nghị “Diễn ân ái tự trọng”, “Lôi ra ngoài thiêu chết”, “Lóa mù mắt chó của ông rồi”.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: có thuốc trị buồn nôn không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: đừng tưởng kêu hai tiếng ‘ông xã’ sẽ mang thai, tôi không chịu trách nhiệm đâu.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: ... (‘) hừ

bang hội Linh Đặng Nhi: tại sao mọi người đều kêu Lạc Minh Phong đại thần?

bang hội Lữ Tiểu Bố: bởi vì hắn rất thần.

bang hội Tôn Tiểu Quyền: bởi vì hắn rất lợi hại.

bang hội Mạnh Đản Đản: hắn PK rất mạnh.

Lăng Dương nhìn ra được đối địch thì đối địch, người trong bang hội vẫn có chút kính nể với Lạc Minh Phong.

bang hội Lữ Tiểu Bố: đội của hắn là hạng ba trong cuộc thi đấu 3V3 khu vực năm nay.

bang hội Tôn Tiểu Quyền: là hạng nhì.

bang hội Linh Đặng Nhi: ... Rốt cuộc hạng ba hay hạng nhì?

bang hội Lữ Tiểu Bố: là hạng ba đồng thời là hạng nhì.

bang hội Linh Đặng Nhi: có ý gì?

bang hội Tôn Tiểu Quyền: trận chung kết đội á quân bỏ quyền thi đấu.

bang hội Linh Đặng Nhi: (o) a!

Người trong phó bản cũng bị đề tài này hấp dẫn.

đội ngũ Mạc Thương Tâm: Lạc Minh bị đội á quân đánh bại trong trận bán kết, đối phương vất vả lắm mới lọt vào chung kết thì lại bỏ quyền thực đáng tiếc.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: tại sao bỏ quyền?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: không ai biết.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: ồ...

đội ngũ Linh Đặng Nhi: mấy người không tham gia à?

đội ngũ Mạc Thương Tâm: hội trưởng chúng ta có tham gia 2V2, ngoài ra trường học còn có đội 5V5, nhưng bọn họ đều ở server cũ, còn mấy đứa tôi đều là người theo chủ nghĩa hòa bình, không thích PK.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: ... theo chủ nghĩa hòa bình còn muốn làm bang hội đối địch?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ha ha, ai bảo đây là mâu thuẫn bất khả hòa giải giữa hai trường làm chi /chớp mắt

đội ngũ Linh Đặng Nhi: Hoa Mãn Lâu không chung trường với mọi người à?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: tở là phe bạn bè thân thích ^o^

Lăng Dương mở giao diện bang hội, nhìn thấy ngày login cuối cùng của hội trưởng là 7 ngày trước, đây quả thực có điểm chung với hội trưởng ngày xưa của cậu.

Hơn nữa tên của hội trưởng... Lăng Dương nghĩ, sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Lăng Dương đột nhiên cảm thấy bản thân có “vàng quang gặp phải hội trưởng vô trách nhiệm”.

Thí dụ như hội trưởng trước đây của cậu, bình thường xuất quỷ nhập thần, sau khi lập bang thì trao quyền cho hai hội phó, bản thân thông dong đi mất.

Hội phó kia lại học chuyên ngành có hơi đặc biệt, thường xuyên không online, sự vụ bang hội cơ hồ đều do mình Lăng Dương xử lý.

Cổ tình Lăng Dương không phải kiểu người có kiên nhẫn quản lý chuyện linh tinh, cho nên bang bọn họ luôn luôn lỏng lẻo rời rạc, người đến đến đi đi, ở lại đến cùng đều là một đám biến thái.

Ở server cũ, bang hội Lăng Dương luôn xuất hiện với hình tượng vô lâm tà phái —— rõ đại điên cuồng, không câu nệ thể tục. Người chơi cùng server đối với bọn họ có yêu thích tôn sùng, có chán ghét căm hận, khen chê bất nhất.

Đến cuối cùng Lăng Dương cũng chịu hết nổi lũ điên kia, đơn giản cuốn gói chạy mất biệt, không để lại một câu, QQ, YY đổi mới tất tậ, ngay cả số di động cũng đổi, quăng lại cục diện rối loạn cho hội trưởng.

Nghe nói đối phương cũng đang tìm cậu, hừ, một tiểu linh dương khỏe mạnh như cậu nếu đã muốn trốn thì làm sao người ta tìm ra được!

BOSS cuối ngã xuống, Dạ Lang ra hiệu Lăng Dương đi sờ thi thể.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tự mình sờ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh giúp tui.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu xơi nước cả đường, tí việc này cũng không làm?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: người ta không làm được việc nặng

~~ nói chuyện riêng Dạ Lang: không được ẹo.

Lăng Dương phun một búng máu vào màn hình, ẹo cái gì mà ẹo, đây là làm nũng!

Không phải Lăng Dương lười mà thật sự tay cậu quá đen, chưa bao giờ sờ ra được thứ mình muốn.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tay em gãy, đau.

nói chuyện riêng Dạ Lang: gãy tay mà còn tán dóc xôm vậy? Tôi thấy đầu cậu hồng thì có.

Dạ Lang cúi người sờ hai cái bên eo BOSS, ra hai món đồ, một bao cổ tay, một vòng cổ, không ngờ đều là đồ tể ti có thể sử dụng, vòng cổ còn là thượng phẩm.

đội ngũ Linh Đang Nhi: xem bàn tay đỏ của chồng em kìa ^O^

đội ngũ Linh Đang Nhi: yêu anh chết mất MOA (3)

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: A Lãng mấy ngày này cậu đừng rửa tay.

đội ngũ Mạc Thương Tâm: ha ha, Linh Đang Nhi lại bước gần một bước về phía tể ti cường lực.

Hoa Mãn Lâu tuy cũng là tể ti, nhưng đã sớm tốt nghiệp loại phó bản con con như này, đồ vật đương nhiên đều đưa cho Lăng Dương.

đội ngũ Tiểu Thụ Đùng Chạy: móng vuốt của bác Lang lúc nào cũng hên, thân em có phân nửa là do bác sờ.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: í? Nghe cứ như cậu ấy sàm sỡ cô?

đội ngũ Tiểu Thụ Đùng Chạy: căm miệng, bà không thích BG, mà Linh Đang Nhi còn đang ở đây, muốn chết hả?

đội ngũ Linh Đang Nhi: (^)

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: (x)

Đoàn người đi xong phó bản cấp tiểu học thì tới thời gian hoạt động công hội. Bang Kiếm Tình là một bang PVE tiêu chuẩn, đúng tám giờ mỗi đêm sẽ tập hợp đi phó bản 25 người.

Kiểu hoạt động này hiển nhiên không dính dáng gì Lăng Dương, cậu thấy đội trưởng Mạc Thương Tâm đổi hình thức đội thành đoàn thì biết bọn họ chuẩn bị mở tổ, đang muốn rút khỏi đội như bình thường thì bị Mạc Thương Tâm gọi lại.

đoàn đội Mạc Thương Tâm: Linh Đang Nhi tới rảnh không? Có muốn chơi chung không?

Lăng Dương vừa muốn cự tuyệt thì Dạ Lang đã mở miệng trước.

đoàn đội Dạ Lang: có hơi miễn cưỡng, trang bị em ấy không tốt, thân thể chưa khôi phục, đi sợ sẽ khiến mọi người thêm phiền.

Lăng Dương là một biệt nữ thụ (không được tự nhiên thụ), người ta càng không muốn cậu làm thì cậu càng muốn làm, nhưng Dạ Lang nói câu này quá hợp tình hợp lý, mình nghĩ sao cũng không ra lý do phản đối.

Huống chi phó bản đoàn đội là chuyện của hai mươi lăm người, bản thân không thể vì giận một mình Dạ Lang mà lãng phí thời gian của hai mươi ba người còn lại được.

đoàn đội Mạc Thương Tâm: tối nay Lưu Hương xin nghỉ, trong bang không còn tể ti nào khác, vả lại hôm nay đánh ba BOSS đầu mọi người đã đánh rất thuần thục, 24 người cũng có thể qua cửa, thêm một mình cô ấy không nhiều, có khi còn ra trang bị cho cổ dùng.

Dạ Lang suy nghĩ một chút.

đoàn đội Dạ Lang: cũng được, đến lúc đó nếu thực có chuyện thì nói với tôi, đừng ngại.

Thấy Dạ Lang đồng ý, Lăng Dương cũng giả vờ rụt rè đồng ý.

đoàn đội Linh Đang Nhi: cảm ơn tổ chức đã tín nhiệm em, em nhất định sẽ cố gắng bơm máu, không ngồi xơi nước!

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu cứ tiếp tục xơi nước đi, theo sát Hoa Mãn Lâu, nó đứng đâu cậu đứng đó, nó đi thì cậu cũng đi, canh chừng máu của mình là được rồi, không được chết, không được dẫn quái, cũng không được rước phiền toái.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chỉ vậy?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu làm được nhiều đó tôi đã cảm tạ trời đất rồi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nếu tui không làm được thì sao?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi chặt tay cậu.

7. Chương 7

Đi phó bản chồng con cái gì chứ

Người gửi tin: Murong (Mộ Dung Tiểu Điềm Điềm), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: bịa chuyện không ngoan nha

Trạm gửi tin: BBS đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam màu lam biển rừng chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Chuyện trưa hôm qua chẳng phải hai nam theo một nữ gì sất, là người của học viện thể thao ở trong game lừa tiền bạn học bọn tôi, bị kéo cổ ra dạy cho một bài học, giữa chừng thì người của học viện thể thao nhảy vào bảo vệ mới làm to chuyện, không tin có thể hỏi Gió 7.

Người gửi tin: Sevenwind (Phong), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: bịa chuyện không ngoan nha

Trạm gửi tin: BBS học viện thể thao Lạc Minh cây xanh nước biếc chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Hỏi tui thì ích gì, đội bóng bọn tui đang tập huấn mùa hè, nhưng phiên bản tui nghe được là người trường tui thanh lý môn hộ, người bên mấy cậu chạy vào giúp vui bị ngộ thương nên mới đánh nhau.

Nói chung thẳng kia không phải hội bọn tui, tui không xen vào.

Lăng Dương được một lần hiềm hoi nghe lời Dạ Lang, không chạy loạn, không dẫn quái, ngoan ngoãn đi theo Hoa Mãn Lâu, thỉnh thoảng còn giúp kéo máu của đội hữu.

Dạ Lang tuy chạy dẫn đầu cả đoàn nhưng luôn tập trung chú ý tiểu tế ti theo sau đoàn người, coi như khá vừa lòng với biểu hiện của cậu.

Kỳ thật Lăng Dương ngoan như vậy chính yếu là nhờ công tiểu tế ti luôn chiếu cố cậu mấy ngày qua, Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu vừa nhìn tên đã biết là con trai nhưng acc lại là acc nữ, còn đạt tiêu chuẩn mặt mỹ nữ cổ điển. (Hoa Mãn Lâu là 1 nhân vật nam trong tác phẩm Lục Tiểu Phụng của Cổ Long)

Mặc dù Lăng Dương chưa từng hỏi thẳng giới tính đối phương, nhưng qua vài ngày tiếp xúc đã thấy cách nói chuyện của Hoa Mãn Lâu không mang tí nữ khí nào, ngẫu nhiên còn nói vài câu thô tục không mất dạy.

Những người khác trong bang cũng đều ngầm thừa nhận Hoa Mãn Lâu là con trai, liên tưởng đến việc bọn họ quen nhau ngoài đời nữa thì Lăng Dương càng chắc chắn hơn, đối phương giống mình, là một đứa con trai chơi acc nhân yêu.

Hoa Mãn Lâu đã thay trang bị cao cấp dùng cho phó bản đoàn đội từ sớm, nhưng vẫn cùng Lăng Dương đi phó bản nhỏ, hơn nữa còn kêu lúc nào đến lúc ấy, không một câu oán hận.

Nhìn cậu ta tận chức tận trách hoàn thành nhiệm vụ trị liệu vốn phải là phần của mình, Lăng Dương sinh ra vô hạn thiện cảm.

Hiện giờ Hoa Mãn Lâu thấy Lăng Dương lần đầu tiên đi phó bản đoàn đội kể từ sau khi “mất trí nhớ”, càng thêm quan tâm mọi lúc mọi nơi.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: ở đây đi sát vào tường, đừng dẫn quái bên phải.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: đứng tại vị trí hiện giờ của tớ dùng khinh công, nhìn thấy cây thông thì xông lên trước, hai đoạn tiếp theo nhảy là có thể lên bệ đá.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: BOSS này mỗi 30 giây sẽ ngẫu nhiên nhìn trúng một người, phát hiện mục tiêu của BOSS biến thành mình thì lập tức gõ 1 trong kênh đoàn đội hoặc làm thành phím tắt cũng được. (tức là thay vì mở kênh đoàn đội gõ 1 ấn enter thì có thể thiết lập lại chỉ cần nhấn phím A hoặc phím nào đó là xong)

Lăng Dương kỳ thật đã đi phó bản này rồi, những điều Hoa Mãn Lâu nói cậu đều biết, nhưng hồi trước mỗi khi đánh cậu đều tự mình nghiên ngẫm hoặc xem hướng dẫn, chưa từng có ai tỉ mỉ giải thích cách đánh phó bản cho cậu như thế này.

Nếu không phải luôn nhận thấy được tình cảm thuần khiết từ những hàng chữ của đối phương, Lăng Dương quả thực hoài nghi chồng của Linh Đương Nhi không phải Dạ Lang mà là Hoa Mãn Lâu kiên nhẫn chu đáo tràn trề tình cảm này.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: cảm ơn cậu, cậu là một người tốt!

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: ặc, đang dán mác cho tớ đấy à? (tức là dán mác người tốt tức là bị đưa vào friend-zone khi bày tỏ tình cảm, thường mở đầu bằng câu “xin lỗi, cậu là người tốt nhưng...”)

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: không phải, mình thật lòng mà!

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: không cần khách sáo O(_)O

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: mình thấy mọi người đều gọi cậu là Hoa Hoa, mình gọi cậu Hoa Hoa được không? Mình cũng có một người bạn thân tên Hoa Hoa ^^

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: đương nhiên... Kỳ thật ngày xưa Linh Đang Nhi gọi tớ như vậy đấy, đột nhiên đổi thành tên đầy đủ thiệt không quen.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: xin lỗi không phải mình cố ý quên cậu mà T.T

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: tớ không có ý trách cậu! Cậu có thể bình an vô sự đã tốt lắm rồi, cậu không biết đoạn thời gian cậu mất tích A Lãng lo lắng cỡ nào đâu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: A Lãng ý là chồng mình ấy hả?

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: đúng, tớ quen miệng rồi, không sửa được.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hình như cậu rất thân với anh ấy?

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: bọn tớ quen nhau mười mấy năm, đã không chỉ thân mà phỏng chừng đã như một rồi XD

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: a, cảm giác thanh mai trúc mã thiệt khiến người ta hâm mộ.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: là trúc mã trúc mã ^^

BOSS đầu tiên là người giữ cửa phó bản, đánh gần như chả có tí khó khăn nào, đập ngã rất dễ dàng.

Lãng Dương không có việc gì làm, bèn ném vài kỹ năng hồi máu liên tục của hệ tự nhiên lên người Dạ Lang, tên gọi Nở Rộ.

BOSS ngã, cửa mở, một bầy quái con ủa ra. Quái con không khó đối phó, bình thường chỉ cần MT giữ chặt bằng trào phúng tập thể, vài người hệ pháp thuật xông lên bém là xong.

Dạ Lang canh tiểu quái đến gần thì thành thạo hét một chiêu trào phúng tập thể, quả nhiên quái vật đều tập trung mục tiêu vào hắn. Ngay giây sau đó Nở Rộ Lãng Dương thêm vào Dạ Lang nhảy một cái, tất cả tiểu quái đều tức thì chuyển mục tiêu lên người Linh Đang Nhi.

Lãng Dương nhìn thấy quái con vốn đang hướng về phía Dạ Lang đột nhiên chuyển hướng về phía mình, đánh giá thử tình thế, thấy chỉ thao tác bằng chuột thì không ứng phó được, Dạ Lang lại cách xa, vượt khỏi phạm vi cứu trợ, quyết định đứng bất động bỏ cuộc chờ chết.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, ngay nháy mắt tiểu quái sắp bao vây cậu thì trên người Dạ Lang đột nhiên xuất hiện một biểu tượng hình trái tim cực bự màu hồng đào, đồng thời quanh thân Linh Đang Nhi cũng bị một vỏ trứng màu vàng bao phủ, sau đó thấy Dạ Lang từ ngoài ngàn dặm xông đến trước mặt Lãng Dương thay cậu đỡ tất cả công kích của tiểu quái.

Lãng Dương lúc trước xài acc nam, chưa từng kết hôn, thỉnh thoảng nhìn thấy cảnh tượng này, bị dọa hết hồn.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đây là kỹ năng gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: đến chết không đổi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chiến sĩ còn có kỹ năng này? Tại sao trước giờ tôi chưa thấy qua.

Đội chốc lát mới có đối thoại truyền tới.

nói chuyện riêng Dạ Lang: kỹ năng vợ chồng.

Dạ Lang nói xong câu đó thì gục, nhưng nhờ hắn kéo giờ mà các pháp sư đằng sau đã nhanh chóng bao vây tiểu quái giải quyết nhanh gọn, Linh Đang Nhi đương nhiên không mất một cọng lông.

Lãng Dương hoang mang, theo lý dù không ai bơm máu thì mấy con tiểu quái này cũng không thể chém chết một MT trang bị trâu bò lượng máu biến thái như Dạ Lang trong thời gian ngắn như vậy được, thế là cậu mở giao diện kỹ năng vợ chồng ra, quả nhiên phát hiện kỹ năng Đến Chết Không Đổi.

—— Đến Chết Không Đối: trong 60 giây thừa nhận tất cả thương tổn giúp đối phương, sau đó nhân vật tử vong, giới hạn nhân vật nam sử dụng.

Đây là kỹ năng bên nhà trai, kỹ năng tương ứng bên nhà gái là:

—— Thiên Nữ U Hồn: sau khi chết nhân vật hóa hồn, trong 60 giây thừa nhận tất cả thương tổn giúp đối phương, giới hạn nhân vật nữ sử dụng.

Cái kỹ năng sau Lăng Dương trái lại rất hay thấy, tiểu đồ đệ của cậu dùng với chồng nó không chỉ một lần, mà chồng của đồ đệ phải gọi là gì nhỉ, đồ phu?

Sao nghe giống đồ trư (đồ = giết) thế...

Lăng Dương nhìn Dạ Lang ngã xuống dưới chân mình rất không biết nói gì.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: trang bị của anh đem sửa mất hơn tui, còn hổng bằng để tui chết cho rồi. (chết thì trang bị giảm độ bền phải đi tu sửa)

nói chuyện riêng Dạ Lang: thói quen.

Lúc này Dạ Lang đã được Hoa Mãn Lâu kéo dậy, những người khác bổ sung BUFF cho hắn còn kèm theo các kiểu trêu ghẹo nói móc, Dạ Lang chẳng thèm ngoảnh lại đã chạy lên đầu đội ngũ, dẫn mọi người đi về phía BOSS tiếp theo.

Lăng Dương chưa từng nghiên cứu tỉ mỉ kỹ năng vợ chồng, cậu để Linh Đang Nhi đi theo Hoa Mãn Lâu, còn mình thì mở giao diện kỹ năng xem giải thích chi tiết của từng cái một.

Có vài kỹ năng căn bản rất thường thấy, như là:

—— Chân Trời Góc Bể: nháy mắt truyền tổng đến chỗ đối phương.

—— Bỉ Dực Song Phi: nháy mắt triệu hoán đối phương đến chỗ mình.

—— Tương Cứ Trong Hoạn Nạn: trong 30 giây song phương đều khôi phục 3200 điểm HP.

—— Mi Mục Đưa Tình: vợ chồng tổ đội giết quái làm nhiệm vụ sẽ được tăng 20% kinh nghiệm, danh vọng và tiền tài thu hoạch được, kỹ năng bị động.

Ngoài ra có vài kỹ năng Lăng Dương mới nghe lần đầu, tỷ như:

—— Hôn Tướng Công: nâng cao lực công kích của song phương 2%, kéo dài 10 phút, giới hạn nhân vật nữ sử dụng.

—— Ôm Nương Tử: nâng cao hiệu quả trị liệu và được trị liệu của song phương 2%, kéo dài 10 phút, giới hạn nhân vật nam sử dụng.

—— Hồi Mâu Nhất Tiểu: nếu hai vợ chồng có nghề pháp sư, đề cao pháp thương 300 điểm, kéo dài 8 giây, giới hạn nhân vật nữ sử dụng.

(ngoảnh đầu cười, xuất xứ từ bài thơ Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị: Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc. Dịch: Ngoảnh đầu cười trăm ngàn quyến rũ, son phấn lục cung chẳng ai bì)

—— Trùng Quan Nhất Nộ: nếu hai vợ chồng có nghề chiến sĩ, nháy mắt đề cao giá trị nộ khí 50 điểm, giới hạn nhân vật nam sử dụng.

(tức giận xông về phía cửa quan, version đầy đủ là trùng quan nhất nộ vi hồng nhan, xuất xứ từ chuyện khi Ngô Tam Quế dẫn binh vào kinh thành gặp tân vương Lý Tự Thành, đến trạm dịch bên sông thì gặp được người nhà từ kinh, Ngô Tam Quế mới hỏi Trần phu nhân thế nào, người nhà bảo đã bị vua mang đi rồi, Ngô Tam Quế tức giận dẫn quân quay lại Sơn Hải Quan, cầu kết với người Mãn Thanh mở cửa biên quan lật đổ Lý Tự Thành, nói chung là vì gái đẹp mà nổi giận bán nước, ai coi Lộc Đình Ký thì biết)

Mấy cái này đã đủ ngớ ngẩn rồi, cái sau còn ngớ ngẩn hơn:

—— Mừng Được Quý Tử: triệu hoán một bảo bảo hình người tham gia chiến đấu, kéo dài 3 phút, giới hạn nhân vật nữ sử dụng.

Lăng Dương triết để sọc đen, đầu óc người thiết kế game bị lừa đã rồi à?

Lăng Dương nhấn thử chuột lập tức sinh đứa con.

Sau đó cậu trợ mắt nhìn thẳng bé cưỡi truồng hân hoan chạy về phía con quái gần nhất, con quái đó vốn không cần đánh, chỉ cần tránh là được, nhưng bây giờ con quái phát hiện ra đứa con của Dạ Lang và Linh Đang Nhi tức thì kích động nhào vào như một tên luyến đồng.

Dạ Lang đi đầu đội ngũ lúc nào cũng đặt chú ý trên người Linh Đang Nhi, giờ phút này thấy cậu lại có chuyện, trực tiếp dùng kỹ năng tương ứng với Mừng Được Quý Tử —— Tình Cha Như Núi, vọt trở lại, kịp thời giết chết tiểu quái trước khi nó giở trò lưu manh với con mình.

Khi Dạ Lang chạy về vị trí còn không quên ném một câu trong mắt người khác là tán tỉnh nhưng trong mắt Lăng Dương tuyệt đối là châm biếm.

đoàn đội Dạ Lang: coi chừng con.

đoàn địa Linh Đang Nhi: ...

đoàn đội Tôn Tiểu Quyền: coi chừng con.

đoàn đội Lữ Tiểu Bố: coi chừng con.

đoàn đội Kiêm Diệp: coi chừng con.

đoàn đội Manh Đản Đản: coi chừng con.

đoàn đội Hoa Mãn Lâu: coi chừng con.

đoàn đội Tiểu Thụ Đùng Chạy: coi chừng con.

đoàn đội Mạc Thương Tâm: coi chừng con.

đoàn đội Linh Đang Nhi:

Lăng Dương bị màn spam chính tề trong kênh đoàn đội làm ghen không nói nên lời.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu là sinh vật không kiếm chuyện thì sẽ chết à?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đứa con có một nửa của tui, cũng có một nửa của anh.

nói chuyện riêng Dạ Lang: xin lỗi, tôi không nhớ có sinh con với cậu, xin tự giữ mình trong sạch.

Lăng Dương nhin nửa ngày mới kềm chế được xúc động muốn đánh đối phương.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh là tra công!

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu là tiện thụ?

Lăng Dương đơ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sao anh biết cái này?

nói chuyện riêng Dạ Lang: nghe Tiểu Thụ Đùng Chạy nói, nhưng không hiểu lắm, có ý gì?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... không hiểu thì đừng có nói bậy!

BOSS thứ hai thường được gọi là Ông Nội Hồ Lô, cũng có người gọi là Công Chúa Bạch Tuyết.

Hai nhân vật hoạt hình này khác nhau rất xa nhưng có chung một điểm, bên cạnh đều có bảy người. (ông nội hồ lô là 1 nhân vật trong phim hoạt hình Hồ Lô Biến hay Anh Em Hồ Lô từng đc chiếu ở , có 1 ông già vào núi lấy đc 1 viên hồ lô đem trồng thì ra 1 cây hồ lô, trên cây có bảy trái hồ lô, từ bảy trái này nức ra 7 anh em gọi ông là ông nội)

Bên cạnh BOSS số 2 có bảy con quái tinh anh, bên trái bốn con, bên phải ba con, gọi chung là Bé Hồ Lô hoặc Chú Lùn.

Đánh các Bé Hồ Lô này không khó, chẳng qua máu cao da dày, đánh hơi bị mất thời gian, lại thêm số lượng nhiều, yêu cầu không chế cục diện khá nghiêm khắc.

Đa số đoàn đội ở trong này đều chỉ biết ngoan ngoãn giết chết từng Bé Hồ Lô một, cái này mất ít nhất mười lăm phút.

Duy chỉ có một tình huống ngoại lệ là nếu trong đoàn có tể ti tự nhiên thì có thể lợi dụng một kỹ năng trong hệ tự nhiên dẫn BOSS ra khỏi hai bày quái mà không cần kinh động bất cứ con quái tinh anh nào trong đó.

Nhưng như đã nói, hệ tự nhiên là một phái thiểu số của thiểu số, chẳng có tể ti nào vì vài con quái tinh anh nhai nhép mà đi tẩy thành hệ thao tác biến thái này.

Lăng Dương đã lâu không có thành thật giết Bé Hồ Lô như vậy, bởi vì bản thân cậu vốn là hệ tự nhiên, hồi trước bang bọn cậu giết Ông Nội Hồ Lô đều là cậu đi tiên phong dẫn Ông Nội ra.

Song thân phận bây giờ của cậu là một người tàn tật, còn bị bệnh mất trí nhớ, tạm thời không nghĩ ra cái quái gì nổi trội cả.

Giết từng con một thì cũng chả sao, nhưng khiến người ta mệt mỏi muốn ngủ luôn.

Lăng Dương là một người không chịu ngồi yên, ngồi chơi được một lúc cậu liền không kiềm được muốn kiếm chuyện để làm.

Thí dụ như, cách cậu không xa có một NPC đang đứng...

đoàn đội Dạ Lang: đừng nói chuyện với nó!

đoàn đội Linh Đàng Nhi: ... trễ rồi.

NPC Hô Diên Giác: là ai? Là ai quấy rầy giấc ngủ của ta...

Phải nói người thiết kế “Hồn Đạm OL” là tên khốn mới đúng, tự dưng đặt một NPC ở cái nơi như vậy, căn bản là hấp dẫn người chơi nhấn vào nó mà.

NPC tên Hô Diên Giác nếu không nhấn thì chỉ là một nhân vật mang tính trang trí, nhấn vào nó sẽ bùng nổ, biến thành một BOSS biến thái siêu mạnh, đoàn đội có mạnh đến đâu cũng không đập được nó.

Khi phó bản này vừa khai trương, có vô số người nhấn bậy vào Hô Diên Giác trong tình cảnh không hay biết gì, kết quả đều trở thành vong hồn dưới đao của nó, liên lụy cả đoàn cùng chôn theo.

Không ai biết tại sao phải đặt một NPC như vậy ở đây, chẳng qua mọi người dần dà hình thành một luật bất thành văn là vô luận thế nào cũng không được quấy rầy giấc ngủ của Hô Diên Giác.

Cũng chỉ có người ngựa tay như Lăng Dương mới biết rõ còn cố chạy lên sờ.

Người trong phó bản thấy Linh Đàng Nhi kích hoạt Hô Diên Giác, theo bản năng muốn đi ra ngoài phó bản.

Mất thấy cục diện sắp rối loạn, Lăng Dương mới lo làm chuông sau khi mất bò.

đoàn đội Linh Đàng Nhi: mọi người đừng sợ, đi không có tác dụng đâu!

Thành viên trong đoàn nhìn thấy lời của Linh Đàng Nhi, bất ngờ thay lại sinh lòng tin nhiệm, đều dừng bước chờ cô chỉ thị, xem đội hữu được xưng đã mất trí nhớ có đối sách kinh người nào không.

Chỉ thấy Linh Đàng Nhi giơ tay phải lên, chụp lên bản thân một BUFF tăng tốc, Che Chở Cửa Gió.

đoàn đội Linh Đàng Nhi: đi không có tác dụng đâu, phải chạy mới được!

8. Chương 8

Không đọc Cổ Long đành bó tay

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương cũng muốn đi tập huấn), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: tập huấn vốn là mảnh đất để nuôi dưỡng JQ

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Một đám thanh niên thể thao nhiệt huyết ở chung với nhau, sơ ý cái là cạ súng tóe lửa ngay.

Người gửi tin: Sevenwind (Phong), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: tập huấn vốn là mảnh đất để nuôi dưỡng JQ

Trạm gửi tin: BBS học viện thể thao Lạc Minh cây xanh nước biếc chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Ha ha, hi vọng được dựa hơi cát ngôn của cậu.

Linh Đang Nhi bị Dạ Lang đá ra ngoài.

Đương nhiên đây là nói từ góc độ của người biết chuyện, còn dưới con mắt của quảng đại quần chúng thì biểu hiện của Dạ Lang là thế này:

đoàn đội Dạ Lang: vô cùng xin lỗi, vợ tôi không nhớ rõ cách đánh phỏ bản này cho lắm, với tình trạng sức khỏe hiện giờ của em ấy mà đi phỏ bản đoàn đội thì hơi quá sức, để em ấy off nghỉ ngơi được không? DKP trừ thẳng vào điểm của tôi được rồi. (dragon kill point, điểm giết rồng mà thực ra đây là điểm giết boss để làm cơ sở ăn chia trang bị)

đoàn đội Linh Đang Nhi: thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi, em không cố ý mà %>_<%, xin đừng trừ DKP của chồng em, cứ trừ của em đi, nếu không có thì xin cho em được nợ T____T đoàn đội Mạc Thương Tâm: là tớ không cân nhắc chu toàn, kiên trì kéo Linh Đang Nhi vào, tớ cũng có trách nhiệm. đoàn đội Kiềm Diệp: không cần trừ DKP đâu, bác Lang đền phí sửa chữa là được rồi. đoàn đội Hoa Mãn Lâu: a, chị Diệp hôn của nhân lúc cháy nhà nha, có điều... xin đền tiền +1 đoàn đội Tiểu Thụ Đứng Chạy: xin đền tiền +2 đoàn đội Manh Đản Đản: xin đền tiền +10086!!! đoàn đội Dạ Lang: không thành vấn đề, hôm nay phí sửa chữa của cả đoàn tôi bao. Trong kênh đoàn đội nhất thời vang dậy “Anh Lãng uy vũ!” “Bác Lang banzai!” (banzai = vạn tuế) Mọi người một bên trên chọc Dạ Lang một bên không quên an ủi Linh Đang Nhi. nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: Linh Đang Nhi không sao chứ, đừng nghĩ nhiều, mọi người không có ý trách cô đâu, này giờ đùa giỡn với bác Lang thôi. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đều do em không tốt, mọi người cứ để ông xã đền đi nếu không em sẽ cắn rút lương tâm >_< nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: là lỗi của tớ, đáng lẽ tớ nên nhắc cậu trước. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không phải đâu! Là tự tớ bầm bậy, Hoa Hoa nhất định không được áy náy, nếu không tớ sẽ còn áy náy hơn! nói chuyện riêng Kiềm Diệp: chờ lần sau dẫn em đi, đợt bọn chị đập ngã BOSS thì em hãy nhấn Hồ Diên Giác, như vậy mọi người sẽ tiết kiệm được phí sửa chữa hôm đó. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... nhất định nghe theo lời dặn của tổ chức, không làm nhục sứ mệnh! nói chuyện riêng Dạ Lang: chúc mừng cậu lại tăng thêm một khoản nợ cho mình, vui không? nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đằng nào tui cũng trả không được, rặn nhiều hết biết ngứa, đã hại ông xã tốn tiền rồi

~ (3) nói chuyện riêng Dạ Lang: kỳ thật cậu cố ý chứ gì, bây giờ có thể đi hẹn hò với tình lang. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ai yô bị anh nhìn ra rồi đáng ghét quá. nói chuyện riêng Dạ Lang: có điều đối tượng ngoại tình của cậu hôm nay hình như không online. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: quan tâm anh ấy vậy? Anh ấy ra ngoài, cuối tuần mới về, anh có muốn nắm bắt cơ hội này không XD Mấy ngày nay khi bang Kiềm Tinh hoạt động buổi tối thì Lãng Dương luôn ở cùng với Lạc Minh Phong, những tin tức có dính dáng đến đại thần lúc nào cũng được truyền đặc biệt nhanh trong server, gần như ai cũng biết vợ của Dạ Lang sau khi vợ vết một khoản lớn thì biến mất, đến khi xuất hiện lại cảm dỗ đại thần, trong lúc nhất thời tràn lan đủ loại phiên bản đơm đặt nhắm nhí. nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu một vừa hai phải thôi. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã lại ghen rồi. nói chuyện riêng Dạ Lang: không được gọi tôi là ông xã trong nói chuyện riêng. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: rõ ràng là anh ép người ta làm vợ mình. nói chuyện riêng Dạ Lang: đấy là trước mặt người ngoài, khi ở riêng cậu có biểu hiện giỏi cỡ nào cũng không có phí ngoài giờ. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: người ta là một người trước sau như một mà ~ nói chuyện riêng Dạ Lang: cảm miệng, không được ọ. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em không có em không có em không có

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: sao cậu nói nhiều thế hả? nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: chịu không nổi? Chịu không nổi thì anh có thể bỏ vợ. nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu cố ý chọc giận tôi đúng không, tôi không mắc lừa cậu đâu. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: được rồi, tui thừa nhận bản thân chẳng qua đang khiêu chiến giới hạn của anh để anh chủ động đoạn tuyệt quan hệ với tui. nói chuyện riêng Dạ Lang: không đời nào, cậu đừng si tâm vọng tưởng. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: (^) Lăng Dương đang định ra sức đùa giỡn Dạ Lang thêm một hồi thì thông báo bạn thân đã online của hệ thống hấp dẫn sự chú ý của cậu. hệ thống bạn thân [Lạc Minh Phong] của bạn đã online. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ?? nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: không phải đang tập huấn hê à? nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi mang theo laptop, trong nhà trọ có mạng. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: điều kiện không tệ nhỉ, tui còn tưởng mấy cậu trải chăn ngủ ở sân bóng. nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha, coi truyện tranh nhiều quá đó, vậy còn phải mang chăn nệm theo. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: nói cũng đúng. Lăng Dương vừa bận tán gẫu vừa ngồi xồm nhồm cở, đột nhiên phát hiện nhân vật của mình trúng kỹ năng choáng không động đậy được, ngay sau đó được hệ thống thông báo, có người chơi đang tấn công mình. Loại nghề có thể ẩn thân từ sau lưng đánh choáng nhân vật thì trong game chỉ có một, là võ sĩ hệ ảo ảnh. Phải nói Lăng Dương chơi tể ti không sợ nhất là võ sĩ, hệ cuồng bạo hệ hành giả hệ ảo ảnh gì gì đấy, đánh dễ y như thái rau chặt dưa, nếu là trước kia, ngón tay xinh của Lăng Dương tùy tiện nhích một cái là có thể quật ngã đối phương. Ảnh võ này thật sự là ăn no rửng mỡ mới đi đánh lén một tể ti. Lăng Dương hừ hừ hai tiếng, nghĩ bụng, hổ dữ không phát uy, coi tui là tiểu linh dương à? Chỉ thấy cậu bùm bùm cạch cạch múa may một chuỗi chiêu thức hoa lệ. Không đợi múa đến chiêu thứ ba, thì chết. trước mặt Linh Đàng Nhi: khụ, sai sót kỹ thuật, sai sót kỹ thuật. Lăng Dương ngượng ngùng giải thích với đối phương. trước mặt Bành Đại Soái: ... thấy đứa ngu rồi, nhưng chưa từng thấy đứa nào ngu như vậy. Lăng Dương lại có xúc động dùng đầu gối bòn phím. trước mặt Linh Đàng Nhi: đã nói rồi, là sai sót! Sai sót! Tui rất lợi hại! trước mặt Bành Đại Soái: ... hệ thống [Bành Đại Soái] muốn dùng quyền trục hồi sinh hồi sinh bạn, có chấp nhận không? Xác nhận Hủy bỏ Lăng Dương nhấn xác nhận. Hai người hồi đầy máu và lam, Bành Đại Soái dần dần ẩn thân biến mất trước mặt Linh Đàng Nhi, một lát sau lại đánh choáng cậu từ sau lưng. Lần này Lăng Dương phản ứng nhanh nhạy hơn, trạng thái choáng vừa giải trừ thì ném ngay cho mình một cái HOT (heal over time, hồi phục từ từ), sau đó lại là một đợt chiêu thức liên hoàn. Lần này cậu chỉ nhấn đến chiêu thứ hai thì teo. trước mặt Linh Đàng Nhi: a... ông dùng plug! (plug, ở hình như gọi là auto, mấy phần mềm mở cùng game để nó tự động giúp mình tự bơm máu bơm mana dùng skill) trước mặt Bành Đại Soái: mày mới dùng plug! trước mặt Linh Đàng Nhi: nếu không làm sao ông giết được tui hai lần liền? trước mặt Bành Đại Soái: dựa vào thao tác của mày vừa nãy thì thiệt bình thường, bị mày giết hai lần mới không bình thường. trước mặt Linh Đàng Nhi: làm sao chứ... rõ ràng tui rất mạnh mà... trước mặt Bành Đại Soái: chưa từng đánh đơn với mày nhưng ai cũng nói mày đi phỏ bản thao tác không tệ lắm, bây giờ xem ra chỉ là lời đồn. trước mặt Linh Đàng Nhi: í? Ông biết tui? trước mặt Bành Đại Soái: mày không biết tao? Lăng Dương nghếch đầu, câu này sao nghe quen dữ vậy, hình như câu đầu tiên Dạ Lang nói với cậu cũng là thế... Có lẽ nào???? trước mặt Linh Đàng Nhi: ông cũng là chồng tui??? trước mặt Bành Đại Soái: biến! Ai là chồng của thứ nhân yêu như mày hả! trước mặt Linh Đàng Nhi: a, vậy thì tốt rồi vậy thì tốt rồi. Lăng Dương vỗ vỗ ngực, cậu thực sự tiền nhiệm Linh Đàng Nhi lại để lại cho mình vấn đề mang tính lịch sử nào. trước mặt Linh Đàng Nhi: ông gần đây nhất định không lên mạng phải không. trước mặt Bành Đại Soái: đúng vậy, mấy bữa nay bận, không chơi. trước mặt Linh Đàng Nhi: thiệt đáng tiếc, ông bỏ lỡ quá trình tẩy trắng đầy ngoạn mục của tui. trước mặt Bành Đại Soái: hả? trước mặt Linh Đàng Nhi: thảng trước tui bị trộm acc. trước mặt Bành Đại Soái: lý do nhằm ruồi... trước mặt Linh Đàng Nhi: là thật!! trước mặt Bành Đại Soái: vậy mày làm sao giải thích lâu như vậy mới lấy lại tài khoản, hơn nữa đến cả tao cũng không nhận ra? trước mặt Linh Đàng Nhi: tui gặp tai nạn giao thông! Mất trí nhớ! trước mặt Bành Đại Soái: mịa nó quá nhằm nhí... trước mặt Linh Đàng Nhi: nhằm hay không không phải do ông nói! Quần chúng nhân dân tự có phán xét! trước mặt Linh Đàng Nhi: không tin ông có thể đi hỏi, Lạc Minh Phong bảo lãnh cho tui! trước mặt Bành Đại Soái: lại gạt người, hai bên là bang đối địch sao nó lại đi bảo lãnh cho mày? trước mặt Linh Đàng Nhi: tui thềm vào lừa ông! Mản hình biến trắng một chốc, là Dạ Lang bay tới bằng kỹ năng vợ chồng. trước mặt Bành Đại Soái: vậy nhất định là mày leo tường. (ngoại tình) trước mặt Dạ Lang: leo tường? trước mặt Linh Đàng Nhi: đừng có vào lúc người khác nói chuyện được một nửa thì truyền tống lại đây! > < nói chuyện riêng Dạ Lang: bởi vì cậu đang nói chuyện mặt mặt không thể cho tôi nhìn thấy? nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đừng có suy diễn tâm bậy! nói chuyện riêng Dạ Lang: những lời không nghe được tôi có thể tự tưởng tượng. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ... không phải như anh

tưởng tượng! trước mặt Bành Đại Soái: hai, là cậu. trước mặt Dạ Lang: là tôi. Dạ Lang hống một BUFF tăng lực tấn công, vung trường thương trong tay hai nhát đã quật Bành Đại Soái ngã ra đất. Tuy hẳn là một chiến sĩ hệ phòng ngự không giỏi đánh nhau, nhưng dù gì có trang bị áp chế, cộng thêm đối phương hình như không có ý trả đòn, cứ vậy bị Dạ Lang đâm chết tại chỗ, điều này bảo Lăng Dương thua dưới tay gã hai lần làm sao chịu nổi. trước mặt Linh Đương Nhi: ... Ông xã anh làm gì vậy? trước mặt

Dạ Lang: không phải nó vừa mới giết em hai lần à? Hệ thống vợ chồng và kênh bang hội đều có thông báo. trước mặt Linh Đương Nhi: ặc... cái này nói ra rất dài dòng. trước mặt Bành Đại Soái: nó là nhân yêu. trước mặt Linh Đương Nhi: phải nói bao nhiêu lần ông mới tin tui bị trộm acc hả (#') trước mặt

Dạ Lang: vợ tao có phải nhân yêu hay không tự tao rõ ràng, không cần người ngoài quan tâm, huống chi là mày. trước mặt Bành Đại Soái: hai ta bây giờ là chiến hữu cách mạng cùng hội cùng thuyền, vậy mà cậu lại chả đứng về phía tôi? Lăng Dương nghĩ quất đờ hêu, cơ tình bắn tứ tung như này là sao? (cơ tình: cơ = ji = G = gay => tình gay)

trước mặt Dạ Lang: ai cùng hội cùng thuyền với mày? Tao còn chưa tính sổ với mày đâu.

trước mặt Bành Đại Soái: người anh em cậu không thể như vậy, cậu là người có thể hiểu rõ tâm trạng của tôi nhất đúng không? Hai ta đều là nạn nhân của mấy con vợ nhân yêu mà.

Lăng Dương nghe như vậy thì sững sốt, bất giác nhìn về phía đỉnh đầu đối phương, quả nhiên phát hiện một hàng chữ nhỏ dưới tên của Bành Đại Soái.

Vừa rồi toàn bộ sự chú ý của Lăng Dương đều đặt ở khung nói chuyện, không coi kỹ hàng chữ nhỏ này, hiện giờ cẩn thận phân biệt, mới phát hiện danh hiệu của gã là .

Ngất!

trước mặt Linh Đương Nhi: ông là chồng Hoa Hoa?

trước mặt Bành Đại Soái: bệnh mất trí nhớ của mày khỏi rồi?

trước mặt Linh Đương Nhi: ... vậy tại sao ông còn muốn giết tui!

trước mặt Bành Đại Soái: ai là chồng thằng nhân yêu kia? Đời này ông hận nhất là nhân yêu có biết không!

trước mặt Linh Đương Nhi: vậy lúc trước cưới cậu ấy làm chi?

trước mặt Bành Đại Soái: lúc trước làm sao tao biết nó là nhân yêu!

trước mặt Linh Đương Nhi: ...

trước mặt Linh Đương Nhi: Hoa Hoa có nói mình là con gái à?

Bằng hiểu biết của Lăng Dương về Hoa Mãn Lâu trong mấy ngày qua, cậu ta tuyệt đối không phải kiểu người đi giả làm con gái.

trước mặt Bành Đại Soái: không, nhưng nó chơi acc nữ, như thế mà còn không gọi là nhân yêu?

trước mặt Linh Đương Nhi: nhưng cậu ấy tên Hoa Mãn Lâu.

trước mặt Bành Đại Soái: thì sao? Tên gái như vậy, có ai mà không hiểu lắm.

trước mặt Linh Đương Nhi: ...

trước mặt Linh Đương Nhi: không, vậy ông thấy Lục Tiểu Phụng là nam hay nữ?

trước mặt Bành Đại Soái: đương nhiên là nữ, tên này còn gái hơn.

trước mặt Linh Đương Nhi: ông xã, người này ở cùng một hành tinh với chúng ta à?

trước mặt Dạ Lang: em không cần nói nhiều với nó như vậy.

Lăng Dương còn ở bên này nói nhảm thì bên kia trong kênh bang hội của Bành Đại Soái, bang chúng Thiết Huyết Lòng Sơn sau khi nhìn thấy tin Bành Đại Soái bị giết thì tổ chức một đoàn người chạy tới, tiền đồ nguyên ương vong mệnh Dạ Lang và Linh Đương Nhi xuống địa phủ.

Người của Kiếm Tình nhìn thấy MT nhà mình cùng phu nhân song song gặp nạn, ngay cả phó bản cũng mặc kệ mà chạy đến xáp lá cà với đối phương, tức thì hai bên oánh nhau túi bụi.

Bành Đại Soái sau khi được hồi sinh nhìn thấy Hoa Mãn Lâu cũng đến thì không ngừng đuổi theo giết chết đối phương, Hoa Mãn Lâu PVE khá giỏi nhưng PK thì rất yếu, bị Bành Đại Soái giết hết lần này đến lần khác, ngay cả Lăng Dương cũng không nhìn được nữa.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cậu ở đâu? Qua đây điều đình cái coi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: không phải chủ nhân.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ngất, cậu ta đâu?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đi tắm rồi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sao cậu không vào cùng?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tại sao ông phải vào cùng!!!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: haizz Bạo Bạo Long đừng nóng...

Qua vài phút đồng hồ.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi đã về, sao cậu khi dễ Bạo Bạo rồi? Vừa nãy vẫn còn yên lành, giờ lại đang phát cáu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... tui nào có khi dễ nhiều bằng cậu, nếu không phải quen biết cậu thì tui thật cũng bị hình tượng dịu dàng của cậu lừa bịp.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hãy không nói nữa, cậu nhanh chạy qua đây coi, sắp thế chiến rồi.

hệ thống bạn thân [Lạc Minh Phong] của bạn muốn dùng phù định vị bạn thân chạy tới đây, có đồng ý không? Xác định Hủy bỏ

Đại thần tự thân ra mặt điều đình, Thiết Huyết Lòng Sơn và Lạc Minh Cửu Thiên quan hệ khá tốt, bèn nể mặt hấn một lần, rút quân nhanh gọn.

Người của Kiếm Tình tuy không hợp với Lạc Minh, nhưng cũng chưa đến mức hội đồng một mình Lạc Minh Phong, nán lại chốc lát xong thì đi phó bản.

nói chuyện riêng Bành Đại Soái: cô quả nhiên có mặt mũi, đại thần tự mình bảo lãnh cho cô, bỏ đi, tôi tin cô không phải nhân yêu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hừ, đã nói với ông rồi (^)

nói chuyện riêng Bành Đại Soái: nhưng tôi không tin cô không có leo tường.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: bà mịa (‘)

Lăng Dương càng nghĩ càng thấy hôm nay xui xẻo, đi phó bản thì bị đá, PK dã ngoại thì bị ngược, cậu đến là phải nghĩ, mình có thể khiêu chiến vị trí No.1 bảng xếp hạng bi kịch của server được rồi đấy, chả có gì còn thảm thiết hơn tình trạng bây giờ.

Cậu không tìm được mà ngựa mặt lên trời thét dài, bàn tay vàng của tui đâu? Hào quang vai chính của tui đâu?

Thượng đế nghe được lời thỉnh cầu của Lăng Dương nên đã cho một người chơi xuất hiện trên màn hình, hơn nữa còn phát hiện ra cậu, vui sướng chạy về phía này.

Lăng Dương nhìn kỹ tên của đối phương, lại dụi dụi mắt xác nhận thêm lần nữa, một linh cảm xấu nảy ra trong đầu.

Tay phải của cậu cấp tốc nhấn nút ESC, mở menu hệ thống, chuẩn bị logout.

Nhưng rồi cuộc cậu vẫn chậm một bước, người chơi kia đã chạy đến trước mặt Linh Đang Nhi, phần khích gọi:

trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sự phụ

~

9. Chương 9

Sư đồ trùng phùng vẫn còn loạn

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt • sắp chảy), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: mẹ ơi nóng chết người

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Có ai biết sân băng của trường có mở cửa ngày nghỉ không? Không trượt băng đi vào giải nhiệt cũng được.

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương mở điều hòa đắp chăn bông ăn kem), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: mẹ ơi nóng chết người

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Vô cùng chắc chắn nói cho cậu biết, không mở (^o^)/~ huấn luyện viên với nhân viên công tác cũng phải nghỉ hè chứ.

Thuận tiện nói luôn phía cửa Đông có một sauna công cộng đang mở, chi bằng thử dùng độc trị độc xem?

Khi Từ Hiền gõ cửa phòng Lăng Dương thì cậu đang ngồi trước máy vi tính múa may năm ngón post bài nhảm.

Cho dù đây không phải lần đầu nhìn thấy bộ dạng này của đối phương, nhưng mỗi lần nhìn đến Từ Hiền đều cảm thấy rất thần kỳ.

“Bản lĩnh đánh chữ một tay của cậu rồi cuộc luyện từ đâu ra thế?”

“Hâm mộ à?” Lăng Dương không thèm ngẩng đầu, hỏi.

“Nói thật, có chút chút, nhìn tốc độ đánh chữ của cậu không chậm hơn người thường tí nào, nếu không phải tớ nhìn thấy tận mắt thì căn bản không tin cậu đang đánh bằng một tay.”

“Này có gì mà hâm mộ, một tay chả thuận tiện tẹo nào, nhất là khi phải ấn CTRL, ATL, SHIFT, tớ thực hận không thể dùng luôn cả chân.”

“Nhưng nghĩ theo hướng lạc quan thì sẽ giải phóng được một tay đi làm chuyện khác, tỷ như ấy ấy í í.”

Bàn tay đang đánh chữ của Lăng Dương khựng lại, “Cậu nghiêm túc?”

Từ Hiền tựa hồ nghĩ đến thứ gì đó, “Có lẽ nào cậu luyện ra nhờ vậy?”

“Mịa!!”

Từ Hiền nhún vai, “Đùa chút thôi.”

Lăng Dương gãi móng trái của mình lên, “Nếu cậu giống tớ thì cũng có thể luyện được tuyệt thế võ công này.”

Từ Hiền dòm ngón tay của cậu, tấm tắc hai tiếng, “Nói thực, cậu làm sao mà thê thảm được như vậy hả?”

Không đợi Lăng Dương mở miệng Từ Hiền lại nói, “Ngàn vạn lần đừng nói với tớ cậu gặp tai nạn giao thông.”

Lăng Dương nguyệt Từ Hiền một cái, “Tớ mà dùng lý do nhằm nhí như vậy? Không phải đã nói với cậu là tớ trượt băng té ngã à.”

“Không phải học kỳ sau mới có giờ trượt băng sao?”

“Không có giờ thì không được đi sao? Mang thẻ học sinh đi là được làm thẻ, không mất tiền.”

“Không ngờ cậu còn thích thể loại vận động này.”

“Cậu có muốn đi cùng không? Đợi khai giảng tớ dẫn cậu đi.”

“Nhìn cái dáng thương binh liệt sĩ của cậu, tớ nghĩ không cần đâu.”

“Sân băng có một đàn anh kiêm huấn luyện viên, là một mỹ nam như hoa.”

“Lần sau cậu đi lúc nào? Nhớ gọi tớ.”

Lăng Dương: “...”

“Mà cái móng dê của cậu khi nào mới khỏi đây?”

“Thương gân động cốt một trăm ngày, hẳn là nhanh thôi,” Lăng Dương giật giật ngón tay, “Kỳ thật tớ thấy bây giờ đã khôi phục gần xong rồi, nhưng bác sĩ vẫn không cho tớ vận động nhiều, sợ lệch vị trí hay gì đó.”

“Tớ thấy cậu cứ nghe lời bác sĩ đi, chăm sóc cho đàn ông, lỡ mà để lại di chứng gì thì phiền đấy.”

“Đúng vậy, nếu không tớ còn phải vật vả thê thảm như này à.” Đi phỏ bản còn bị đá, ngay cả ảnh vô cũng trèo lên đầu mình.

“Buổi tối tớ hầm canh xương cho cậu bồi bổ.” Từ Hiền đứng dậy đi ra ngoài.

“Woa~ Hoa Hoa thật sự là người vợ hiền tuệ đệ nhất thiên tự hào! Gả cho tớ đi!” Lăng Dương mắt mang hình ngôi sao. (thiên tự hào: mấy bạn hay đọc cổ trang thì sẽ thường thấy vào khách *** các anh nhà giàu hay đặt “phòng chữ thiên”, thiên tự hào này chính là chữ thiên, đây là cách xếp hạng dựa theo chữ cái trong “Thiên vạn tự” có nghĩa là một ngàn chữ do Chu Hưng Tự biên soạn, cả cuốn sách có 250 câu, mỗi câu 4 chữ, đúng một ngàn chữ. Câu đầu tiên là: Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang => thiên tự hào là no.1, sau đó còn có địa tự hào, huyền hoàng tự hào)

“Cậu nghĩ hay nhì!”

Lăng Dương lại spam BBS thêm một hồi mới mở biểu tượng “Hồn Đạm OL” vào trò chơi, vừa online không bao lâu thì Hoa Mãn Lâu cũng login.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: Linh Đang Nhi đi hàng ngày không?(hàng ngày: nhiệm vụ hàng ngày)

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đi

~Mặc dù là ngày nghỉ, nhưng chúng sinh viên đều thích thức đêm, bây giờ là buổi sáng, là thời điểm tốt để ngủ bù, trong bang hội không có ai online, trong đội ngũ chỉ có hai người Hoa Mãn Lâu và Linh Đang Nhi.

đội ngũ Linh Đang Nhi: Hoa Hoa làm việc nghỉ ngơi thực khỏe mạnh, ngủ sớm dậy sớm.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ha ha, quen rồi, cậu cũng vậy đó thôi?

đội ngũ Linh Đang Nhi: mình dậy sớm để ké bữa sáng... Mà nè, chồng mình ăn ngủ có phải rất loạn xạ không? Mình chưa từng thấy anh ấy login ban ngày.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: hử? Cậu không biết? Không phải cậu nhớ rõ cậu ta à?

đội ngũ Linh Đang Nhi: ặc, một phần thôi, một phần thôi.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ban ngày cậu ta phải đi làm.

đội ngũ Linh Đang Nhi: đi làm????

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ... Đừng kinh ngạc vậy chứ.

đội ngũ Linh Đang Nhi: anh ấy không phải sinh viên ư?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ờ, bây giờ đang nghỉ hè mà, cậu ta... cứ coi như đang làm công đi.

đội ngũ Linh Đang Nhi: làm công????????

Lăng Dương hoàn toàn kinh ngạc, cậu tức thì tưởng tượng ra hình ảnh một nhân viên phục vụ đeo tạp dề cầm cây lau nhà dọn buồng vệ sinh ở McDonald, hoặc là mặc đồ rồi đứng trên đường phát tờ rơi trong cái nóng khốc liệt của mùa hè...

Sau đó cầm số tiền mồ hôi nước mắt cực khổ mới kiếm được vào trong game thay cô vợ nhân yêu của mình trả một khoản nợ kèch xù, giữ gìn danh dự cho cô ấy...

Nghĩ đến điểm này, Lăng Dương không kiềm được cảm động mà rơi lệ.

đội ngũ Linh Đang Nhi: Linh Đang Nhi kia, a ý mình là, mình của hồi trước có biết chuyện anh ấy làm công không?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: đương nhiên có, A Lăng vừa tốt nghiệp trung học đã bắt đầu làm công, nghỉ đông và nghỉ hè đều không ngoại lệ, cậu còn trách móc cậu ta ngày nghỉ không ở bên mình.

đội ngũ Linh Đang Nhi: ... thứ con gái nhần tâm.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: hả?

đội ngũ Linh Đang Nhi: à là tớ đột nhiên nhớ đến hướng đạo sinh lớp tớ, cậu đừng để ý.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: độ nhảy cóc tư duy của cậu có bị cao quá không?

Lăng Dương mở giao diện nhân vật, trên người cậu còn đang mặc trang phục một mấy hôm trước Dạ Lang mua cho Linh Đang Nhi từ thương thành, đều có thời gian hạn định, mỗi món chỉ có thể mặc 7 ngày, hơn nữa cái nào cũng xa xỉ.

Trong ba lô vẫn còn một bộ để thay đổi, chuẩn bị cho bộ trên người hết hạn thì mặc vào, phong cách của hai bộ thời trang không khác biệt nhau, một bộ vàng nhạt, một bộ trắng tinh, đều theo con đường thiếu nữ thanh thuần.

Sau khi đồng ý đóng vai vợ Dạ Lang, Lăng Dương phát hiện đối phương thực sự như đang chơi hệ dưỡng thành với cậu, thứ gì cần xài tiền thì tuyệt đối không tiết kiệm, nhưng phải ăn mặc dựa theo sở thích của Dạ Lang.

Trải qua quan sát của Lăng Dương, những thứ Dạ Lang thích đều là theo hướng ngây thơ, cổ điển, trong sạch, hoàn toàn vô cảm với phái gợi cảm xinh đẹp, trong trò chơi có không ít đồ thời trang hở hang hơn nữa còn bán đắt như tôm tươi, nhưng Dạ Lang tuyệt đối không có khả năng mua cho Linh Đang Nhi những món này.

Cũng nhờ vậy mà Lăng Dương không phải mặc đồ hở ngực hở chân chạy tới chạy lui trong game, nếu vậy thật thì đoán chừng đến cậu cũng chịu không nổi.

Vốn Lăng Dương nghĩ đối phương là một đại phú hào, sửa soạn vợ mình cũng là vì thỏa mãn tâm hư vinh của bản thân, cho nên cậu mới tiếp nhận rất tự nhiên.

Nhưng bây giờ trong lúc vô tình phát hiện bí mật nguồn tài phú của Dạ Lang, lại không khỏi thấy đau lòng xót ruột.

Phải biết rằng bản thân cậu chơi game trước giờ chưa từng bỏ ra một phân tiền nào, năm trăm đồng mua acc này coi như là khoản giao dịch đầu tiên giữa nhân dân tệ với vật phẩm hư cấu của cậu.

Tiền nhiệm Linh Đang Nhi biết rõ Dạ Lang đến ngày nghỉ cũng phải vừa học vừa làm, vậy mà còn làm ra chuyện có lỗi với hân cô này, quả thực là khiến người ta căm phẫn!

đội ngũ Linh Đang Nhi: Hoa Hoa, hỏi thật, cậu có thấy mình lúc trước rất hư không?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: hả?

đội ngũ Linh Đang Nhi: thì... cố ý mè nheo ông xã mua này mua kia, xài tiền của anh ấy.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ờm, không có, không có khoa trương như vậy, hình như là A Lăng chủ động mua cho cậu nhiều hơn?

đội ngũ Linh Đang Nhi: vậy cũng phải từ chối chứ! Không nên lãng phí tiền mồ hôi nước mắt của ông xã như vậy!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ... hèn chi mà A Lăng thích cậu, cậu thực là suy nghĩ cho cậu ta.

Tuy rằng cậu ta không để ý cậu tiêu xài bậy bạ đâu, cậu ta đâu có thiếu tiền, Hoa Mãn Lâu nghĩ.

Thực tập ở công ty nhà mình hẳn cũng được coi như một loại làm công hen, huống chi A Lăng không giống như mấy cậu ấm chỉ giả vờ đi cho có, cậu ta đích thực bắt đầu học tập từ nền tảng.

Hoa Mãn Lâu còn nhớ rõ mùa hè năm tốt nghiệp trung học, năm đầu tiên A Lăng dùng thân phận thực tập sinh đến công ty báo danh, thân phận không bị phát hiện, chỉ làm những công việc cơ bản như mua cà phê, photo giấy tờ, chạy việc linh tinh.

Bây giờ tuy ai nấy đều biết cậu ta là ai, nhưng cậu ta vẫn làm những việc cơ bản nhất.

Đây cũng là truyền thống hàng đầu của nhà họ Diệp, con cái nhà ấy đứa nào cũng phải vào công ty gia tộc thực tập lúc nhỏ tuổi, không có ngoại lệ, nghe nói chỉ có vậy mới nắm giữ hoàn toàn cách vận hành của một công ty, tiện bề cho việc tham gia quản lý sau này.

Cho nên con cháu Diệp gia không hề phô trương như những đứa bé nhà giàu khác, mà thường khiêm tốn hơn, còn rất giỏi chịu cực khổ.

đội ngũ Linh Đang Nhi: mình nhất định sẽ thay da đổi thịt!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: hả?

đội ngũ Linh Đang Nhi: phải làm một người vợ tốt!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ặc...

đội ngũ Linh Đang Nhi: xin hãy nhìn tổ từ tra thụ biến thành trung khuyến!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: sức ảnh hưởng của Tiểu Thụ Đứng Chạy trong bang hội lớn thật...

Hai người tiếp tục tổ đội làm nhiệm vụ hằng ngày, mãi đến khi trên bản đồ mọc ra một người thứ ba.

trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ

~ sao tối hôm qua nhìn thấy con người lại offline?

trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ

~ con đến nương tựa người đây

~~ trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ

~ tại sao không để ý đến con?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: Linh Đang Nhi, có phải người kia đang gọi cậu không?

đội ngũ Linh Đang Nhi: ai? Làm gì có ai? Bản đồ này ngoại trừ hai đứa mình còn người khác à?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ... đừng làm tổ sợ!

trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ Linh Đang Nhi!

trước mặt Linh Đang Nhi: mỹ nữ, cô nhận nhầm người rồi!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đừng có mang cái tên ghê tởm như vậy mà gọi ta sư phụ!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ, người cuối cùng để ý đến con, 555555

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: con định làm gì thế, mua acc này làm chi?!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: bởi vì trên 3715 chỉ có bán ba tể ti ở server này! Có một cái tên là Hỏa Tinh Văn con không nhận ra, có một cái tên là Bin Laden Khen Kỹ Thuật Trên Giường Của Tui Cao

~ nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: là Obama Khen Tui Đẹp Trai!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: có khác nhau à? Dù sao cũng không thuộc khẩu vị của con, tên này không tốt ư? Con thấy cũng được đó chứ.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tôi không biết cậu, tạm biệt!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đừng mà sư phụ (/T T)/

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: nhưng sao cứ nhất định phải mua tể ti? Hồi trước con đâu có chơi tể ti!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: con là đồ đệ của sư phụ, đương nhiên phải giống sư phụ, con còn đặc biệt đi tẩy thành hệ tự nhiên kìa

~ nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: !!!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: như vậy mới chứng tỏ con là đệ tử đích truyền của sư phụ!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: nhưng con biết chơi hử?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: hoàn toàn không (/T T)/

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: còn hồng bằng tạo cái acc mới cho rồi!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: tạo acc mới ai kéo? Hồng lẽ trông cậy vào sư phụ kéo con thăng cấp?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ... Không ta cảm thấy con mua acc này rất sáng suốt.

Bản thân Lăng Dương đã là một tên lười luyện cấp, càng không có khả năng kéo đồ đệ mình.

Lúc trước tiểu đồ đệ của cậu luyện cấp, người làm sư phụ đây từ đầu tới đuôi chưa từng kéo con người ta một lần, vẫn là đồ phụ của cậu làm thay, còn tác dụng của tên sư phụ này là cả hành trình tán gẫu với đồ đệ mà thôi.

Hai người này không biết có phải do tư duy não giống nhau hay không mà xấp vào cùng một chỗ là đặc biệt nhiều chuyện, tí chuyện nhỏ cũng có thể lú lú không ngừng, so ra thì đồ phụ của cậu quả thực là một Muộn Du Bình, không biết hai người này làm sao mà ở chung được lâu như vậy. (Muộn Du Bình: 1 nhân vật trong ĐMBK, im lìm như cái hũ nút)

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: haizz, nói, con đến Lâm Sơn này, giết heo nhà con biết không?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: giết heo gì?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: là đồ phụ của ta đó, trượng phu của đồ đệ á.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đương nhiên không biết rồi, sư phụ ngàn vạn lần không được nói với hần!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ta cũng đâu muốn nói! Nhưng nó là một tên biến thái! Đứng trước mặt nó ta không có bí mật!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ! Con tin người nhất định chịu được áp lực! Con xem trọng người, người nhất định rất gấu!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ta chẳng hiểu hai đứa là như nào nữa, rõ ràng quan hệ trước giờ rất tốt, kết quả một đứa đột nhiên đòi ly hôn, một đứa sống chết cũng không chịu.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ai yô, ngay từ đầu không phải nói rõ là vì trong server MM quấy rầy hần nhiều quá, bọn con chỉ kết hôn giả để giúp hần chặn hoa đào sao? Còn là do sư phụ giới thiệu nữa!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: hơn nữa lúc đó cũng nói rồi, chỉ cần con tìm được đối tượng thích hợp là có thể tùy thời chia tay, ai ngờ hắn lại nói chuyện không giữ lời!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tuy có nói vậy thật... nhưng về sau ta thấy hai đứa ở chung rất hòa hợp mà, còn tưởng rằng hai đứa phỉnh giả thành thật rồi!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ đã bảo hắn biến thái, còn giao con cho biến thái, sư phụ thật là xấu!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ... tóm lại, ta chỉ có thể giúp con chặn thêm một tháng, chờ đi học rồi, ta cũng không thoát được nó.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: yên tâm đi, đến lúc đó hắn đã quên con từ khuya rồi, à đúng, ở server này sư phụ có bang hội không? Thêm con vào bang với.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ờ hen, con vào đội trước đi.

đội ngũ [Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng] gia nhập đội ngũ.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: cái tên này...

đội ngũ Linh Đàng Nhi: giới thiệu một chút, đây là đồ đệ của mình, đồ đệ, đây là Hoa Hoa.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: chào Hoa Hoa!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: chào Tướng Công... sao nghe kỳ cục thế nhỉ.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: ặc, cậu cứ kêu nó là Tiểu Khấu Nhi đi.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: Tiểu Khấu Nhi ^^ tên đáng yêu quá.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ~(@^__^@)~ anh là bạn sư phụ mới quen ở server này hở?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: hả?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: không phải! Cậu ta là bạn bè trước kia của acc này!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: hả?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ sao con nghe không hiểu chi hết?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: việc này rất dài dòng, đợi ta từ từ nói với con sau.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ô kê

~đội ngũ Linh Đàng Nhi: ừm, đồ đệ của tớ muốn vào bang chúng ta có được không?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: đương nhiên là được, nhưng bây giờ người có quyền nhận người không online, đợi đến buổi tối Mạc Mạc hoặc chị Điệp lên kêu bọn họ thêm đi.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: được.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: hoặc trực tiếp tìm chồng cậu cũng được.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: cái gì??? Sư phụ có chồng???

10. Chương 10

Phu thê trở mặt cắt không được

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương cũng muốn làm người vợ tốt), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Canh xương sườn bí đao Hoa Hoa nấu ăn ngon lắm

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Có hương vị của hạnh phúc ^^

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ người vợ tốt), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: Canh xương sườn bí đao Hoa Hoa nấu ăn ngon lắm

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Ăn gì bổ này, ngày mai ăn canh móng heo đậu tương ha?

Tiểu Khấu Nhi kiên nhẫn nghe hết kinh lịch của Lăng Dương ở server mới xong, im lặng thật lâu, khác hẳn đáng về la lối trước giờ của nó.

Ngay vào lúc Lăng Dương bắt đầu nghi ngờ có phải nó rút mạng rồi không thì Tiểu Khấu Nhi rốt cục mở miệng.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: vậy là, bởi vì sư phụ mua một acc nhân yêu nên từ nay về sau có thêm một ông chồng?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đơn giản mà nói thì là vậy.

Lại là một màn im lặng.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: chuyện này thật sự là...

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: quá lãng mạn!!!!!!!!!!!!!!

Lăng Dương: phụt ——

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: lương duyên trời ban đó! Số mệnh định trước đó! Kinh hỉ ngoài ý muốn đó!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: kinh thì có nhưng hỉ thì rất khó nói...

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ, con cảm thấy năm trăm đồng của người xài đặc biệt đáng giá.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: nếu con thích, xin không cần để ý mà cứ làm người thứ ba đi, đồ đệ giết chồng sư phụ, quần chúng nhân dân thích nhất là nghe ngóng mấy chuyện ấu trĩ như này.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: không được không được, tình tiết này hơi nhảm, hơn nữa, con mua acc này tuy không có chồng nhưng mà có tình lang.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: cái gì???

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ ở kho dữ liệu của 3715 không nhìn thấy à? Acc này cùng một acc khác kỳ thực là một đôi, là một set acc tình nhân.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ta chỉ nhìn tề ti, không để ý những nghề khác.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đối phương là một cung thủ.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tên gì?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi:

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: người bán còn nói mua cả cặp có giảm giá nữa

~ nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: vậy sao không mua?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: khi không con đi mua hai acc làm chi? Acc kia phải để dành cho một nửa định mệnh của con!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đến cả người mua acc là tròn hay méo con còn không biết nữa là.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đây mới là chỗ lạc thú của việc không biết trước số mệnh!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: tóm lại, con quyết định, sau này ai mua acc kia thì con gả cho người đó!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ... con dọn cho sạch tình trái của mình trước đi rồi hẵng nói!!!!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đúng rồi, quên nói cho sư phụ, hội trưởng và hội phó từng buzz riêng cho con trên Khấu Khấu, hỏi con người đi đâu.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: con nói thế nào?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: con nói sư phụ đổi game.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: game gì?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: Khấu Khấu huyền vũ! (chính là Audition của VTC)

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: mẹ nó! Không được bôi nhọ hình tượng vì sư như thế!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ặc, vậy làm sao đây, đổi thành Khấu Khấu đánh địa chủ? (game đánh bài tựa tựa như game Hearts của Windows)

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: bọn họ biết ta không biết chơi đánh địa chủ!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: thì không biết mới phải luyện.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ... ừ nhỉ

Lăng Dương cùng Tiểu Khấu Nhi đang thì thầm nói chuyện riêng, Hoa Mãn Lâu một thân một mình ở cách đó không xa thu thập đạo cụ nhiệm vụ, đột nhiên Lăng Dương phát hiện phía dưới thanh máu tiểu đội của Hoa Mãn Lâu có thêm rất nhiều icon DEBUFF, bên cạnh hình cái đầu cũng ứng lên ánh sáng đỏ, đây là biểu hiện gặp phải đánh lén. (debuff: trái ngược với buff, sẽ làm giảm tốc độ giảm phòng ngự giảm v.v... của đối phương)

Lăng Dương nhìn thoáng qua trạng thái xấu của Hoa Mãn Lâu đã biết bên đánh lén là một ảnh võ, liên tưởng đến biểu hiện của Hoa Mãn Lâu trong màn xáp lá cà hôm qua, Lăng Dương thầm kêu không tốt, vội vàng chạy qua.

Có điều cậu vẫn tới chậm một bước, khi cậu đến thì đối phương đã cho Hoa Mãn Lâu một kích trí mệnh sau cùng, nữ tể ti đáng thương hự một tiếng ngã vật ra đất, hương tiêu ngọc vẫn hồng nhan bạc mệnh, rốt cuộc không thể đứng lên.

trước mặt Linh Đàng Nhi: tại sao lại là đồ thất học này nữa!

trước mặt Bành Đại Soái: tôi làm nhiệm vụ hàng ngày của mình, mắc mớ gì tới cô?

trước mặt Linh Đàng Nhi: nào ông co giựt hả? Làm nhiệm vụ hàng ngày mà cần giết người?

trước mặt Bành Đại Soái: xin lỗi, ý tôi là nhiệm vụ hàng ngày • của • tôi, chính là giết nhân yêu này, nếu mỗi ngày login không bay tới giết nó một hồi thì thật lãng phí kỹ năng truyền tống vợ chồng.

trước mặt Linh Đàng Nhi: mịa, gặp qua vô sỉ, chưa gặp qua thằng nào vô sỉ như mày!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: đừng để ý đến gã, để gã giết xong gã sẽ đi.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: không phải chứ, Hoa Hoa cậu cứ mặc cho hấn ức hiếp vậy à?!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: nếu không làm sao đây, đánh thì tớ đánh không lại, ly hôn cũng ly không được, mục đích của gã là muốn giết tớ đến phải out game, tớ không đời nào cho gã như nguyện.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: vì sao không ly được??

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: bọn tớ kết hôn Tình Chắc Hơn Vàng.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: ...

đội ngũ Tướng Công, Xin Hủy Dị Dàng: xem, con đã nói hệ thống hôn nhân này rất khốn nạn mà!

Hệ thống kết hôn trong “Hồn Đạm OL” phân chia thành vài cấp bậc.

Sơ cấp nhất là Nhân Duyên Ngắn Ngủi, khi kết hôn chẳng cần tốn xu nào, chỉ cần đến Nguyệt Lão đăng ký, trả lời hai câu hỏi là xong, muốn ly hôn cũng đơn giản, bỏ 12 đồng mua một cây kéo đồng ở chỗ NPC, cắt cái phết là từ nay về sau quên lãng chốn giang hồ.

Sau đó theo thứ tự là Ngân Duyên Ngắn Dặm, Lương Duyên Vàng Ngọc, tương ứng với các cấp bậc hôn nhân khác nhau, cấp bậc càng cao, phí đăng kí đương nhiên càng nhiều, hôn lễ cũng càng xa hoa, khi ly hôn giá cả kéo bạc, kéo vàng phải mua cũng càng sang quý đắt đỏ.

Hôn lễ cao cấp nhất là Tình Chấn Hôn Vàng, dùng tiền trong game thì không cách nào đăng kí được, phải mua một cặp nhẫn Tình Chấn Hôn Vàng ở thương thành mới được, trị giá chín mươi chín nhân dân tệ.

Cái giá này thật ra không đắt đỏ chút nào, nhưng đối với các mối quan hệ hỗn loạn hôm nay kết ngày mai ly trong game thì khó gánh vác nhất không phải số tiền bỏ ra mà là thiết lập một khi kết hôn thì không thể ly hôn của nó.

Vào lễ tình nhân năm ngoái sau khi hệ thống hôn nhân Tình Chấn Hôn Vàng được đưa ra, không ít người vì chứng tỏ trái tim trung trinh như một vĩnh viễn không đổi của mình, đã thề non hẹn biển vì nửa kia đội chiếc nhẫn Tình Chấn Hôn Vàng.

Chẳng qua trong đời thực còn chưa có mối tình nào thiên trường địa cửu thì hướng chi là trên mạng ảo hư vô mờ mịt?

Càng ngày càng nhiều cuộc hôn nhân Tình Chấn Hôn Vàng tan vỡ, vợ chồng dừng dừng như người qua đường nhưng lại bị một cặp nhẫn hư cấu khóa lại, tình cũ không ly được, tân hoan kết chẳng xong, có người thậm chí bị ép xóa acc, đổi acc, chuyển server, thậm chí là AFK. (away from keyboard)

Hơn nữa căn cứ vào thiết lập của hôn nhân này, ngay cả danh hiệu vợ chồng cũng không được ẩn, tên của người yêu ngày xưa cứ treo ngay đỉnh đầu, luôn trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt giữa mình và người mới.

Nhà phát hành game rốt cục chống chọi hết nỗi áp lực, vào ngày lễ độc thân năm ngoái (11/11) cho ra mắt túi phúc trùng thưởng, có xác suất cực nhỏ sẽ rút được [Kéo trăm tơ tình đoạn lục dục bình chìm trầm gây lao yến phân ly], là đạo cụ duy nhất có thể cắt đứt tình duyên Tình Chấn Hôn Vàng.

Thế nhưng xác suất rút được kéo thật sự quá nhỏ, toàn bộ server Đại Sơn từ trên xuống dưới chỉ mới rút được một cây, Lăng Dương còn biết cây kéo kia ở trong tay ai.

Về phần Lâm Sơn là server mới mới ra mắt tháng 1 năm nay, ngay cả bóng dáng cây kéo còn chẳng thấy đâu.

Địa vị của đồ phụ của Lăng Dương ở server cũ giống như Lạc Minh Phong ở server mới vậy, là một sinh vật đi tới đâu cũng được kêu là đại thần.

Thân là đại thần, bên cạnh vĩnh viễn không thiếu oanh oanh yến yến dây dưa, mà cái này vừa hay lại là chỗ nó ghét nhất.

Nó quen biết với Lăng Dương trong game, về sau lại gặp nhau trong đời thực, phát hiện hai bên có ngọn nguồn rất sâu xa, thế là tự nhiên trở thành bạn bè.

Tiểu Khấu Nhi là đồ đệ duy nhất Lăng Dương thu nhận, là do hệ thống tự đề cử, Lăng Dương lười kéo người đi thăng cấp, sở dĩ thu nhận nó chẳng qua là để hoàn thành thành tựu sư đồ mà thôi.

Nhưng về sau Lăng Dương lại phát hiện tiểu đồ đệ mới nhận của mình chẳng hề quán lấy mình đòi dẫn đòi đồ đặc mà ngược lại rất độc lập tự cường, vì thế lòng sinh thiện cảm. Một lần vô tình, cậu giới thiệu Tiểu Khấu Nhi cho bạn thân của mình làm tấm mực.

Bởi vì đã nói rõ là hôn nhân hợp đồng, khi đăng ký hai người chọn Nhân Duyên Ngắn Ngủi, để tiện ly hôn ngày sau.

Nào ngờ hai người ở chung hơn nửa năm, quan hệ gần bó như keo sơn, danh tiếng ở server không hề thua kém Dạ Lang và Linh Đương Nhi, nhưng vào lúc học kỳ sắp kết thúc, Tiểu Khẩu Nhi lại đột nhiên nói muốn chia tay trong hòa bình, điều này làm cho mọi người trợn tròn cả mắt.

Càng khó tin hơn là, hai người lúc ấy đã thân đến mức ngay cả tài khoản cũng trao đổi với nhau, chồng của Tiểu Khẩu Nhi tự tiện mở tài khoản hai bên, đem Nhân Duyên Ngắn Ngủ thăng cấp thành Tình Chắc Hơn Vàng, làm cho đối phương muốn ly hôn cũng ly không được, cái này mới khiến Tiểu Khẩu Nhi hoàn toàn nổi điên.

Đây cũng chính là nguyên nhân Tiểu Khẩu Nhi trốn khỏi server đến nương tựa vào Lăng Dương.

Hiện giờ gặp được Hoa Mãn Lâu cũng bị cuộc hôn nhân Tình Chắc Hơn Vàng vây khốn, Tiểu Khẩu Nhi vui vẻ như gặp được tri âm.

đội ngũ Linh Đương Nhi: quan hệ hai người lúc trước rất tốt à? Vì sao tốn RMB kết hôn?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: kỳ thật bây giờغمغم lại cũng chẳng có gì, gã lựa chọn Tình Chắc Hơn Vàng chẳng qua là để khoe bản thân vừa có tiền vừa chung thủy thôi.

đội ngũ Linh Đương Nhi: cậu không nói với hần cậu là nam sao?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: cái này còn cần phải nói...

đội ngũ Linh Đương Nhi: ... cũng đúng.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: gì? Có người nghĩ Hoa Mãn Lâu là nữ?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: xem, tớ với Tiểu Khẩu Nhi mới quen thôi mà ẻm cũng nhìn ra được ()

đội ngũ Linh Đương Nhi: sao Hoa Hoa muốn chơi acc nữ vậy?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: để tìm chồng.

đội ngũ Linh Đương Nhi: hử?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: kỳ thật hồi trước cậu biết rồi, nhưng có lẽ giờ đã quên.

đội ngũ Linh Đương Nhi: có ý gì, chẳng lẽ...

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: đúng vậy, tớ thích con trai.

đội ngũ Linh Đương Nhi: cậu là G?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ừ... Linh Đương Nhi cậu sẽ không mất ký ức rồi thì kỳ thị tớ chứ hử XD

Lăng Dương rơi lệ, chơi game mà còn có thể đụng phải đồng loại, cái này chính là duyên phận!

đội ngũ Linh Đương Nhi: tớ làm sao mà kỳ thị cậu! Tớ cũng thích con trai nè!!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: cái này, Linh Đương Nhi cậu là con gái, thích con trai hình như... là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: hơn nữa, tớ đương nhiên biết cậu thích con trai, cậu là vợ A Lăng đấy thôi.

Lăng Dương: a

!!!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: phụt ha ha ha ha ha ha ha

~ nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ta hận thân phận này T__T

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ chắc chắn sẽ không kỳ thị anh, anh nhìn em thì biết, kỳ thật em cũng thích con trai

~đội ngũ Hoa Mãn Lâu: Tiểu Khẩu Nhi không phải con gái??

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đáng ghét, người ta là đàn ông đích thực.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ...

đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: Hoa Hoa thật đáng thương, vì sư phải giúp cậu ấy!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: giúp thế nào?

đội ngũ Linh Đang Nhi: Hoa Hoa tối nay có rảnh không?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: làm gì? Buổi chiều tớ phải đi mua thức ăn nấu cơm, buổi tối có thể lên.

đội ngũ Linh Đang Nhi: được, vậy hẹn gặp lại sau bữa chiều, tớ dẫn cậu đi làm nhiệm vụ.

Buổi tối Lăng Dương vui vẻ uống hết canh xương sườn bí đao của Từ Hiền, login tổ đội Hoa Mãn Lâu.

đội ngũ Linh Đang Nhi: nhiệm vụ này cậu hẳn làm qua rồi, nhiệm vụ chạy trốn cấp 60.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: là cái nhiệm vụ chạy liên 12 bản đồ thu thập 12 lông chim, cuối cùng nhận được một đạo cụ tiêu hao có thể bay trên trời ấy hả?

đội ngũ Linh Đang Nhi: đúng đúng, nó là một nhiệm vụ lặp, có thể nhận vô số lần, mỗi lần đều được 5000 điểm kinh nghiệm, tớ thắng từ 60 lên 61 hoàn toàn là dựa vào làm nhiệm vụ này mà thắng cấp.

Hoa Mãn Lâu kinh ngạc, vậy phải làm đi làm lại bao nhiêu lần chứ!

đội ngũ Linh Đang Nhi: đương nhiên trọng điểm không phải ở kinh nghiệm, mà là đạo cụ được thưởng sau cùng, đời này nguyện vọng lớn nhất của tớ là có thể bay, nếu như được mọc cánh, bảo tớ làm gì cũng được, đừng nói chi là chạy 12 cái bản đồ.

Linh Đang Nhi quen thuộc dẫn Hoa Mãn Lâu chạy từng bản đồ một, nhiệm vụ này được gọi là nhiệm vụ mòn để giày nhất trong game, rất nhiều người làm xong một lần sẽ không bao giờ lặp lại, cũng chỉ có mình Lăng Dương là không biết chán mà thắng cấp bằng nó.

Chạy xong 12 bản đồ ước chừng mất nửa giờ, tuy cả hành trình Hoa Mãn Lâu chỉ đi theo, nhưng vẫn mơ hồ thấy đau chân.

Tiếp theo Linh Đang Nhi lại dẫn Hoa Mãn Lâu trèo lên đỉnh núi Côn Lôn cao nhất trong game, nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, mây khói lượn lờ, khiến người ta như đặt mình vào tiên cảnh.

Hoa Mãn Lâu đi theo Linh Đang Nhi ngắm cảnh đỉnh núi trong chốc lát thì hệ thống thông báo Dạ Lang login.

Linh Đang Nhi đứng lên, đi đến bên vách núi, dưới chân cô cách đó không xa là mép vực sâu vạn trượng chẳng nhìn thấy đáy.

trước mặt Linh Đang Nhi: bí tịch này dung hợp toàn bộ trí tuệ cuộc đời game thủ của tớ, là tác phẩm tớ dốc hết tâm huyết để làm.

trước mặt Linh Đang Nhi: trước đây, tớ chưa bao giờ biểu diễn cho bất kì ai xem.

trước mặt Linh Đang Nhi: nhưng hiện giờ, tớ muốn đem tuyệt học suốt đời của mình truyền thụ cho cậu.

trước mặt Linh Đang Nhi: cậu nhất định phải nghiêm túc nhìn, khắc sâu vào tâm khảm.

Linh Đang Nhi nói xong thì thả người nhảy xuống vách núi, Hoa Mãn Lâu vội vàng đuổi theo.

Một giây sau, Linh Đang Nhi sử dụng đạo cụ giữa không trung, nháy mắt ánh sáng cường liệt bao phủ toàn thân, lóa đến mức Hoa Mãn Lâu không mở mắt ra được.

Hào quang tan mất, chỉ thấy sau lưng Linh Đang Nhi mọc ra hai cái cánh khổng lồ, tản ra quang huy trắng tinh nhàn nhạt, xung quanh còn không ngừng có lông chim rơi lả tả.

Bây giờ Linh Đang Nhi đang mặc trên người bộ váy dài màu trắng Dạ Lang mua cho cô, im lặng đứng giữa không trung, đập cánh nhịp nhàng, mây mù lượn lờ bên cạnh, giờ khắc này cả người cô đã hòa làm một với phong cảnh.

Hoa Mãn Lâu đã làm nhiệm vụ này rồi, đương nhiên cũng dùng đạo cụ này rồi, cũng nhìn thấy người khác sử dụng rồi, nhưng chưa bao giờ có tác động thị giác mạnh như vậy, nháy mắt đó, Hoa Mãn Lâu như gặp được thiên sứ.

trước mặt Linh Đương Nhi: tớ muốn cậu biết rằng, vũ lực không phải cách duy nhất để giải quyết vấn đề, nhưng một mực trốn tránh cũng không phải cách.

trước mặt Linh Đương Nhi: tiếp theo thứ tớ muốn biểu diễn cho cậu xem chính là bí tịch độc môn của tớ:

trước mặt Linh Đương Nhi: “Một trăm cách giết chồng” —— cách thứ nhất.

Cùng lúc đó, Dạ Lang vừa online đã nhận được một thông báo từ hệ thống.

hệ thống nương tử của bạn [Linh Đương Nhi] đang thông qua kỹ năng Bĩ Dực Song Phi triệu hồi bạn, có đồng ý hay không? Xác định Hủy bỏ

Dạ Lang chẳng thèm suy nghĩ nhấn ngay xác định.

Một giây sau, hắn nhìn thấy thiên sứ.

Giây tiếp theo, hắn gặp được thượng đế.

chiến đấu [Linh Đương Nhi] sử dụng Bĩ Dực Song Phi triệu hồi [Dạ Lang].

chiến đấu Dạ Lang từ trên cao rơi xuống, tổn thất 1025328 điểm HP.

hệ thống [Dạ Lang] đã tử vong.

11. Chương 11

Bệnh nhân tâm thần có tư duy giống nhau

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương @ thay hồn đổi xác, lần nữa làm người), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: đồ mọi người, muốn trở thành một người vợ tốt cần mấy bước?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Hai bước:

Bước một, tìm một ông chồng tốt;

Bước hai, làm một bà xã tốt (^o^)/

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ người tốt khó làm, bắt đầu làm ác), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: đồ mọi người, muốn trở thành một người vợ tốt cần mấy bước?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Đối với cậu mà nói thì bước một là đồng thoại, bước hai là thần thoại ()

Dạ Lang nằm xoài trên mặt đất lạnh như băng, không trực tiếp PM phê bình Linh Đương Nhi sau khi gây chuyện như mọi khi mà cứ nằm như vậy, không giải phóng linh hồn, chẳng biết đang nghĩ gì trong bụng.

Nằm chốc lát, Bành Đại Soái cũng rơi xuống, té chết cách đó không xa.

Ngay sau đó, thiên sứ chậm rãi hạ xuống, thu hồi cánh, đi từng bước về phía thi thể Dạ Lang.

Linh Đương Nhi giờ cao quyền trượng trong tay, miệng lẩm nhẩm, ngâm xướng thần chú khởi tử hồi sinh, gió xoáy từ ma pháp cuốn tung lọn tóc và mép váy, bảo thạch trên đầu quyền trượng phát ra vô số tia sáng nhỏ.

Sau một luồng ánh sáng ngút trời, Dạ Lang bò dậy khỏi mặt đất, trên người lập tức mọc thêm vài hiệu ứng kỹ năng Nở Rộ, tựa như hoa lá cành của trăm loài đang đua nhau nở bùng giữa các khe hở của bộ giáp đen.

Hoa Mãn Lâu cũng nổi gót hạ xuống từ không trung, cao hứng nhảy nhót trên người Bành Đại Soái, Bành Đại Soái tức giận chửi bậy một tiếng, giải phóng linh hồn đi mất.

trước mặt Linh Đương Nhi: chồng à

trước mặt Dạ Lang: ...

trước mặt Hoa Mãn Lâu: A Lãng đừng trách Linh Đương Nhi, cô ấy đang dạy tớ cách ngược tra công.

trước mặt Dạ Lang: ừm.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ông xã, em quyết định rồi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: em muốn thay đổi bản thân, làm một người vợ tốt.

nói chuyện riêng Dạ Lang: gì?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: em cam đoan sẽ không đối nghịch với chồng nữa, cũng không gây phiền toái cho chồng.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ...

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: từ nay về sau, anh nói một, em nhất định không nói hai, anh bảo em đi hướng Đông, em tuyệt đối sẽ không đi hướng Tây.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu bị gì kích thích vậy?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đột nhiên phát hiện anh là người tốt.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cho nên mới giết tôi?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: em sẽ dùng hành động chứng minh cho anh xem!

Lúc này trên kênh thể giới đang cãi lộn đến tối tăm mặt mày, Bành Đại Soái bị Hoa Mãn Lâu gài bẫy té chết, cảm giận bất bình, dứt khoát lên thể giới bắt đầu chửi, dẫn đến nã pháo vào cả bang Kiếm Tình và nhân yêu toàn server, chọc cho tiếng chửi bới vang trời.

Cộng thêm cả những người bị nhân yêu lừa tiền lừa tình, đơn giản thấy nhân yêu là khó chịu, bất bình thay cho việc Bành Đại Soái hay bắt nạt người khác, cảm thấy Hoa Mãn Lâu làm hay lắm, vui sướng khi người gặp họa, đổ thêm dầu vào lửa... Nhiều vô số kể, nhiều không kể xiết, trận chiến nước miếng lần nữa leo thang.

Bởi vì kéo cả bang hội vào nên bang chúng Kiếm Tình đương nhiên không chịu yếu thế, cũng đáp gạch lại.

thế giới Tiểu Thụ Đương Chạy: con người Hoa Hoa thế nào người trong bang bọn tao đều rõ ràng, còn mày là cái hạng gì thì server ai ai cũng biết, lúc trước Hoa Hoa gả cho mày chính là đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu, không ngờ đến cả cứt trâu mày cũng không bằng!

thế giới Tôn Tiểu Quyền: mỗi ngày mày vừa online đã giết Hoa Hoa, Hoa Hoa bị mày giết bao lâu, cậu ấy có từng lên thể giới chửi mày sao? Đàng này mới chết một lần đã chửi không dứt, có phải đàn ông không vậy?

thế giới Kiếm Diệp: Hoa Hoa có gạt tiền mày bao giờ chưa? Hay là đòi mày mua cho cậu ấy món gì chưa? Cậu ấy làm cho mày bao nhiêu được, cùng mày đi bao nhiêu phó bản mày còn không rõ? Rành rành là thằng nào đó thất học, đến cả thường thức cơ bản Hoa Mãn Lâu là nam cũng không biết, còn bày đặt ra vẻ đạo mạo lên án người khác, ghê tởm!

thế giới Mạnh Dẫn Dẫn: Hoa Hoa làm hay lắm! Thứ người khốn nạn như Bành tra tra thì phải cho nó té chết thêm vài lần!

thế giới Bành Đại Soái: nhìn bản mặt đám người bang Kiếm Tình kia, đứa nào cũng đều ra nói giúp nhân yêu, tao thấy bọn mày nhất định là cái bang nhân yêu, nữ đều là nhân yêu, nam đều lấy nhân yêu!

thế giới Lạc Minh Phong: Ờm, mày mới là bang nhân yêu, rửa miệng sạch sẽ cho tao coi!

thế giới Lữ Tiểu Bố: đừng có ở đó mà nói xàm, là đàn ông thì ra ngoài cửa chủ thành quyết đấu!

Kênh thế giới đang huyền não đột nhiên có một khắc yên tĩnh dị thường.

“Vừa rồi... xảy ra chuyện gì...”

“Hình như có thứ gì đó khủng khiếp vừa xen vào?”

“Nhất định là do tôi mở kênh thế giới không đúng cách!”

“Trời, tôi không thấy gì hết, tự chộc mù hai mắt rồi đi.”

“Thiệt ghê rợn, đây là sao... Đại thần bị trộm acc?”

“Hình tượng đại thần chói lọi trong tâm trí tui

~”

“Mà đây hình như là lần thứ hai đại thần nói chuyện giúp bang Kiếm Tình nhỉ? Lần trước là Linh Đương Nhi, lần này là Hoa Mãn Lâu, hai lần đều là nhân yêu, thiệt kì diệu...”

“Hổng phải đại thần đã bảo đảm Linh Đương Nhi không phải nhân yêu sao? Hoa Mãn Lâu đúng là nhân yêu mà, nhìn tên là đoán ra rồi.”

“Theo hiểu biết của tui về đại thần, đây tuyệt đối không phải giọng điệu của anh ấy.”

“Ra sức ủng hộ phía trên!”

“Tuyệt đối là bị ám.”

“Bị ám, khỏi giải thích!”

Lăng Dương cười đủ xong, chốt Dạ Lang.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ông xã, bây giờ em sẽ dùng hành động thực tế chứng minh quyết tâm của mình!

Tiếp theo cậu mở khung nói chuyện riêng với Lạc Minh Phong.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: thân ái, anh làm sao vậy?

hệ thống bạn thân [Lạc Minh Phong] của bạn đã logout.

bang hội [Hạ Đại Gia] login.

bang hội Hạ Đại Gia: Dạ Lang!!! Ông giữ vợ mình cho chặt coi!!!!

bang hội Tôn Tiểu Quyền: ?? Gì đây?

bang hội Mạc Thương Tâm: hổng phải tuần này Đại Gia xin nghỉ tập huấn à? Sao online rồi?

bang hội Tiểu Thụ Đờng Chạy: vì sao em có trực giác vừa nãy người ám đại thần là Hạ Gia...

bang hội Kiếm Điệp: phía trên thiệt chân tướng để.

nói chuyện riêng Dạ Lang: đây là quyết tâm cậu muốn cho tôi xem?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: bước đầu tiên để làm vợ tốt là giúp tình địch giả tưởng của chồng giải quyết vấn đề tình cảm cá nhân (), tin em đi, bọn họ sẽ nhanh chóng được hạnh phúc!

nói chuyện riêng Dạ Lang: ngại quá, đến tình nhân tôi còn chưa có, ở đâu ra tình địch.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: bước thứ hai là trở thành khuê mật với trúc mã của chồng!

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu còn muốn Hoa Mãn Lâu bị chửi bới trên kênh thế giới bao nhiêu lần nữa?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đến khi kế hoạch dạy “Một trăm cách giết chồng” của em hoàn thành mới thôi!

nói chuyện riêng Dạ Lang: đi đây, tạm biệt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đừng đi, em còn chưa nói xong mà, bước thứ ba là trở thành vợ hiền ông xã không thể thiếu, cho nên đêm nay dẫn em đi phó bản đoàn đội đi, lần này em nhất định sẽ ngoan ngoan (/T T)/

bang hội Tôn Tiểu Quyền: vợ chồng nhà bác Lang thiệt khiến người ta hâm mộ, vừa nãy ở ngoài thành nhìn thấy hai người họ dính cùng một chỗ, kẻ truy người chạy, thân thiết như vợ chồng son ấy.

bang hội Mạc Thương Tâm: ha ha, dĩ nhiên rồi, danh hiệu vợ chồng mẫu mực của server đâu phải là bịa đặt.

bang hội Lữ Tiểu Bố: làm đám cô đơn lẻ bóng này ghen tị chết mất.

bang hội Linh Đang Nhi: ~(@^_^@)

~ bang hội [Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng] gia nhập bang hội.

bang hội Mạc Thương Tâm: mọi người hoan nghênh thành viên mới ^ ^

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: woa ~ ma mới ~~~ báo số đo ba vòng!

bang hội Lữ Tiểu Bố: cái tên này cá tính...

bang hội Kiêm Điệp: hoan nghênh em gái mới

~ bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: cảm ơn mọi người, em là con trai ~(@^_^@)

~ bang hội Tôn Tiểu Quyền: ngất, con trai, tan thôi tan thôi.

bang hội Tiểu Thụ Đứng Chạy: !! Hoan nghênh tiểu thụ mới! Để chị ôm cái nào

~ bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: moa moa (3)

bang hội Mạc Thương Tâm: bạn mới này là đồ đệ của Linh Đang Nhi.

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đúng vậy! Cảm ơn mọi người đã chăm sóc sư phụ em!

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu đang làm gì đây?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nó là đồ đệ thân ái của tui ở server cũ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu còn chê một mình mình không đủ ồm? Có muốn dọn nguyên bang hội cũ của mình qua luôn không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nó đặc biệt (^)

đội ngũ [Dạ Lang] gia nhập đội ngũ.

đội ngũ [Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng] gia nhập đội ngũ.

đội ngũ Linh Đang Nhi: nào nào, đồ đệ, vị này chính là sư công của con.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: chào sư công!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư công, xin hãy dịu dàng với sư phụ con!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ là người tốt, hơn nữa thao tác rất lợi hại (?_ ?)

đội ngũ Dạ Lang: hai người ai lợi hại hơn?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: í? Dĩ nhiên là sư phụ rồi!

đội ngũ Dạ Lang: tôi đã tuyệt vọng với sư đồ hai người.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: Σ(° °) hử?

đội ngũ Linh Đang Nhi: ()

bang hội Kiêm Diệp: trước giờ chưa từng thấy Linh Đang Nhi thu nhận đồ đệ, người này từ đâu nhảy ra vậy, lại còn mần cấp nữa chứ?

bang hội Tôn Tiểu Quyền: cùng hiểu kỳ.

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: chẳng lẽ cũng giống như con tư sinh, đây là đồ đệ tư sinh? ~()/

~ đội ngũ Dạ Lang: tôi xem thầy trò các cậu giải thích thế nào.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ ban đầu người nói thế nào?

đội ngũ Linh Đang Nhi: gặp tai nạn giao thông, mất trí nhớ ()

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: vậy mà mọi người cũng tin?

đội ngũ Linh Đang Nhi: ban đầu vì sư không định làm bọn họ tin, nhưng không ngờ thể diện của chồng ta lại lớn như vậy...

đội ngũ Dạ Lang: hừ

đội ngũ Linh Đang Nhi: nhưng bây giờ ta thực vui mừng bọn họ đã tin!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: con biết rồi, sư công yên tâm, con nhất định sẽ không làm sư môn mất mặt!

đội ngũ Dạ Lang: yên tâm, sư môn của các người đã không còn mặt mũi để mất, đều bị sư phụ cậu làm mất hết rồi.

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: em không phải đồ đệ trong game của sư phụ, em là đồ đệ ngoài đời thực của chị ấy ~()/

~ bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: woa? Nghe thật là lợi hại!

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: em vào game chính là để nương tựa chỉ, acc này em mua, cho nên chơi không rảnh cho lắm.

bang hội Tiểu Thụ Đứng Chạy: không sao, chị sẽ giúp tìm một tiểu công giỏi để dạy em.

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: em có sư phụ dạy rồi (^o^)/

~ bang hội Mạc Thương Tâm: ờm, Tướng Công em nói Linh Đang Nhi là sư phụ em, vậy em học cô ấy cái gì?

bang hội Mạc Thương Tâm: mà cái tên này kêu ra thiết kỳ cục hết sức...

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: gọi em là Tiểu Khẩu Nhi được rồi ^o^

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: em quen biết sư phụ trong bệnh viện, bọn em ở chung phòng bệnh khoa nội trú!

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: tuy sư phụ bị xe đụng mất trí nhớ, nhưng tính cách luôn rất sáng sủa lạc quan, còn rất ân cần chiếu cố em!

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: em ngưỡng mộ cách làm người của chị ấy, nên báỉ chị ấy làm sư, nếu nói cụ thể là học cái gì thì... em nghĩ, đại khái là học cách làm người chẳng!

đội ngũ Dạ Lang: tôi đoán không sai mà, hai người quả nhiên là bạn bè trong bệnh viện tâm thần.

đội ngũ Linh Đang Nhi: ông xã (/T T)/

Hạ Gia Uy cầm giắc đóng phập nắp laptop, nếu không phải thứ đang đặt trước mặt là một món đồ điện gia dụng cao cấp thì cậu rất có xúc động muốn đập bể nó.

Thích Phong dựa vào đầu giường kể bên chỉ nâng mí mắt nhìn cậu một cái xong lại rũ xuống, thờ ơ hỏi, “Cậu lại phát giận gì thế?”

Hạ Gia Uy muốn mắng người, hít sâu vài hơi mới nhịn xuống được, “Thích Phong, cậu có thể kiểm điểm một chút không, đừng có lúc nào cũng đi quyến rũ gái có chồng!”

“Gái có chồng?” Thích Phong nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Cậu nói Linh Đang Nhi ấy hả? Cậu ấy làm sao?”

“Cô ta gọi cậu... gọi cậu...”

“Gọi tớ là gì?”

“Thân ái.”

“Ừm?”

“Ừm cái đầu cậu mà ừm!”

“Thì tớ đang chờ cậu trả lời câu hỏi đây.”

“Vừa rồi tôi đã trả lời câu hỏi đấy thôi!”

“Ồ...”

Hạ Gia Uy mím môi, cậu ta không phải mới vừa cố ý chiếm tiện nghi mình chứ hả.

“VẬY, thân ái...”

Hạ Gia Uy nghe thấy lời của Thích Phong thì đỏ mặt.

“Cậu có nghĩ tới tại sao cậu ấy phải kêu như vậy không?”

Tiếng Hán bác đại tinh thâm, có văn viết cũng có văn nói, câu nói này quả thật không sai... Nhưng Hạ Gia Uy có nghĩ thế nào cũng cảm thấy đối phương đang chiếm tiện nghi mình.

“Cô ta vì sao gọi vậy chính cậu rõ ràng nhất!” Có khi ở sau lưng các người toàn gọi nhau như vậy không, chẳng qua lần này trùng hợp bị tôi bắt được mà thôi, hóa ra mấy tin bịa đặt gần đây trong server đều là thật!

Thích Phong có nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết, Lăng Dương gọi cậu như vậy chỉ có một nguyên do duy nhất, cậu ta biết người đang online bằng acc Lạc Minh Phong không phải chính mình, về phần Lăng Dương làm sao biết...

“Có phải cậu lại dùng acc của tớ mắng chửi trên kênh thể giới không?”

Hạ Gia Uy tức thì nhụt chí, “Là, là do tên kia chửi bọn tôi trước.”

Thích Phong thở dài, “Cậu nói cậu muốn lên acc của tớ chơi, tớ đồng ý, cậu đã hứa sẽ không dùng acc của tớ nói tục và đánh nhau, nhưng vừa rồi cậu không làm được, giờ sao đây?”

“Tớ, tớ... vậy cậu nói phải làm sao đây?”

“Acc của tớ cho cậu thượng một lần, cậu cũng cho tớ thượng một lần, vậy mới công bằng.” Thích Phong nghiêm túc nói.

“Ồ, không thành vấn đề,” cậu lại chẳng cần giả đồ làm sói đuôi xù như Thích Phong, không sợ hấn ta dùng acc của mình lên thể giới mắng người. (sói đuôi xù, đuôi xù nên từ xa đã thấy, giả vờ làm sói đuôi xù tức là gây chú ý với người khác, sợ người khác không thấy đuôi mình xù, ý chỉ những người thích huênh hoang, thích gây chú ý)

Hạ Gia Uy mở nắp laptop lần nữa, đang muốn đăng nhập vào tài khoản của mình thì đột nhiên thân giường lồm xướng, vừa nghiêng đầu thì thấy bản mặt của Thích Phong.

“Tớ đang đăng nhập, cậu dựa vào gần vậy làm chi!”

“Thượng cậu, cậu chính miệng đồng ý mà.”

“Tôi... tôi đồng ý cho cậu lên acc của tôi!” Hạ Gia Uy xù lông, làm sao lại có người nói được chuyện này bằng cái giọng đứng đắn như vậy chứ!

“Vây à, ra là tớ hiểu sai ý,” Về mặt Thích Phong có hơi thất vọng.

“Cậu, cậu đầu óc cả ngày nghĩ cái gì vậy?!” Hơn nữa, có thể đã bỏ cuộc rồi? Không biết đấu tranh một chút à...

Thích Phong lắc đầu, “Cậu vui là được rồi, tớ không ép cậu.” Nói xong cũng đưa tay lấy laptop.

“Cậu làm gì đấy?” Hạ Gia Uy hỏi đầy cảnh giác.

“Login nhìn thử.”

“Ồ...” Cậu nghĩ một hồi lại thấy không đúng, “Có phải cậu muốn online tìm người ta không?”

Thích Phong không trả lời, cho Hạ Gia Uy một ánh mắt như đang hỏi, đúng thì sao?

“Thích Phong, sao cậu có thể như vậy, người ta có chồng rồi!”

Thích Phong giương mày, tựa hồ đang hỏi, vậy thì thế nào?

“Không được!” Hạ Gia Uy ngăn chặn laptop, “Tớ không thể để cậu tìm nhỏ!”

Thích Phong nhìn cậu một hồi, “Dáng ghen của cậu thật sự rất không đáng yêu.”

“Ai ghen hả! Ai thèm ăn giấm chua của cậu hả!”

“Vây sao không cho tớ tìm Linh Đang Nhi?”

“Đây là vì, vì... vì tớ và Dạ Lang là anh em tốt!” Đây là nói thật, Hạ Gia Uy và Dạ Lang ở trong game quan hệ rất tốt, nhất là trước khi Linh Đang Nhi gặp tai nạn giao thông. Bây giờ vợ của anh em bị xe đụng hỏng đầu, muốn làm chuyện có lỗi với anh em, cậu đương nhiên phải làm việc nghĩa giúp anh em một phen!

Thích Phong giống như đã chấp nhận lý do này, thu tay lại, “Cậu vừa không cho tớ login, vừa không cho tớ thương cậu, vậy rốt cuộc muốn tớ thế nào đây?”

“Tớ...” Hạ Gia Uy nghẹn lời.

“Chính cậu chọn đi,” Thích Phong nhún vai, “Mặc kệ thế nào, tớ sẽ không ép buộc cậu.”

12. Chương 12

Nhi đồng nhọc trí có bao nhiêu vui

Người gửi tin: Sevenwind (Phong), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Tiểu Linh Dương GJ (good job)

Trạm gửi tin: BBS học viện thể thao Lạc Minh cây xanh nước biếc chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Không hổ là người tôi nhìn trúng.

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương là đại mỹ nhân), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: Tiểu Linh Dương GJ

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Xem ra người nào đó đã thành công, chúc mừng thoát khỏi kiếp kiến tập ~()/~ nhưng hình như cậu cũng đâu có kiến tập bao lâu, tui hận!

Bành Đại Soái sau khi mất mặt một lần vào tay Hoa Mãn Lâu thì đã biết khôn, không hưởng ứng triệu hồi của đối phương nữa, có điều Lăng Dương đã dự đoán được kết quả này, không để Hoa Mãn Lâu lại triệu hồi đối phương thông qua Bỉ Dục Song Phi.

Trái lại Bành Đại Soái sau khi login lần nữa làm “nhiệm vụ hằng ngày” thì đã xảy ra đủ thứ sự kiện ly kỳ.

Một lần khi gã truyền tống tới thì vừa vặn đối phương đang chọc ghẹo một con người máy có kỹ năng rèn chế tạo ra thuốc nổ, không đợi gã kịp phản ứng thì người máy đã tự nổ, tạc chết gã, còn Hoa Mãn Lâu vào khoảnh khắc người máy nổ thì đã ăn viên thuốc vô địch 8 giây bán trong thương thành, không mất một cọng lông.

Còn một lần khi Bành Đại Soái truyền tống tới thì Hoa Mãn Lâu đang ở giữa biển sâu, lại còn uống sẵn luôn thuốc hô hấp dưới nước, bơi qua bơi lại y như một mỹ nhân ngư. Bành Đại Soái liều mạng bơi lên trên, nhưng dường như đối phương đã canh chuẩn cự ly, rốt cuộc gã chết đuối ở nơi cách mặt nước mười mã. (10 yards = 9.144m)

Lần thê thảm nhất là chẳng biết đối phương đứng ở kế bên điểm BUG gì mà gã vừa truyền tống qua đã mắc kẹt, không thể động đậy không thể dùng kỹ năng không thể dùng đạo cụ, hơn một giờ sau phải nhờ vào GM(Game Master) mới lôi được gã ra.

Tóm lại những trải nghiệm chơi game trong mùa hè này chính là huyết lệ sử của Bành Đại Soái, đủ để viết thành một quyển “Bành Đại Soái chịu khổ kỷ”.

Ác độc hơn là mỗi lần chinh Bành Đại Soái xong, đối phương còn chụp lại hình, sau đó cắt ghép thành clip “Một trăm cách giết chồng” đưa lên mạng, tức thì được các trang web video và các diễn đàn game đua nhau đăng lại, là nhân vật chính trong clip, gã triệt để trở thành hotboy, thậm chí có người còn đặc biệt tạo acc đến Lâm Sơn chiêm ngưỡng người thật, quấy rầy gã đến không biết phiên.

Kết quả của một đợt hành xác như vậy chính là Bành Đại Soái không dám tùy tiện đi tìm Hoa Mãn Lâu kiếm chuyện nữa.

Mấy ngày này Hoa Mãn Lâu rất vui vẻ, nhưng cũng là một trong những người thực hiện kế hoạch, Dạ Lang lại rất đau khổ, bởi vì trong dự án này, vai trò chủ yếu của hắn là làm mẫu, cứ vào lúc bất ngờ thì lại bị cô vợ hờ luôn mồm nói muốn làm hiện thê giết chết bằng đủ kiểu phương thức quái gở ly kỳ.

Dạ Lang hận đến ngứa răng, nhưng ngoài mặt luôn phải giữ vững phong độ, mang dáng vẻ đàn ông mẫu mực nuông chiều vợ càn quấy.

Dạ Lang càng ngày càng hoài nghi Linh Đương Nhi mượn danh giúp Hoa Mãn Lâu báo thù thật ra là để thực hiện hành vi chính mình, thế nhưng hắn lại chẳng thể trở mặt, bởi vì đưa ra kế hoạch đóng giả và ép buộc đối phương hợp tác không phải ai khác chính là mình.

Cho nên hắn chỉ đành nuốt xuống máu và nước mắt, thờ ơ đứng nhìn ba em tể ti ôm nhau thác loạn, mỗi ngày nhoi lên nhoi xuống, hôn ha hôn hờ, làm đủ chuyện ngứa thớ.

Ba em tể ti này đều là con trai thì không nói, trong đó còn có một người là bạn nối khố của hắn, nếu không phải có sự xuất hiện của Linh Đương Nhi mới thì ngay cả Dạ Lang cũng không biết thằng bạn mình quen mười mấy năm còn có một mặt hoạt bát như thế này.

Tính hướng của Hoa Mãn Lâu, Dạ Lang biết, đồ đệ Tiểu Khấu Nhi từ lúc ban đầu cũng không hề giấu diếm bản thân là một đứa con trai đồng tính — tuy đánh chết cũng nhìn không ra nó giống con trai chỗ nào, còn về phần cái kẻ chẳng biết xấu hổ cứ mở miệng là gọi hắn một tiếng chồng ơi hai tiếng chồng à kia...

Dạ Lang thật sự không muốn nghĩ đến.

Trong đa số trò chơi thì phí sửa chữa áo giáp của chiến sĩ thường cao nhất trong tất cả trang bị, bản thân chiến sĩ phòng ngự lại có năng lực kiếm tiền thấp, có nhiều khi phí tu sửa của MT đoàn đội đều do bang hội trả hết.

Dạ Lang có tiền, nhưng không có nghĩa hắn hoang phí, sau vài lần chết trong tay Linh Đương Nhi, phí tu sửa kénh xù của bộ trang bị đẳng cấp lập tức được thể hiện.

Vậy là Dạ Lang đặc biệt làm một phím tắt thay trang bị, vừa nhìn thấy Linh Đương Nhi đã theo bản năng nhấn nút cởi sạch, chỉ mặc một chiếc quần xì nguyên thủy bộc lộ cơ bắp cường tráng của nhân vật game, vũ khí trong tay cũng đổi thành cần câu.

Về sau hần lại thấy như vậy quá bất nhã, bèn kéo đại một chiếc quần đen từ thương thành để mặc, chiếc quần này không ngờ còn xúng thêm một đôi bốt rất khoa trương, thân trên như cũ để trần, chỉ buộc hai sợi dây da, một sợi vắt ngang qua eo, một sợi từ bả vai buộc chéo xuống dưới. (hình như chị Heise có vẽ 1 tấm tựa tựa như vậy =)

“Hồn Đạm OL” là một trò chơi online không có giới hạn, trang phục hiện đại, cổ điển, tây phương, huyền ảo, ác liệt đều được bày bán trong này, hoàn toàn nhìn không ra là thời đại nào.

Lần đầu tiên Hoa Mãn Lâu nhìn thấy cách ăn mặc của Dạ Lang thì lẩn ra cười nửa ngày, sau đó kiên định nói cần câu trong tay hần không hợp, nhất quyết nhét cho hần một vũ khí phụ của tể ti hệ thú ảo —— roi, hần cầm nó rồi thì đúng là ra dáng thật.

Vậy là phím tắt đổi bộ trang bị thứ hai đã được định đoạt như vậy.

Những người khác trong bang ai cũng chọc ghẹo Dạ Lang, còn đặt cho hần một biệt danh mới —— S-MT, khi ra ngoài ba hoa với người khác thì đều như thế này: “MT của mấy người có gì đặc biệt? Bọn tui có S-MT nè!”

Về phần Linh Đàng Nhi ngược lại chẳng bình luận gì, chỉ chăm đi tìm hần nhiều hơn bình thường, bất quá Dạ Lang rất tự nhiên cho rằng đối phương là đang tìm cơ hội dợt mình, cân nhắc làm sao giết chết mình mà thôi.

Sau khi Thích Phong tập huấn trở về, online đã nhìn thấy cảnh tượng như thế này, Dạ Lang thân trên trần trụi, thân dưới mặc quần da đi bốt, tay cầm roi da, Linh Đàng Nhi mặc váy voan công chúa màu hồng nhạt —— không cần nghi ngờ, đây cũng là trang bị mới Dạ Lang dựa theo khẩu vị của mình mua cho Linh Đàng Nhi.

Hai người đứng sóng vai một chỗ, một người cuồng dã một người thanh thuần, nhìn kiểu gì cũng thấy quỷ dị.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: mấy ngày không gặp, lao công của cậu trở nên gợi cảm nhỉ.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: cậu cũng thấy vậy à? Đều nhờ tui có công dạy dỗ XD

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ừ, cậu rất là có công.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: quên chưa chúc mừng cậu đắc thủ ~()/

~ nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi cũng ghi lại công lao của cậu.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: cậu và Bạo Bạo Long biết nhau bao lâu?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tám năm.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tám năm mới thu phục được, tui có thể phê bình cậu năng suất thấp không?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ồ? Vậy tôi biết một người mười sáu năm còn chưa thu phục được người ta, chẳng hay cậu đánh giá thế nào?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tui sai rồi T^T, tui thấy mới tám năm đã thu phục được Bạo Bạo Long thật sự rất lợi hại!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: cậu biết không, cậu là người duy nhất nói ha ha mà tui không thấy ghét.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ồ?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: người khác mà nói ha ha thì trong lòng đều đang chửi đồm.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: phải không?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: còn ha ha của cậu, bao hàm vô hạn khả năng.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha.

Nếu xếp hạng bằng phúc hắc, Thích Phong tuyệt đối xếp thứ nhất trong số những người Lăng Dương quen biết, nhưng Lăng Dương không hề sợ cậu ta, bởi vì cậu ta không tồn tại uy hiếp với Lăng Dương, ít nhất trước mắt hai người vẫn còn chung một đội.

Người Lăng Dương sợ nhất hiện giờ là đồ phụ của cậu, vừa nghĩ tới còn chưa đến một tháng sẽ khai giảng, Lăng Dương đã đau đầu vô cùng.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: tui làm chất xúc tác cho cậu một lần, cậu tính cảm ơn tui thế nào đây?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi hứa với cậu, sau này nếu có cơ hội, tôi cũng làm chất xúc tác cho cậu một lần.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: ... vì sao mà hứa hẹn của cậu lại khiến tui run cả người?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: có thể do mở điều hòa quá thấp chăng? Tôi đi trước, đêm mai gặp nhau chiến trường.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: hử?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: bang chiến ngày mai, bọn tôi đấu các cậu.

Lăng Dương đã lâu không đánh bang chiến, lý do có nói lúc trước, bang hội tiền nhiệm của cậu đều là một lũ điên và biến thái, không ai nguyện ý đánh bang chiến với biến thái, trừ phi bọn họ cũng là biến thái.

Nhân số bang hội không nhiều cũng là một nguyên nhân, dù sao cũng không thể có quá nhiều biến thái, như vậy người bình thường sẽ chịu không nổi.

Cậu chạy tới chỗ nhân viên quản lý chiến tranh bang hội xem, quả nhiên bang chiến hôm sau là Kiếm Tình đánh với đối thủ một mất một còn, Lạc Minh Cửu Thiên.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: đêm mai bang chiến?

đội ngũ Dạ Lang: đúng.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: tui cũng muốn đi ~()/

~đội ngũ Dạ Lang: tôi muốn cản cậu, cản được không?

đội ngũ Linh Đặng Nhi: (^) ông xã đừng vậy mà, em đang một lòng muốn trở thành vợ hiền của anh đây.

đội ngũ Dạ Lang: không dám, ngày mai đối mặt với tình nhân lâu năm, cậu không làm Vô Gian Đạo (gián điệp, đã giải thích ở mấy chương trước) tôi đã thấp hươu rồi.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: chồng à, sao anh vẫn còn ghen vậy?

đội ngũ Dạ Lang: câm miệng.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: lúc bang chiến, mấy người chỉ huy thế nào?

đội ngũ Dạ Lang: YY.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: a tui thích nhất lên YY

~đội ngũ Dạ Lang: cậu rút mic cho tôi, chỉ được phép nghe, không được phép nói.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: hử? Vậy tui sẽ ghen chết mất!

đội ngũ Dạ Lang: ghen chết cậu đã tốt.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: chồng thiệt là nhẫn tâm (/T T)/

Kỳ thật Lăng Dương chỉ nói vậy thôi, cậu còn chưa ngu xuẩn đến mức lên YY bại lộ thân phận, chủ yếu là bị phơi bày dễ dàng như vậy rất tế nhị, không phù hợp với tác phong nổi tiếng sau một đêm của cậu.

đội ngũ Linh Đặng Nhi: vậy ông xã có nói chuyện không?

đội ngũ Dạ Lang: tôi là chỉ huy.

đội ngũ Linh Đang Nhi: chỉ huy trước đây của em trước mỗi trận chiến đều sẽ hát một bài khích lệ tinh thần chiến đấu của mọi người!

đội ngũ Dạ Lang: bệnh nhân viện các cậu quả nhiên hành sự không giống người thường.

Lăng Dương ở chung với Dạ Lang càng lâu, tính tình lại càng tốt, đối với mấy câu châm chọc thỉnh thoảng của Dạ Lang cậu sẽ tự động mở hệ thống che đậy (tức là mấy từ nhạy cảm sẽ bị biến thành ô vuông, đọc QT đến khúc xôi thịt thường hay thấy cái này nè XD), cậu tựa hồ có thể nhìn thấy một tấm nhãn “bach liên hoa” xuất hiện ở lan can bên phải.(bach liên hoa: ý chỉ mấy người người gặp người thích hoa gặp hoa nở mà người đó cũng gặp ai cũng thích gặp ai cũng nở, lan can bên phải ý chỉ khung nhiệm vụ, chỗ này có nghĩa là Lăng Dương tưởng tượng bản thân có nhiệm vụ bach liên hoa, cho dù có gặp người châm chọc mình thì vẫn thích người ta)

Giờ phút này đối mặt với lời chế giễu của Dạ Lang, cậu chẳng thèm để ý chút nào, còn vô cùng vui vẻ chạy đi nhỏ cỏ làm thuốc, có điều hai kỹ năng sinh hoạt này cậu đều vừa mới học, cấp bậc còn chưa cao, thuốc làm ra không đủ dùng trong bang chiến.

May mà lúc trước Linh Đang Nhi đã luyện nấu ăn mãn cấp, thế là Lăng Dương lại làm một đồng món ăn, thuận tiện chuẩn bị một ít cho Dạ Lang và tổ tể ti diên loạn.

Ngày hôm sau Từ Hiền nói buổi tối mình bận việc, bởi vậy cơm chiều phải ăn sớm một chút, điều này chính đúng ý của Lăng Dương.

Ăn cơm chiều xong, người trong bang đã bắt đầu xoa tay nắn chân chuẩn bị đón chờ một trận ác chiến.

Dạ Lang cũng lên sớm hơn bình thường một chút, bằng hiểu biết của Lăng Dương về Dạ Lang, một chút này chính là thời gian hắn đi làm xong chuẩn bị ăn cơm.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sớm vậy? Ăn chưa?

nói chuyện riêng Dạ Lang: mì gói.

Lăng Dương nghe vậy lại giàn giụa nước mắt, bản thân đã lâu chưa ăn qua mì gói, thùng mì mua lúc chuyển nhà vẫn còn đặt ngâm giấm ở kia.

Từ lần đầu tiên được thưởng thức tay nghề của Từ Hiền, Lăng Dương đã khuất phục trước tài nấu nướng của đối phương, tiền sinh hoạt tháng này vừa đến cậu liền tự giác bổ sung ngay tiền ăn tháng trước, kèm theo nộp luôn cả tiền ăn tháng này.

Mỗi ngày được sống trong cuộc sống như tiên, Lăng Dương rất là đồng cảm sâu sắc với những người không có cơm ăn, chỉ có mì gói.

Một sinh viên ăn mì gói vừa học vừa làm, tiêu xài tiết kiệm, tiền kiếm được đều dành mua quần áo giả tưởng cho mình, thứ cảm giác tội lỗi không thể gạt đi này...

Có cơ hội cậu nhất định phải khuyên nhủ đối phương mới được!

Lăng Dương dùng số YY mới đăng nhập vào kênh YY của bang hội, đám người Dạ Lang đã ở bên trong.

Mọi người thấy Linh Đang Nhi vào thì chỉ chào hỏi một tiếng, không ai nhắc đến việc muốn cậu gắn mic nói chuyện cả.

Đối với việc đây Lăng Dương không thấy bất ngờ xú nào, ở phương diện này, tiền nhiệm Linh Đang Nhi đã đặt nền móng rất chắc cho cậu, mặc kệ phía trước nó đưa ra lý do gì, tóm lại đã khiến mọi người chấp nhận được sự thật Linh Đang Nhi không thể lên YY nói chuyện.

Nghĩ đến đây, Lăng Dương thật hơi ngạc nhiên.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: Linh Đang Nhi trước kia không chịu lên YY nói chuyện, anh lại chưa từng gặp qua ẻm, làm sao đã chắc chắn ẻm là con gái? Chẳng lẽ trước giờ anh chưa từng hoài nghi?

Trong một xã hội đầu đầu cũng có nhân yêu, chốn chốn đều có công nghệ cao, hành vi của Linh Đang Nhi nhất định sẽ khiến người khác nghi ngờ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: bọn tôi từng webcam.

Lăng Dương kinh ngạc, cậu chưa từng nghĩ hai người còn gặp mặt nhau, dù là cách internet.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nhưng chỉ có một lần, bây giờ nghĩ lại, có thể là thể thân nó tạm thời tìm thay.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ra là vậy, hèn chi... thể thân của ẻm nhất định là một đại mỹ nữ nên mới có thể mê hoặc anh đến thần hồn điên đảo như này.

Dạ Lang im lặng một chốc.

nói chuyện riêng Dạ Lang: bộ dáng tương đối bình thường, có chút thanh tú, nhưng...

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nhưng?

nói chuyện riêng Dạ Lang: dáng vẻ không bôi son trét phấn rất vừa ý tôi.

Lăng Dương được mở rộng tầm mắt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chỉ vậy?

nói chuyện riêng Dạ Lang: chỗ tôi làm công, đa số phụ nữ đều son phấn dày đặc, tôi nhìn thấy quá nhiều, không thích.

Hơn nữa còn nhìn từ nhỏ đến lớn, nhìn đến mức có ác cảm.

Người ta nói con người có phức cảm chim non, những thứ được tiếp xúc lúc nhỏ thường sẽ ảnh hưởng đến thẩm mỹ quan lúc trưởng thành, mấy cô nàng son phấn quả thật đã ảnh hưởng đến thẩm mỹ của Diệp Lăng, nhưng lại là ảnh hưởng xấu.

Trái lại Lăng Dương còn kinh ngạc hơn, hoàn cảnh làm việc có rất nhiều cô gái tô son trát phấn, chẳng lẽ anh ta là...?

Tư duy tâm thần của Lăng Dương lại bắt đầu khuếch tán vô phương cứu chữa, trái tim thánh mẫu của cậu cũng bắt đầu bành trướng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vợ cũ của anh thật đúng là hiểu anh...

Ngay cả tìm thể thân cũng có thể tìm được người hợp gu Dạ Lang như vậy.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi không muốn nghe thấy từ vợ cũ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: () nghĩ theo hướng lạc quan, ít nhất anh từng có một vị tri âm.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nếu đây cũng tính là tri âm thì tôi thà rằng không ai tri tôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chồng à anh đừng đau khổ, ít nhất còn có em hiểu chồng đây, sờ đầu.

nói chuyện riêng Dạ Lang: buổi tối không được đến gần tôi trong vòng 100 mã.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tại sao?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không muốn vì thói quen lại sử dụng Đến Chết Không Đổi, tôi sẽ hối hận muốn chặt tay luôn.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đừng vậy mà (/T T)/

Lăng Dương còn muốn nói tiếp thì nghe trên YY có người ho hai tiếng, tiếp theo nghe thấy một giọng nam thực trầm ổn vang lên bên tai, “Nghe thấy không?”

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Bang chiến trình chiếu Vô Gian Đạo

Người gửi tin: Lionking (Sư tử ngủ say), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Sevenwind và Tiểu Linh Dương hình như rất thân?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Thiệt tò mò hai người bình thường trao đổi thông qua cái gì?

Theo tôi biết, ngoại trừ BBS thì bạn Tiểu Linh Dương hình như đã biến mất khỏi con mắt công chúng từ rất lâu, bọn tôi đều không liên hệ được cậu ta.

Người gửi tin: Sevenwind (Phong), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: Sevenwind và Tiểu Linh Dương hình như rất thân?

Trạm gửi tin: BBS học viện thể thao Lạc Minh cây xanh nước biếc chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Nếu vấn đề cậu quan tâm là cái này thì tôi có thể nói cho cậu hay, bọn tôi trước giờ toàn trao đổi bằng tin nhắn của trạm, tôi cũng không có cách liên hệ nào khác của cậu ta

Dạ Lang: “Nghe thấy không?”

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nghe thấy nghe thấy, ầu

nói chuyện riêng Dạ Lang: nghe thì nghe, cậu tru như sói làm gì.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hưng phấn mà, lần đầu tiên người ta nghe thấy giọng của chồng uồn ẻo

nói chuyện riêng Dạ Lang: bữa chiều không ăn cơm mà ăn xuân được hả.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chồng ơi, hát một bài coi

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu với đồ đệ mình lấy bệnh cho nhau à?(ý là ẻm mắc cái bệnh ~ của Tiểu Khẩu Nhi)

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vậy để em hát cho chồng một bài

~Khỏe miệng Dạ Lang co gùt, giống như thực sự nghe thấy giọng nói oang oang của người nào đó vang lên bên tai, hần lạng lẽ chuyển sang YY dùng thân phận nhân viên quản lý đặt tĩnh âm cho chiếc áo trắng nào đó, thuận tiện khoác luôn áo cho cậu ta. (lên YY thì mỗi nickname sẽ có icon là hình chiếc áo, áo trắng là người ngoài, áo xanh là thành viên, nick YY của Lăng Dương mới lập => người ngoài => áo trắng, Linh Đang Nhi hồi xưa là thành viên => áo xanh)

YY của Linh Đang Nhi lúc trước có áo xanh, YY của Linh Đang Nhi đương nhiệm vừa nhìn đã biết là mới lập, cũng may khi cậu vào ai nấy đều đang vội chuẩn bị chiến tranh nên không ai phát hiện vấn đề.

Những người khác trên YY đều đã quen với giọng nói của Dạ Lang, thậm chí đại bộ phận đều đã gặp người thật, trừ Lăng Dương thì cũng chỉ còn Tiểu Khẩu Nhi là lần đầu tiên nghe Dạ Lang nói chuyện.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: giọng của sư công nghe cũng không tệ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đương nhiên, không nhìn xem là chồng của ai

~ nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ, người chơi giả thành thật sao?

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: con cho ta là con?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: nhưng con thấy sư phụ đối xử với anh ta rõ tốt, hôm nay phát đồ ăn sư công được gấp đôi con!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: con không hiểu, tình cảm của ta với hắn là thương tình.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: anh ta mà còn cần người khác thương tình?

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: đằng sau vẻ ngoài quang vinh cất giấu bí mật không ai biết.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ, đến cả cặp vú (meo meo = cặp vú, đáng lẽ từ đúng phải là miêu nị = chuyện mờ ám, Tiểu Khấu Nhi oánh sai chính tả) của anh ta mà người cũng biết, thì ra hai người đã thân thiết đến mức độ này!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: cậu đánh đúng chữ cho tôi coi!!!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: nhưng so ra thì vẫn là giọng của giết heo nhà con dễ nghe hơn.

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: không phải chứ! Cái giọng lạnh lẽo đó ta nghe mà rợn người!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ thiên vị, như sư phụ là tình nhân trong tai hóa Tây Thi!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: ta thấy là con thì có! Không đúng...

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: con nghe giọng của nó hồi nào?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ở trên YY á

~ nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: không thể nào, nó chưa bao giờ lên YY nói chuyện!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: phải không? Vậy con quên rồi.

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: ... Con có chuyện giấu vi sư.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ánh trăng đêm nay đẹp thiệt

~ nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: hai đứa từng chat voice!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: không có!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: webcam!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: không có!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: gặp mặt nhau!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: không có không có không có tất!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: nếu những thứ này đều không phải, vậy chỉ còn một cách giải thích...

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: cách gì?

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: con tránh né đủ kiểu chẳng qua vì giấu diếm một sự thật, con thực ra là gái đúng không?!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ có muốn con mở webcam cho xem JJ không?

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: mịa nó biến cho ta!!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: dạ ~~ thướt tha rồi đi

Trong quá trình hai sư đồ cãi cọ thì Dạ Lang ở trên YY đã phân chia xong vị trí của từng người.

Không ngoài suy đoán của Lăng Dương, cậu bị xếp vào đội canh cửa an nhàn nhất, chỉ cần mặt trận tiền phương không bị thất thủ diện rộng thì cương vị của cậu có thể nói là ăn không ngồi rồi.

Cùng phụ trách giữ nhà với cậu còn có ba tay đấm, một trị liệu, trị liệu kia không cần nghi ngờ chính là người có thao tác khó tin hơn cả Lăng Dương, đồ đệ của Lăng Dương, Tiểu Khẩu Nhi.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: cùng sư phụ giữ nhà thiệt là tốt ~()/

~ nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ... Thái độ lạc quan của con ngược lại rất đáng khen.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: chỉ cần được ở bên sư phụ thì làm gì cũng không quan trọng!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đừng có nói như con thăm mền ta!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: haizz, người ta thấy sư phụ hình như rất thất vọng nên mới an ủi thôi mà

~ nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tại sao ta phải thất vọng?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: con từng đánh bang chiến với sư phụ, khi đó sư phụ toàn đi tiên phong!

Bang hội cũ của bọn họ từng đánh bang chiến? Đấy đã là chuyện của mấy trăm năm trước, bản thân Lăng Dương đã quên, khó cho Tiểu Khẩu Nhi còn nhớ rõ.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: tư thế oai hùng của sư phụ khi đó đã khắc sâu vào não con!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ta nhớ mỗi lần con đều theo đồ phụ trách bọc hậu, chúng ta hình như chưa từng chạm mặt.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đúng, con tự tưởng tượng ra.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ...

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: nhưng có một lần con tận mắt thấy được

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: thân là tể ti đứng đầu bang hội

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ đi theo chiến sĩ tay sai của mình

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: hai người như quỷ mị xuyên qua giữa thiên quân vạn mã, như vào chỗ không người, tiêu sái thông dong, tay áo tung bay, lấy thủ cấp tướng địch như lấy đồ trong túi!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: dừng!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: cảnh tượng con miêu tả rất xinh đẹp, đáng tiếc đấy đều là YY của con.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hưởng chi, người sống trong quá khứ là đáng xấu hổ!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: phải làm một con người cao thượng! Một con người hướng về phía trước! Một con người thoát khỏi sở thích hèn kém!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hơn nữa, giữ nhà cũng rất quan trọng, đây là đường phòng thủ cuối cùng của chúng ta, là vị trí then chốt nhất có biết chưa?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: dạ! Đồ nhi cần tuân lời sư phụ dạy bảo, thề tử thủ đường phòng thủ cuối cùng, đêm nay cờ còn ta còn, cờ mất ta mất!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: thật ra cũng không cần khoa trương như vậy...

Giọng nói của Dạ Lang lại vang lên trên YY, “Tôi dẫn đại quân đột phá ngay mặt, Phụng Tiên dẫn hai ảnh võ ẩn thân chạy tắt theo đường con, cẩn thận cung thủ bên đối phương ném pháo sáng.” (Lữ Phụng Tiên aka Lữ Bố)

bang chiến Lữ Tiểu Bố: ROGER!

“Tế ti của từng đội theo sát tiểu đội mình, DPS (damage per second: mấy nghề có công cao) tập trung bảo vệ trụ liệu, Hoa Mãn Lâu cùng Lưu Hương đi theo tôi.”

bang chiến Hoa Mãn Lâu: đã nghe.

bang chiến Lưu Hương: 1

Lăng Dương nhìn thanh máu đoàn đội, dưới tên Dạ Lang xuất hiện một đồng trạng thái xấu, lượng máu cũng bắt đầu giảm dần, biết đây là lúc hai quân đang giằng co.

Lăng Dương càng nhìn càng thấy không đúng, lượng máu của Dạ Lang không nên tụt nhanh như vậy, quả nhiên trong đoàn đội nhanh chóng có người xác nhận dự đoán của cậu.

bang chiến Hoa Mãn Lâu: máu của A Lăng có vấn đề, tở bom cậu liên tục.

“Tở tẩy điểm kỹ năng, giờ không phải hệ phòng ngự.”

Vậy cũng không đúng, Lăng Dương ngẫm nghĩ.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: trang bị đổi về chưa?

Chỉ nghe từ YY khẽ truyền ra một tiếng “Phắc”, sau đó chợt nghe Dạ Lang nói, “Xin lỗi đã quên đổi trang bị.”

YY nhất thời vang đầy tiếng cười.

bang chiến Hoa Mãn Lâu: gần đây nhìn quen dáng vẻ này của A Lăng, đến cả tở cũng quên mất chuyện trang bị...

bang chiến Manh Đản Đản: S-MT quá ngẫu!

bang chiến Lữ Tiểu Bố: lấy roi quất chết bọn nó đi!

bang chiến Tiểu Thụ Đứng Chạy: thuận tiện thu vài tiểu M về dạy dỗ + yêu thương.

bang chiến Kiêm Diệp: ê ê, Linh Đương Nhi còn ở đây.

bang chiến Linh Đương Nhi: (^)

Lăng Dương cười nửa ngày, bên kia Thích Phong cũng nhìn thấy, PM qua đây đùa cậu.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: lao công của cậu ngày càng phóng khoáng.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: người *** đánh bang chiến đầu tiên trong lịch sử.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: quá khen, quá khen, không dám nhận.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu phụ trách giữ nhà?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: không sai! Trọng trách trên người, không dám chậm trễ!

hệ thống bạn thân [Lạc Minh Phong] của bạn muốn sử dụng phù định vị bạn thân bay đến đây, có đồng ý hay không? Xác định Hủy bỏ

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ...

Lăng Dương yên lặng nhún hủy bỏ.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đùa chút thôi.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: buồn cười ghê ha ha ha ha.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nếu cần cậu cũng có thể bay tới chỗ tôi.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đã nhớ, tui sẽ dùng!

Thế cục trên chiến trường thay đổi từng giây từng phút, bởi vì không ngừng có người chết trở về điểm hồi sinh, đại quân nhanh chóng bị tách ra, dựa vào đánh giá năng lực của Lăng Dương về Hoa Mãn Lâu thì cậu

ấy rất khó sống lâu bên cạnh Dạ Lang, còn một trị liệu khác thì Lăng Dương không quen thuộc lắm, không dễ đưa ra kết luận.

Thân phận của Dạ Lang là lãnh tụ chiến trường, khi giết chết lãnh tụ số điểm đạt được cao gấp ba lần giết chết lính thường, toàn thể thành viên còn được thêm BUFF Nhất Cổ Tác Khí (một tiếng trống tăng cao sĩ khí), trong vòng một phút toàn bộ thuộc tính tăng 10 điểm, tốc độ tấn công và làm phép tăng 50%, có thể nói là biến thái cực kỳ.

Trong tình huống như vậy, trị liệu bên cạnh lãnh tụ tuyệt đối là đối tượng ăn đạn số một.

Không ngoài dự đoán của Lăng Dương, Hoa Mãn Lâu nhanh chóng bị Lạc Minh giết chết, đại quân của Dạ Lang bị tách ra, nhìn trên bản đồ Dạ Lang đã đang đơn độc tác chiến.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sự công gặp nguy hiểm, sự phụ nhanh qua đó đi, bên này tạm thời còn an toàn.

Lăng Dương cân nhắc giây lát.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: được, vậy con ở yên đây đừng nhúc nhích, có việc ta sẽ dùng phù định vị bạn thân bay trở về.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: tuân mệnh!

Lăng Dương tự thêm cho mình Che Chở Cửa Gió, mở giao diện kỹ năng vợ chồng, bay đi bằng một chiêu Chân Trời Góc Bể.

Đây là lần đầu tiên cậu sử dụng kỹ năng vợ chồng trên chiến trường, thật sự là vừa nhanh vừa tiện, cũng may mỗi kỹ năng đều có thời gian làm lạnh, nếu không thì quá không công bằng đối với các nhân sĩ chưa thành hôn.

Khi Linh Đương Nhi bay đến, Dạ Lang chỉ còn một giọt máu, cũng may đại quân của đối phương cũng bị chia cách giống mình, ở đây chỉ còn một võ sĩ và một tế ti, hai người kia thấy sắp đánh chết lãnh tụ của quân địch thì đều phấn khích như uống máu gà.

Linh Đương Nhi nhắc tay triệu hồi Dây Leo Trói Đất trói chặt võ sĩ, sau đó dùng thần chú hệ thủy tạm thời kìm chế tế ti phía đối phương làm phép, khổng chế xong hiện trường mới bình tĩnh ném ba tầng Nở Rộ về phía Dạ Lang, sau đó một đại chiêu cho Nở Rộ nổ tung, xong thêm một chiêu bơm máu lập tức có thời gian làm lạnh 10 phút, chiến sĩ có lượng máu hơn trăm ngàn nháy mắt đầy.

Linh Đương Nhi làm chuỗi động tác này trôi chảy như nước, một hơi là xong, ba người tại hiện trường còn chưa kịp phản ứng gì, thế cục đã xoay ngược trở lại.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: trước giết chết tế ti.

Dạ Lang tức thì hiểu ý, xông về phía tế ti vừa được giải trừ im lặng, đánh choáng đối phương. Võ sĩ bị dây leo quấn thân coi như đã mất sức chiến đấu, chỉ biết trơ mắt nhìn trị liệu của mình bị hai người bên kia đánh nhanh diệt gọn.

Sau khi dây leo khô héo, võ sĩ thấy hai người đối diện cơ hồ đầy máu, tự biết không có phần thắng, bèn nhảy ra sau xài khinh công chuẩn bị bỏ chạy, Dạ Lang muốn đuổi theo nhưng bị Linh Đương Nhi ngăn cản.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đừng đuổi theo, nhiệm vụ của anh là tự bảo vệ mình và đánh chết lãnh tụ đối phương, đi theo tôi.

Linh Đương Nhi quay đầu chạy về hướng ngược lại, Dạ Lang ngẫm nghĩ cũng lựa chọn tin tưởng cậu, điều khiến nhân vật đuổi theo, trong YY tạm thời giao quyền chỉ huy cho Mạc Thương Tâm.

Dạ Lang không có kỹ năng tăng tốc, Linh Đương Nhi thỉnh thoảng phải chạy qua chạy lại chờ hẵn, cậu dẫn Dạ Lang nhảy đông nhảy tây, đi đến một góc bí ẩn ở hướng Tây Nam.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: chỗ này khá an toàn, bình thường không ai đến, nhưng tôi biết Lạc Minh Phong thường núp ở gần đây chính đồn trang bị, anh cũng khôi phục một chốc, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài làm tập kích.

Lạc Minh Phong là lãnh tụ của đối phương, nếu đánh chết lãnh tụ, điểm sẽ tăng gấp bội, cơ hồ giống như chạy vào nhà đối phương cướp cờ.

Linh Đàng Nhi nói xong cũng ngồi xuống ăn đồ vật thêm BUFF, Dạ Lang vốn đã ăn đồ, nhưng vừa này bị pháp sư hệ nguyên rửa của đối phương xua tan không còn một mảnh, vì vậy cũng lôi đồ ăn Linh Đàng Nhi chuẩn bị trước cho mình ra, ăn từng món một, rất nhanh trên góc phải màn hình có thêm một chuỗi icon.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đi thôi.

Lăng Dương nhìn BUFF của đối phương cảm thấy đủ rồi bèn điều khiển Linh Đàng Nhi đứng dậy đi ra ngoài.

nói chuyện riêng Dạ Lang: đợi đã.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ?

Dạ Lang cho Lăng Dương cảm giác như có hơi mất tự nhiên, rất có mùi muốn nói lại thôi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: hôn cái đã.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hả?

Không đợi Lăng Dương phản ứng, đã thấy trên màn hình Dạ Lang cao to uy mãnh mặc áo giáp màu đen tiến lên một bước, ôm lấy cơ thể mềm yếu nhỏ xinh của Linh Đàng Nhi, Linh Đàng Nhi then thùng rúc vào lòng đối phương, Lăng Dương nhìn đến nổi cả da gà.

Ôm chặt dứt, Lăng Dương cũng từ giao diện vợ chồng tìm được kỹ năng Hôn Tướng Công tương ứng với Ôm Nương Tử, ánh mắt khép lại hôn trở về...

Cứ vậy hai người tự tăng thêm hai BUFF.

Cảm giác phiên giang đảo hải trong lòng Lăng Dương còn chưa biến mất, đã nghe thấy gần đó có người nói chuyện:

trước mặt Lạc Minh Phong: em nói muốn dẫn hấn lại đây cho anh giết, kết quả hai người ở đây anh anh em em là sao?

trước mặt Lạc Minh Phong: có thêm nhiều BUFF hơn nữa, đến cuối cùng còn không phải chết? Người chết thì không cần BUFF.

trước mặt Lạc Minh Phong: mặc kệ nói thế nào thì em cũng vất vả rồi, còn lại cứ giao cho anh, em có thể trở về.

Lăng Dương điên rồi, người này làm sao mà đánh chữ nhanh vậy, lời thoại đều bị một mình hấn nói hết, chính cậu còn chưa nói được gì!

Hơn nữa, hấn nói cái quỷ gì vậy!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đậu má!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nếu bây giờ người ở bên cạnh là hội trưởng của mấy cậu thì người phải bỏ chạy là tôi, nhưng thực đáng tiếc...

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu là tiểu tàn phế, còn lao công của cậu hả, kéo quái thì được chứ đánh người thì...

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: SO, ngoan ngoãn đầu hàng để anh kiểm điểm coi ^__^

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: sao mà cậu đánh chữ nhanh vậy hả!!!!

Lăng Dương bị Thích Phong chọc đến đỏ khốc đỏ cười, nhưng lý trí thì vẫn còn, cậu biết những gì Thích Phong nói đều là sự thật, dựa vào thực lực hiện giờ của cậu cộng thêm Dạ Lang thì vẫn không đủ chống lại đối phương, nhưng nếu bỏ cuộc dễ dàng vậy thì cậu đã không phải là Lăng Dương.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: nhớ kỹ chuyện cậu đã hứa!

Linh Đang Nhi lấy ra phù định vị bạn thân.

Trên màn hình của Thích Phong nhảy ra một hàng chữ vàng

hệ thống bạn thân [Linh Đang Nhi] của bạn muốn sử dụng phù định vị bạn thân bay đến đây, có đồng ý hay không? Xác định Hủy bỏ

Thích Phong tức thì cảm thấy buồn cười, vừa rồi chính mình hình như có thuận miệng hứa vậy.

Để chứng tỏ bản thân không phải người nói không giữ lời, cậu nhấn xác định.

Linh Đang Nhi lập tức xuất hiện bên cạnh Lạc Minh Phong.

Dạ Lang không thấy được nói chuyện riêng giữa hai người, một màn vừa nảy lọt vào mắt hần tràn đầy âm mưu và ái muội khôn cùng.

Ngay sau đó Linh Đang Nhi lấy ra người máy thuốc nổ từ trong ba lô.

Đây là đạo cụ cậu và Hoa Mãn Lâu dùng để giải vây Bành Đại Soái, cậu mua ba cái, làm mẫu dùng mất một cái, nổ chết Bành Đại Soái mất một cái, còn dư một cái cậu ném vào ba lô, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng.

Lạc Minh Phong nhìn ra dụng ý của Lăng Dương, nhưng muốn né tránh đã quá muộn.

Chỉ cần Lăng Dương nhấn chuột là có thể khiến người máy tự nổ, làm cho Linh Đang Nhi và Lạc Minh Phong đồng quy vu tận.

Vào giây phút chỉ mảnh treo chuông đó, phòng của Lăng Dương đột nhiên tối thui, cúp điện.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đêm Thất Tịch Brokeback Mountain thành phim hot

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt • muốn tạc nổ cái trạm phát điện quá đi), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: tức chết ông!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Tối hôm qua luận văn viết được một nửa chưa kịp save thì mẹ nó tự dưng cúp điện!!! Tức chết ông rồi a a a!!!

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương chỉ muốn làm người tốt), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: tức chết ông!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Má ơi, hỏng phải chớ anh hai, ngày nghỉ người ta ở trường chơi game còn anh ngồi viết luận văn?? Có cần phải khắc khổ vậy không!!

Lăng Dương nhảy dựng lên nương theo ánh trăng xông ra ngoài, khi đi còn đá phải khung cửa.

Từ Hiền cũng chạy ra khỏi phòng, cậu ta bình tĩnh hơn Lăng Dương nhiều, còn nhớ cầm theo di động để chiếu sáng.

“Gì đây?” Lăng Dương lớn giọng hỏi.

“Không biết! Hình như là mất điện khu vực!” Từ Hiền chạy đến bên cửa sổ ghé ra ngoài, bốn bề đen thui không có lấy một chấm sáng nhân tạo.

“Mịa nó, sớm không mất trễ không mất, tại sao cố tình mất vào lúc này hả? Tớ còn việc quan trọng đây này!” Giờ thì hay rồi, tội danh Vô Gian Đạo chỉ sợ là nắm chắc trong tay.

“Tớ cũng vậy nè!” Từ Hiền phụ họa theo, “Chẳng biết CPU có bị giật hư không nữa.”

Lăng Dương buồn bực quay về phòng ngủ nhào lên giường, hiếm khi được một lần muốn thể hiện đường hoàng, nào ngờ đến cả ông trời cũng không giúp cậu.

Phía bên này vừa mới cùng Dạ Lang ôm hôn một cái đã bị Thích Phong chen ngang, vốn định chứng minh chân tình bằng hành động thực tế, ai dè vừa truyền tống đến bên cạnh đối phương thì lại bị cúp điện mới chết!

Phải làm sao để giải thích nguyên nhân Lạc Minh Phong chấp nhận Linh Đương Nhi sử dụng phù truyền tống bạn thân chẳng qua là do hấn tự làm tự chịu chứ không phải do hai người thực sự có JQ như lời Lạc Minh Phong nói đây?

Tất cả đều tới quá trùng hợp, Lăng Dương lần này thực sự hết đường biện bạch.

Trong một gian phòng khác, Từ Hiền đang nói chuyện điện thoại.

“Đúng vậy, chỗ bọn tớ cúp điện.”

“Không biết là chuyện gì nữa.”

“Cả khu quanh đây đều cúp, ít nhất trong phạm vi nhìn thấy đều không có điện.”

“Tớ ở đâu hả? Ở trường chứ đâu.”

“Không phải nói với cậu rồi à, nghỉ hè không muốn về nhà, vừa hay mới thuê phòng xong, tiền phòng trả hết rồi.”

“Giờ làm sao đây, tớ cũng không biết khi nào mới có điện, tìm người thay tớ đi, không phải nãy cậu đi chung với vợ mình à?”

“Cái gì? Một phát rớt ba té ti?”

Lăng Dương cầm di động lướt weibo một chốc, điện như cũ không có, trái lại di động sắp hết điện, không còn cách nào, Lăng Dương đành phải thành thật đi ngủ.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại thì đã có điện.

Cậu trèo lên BBS xem thử, quả nhiên box chuyện trường học bị spam tung trời, nghỉ hè sinh viên ở lại trường khá nhiều, ai nấy đều than phiền chuyện cúp điện tối qua.

Hóa ra hệ thống cung cấp điện nội bộ của đại học Yên Sơn gặp trục trặc dẫn đến khu vực toàn trường đột nhiên mất điện, thợ điện trực ban phải sửa vợi đến quá nửa đêm mới xong.

Chuyện này đúng là một sự kiện xác suất rất nhỏ, nhưng vừa hay Lăng Dương lại trúng ngay nó, cậu chỉ còn biết cảm thán đúng là số mệnh trêu người.

Ngày hôm sau trò chơi tạm dừng để bảo trì cộng thêm tiến hành update nội dung, đợi Lăng Dương login được thì đã là buổi tối, lúc này trong lòng cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị đá khỏi bang hội.

Có lẽ may mắn hơn chút còn được nhận luôn thông báo ly hôn?

Mà không biết đến nước này thì tên kia sẽ chọn tiếp tục tìm cơ bảo vệ danh dự Linh Đương Nhi hay là vô cùng thất vọng ngay cả công sức làm bộ cũng không muốn làm đây...

Nói cho cùng, leo tường ngay trước mặt chồng, trong bang chiến hợp mưu với đối thủ hãm hại chồng, chuyện như này mà truyền ra ngoài thì đúng là hung hăng cho hấn hai cái tát, là chuyện một thằng con trai theo chủ nghĩa đàn ông như hấn không thể nào chấp nhận.

Thực ra thì Lăng Dương ban đầu giả vợ chồng với Dạ Lang là do bị ép buộc, vậy nên cậu luôn bằng mặt không bằng lòng, thậm chí còn cố ý kiếm chuyện chọc đối phương nổi giận, mục đích là muốn dụ Dạ Lang chủ động giải trừ hiệp ước.

Nhưng đến khi đạt được mục đích, Lăng Dương lại chẳng hiểu sao bực mình.

Là bởi vì không muốn bị hiểu lầm ư?

nói chuyện riêng Dạ Lang: đến đây.

Hả???

Lăng Dương đã ngẫm suy diễn trong bụng rất nhiều trường hợp có khả năng xảy ra sau khi mình login, duy chỉ trường hợp này là không có.

Hai chữ sơ sai vậy là có ý gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu là Yên Đại à?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: !!! Làm sao anh biết??

nói chuyện riêng Dạ Lang: xem ra là đúng.

Lăng Dương hoảng sợ, thử suy nghĩ, ngành đối phương học là khoa học kỹ thuật, nói không chừng còn là một tên biến thái hệ vi tính, thông qua vài cách bất hợp pháp điều tra ra mình cũng không phải chuyện không thể.

Nhưng cái này hơi quá đáng rồi nha!

Tui cũng lắm ở trong bang chiến làm chút chuyện có lỗi với anh thôi —— còn đặc biệt oan uổng nữa, anh đã đi điều tra người thật rồi?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: chuyện tối hôm qua không phải như anh nghĩ!

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi biết.

Một chuỗi biện bạch dài thòng của Lăng Dương vừa đánh được câu mở đầu đã bị ba chữ băng quơ của đối phương chặn bật trở về.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: anh biết? anh biết cái gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi nhìn thấy cậu lấy người máy.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: thật??

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi bị cậu tạc chết một lần, nhìn thấy người máy thì biết ngay cậu muốn làm gì.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ...

Xem ra hồi trước bản thân kiên trì phải làm mẫu cho Hoa Mãn Lâu cách giết chồng là một quyết định vô cùng sáng suốt!

Lăng Dương vui mừng nghĩ, ông trời quả nhiên đối xử với mình không tệ, kịch tình quanh co khúc khuỷu rồi cũng chuyển!

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: tôi không nổ được là bởi vì chỗ tôi đột nhiên cúp điện!

nói chuyện riêng Dạ Lang: chuyện này tôi cũng biết.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: cái này mà anh cũng biết?

Hổng lẽ công tắc nguồn điện là do anh kéo?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tối hôm qua chúng ta đồng thời thời rút ba té ti.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: gì??

nói chuyện riêng Dạ Lang: Hoa Mãn Lâu, cậu và đồ đệ của cậu, ba người đồng thời rút mạng.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ... !!!

Ai đó nói cho cậu biết đây là tình huống gì coi!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: Hoa Hoa là Yên Đại?

nói chuyện riêng Dạ Lang: đúng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cho nên anh đoán tôi cũng vậy?

nói chuyện riêng Dạ Lang: đúng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cho nên tôi và Hoa Hoa chắc hẳn là bạn học rồi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: có vẻ vậy.

Xem ra mình và Hoa Mãn Lâu có duyên phận ghê, nhưng vấn đề là...

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: Tiểu Khấu Nhi cũng là Yên Đại??

nói chuyện riêng Dạ Lang: nó không phải đồ đệ thân yêu của cậu à, đến chuyện này mà cũng không biết?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nó có bao giờ nói với tôi đâu, mịa! Không ngờ dám gạt sư phụ này!

Lăng Dương nhớ lại cậu quen biết Tiểu Khấu Nhi trong game chính vào lúc vừa báo danh năm nhất chưa bao lâu, về chuyện mình học trường nào, Lăng Dương chưa từng giấu diếm qua.

Ngay vào tháng mười một năm ngoái, các sinh viên đại học Yên Sơn của server Đại Sơn còn tổ chức họp off một lần, Lăng Dương biết được thân phận đồ phụ của mình là vào khi ấy, hoạt động này Tiểu Khấu Nhi có biết nhưng nó chưa từng đề cập đến việc bản thân học Yên Đại.

Thằng nhóc chết giẫm, không ngờ giấu mình lâu như vậy, nếu không có lần mất điện ngoài ý muốn này thì không biết còn định giấu tới khi nào!

nói chuyện riêng Dạ Lang: sự cố mất điện lần này khiến tôi ý thức được một chuyện.

Trực giác của Lăng Dương cho hay câu sau chắc chắn không phải lời lẽ tốt lành gì.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chuyện gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: thủy thổ phương nào nuôi ra người phương ấy, trường các cậu quả nhiên thừa thãi quái nhân.

Đây là ba nữ tể ti, cả ba đều là nhân yêu, có tính cách “trên trời” như nhau, ấu trĩ như nhau, gom vào một chỗ là tám nhầm rất nhiều, làm chuyện gì cũng không đâu vào đâu, quan trọng nhất là có khi cả ba đều thích con trai.

Ba người bọn họ còn là toàn bộ số người học đại học Yên Sơn ở bang Kiếm Tinh, vô luận có lấy mẫu như nào thì kết quả đều giống nhau.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... tôi thật sự tìm không ra chứng cứ có sức phản bác anh.

nói chuyện riêng Dạ Lang: có lẽ vì đây là sự thật?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tuy rằng tôi cũng là người bị hại, nhưng mặc kệ thế nào phương diện này cũng có trách nhiệm của tôi, đã hại mọi người thua bang chiến thật sự xin lỗi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: thắng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: thắng???

Rốt ba tể ti mà cũng thắng, đây là nghịch chuyển động trời cớ nào chứ?

nói chuyện riêng Dạ Lang: chuyện Lạc Minh Phong cầu kết với cậu chẳng hiểu sao lại bị Hạ Đại Gia biết, sau đó Hạ Đại Gia hình như rút mất dây mạng của đối phương, chuyện sau đó nữa thì bọn tôi không biết, dù sao thì đều không thấy cả hai.

nói chuyện riêng Dạ Lang: lãnh tụ của đối phương lâm trận bỏ chạy, cho nên hệ thống phán chúng ta thắng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ...

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tà bất thắng chính, đây là ý trời!

Lăng Dương ngẫm gờ một ngón tay cái to oành cho Bạo Bạo Long!

nói chuyện riêng Dạ Lang: không nói mấy chuyện này, cậu đi gom tổ ba người dở hơi của cậu đi, thuận tiện tìm thêm hai cô nữa.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: làm gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: phó bản Thất Tịch, không xem website à?

Lăng Dương đúng thật là không xem, ban ngày tâm tư của cậu đều đặt hết vào chuyện giải thích việc tối qua như nào, chẳng ngờ lại thuận lợi qua cửa như vậy, sau đó lại bị thêm một chuỗi chuyện phát sinh đủ kích đến hết đường tự nghĩ.

Giờ phút này thấy lời Dạ Lang, cậu mới vội vàng nhảy sang coi trang web.

Nội dung update lần này nói nhiều không nhiều, nói ít không ít.

Chủ yếu là phối hợp với một ngày lễ quan trọng trong hiện thực, lễ tình nhân Thất Tịch.

Ngoại trừ mở ra một vài nhiệm vụ lễ tình nhân, phó bản thất tịch mỗi năm một lần cũng lại được mở ra.

Phó bản Thất Tịch năm ngoái có mở một lần, Lăng Dương từng đi rồi, nhưng đối với người chơi ở server mới thì đây là trải nghiệm mới toanh.

Phó bản này cần năm nam năm nữ tổ đội riêng đi vào, mê cung có bảy tầng, mỗi tầng có bảy cửa thang lầu, chỉ có một cái là chính xác.

Người chơi trừ việc vượt mê cung, còn phải dọc theo đường đi đánh ra tín vật, mỗi một tầng sẽ có một điểm cố định cho phép hai đội nam nữ gặp nhau trao đổi tín vật, có tín vật mới có thể đi vào tầng tiếp theo.

Đi xong bảy tầng mê cung thì lại tách ra chia thành một đội hai người, tiếp tục tiến hành một loạt nhiệm vụ sau đó.

Nhiệm vụ hoàn thành sẽ đạt được thành tựu và danh hiệu Thất Tịch, còn có cả vật trang sức không tồi.

Phó bản Thất Tịch mỗi nhân vật chỉ được đi một lần, mà trong game thì nhân vật nam nhiều hơn nhân vật nữ, năm ngoái có rất nhiều game thủ nam vì nguyên nhân ấy mà không được trải nghiệm, khiếu nại lên trên, năm nay công ty trò chơi rất tri kỷ mà cho ra mắt đạo cụ biến trang, đeo vào có thể thay đổi giới tính nhân vật.

Mọi người ai nấy đều thấy thiết lập này rất thú vị, tức thì có một đoạn thời gian nam hóa nữ nữ hóa nam vui đến không biết trời trăng.

Dạ Lang đã gom xong đội nam từ khuya, trừ hẳn thì bốn người còn lại theo thứ tự là Hạ Đại Gia, Mạc Thương Tâm, Tôn Tiểu Quyên và Lữ Tiểu Bố.

Linh Đang Nhi đầu tiên đi gom Hoa Mãn Lâu và Tiểu Khẩu Nhi, sau đó lại vào kênh bang hội gọi thêm Tiểu Thụ Đùng Chạy, nhưng vẫn còn trống một vị trí không gọi được ai.

Những acc nữ khác trong bang không phải đã làm thì là có hẹn trước, sau Tiểu Thụ Đùng Chạy đề nghị thêm một acc nam vào rồi đổi giới tính, Lăng Dương ngẫm nghĩ, đồng ý, vì vậy trong đội ngũ lại nhanh chóng có thêm một người.

Khi đội nữ đến nơi thì đội nam đã đứng đợi ở đây nửa ngày, cũng may trong những dịp thế này các chàng trai đều rất có phong thái ga-lăng, mà cho dù không có thì cũng phải có.

Nhưng có một người sẽ không thêm làm bộ có.

trước mặt Hạ Đại Gia: sao cậu lại đến đây!

trước mặt Lạc Minh Phong: tôi tới làm nhiệm vụ.

trước mặt Hạ Đại Gia: sao cậu phải đi theo bang tụi tôi làm nhiệm vụ!

trước mặt Lạc Minh Phong: đây là nhiệm vụ ngày lễ, không phải nhiệm vụ xây dựng bang, tại sao không thể làm cùng nhau?

trước mặt Hạ Đại Gia: tôi không chào đón cậu!

trước mặt Lạc Minh Phong: không sao, tôi không chung đội với cậu, là Linh Đang Nhi mời tôi tới.

Thích Phong đánh chữ thực đúng là nhanh, này giờ cũng luôn một mực nói chuyện riêng với Lăng Dương.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tiếc quá, âm mưu tối qua của cậu không thực hiện được!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi cũng thấy tiếc, còn cho rằng lao công của cậu lần này chắc chắn sẽ đuổi cậu ra khỏi bang.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hừ hừ, tôi biết tổng ý đồ của cậu, muốn tôi bị đuổi đi sau đó gia nhập vào bang các cậu chứ gì.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi thu được tin tức từ nội bộ NPH, sắp mở phó bản đoàn đội mới đến nơi, muốn bắt cậu lại đây bán nghệ cái.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: khách quan, em bán mình không bán nghệ

~ nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu ở lại Kiếm Tình cũng không có chỗ cho cậu trong phó bản đoàn đội, tội tình gì phải thế?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ngại quá, tui bây giờ là người chơi thanh nhàn ~()/~ la la la

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi nói thật đấy, Lạc Minh muốn trở thành đội FD (first down: hạ gục đầu tiên) phó bản mới của server, nếu lúc đó cậu còn chưa chen được chân vào đoàn khai hoang thì chỉ bằng cân nhắc đến chỗ tôi làm thuê đi, DKP được tính như đoàn viên chính thức, ưu tiên lấy trang bị.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hôm qua cậu cũng nói rồi đấy thôi, tôi là tiểu tàn phế!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đến tháng sau mới mở phó bản mới, khi đó tay cậu chắc chắn đã lành rồi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: lao công của tui không đồng ý đâu XD

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nếu cậu ta đồng ý thì sao?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vậy tôi sẽ cân nhắc thử.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: chính cậu nói đấy nhé

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tôi biết tôi biết, không phải cậu ép tôi, cậu trước giờ chưa từng ép người khác.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha.

Mục đích vào đây làm nhiệm vụ thất tịch của Thích Phong, Lăng Dương rõ không thể rõ hơn, vì vậy cậu mới giả vờ hỏi thăm:

trước mặt Linh Đang Nhi: này, có bạn nam nào muốn đổi đội không?

trước mặt Linh Đang Nhi: Lạc Minh Phong từng đánh phó bản này rồi, đội nam có cậu ấy dẫn sẽ khỏe hơn đấy.

trước mặt Linh Đang Nhi: hay là Bạo Bạo Long qua đây đi?

trước mặt Hạ Đại Gia: còn lâu tôi mới làm con gái! Còn nữa, không được gọi tôi là Bạo Bạo Long!

trước mặt Lạc Minh Phong: chưa từng đánh thì có thể xem hướng dẫn, tôi không ngại làm nữ, hay là cứ duy trì như vậy đừng đổi.

trước mặt Hạ Đại Gia: khoan đã!

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: có phải cậu lại muốn chung đội với nhỏ không!

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: Dạ Lang là anh em của tớ, cậu đừng mãi ngấp nghé vợ cậu ta được không!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu lại ghen bậy ghen bạ.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: ai thêm ghen hả!!!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nếu đã lo lắng vậy thì cậu có thể đổi với tớ.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: đổi thì đổi, như tôi là vì anh em không tiếc mạng sống!

đội ngũ Hạ Đại Gia: Dạ Lang, tôi hi sinh vì ông nhiều như vậy, ông còn không trông chừng được vợ mình nữa thì giờ đao tụt cung luôn đi!

đội ngũ Dạ Lang: ?

trước mặt Hạ Đại Gia: đổi đội, tôi qua!

trước mặt Linh Đương Nhi: nhiệt liệt hoan nghênh ~~~~~()/

~ đội ngũ [Lạc Minh Phong] rời khỏi đội ngũ.

đội ngũ [Hạ Đại Gia] gia nhập đội ngũ.

đội ngũ Linh Đương Nhi: lấy Tiểu Thụ Đứng Chạy làm đại biểu, dẫn đầu đội tiểu thụ GOGO~!

đội ngũ Tiểu Thụ Đứng Chạy: Linh Đương Nhi, cậu đang giả trang thành tiểu thụ hả?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: Linh Đương Nhi biến thành bộ dáng hôm nay, cô có trách nhiệm lớn nhất XD

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: không thể không nói nguyên do trong đó rất ảo diệu O(_)O

đội ngũ Hạ Đại Gia: ông đây còn lâu mới là thụ!!!

15. Chương 15

Thụ thụ làm thân không ra chính đường

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương @ Thất Tịch không nên ly hôn), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: biết tại sao đêm nay quán bar đóng cửa hết không?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Bởi vì Ngưu Lang đi chơi với Chức Nữ hết rồi ~()/~ (ngưu lang còn có nghĩa là trai bao)

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ lễ tình nhân không người yêu), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: biết tại sao đêm nay quán bar đóng cửa hết không?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Lạnh quá, hôm nay nhà được tiết kiệm tiền điều hòa rồi (> <.)

-=" giống=" như=" những=" game=" online=" khác,=" vào=" ngày=" lễ=" ngày=" tết=" "hôn=" đạm=" ol=" cũng=" sẽ=" cho=" ra=" mất=" hàng=" loạt=" sự=" kiện=" tương=" ứng,=" ví=" dụ=" như=" phó=" bản=" thất=" tịch=" mỗi=" năm=" một=" lần.= " mặc=" dù=" phó=" bản=" thất=" tịch=" chỉ=" là=" một=" phó=" bản=" ngày=" lễ=" nhưng=" mê=" cung=" vẫn=" được=" thiết=" lập=" biến=" thái=" như=" thường,=" năm=" ngoái=" lảng=" dương=" từng=" đi=" phó=" bản=" này,=" thắng=" được=" chẳng=" qua=" nhờ=" vào=" trí=" nhớ=" tốt,=" chỉ=" cần=" đi=" qua=" một=" lần=" thì=" bản=" đồ=" đã=" in=" vào=" trong=" đầu.= " lúc=" ấy=" cậu=" vẫn=" đang=" điều=" khiển=" acc=" nam,=" đi=" theo=" tuyến=" đường=" của=" nam,=" tuyến=" đường=" của=" nữ=" vừa=" hay=" đối=" xứng=" với=" nam=" cho=" nên=" lảng=" dương=" còn=" phải=" lật=" ngược=" bản=" đồ=" trong=" trí=" nhớ=" thêm="

Bạo Bạo Long, tối qua làm hay lắm! Hạ Đại Gia bị bản lĩnh chuyển đề tài của Linh Đang Nhi làm hết hồn, xong nghĩ tới chuyện tối qua lại bất giác chột dạ, đến cả việc đối phương gọi cậu ta là Bạo Bạo Long cũng không nhận ra. đội ngũ Hạ Đại Gia: gì hả! Tôi còn lâu mới cố ý giật dây mạng của hần, chỉ là bất cẩn đá phải thôi! đội ngũ Linh Đang Nhi: hai cậu ở hai phòng ngủ đối diện, cậu bắt cấn vào phòng cậu ta đá

trúng dây mạng? đội ngũ Hạ Đại Gia: tôi đã nói bắt cần thì là bắt cần! đội ngũ Linh Đang Nhi: được rồi () đội ngũ Hạ Đại Gia: khoan đã, sao cô biết bọn tôi ở phòng ngủ đối diện nhau? đội ngũ Linh Đang Nhi: cái này... đội ngũ Hạ Đại Gia: hơn nữa bây giờ đang kỳ nghỉ, sao cô biết bọn tôi còn ở phòng ngủ? đội ngũ Linh Đang Nhi: mấy người vừa tập huấn trở về xong, ở lại phòng ngủ cũng là chuyện bình thường... đội ngũ Hạ Đại Gia: cô còn gọi tôi là là Bao Bao Long, làm sao cô biết nhiều như vậy hả? đội ngũ Linh Đang Nhi: chuyện này đâu phải bí mật! Có rất nhiều người trong trường biết! đội ngũ Hạ Đại Gia: cô rốt cuộc là ai? Kỳ thật Lăng Dương không hề quen biết Bao Bao Long, biết được nhiều chuyện vậy chẳng qua do Thích Phong đúng lúc nói với cậu mà thôi, đối mặt với sự nghi ngờ của đối phương, Lăng Dương quyết định ăn vạ. đội ngũ Linh Đang Nhi: tớ là Linh Đang Nhi nè, cậu không biết tớ ư? Đau lòng quá đi 555 (huhu) đội ngũ Linh Đang Nhi: chúng ta ở chung bang hội lâu như vậy... đội ngũ Linh Đang Nhi: hồng lè, cậu gặp tai nạn giao thông mất trí nhớ rồi? đội ngũ Hạ Đại Gia: ... lè nào cô thật sự là bạn học bọn tôi? Lăng Dương suy nghĩ giây lát, Yên Sơn không thể ở lại, Sâm Lam cũng không thể đến, vậy cứ vào Lạc Minh đi. đội ngũ Linh Đang Nhi: không sai O(_)O Lăng Dương nói xong câu đó đội ngũ lập tức rơi vào một sự yên lặng chết chóc, nhưng tận sâu trong đáy lòng, người người đều nổi sóng. nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: woa, sư phụ, không ngờ sư phụ dám bôi nhọ bản thân đến mức này, con thiết bội phục người!! nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hử?? nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: Linh Đang Nhi thật sự ở trường chúng ta? Sao cậu không nói sớm hả, còn hại tôi... Đâu má, ông bị lỗ rồi!! nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nhỏ nói vậy với cậu? Vậy tốt, giờ yên tâm rồi chưa? nói chuyện riêng Tiểu Thụ Đùng Chạy: bác Lang, em phát hiện ra bác là một người đàn ông sâu sắc coi trọng giá trị nội hàm, tuy em không thích BG, nhưng em quyết định ủng hộ hai người. nói chuyện riêng Dạ Lang: ? nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: thì ra Linh Đang Nhi là... gu của cậu đúng là... A Lãng, tớ xem nhẹ cậu rồi () nói chuyện riêng Dạ Lang: ?? nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu nói gì với bọn họ vậy? nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nói tui là người của Lạc Minh ^o^ nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nói thật sẽ bị Hoa Hoa túm cổ, lỡ như cậu ấy muốn gặp mặt thì phải làm sao đây? Ông xã, có phải đầu óc em rất nhanh nhẹn không? Mau khen em đi (*? ?*) nói chuyện riêng Dạ Lang: ừ cậu làm tốt lắm, bây giờ ai ai cũng biết vợ tôi là người của học viện thể thao. nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: SO? nói chuyện riêng Dạ Lang: “nữ sinh trường bọn nó có khác gì gấu.” nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đậu má tui quên bếng đi mất!!!! Dưới sự dẫn dắt của Lạc Minh Phong và Linh Đang Nhi, tiến độ của hai phân đội khá nhanh, nhiệm vụ của những người còn lại ngoại trừ đi theo thì chỉ cần thu thập và trao đổi tín vật. Tín vật của mỗi tầng mê cung là một bài chữ, thu thập đủ bộ sẽ ghép thành một câu thơ, của nam là “Nếu tình ta đã lâu bền”, của nữ là “Thì cần gì phải sớm tối bên nhau”. Địa điểm trao đổi tín vật được ngăn cách bởi một sông Ngân Hà, khoảng cách vừa đủ để hai người hoàn thành giao dịch, nam nữ song phương có thể gặp lại nhau nhưng không thể chạm vào nhau, thật là có vài phần ý vị của Ngưu Lang Chức Nữ. Mỗi lần Linh Đang Nhi trao đổi tín vật với Dạ Lang đều phải làm vài động tác nhỏ, tỷ như vẫy tay, cắn khăn, hôn gió, tận dụng hệ thống động tác biểu cảm của nhân vật đến mức tối đa. Tiểu Khẩu Nhi thấy sư phụ không ngừng làm động tác, tự nhiên cũng muốn noi theo, nhưng động tác nó dừng lại là hành động ngã xuống đất ôm ngực, miệng nói, “Chàng... Chàng muốn làm gì?... Á đừng mà!” khiến cho Tôn Tiểu Quyền đứng trao đổi với Tiểu Khẩu Nhi mà mặt mày đen thui. Hoa Mãn Lâu thật ra cũng muốn làm gì đó, nhưng khổ nỗi Mạc Thương Tâm lại là một chàng trai lương thiện, cậu không đành lòng xuống tay, bên cạnh Lữ Tiểu Bồ và Tiểu Thụ Đùng Chạy thì một mực đứng xem kịch vui. Hạ Đại Gia mỗi lần trao đổi đều vô cùng mất tự nhiên, cứ giục Linh Đang Nhi nhanh nhanh lẹ lẹ, đây là lần đầu tiên cậu ta dùng acc nữ, phối hợp với cái tên trên đầu đặc biệt vui mắt. đội ngũ Hạ Đại Gia: đừng đùa nữa, nhanh nhanh coi. đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: Đại Gia đừng gấp mà, phải chậm rãi hưởng thụ trò chơi! đội ngũ Hạ Đại Gia: cậu thử xài acc nhân yêu hướng thụ cho tôi coi! đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: thấy ghét, người ta vốn là nhân yêu mà (^) đội ngũ Hạ Đại Gia: ... đội ngũ Linh Đang Nhi: đồ đệ không được bắt nạt Đại Gia, nhờ cậu ấy hi sinh bản thân mà chúng ta mới có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ! đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: hứ, Đại Gia em sai rồi ~~ đội ngũ Hạ Đại Gia: vừa rồi tôi cũng không phải cố ý nói cậu, tôi không kỳ thị nhân yêu chút nào, cậu đừng hiểu lầm. đội ngũ Hoa Mãn Lâu: chỗ này tớ có thể làm chứng ^^ Con người Bao Bao Long tuy nói năng dụng chạm nhưng cũng là bản tính thẳng thắn có sao nói vậy, trong bụng nghĩ gì tuyệt đối không giấu được, lúc cần chờ thì chờ đến tối tăm mặt mày, lúc phải xin lỗi thì cũng không hề qua loa, Lăng Dương rất tán thưởng chỗ ấy. Nhưng cũng chính vì như vậy nên mới bị Thích Phong ăn sạch sê, bị thứ mực ống này quấn vào người thì nửa đời sau chỉ còn là bị kịch. đội ngũ Tiểu Thụ Đùng Chạy: cùng là thụ, Đại Gia và Tiểu Khẩu Nhi quả thực là hai đầu cực gia thụ và nương thụ. (thụ menly và thụ girly) đội ngũ Hạ Đại Gia: ông còn lâu mới là gia thụ! đội ngũ

Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: người ta cũng không phải nường thụ (^) đội ngũ Linh Đàng Nhi: phụt, điểm này tớ có thể làm chứng. Tuy Lăng Dương chưa từng gặp qua Tiểu Khẩu Nhi người thật, nhưng dù gì quen biết lâu như vậy, cậu cũng biết người này chỉ nường ngoài miệng thôi chứ gan lì tới tận trong xương, nếu không đã chẳng huyền đến mức long trời lở đất ở server cũ. Vừa nãy khi Lăng Dương lên website NPH coi update thì trong lúc vô tình có nhìn thấy topic bát quái của các nhân sĩ rảnh hơi viết về Tiểu Khẩu Nhi và đồ phụ của cu cậu, sự tình đã trải qua hai ba tháng mà mấy thứ thị phi này vẫn bền vững bất suy. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đã đến thời khắc thành thật được khoan hồng, kháng cự dùng nghiêm hình!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ nói không truy cứu mà! nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ (/T T)/ nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: vờ đáng thương cũng vô ích! Nói, người là con dân chỗ nào! nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: bán bánh bao ở căn tin hai... nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: con nghĩ ta tin à!!!! nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: con biết không, hôm qua đồ phụ còn lên BBS hỏi thăm Lạc Minh Phong về ta, may là ta đã lường trước, thông đồng xong khẩu cung với tất cả những ai biết hành tung của ta! nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hai ngày nữa vào học, ta xem đến lúc đó con làm sao! nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: nếu con thật là người trong trường thì sớm muộn gì cũng bị nó tóm cổ, đâu phải con không biết sự lợi hại của nó! nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ đừng mà, xin ôm đùi xin bảo kê (/T T)/ nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đừng có tìm ta bảo kê, ta bảo không nổi con! Linh dương không thể đánh lại được sư tử! nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ, người không có lựa chọn nào khác, hai ta là châu chấu chung một sợi dây, nếu sư phụ không bảo kê con, con sẽ nói ID bây giờ của sư phụ cho cựu hội trưởng và hội phó! nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: mịa, không ngờ con dám uy hiếp ta?! nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ yên tâm, người chỉ cần ngậm miệng sống chết không biết con đi đâu là được, phần còn lại kẻ ẩn sĩ ắt có mưu hay! Lăng Dương đang bị Tiểu Khẩu Nhi chọc đến học máu thì nói chuyện riêng của Dạ Lang xen vào. nói chuyện riêng Dạ Lang: có lo không? Lăng Dương ngơ ngác, không biết tại sao Dạ Lang đột nhiên hỏi vậy, thế là mò mò trong ba lô. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: không có. Chưa bao lâu thì Lăng Dương nhận được thông báo của hệ thống, Dạ Lang thông qua hệ thống quà tặng của Thương Thành tặng cậu một chiếc loa, kêu cậu đi kiểm tra và nhận. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: =.= ông xã, anh lại xài tiền bậy bạ. nói chuyện riêng Dạ Lang: bây giờ, dùng loa tỏ tình với tôi. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: cái gì??? nói chuyện riêng Dạ Lang: tối nay là đêm Thất Tịch, thân làm vợ cậu không thấy nên bày tỏ chút gì sao? nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tuy lời này nói không sai, nhưng làm vậy thì trẻ con quá... nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: mà, chơi nổi như vậy đâu phải phong cách trước giờ của anh. nói chuyện riêng Dạ Lang: thỉnh thoảng tôi đổi gió không được à? nói chuyện riêng Dạ Lang: kêu cậu làm thì làm đi, quên ba điều quy ước của chúng ta rồi sao? nói chuyện riêng Dạ Lang: còn nữa, là ai mới cách đây không lâu nói về sau chuyện gì cũng đều nghe theo tôi? nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tui có nói vậy thiệt... Được rồi, thỏa mãn anh lần này. nói chuyện riêng Dạ Lang: nhanh lên! Dạ Lang càng thúc giục, Lăng Dương càng thấy không đúng, chẳng hiểu tại sao, Dạ Lang đêm nay cho cảm giác không giống với bình thường lắm, có vẻ như đang rất tức giận, như trước đây với tính khiêu tẩn của Dạ Lang thì sẽ tuyệt đối không làm mấy chuyện thiếu năng như kêu cậu tỏ tình bằng loa thế này. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: vậy anh muốn tui viết gì? nói chuyện riêng Dạ Lang: “Dạ Lang em thích anh” là được rồi. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ọe... nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu bình thường xà nạo còn mắc ới hơn thế này tôi còn nhịn được. nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tui làm gì xà nạo!!! nói chuyện riêng Dạ Lang: tốc độ coi! nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: được rồi được rồi, tui đang viết đây, đừng giục! Lăng Dương nhấn mở loa, tâm không cam tình không nguyện mà đánh chữ vào khung. Có lỗi không, từ sau ba tuổi cậu đã không thêm làm mấy chuyện tỏ tình bằng loa này rồi! Thật sự là anh danh một đời hủy hoại một giây! Lăng Dương đánh xong, vừa định nhấn đưa lên thì đã thấy ngay vị trí nổi bật trên màn hình chạy ra một cái loa. loa Hạ Đại Gia: Lạc Minh Phong tôi thích cậu. Má! Lời nói của Hạ Đại Gia như hòn đá dậy ngàn tầng sóng, trên kênh thể giới và bang hội tức thì nổi lên sóng to gió lớn. Còn Lăng Dương đang hóa đá thì chỉ có một ý nghĩ trong đầu, không biết bên đội nam xảy ra chuyện gì nhưng cậu khẳng định: —— Dạ Lang chắc chắn đã bị Lạc Minh Phong gài bẫy.

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Công công quyết đấu không vào phòng ngủ

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, box bát quái giang hồ

Tiêu đề: lời bày tỏ chân động nhất server Lâm Sơn đêm Thất Tịch, trên cảm thiên, dưới động địa, trung gian kinh động quần thể đẳng viên!

Người gửi: Thám Tử

Nội dung: như hình chụp không giải thích! [hình ảnh]

1L: sô pha!!!!

2L: băng ghế! Là người chứng kiến thời khắc vĩ đại này, tui thiết tự hào!

3L: sàn nhà! Tui đã nhìn ra hai người có JQ từ khuya! Tui là người đầu tiên đưa ra ý kiến hai người bọn họ thực ra đang tương ái tương sát chứ đâu!

(sô pha, băng ghế, sàn nhà: cũng tương tự như giứt tem, giứt phong bì của mình, ai comment đầu thì ngồi sô pha, đến nhì thì băng ghế rồi sàn nhà = =)

4L: mấy ngày hôm trước mọi người còn đang đào bới JQ giữa đại thần và bà xã của MT Kiếm Tình, hôm nay một thằng bên bang bọn họ lại công khai tỏ tình với đại thần, tình tay tư này là sao? Tính gom một bàn mạt chược à?

5L: quan hệ giữa hai bang hội này thiết phức tạp, tui xếp hết nổi rồi, xin có sơ đồ quan hệ nhân vật.

6L: sơ đồ quan hệ nhân vật dưới đây, tui không chịu trách nhiệm chỉnh sửa. [hình ảnh]

7L: tui lại tin vào tình yêu rồi!

8L: ủng hộ post trên!!

... ..

Thức tỉnh khỏi trạng thái hóa đá, Lăng Dương vội vàng hủy cái loa chưa kịp gửi, PM Dạ Lang.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: gì đây???

nói chuyện riêng Dạ Lang: ha ha!

Lăng Dương đoán không sai, Dạ Lang quả nhiên đang tức giận, hơn nữa sau khi nhìn thấy cái loa của Hạ Đại Gia thì anh ta còn tức hơn, tức đến mức không muốn nói gì nữa, hết cách Lăng Dương đành phải gõ Thích Phong.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: có phải cậu lại bắt nạt Dạ Lang không?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: có lộn không vậy, đến lao công của tui mà cậu cũng đùa giỡn!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu nói rồi thôi, hần là lao công, không phải lão công của cậu, tại sao tôi không thể đùa giỡn? Cậu khẩn trương như vậy làm gì, đừng nói với tôi cậu đùa giả thành thật.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: cho nên giờ cậu đạt thành mục đích rồi?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: không sai, vui hông?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: Thích Phong, cậu đúng là đồ mực ống!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cảm ơn đã khen, chờ mở tân phó bản, nhớ đến chỗ tôi báo danh, mỗi đêm tám giờ, đúng, không được trễ

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: cậu yên tâm, tôi nhất định đi! Không hành các người đến diệt đoàn tui không mang họ Linh!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu vốn đâu phải họ Linh, lẽ nào...

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu giả Linh Đang Nhi giả đến nhập vai rồi, ngay cả mình nguyên bản tên gì cũng không nhớ rõ, có cần tôi nhắc không?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: bạn Tiểu Linh Dương ^__^

※

Chúng ta hãy lùi thời gian lại nửa giờ, cũng chính là sau khi Linh Đang Nhi nói dối mình là sinh viên Lạc Minh.

So với bên đội nữ riu ra riu rít, đội nam bởi vì có Lạc Minh Phong gia nhập nên không ai thoải mái được như bình thường, nói năng cũng ít.

Chuyện kể Kiếm Tình và Lạc Minh rõ ràng là bang hội đối địch, bây giờ lại tụ tập làm nhiệm vụ Thất Tịch, nghĩ thế nào cũng thấy quỷ dị.

Nhưng nguyên nhân khiến những người khác không thể nêu ý kiến phản đối, ngoại trừ bản thân Lạc Minh Phong là đại thần thì quan hệ tay ba phức tạp giữa hắn và Hạ Đại Gia và Linh Đang Nhi cũng là một trong những lý do chính —— hay là nói, phải thêm cả tay tư Dạ Lang nữa?

Thích Phong biết sự có mặt của mình đã khiến cho đội ngũ vắng lặng, nhưng hắn chẳng có chút cảm giác xấu hổ nào.

đội ngũ Lạc Minh Phong: này, tình địch.

đội ngũ Mạc Thương Tâm: ... đang kêu bác Lang?

đội ngũ Lạc Minh Phong: biết Linh Đang Nhi là bạn học của bọn tôi bất ngờ không?

đội ngũ Lữ Tiểu Bố: mịa nó không phải chứ, khi đó Linh Đang Nhi nói thật à?

đội ngũ Tôn Tiểu Quyền: chị ấy nói gì?

đội ngũ Lữ Tiểu Bố: thì cái hôm chỉ vừa trở lại sau tai nạn ấy, ở trong bang nói mình là bạn học của Lạc Minh Phong, tao còn tưởng chị ấy nói chơi thôi!

đội ngũ Tôn Tiểu Quyền: ngất, nhớ rồi, tao còn ở trong bang nói nữ sinh trường chị chẳng khác gì gấu, tiêu rồi tiêu rồi.

đội ngũ Dạ Lang: ha ha.

đội ngũ Lạc Minh Phong: sau khai giảng trường bọn tôi sẽ có đại hội thể thao, nếu tình địch thích thì có thể tới xem cô ấy thi đấu.

đội ngũ Lữ Tiểu Bố: woa, đại hội thể thao của học viện thể thao nhất định rất đáng xem!

đội ngũ Tôn Tiểu Quyền: nói thế làm tao cũng muốn đi, này, bác Lang có muốn bọn em cùng đi xem chị đấu thi đấu không?

đội ngũ Mạc Thương Tâm: tui cũng muốn đi nữa... Đúng rồi cô ấy tham gia hạng mục nào?

đội ngũ Lạc Minh Phong: ném xa ba hạng toàn năng.

đội ngũ Mạc Thương Tâm: ném xa hồng lệ là...

đội ngũ Lạc Minh Phong: ném lao, ném đĩa, đẩy tạ

đội ngũ Dạ Lang: ha ha.

đội ngũ Lữ Tiểu Bố: đại thần anh thực sự là bạn học với Hạ Đại Gia?

đội ngũ Lạc Minh Phong: đúng vậy, hơn nữa bọn tôi còn cùng hệ.

đội ngũ Tôn Tiểu Quyền: Linh Đang Nhi cũng thuộc hệ các anh à?

đội ngũ Lạc Minh Phong: không, cô ấy ở hệ thể dục cổ truyền.

đội ngũ Mạc Thương Tâm: ặc, không hiểu lắm, nghe cứ như học võ ấy?

đội ngũ Lạc Minh Phong: võ thuật Trung Hoa cũng là một trong các ngành đó.

đội ngũ Lữ Tiểu Bó: vậy Linh Đang Nhi học ngành gì?

đội ngũ Lạc Minh Phong: đấu vật và nhu đạo

đội ngũ Dạ Lang: ha ha!

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu đủ chưa?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: làm gì khẩn trương vậy, tán gẫu thôi mà, cho không khí trong đội sôi nổi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: lúc không có mặt cậu không khí bọn tôi luôn rất tốt.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: vậy xin lỗi bản thân tôi có mang vàng quang đầu hui.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu biết rõ Linh Đang Nhi là nam, còn giả vờ cái gì.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi biết cậu ấy là nam, nhưng ép cậu ta giả làm nữ là cậu mà, tôi chỉ phối hợp hai người diễn kịch thôi. Cậu biết, tên kia nói rất nhiều, không chừng có nói méo câu nào thì tôi giúp cậu ta nặn trở lại.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu rốt cuộc có ý đồ gì?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: hỏi rất hay.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: chúng ta cược một trận, sao hả?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cược thế nào?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nếu hôm nay là Thất Tịch, vậy đánh cược hợp phong cảnh chút, ừm...

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ai có thể khiến bà xã của mình mở loa tỏ tình với mình trước, thế nào?

nói chuyện riêng Dạ Lang: bà xã cậu? Là ai?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: Bao Bao.

nói chuyện riêng Dạ Lang: Hạ Đại Gia? Mở loa tỏ tình với cậu? Đang nằm mơ à.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: thế nào, ván này có phải rất có lợi với cậu không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy tiền đặt cược?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nếu tôi thắng, để Linh Đang Nhi đi làm thuê cho tôi một tháng. Tôi biết cậu sẽ không cho phép cậu ta chuyển bang, không sao, mỗi buổi tối cho tôi mượn ba tiếng là được.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ... Cậu muốn cậu ta làm gì? Thao tác bỏ đi, nói năng linh tinh, không làm chuyện đứng đắn, ý tưởng bậy bạ có đầy, cả ngày gây chuyện thị phi, đến chỗ nào là gà bay chó sủa chỗ đấy.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đánh giá của cậu thật sự là vô cùng chuẩn xác, tôi phát hiện bản thân không thể phản bác dù chỉ một chữ, ừm... tôi cần cậu ta đảm đương linh vật đoàn đội khuấy động không khí, lý do này chấp nhận không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy nếu tôi thắng?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nếu cậu thắng, tôi cho cậu biết tên thật trường học ngành nghề túc xá số phòng với cả số di động của Linh Đang Nhi, sao?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi lấy cái này làm gì?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: chẳng lẽ cậu không muốn lôi cổ cậu ta ra đánh một trận?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: thừa nhận đi, kỳ thật ở cùng cậu ta lâu ngày tôi cũng thường có loại xúc động này.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tính Bạo Bạo hơi tệ một chút, nhưng nói riêng thì cậu ta rất nghe lời tôi, còn Linh Đang Nhi thì...

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ngoài miệng cậu ta có thể luôn miệng nói gì cũng nghe theo cậu, nhưng thực tế lại đối nghịch với cậu mọi nơi, tôi nói không sai chứ hả? Con sói mặt trắng này cậu không thuần được đâu, cái chức ông xã này chẳng qua cũng chỉ làm kiểng mà thôi. (sói mặt trắng: bạch nhãn lang, ý chỉ những người đặc biệt vô ơn)

Sở trường giỏi nhất của Thích Phong chính là nắm bắt nhược điểm của đối thủ, hẳn hoàn toàn rõ đàn ông như Dạ Lang để ý nhất thứ gì, dăm ba câu đã thành công châm lửa giận của đối phương.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu ở gần ngay Hạ Đại Gia, lúc bang chiến mà nó còn đi rút dây mạng của cậu được thì làm sao tôi biết cậu có gửi bằng tài khoản của nó hay không?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi đảm bảo bằng danh dự của mình, được chưa? Tôi còn chưa đến mức thắng cậu bằng thứ thủ đoạn đê tiện này đâu.

Mặc dù Dạ Lang không có thiện cảm với tên này, nhưng vẫn tin tưởng đối phương sẽ không lấy danh dự của mình ra đùa giỡn.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu tự tin sẽ thắng tôi như vậy? Bằng vào hiểu biết của tôi với Hạ Đại Gia, chuyện cậu nói nó tuyệt đối không làm được.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: còn chưa cược mà cậu đã có kết luận, thế nào, sợ à?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cược thì cược, ai sợ ai.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đây là cậu tự nguyện, tôi không có ép buộc cậu đúng không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: nói ít thôi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ha ha!

Năm phút sau.

loa Hạ Đại Gia: Lạc Minh Phong tôi thích cậu.

Kênh thể giới:

“Đột nhiên phát hiện card màn hình bị hư, off.”

“Đột nhiên phát hiện máy tính bị màn hình xanh, off.”

“Đột nhiên phát hiện game chưa update, off.”

“Đột nhiên phát hiện động đất, off.”

“Đột nhiên phát hiện mình hóa ra là dị tính luyến, off.”

“Đột nhiên phát hiện chó con trong nhà sắp sinh, off.”

“Đột nhiên phát hiện bà xã sắp sinh, off.”

“Đột nhiên phát hiện mình sắp sinh, off.”

Kênh bang hội Lạc Minh Cửu Thiên:

“Ồ a? Tình huống gì đây.”

“Chúc mừng đại ca thành công, khao dê khao dê.”

“Thiệt không dễ dàng, nhiều năm như thế mới thành công, em nhìn mà cũng mệt thay đại ca.”

“Hổng dám, hai người này bắt đầu đánh từ cấp hai, đánh một hơi tới đại học, đáng thương cho tui cấp hai chung trường với Bạo Bạo Long, cấp ba chung trường với đại ca, đại học đồng thời chung trường với hai người, ước chừng đã làm bia đỡ đạn bảy năm, tui mà dễ dàng à!”

“Woa, người anh em, anh nói thế tôi tức khắc cảm thấy anh thiệt đáng thương, so với việc tôi chung đội bóng với hai người thì chẳng là gì cả, không cần nói thêm nữa, tất cả đều là nước mắt!”

“Đúng, không cần nói thêm nữa, đặt một bàn ở căn tin Thanh Chân!”

“Ông chỉ biết có căn tin Thanh Chân à! Thực làm mắt mắt viện chúng ta!”

“Ông sang Yên Đại ăn căn tin hai hai ngày, bảo đảm trở về sẽ thấy căn tin Thanh Chân là thiên đường.”

“Khi không tự dưng tui sang đó làm gì? Đồ dở hơi.”

“Hai thằng trên kia đừng có lạc đề!”

“Nếu đã xong hết rồi, vậy kêu Bạo Bạo Long sang đây đi, còn ở Kiếm Tình làm gì nữa? Hại tui mỗi lần đánh nhau đều không thể đánh thả ga.”

“Ông mà cũng có lúc không được thả ga? Mỗi lần giết hăng nhất cũng là ông.”

“Nhưng lần nào cậu ta cũng lôi cổ người thật ra PK lại biết chưa, ông xem cái xác còm này có chịu nổi một quyền của Bạo Bạo Long không?”

“Sao không nói sức ông không đủ ấy, động tay động chân với cậu ta không phải tự sát à? Ráng mà học tập đại ca làm sao vận dụng đầu óc kìa, có điều bằng cái óc heo của ông thì phỏng chừng cũng chả nghĩ ra tích sự gì.”

“Ông mới là đồ óc heo, đầu ông đến cả heo cũng không bằng!”

“Hai thằng trên kia đừng có lạc đề!!” (==)))

Kênh bang hội Kiếm Tình:

bang hội Kiêm Điệp: cái này tuyệt đối không phải người thật.

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: a! Đại Gia bị ám à??

bang hội Tiểu Thụ Đùng Chạy: mặc dù nói, có nhiều điểm đáng ngờ, em cũng không muốn thừa nhận, nhưng mà...

bang hội Hoa Mãn Lâu: Đại Gia hiện giờ đang ở với bọn tớ, luôn là người thật ^^!

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: giờ tay! Em cũng có thể làm chứng anh ấy ở đây!

bang hội Kiêm Điệp: tại sao tôi có cảm giác Lạc Minh Phong đang lên acc của Đại Gia, mấy hôm trước Đại Gia không phải cũng lên acc Lạc Minh Phong sao?

bang hội Tôn Tiểu Quyền: ờm, cho nói chút, đại thần bây giờ cũng đang ở chỗ bọn em, anh ta cũng luôn là người thật...

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: tại sao đại thần lại ở chỗ mấy người???

bang hội Mạc Thương Tâm: bọn tôi đang làm nhiệm vụ Thất Tịch.

bang hội Kiêm Điệp: ... thiệt là kinh khủng khiếp.

bang hội Lữ Tiểu Bốc: hử? Con người đại thần rất thân thiện nha, hổng ra vẻ chút nào, thực bình dị gần gũi, nói chuyện với bọn tui rất vui vẻ, tui không ngờ anh ta là như thế đấy.

bang hội Lữ Tiểu Bốc: hơn nữa tui xác định anh ta là người thật, Đại Gia nói chuyện nóng nảy hơn anh ta nhiều, nghe là biết ngay.

bang hội Hạ Đại Gia: ha ha ha ha ha ha ha ha!!!

bang hội Linh Đang Nhi:

bang hội Kiêm Diệp: chân tướng rõ ràng, thì ra đầu óc Đại Gia bị u mê, mọi người tan thôi.

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: hầy, tan tan, chán phèo.

Phó bản Thất Tịch:

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đa tạ, tôi sẽ tận tình chăm sóc tôn phu nhân, sẽ không để cậu ấy bị thiệt thòi miếng nào.

nói chuyện riêng Dạ Lang: hừ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: dám chơi dám chịu, nhưng tôi thực sự muốn biết, cậu rốt cuộc làm sao làm được?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ngại quá, đây là bí mật nhỏ giữa tôi và cậu ấy

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cậu rốt cuộc làm sao làm được hả!!!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: kêu Bạo Bạo thổ lộ à? Đơn giản thôi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi chỉ nói với cậu ta truyền thống đêm Thất Tịch, ông xã phải công khai thổ lộ với bà xã, sau đó hỏi cậu ta có ngại tôi mở loa tỏ tình với cậu ta không.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: kết quả tôi vừa nói xong thì đã thấy cậu ta gửi loa.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... chỉ vậy??

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ừ hử.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đậu xanh rau má! Lao công của tui chết oan quá đi!!

Rốt cục chạy xong bảy tầng mê cung, song phương đều đã thu gom đủ bài chữ, mở cơ quan xong, từ bốn phương tám hướng có hơn trăm con chim khách bay tới, vắt ngang qua Ngân Hà thành cầu hỉ thước, Ngư Lang Chúc Nữ rốt cục được gặp nhau.

Lăng Dương vừa nhìn thấy Thích Phong thì đã nổi giận, nếu không phải đang trong phó bản thì cậu rất có xúc động muốn chuyển đồ. (chuyển sang chế độ PK tự do, địch ta gì oánh hết, khi đó tên của mình sẽ đổi sang màu đỏ)

Quên đi, đối phương là đại thần nhờ PK mà nổi tiếng, chuyển đồ cũng là tự tìm ngược...

Hai đội ngũ tự động giải tán, nam nữ vừa nãy trao tín vật cho nhau cứ hai người một đôi được truyền tống đến bản đồ kế tiếp.

trước mặt Linh Đang Nhi: chồng à, đừng nóng giận.

trước mặt Linh Đang Nhi: lần này là em chậm tay, lần sau em nhất định sẽ gửi nhanh hơn nữa.

trước mặt Linh Đang Nhi: đi phó bản Thất Tịch tiếp theo của chúng ta thôi, phong cảnh về sau rất đẹp đó.

trước mặt Dạ Lang: Lạc Minh Phong tại sao muốn cậu?

trước mặt Linh Đang Nhi: hử?

trước mặt Dạ Lang: tuy tôi không muốn thừa nhận, nhưng đoàn phó bản của Lạc Minh có chiến lực rất mạnh, những người được vào đoàn của bọn họ thực lực đều không tầm thường, tiền độ phó bản của Lạc Minh trước giờ luôn đứng đầu server.

trước mặt Dạ Lang: ngoại trừ việc bản thân học viện thể thao có rất nhiều cao thủ PVE thì một trong những nguyên nhân nữa là Lạc Minh Phong hay đi khắp nơi tìm nhân tài ưu tú.

trước mặt Dạ Lang: nhưng bằng vào biểu hiện hiện giờ của cậu, tôi không thấy cậu có thực lực đáng để cậu ta nặng tay trên.

trước mặt Linh Đang Nhi: ặc...

trước mặt Dạ Lang: rốt cuộc cậu là ai?

17. Chương 17

Đêm Thất Tịch dào dạt cơ tình

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, box bát quái giang hồ

Tiêu đề: đêm Thất Tịch xây nhà vì đệ nhất si tình lang của Đại Sơn, cầu xin Lưu Ly Khẩu SAMA hãy trở về

Người gửi: Cẩm Động Vì Anh

Nội dung: mới đến hồ Thệ Vãn nhìn thử, Đế Thích đại đại vẫn còn ngồi bên hồ câu cá, từ ba tháng trước Lưu Ly Khẩu SAMA sau khi log out giữa hồ chưa từng quay lại. Ba tháng qua Đế Thích đại đại ngày ngày canh giữ bên hồ không rời một bước. Tối nay là đêm Thất Tịch, các cặp đôi đều ở bên nhau, chỉ có đại đại cô đơn chiếc bóng, đau khổ chờ đợi, khiến một người như em hồi trước không vừa mắt hai người cũng phải cảm động. Đặc biệt xây căn nhà này, kêu gọi Lưu Ly Khẩu SAMA trong đêm Thất Tịch quay về gặp phu quân của mình một lần đi!

1L: xây lâu! Cùng xúc động sâu sắc vì thâm tình của Đế Thích, Lưu Ly Khẩu sà má, anh ở đâu nhanh về đi!

2L: kêu gọi Lưu Ly Khẩu, anh mà không trở về thì hồ Thệ Vãn đến phải đổi tên thành hồ Vọng Thê mất!

3L: xiu, đã ba tháng tên kia còn chưa hóa thạch? Trâu quá vậy tui cũng góp một viên gạch!

4L: trong thế giới giả tưởng nay kết mai ly này, Đế Thích đại đại chính là vị thần tôn chỉ của em, chân thành hy vọng Lưu Ly Khẩu đừng để đại đại chờ nữa, làm ơn trở về đi! __.

5L: Lưu Ly SAMA, em là Vòng Xuyên đây, cho dù anh không muốn gặp Đế Thích đại đại thì cũng phải tới gặp em chứ, tại sao không nói một tiếng đã đi rồi 55555, em nhớ anh lắm (T T)

6L: che mặt nói chuyện, tôi cũng từng ái mộ Đế Thích đại, lúc trước nhìn người nào đó rất ngứa mắt, còn kiếm chuyện với người đó, nhưng chuyện đã qua lâu rồi tôi cũng nghĩ thoáng hơn, nhìn bộ dáng hiện giờ của Đế Thích đại thiệt sự rất đau lòng, cho nên nếu người nào đó nhìn thấy thì nhanh biến trở về đi.

7L: tui mới chơi trò này không lâu, nhưng cũng từng nghe qua tên hai người, còn cùng bạn bè tạo acc phụ đi ngắm thử, bóng dáng đại thần quả nhiên cô đơn như trong truyền thuyết.

8L: hồ Thệ Vãn giờ đã trở thành một thắng cảnh du lịch nổi tiếng của server Đại Sơn, gần như đêm nào cũng có du khách lập acc đến du lịch tham quan, lần trước hồng ngữ còn thấy có người ở thôn tân thủ rao đưa đón đến hồ Thệ Vãn bằng rồng, choáng thiệt.

9L: đâu chỉ là Đại Sơn, giờ có rất nhiều cặp đôi kết hôn không thèm chọn miếu Nguyệt Lão nữa mà đổi sang hồ Thệ Vãn, hồ Thệ Vãn rõ ràng đã trở thành một thánh địa tình yêu thế hệ mới tượng trưng cho thế hệ không đổi...

... ..

Lăng Dương không nói sai, phong cảnh về sau của phó bản Thất Tịch thật sự tuyệt đẹp, quả thực chính là thắng địa hẹn hò của các cặp tình nhân.

Phó bản đi đến mức này thì cũng chỉ còn tác dụng cấp vợ chồng trẻ nơi chụp ảnh tán nhau, cái gọi là nhiệm vụ thì rất đơn giản, chỉ đặt ra để gia tăng thêm tình thú.

Lăng Dương thấp thỏm đi theo sau Dạ Lang, trong lòng suy nghĩ kế sách ứng đối.

trước mặt Linh Đạm Nhi: kỳ thật không phải giống như anh nghĩ vậy đâu.

trước mặt Linh Đang Nhi: anh cũng biết, mấy người trong học viện thể thao đều là đàn ông con trai, không ai chịu chơi trị liệu, cho nên tế ti rất khan hiếm.

trước mặt Linh Đang Nhi: vừa hay tôi quen biết Lạc Minh Phong ở server cũ, quan hệ không tồi, cậu ta cần tôi chẳng qua chỉ để dẫn tôi vào ăn bám, dù gì 24 người còn lại mạnh như vậy, cũng không để tâm có thêm tôi nhảy vào.

trước mặt Dạ Lang: thật không?

trước mặt Linh Đang Nhi: hi hi trình độ của em chẳng phải chồng đã thấy rồi sao.

trước mặt Dạ Lang: chứ không phải cậu đang giả bộ làm người tàn tật à?

trước mặt Linh Đang Nhi: , tui không có giả.

Hai người tới bờ sông thả hoa đăng cầu nguyện, đây cũng là một trong những nhiệm vụ của phó bản Thất Tịch.

Lăng Dương viết bốn chữ “Chúc cậu hạnh phúc”, thả hoa đăng, nhìn nó theo nước sông chậm rãi trôi xa.

trước mặt Dạ Lang: chúc ai hạnh phúc?

trước mặt Linh Đang Nhi: .= anh.

trước mặt Dạ Lang: cậu nghĩ tôi tin?

trước mặt Linh Đang Nhi: được rồi, chúc một người bạn của tôi.

trước mặt Dạ Lang: năm ngoái cậu từng đến đây?

trước mặt Linh Đang Nhi: ừ.

trước mặt Dạ Lang: với ai?

Vấn đề này thật đúng là làm Lăng Dương ghen hòng.

trước mặt Linh Đang Nhi: ... Nói thật, tôi quên rồi.

trước mặt Linh Đang Nhi: năm ngoái còn chưa cho ra mắt bảo châu biến tính, ở trong bang gọi đại một em gái, chẳng nhớ rõ tên.

trước mặt Dạ Lang: ít nhất còn là một em gái.

trước mặt Linh Đang Nhi: ... anh đang mượn cơ hội tự giễu đấy à?

trước mặt Dạ Lang: đúng, không ngờ đêm Thất Tịch đầu tiên trong game của tôi lại trải qua cùng một thằng con trai.

trước mặt Linh Đang Nhi: , không phải ai cũng có vinh hạnh đón lễ tình nhân với tui đâu!

trước mặt Dạ Lang: với tôi đây không phải vinh hạnh mà là bất hạnh.

Dạ Lang cũng thả hoa đăng ra, người trước giờ luôn khép kín như hắc hiểm khi được một lần cảm tính:

—— Hy vọng năm sau có thể đón Thất Tịch cùng người mình thích.

trước mặt Linh Đang Nhi: kỳ thật nguyện vọng này có thể thành hiện thực trong năm nay.

trước mặt Linh Đang Nhi: chỉ cần bây giờ anh thích tui...

trước mặt Dạ Lang: câm miệng.

trước mặt Linh Đang Nhi: (X)

Hai người tới một nơi phong cảnh như tranh, Lăng Dương nhất thời hứng khởi, điều khiển Linh Đang Nhi vận khinh công, qua lại như thoi đưa giữa các cành cây, bay đến đâu trăm hoa đua nở, nhánh cây đâm chồi đến đấy.

Hệ tự nhiên, ý nghĩa như tên, hấp thu năng lượng của đất, nước, lửa, gió, hóa sức mạnh tự nhiên thành của chính mình, nắm trong tay hưng suy của vạn vật.

Hoàn toàn tương phản với khí dương cương của chiến sĩ như Dạ Lang, chiêu thức của tể ti hệ tự nhiên khi thi triển liên tục sẽ có vẻ đẹp của mây bay nước chảy, như sơn thủy thụ mộc dung thành một thể, giờ tay nhắc chân đều khiến người ta sảng khoái không nói nên lời.

Đây là lần đầu tiên Dạ Lang được tiếp xúc với chiêu thức của hệ tự nhiên ở cự ly gần, bất giác nhìn đến mức nhập thần.

Lăng Dương thi triển xong một bộ kỹ năng, từ đám mây nương theo sức gió nhảy xuống, dừng bên cạnh Dạ Lang, có bốn quang sáng hình cầu màu sắc bất đồng chuyển động quanh eo cậu theo chiều kim đồng hồ, theo thứ tự là lục, lam, đỏ, vàng, tương ứng với cội nguồn của bốn loại sức mạnh trong hệ tự nhiên.

trước mặt Linh Đương Nhi: biết vì sao tôi thích chơi hệ môn phái vắng vẻ này không?

trước mặt Linh Đương Nhi: tể ti tự nhiên là một nghề mà trong lúc hô hấp cũng có thể hấp thu linh khí của thiên địa vạn vật.

trước mặt Dạ Lang: câu này nhìn quen ghê, hình như đã thấy ở đâu rồi.

Lăng Dương im lặng.

trước mặt Linh Đương Nhi: nổi tiếng lắm, là câu nói của một cao thủ khai sơn trong phái bọn tui, tui đó.

trước mặt Dạ Lang: cậu rất sùng bái hần?

trước mặt Linh Đương Nhi: xem vậy đi.

trước mặt Linh Đương Nhi: còn anh, sao muốn chơi phòng chiến? (chiến sĩ phòng thủ)

trước mặt Dạ Lang: có thể bảo vệ người mình thích đằng sau lưng.

trước mặt Linh Đương Nhi: chắc chắn, vẫn do chủ nghĩa đàn ông làm hại.

trước mặt Dạ Lang: cậu cũng là đàn ông, chẳng lẽ chưa từng nghĩ vậy?

trước mặt Linh Đương Nhi: thực xin lỗi, không hề, tui thích được bảo vệ ()

trước mặt Dạ Lang: không thể hiểu được tư duy của cậu.

trước mặt Linh Đương Nhi: hầy, vậy mới thấy hai mình rất xứng nha.

trước mặt Dạ Lang: cảm miệng, tôi biết ngay cậu sẽ nói câu này.

trước mặt Linh Đương Nhi: (X)

Lăng Dương chán chường mò ba lô, đột nhiên nảy ra một ý.

trước mặt Linh Đương Nhi: chồng à.

trước mặt Dạ Lang: ?

trước mặt Linh Đương Nhi: hun cái coi.

Không chờ Dạ Lang phản đối, Lăng Dương đã sử dụng kỹ năng vợ chồng [Hôn nương tử] hôn tới.

Ngay nháy mắt đôi môi hai bên chạm vào nhau, Lăng Dương nhấn vào bảo châu biến tính trong ba lô, lập tức một cột khói trắng bao vây Linh Đương Nhi, hai giây sau sương khói tán đi, Linh Đương Nhi đã biến thành nam giới.

Dạ Lang và Lăng Dương đồng thời ngây người.

Lăng Dương chẳng qua ôm tâm lý thử xem, muốn nhìn thử hai acc nam thì có thể hôn môi hay không, không nghĩ tới kết quả lại bất ngờ như vậy.

Trong “Hồn Đạm OL” khi khác phái hôn môi, hai tay của người nam sẽ đỡ nhẹ lấy thắt lưng của người nữ, còn hai tay của người nữ sẽ đặt trước ngực người nam, đáng vẻ như chim non nép vào người.

Nhưng Lăng Dương kiêu gì cũng không thể ngờ, nhân viên 3D của game đã đỡ hơi đến mức này, ngang nhiên làm động tác hai acc nam hôn nhau.

Chỉ thấy tay phải Dạ Lang thả lỏng, tay trái đặt sau đầu Linh Đang Nhi, còn hai tay Linh Đang Nhi thì để ra sau lưng Dạ Lang, đầu hai người hơi nghiêng sang phải, hôn nhau như chỗ không người.

Lăng Dương bị cảnh tượng này chấn động đến đần người không biết nói gì, ngay cả mình muốn làm gì cũng quên mất tiêu.

Bên kia Dạ Lang cũng không đỡ hơn cậu là bao, giờ phút này điều hắn nghĩ đến là, tại sao vào đêm Thất Tịch mình lại ở trong phó bản hôn một đứa con trai...

Vẫn là Lăng Dương phản ứng lại đầu tiên, vội vàng dùng chuột điều chỉnh đủ loại góc độ, đoạn nhấn nút chụp hình.

Đáng tiếc chưa chụp được bao nhiêu thì Dạ Lang cũng tỉnh người, nhảy lên chấm dứt động tác.

trước mặt Dạ Lang: cậu rảnh nhỉ.

trước mặt Linh Đang Nhi: chồng ơi em còn chưa xem đủ mà (T T)

trước mặt Dạ Lang: tổ 3D của game này còn rảnh hơn cậu.

trước mặt Linh Đang Nhi: có lẽ công tác của họ thanh nhàn quá, tiền lương lại rất cao?

trước mặt Dạ Lang: đúng là cái game khốn nạn không phụ tên gọi của nó chút nào. (khốn nạn là hỗn đản, đồng âm với hỗn đạm)

trước mặt Linh Đang Nhi: hun thêm cái nữa đi (3)

trước mặt Dạ Lang: xê ra.

Dạ Lang nói xong lùi ra sau hai bước, sợ đối phương lại muốn tập kích bất ngờ.

trước mặt Linh Đang Nhi: nếu không ôm một cái cũng được, đã có hun nhau thì chắc chắn sẽ có ôm nhau, nhìn thử xem hai acc nam ôm nhau thì thế nào.

trước mặt Dạ Lang: tôi không có hứng thú.

trước mặt Linh Đang Nhi: thấy ghét, bang chiến hôm đó ông xã còn chủ động ôm người ta

~ trước mặt Dạ Lang: đấy là vì thêm BUFF.

trước mặt Linh Đang Nhi: hừ, qua cầu rút ván (^)

Một icon dưới góc phải màn hình của Lăng Dương bắt đầu nhấp nháy, là thông báo của hệ thống quà tặng Thương Thành.

trước mặt Dạ Lang: biến trở về, thay quần áo.

trước mặt Linh Đang Nhi: không phải chứ, anh lại mua quần áo? Bộ trên người tôi mới mặc có hai ngày.

trước mặt Dạ Lang: đây là bộ mới cập nhật hôm nay.

trước mặt Linh Đang Nhi: ... anh sửa cái tật xài tiền bấy bọ này được không?

Lăng Dương oán giận chạy tới Thương Thành nhận quà tặng, lần này Dạ Lang mua cho cậu một bộ cổ trang màu trắng, Lăng Dương vừa nhìn đã biết là gu của Dạ Lang, bởi vì đây là một bộ COSPLAY mặc vào sẽ biến thành Tiểu Long Nữ.

Đàn ông mà thích Tiểu Long Nữ... Ngay thơ quá vậy, trán Lăng Dương có thêm vài sọc đen.

Tay Lăng Dương giựt lên, nhấn trúng trang thương phẩm mới nhập trong Thương Thành, con mắt liền sáng ngời.

Cậu vội vàng nhảy khỏi Thương Thành.

trước mặt Linh Đang Nhi: ông xã ông xã ông xã ông xã ông xã!!

trước mặt Dạ Lang: ...

trước mặt Linh Đang Nhi: mua bộ quân phục kia đi!

trước mặt Dạ Lang: gì?

trước mặt Linh Đang Nhi: thì bộ đồ nam mới ra hôm nay trong Thương Thành ấy!

trước mặt Dạ Lang: ... tại sao?

trước mặt Linh Đang Nhi: tui thích!!

trước mặt Dạ Lang: cậu mới nói không muốn tôi vung tiền bậy bạ.

trước mặt Linh Đang Nhi: ô ô ô tại sao lại cố tình nghe lời tui vào lúc này T^T

trước mặt Linh Đang Nhi: mua đi

~ trước mặt Linh Đang Nhi: chồng ơi mua đi

~ trước mặt Linh Đang Nhi: Pritzker

~ (hình như là 1 nhà tỷ phú)

trước mặt Dạ Lang: không được ọ! Cậu có phải con trai không? Linh Đang Nhi hồi trước giả làm gái cũng không đến mức như cậu.

trước mặt Linh Đang Nhi: anh xem tui vì thỏa mãn anh mà mặc này mặc kia, anh không thể thỏa mãn tui một lần à?

trước mặt Dạ Lang: dựa vào quan hệ của hai ta, tôi không có nghĩa vụ thỏa mãn cậu.

trước mặt Linh Đang Nhi: anh ép tôi có phải không? Được, tôi dùng phương thức đàn ông giải quyết với anh, cứ chờ đó!

Lăng Dương lại chuyển trở về Thương Thành, tuy cậu chơi game chưa bao giờ nạp tiền, nhưng acc này hồi trước có nạp chút khoán, đại thể thì đã tiêu sạch nhưng vẫn còn dư lại chút số lẻ, số lượng tuy không nhiều nhưng đủ cho cậu mua một cây vũ khí kỳ hạn 7 ngày rẻ nhất trong Thương Thành. (khoán: cũng là một loại tiền game, có thể mua dc vài thứ hữu hạn trong Thương Thành)

Lăng Dương thoát khỏi Thương Thành, đầu tiên là thay bộ cổ trang Tiểu Long Nữ Dạ Lang đưa cho, cậu lập tức hóa thân thành một giai nhân thanh thuần vô hạn, siêu phẩm thoát tục.

Ngay sau đó cậu lôi vũ khí vừa mới mua tại Thương Thành ra cầm trên tay, Dạ Lang nhìn thấy quả nhiên phát hỏa.

trước mặt Dạ Lang: cậu làm gì đó!

trước mặt Dạ Lang: bỏ xuống cho tôi!

Lăng Dương quơ quơ vũ khí trong tay đầy vẻ thị uy, lúc này cậu rất muốn cảm tạ sở thích ác ôn của tổ tạo hình mỹ thuật của “Hồn Đạm OL”, vì thỏa mãn đủ loại nhu cầu của người chơi mà cho ra mắt đủ loại đạo cụ muốn hình vạn trạng.

Ví dụ như cây thụt bồn cầu cậu đang cầm hiện giờ, phải nói là làm sinh động như thật, giống y như đúc, chỉ nhìn bằng mắt thôi đã phảng phất như ngửi được mùi hương bất thường của nó...

Nhân sinh trên đời, có mấy ai hữu duyên được nhìn thấy Tiểu Long Nữ cầm cây thụt bồn cầu, Lăng Dương cảm thán, Dạ Lang thật sự được lời rồi.

trước mặt Linh Đang Nhi: không thành vấn đề, chỉ cần anh đồng ý yêu cầu của tôi, tôi lập tức vứt nó.

trước mặt Dạ Lang: cậu còn dám uy hiếp tôi?

trước mặt Linh Đang Nhi: không chịu phải không? Vậy tôi sẽ cầm nó ra cửa thành treo máy, chỗ ấy ngựa xe qua lại có lưu lượng người lớn nhất, ha, anh nói tôi nên bày POSE gì mới đẹp đây? Như Lai Thần Chưởng hen?

Nói xong Lăng Dương còn đặc biệt đi tìm Như Lai Thần Chưởng trong giao diện động tác, thế là chỉ thấy Tiểu Long Nữ cầm cây thắt bồng cầu co người nhảy lên đại thần, miệng còn lẩm bẩm: biết Như Lai Thần Chưởng, chuyện như vậy ta sẽ nói cho người hay sao?

trước mặt Dạ Lang: trời ơi!

Dạ Lang cực hiếm khi bùng nổ trong game, nhiều nhất cũng chỉ cười ha ha, nên có thể thấy giờ phút này hẳn đã bị Linh Đang Nhi chọc tức đến thế nào.

trước mặt Dạ Lang: được, coi như cậu lợi hại!

Dạ Lang bất động tại chỗ, trên đầu xuất hiện dấu hiệu đang xem Thương Thành, chốc lát sau, một Dạ Lang mặc quân phục màu đen phong cách Nazi xuất hiện trước mặt Lăng Dương, hàng cúc được cài ngay ngắn đến tận hầu kết, quanh bả vai rũ xuống tua rua vàng óng, còn có một đường lúa mạch kéo dài từ vai phải đến giữa ngực.

Trước ngực trái của hắn treo một loạt huân chương, phần eo thắt một sợi dây lưng mảnh, khóa dây lưng là một biểu tượng sao sáu cánh màu bạc, hai cổ tay áo được viền một đường trang trí màu vàng rộng bằng bàn tay, trên tay đeo một đôi găng bằng tơ màu trắng.

Phần dưới cũng là một chiếc quần quân đội màu đen, phân nửa ống quần được nhét vào giày boots cao tới đầu gối, giày boots đen bóng, ngoại trừ một sợi dây da có tác dụng trang trí thì không có một chi tiết dư thừa nào, gót giày còn hơi cao mang theo chút gợi cảm.

Lăng Dương không kìm được mà bùm miệng.

trước mặt Dạ Lang: vút thứ trên tay cậu đi ngay!

trước mặt Linh Đang Nhi: tuân lệnh, trưởng quan!

trước mặt Dạ Lang: không đúng, tiêu hủy cho tôi!

trước mặt Linh Đang Nhi: Yes~ sir! Ha ha chồng ơi anh đẹp trai quá đi~!

trước mặt Dạ Lang: lúc ở riêng không được gọi tôi là chồng!

trước mặt Linh Đang Nhi: đáng ghét

~ trước mặt Dạ Lang: không được ọ!

Hai người vô cùng vui vẻ (hoặc chỉ có một người vô cùng vui vẻ?) làm xong nhiệm vụ Thất Tịch, ra phó bản, những người khác cũng gần như ra đồng thời, nhìn thấy cách ăn mặc của hai người thì đều nhào tới.

trước mặt Tôn Tiểu Quyền: woa, tướng quân Nazi + Tiểu Long Nữ, tổ hợp này có phải hơi bị xuyên không không?

trước mặt Lữ Tiểu Bó: chắc chắn, S-MT của chúng ta lại tiến hóa.

trước mặt Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: sư công, người quả là... nhưng sư phụ đẹp hơn!!!

trước mặt Tiểu Thụ Đờng Chạy: bác Lang đẹp trai man dại, chế phục cấm dục công a!

trước mặt Mạc Thương Tâm: trong đầu không thể dừng tưởng tượng bản thân bác Lang mặc thành váy, gay go rồi ha ha ha.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: kỳ thật A Lăng có đôi giày cũng gần giống vậy, tớ thấy cậu ấy từng đi một lần, là vào lễ hội văn hóa đầu xuân năm nay của làng đại học, tớ nhớ lúc ấy có Mạc Mạc mà nhỉ?

trước mặt Mạc Thương Tâm: à đúng đúng đúng, tớ nhớ rồi, đúng là rất giống.

trước mặt Tiểu Thụ Đờng Chạy: không sai! Em cũng có đi! Em cũng có ấn tượng!

Mắt Lăng Dương tỏa ra hào quang.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: bọn họ nói thật?

nói chuyện riêng Dạ Lang: đừng nghe bọn đó nói bậy.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cầu xin gặp mặt!
nói chuyện riêng Dạ Lang: gì?
nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chúng ta gặp mặt đi!

trang phục Nazi của bạn Dạ Lang gần giống vậy, chỉnh cần thêm tua rua vàng, thắt lưng màu đen sao sáu cánh bạc, hai cổ tay có đường viền màu vàng là xong, đường lúa mạch chính là sợi dây màu trắng của hình bên phải, xếp nếp giống cọng lúa mạch

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Ngày khai giảng hiểm nguy tứ phía

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt? Rốt cuộc khai giảng, nhớ căn tin hai), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: có ai cùng đăng kí đón tân sinh viên không?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Năm nào đàn anh đi đón tân sinh viên cũng chỉ để ý mấy em gái, các em trai đành phải tự thân vận động, có ai cùng đi cho các em trai cảm thụ sự âm áp của Yên Đại không?

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương không muốn không muốn khai giảng), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: có ai cùng đăng kí đón tân sinh viên không?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Tui cũng muốn đi lắm, nhưng mà... Haizz, một lời khó nói hết!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chúng ta gặp mặt đi!

nói chuyện riêng Dạ Lang: đầu cậu bị nước vào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: có được không, anh cứ mặc bộ đồ hiện giờ... hay phong cách giống vậy cũng được!

nói chuyện riêng Dạ Lang: được thôi, chỉ cần cậu chịu mặc bộ đồ hiện giờ, hay phong cách giống vậy cũng được.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã khi dễ người ta (T T)

Lăng Dương biết gặp mặt vô vọng, đành phải lấy lui để tiến.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã, dạo bản đồ chụp hình đi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: hôm nay cậu trúng gió à?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã mặc đồ mới, phải chụp hình kỷ niệm chứ!

nói chuyện riêng Dạ Lang: không được si mê tôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh xem em là Tiểu Long Nữ nè

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: chưa từng thấy Tiểu Long Nữ nào to mồm như cậu.

Lăng Dương nghĩ hừ, không ép tui ra đòn sát thủ không được, đúng là biệt nữ công.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tối nay là Thất Tịch, nếu tui không ở bên anh thì anh đoán người ta sẽ nghĩ thế nào?

nói chuyện riêng Dạ Lang: ... Đi thôi.

Dạ Lang bị Lăng Dương kéo chạy tới mấy bản đồ, chụp hết tất cả những thắng cảnh nổi tiếng trong game, đi ngang qua bản đồ hồ Thệ Vãn, Lăng Dương trực tiếp bỏ luôn đi đến điểm tiếp theo.

nói chuyện riêng Dạ Lang: sao không đến bên hồ chụp?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chỗ đó có gì hay mà chụp?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không phải ai cũng nói nơi đó là thắng địa hẹn hò trứ danh à?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: là thắng địa chia tay thì có, nghe tên đã biết là điềm xấu. (thệ: qua đời)

Lăng Dương một mực quán lấy Dạ Lang chụp hình đến nửa đêm, nếu không phải hôm sau Dạ Lang còn đi làm thêm thì cậu đã không thả đối phương logout.

Thất Tịch qua đi, Lạc Minh Phong lấy lý do trang bị của Linh Đang Nhi quá kém, mỗi ngày áp bức cậu tham gia đủ các loại phó bản to to nhỏ nhỏ, đi phó bản xong còn phải đi chiến trường kiếm điểm đổi trang bị, đi nhiều đến mức Lăng Dương muốn học máu.

Khi đi phó bản Bạo Bạo Long cũng thường đi theo, hai người này đã từ phòng ngủ dọn về nhà, nhưng nghe đồn không phải ai về nhà này, còn về nhà ai thì không quan trọng.

Đến tối Dạ Lang đăng nhập, Lăng Dương sau một ngày mệt mỏi lập tức phấn chấn như uống máu gà, hận không thể thời thời khắc khắc dán cùng một chỗ với đối phương. Sau khi quân phục 7 ngày của Dạ Lang hết hạn, Lăng Dương lại nhõng nhẽo cường ép đòi hán phải gia hạn thêm một tuần.

Kết quả của những việc này chính là Dạ Lang, Linh Đang Nhi, Lạc Minh Phong và Hạ Đại Gia, quan hệ tình tay tư của bốn người bị đồn thổi phức tạp hơn bao giờ hết, đủ kiểu phiên bản được truyền lưu trong server.

Kể từ khi Bạo Bạo Long biết Linh Đang Nhi là bạn học rồi thì không còn mang địch ý với cậu nữa, thậm chí còn ba lần bốn lượt chủ động làm thân, ngay cả bị Lăng Dương gọi là Bạo Bạo Long cũng không tức giận, điều này khiến Lăng Dương chẳng hiểu chi hết, mãi đến một hôm...

Chuyện kể hôm nay ba người họ lại tổ đội đi liên năm phó bản, trên thế giới gọi đại một T và DPS (t: tank, dps: mấy nghề công cao), T là tân thủ không biết kéo quái, thường xảy ra chuyện ngoài ý muốn liên tục, cực kỳ nguy hiểm, người xui xẻo đứng mũi chịu sào chính là Linh Đang Nhi đảm nhận trị liệu.

Lại sai lầm thêm một lần nữa, tiểu quái dời mục tiêu chạy về phía Linh Đang Nhi, Bạo Bạo Long đuổi theo giờ một búa đánh ngã quái, cướp lại thù hận.

đội ngũ Hạ Đại Gia: T mày rớt cuộc có biết kéo không vậy? Không thấy quái đuổi theo trị liệu hết rồi à?

đội ngũ Linh Đang Nhi: không sao không sao, có ai mà chưa từng là tân thủ.

đội ngũ Hạ Đại Gia: lần sau chú ý chút, Linh Đang Nhi mà chết ông cho mày chôn theo!

đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ờm, Bạo Bạo Long...

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cậu đột nhiên rất kỳ lạ

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: là do tôi đã làm gì sao?

Đối diện im lặng một chốc.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: không, vấn đề nằm ở tôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hử?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: kỳ thật tôi... ai da nói ra rất giựt mình.

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: ... cậu nói đi tôi tiếp thu được.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: kỳ thật tôi là fan hâm mộ nhu đạo nữ!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: gì??????

Bạo Bạo Long cuối cùng đã nói được lời tận đáy lòng nên rất kích động, đến tốc độ viết chữ cũng tăng rõ rệt.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: kỳ thật hạng mục thể thao tôi thích nhất là nhu đạo nữ!

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: nhưng tôi sợ nói ra người khác sẽ cười mình, cho nên trước giờ không dám nói cho ai biết!

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: từ khi nghe nói cô là sinh viên chuyên đấu vật nhu đạo, tôi rất kích động!!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: từ từ, chuyện tôi học đấu vật nhu đạo cậu nghe ai nói?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: Thích Phong nói, hồng lẽ không phải?

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: ... phải! Đương nhiên là phải! Tôi trời sinh đã dành để học nhu đạo!

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: nói thật, tôi có thể đến đạo trường của các cô xem không? Tôi muốn đi từ lâu rồi!

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: ai da, nhưng bị người khác thấy thì sao đây?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: nói tôi là bạn trai của cô có được không?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: hay là tôi trốn vào xem?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: tôi thề sẽ không trốn vào phòng thay đồ!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: cậu có muốn trốn cũng không trốn vào được!!!

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: tôi thật sự rất muốn gặp cô, gặp mặt trao đổi chút tâm đắc về nhu đạo, nhưng Thích Phong nói không được.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: hần nói đến khai giảng cô sẽ đi tham gia giải đấu toàn quốc, không ở trường học.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: tuy rất đáng tiếc, nhưng tôi vẫn chúc cô giành được thành tích cao! Tôi sẽ xem truyền hình! Với điều kiện không bị phát hiện!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: ừm, cho tôi chen ngang một câu, tôi tham gia giải gì?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: Thích Phong nói, cô tham gia giải nhu đạo sinh viên Trung Quốc cúp Hồ Suất 20XX dành cho nữ ở hạng mục 48kg!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: ... Cậu ta nói không sai, tôi đúng là tham gia giải nhu đạo sinh viên Trung Quốc cúp Hồ Suất 20XX dành cho nữ ở hạng mục 48kg, tôi nhất định sẽ cố gắng đạt được thành tích cao, không để cậu thất vọng!

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: tôi tin chắc cô sẽ thành công! Cố lên!!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: tui không thể đi khai hoang với mấy người!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ủa? tại sao?

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: bởi vì tui phải đi tham gia giải nhu đạo sinh viên Trung Quốc cúp Hồ Suất 20XX dành cho nữ ở hạng mục 48kg!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: lý do này không tốt à? Đây là giải đấu đi khắp cả nước, ban ngày thi đấu, buổi tối có thể đăng nhập, là chứng cứ không ở trường hoàn mỹ biết bao nhiêu, nếu cậu may mắn vào được đến chung kết, ít nhất phải thêm tối mấy tháng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em cảm ơn bác đã lo lắng chu đáo như vậy! Còn phải cảm tạ bác đã không để em tham gia thi đấu hạng mục 84kg! Em nhất định sẽ cố gắng đánh vào chung kết!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: bởi vì hạng mục cao nhất là 78kg trở lên, thể trọng 48kg không đủ duy trì đầu, em nhất thiết không được phát phì, bác chúc em thành công đoạt giải quán quân, mang vinh quang về cho trường ta

Tuy Lăng Dương này giờ luôn bận đánh chữ tán gẫu, nhưng động tác trị liệu trước sau không ngừng, tân thủ T trang bị nát thao tác tồi dưới sự bơm máu của cậu chưa từng chết một lần.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tay cậu khỏi rồi à?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chưa, bây giờ vẫn còn thuần xài chuột, thứ phỏ bản con con này một con chuột đủ đối phó rồi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: với điều kiện là phải dùng con chuột đẳng cấp biến thái như của cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ha ha, cậu còn nhớ rõ.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: xem rồi là khó quên, tôi cũng có ý mua một cái.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: mua đi, tuy hơi mắc nhưng xài ngon lắm.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: con chuột của cậu thì tốt nhưng máy tính thì tàn quá, mỗi lần chuyển bản đồ đều bị lag rất lâu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cái này cũng bị cậu nhìn thấu, chịu thôi, tui là dân nghèo mà ()

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu nghèo thì có sao, không phải có người tình nguyện mua chuột bốn số cho cậu à? Mà nói tới thì hẳn cũng chịu bỏ tiền cho cậu ghê. (trị giá con chuột tới 4 chữ số)

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: =.= toàn nhắc chuyện không nên, đã nói rồi, đây là của công.

Đến tối.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nghe nói cậu phải tham gia giải nhu đạo sinh viên Trung Quốc cúp Hồ Suất 20XX dành cho nữ ở hạng mục 48kg?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: mịa, đến anh cũng vậy?

nói chuyện riêng Dạ Lang: chẳng qua thấy buồn cười quá thôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đây là do ai làm hại hử hử hử? Anh có biết tung một lời nói dối phải bịa một trăm lời nói dối để chấp vá không? Tôi bây giờ bịa nhiều quá đến cả mình cũng không nhớ nổi, phải ghi nhớ bằng memo đây a a a!

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy chân thành xin lỗi, chuyện đến nước này rồi tôi cũng không thu tay được, nhưng có thể hữu nghị cung cấp memo cho cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã vào học rồi đầu cần đi làm thuê nữa phải hông? Vậy ban ngày cũng vào game được đúng hông? Em đi phỏ bản với Lạc Minh Phong muốn học máu rồi, người ta muốn đi với ông xã

~~ nói chuyện riêng Dạ Lang: thật đáng tiếc, cậu không thi đấu, nhưng tôi phải thi, ban ngày không lên lớp thì phải đi huấn luyện.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: a! Thi cái gì? Thi đấu ở trường các anh hử? Tui muốn xem!

nói chuyện riêng Dạ Lang: bơi lội.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... không đi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tại sao?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sợ nước.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nước có gì mà sợ?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: có nói anh cũng không hiểu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nhưng những người học bơi có vóc dáng rất được, quần bơi tam giác cũng rất đáng yêu, nếu ông xã mặc đồ bơi ở nơi không phải hồ bơi em nhất định đi xem!

nói chuyện riêng Dạ Lang: một ngày không YY tôi cậu sẽ chết à?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chứ anh nghĩ sức mạnh nào đã một mực thâm chống đỡ tui tinh thần phân liệt đến giờ!

Thời gian nháy mắt chạy tới đêm trước khai giảng, các sinh viên về nhà đều dần trở lại trường, sân trường trở nên náo nhiệt hơn.

Mỗi năm một lần lại đến ngày tân sinh viên báo danh, Lăng Dương vốn cũng muốn đăng ký làm tình nguyện viên tiếp đón các em trai, thuận tiện tìm tòi niên hạ công chất lượng tốt, nhưng hễ nghĩ tới đi là chắc chắn sẽ gặp đồ phụ biến thái làm trong hội sinh viên thì cậu chỉ đành từ bỏ.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ người ta hôm nay nhìn thấy tân sinh viên văn tân, ai nấy cũng đều non mềm như nước

~~ nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: !!!! Sao con nhìn thấy được!!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: í? Chẳng phải đã nói người ta ở học viện văn tân là gì

~ nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... Là thật à???

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: hì hì sư phụ dễ lừa ghê (*^____^*)

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: phắc!!!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ giữ vững tinh thần, sắp phải đánh một trận ác liệt rồi!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: con còn có mặt mũi để nói!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: con sẽ yên lặng đứng sau lưng làm trụ cột tinh thần cho sư phụ!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: trụ cột tinh thần của ta đã mặc quần bơi tam giác chạy mất rồi!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: yên tâm đi sư phụ, sớm muộn gì cũng có một ngày ngài ấy đập tường vân bảy màu, vung vẩy quần đùi bơi trở về đón sư phụ!

Từ Hiền kéo Lăng Dương làm tổng vệ sinh trước khi nhập học. Từ Hiền là một người rất yêu sạch sẽ, bình thường vệ sinh chung trong nhà đều do cậu bao hết, Lăng Dương đương nhiên cũng biết ngượng bản thân trước giờ luôn trốn việc, vì vậy lần này triệt để dọn dẹp ngăn nắp từ trong ra ngoài.

Nhưng có quét tước sạch sẽ thế nào thì cũng không thể thay đổi sự thật cậu là một nam sinh không để ý tiểu tiết, đồ đạc trong phòng ngủ của mình vẫn chất đống hỗn độn, dù gì nhà cũng không có ai đến, bừa thì cứ cho bừa đi.

Sau cùng Lăng Dương cảm thấy gian phòng của mình đã trắng sạch lắm rồi, bèn tìm một tấm poster bự dán lên tường, trên poster là nam diễn viên Ngô Quan Phong cậu thích nhất, ngồi trên một chiếc ghế chân cao, chân trái gơ lên, gót chân dẫm lên ghế dựa bên cạnh, hai tay giao nhau đặt lên đầu gối, chân phải thon dài thả tự nhiên, vẻ mặt lãnh khốc.

Lăng Dương thích tấm poster này, lý do lớn nhất là do trên poster Ngô Quan Phong mặc một bộ đồ da bó sát rất gợi cảm, cộng thêm một đôi giày punk siêu cấp khoa trương, chỉ đế giày thôi đã dày chừng 10cm.

Nhất là từ góc độ chụp này khiến cho đôi giày đặc biệt bắt mắt, làm người ta liếc mắt một cái đã chú ý, tựa hồ đã đoạt hết sự nổi bật của nhân vật chính.

Học kỳ mới, giờ học đầu tiên theo thường lệ là tình hình chính sách và giáo dục, tên gọi tắt rất ác liệt —— giờ hình giáo, mà nói trắng ra là phụ đạo viên của khoa đếm số người một lần, lặp lại kỷ luật lần nữa, tổng kết học kỳ trước, kỳ vọng học kỳ sau, đều là mấy thứ nhảm tai.

Đạo viên của Lăng Dương là một bà cô trung niên hơn bốn mươi tuổi, rất dài dòng, gây mê hiệu quả hơn cả thuốc ngủ.

Kỳ thật Lăng Dương sợ nhất không phải nghe bà lão nhải, bởi vì cậu phải lẩn trốn quá nhiều người, chỉ sức xác thương của một đạo viên thôi thì hoàn toàn không đáng kể. Mà phải nói cho đúng là đối với Lăng Dương toàn bộ sân trường đại học Yên Sơn đều là nguy hiểm tứ bề...

Lăng Dương đang đi, đột nhiên khóe mắt liếc thấy một bóng người quen thuộc từ xa xa, không nói hai câu đã xoay người bỏ chạy.

Người kia cũng nhìn thấy cậu, la lên: “Lăng Dương! Đứng lại! Cậu chạy đi đâu!”

Lăng Dương chạy càng nhanh hơn, người kia thấy vậy, bèn hả họng hét to: “Bớ người ta! Dê xôm! Bắt lấy cái thằng đang chạy đằng trước!”

con super mouse của Lăng Dương tựa tựa vậy

còn đôi giày punk 10cm là đây, dây nhợ chắc chắn lằng nhằng hơn, nhưng độ dày của đế thì xem xem đó

19. Chương 19

Hóa hiểm thành an nhờ ơn thầy

Người gửi tin: Jyouousama (AKAME_yêu thích các couple ngược đời_lập trường kiên định theo phe Thích Diệp), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: toàn trạm truy nã Tiểu Linh Dương!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Ai cung cấp được phương thức liên hệ xin hậu tạ!

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương không ai tìm được), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: toàn trạm truy nã Tiểu Linh Dương!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Hậu cớ nào? Để em cân nhắc!

Bởi vì ngay vào ngày khai giảng nên sân trường có rất nhiều người qua lại, trong đó có không ít người vì chính nghĩa, nghe thấy có người hô hoán dê xôm, rất tự nhiên mà hành động vì công lý, Lăng Dương nhanh chóng bị hai chàng trai vạm vỡ đè lại, áp giải đến trước mặt nạn nhân bị sàm sỡ.

“Học tử, một đời anh danh của em đều bị chôn vùi trong tay chị rồi, sau này ai ai cũng biết em sàm sỡ một cô nữ sinh, bọn họ sẽ kỳ thị xu hướng tình dục của em mất,” Lăng Dương ầm ức nói.

“Hừ, nếu không phải cậu vừa thấy chị đã bỏ chạy thì chị phải dùng hạ sách này à? Cậu cho rằng chị tình nguyện bị một tiểu thụ sàm sỡ sao?” Người được gọi là học tử khinh thường đáp lại, thuận tiện nhét tờ truyền đơn vào tay hai anh hùng đã hết mình vì công lý, “Cảm ơn hai anh đã rút đao tương trợ, đây là quảng cáo chiêu mộ của câu lạc bộ hoạt hình bọn em, chúc nữa sẽ giới thiệu em gái với các anh.”

Hai người cầm tờ rơi hờ hờ rời đi, để lại Lăng Dương mặt ủ mày chau đối diện với học tử.

“Học tử, chị tha cho em đi, em thực sự không làm được~”

“Bây giờ nói không được? Quần áo đều đã làm xong theo số đo của cậu, giờ cậu bảo không được, chị biết đi đâu tìm người thay đây?”

“Ai da, em bây giờ không giống ngày xưa, em phải ẩn dật.”

“Ẩn dật? Cậu mà biết hai chữ ẩn dật viết thế nào à? Bạn nhỏ có ID Tiểu Linh Dương nổi danh khắp BBS trường ta.”

“Học tử không biết chữ, kỳ nghỉ này em đã bán được một sư phụ ẩn dật, giờ đã tu luyện được chân lý muộn tao nhưễn như cháo.” (muộn tao: bề ngoài im lìm nhưng bên trong rất nhiệt tình)

“Nhiều chuyện, chị mặc kệ, ngày mai chiều mộ ở cửa căn tin hai, trước giữa trưa cậu phải trình diện thay đồ hoá trang... Má, cái chân dê của cậu bị sao vậy? Giở trò lưu manh bị người ta đập gãy à?”

“Đúng vậy đúng vậy, học tử, chị xem em bị thương rồi, thật sự lực bất tòng tâm.”

“Vết thương nhẹ không đến mức thoát ly mặt trận, dù gì y phục của cậu có thủy tú che không thấy được, đến lúc đó chú ý đừng để lộ là xong. Ngoài ra buổi chiều còn phải chụp ngoại cảnh, có giờ học không? Có thì cúp.” (thủy tú: phần tay áo dư ra dài thiết là dài mà khi hát tuồng cheo người ta hay vung qua vung lại)

“Cha mẹ ơi, qua một kỳ nghỉ, học tử càng ngày càng uy vũ khí phách!”

“Vuốt mông ngựa cũng vô dụng, lấy di động ra! Cậu cho rằng dọn khỏi phòng ngủ, đổi số di động và chim cánh cụt (QQ) thì không ai tìm được cậu à? Có ngon thì trốn vào nơi thâm sơn cùng cốc không có tín hiệu ấy, nếu không về nông thôn dạy học cũng được, coi như là cống hiến vì loài người.”

Lăng Dương bất đắc dĩ lôi ra điện thoại, “Hãy, chỉ cần còn tồn tại thì bản thân em đã tự phát quang phát nhiệt rồi.”

Học tử cúi đầu lưu số di động của cậu vào điện thoại mình, “Mấy tình lang yêu dấu của cậu đều mò đến chỗ chị cả rồi, để xem cậu còn nhảy nhót được mấy ngày, nhớ kỹ, trưa mai, quảng trường hoạt động trước căn tin hai, không tới thì cứ đợi chị phát tán số mới của cậu đi.”

“Học tử, đừng mà

”

Lăng Dương ủ ê đi vào học viện văn tân, đứng đến phòng học nhà mình, vốn định tìm góc vắng vẻ ẩn nấp, kết quả mới vừa lên vào từ cửa sau đã nhìn thấy anh Gấu ở túc xá ngồi đằng trước quay lại nhiệt tình vẫy tay với cậu, còn lớn giọng hô như sợ người khác không nhìn thấy: “Dương Dương!”

Thấy vậy Lăng Dương đành rề rà đi qua, trong bụng hạ quyết tâm, trốn được mừng một không trốn được mười lăm, cùng lắm thì liều mạng thôi.

“Một kỳ nghỉ không gặp, sao cậu xiu dữ vậy?” Anh Gấu vung khuỷu tay ôm cổ Lăng Dương, dùng nắm tay vò đầu cậu.

“Ai, nhẹ cái, nhẹ cái, đây hổng phải do em núp ở nhà quá lâu không thấy ánh mặt trời à, phơi nắng một hồi lại xán lạn thôi.” Lăng Dương vội làm vẻ cầu xin.

“Khà khà,” Anh Gấu âm hiểm cười hai tiếng, cánh tay ôm Lăng Dương thoáng dùng sức, đầu cũng sát lại gần, hạ giọng, “Thú thật đi, có phải chú mày ở bên ngoài vay nặng lãi không?”

“Sao mà có?”

“Đừng gạt anh, vừa mới khai giảng mà chủ nợ đã tìm tới cửa mấy đợt, may là anh mày đủ nghĩa khí, cắn tắt cho mày, không để lộ chút phong thanh!” Anh Gấu vỗ vỗ ngực, ra vẻ công lao tràn trề.

“Em biết anh là người tuyệt vời nhất mà,” Lăng Dương đẩy ngực đối phương, “Đúng rồi có những ai đến tìm em?”

“Ừm, để anh nghĩ đã...” Anh Gấu xoa cằm, “Có một người, khi nghiêm túc thì giống Michael Scofield, khi cười thì giống Châu Tinh Trì.”

“... Như anh miêu tả còn là con người nữa à? Còn gì không?”

“Còn một người, ánh mắt giống Nhĩ Khang, cái mũi giống Vĩnh Kỳ, miệng giống Bát Gia, đường nét khái quát lại mơ hồ giống Tứ Gia.” (Bát Gia: Bát a ca Dận Tự, Tứ Gia: Tứ a ca Dận Chân, ai coi phim Bộ Kinh Tâm sẽ tưởng tượng ra đc)

“Bà nó, bộ dáng kinh khủng như thế mà quản lý cũng cho lên lầu?”

“Ừ, còn một người nữa... Là một anh đẹp trai.”

Lòng hiếu kỳ của Lăng Dương hoàn toàn bị gợi lên, người mà được cả anh Gấu miêu tả là đẹp trai thì phải có bao nhiêu đẹp đây, “Là như thế nào như thế nào?”

“Hèm, không phải đang ngồi ở đằng kia à, còn tìm tới hai lần, anh nói với hấn cậu vẫn chưa về trường.” Anh Gấu hất cằm về hướng bên phải một chút, Lăng Dương nhìn theo tầm nhìn của đối phương, lập tức rụt vùi.

“Trời, anh nói thẳng ra là lớp trưởng không được à.” Lăng Dương nói ỉu xiu.

“Ngay cả lớp trưởng cũng tìm cậu, cậu nói coi rốt cuộc bản thân đã làm chuyện thương thiên hại lý gì hả.”

“Anh, anh là huynh đệ đáng tin cậy nhất của em, là người duy nhất trong lớp biết địa chỉ bây giờ của em, anh nhất định nhất định phải thay em giữ kín bí mật này, coi như em van xin anh, nha~”

“Vậy cậu tính cảm ơn anh thế nào?” Anh Gấu bắt đầu làm dáng.

“Mời anh ăn căn tin hai được không?”

“Miễn! Anh chưa muốn vừa khai giảng đã vào phòng y tế đâu.”

Lăng Dương và anh Gấu cứ cầm đầu hủ hí với nhau nên không để ý có người vào phòng học, mãi đến khi nghe thấy chung quanh vang lên tiếng bàn tán nhỏ mới phát hiện tình hình có biến.

“Má nó, tại sao là ổng?” Giọng anh Gấu vang lên bên cạnh.

Lăng Dương nhìn về phía trước phòng học, cũng ngẩn người, tại sao là ổng?

Người vừa bước vào đình đặc đi lên bục giảng, đặt giấy tờ trong tay xuống mặt bàn, mặc kệ chúng nhân rì rầm với nhau ở dưới, đi thẳng vào vấn đề:

“Phụ đạo viên của các bạn thân thể không khỏe, công tác phụ đạo viên của học kỳ này do tôi tạm đảm nhiệm, tất cả mọi người đều biết tôi cho nên tôi không cần tự giới thiệu nữa, tiếp theo tôi cần biết một vài bạn, lớp trưởng là ai?...”

Người trên giảng đường tên là Đường Tu Văn, là giáo viên dạy môn phê bình văn học đương đại của hệ Lăng Dương, môn học thuộc loại bắt buộc, cho nên các sinh viên đều không xa lạ gì với người này.

Đường Tu Văn tuổi còn trẻ, tài hoa thì hơn người, tướng mạo lại xuất chúng, theo lý mà nói vốn là kiểu giáo sư rất được học trò hoan nghênh, nhưng con người thầy ấy lại cao quý lãnh diễm, những chuyện như hòa mình với các học sinh tuyệt đối không có khả năng xảy ra trên người thầy, bởi vậy mọi người cũng chỉ biết ví von thầy là một đóa sen trắng của văn viện, có thể ngắm nhưng không thể khinh nhờn.

Song, điều này chỉ giới hạn với những sinh viên khác, còn quan hệ giữa Lăng Dương và Đường Tu Văn lại coi như có chút sâu xa, trong hệ chỉ có mình Lăng Dương dám đến gần trước mặt thầy.

“Woa, không phải chứ, tại sao lại là thầy Đường thay thế phụ đạo viên, anh sợ nhất là ổng,” Anh Gấu chà chà cánh tay, còn không quên xắn tay áo triển lãm cho Lăng Dương, “Xem, anh vừa thấy ổng thì lông tơ dựng hết cả lên.”

Lăng Dương trừng anh Gấu không biết nói gì, anh Gấu sở dĩ gọi là anh Gấu không phải vì trong tên có chữ gấu, mà là vì dáng người anh to lớn, một mét chín tám làm tròn thành hai mét, mọi người kêu tới kêu lui đến tên thật của anh là gì cũng không nhớ rõ.

Một người cao to gần hai mét công khai bày tỏ bản thân e sợ một người, vậy người kia phải khủng bố cỡ nào?

“Anh thổi phồng dữ vậy, ổng làm gì đáng sợ như anh nói,” Lăng Dương dẫu môi, “Em thấy ổng rất bình dị gần gũi mà.”

Anh Gấu dùng ánh mắt như nhìn quái vật để nhìn cậu, lớp phó ngồi ở hàng trên nghe thấy cũng xoay lại tham gia thảo luận với bọn họ.

“Woa, Lăng Dương giỏi ghê, cả viện chắc chỉ có cậu mới có thể dùng bốn từ bình dị gần gũi để đánh giá thầy Đường.”

Lăng Dương không còn lời nào, “Gì mà khoa trương đến mức như cậu hình dung?”

“Đây là bằng sơn mỹ nhân thụ nổi tiếng của viện chúng ta đó,” Lớp phó là một hủ nữ chuẩn mực, “Trong vòng mười mét vật sống chắc chắn phải chết.”

Lăng Dương co giắt khóe miệng, suy nghĩ của mình quả nhiên không cùng một không gian với đối phương.

Mà, cái gì gọi là bằng sơn mỹ nhân thụ nổi tiếng? Thời đại bây giờ sinh viên cũng có thể trắng trợn YY đến trên đầu thầy giáo sao?

“Mà nói tiếp thì Lăng Dương có quan hệ tốt với ổng là bởi vì hai người quen biết từ trước à?” Lớp phó hỏi.

“Ừ, thời trung học mình khá thân với em trai thầy.”

“Thầy Đường có em trai? Bề ngoài giống thầy không?” Cô nàng bắt đầu nhiều chuyện.

Tầm mắt Lăng Dương bay tới trên người Đường Tu Văn, đối phương dường như nhận ra mà nhìn về phía cậu, bốn mắt đụng nhau, ánh mắt lạnh lẽo của Đường Tu Văn rét đến khiến Lăng Dương bất giác run rẩy, lời mọi người nói hình như cũng không sai.

“Không, hoàn toàn không giống.” Lăng Dương ra sức lắc đầu phủ nhận.

Lớp trưởng ngồi trước Lăng Dương hai hàng lúc này đột nhiên quay đầu quét mắt nhìn cậu, cái nhìn này nhìn đến Lăng Dương không rét mà run, cúi đầu xấn tay áo nhìn thử, lông tơ của mình cũng dựng hết lên.

Hừ, núi băng chân chính phải là vị này mới đúng, chẳng biết hai người họ ai có nhiệt độ thấp hơn nữa.

Chuyện kể đạo viên đổi thành Đường Tu Văn thì chỗ tốt nhất là thầy không đông dài, chỉ tùy tiện dặn dò vài câu đã tuyên bố hết giờ, điều này khiến cho các sinh viên chuẩn bị sẵn tinh thần nghe trường giang đại hải được thở phào một hơi.

Lăng Dương đạt được tự do điều đầu tiên nghĩ đến là vọt ra ngoài, nhưng không đợi cậu vọt được nửa bước thì đã bị một giọng nói truyền đến từ đằng sau đóng đinh xuống đất.

“Tiểu Linh Dương.”

Chỉ ngần ngừ ba chữ, lại ẩn chứa vô vàn sát khí, làm Lăng Dương không thể động đậy được miếng nào.

Cậu chậm rãi quay đầu lại, trên mặt trưng một nụ cười xán lạn, “Ha ha lớp trưởng, đã lâu không gặp.”

“Cậu trốn tôi làm gì?”

“Oan quá đi, tui làm gì có.”

“Không có mà phóng nhanh như vậy?”

“Chả phải tui sốt ruột đi căn tin hai mua bánh bao à, đi trễ hết hàng.” Lăng Dương cười xòa.

Vệ Thi hiển nhiên không có ý định để ý tới lý do bốc phét của cậu, đang định tiếp tục gặng hỏi thì ánh mắt quét qua, bắt gặp tay trái của đối phương.

“Tay cậu làm sao vậy?” Vệ Thi cau mày hỏi.

Lăng Dương giơ tay lên hoạt động thử ngón tay, “Cậu hỏi cái này? Tui nói lúc gồng tay với người khác bẻ gãy mất ngón tay cậu tin không?”

“Cậu cho tôi là thằng ngu?”

“Nếu cậu không tin lời tôi vậy đừng hỏi nữa,” Lăng Dương một câu hai ý.

Vệ Thi im lặng nhìn chăm chăm Lăng Dương một hồi, nhìn đến Lăng Dương dựng cả tóc gáy, cậu cứ có cảm giác người này không nói lời nào đã có thể nhìn thấu bí mật trong lòng mình.

“Cả kỳ nghỉ cậu không hề đăng nhập.”

“Tay tui thành như này làm sao mà đăng nhập.”

“Vậy cậu ta đâu?”

Lăng Dương cười khở, “Lớp trưởng, quan hệ của cậu với nó còn thân hơn cả tôi, tôi biết cậu cũng biết, tôi không biết cậu cũng biết, nếu như ngay cả cậu cũng không biết nó đi đâu thì tôi càng không có khả năng biết nhiều hơn cậu.”

Vệ Thi vừa định mở miệng thì đã bị Lăng Dương cắt ngang, đầu gù mình cũng coi như trưởng bối của đối phương, nhìn cậu ta cứ đâm đầu vào ngõ cụt như thế, bản thân kiểu gì cũng phải khuyên nhủ một lần, “Ta nói, đồ phụ à, đời người ngắn ngủi, phải biết tận hưởng hiện tại, đừng chỉ mãi đau đầu đau một người không buông. Không phải của con thì sẽ không phải của con, cho dù con cầu hết cá của hồ Thệ Vấn thì thế nào? Người ta sẽ không quay trở về, chỉ bằng sớm buông tay chút đi, cá nó không có tội.”

Vệ Thi bình tĩnh lại, rốt cục chỉ đơn giản phun bốn chữ, “Tôi không phải cậu.”

Lăng Dương liếc xéo, sao kiểu gì cũng kéo được tui vào vậy.

“Bạn Lăng Dương,” Cách không xa truyền tới một giọng nói, nghe vào tai Lăng Dương quả thực như tiếng trời.

“A, thầy, vừa hay em có chuyện tìm thầy,” Lăng Dương chạy vút qua.

“Ừ, chuyện gì?” Đường Tu Văn hỏi, đoạn nói với người đằng sau Lăng Dương: “Cậu cũng có việc?”

“Đúng.” Vệ Thi đi tới từ đằng sau mặt không đổi sắc.

Lăng Dương bực bội, đúng là âm hồn bất tán.

“Vậy cùng đi thôi.” Đường Tu Văn xoay người rời đi, hai người cất bước đuổi theo.

Đường Tu Văn vừa đi vừa nói chuyện nhà với Lăng Dương, “Em trai tôi gọi điện đến, hỏi cậu ngày nghỉ sao không về.”

“A, có chuyện đặc thù... Qua tết, chờ qua tết em nhất định trở về, em cũng đặc biệt nhớ anh, đúng rồi anh còn nói gì không?”

“Nó nói có một đứa cháu hỏi thăm về cậu rất nhiều lần.”

Lăng Dương bị ghen một chút, “Tuy mô tả như thế là không sai, nhưng đằng trước từ cháu chắc còn định ngữ nhà nào nữa chứ?”

“Hình như có, tôi không nhớ rõ.”

Khi Đường Tu Văn ở cùng Lăng Dương thái độ rõ ràng dịu hơn nhiều, nhưng một giây sau, anh lại khôi phục dáng vẻ băng sơn cách xa ngàn dặm, hỏi Vệ Thi này giờ vẫn đi bên cạnh, “Mail gửi cho cậu hai hôm trước đã xem chưa?”

“Xem.”

“Suy nghĩ thế nào?”

“Còn chưa nghĩ ra.”

“Tốt nhất nhanh lên, thầy Lương rất thích luận văn cậu đưa hồi cuối kỳ, hy vọng năm nay cậu có thể qua đó nghiên cứu đề tài với thầy, đến lúc đó mặc kệ là gửi luận văn hay ra sách đều sẽ có thêm tên của cậu, rất có ích cho tương lai. Cậu phải biết thầy Lương trước giờ chưa từng dẫn dắt sinh viên chưa tốt nghiệp, cơ hội này rất hiếm có, hy vọng cậu có thể nắm bắt.”

“Nhưng em thấy hoàn thành đề tài này nhanh nhất cũng cần ba tháng.”

“Nếu cậu lo lắng các môn chuyên ngành thì tôi có thể giúp cậu đánh tiếng, dù sao môn chuyên ngành đều có thể bổ sung, nếu là cậu thì nhất định không thành vấn đề, còn việc lớp...” Đường Tu Văn nhìn Lăng Dương như có điều suy nghĩ, cậu lập tức lắc đầu như trống bỏi.

“Có thể để lớp phó tạm thời quản lý.”

Lăng Dương ở bên cạnh nghe rõ mồn một, giờ phút này đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội thoát khỏi Vệ Thi, “Woa, người thầy nói có phải là thầy Lương hệ Trung văn bên Tấn Đại không? Danh sư đó, được làm đề tài chung với thầy ấy đúng là cơ hội ngàn năm có một, tại sao lại có người không biết quý trọng thời cơ này nhỉ, nếu người thầy ấy coi trọng là em, em lập tức hăm hở cuốn gói lặn qua đó.”

Đường Tu Văn liếc xéo cậu, “Thô tục.”

“... lập tức run rẩy đến cửa xin đại sư chỉ điểm.”

“Đây thì còn được.”

“Em biết rồi, em sẽ nhanh chóng trả lời thầy Lương,” Vệ Thi đáp.

Đuổi được Vệ Thi, Đường Tu Văn lại chuyển chú ý sang Lăng Dương, “Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

“Hi hi, em muốn xin thầy giúp em viết đơn xin phép.”

“Giờ bơi lội phải không?”

“Woa, em thực vui mừng học kỳ này đổi đạo viên, tiết kiệm được bao nhiêu nước miếng giải thích.”

“Tôi nghe em trai tôi nói qua, tôi có thể viết giấy chứng nhận cho cậu, còn đơn xin phép thì cậu phải tự đi phòng y tế bổ sung.”

“Hai, có giấy chứng nhận thì đơn xin phép chỉ là chuyện nhỏ, cảm ơn thầy nhiều!”

Đường Tu Văn viết xong giấy chứng nhận cho Lăng Dương, Lăng Dương cầm tờ giấy vầy vầy với đối phương, “Cảm ơn thầy, em đi đây.”

“Tạm biệt,” Đường Tu Văn dừng một chút, “bạn Tiểu Lăng Dương.”

Động tác trên tay Lăng Dương hơi khựng lại, tên thật của cậu là Lăng Dương, tên mạng là Tiểu Linh Dương, khuyết điểm lớn nhất của việc này chính là khi một người gọi xiaolingyang thì cậu vô pháp phân biệt đối phương đang thân mật gọi tên thật hay là tên mạng của cậu.

Lăng Dương không rõ Đường Tu Văn có ý gì, đứng ngốc tại chỗ vài giây vẫn nghĩ không ra đáp án, đành xấu hổ cười hai tiếng, xoay người chạy mất.

Lăng Dương phấn khởi cầm đơn xin phép đi ra từ phòng y tế, vốn cho rằng bản thân hôm nay sẽ trải qua một ngày chết chóc, không nghĩ tới quanh co vòng vèo lại thấy ánh sáng cuối đường hầm, dĩ nhiên là ngoại trừ việc bị học tỷ túm cổ như tội phạm, chuyện đó không tính.

Hiện giờ bản thân không chỉ không tổn sức đã lấy được đơn xin phép mà còn kèm theo thoát được BOSS cuối, ít nhất ba tháng tới sẽ không cần nơm nớp lo sợ, còn sau ba tháng... phỏng chừng sẽ như lời đồ đệ cậu, đã sớm quên mất chuyện này rồi.

Thầy ơi là thầy, thầy quả nhiên là quý nhân của đời em!

Lăng Dương đắc ý ngâm nga một khúc hát, nhịp chân cũng bắt giắc nhanh hơn, hận không thể tăng tốc về đến nhà, chia sẻ với Tiểu Khẩu Nhi tin tức hã hê lòng người này.

20. Chương 20

ố mệnh gặp nhau lúc ngoảnh đầu

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương chân dài), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: tin nội bộ, ngày mai phần tử khủng bố sẽ đặt bom ở cửa căn tin hai

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Mọi người nhất thiết không được đến gần.

Người gửi tin: Jyouousama (AKAME_Tất Tiêu là vương đạo không thể đảo nghịch_câu lạc bộ đang tuyển COSER), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: tin nội bộ, ngày mai phần tử khủng bố sẽ đặt bom ở cửa căn tin hai

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

PIA thăng trên

Trưa mai CLB manga chiêu mộ ở quảng trường hoạt động trước căn tin hai khu Bắc, thuận tiện có hoạt động COS, hoan nghênh các anh trai em trai tiểu công tiểu thụ đến cổ vũ.

PS, còn được ngắm chân dài của chủ nhà.

Khi Lăng Dương về nhà đăng nhập thì vừa kịp lúc hai sinh viên Yên Đại, Hoa Mãn Lâu và Tiểu Khẩu Nhi, đang tán gẫu trên kênh bang hội.

bang hội Hoa Mãn Lâu: nghe nói hôm nay trường chúng ta bắt được một đĩa lưu manh ở khu Bắc.

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: a! Em cũng có nghe nói, ban ngày ban mặt sàm sỡ học tử, to gan thiệt!

bang hội Hoa Mãn Lâu: lúc bỏ chạy bị mười mấy người cao to đè lại oánh một trận, oánh đến thê thảm!

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sau còn bị ép bán mình làm ô-sin cho học tử, ngay cả di động cũng bị tịch thu luôn!

bang hội Linh Đang Nhi:

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: a, sư phụ lên rồi!!!!

bang hội Hoa Mãn Lâu: chào Linh Đang Nhi (^o^)

~ bang hội Linh Đang Nhi: chào Hoa Hoa, chào đồ nhi, chúc mừng khai giảng, một ngày đáng ăn mừng như thế này đừng thảo luận chuyện lưu manh lưu móng nữa.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ
hôm nay tình hình chiến đấu thế nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sư phụ đích thân ra tay, con còn lo cái gì?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: í? Rõ ràng hôm qua sư phụ đâu có tự tin vậy!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: há há, đó là vì ta đã gặp được quý nhân của đời mình!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: gì cơ? Quý cơ nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: học kỳ này bọn ta đổi đạo viên, mới nói dăm ba câu đã đầy được giết heo nhà con sang Tây bộ, quả thực oai chết người!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: (o)! Lợi hại vậy á!!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ừ, lúc ấy ta chỉ hận không thể lạy ông ba cái ngay và luôn, biểu đạt sự kính ngưỡng trong lòng ta!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: tam bái không phải dùng như vậy!!!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: cho nên bây giờ con SAFE rồi?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: là chúng ta SAFE rồi, ít nhất được bảo đảm vô lo trong ba tháng.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: này đúng là tốt quá! Sư phụ phải cảm ơn đạo viên của mình đàng hoàng!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: có lý, ta phải làm gì đây?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ờm, mời ổng ăn cơm ha?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không được.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: tại sao?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đồ nhi ta cho con biết một bí mật.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: xin chăm chú lắng nghe!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đạo viên hiện giờ ta quen ổng từ lâu rồi.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ồ?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: thời trung học ta với em trai ổng khá thân, ổng đi thăm em trai mình, chúng ta biết nhau từ khi đó.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ừ hử?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: lúc năm nhất ổng là thầy dạy môn chuyên ngành của ta.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sau đó thì?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sau đó ta phát hiện, ngay từ lúc bắt đầu, thái độ của ổng với ta, luôn có một chút, rất khó hình dung, tóm lại là rất mờ ám, con hiểu không?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: không hiểu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sao con chậm tiêu vậy hả... Là ta hoài nghi ổng thâm mểm ta!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: (o) sức tưởng tượng của sư phụ thiệt phong phú!!!!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đây là trực giác nhạy bén của động vật ăn cỏ!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: vậy sư phụ thích ổng không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: này à...

hệ thống [Dạ Lang] đăng nhập.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sư công con lên rồi, không thèm nghe con nói nữa.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ thấy sắc quên đồ đáng ghét

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã

nói chuyện riêng Dạ Lang: chiều dài đường lượn sóng vượt quá 1cm, giam vào phòng tối mười phút.

hệ thống [Dạ Lang] đã cho bạn vào sổ đen.

bang hội Linh Đang Nhi: chồng ơi T^T

bang hội Mạc Thương Tâm: Linh Đang Nhi khóc gì vậy? Bác Lang lên rồi, đang có chuyện tìm bác đây.

nói chuyện riêng Dạ Lang: chuyện gì?

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: xem thế giới đi.

Dạ Lang chuyển đến kênh thế giới nhìn chóc lát, quả nhiên phát hiện chỗ không giống bình thường.

“Bang hội OO tuyển người cùng phấn đấu, trên cấp 70, nhân phẩm tốt thì MMMMM”

“Bang hội XX, quyết chí trở thành bang hội mạnh nhất Lâm Sơn, tuyển game thủ mãi cấp đủ các nghề, quen phó bản đoàn đội, tập hợp người giỏi PK, muốn đăng kí thì nhanh nhanh!”

“Bang hội OX, bang hội hữu ái nhất Lâm Sơn, tỉ lệ nam nữ 1:1, vào giới thiệu ngay cho em gái, khách quan ngài còn chờ gì nữa~?”

“Bang hội XO, không huynh đệ không phải Hồn Đạm, tuyển xe tăng, trị liệu mãi cấp, một khi trúng tuyển, bang hội sẽ tập trung bồi dưỡng!”

nói chuyện riêng Dạ Lang: trên thế giới sao có nhiều bang hội tuyển người vậy?

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: nghe đồn có tin tức sắp mở tân phó bản 25 người, các đại bang hội đều đang nâng người.

Dạ Lang lập tức nhớ tới chuyện Lạc Minh Phong mượn Linh Đàng Nhi một tháng, xem ra gã có đường dây thu hoạch tin nội bộ NPH.

Linh Đàng Nhi lúc này đã truyền tống tới bằng kỹ năng Chân Trời Góc Bể, đang không ngừng chạy tới chạy lui quanh Dạ Lang, cực kỳ giống chó con bị chủ nhân lạnh nhạt.

nói chuyện riêng Dạ Lang: liên quan gì chúng ta, chúng ta đâu thiếu người.

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: chúng ta không thiếu không có nghĩa bang hội khác không thiếu, vào những lúc thế này T và trị liệu đặc biệt đắt hàng, sáng nay Đại Ngưu đã không nói một tiếng lui hội.

nói chuyện riêng Dạ Lang: gì??

Kiểm Tinh là bang hội trường học do các sinh viên Sâm Lam kiến lập, tiêu chuẩn tuyển người khá nghiêm khắc, thường những người vào bang đều là sinh viên trong trường hoặc thuộc phía bạn bè thân thích, bạn bè quen biết trong game nếu muốn vào bang phải có người bảo đảm mới được.

Đại Ngưu là do một nguyên lão trong bang trước khi AFK tiến cử vào, thao tác trung lưu trở lên, trước giờ giữ vai trò 3T trong phó bản đoàn đội của Kiểm Tinh. Trong đoàn đội, đa số phòng chiến thường nợ DKP, Đại Ngưu cũng không ngoại lệ. (MT là main tank aka tank chính, 2T là tank 2, 3T là tank 3)

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: nghe nói có một bang hội mới thành lập lôi cậu ta đi làm MT, tất cả trang bị ưu tiên CL (CL là đội trưởng nghề, tức là main tank, main trị liệu, main DPS, lùm đc đồ thì những người này sẽ đc ưu tiên), cậu ta ở đây cùng lắm chỉ được làm 2T dự bị, đi ăn máng khác cũng là chuyện thường tình.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nhưng cậu ta vẫn còn nợ DKP, làm sao có thể nói đi là đi? Đúng là không có ý thức trách nhiệm!

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: trong game có rất nhiều người như vậy, huống chi Đại Ngưu không phải bạn học của chúng ta, đến cả phe thân thích cũng không được tính, người đảm bảo cho cậu ta lúc trước cũng không còn chơi nữa, muốn truy cứu trách nhiệm cũng không được.

Dạ Lang cảm giận đập bàn, tuy nói trong bang không phải không có xe tăng dự bị, nhưng lần này Đại Ngưu thật sự rất không tượng nghĩa, rõ ràng hai bên không lâu còn chung một đoàn cười cười nói nói, chẳng ngờ nói đi là đi, đến chào hỏi một tiếng cũng không có, thật sự là làm người ta tức nghẹn họng.

Linh Đàng Nhi chạy vòng quanh Dạ Lang mấy chục vòng, hiện giờ lại bắt đầu ở trước mặt hần hơ to gọi nhỏ, Dạ Lang coi cậu như người vô hình, nhưng trong mắt người khác thì hình thức ở chung của cặp vợ chồng này cực kỳ tình cảm.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: Mạc Mạc, kêu chồng tui xem đồng hồ!

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: hở? xem đồng hồ gì? Sao cô không trực tiếp nói với cậu ta? Được rồi.

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: Linh Đàng Nhi kêu cậu xem đồng hồ, có ý gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không có gì, bọn tôi đang đùa thôi.

Dạ Lang di động con chuột, kéo Linh Đang Nhi ra khỏi phòng tối.

hệ thống [Dạ Lang] đã chuyển bạn khỏi sổ đen.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã

T^T

Kỳ thật lần này Lăng Dương cũng theo thói quen đánh đường lượn sóng rất dài, nhưng may là phản ứng kịp, xóa hết tất cả, ước lượng không vượt quá 1cm mới gửi đi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chồng thiệt nhẫn tâm, trong phòng tối vừa đen vừa kín em sợ quá (T T)

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy cậu ngoan ngoãn cho tôi đừng ọ ẹ nữa.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: người ta đâu có ọ!!

Được thả ra, Lăng Dương hoạt động gân cốt, lại bắt đầu rủ rỉ với đối phương kế hoạch gặp mặt đã nửa tháng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ừm, chồng à, khai giảng về trường rồi chứ hả, chuyện gặp mặt cân nhắc đến đâu rồi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: sao cậu cứ cả ngày nhớ nhung chuyện này vậy?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh xem giữa bề người mờ mịt mà chúng ta có thể gặp gỡ nhau, tui mua đại một tài khoản đã thành vợ của anh, đây là duyên phận!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hơn nữa chúng ta cách gần như vậy, không gặp mặt chẳng phải đáng tiếc lắm ư?

nói chuyện riêng Dạ Lang: trừ việc không thể tự tay đánh cậu một trận thì tôi thấy chả có gì đáng tiếc.

nói chuyện riêng Dạ Lang: lại nói, tôi không phải nói với cậu rồi à, chỉ cần cậu đồng ý điều kiện của tôi, tôi tự nhiên sẽ đồng ý điều kiện của cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vậy không phải khó dễ nhau à, anh có thể mặc quân trang, nhưng tui không thể mặc nữ trang, đây hồng phải thành biến thái sao?

nói chuyện riêng Dạ Lang: chuyện biến thái cậu làm còn thiếu à?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: khó ư ()

Nhưng lời nói của Linh Đang Nhi đã nhắc nhở Dạ Lang, hôm sau hẳn đúng thật là có việc phải đi Yên Đại. Nghĩ đến đây bèn PM cho đưa bạn nói khổ đang học Yên Đại.

nói chuyện riêng Dạ Lang: trưa mai rảnh không? Tớ muốn qua chỗ cậu một chuyến.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: ừ, đến làm chi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: giúp CLB bơi lội lấy giấy tờ về đại hội thể thao của làng đại học.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: được, tới gọi tớ, giữa trưa cùng ăn cơm.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tớ không ăn căn tin hai.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: đùa à, đến Yên Đại sao có thể không ăn căn tin hai? Đừng khách sáo, tớ đãi cậu, muốn ăn cái gì cứ việc gọi-!

nói chuyện riêng Dạ Lang: ...

※

Đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam của Diệp Lăng cách đại học Yên Sơn rất gần, cụ thể gần bao nhiêu? Từ cửa Tây đại học Sâm Lam băng qua đường cái, đi bộ ba phút thì đến cửa Đông đại học Yên Sơn.

Kỳ thật mấy trường đại học này đều cách nhau rất gần, nguyên nhân chỉ có một, chính phủ lấy đại học Yên Sơn làm tâm, khoanh tròn thành một làng đại học. Vị trí cũ của đại học Sâm Lam vốn không phải ở đây, là mấy năm gần đây hưởng ứng chính sách mà dọn tới, trường học mới toanh toạch, tạo thành đối lập rõ ràng với đại học Yên Sơn có lịch sử trăm năm.

Trong làng đại học chiếm diện tích lớn nhất là trường đại học Yên Sơn văn lý tổng hợp, cái này còn chưa tính đại học y và viện mỹ thuật trực thuộc Yên Sơn tọa lạc gần đó.

Lớn thứ hai là đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam, một trường đại học thuần tính khoa học kỹ thuật, tài nguyên khan hiếm nhất trường là nữ sinh, bởi vậy sinh viên Sâm Lam thường hay chạy qua viện mỹ thuật và trường âm nhạc phụ cận.

Tiếp theo là trường quân đội Tiền Đường, ý nghĩa như tên, là một đại học mang tính quân sự, vị trí địa lý của nó hẻo lánh nhất, sân trường quản lý nghiêm khắc, Diệp Lãng đến nay chưa từng tìm được cơ hội mò vào thăm.

Cuối cùng là học viện thể thao Lạc Minh và trường âm nhạc Lam Sơn, hai trường đại học mang tính nghề nghiệp. Năm trường đại học này xoay quanh sát rạt nhau, đủ loại quan hệ rắc rối phức tạp, hoạt động trong trường đa hình đa dạng, về sau này đã có chút ý vị chẳng phân địch ta, làng đại học cũng được khen là mô hình giáo dục của thành phố Hồ Sóc.

Đây không phải lần đầu tiên Diệp Lãng đến đại học Yên Sơn, năm nhất mới khai giảng hắn đã từng tới đây tìm Từ Hiền, nhân tiện đi tham quan sân trường một vòng.

Đại học Yên Sơn không hổ là trường cổ trăm năm, sân trường không phải bự bình thường, đi từ đông sang tây phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ, dọc đường tùy ý có thể thấy được cổ thụ lâu năm, có cả kiến trúc Trung Quốc mang phong vị cổ kính.

Tòa nhà hành chính bắt mắt nhất trường còn là tòa lầu cổ mái cong ngói lưu ly, khi Diệp Lãng nhìn thấy nó lần đầu còn tưởng đây là nhà trưng bày hoặc chỗ ngắm cảnh.

Diệp Lãng lấy xong giấy tờ cần thiết, gọi điện thoại gặp Từ Hiền, hai người vừa đi về phía căn tin hai vừa bàn luận những thứ được nhìn thấy trong trường, chỉ chốc lát sau đề tài đã chuyển đến trò chơi. “Hồn Đạm OL” mới đầu là Diệp Lãng và bạn học của hắn chơi, cảm thấy cũng được bèn kêu thêm Từ Hiền, hai người chơi đã nửa năm có thừa.

Đi một hồi, bỗng Từ Hiền dừng bước, nhìn chằm chằm một bóng người cách không xa, nói mà không chắc chắn: “Í? Người kia, quen mắt quá...”

Diệp Lãng cũng phát hiện bóng người quen mắt của Từ Hiền, nhưng suy nghĩ bấy giờ của hắn lại là, xuyên không quá...

Vào năm 20XX này mà không ngờ có người lại mặc đạo bào xanh trắng đan xen, đầu buộc đạo quan tỏa sáng, thủy tú và vạt áo bông bành theo gió, hết sức phiêu dật.

“Dương, Dương, Dương ...” Từ Hiền dương nửa ngày, ngay vài lúc Diệp Lãng suýt nữa cho rằng cậu sắp nói “là cái giường để ngủ” thì Từ Hiền rốt cục hô lên: “Dương Dương!”

Dương Dương trong miệng Từ Hiền chậm rãi xoay người lại, Diệp Lãng theo dõi chân diện mục của cậu ta từng chút một hiện ra trước mắt mình như đang nhìn một bộ phim mỹ học HD, bên tai là tiếng hô hấp và tiếng tim đập của bản thân, ngay cả gió thổi xung quanh cũng dường như yên tĩnh vào một khắc ấy.

Người kia lúc xoay người, đôi mắt rũ xuống, mãi đến khi xoay được một nửa, mí mắt mới dần nâng lên lộ ra con ngươi đen bóng, nhìn từ góc độ của Diệp Lãng, cả quá trình giống như cậu ta đang liếc mắt đưa tình với mình.

Vào một buổi chiều mùa thu trong xanh, Lãng Dương mặc đạo bào, mặt như trăng tròn, mắt mang đào hoa, cùng Diệp Lãng trông nhau từ xa, để lộ một nụ cười mím nhẹ như mây gió.

Cười xong, cậu liền thu hồi tầm mắt, hơi ngẩng đầu, ánh mắt đưa về phía bầu trời xanh thẳm, không nói một câu.

Ánh dương quang ập vào mặt cậu, gió nhẹ cuộn tung vài lọn tóc, dáng vẻ tiên phong đạo cốt ấy, giống như một vị thể ngoại cao nhân không dính bụi trần.

21. Chương 21

Căn tin hai nhất kiến chung tình

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương nhất kiến chung tình), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: mình yêu rồi

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Xảy ra vào trưa hôm nay ~(@^_^@)

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ cao tăng mau bắt yêu đạo kia!), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: mình yêu rồi

Trạm gửi tin: Yên Sơn đại học trăm năm trồng người B BS

Bể cong thẳng nam sẽ bị trời đánh!!!

Lăng Dương hành tẩu giang hồ mấy chục năm, đã gặp qua đủ kiểu trai đẹp, kiểu phong lưu như Bạch Lung, kiểu cuồng dã như Mạnh Hổ, kiểu khí phách như Thích Phong, cậu tự nhận bản thân duyệt vô số người, kinh nghiệm phong phú, nhưng chưa bao giờ bắt ngờ như hôm nay.

Khách quan mà nói, Thích Phong là người có ngoại hình xuất chúng nhất cậu từng gặp, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Thích Phong, cậu cũng chỉ mang thái độ thờ ơ mà huyết sáo vài cái. (đại thần càng lúc càng ngẫu ><) lăng=" " dương=" " thừa=" " nhận=" " trên=" " thể=" " giới=" " này=" " tồn=" " tại=" " một=" " thứ=" " gọi=" " là=" " "nhân=" " duyên=" " ví=" " như=" " nam=" " mình=" " tình=" " cậu=" " yêu=" " thích=" " nhất=" " ngô=" " quan=" " phong=" " có=" " rất=" " nhiều=" " đưa=" " thấy=" " anh=" " ta=" " xấu=" " đến=" " không=" " chấp=" " nhận=" " được=" " đã=" " kích=" " vẽ=" " ngoài=" " của=" " anh=" " ta=" " tôi=" " bởi=" " mới=" " vừa=" " rồi=" " chỉ=" " một=" " cái=" " thoáng=" " nhìn=" " lúc=" " ngoảnh=" " đầu=" " thôi=" " đã=" " khiến=" " lăng=" " dương=" " phát=" " hiện=" " chàng=" " trai=" " đầu=" " tiên=" " được=" " từ=" " chân=" " lên=" " đầu=" " không=" " chỗ=" " nào=" " không=" " hợp=" " nhân=" " duyên=" " của=" " mình=" " tựa=" " hồ=" " đường=" " nét=" " mặt=" " mày=" " kia=" " đều=" " được=" " tạo=" " theo=" " yêu=" " thích=" " của=" " lăng=" " dương=" " tức=" " khác=" " đã=" " động=" " đến=" " trái=" " tim=" " cậu=" " vì=" " để=" " khác=" " chế=" " thứ=" " xúc=" " động=" " này=" " cậu=" " không=" " thể=" " không=" " thu=" " hồi=" " tâm=" " mất=" " ngay=" " lập=" " tức=" " 45=" " độ=" " bình=" " tĩnh=" " nhìn=" " trời=" " che=" " giấu=" " nhận=" " nhạo=" " không=" " ngừng=" " trong=" " tìm=" " chàng=" " trai=" " hoàn=" " mỹ=" " trong=" " mắt=" " lăng=" " dương=" " đi=" " sóng=" " vai=" " cùng=" " khuê=" " mặt=" " từ=" " hiền=" " của=" " lăng=" " dương=" " lúc=" " này=" " lăng=" " dương=" " đầu=" " tiên=" " u=" " buồn=" " nhìn=" " lên=" " không=" " trung=" " sau=" " đó=" " mới=" " bình=" " tĩnh=" " chăm=" " chú=" " ngắm=" " mặt=" " đất=" " từ=" " hiền=" " nhận=" " ra=" " lăng=" " dương=" " từ=" " đằng=" " xa=" " nhưng=" " đến=" " gần=" " rồi=" " lại=" " do=" " dự=" " "dương=" " dương=" " là=" " cậu=" " hả?" " từ=" " hiền=" " hỏi=" " không=" " chắc=" " lắm=" " lăng=" " dương=" " bây=" " giờ=" " mới=" " ngẩng=" " đầu=" " đối=" " mặt=" " từ=" " hiền=" " chốc=" " lát=" " sau=" " đời=" " tâm=" " mất=" " như=" " là=" " lơ=" " đãng=" " đưa=" " mắt=" " qua=" " người=" " bên=" " cạnh=" " xong=" " nhẹ=" " nhàng=" " quay=" " trở=" " về=" " tay=" " phải=" " để=" " ra=" " trước=" " tay=" " trái=" " dời=" " ra=" " sau=" " hơi=" " gật=" " đầu=" " tạo=" " nhả=" " mỡ=" " miệng=" " "từ=" " huỳnh=" " một=" " tia=" " sét=" " đánh=" " xuống=" " từ=" " hiền=" " bị=" " cháy=" " đến=" " trong=" " khét=" " ngoài=" " mềm=" " từ=" " hiền=" " hăng=" " giọng=" " bình=" " tĩnh=" " dất=" " lăng=" " dương=" " bước=" " vài=" " bước=" " sang=" " bên=" " hai=" " người=" " cùng=" " rồi=" " khỏi=" " phạm=" " vi=" " thính=" " lực=" " của=" " đập=" " lãng=" " "anh=" " hai=" " anh=" " xuyên=" " không=" " à=" " từ=" " hiền="

hạ=" giọng=" " clb=" của=" học=" tỷ=" tuyển=" người=" bắt=" tớ=" đến=" cos."=" "
 lãng=" dương=" cũng=" giảm=" âm=" lượng=" trên=" mặt=" vẫn=" duy=" trì=" nụ=" "
 cười=" nhạt=" như=" có=" như=" không.= hai=" người=" nói=" qua=" nói=" lại=" "
 thì=" thăm=" to=" nhỏ=" với=" nhau.= "không=" ngờ=" cậu=" biết=" nghe=" lời=" "
 vậy..."=" "tớ=" chuẩn=" bị=" thi=" nghiên=" cứu=" sinh=" với=" thầy=" giáo=" của=" "
 học=" tỷ..."=" "cậu=" mới=" năm=" hai=" mà=" thi=" nghiên=" cứu=" sinh=" cái=" "
 gì..."=" "thầy=" giáo=" của=" học=" tỷ=" là=" một=" ông=" chú=" chín=" chán=" ân=" "
 cần..."=" "cậu=" không=" thể=" làm=" việc=" gì=" khiến=" tớ=" bắt=" ngờ=" một=" "
 chút=" à?"=" "mặc=" thành=" như=" vậy=" còn=" chưa=" đủ=" làm=" cậu=" bắt=" "
 ngờ=" sao?"=" "còn=" nữa,=" "cậu=" có=" thấy=" bản=" thân=" nhập=" vai=" hơi=" "
 bị=" sâu=" không?"=" từ=" hiện=" cần=" rằng=" hỏi.= "như=" bản=" đạo=" gọi=" "
 là=" chuyên=" nghiệp,=" "lãng=" dương=" giờ=" thủy=" tụ=" bên=" tay=" phải=" lên,=" "
 xong=" từ=" từ=" thu=" sát=" vào=" bên=" eo,=" "bản=" đạo=" đẹp=" không?"=" từ=" "
 hiện:=" _," "khỏe=" miệng=" lãng=" dương=" lại=" nhếch=" thành=" kiểu=" cười=" ý=" "
 vị=" thăm=" trường,=" "cậu=" như=" vô=" tình=" nhìn=" lướt=" qua=" chỗ=" điệp=" "
 lãng=" đứng,=" "xong=" thu=" hồi=" ngay=" tầm=" mắt,=" "ánh=" mắt=" vô=" tình=" "
 hơn=" hần=" đa=" tình=" kia=" tựa=" như=" một=" cái=" vuốt=" xù=" lông=" khê=" "
 cào=" trúng=" nơi=" mềm=" mai=" dưới=" đáy=" lòng=" điệp=" lãng.= "cậu=" mang=" "
 đến=" hàng=" tốt."=" lãng=" dương=" rữ=" mắt=" nói=" lúc=" này,=" vẽ=" mặt=" "
 của=" cậu=" cứ=" như=" đang=" nói,=" đạo=" khả=" đạo,=" phi=" thường=" đạo..."="
 (đây=" là=" 1=" câu=" trong=" đạo=" đức=" kinh,=" nghĩa=" là=" "cái=" đạo=" mà=" "
 chỉ=" ra=" được=" thì=" không=" phải=" là=" đạo=" muôn=" đời)=" từ=" hiện=" "
 sụp=" luôn:=" "mịa,=" "cậu=" có=" thể=" dừng=" dùng=" bản=" mặt=" nghiêm=" túc=" "
 như=" vậy=" ngữ=" khí=" chính=" trực=" như=" vậy=" để=" nói=" một=" câu=" bị=" "
 ối=" hạ=" lưu=" như=" vậy=" không?"=" "trai=" của=" cậu?"=" "bạn=" từ=" nhỏ=" "
 của=" tớ."=" "tớ=" muốn."=" "cậu=" ta=" thẳng."=" lãng=" dương=" gục=" đầu,=" tựa=" "
 hồ=" đang=" rơi=" vào=" cảnh=" đấu=" tranh=" nội=" tâm.= "đấu=" tranh=" ba=" "
 giây=" xong,=" "cậu=" ngẩng=" đầu=" đầy=" kiên=" quyết:=" "bẻ=" hần."=" từ=" hiện=" "
 cúi=" thấp=" đầu,=" nghiêng=" rằng=" nghiêng=" lợi:=" "trở=" về=" sẽ=" tính=" sổ=" "
 với=" cậu."=" sau=" đó=" ngẩng=" đầu=" ngoắc=" tay=" ra=" hiệu=" điệp=" lãng=" "
 qua=" đây,=" hào=" sảng=" giới=" thiệu=" hai=" người.= "đây=" là=" lãng=" dương,=" "
 bạn=" thuê=" chung=" nhà=" với=" tớ,=" "cậu=" có=" thể=" gọi=" cậu=" ấy=" là=" "
 dương=" dương."=" "đây=" là=" bạn=" từ=" nhỏ=" của=" tớ,=" từ=" hiện=" dùng=" "
 một=" chút,=" nuốt=" xuống=" hai=" chữ=" a=" lãng,=" nói=" rành=" rọt,=" "diệp=" "
 huỳnh."=" điệp=" lãng=" gật=" đầu,=" "chào."=" lãng=" dương=" cũng=" khê=" gật=" "
 đầu.= "khỏe=" miệng=" từ=" hiện=" lại=" bắt=" đầu=" run=" rẩy.= "một=" nữ=" "
 sinh=" chạy=" tới,=" "em=" trai=" này=" muốn=" vào=" clb=" hử?"=" clb=" manga=" "
 của=" chị=" có=" phúc=" lợi=" tốt=" lắm,=" muốn=" tiểu=" công=" có=" tiểu=" công,=" "
 muốn=" em=" gái=" có=" em=" gái,=" ngày=" lễ=" ngày=" tết=" còn=" được=" phát=" "
 báo=" đồng=" nghiệp=" yên=" sơn..."=" "a,=" chào=" học=" tỷ,=" em=" không=" phải=" "
 muốn=" vào=" clb,=" em=" là=" bạn=" của=" con=" dê=" này,=" từ=" hiện=" vội=" "
 giải=" thích.= "chào=" tiểu=" thụ,=" em=" cũng=" chơi=" kiếm=" tam=" à?"=" (là=" "
 kiếm=" võng=" 3=" aka=" võ=" lâm=" truyền=" kỳ=" 3)=" "hả?"=" "nếu=" không=" "
 sao=" em=" biết=" lãng=" dương=" cos=" dê=" he=" he?"=" học=" tỷ=" võ=" mạnh=" "
 vào=" lưng=" lãng=" dương,=" "bộ=" nam=" hoàng,=" ngẫu=" không?"=" (bạn=" dương=" "
 cos=" thuận=" dương,=" dương=" này=" là=" "đương=" trong=" "âm=" dương,=" "các=" "
 bạn=" fangơ=" gọi=" thành=" "đương=" nghĩa=" là=" "con=" dê,=" he=" he=" là=" "
 tiếng=" dê=" kêu=" "tiện=" nói=" luôn,=" chữ=" dương=" trong=" tên=" lãng=" dương=" "
 có=" nghĩa=" là=" gương=" cao)=" từ=" hiện:=" _," lãng=" dương=" nhú=" mày,=" "
 "sư=" tỷ,=" xin=" chú=" ý=" hình=" tượng."=" "đại=" thần,=" ngài=" chuyên=" nghiệp=" "
 nhất,=" học=" tỷ=" dùng=" tay=" ra=" hiệu,=" "nhanh=" qua=" kia=" đi,=" bên=" "
 kia=" có=" nữ=" sinh=" chỉ=" đích=" danh=" muốn=" hình=" chụp=" chung=" của=" "
 cậu=" với=" husky.(husky=" là=" nickname=" của=" phái=" thiên=" sách)=" lãng=" "
 dương=" lại=" một=" lần=" nữa=" hơi=" khom=" người=" vái=" chào=" từ=" hiện,=" "

“cáo=”” từ=”” dứt=”” lời=”” xoay=”” người=”” rời=”” đi.”” điệp=”” lãng=”” ngắng=”” người,””
 vừa=”” nãy=”” là=”” ảo=”” giác=”” sao?”” rồ=”” ràng=”” hai=”” chữ=”” cuối=”” của=”” người=””
 kia=”” là=”” hướng=”” về=”” phía=”” từ=”” hiền,”” nhưng=”” ánh=”” mắt=”” lại=”” như=””
 đang=”” nhìn=”” mình...”” sau=”” khi=”” lãng=”” dương=”” rời=”” đi,”” từ=”” hiền=”” đứng=””
 tại=”” chỗ=”” rơi=”” vào=”” cảnh=”” đấu=”” tranh=”” nội=”” tâm.”” đấu=”” tranh=”” ba=””
 giây=”” xong,”” cậu=”” cũng=”” mở=”” miệng=”” đầy=”” kiên=”” quyết:=”” “cậu=”” phải=””
 giữ=”” khoảng=”” cách=”” với=”” nó.”” “tại=”” sao?”” “bởi=”” vì=”” nó=”” là=”” tên=”” yêu=””
 đạo.”” dứt=”” lời=”” cũng=”” xoay=”” người=”” rời=”” đi,”” bỏ=”” lại=”” điệp=”” lãng=””
 chẳng=”” hiểu=”” mô=”” tê=”” gì,”” hoàn=”” toàn=”” mơ=”” mơ=”” màng=”” màng.”” trước=””
 khi=”” rời=”” đi=”” điệp=”” lãng=”” liếc=”” nhìn=”” thử=”” về=”” phía=”” lãng=”” dương,””
 cậu=”” ta=”” đang=”” chụp=”” hình=”” với=”” một=”” tề=”” thiên=”” đại=”” thánh=”” mặc=””
 áo=”” giáp=”” màu=”” bạc=”” tay=”” cầm=”” gậy=”” kim=”” cô,”” động=”” tác=”” biểu=”” tình=””
 của=”” hai=”” người=”” mờ=”” ám,”” một=”” đám=”” nữ=”” sinh=”” vậy=”” quanh=”” cầm=””
 máy=”” ảnh=”” hưng=”” phấn=”” thét=”” chói=”” tai.”” điệp=”” lãng=”” nhứ=”” mây,”” xoay=””
 người=”” nhanh=”” bước=”” đuổi=”” theo=”” từ=”” hiền.”” từ=”” hiền=”” cùng=”” điệp=”” lãng=””
 bưng=”” khay=”” tìm=”” một=”” vị=”” trí=”” im=”” lãng,”” từ=”” hiền=”” thuận=”” tiện=””
 lấy=”” xấp=”” giấy=”” từ=”” tay=”” điệp=”” lãng=”” xem=”” thử.”” “đại=”” hội=”” thể=”” thao=””
 năm=”” nay=”” hình=”” như=”” muộn=”” hơn=”” năm=”” ngoái=”” một=”” chút?”” “ừ,””
 trận=”” đấu=”” của=”” tứ=”” đã=”” kéo=”” tới=”” tháng=”” mười.”” “vậy=”” trời=”” lạnh=””
 rồi=”” còn=”” gì?”” “may=”” là=”” ở=”” trong=”” nhà.”” “ai=”” bảo=”” bởi=”” lợi=”” và=””
 bóng=”” rỏ=”” là=”” các=”” hạng=”” mục=”” quan=”” trọng=”” làm=”” chi,”” năm=”” nào=””
 cũng=”” phải=”” ém=”” hàng.”” từ=”” hiền=”” lại=”” nghiên=”” cứu=”” thời=”” gian=”” biểu=””
 một=”” hồi,”” kinh=”” hỉ=”” phát=”” hiện=”” một=”” vấn=”” đề,”” “chung=”” kết=”” bóng=””
 rỏ=”” năm=”” nay=”” diễn=”” ra=”” ở=”” tiền=”” đường?”” “tứ=”” cũng=”” kinh=”” ngạc=””
 vì=”” chuyện=”” này.”” “vậy=”” không=”” phải=”” đồng=”” nghĩa=”” lúc=”” đó=”” trường=””
 quân=”” đội=”” sẽ=”” mở=”” cửa=”” cho=”” người=”” ngoài=”” à?”” “hắn=”” là=”” vậy,”” dù=””
 gì=”” cũng=”” không=”” có=”” khả=”” năng=”” không=”” cho=”” khán=”” giả=”” vào=”” sân.””
 “hay=”” quá,”” tứ=”” muốn=”” đi=”” tham=”” quan=”” tiền=”” đường=”” trước=”” giờ=”” rồi,””
 đáng=”” tiếc=”” họ=”” quân=”” nghiêm=”” quá...”” nhưng=”” như=”” này=”” hình=”” như=””
 không=”” công=”” bằng=”” với=”” học=”” viện=”” thể=”” thao=”” cho=”” lắm,”” đáng=”” lẽ=””
 phải=”” chọn=”” sân=”” đấu=”” của=”” bên=”” thứ=”” ba=”” mới=”” phải.”” trận=”” đấu=””
 giành=”” quán=”” quân=”” bóng=”” rỏ=”” gần=”” như=”” năm=”” nào=”” cũng=”” diễn=”” ra=””
 giữa=”” trường=”” quân=”” đội=”” và=”” học=”” viện=”” thể=”” thao,”” nếu=”” như=”” trường=””
 quân=”” đội=”” chủ=”” nhà,”” vậy=”” quả=”” thật=”” sẽ=”” ảnh=”” hưởng=”” rất=”” lớn=””
 đến=”” học=”” viện=”” thể=”” thao,”” nhất=”” là=”” phong=”” cách=”” đội=”” bóng=”” của=””
 hai=”” trường=”” đều=”” nổi=”” tiếng=”” bạo=”” lực,”” gặp=”” nhau=”” khó=”” tránh=”” khỏi=””
 nảy=”” sinh=”” va=”” chạm.”” “ai=”” biết=”” ban=”” tổ=”” chức=”” đại=”” hội=”” năm=”” nay=””
 như=”” thế=”” nào=”” đưa=”” ra=”” quyết=”” định,”” điệp=”” lãng=”” nhứ=”” vai.”” “đấu=””
 vòng=”” loại=”” nội=”” bộ=”” bên=”” các=”” cậu=”” khi=”” nào=”” bắt=”” đầu?”” “từ=”” hiền=””
 hỏi.”” “đại=”” khái=”” là=”” trung=”” hạ=”” tuần=”” tháng=”” này,”” sao?”” “có=”” cho=””
 người=”” ngoài=”” vào=”” không,”” tứ=”” muốn=”” xem.”” “đấu=”” dự=”” tuyển=”” có=”” gì=””
 mà=”” xem?”” điệp=”” lãng=”” thắc=”” mắc,”” không=”” phải=”” bình=”” thường=”” ai=””
 cũng=”” thích=”” xem=”” chung=”” kết=”” sao.”” “đấu=”” chính=”” thức=”” nhiều=”” người=””
 coi=”” lắm,”” ngồi=”” xa,”” ngược=”” lại=”” chả=”” thấy=”” gì.”” điệp=”” lãng=”” ngắng=””
 nghĩ,”” “không=”” cho=”” vào=”” nhưng=”” tứ=”” có=”” thể=”” mang=”” cậu=”” vào.”” “ừ,””
 vậy=”” tứ=”” dẫn=”” bạn=”” theo=”” được=”” không?”” “cậu=”” muốn=”” dẫn=”” ai?”” “từ=””
 hiền=”” vốn=”” muốn=”” mang=”” lãng=”” dương=”” theo=”” cùng,”” nhưng=”” đột=”” nhiên=””
 nhớ=”” lại=”” màn=”” vừa=”” rồi,”” quên=”” đi=”” thì=”” tốt=”” hơn,”” vậy=”” là=”” sửa=””
 lại:=”” “bạn=”” trai.”” “...”” cậu=”” có=”” bạn=”” trai?”” hai=”” từ=”” này=”” điệp=”” lãng=””
 nói=”” ra=”” vô=”” cùng=”” thuận=”” miệng,”” nếu=”” là=”” trước=”” kia,”” hắn=”” khăng=””
 định=”” sẽ=”” cầm=”” thấy=”” hơi=”” mất=”” tự=”” nhiên,”” nhưng=”” không=”” biết=”” có=””
 phải=”” do=”” gần=”” đây=”” ở=”” bên=”” người=”” nào=”” đó=”” lâu,”” suốt=”” ngày=”” nghe=””
 một=”” đứa=”” con=”” trai=”” gọi=”” mình=”” chồng=”” ơi=”” chồng=”” à=”” không=”” mà=””
 độ=”” tiếp=”” thu=”” chuyện=”” này=”” cũng=”” được=”” tăng=”” cao.”” “trước=”” mắt=”” còn=””

chưa,="=" tranh="=" thủ="=" tìm="=" một="=" anh="=" trước="=" khi="=" cậu="=" đầu="=" loại,="=" mang="=" đến="=" cho="=" cậu="=" giám="=" định,="=" điệp="=" lãg="=" bị="=" chọc="=" cười,="=" "vậy="=" cổ="=" lên,="=" "còn="=" cậu?="=" yêu="=" online="=" lâu="=" như="=" vậy="=" còn="=" chưa="=" tính="=" lộ="=" diện?"="=" bàn="=" tay="=" cầm="=" đưa="=" của="=" điệp="=" lãg="=" khựng="=" một="=" chút,="=" lộ="=" diện,="=" đây="=" không="=" phải="=" từ="=" cửa="=" miệng="=" mỗi="=" ngày="=" của="=" tên="=" kia="=" sao?="=" nhưng="=" có="=" trời="=" mới="=" biết="=" giữa="=" hai="=" người="=" chẳng="=" có="=" gì="=" cả,="=" từ="=" đầu="=" tới="=" đuôi="=" toàn="=" là="=" một="=" mình="=" cậu="=" ta="=" si="=" mê,="=" mình="=" rớt="=" cuộc="=" có="=" bao="=" nhiều="=" xui="=" xẻo="=" đây,="=" trước="=" bị="=" nhân="=" yêu="=" lừa="=" tiền="=" lừa="=" tình,="=" sau="=" lại="=" gặp="=" phải="=" một="=" con="=" bạch="=" tuộc?="=" hấn="=" đột="=" nhiên="=" nhớ="=" ra="=" linh="=" đang="=" nhi="=" cũng="=" là="=" dân="=" yên="=" đại,="=" theo="=" bản="=" năng="=" nhìn="=" thử="=" xung="=" quanh,="=" vừa="=" nghĩ="=" tới="=" con="=" người="=" yy="=" mình="=" mỗi="=" ngày="=" bây="=" giờ="=" có="=" thể="=" đang="=" ở="=" ngay="=" bên="=" cạnh,="=" không="=" khỏi="=" rợn="=" người,="=" "tạm="=" thời="=" chưa="=" nghĩ="=" đến,="=" "lý="=" do="=" hai="=" người="=" không="=" gặp="=" mặt="=" chẳng="=" lẽ="=" vì="=" linh="=" đang="=" nhi="=" là="=" dân="=" học="=" viện="=" thể="=" thao?"="=" "...="=" dừng="=" nói="=" bậy,="=" "tớ="=" biết,="=" cậu="=" không="=" phải="=" người="=" trông="=" mặt="=" bắt="=" hình="=" dong,="=" kỳ="=" thật="=" tớ="=" cực="=" kỳ="=" bội="=" phục="=" cậu,="=" tìm="=" vợ="=" trong="=" game="=" mà="=" hai="=" người="=" lại="=" có="=" thể="=" hòa="=" thuận="=" lâu="=" như="=" vậy,="=" thời="=" đại="=" này="=" biết="=" đi="=" đâu="=" tìm="=" người="=" đơn="=" thuần="=" như="=" cậu="=" đây,="=" cậu="=" xem="=" thử="=" cái="=" tên...="=" haizz,="=" không="=" nhắc="=" tới="=" nữa,="=" nghĩ="=" lại="=" đã="=" thấy="=" mắc="=" ói,="=" "cái="=" tên="=" bành="=" gì="=" gì="=" đó="=" gần="=" đây="=" còn="=" quấy="=" rầy="=" cậu="=" không?"="=" "hấn="=" dám!="=" hấn="=" đã="=" bị="=" giết="=" đến="=" không="=" dám="=" xuất="=" hiện="=" trong="=" vòng="=" 30="=" mã="=" quanh="=" tớ,="=" được="=" như="=" này="=" ít="=" nhiều="=" cũng="=" nhờ="=" vợ="=" cậu,="=" "cậu="=" ta="=" cũng="=" chỉ="=" thông="=" minh="=" được="=" đến="=" thể,="=" điệp="=" lãg="=" lãg="=" bảg,="=" từ="=" hiền="=" không="=" nghe="=" rõ,="=" "cậu="=" nói="=" gì?"="=" "không="=" có="=" gì,="=" điệp="=" lãg="=" lãg="=" đầu,="=" "cậu="=" dọn="=" ra="=" ngoài="=" ở?="=" nhà="=" mới="=" ở="=" đâu?"="=" "ngay="=" cửa="=" đông="=" ấy,="=" rất="=" gần="=" ký="=" túc="=" xá="=" của="=" cậu,="=" lát="=" nữa="=" có="=" bận="=" gì="=" không,="=" có="=" muốn="=" qua="=" ngồi="=" một="=" chút="=" không?"="=" điệp="=" lãg="=" vốn="=" có="=" việc="=" phải="=" về="=" trường="=" nhưng="=" không="=" biết="=" nghĩ="=" đến="=" cái="=" gì,="=" tạm="=" thời="=" đổi="=" chủ="=" ý,="=" gặt="=" đầu,="=" "ừ,="=" từ="=" hiền="=" cũng="=" nghĩ="=" tới="=" chuyện="=" gì,="=" "khoan,="=" để="=" tớ="=" gỡ="=" bom="=" đã,="=" cậu="=" lấy="=" đi="=" động="=" ra,="=" bảg="=" số="=" lãg="=" dương,="=" nhận="=" điện="=" thoại="=" là="=" một="=" giọng="=" nữ,="=" "alô,="=" ai="=" vậy?"="=" từ="=" hiền="=" ngẩn="=" người,="=" nhìn="=" thử="=" vào="=" đi="=" động,="=" đầu="=" có="=" nhằm="=" số,="=" "xin="=" hỏi="=" chị="=" là="=" ai?"="=" từ="=" hiền="=" lẽ="=" phép="=" hỏi,="=" "anh="=" tìm="=" lãg="=" dương="=" đúng="=" không?"="=" tôi="=" là="=" học="=" tỷ="=" của="=" cậu="=" ta,="=" lãg="=" dương="=" đang="=" xuất="=" gia,="=" vật="=" ngoài="=" thân="=" như="=" đi="=" động="=" do="=" tôi="=" bảo="=" quản,="=" anh="=" có="=" chuyện="=" gì="=" có="=" thể="=" trực="=" tiếp="=" nói="=" với="=" tôi,="=" "à="=" à,="=" chào="=" học="=" tỷ,="=" em="=" là="=" bạn="=" cùng="=" nhà="=" với="=" lãg="=" dương,="=" em="=" muốn="=" hỏi="=" lát="=" nữa="=" cậu="=" ấy="=" có="=" về="=" nhà="=" không?"="=" "hôm="=" nay="=" cậu="=" ấy="=" bị="=" chị="=" bao="=" cả="=" buổi="=" chiều,="=" cậu="=" cứ="=" yên="=" tâm="=" mang="=" bạn="=" trai="=" về="=" nhà="=" không="=" sao="=" hết,="=" nhưng="=" không="=" thể="=" giữ="=" lại="=" quá="=" giờ="=" cơm="=" chiều,="=" "...="=" vậy="=" được,="=" em="=" biết="=" rồi,="=" cảm="=" ơn="=" học="=" tỷ,="=" tuy="=" rằng="=" đây="=" đúng="=" là="=" mục="=" đích="=" cậu="=" gọi="=" điện,="=" nhưng="=" câu="=" kia="=" nghe="=" vào="=" tai="=" sao="=" cứ="=" kỳ="=" cực="=" như="=" nào,="=" từ="=" hiền="=" cúp="=" điện="=" thoại,="=" ra="=" hiệu="=" an="=" toàn="=" với="=" điệp="=" lãg,="=" "cảnh="=" báo="=" giải="=" trừ,="=" go!"="=" căn="=" nhà="=" từ="=" hiền="=" thuê="=" thiệt="=" sự="=" không="=" lớn,="=" vừa="=" vào="=" cửa="=" đã="=" có="=" thể="=" nhìn="=" thấy="=" kết="=" cấu="=" nội="=" thất="=" không="=" sót="=" thứ="=" gì,="=" bên="=" này="=" phòng="=" khách="=" là="=" phòng="=" bếp="=" và="=" phòng="=" tắm,="=" bên="=" kia="=" đặt="=" song="=" song="=" hai="=" phòng="=" ngủ,="=" hai="=" cánh="=" cửa="=" đều="=" mở="=" rộng,="=" tựa="=" hồ="=" không="=" ngại="=" có="=" người="=" lạ="=" đi="=" vào="=" từ="=" hiền="=" đi="=" phòng="=" bếp="=" rót="=" nước,="=" điệp="=" lãg="=" đi="=" đến="=" trước="=" hai="=" cánh="=" cửa,="=" ngó="=" thử="=" vào="=" trong,="=" hai="=" gian="=" phòng="=" ngủ="=" đều="=" được="=" quét="=" tước="=" sạch="=" sẽ,="=" nhưng="=" chủ="=" nhân="=" gian="=" bên="=" trái="=" rõ="=" ràng="=" có="=" thói="=" quen="=" quàng="=" đồ="=" loạn="="

xa,="=" sách="=" vở="=" được="=" chất="=" đồng="=" hỗn="=" độn="=" trên="=" bàn,="=" còn="=" gian="="
 bên="=" phải="=" thì="=" mỗi="=" một="=" món="=" đồ="=" đều="=" được="=" xếp="=" ngăn="=" nắp="="
 gọn="=" gàng,="=" diệp="=" lãng="=" từ="=" nhỏ="=" lớn="=" lên="=" bên="=" từ="=" hiền,="=" đương="="
 nhiên="=" biết="=" đưa="=" bạn="=" thân="=" này="=" từ="=" nhỏ="=" đã="=" có="=" bệnh="=" hơi="=" sạch="="
 sẽ,="=" phòng="=" trước="=" giờ="=" đều="=" ngăn="=" nắp="=" trật="=" tự="=" không="=" dính="=" một="="
 hạt="=" bụi,="=" tuyết="=" không="=" bữa="=" một="=" ly,="=" diệp="=" lãng="=" do="=" dự="=" giây="="
 lát,="=" đoạn="=" đi="=" vào="=" căn="=" phòng="=" bên="=" trái,="=" vừa="=" vào="=" cửa="=" đã="=" thấy="="
 tấm="=" poster="=" bị="=" chẳng="=" dán="=" trên="=" tường,="=" bản="=" thân="=" rất="=" ít="=" khi="="
 nhìn="=" thấy="=" con="=" trai="=" treo="=" poster="=" ngôi="=" sao="=" giải="=" trí="=" trong="=" phòng="="
 ngủ,="=" đa="=" số="=" đều="=" là="=" poster="=" ngôi="=" sao="=" thể="=" thao="=" hoặc="=" công="="
 tử="=" ăn="=" chơi="=" cần="=" thận="=" ngắm="=" nghĩa="=" người="=" trên="=" poster="=" một="=" lúc,="="
 diệp="=" lãng="=" càng="=" sọc="=" đen="=" hơn,="=" không="=" ngờ="=" lại="=" có="=" người="=" thích="="
 ngô="=" quan="=" phong,="=" đây="=" là="=" gu="=" thắm="=" mỹ="=" gì="=" vậy?="=" diệp="=" lãng="=" lại="="
 quét="=" mắt="=" nhìn="=" một="=" vòng,="=" sự="=" chú="=" ý="=" bị="=" con="=" chuột="=" trên="=" bàn="="
 vi="=" tính="=" hấp="=" dẫn,="=" hần="=" tuyết="=" đối="=" không="=" phải="=" là="=" fan="=" của="=" các="="
 thiết="=" bị="=" ngoại="=" vi,="=" nhưng="=" yêu="=" thích="=" sản="=" phẩm="=" điện="=" tử="=" và="="
 ô="=" tô="=" là="=" thiên="=" tính="=" của="=" con="=" trai,="=" hần="=" đương="=" nhiên="=" không="="
 ngoại="=" lệ,="=" con="=" chuột="=" trên="=" bàn="=" lãng="=" đương,="=" diệp="=" lãng="=" đã="=" từng="="
 gặp="=" qua,="=" bởi="=" vì="=" nó="=" rất="=" nổi="=" tiếng="=" trong="=" giới,="=" hơn="=" nữa="=" còn="="
 khiến="=" người="=" ta="=" nhìn="=" một="=" lần="=" không="=" quen,="=" chỉ="=" cần="=" là="=" người="="
 hơi="=" để="=" ý="=" đến="=" thiết="=" bị="=" phần="=" cứng="=" thì="=" đều="=" có="=" ấn="=" tượng,="="
 con="=" chuột="=" này="=" là="=" hàng="=" cao="=" cấp="=" của="=" một="=" nhãn="=" hiệu="=" chuyên="="
 sản="=" xuất="=" chuột="=" và="=" bàn="=" phím="=" game,="=" đặc="=" điểm="=" nổi="=" bật="=" nhất="="
 là="=" nó="=" có="=" 17="=" phím="=" bấm,="=" trong="=" đó="=" có="=" 12="=" phím="=" là="=" phím="="
 số="=" được="=" xếp="=" kín="=" mít="=" ở="=" vị="=" trí="=" ngón="=" cái,="=" con="=" chuột="=" này="="
 được="=" đánh="=" giá="=" là="=" thiết="=" bị="=" đẳng="=" cấp="=" vua="=" chúa="=" trong="=" giới="="
 thi="=" đấu="=" thể="=" thao,="=" giá="=" cả="=" cũng="=" đồ="=" sộ="=" y="=" như="=" số="=" phím="="
 bấm="=" của="=" nó,="=" diệp="=" lãng="=" là="=" mt,="=" phó="=" bản="=" đoàn="=" đội="=" đông="="
 người="=" chơi="=" hiệu="=" ứng="=" phép="=" thuật="=" hoa="=" lệ,="=" nếu="=" cấu="=" hình="=" máy="="
 không="=" tốt,="=" rất="=" dễ="=" bị="=" đứng="=" hình="=" hoặc="=" chết="=" máy,="=" những="=" nghề="="
 khác="=" bị="=" đứng="=" thì="=" thôi,="=" nhưng="=" mt="=" mà="=" bị="=" đứng="=" thì="=" tiêu="="
 cả="=" đoàn,="=" bởi="=" vậy="=" cấu="=" hình="=" phần="=" cứng="=" tốt="=" hay="=" xấu="=" với="="
 diệp="=" lãng="=" rất="=" quan="=" trọng,="=" máy="=" tính="=" diệp="=" lãng="=" hết="=" thấy="=" đều="="
 có="=" cấu="=" hình="=" cao="=" cấp="=" nhất,="=" chuột="=" tuy="=" không="=" phải="=" đẳng="=" cấp="="
 chuyên="=" nghiệp="=" nhưng="=" trong="=" đám="=" chuột="=" phổ="=" thông="=" cũng="=" coi="=" như="="
 hàng="=" xa="=" xỉ,="=" còn="=" con="=" chuột="=" lãng="=" đương="=" đang="=" dùng="=" thì="=" ít="="
 nhất="=" đủ="=" mua="=" năm="=" con="=" chuột="=" của="=" hần,="=" tuy="=" hần="=" không="=" nhìn="="
 thấy="=" cấu="=" hình="=" máy="=" chữ="=" của="=" lãng="=" đương,="=" nhưng="=" màn="=" hình="="
 của="=" đối="=" phương="=" chỉ="=" là="=" hiệu="=" bình="=" dân,="=" hơn="=" nữa="=" năm="=" sản="="
 xuất="=" đã="=" lâu,="=" chỉ="=" sợ="=" giá="=" của="=" cái="=" màn="=" hình="=" này="=" còn="=" không="="
 bằng="=" con="=" chuột="=" của="=" hần,="=" trong="=" lòng="=" diệp="=" lãng="=" tràn="=" đầy="=" thắc="="
 mắc,="=" từ="=" hiền="=" rót="=" nước="=" xong="=" không="=" thấy="=" diệp="=" lãng,="=" đi="=" vào="="
 phòng="=" lãng="=" đương="=" xem="=" thử="=" mới="=" phát="=" hiện="=" diệp="=" lãng="=" đang="="
 cầm="=" con="=" chuột="=" của="=" lãng="=" đương="=" suy="=" tư,="=" “a,="=" phòng="=" này="=" không="="
 phải="=" của="=" tớ,="=" của="=" tớ="=" là="=" phòng="=" bên="=" cạnh,="=" từ="=" hiền="=" đi="=" vào,="="
 đưa="=" ly="=" nước="=" trong="=" tay="=" cho="=" diệp="=" lãng,="=" “con="=" chuột="=" của="=" tên="="
 này="=" đã="=" man="=" lăm="=" đúng="=" không,="=" ban="=" đầu="=" nhìn="=" thấy,="=" tớ="=" cũng="="
 hết="=" hồn,="=" “bạn="=" cùng="=" nhà="=" với="=" cậu="=" chơi="=" esports="=" à?="=" diệp="=" lãng="="
 buông="=" chuột,="=" nhận="=" ly,="=" “thì="=" đấu="=" thể="=" thao="=" điện="=" tử?="=" chưa="=" từng="="
 thấy="=" cậu="=" ta="=" chơi,="=" từ="=" hiền="=" lác="=" đầu,="=" “mỗi="=" lần="=" bắt="=" gặp="=" cậu="="
 ta="=" nếu="=" không="=" phải="=" đang="=" đọc="=" tiểu="=" thuyết="=" thì="=" là="=" đang="=" spam,="="
 cậu="=" không="=" biết="=" tên="=" kia="=" spam="=" nhiều="=" cỡ="=" nào="=" đâu,="=" tốc="=" độ="="
 đánh="=" chữ="=" bằng="=" một="=" tay="=" còn="=" nhanh="=" hơn="=" người="=" khác="=" xài="=" hai="="
 tay,="=" “tại="=" sao="=" phải="=" dùng="=" một="=" tay="=" đánh="=" chữ?="=" “bởi="=" vì="=" gây="="

xương=" tay,=" vừa=" rồi=" không=" thấy=" à?...=" à=" đúng,=" vừa=" rồi=" cậu=" ta=" mặc=" thủy=" tự.=" "gãy=" xương=" tay?"=" diệp=" lã=" nãy=" ra=" một=" ý=" nghĩ,=" "vì=" tai=" nạn=" giao=" thông?"=" "phụt,=" từ=" hiên=" bật=" cười,=" "cậu=" ở=" chung=" với=" vợ=" lâu=" nên=" thấy=" ai=" cũng=" giống=" gặp=" tai=" nạn=" giao=" thông=" à.=" không=" phải,=" cậu=" ta=" trượt=" băng=" bị=" té,=" còn=" nhớ=" sân=" băng=" trong=" nhà=" thể=" dục=" của=" trường=" tớ=" không?"=" mỗi=" năm=" đều=" có=" vài=" vụ=" gãy=" tay=" gãy=" chân,=" gãy=" ngón=" tay=" không=" có=" gì=" ngạc=" nhiên.=" "vận=" động=" nguy=" hiểm=" vậy,=" diệp=" lã=" nhú=" mày.=" "đây=" còn=" là=" môn=" bắt=" buộc=" học=" kỳ=" sau=" của=" năm=" hai=" đấy,=" nghĩ=" tới=" đã=" thấy=" đau.=" hai=" người=" đi=" ra=" ngoài,=" diệp=" lã=" lại=" không=" kim=" lòng=" được=" mà=" quay=" đầu=" nhìn=" thoáng=" poster=" trên=" tường.=" từ=" hiên=" cũng=" chú=" ý=" tới,=" nhìn=" theo=" tâm=" mắt=" của=" diệp=" lã,=" "quái=" lạ=" lắm=" đúng=" không,=" lại=" có=" người=" đi=" thích=" ngô=" quan=" phong.=" "ừ,=" hơi=" khác=" người=" chút..."=" "đứng=" để=" ý=" cậu=" ta,=" gu=" thăm=" mỹ=" của=" con=" người=" này=" lúc=" nào=" cũng=" hơi=" lệch=" lạc.=" từ=" hiên=" nói=" xong=" mới=" ý=" thức=" được,=" lã=" dương=" có=" gu=" thăm=" mỹ=" lệch=" lạc=" không=" ngờ=" vừa=" nhìn=" đã=" trúng=" ý=" bạn=" thân=" của=" mình,=" không=" biết=" nên=" kiêu=" ngạo=" hay=" đau=" khổ=" đây...=" quả=" nhiên=" chuyện=" này=" phải=" nhất=" quyết=" không=" để=" a=" lã=" biết.=" _____=" dẽ=" he=" he=" mặc=" bộ=" nam=" hoàng,=" thủy=" tự=" dài=" lộng=" ">

22. Chương 22

Thệ Vãn hồ kê cận bên nhau

Hạ Lã weibo (weibo có nghĩa là blog mini, Hạ Lã là một nhà cung cấp weibo, giống Twitter ấy)

@Em là người vô danh up ảnh chụp: CLB truyện tranh của Yên Đại bên cạnh, hình COS Kiếm Tam 9.2 đợt thứ bảy chính lý xong! Gửi hình một quá đi, lẫn lộn xin trích đăng!! [hình ảnh]

– sô pha! Vất vả GN, moa moa~ (GN: good night)

– ha ha, đợt thứ bảy là album Sách Dê à? Đáng yêu quá. (Sách Dê: Thiên Sách x Thuần Dương)

– chụp đẹp, trưa nay tui cũng có qua rình coi, còn nhờ được một cọng lông từ râu gián của anh Thiên Sách.

– cô nương nhỏ lông phía trên xin tự trọng!! (tui cũng muốn nhỏ!)

– ai có thông tin của COSER Husky này không? Quỳ xuống thỉnh cầu

– thuận tiện xin luôn tư liệu weibo và vân vân của Dê he he~~ đền đáp là cần gì thì cho đó, ROLL điểm toàn bộ ra một trăm! (bạn này nói theo kiểu chơi game, khi đánh boss lùm đc đồ thì các thành viên trong đội sẽ đổ xí ngầu, ai đc điểm cao thì lấy món đồ đó, cao nhất là 100)

– mấy nường muốn thông tin thì sang dò la bên CLB truyện tranh Yên Đại chẳng phải sẽ biết à.

– tui biết COSER Thuần Dương này, hình như gọi là gì nhỉ... Tiểu Linh dương? (dương: ngựa)

– phía trên chột trúng chỗ buồn của tui, không được, đập đất!!! @Tiểu Linh @Tiểu Linh @Tiểu Linh

– @Tiểu Linh: móa, nằm mà cũng trúng đạn!!!

– xiu, xem đến tám thứ ba từ dưới đếm lên, người qua đường A trong phòng nền có phải trường mình không vậy? @Tiểu Thụ Đùng Chạy qua xem thử cái.

– @Tiểu Thụ Đùng Chạy: ...ngất, đúng thiệt rồi! @Dạ Lang anh sang Yên Đại làm cái gì?!

Buổi tối Lăng Dương vừa vào cửa, Từ Hiền vốn đang ngồi trên sofa xem TV lập tức trốn vào phòng ngủ, Lăng Dương bước dài một bước chặn cậu ngay cửa, bày ra dáng vẻ tự cho là hung tàn nhất, hung ác nói: “Tám chữ, thẳng thắn khoan hồng, kháng cự nghiêm hình!”

Từ Hiền ưỡn cổ, vẻ mặt đánh chết tớ cũng không nói, “Tớ cũng chỉ tám chữ, hần là trai thẳng, hần có vợ rồi.”

Thần chú tám chữ của Từ Hiền hiển nhiên có lực sát thương cao hơn, Lăng Dương vừa rồi còn nhảy lên nhảy xuống bây giờ lập tức ỉu xiu, xoay người đổ ập lên giường Từ Hiền, “Haizz, cậu nói coi sao số tớ khổ vậy, lần nào cũng gặp kiểu chết người tối cao, trai đã có vợ.”

“Cũng? Cậu gặp phải mấy lần rồi?”

Lăng Dương nằm lỳ trên giường lâu lâu hai tiếng, Từ Hiền không nghe rõ cậu nói gì, chỉ lồm bồm vài từ xui xẻo gì đấy.

“Được rồi Dương Dương, chân trời nơi nào không cỏ thơm, trai tốt ở đâu mà không có, đừng cứ nhắm ngay trai thẳng mà hạ thủ chứ.” Từ Hiền nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của Lăng Dương thì có chút không đành lòng, nhưng trình tiết của đứa bạn thân thì vẫn phải bảo vệ.

“Thời đại này, trai tốt đều đã có bạn gái, tớ không dám tranh giành với loại sinh vật này đâu, một lần sợ đến già.”

“Hồi xưa cậu từng tranh giành với người ta?” Từ Hiền dè dặt hỏi.

“Sao hồi xưa tớ không phát hiện cậu nhiều chuyện như này nhỉ?”

“Chẳng phải do tớ quan tâm cậu à.”

Lăng Dương vô lực vẫy vẫy tay, “Không nói nữa, chỉ toàn nước mắt, tốt hơn hết là trở về tìm ông xã an ủi vậy.”

Từ Hiền nhìn Lăng Dương ủ dột bò dậy từ trên giường xong lại thất hồn lạc phách lết ra ngoài, trong lòng hoang mang, sao tự dưng lại nhảy ra một ông xã ở đây?

hệ thống [Linh Đang Nhi] đăng nhập.

Diệp Lăng nhìn lom lom dòng chữ này trên màn hình nửa ngày, đầu tiên là nghi ngờ có phải server bị lag không, sau đó kiểm tra máy tính có phải chết máy không, cuối cùng vào sổ đen xem xét thử, xác nhận mình không có nhốt đối phương vào phòng tối rồi thì, hoang mang.

Bình thường bất kể là mình hay Linh Đang Nhi login, trong vòng ba giây đối phương nhất định sẽ cảm một chuỗi lượn sóng dài thiết dài bay qua đây, xong những lúc ấy hần sẽ có xúc động muốn đập một phát vào mặt đối phương.

Nhưng hôm nay Linh Đang Nhi login đã mười phút, thế mà chẳng có động tĩnh gì, không chỉ không thấy bóng dáng mà ngay cả nói chuyện riêng cũng im lặng, điều này rất không phù hợp với phong cách của tên kia.

Đợi thêm năm phút đồng hồ, bên kia vẫn hoàn toàn không động tĩnh, lần này đến phiên Dạ Lang đứng ngồi không yên, hần bắt đầu hoài nghi có khi nào đối phương bị trộm acc, nghĩ đến acc Linh Đang Nhi được mua từ 3715 thì Dạ Lang có dự cảm không tốt.

Hần bay qua bằng chiêu Chân Trời Góc Bể, sau khi chuyển bản đồ kinh ngạc phát hiện vị trí của mình lại ở Thệ Vấn hồ.

Còn con người hần nghi ngờ bị mắc bệnh tăng động + bệnh nhiều lời thì giờ phút này đang im lặng câu cá bên hồ.

nói chuyện riêng Dạ Lang:...

nói chuyện riêng Dạ Lang: chính chủ?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: ...

Tuy đường lượng sóng hơi ngắn chút, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhận ra là chính chủ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu ở đây làm gì?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: câu cá.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ý tôi là sao cậu muốn đến đây câu cá.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không phải những người thất tình đều muốn đến hồ Thệ Vấn câu cá à?

Còn có cách nói này sao? Sao phiên bản hần nghe được lại là những người đang yêu đều muốn đến hồ Thệ Vấn hứa hẹn? Không đúng, trọng điểm của câu vừa rồi là...

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu thất tình?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ô ô ô chồng ơi cần an ủi

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: nhưng cậu yêu hồi nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: giữa trưa hôm nay.

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy cậu thất tình lúc nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: mới vừa rồi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ... Thiệt lòng cảm thấy cậu chết không đáng tiếc.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chồng đừng vậy mà, người ta thất tình đã đáng thương lắm rồi (T T)

Diệp Lăng cũng lôi cần câu ra, đứng sóng vai bên Linh Đang Nhi câu cá.

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy được, kể tôi nghe xem cậu làm sao lạc bước.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vào một buổi chiều tui quay đầu, giữa biển người mờ mịt phát hiện ra anh ấy, nháy mắt đó tui đập thành thạch, như thể anh là nhân duyên tui đã chờ đã đợi ngàn năm, là bầu bạn duy nhất trong cuộc đời này, là nửa kia của linh hồn tui, là tình nhân trong mộng tui mong ngóng ngày đêm, là tình lang tui thề non hẹn biển kiếp trước, là Sát Phá Lang tui đứng trước Phật đầu khổ cầu năm trăm năm.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nói tiếng người.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tiếng sét ái tình.

Nếu là trước kia, Diệp Lăng nhất định khinh thường bốn chữ này, nhưng không biết tại sao, hôm nay nhìn thấy từ này trong lòng hần lại xúc động.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tiếng sét ái tình là cảm giác gì?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tựa như cả người bị điện giật, xèo ——

Cảm giác bị điện giật? Diệp Lăng hồi tưởng thử, hần là không có.

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy sao mà thất tình?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đối phương là một BOSS tinh anh cấp xương khô.

nói chuyện riêng Dạ Lang: có ý gì?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ý là trai đã có vợ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: thì ra trên thế giới này cũng có người cậu không xuống tay.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui cũng có đạo đức chứ bộ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: xin lỗi, nhìn không ra.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi:

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: kỳ thật tui đã từng tỏ tình với người có vợ một lần.

Đây là bí mật Lăng Dương giấu kín dưới đáy lòng, ngay cả khuê mật Từ Hiền cũng không được kể, nhưng không biết vì sao giờ phút này cậu lại đột nhiên muốn nói, có thể vì hồ Thệ Vấn có ma lực như thế.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ồ?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui quen hần mười sáu năm, những chuyện lúc nhỏ đều là nghe người lớn kể lại, còn tui chỉ biết từ lúc có ký ức thì đã ở bên cạnh hần rồi, loại cảm giác này giống như bọn tui sinh ra đã là một phần của nhau.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cứ thế hai đứa là anh em thân thiết nhất của nhau, hần có bạn gái rồi, nhưng hôm ấy chẳng biết tui ăn trúng cái gì mà lại chạy tới tỏ tình với hần.

nói chuyện riêng Dạ Lang: kết quả thế nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: còn có thể thế nào, ngay cả anh em cũng không thể làm.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hần không có trực tiếp từ chối tui, mà là đến một chữ cũng không muốn nói, ngay cả một câu không được cũng không có.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: BE triệt để ha ha ha ha.

Diệp Lăng nhìn ra đối phương đang miễn cưỡng cười xòa, nhưng hần không biết phải an ủi thế nào.

Người này lúc nào cũng vô tâm vô phẩy, đột nhiên cảm tính lên làm mình chẳng thấy quen chút nào.

Dạ Lang không thể hiểu thích đồng tính là cảm giác gì, nhưng thử tưởng tượng, nếu Từ Hiền lớn lên cùng mình từ nhỏ vào một ngày nọ tự dưng tìm đến bày tỏ thì phỏng chừng mình cũng bị chấn động không thua kém gì người kia.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chuyện bết bát hơn còn ở phía sau, tuy tui và hần cùng tuổi, nhưng từ nhỏ đến lớn hần đều săn sóc tui như em trai, trước giờ cãi nhau đều là tui đơn phương nổi giận, đến một câu nặng lời hần cũng chưa từng nói qua.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: kết quả vào sáng ngày hôm sau, bởi vì một sai lầm vô ý của tui mà hần lại gọi điện thoại đến chửi một trận, nói tui thực tùy hứng, không có trách nhiệm và vân vân.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ha ha, này còn chưa phải chuyện xui xẻo nhất, lúc ấy tui không tiếp điện thoại được, Lạc Minh Phong mới giúp tui mở loa ngoài, kết quả tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy được, tui lớn bằng ngần này, đây lần đầu tiên mất mặt trước đám đông như vậy!

nói chuyện riêng Dạ Lang: ...

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vì thế tui bỏ trốn, rốt cuộc không còn mặt mũi nào gặp hần, phòng ngủ không dám ở, đến nghỉ hè cũng không dám về nhà, sợ bị hần tìm được.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu chắc chắn trong đó không có hiểu lầm?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không quan trọng nữa.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã, anh xem có phải người ta rất thảm không, cần sưởi ấm cần an ủi T^T

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu muốn an ủi thế nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: gặp mặt được không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không được.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ô ô ô vậy ôm một cái được không?

Diệp Lăng chần chờ giây lát, rốt cuộc vẫn mở giao diện kỹ năng vợ chồng, nhấn kỹ năng Ôm Nương Tử.

Vào khoảnh khắc hần vừa ôm, một cột khói trắng bao phủ đối phương, tình cảnh này Diệp Lăng không còn xa lạ gì, quả nhiên một giây sau, trên màn hình xuất hiện hai acc nam ôm nhau thân mật.

Hắn biết ngay từ đầu đối phương đã chẳng có ý tốt lành gì, còn bản thân thì lại ngu ngốc đi tin là thật, thậm chí còn có một thoáng đau lòng thay cậu ta.

Bất quá Dạ Lang càng lúc càng tin tưởng “Hồn Đạm OL” là một trò chơi khôn nạn vô cùng, tổ 3D của công ty đã rảnh đến dở hơi.

Linh Đàng Nhi biến thành nhân vật nam, khuôn mẫu giống y đúc Dạ Lang, hai đứa con trai cao bằng nhau, ôm nhau đương nhiên không có cảm giác chim non nép vào người.

Có lẽ vì nguyên nhân này mà trên màn hình Linh Đàng Nhi xoay người lại, còn Dạ Lang thì ôm lấy đối phương từ đằng sau, cầm đặt lên cần cổ Linh Đàng Nhi, nhìn vào vô cùng thân mật.

Lúc này trong game đang là hoàng hôn, ánh trời chiều chiếu xuống mặt hồ Thệ Vãn, nhuộm mặt nước đang ba quang lân lân thành kim quang lóng lánh, nhờ card màn hình cao cấp của Diệp Lãng mà thậm chí đến ảnh ngược của hai người trong hồ cũng được miêu tả sống động.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đừng nhúc nhích, ôm một chốc được không?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đi mà.

Diệp Lãng do dự giây lát, chậm rãi dời ngón trỏ đã đặt trên phím space (để nhảy), mặc kệ hai người trên màn hình dựa sát vào nhau.

Đợi chốc lát, Diệp Lãng thật sự không quen được kiểu ở chung an tĩnh như này, nhất là trong điều kiện hai nhân vật còn đang duy trì động tác mờ ám như thế, đành phải chủ động tìm đề tài.

nói chuyện riêng Dạ Lang: Thất Tịch đã qua, cậu còn giữ bảo châu biến tính làm gì?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đạo cụ vui thế này, ai cũng đều lưu trữ, hồng lễ anh vứt hết rồi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: nhiệm vụ chấm dứt liền tiêu hủy.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ... Thiệt heo, vứt rồi nếu muốn chỉ có thể chờ đến năm sau.

nói chuyện riêng Dạ Lang: chưa chắc, tôi đâu muốn biến thành con gái.

Lại tẻ ngắt, Diệp Lãng phát hiện bản thân thực sự không phải người giỏi nói chuyện, hồi trước Linh Đàng Nhi huyền thuyên thì không thấy, nhưng giờ ngẫm lại, cậu ta rốt cuộc làm sao mà một mình có thể khuấy động được không khí nhỉ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu nói đối tượng cậu cảm nắng là ai?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: bạn của bạn, không quen biết.

nói chuyện riêng Dạ Lang: gặp ở trường cậu?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ừ, ở căn tin hai.

Bàn tay đánh chữ của Diệp Lãng khựng lại.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu đi căn tin hai làm gì, không phải người ta đồn ở đó khó ăn lắm à?

Lãng Dương đã sớm hạ quyết tâm không nói ra chuyện mình COS, bây giờ đương nhiên không có khả năng nói sự thật.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: à, giữa trưa tui đi mua bánh bao thì gặp mặt.

Diệp Lãng nghĩ cũng đúng, làm gì có khả năng trùng hợp vậy.

Linh Đàng Nhi chủ động nhảy ra kết thúc động tác của hai người, Diệp Lãng vô thức thở phào một hơi.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: a, cảm ơn anh, tui tốt hơn rồi.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hôn cái nào MOA (3)

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: xuống trước, ông xã ngủ ngon

~~ (tui cứ dài dằng, anh nhốt tui đi, nhốt tui đi

~)

hệ thống [Linh Đang Nhi] đăng xuất.

Diệp Lăng nhìn một chuỗi lượt sóng tiêu hồn trên màn hình, vừa bực vừa buồn cười, quả nhiên năng lực hồi phục của động vật hoang dã rất mạnh mẽ, mới có vài phút đồng hồ đã nhảy nhót lại bình thường, xem ra đã kích thích tình này cũng thường thôi.

Có lẽ cái gọi là tiếng sét ái tình từ lúc bắt đầu đã không đáng tin, chỉ là lời cửa miệng.

Di động của Diệp Lăng rung lên, là thông báo có tin nhắn từ ứng dụng weibo.

Hắn nhấn vào xem, thì ra là Tiểu Thụ Đờng Chạy tag hắn ở dưới weibo nào đó, hỏi hắn giữa trưa có phải đi Yên Đại không, còn bị chụp vào làm nền.

Diệp Lăng mở hình chụp, đúng là bạn cùng nhà của Từ Hiền gặp hồi trưa ở trước cửa căn tin hai, Từ Hiền gọi cậu ta là Dương Dương, tên đầy đủ hình như là Lăng Dương, không biết cụ thể là chữ nào. (Dương trước là dê, Dương sau là giường cao, phát âm giống nhau)

Bên cạnh cậu ta còn có một người khác, ở cạnh Tiểu Thụ Đờng Chạy lâu, hắn cũng ít nhiều hiểu một vài thuật ngữ đồng nghiệp, biết hành vi này gọi là fanservice, không biết tại sao, động tác của hai người trong hình lại khiến cho Diệp Lăng rất khó chịu.

Hắn vào weibo của người up hình, mò thử, quả nhiên đằng trước có một weibo là album ảnh một mình của Lăng Dương, hắn nhấn vào từng hình một, tỉ mỉ xem.

Nhìn hết ảnh chụp một lượt, Diệp Lăng xác nhận bản thân không có thứ cảm giác kỳ dị dâng lên từ đáy lòng khi nhìn thấy đối phương lần đầu vào ban ngày.

Diệp Lăng nhớ rõ vào năm hắn mười mấy tuổi cũng là tuổi biết yêu, thân thích dẫn hắn đến trường quay chơi, bị rất nhiều bà chị tô son trát phấn bu vào “đùa giỡn”, hắn bị mùi nước hoa và mùi son phấn nồng nặc hun đến ná thở.

Ngày ấy vừa hay trường quay đang quay cảnh ở Tuyệt Tình Cốc trong “Thần điêu hiệp lữ”, Tiểu Long Nữ áo trắng phấp phới trước khi rơi xuống vực lưu luyến quay đầu nhìn một cái, đoạn tung người nhảy xuống vực sâu vạn trượng.

Chính là một thoáng quay đầu kinh diễm ấy mà từ đó về sau hình tượng giai nhân tuyệt thế độc lập đã khắc sâu vào tim Tiểu Diệp Lăng.

Hôm nay cảnh tượng ở trước căn tin hai Yên Đại lại trùng hợp một cách kinh ngạc với tình cảnh trong ký ức nhiều năm trước, thậm chí có thoáng chốc đã phục chế lại tâm tình ngày ấy.

Diệp Lăng vô thức ngẩn ngía di động, đợi đến khi tỉnh lại mới phát hiện bản thân chẳng biết khi nào nhấn vào mục chọn lưu hình.

Hắn chuyển tới album ảnh trong di động, quả nhiên tìm được chùm ảnh một mình của Lăng Dương trong ấy.

Tiếng sét ái tình sao? Diệp Lăng lắc đầu, không có khả năng.

Nhất định là vì hôm nay Linh Đang Nhi quá mức khác thường, cho nên liên lụy mình cũng bị cậu ta tẩy não, ngón tay cái của Diệp Lăng dừng lại thật lâu trên nút xóa bỏ, nhưng cuối cùng vẫn không ấn xuống.

Thiên Sách, râu gián là 2 cọng râu trên đầu

23. Chương 23

Chân mệnh thiên tử Tiểu Bạch Long

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt? học kỳ mới trở về sân bóng rổ), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: xế chiều hôm nay có trận đấu vòng loại bóng rổ đại hội thể thao

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Yên Sơn VS Lạc Minh, chúng ta chủ nhà, có ai xem không?

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ vận động bắt tài á té), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: xế chiều hôm nay có trận đấu vòng loại bóng rổ đại hội thể thao

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Mù bóng rổ, xem không hiểu *nhìn trời*

Hôm nay không có chuyện làm, buổi chiều Lăng Dương cùng Từ Hiền đi dạo trong trường, đi ngang qua nhà thể dục, từ xa nhìn thấy không ít người đang vây xem quanh sân bóng rổ, thỉnh thoảng còn vang lên một đợt hoan hô nhiệt liệt.

“Bên kia sao náo nhiệt vậy?” Lăng Dương hỏi.

“Cậu không biết?” Từ Hiền cũng quay đầu ngóng về phía sân bóng, “Đầu năm học mỗi năm đều có đấu bóng rổ giao lưu giữa các trường, cũng là đấu vòng loại bóng rổ cho đại hội thể thao của làng đại học, hôm nay chúng ta chủ nhà đấu Lạc Minh.”

“Viện nào?”

“Học viện thể thao Lạc Minh.”

Lăng Dương xoay người đi về phía sân bóng.

“Ê, cậu muốn đi xem à? Cậu thành fan bóng rổ từ khi nào thế?” Từ Hiền đuổi theo, “Chênh lệch giữa chúng ta và học viện thể thao không phải nhỏ, trận đấu khẳng định nghiêng về một phía, có gì đáng xem đâu.”

“Vậy mới nói cậu ngu ngốc,” Lăng Dương vừa đi vừa liếc xéo Từ Hiền, “Tớ hỏi cậu, học viện thể thao nhiều nhất là gì?”

“... Mãnh nam cơ bắp!” Mắt Từ Hiền sáng rực, “Này, tớ nói sao cậu đi chậm vậy?”

Lăng Dương: “...”

Hai người đi đến bên sân đấu, mở đường máu giữa đám nữ sinh đang gào thét phát điên.

“Đây là lý do tại sao tớ không thích con gái,” Lăng Dương bịt tai, nói, “Quá ồn!”

Tạp âm xung quanh rất lớn, Lăng Dương lại bịt lỗ tai, cho nên những lời này phải hét lên.

Bốn phía nháy mắt tĩnh lặng, nhưng chẳng bao lâu lại vang lên tiếng thét chói tai.

“Á

tiểu thụ sống sờ sờ

”

“...” Từ Hiền dùng ánh mắt tớ rất thông cảm với cậu để nhìn Lăng Dương.

“...” Lăng Dương cũng thực không biết nói gì, nhẫn nhẹn nửa ngày lại hét lớn một câu với Từ Hiền, “Tớ biết cậu cũng nghĩ vậy!”

“Á

~~ còn tới hai đứa!!!!!!!!!!!!!!”

Từ Hiền cắn giận gờn ngón giữa.

“Mau nhường vị trí tốt cho các tiểu thụ.” Không biết là ai nói ra.

Hai người nhanh chóng chiếm cứ vị trí có tầm nhìn tốt nhất bên sân.

“Chắc chắn, tố chất thật sự không tồi,” Lăng Dương tới đầu hay tới đó, mặc kệ những tầm mắt đáng khinh quanh mình, thoải mái đánh giá các cầu thủ trong sân.

“Tớ đã sớm cảm thấy đồng phục màu tím của đội Lạc Minh rất có khí chất, màu đồng phục của trường chúng ta rất quê mùa.”

“Đấy gọi là màu vàng cứt trâu.”

“Của đội bóng đá còn xấu hơn, xanh lá rùa, chả biết do thần nhân nơi nào chọn.”

“Cậu không hiểu rồi, đây là tích lũy từ trăm năm lịch sử của trường ta.”

Hai người đứng một bên bình phẩm từ đầu đến chân, các nữ sinh đứng một bên châu đầu ghé tai, không hiểu đang thảo luận cái gì.

“A, bên kia không tồi!” Từ Hiền chỉ vào một người đằng xa.

“Ai?”

“Số 7 của Lạc Minh, chắc là hậu vệ?” Từ Hiền không hiểu mấy thứ bóng rổ cho lắm. (chắc mọi người đoán đc là ai rồi nhĩ, sevenwind ^^)

Lăng Dương nhìn qua, quả thật không tệ, dáng người cao ráo, đường nét cơ thể gọn gàng, vừa thấy đã biết là tuyển thủ thường xuyên làm vận động nhảy lên.

Động tác chơi bóng của người này rất vững vàng, không phô trương. Nếu như nói từ hành vi cử chỉ của một người có thể đoán được tính cách của người đó thì người này rõ ràng là kiểu người trầm tĩnh.

Đối lập rõ rệt với anh ta là số 14 của đội Lạc Minh, làn da phơi nắng đến ngăm đen, dáng người to lớn, bắp chân rắn chắc, tràn đầy sức bật, cho dù đứng tại chỗ không nhúc nhích cũng cho người ta cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên.

Số 14 này hề đập bóng thì y như mãnh thú, một khi tìm được cơ hội sẽ dẫn bóng đột kích về phía rổ, tốc độ nhanh sức mạnh kinh người, không ai ngăn được.

Tấn công của Lạc Minh cơ bản đều do số 7 tổ chức, số 14 hoàn thành, hai người này một đen một trắng, một động một tĩnh, một công một thủ, phối hợp trong ngoài, ăn ý như chiến hữu đã hợp tác nhiều năm.

Hiện tại là số 7 giữ bóng, anh ta dẫn bóng qua trung tuyến, truyền thẳng tới dưới rổ, số 14 đón bóng xoay người nhảy ném, đội viên phòng thủ của Yên Đại nhảy lên chặn lại, mắt thấy sắp chế ngự được phạm vi tấn công của đối phương.

Một giây sau bàn tay giơ lên giữa không trung của số 14 đột nhiên thu trở về, chuyển bóng ra sau như là tùy hứng, bóng vào tay số 7 đã đứng chờ sẵn ở vạch 3 điểm, không ai canh phòng, một cú ném xa xinh đẹp, vào rổ.

Các cô nương sân nhà rất không có đạo đức mà vỗ tay hoan hô đối thủ, đến cả Lăng Dương cũng không nhận được mà hô một tiếng bóng đẹp!

Số 7 như nghe được tiếng hô của cậu, quay đầu nhìn qua, mỉm cười với Lăng Dương, lại còn vẫy tay, số 14 thấy thế cũng xoay đầu liếc thử qua chỗ Lăng Dương, ngán người.

Lăng Dương cũng ra vẻ cao thâm mà gật đầu với số 7, xung quanh lại vang lên một đợt thét chói tai.

Từ Hiền kinh ngạc quay đầu tròn mắt nhìn cậu.

“Hai người quen biết?”

“Í? Chứ hông phải vì tớ đẹp trai hả?”

“Cậu có thể lẳng xẹt hơn không.”

Lăng Dương đang muốn nói nhảm thêm vài câu thì bỗng nhiên mí mắt giật giật, nhìn thấy một người không nên thấy.

“Chết rồi, tại sao hần cũng tới.”

“Ai?” Từ Hiền không hiểu.

“Cậu có thấy cái người chơi nổi mặc đồ trắng toàn thân không?”

“Hửm? Ở đâu?”

“Ở phía tay phải hướng Tây Nam góc ba mươi độ của cậu, dáng cao, gầy như cây tre, mắt giống Nhĩ Khang, mũi giống Vĩnh Kỳ, miệng giống Bát Gia, đường nét tổng thể mơ hồ giống Tứ Gia.”

“Mụ nó, bộ dáng kinh khủng như vậy gác cổng cũng cho hần vào? Gì? Hình như tớ thấy hần rồi. Gì? Hình như hần thấy cậu rồi. Gì? Hình như hần biết cậu đấy. Gì? Hần đang đi về phía bên này.”

“Cậu lẩm di thế, di cậu tới chưa?” (ở TQ, di tới còn có nghĩa là “tới tháng”)

“Biến, di cậu tới thì có.”

“Hoa Hoa, chúng ta là anh em đúng không?”

“Nói đi, muốn tớ làm cái gì?”

“Tớ yêu cái tính ngay thẳng này của cậu nhất, giúp tớ ngăn hần lại, nhất định nhất định không thể để hần tìm được tớ.” Lăng Dương vừa nói dứt câu, bàn chân đã chuẩn bị bôi dầu.

Từ Hiền kéo cậu lại, “Dù gì cũng phải cho tớ một lý do thích đáng chứ?”

“Việc này nói ra rất dài dòng.”

“Vậy nói ngắn gọn.”

“Ba tuổi cướp đồ chơi của hần bảy tuổi đập hần xuống sông mười bốn tuổi tung tin đồn về hần trong trường mười tám tuổi giật bạn gái của hần vậy có đủ chưa?”

Từ Hiền yên lặng ba giây, “Cậu đúng là thằng khốn nạn.”

“Cho nên,” Lăng Dương vỗ vỗ vai Từ Hiền, “Giao cho cậu đẩy người anh em.”

Lăng Dương quay đầu bỏ chạy, trái lại Từ Hiền đứng tại chỗ suy tư nửa ngày, một thằng thuần GAY cướp bạn gái người ta để làm chi?

“Hai.” Một tiếng gọi triệu hồi suy nghĩ của Từ Hiền, cậu vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy người xui xẻo trong miệng Lăng Dương đang đứng trước mặt mình.

Nhưng vẻ ngoài của anh ta chẳng giống Lăng Dương mô tả tẹo nào, chả biết con mắt Lăng Dương phát triển như nào nữa.

Từ Hiền bày ra nụ cười bản thân thấy hài lòng nhất, “HI~”

“Người vừa này, là bạn của cậu?”

“Tôi có rất nhiều bạn, anh chỉ ai?”

“Cái người vừa thấy tôi đã chạy, còn vỗ vai cậu.”

“À

anh nói Dương Dương à,” Từ Hiền chớp chớp mắt, “Anh tìm nó có việc?”

“Đã lâu không gặp, muốn tìm cậu ta ôn chuyện.”

Thuận tiện thanh toán nợ cũ sao? Từ Hiền nghĩ.

“Gần đây cậu ta rất bận.”

“Vậy sao?”

“Nếu anh chỉ đơn thuần muốn ôn chuyện cũ thì... tôi cũng được vậy.” Từ Hiền ngượng ngùng nói.

Người kia đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó lộ ra một hàng răng trắng bóc, “Chúng ta quen nhau?”

“Chẳng phải anh đang trách Dương Dương cướp bạn gái của mình à,” Từ Hiền đưa tay giữ chặt tay của đối phương, ngón trỏ khẽ gãi lòng bàn tay của anh ta một cái, “Đền cho anh một người không phải được rồi sao.”

“Á

”

Từ Hiền nghĩ, chết bà, sao lại quên mất đám hủ nữ xung quanh chứ.

Chủ ý định ra trong lòng Từ Hiền là, nếu Lăng Dương đã nói mình cướp bạn gái của đối phương, vậy chứng minh người này là trai thẳng.

Mà dựa vào kinh nghiệm hành tẩu giang hồ vài chục năm của cậu (đây là câu thiên ngoài miệng của Lăng Dương, bị Từ Hiền lấy trộm), đối phó trai thẳng bằng cách này, xác suất thành công là hai trăm phần trăm, không ai không bỏ chạy ngay lập tức.

Đáng tiếc Từ Hiền đã bỏ quên một sự thực, thì là chuyện người này có bạn gái được nói ra từ miệng Lăng Dương.

Vậy mọi thứ đều có khả năng.

“Thật không?” Người kia càng cười càng vui vẻ, thậm chí còn mang theo vài phần tà khí, “Đề nghị này tôi thật sự thấy không tồi.”

Lúc này đến phiên Từ Hiền sững sờ.

“Anh anh anh, anh không phải thẳng sao?”

“Ai nói cậu vậy?”

“Dương Dương nói anh có bạn gái.”

“Hầy,” Người nọ thở dài như bất đắc dĩ, “Lăng Dương nói mười câu thì có chín câu là giả, một câu là nửa thật nửa giả, cậu không biết sao?”

“Nhưng nhưng nhưng nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, nào, để bản thiếu gia chính~ miệng~ nói cho cậu hay tên kia không đáng tin đến cỡ nào.” Anh ta không để cho Từ Hiền phân bua mà kéo cậu tách khỏi đám đông, người này nhìn có vẻ mảnh mai nhưng sức lực lại lớn kinh người, Từ Hiền thầm dùng sức mà cũng không thể rút tay lại được.

Các nữ sinh tự động tự giác nhường ra một con đường, còn có người không sợ chết mà nhỏ giọng kêu:

“Dụ thụ dụ thụ kìa!!”

Dụ cái đầu cô mà dụ! Ông là bị gài!! Từ Hiền vừa rít gào trong lòng vừa tưởng tượng cảnh lăng trì Lăng Dương một vạn lần.

“Cậu là bạn của Lăng Dương? Sao trước kia tôi chưa từng thấy cậu?” Người kia kéo Từ Hiền đến một góc cách sân bóng không xa, từ đây có thể giám thị nhất cử nhất động ở sân bóng.

“Anh là ai? Chẳng lẽ bạn bè của Dương Dương anh đều gặp hết à?”

“Ít nhất thân với cậu ta tôi đều biết.”

“Tôi cũng rất thân với cậu ta, nhưng anh không biết.” Từ Hiền hơi chút đắc ý.

“Vậy chỉ có một cách giải thích, cậu mới chỉ quen biết cậu ta từ sau học kỳ trước.”

Từ Hiền kinh ngạc há hốc mồm, đúng là bị anh ta nói trúng rồi.

“Tôi tìm Lăng Dương đã hai tháng, di động tắt máy, QQ không lên, nghỉ hè không về nhà, đến cả phòng ngủ cũng không ở, bạn cùng phòng cậu ta miệng đứa sau chặt hơn đứa trước, tôi muốn hỏi cậu có phương thức liên lạc hiện tại của cậu ta không?”

Người kia đột nhiên nói một hơi dài, Từ Hiền nhất thời không phản ứng kịp.

“Dương Dương nợ anh nhiều tiền lắm à? Nếu không sao nó trốn anh thành cái dạng này?”

Người kia lắc đầu, “Nếu thật là nợ tiền thì đã tốt rồi.”

Từ Hiền đột nhiên nhớ tới một chuyện Lăng Dương từng dặn cậu hồi trước, “Anh là Lionking trên BBS?”

“BBS? BBS gì?”

“Trăm năm trông người á, anh không biết? Chẳng lẽ anh không phải trường này?”

Đối phương lắc đầu.

“Vậy anh có thuộc làng đại học không? Đây là một diễn đàn liên hợp, chỉ cần là sinh viên làng đại học thì đều biết.”

“Xem ra là tôi quê mùa lạc hậu. Lionking cậu vừa nói là gì, vua sư tử?”

“À, là một cái ID trên BBS, Dương Dương từng nói với tôi, nếu ID này dò hỏi tôi về nó thì nói không biết gì hết.”

Người kia cúi đầu lặp lại tên này mấy lần, “Tôi nghĩ tôi biết cậu nói ai rồi.”

Anh ta lấy di động ra, gọi một cú điện thoại.

Khi quay số điện thoại anh ta buông lỏng tay Từ Hiền, Từ Hiền thấy thế đang định đánh bài chuẩn thì chưa kịp bước một bước đã bị đối phương tóm lấy.

“Vệ Thi, là tôi.”

“Đúng, giờ tôi đang ở trường các cậu, bọn Lạc Minh còn đang thi đấu.”

“Cậu xác định Thích Phong biết tung tích của Lăng Dương? Hai tên này làm sao thông đồng được với nhau vậy?”

“Được, tôi biết rồi, cậu cứ an tâm đợi ở Tây bộ, bên này giao cho tôi.”

“Không nói nữa, bọn họ thi đấu xong rồi.”

Từ Hiền thấy anh ta cúp điện thoại mới phát giác điều bất thường, “A, anh và Lionking là chung bọn? Các người vì sao đều muốn tìm Dương Dương, nó rốt cuộc làm gì mấy người?”

Đối phương kéo cậu đi, “Lát nữa giải thích với cậu.”

Từ Hiền bấy giờ mới phát hiện hóa ra mình đang đứng trên con đường đội bóng Lạc Minh ra khỏi sân bóng phải đi qua, người áo trắng không chút do dự tiến lên chặn đường số 7 phía đối phương, các cầu thủ khác thấy thế cũng dừng bước.

Mắt thấy người đang tóm lấy mình không buông đã dời sự chú ý sang những người khác, bàn tay nói lỏng, Từ Hiền lại lần nữa muốn bôi dầu lên chân, lần này mới vừa chạy hai bước đã bị đối phương dùng một tư thế bản thân vô phương phản kháng giữ chặt lấy cổ tay, kéo trở lại.

“Anh luyện tiểu cầm nã thủ?” Từ Hiền kinh ngạc.

Anh ta liếc xéo cậu, “Đừng tơ tưởng chuẩn nữa, tôi không cho cậu chạy đâu.”

“Cậu có việc?” Số 7 Lạc Minh hỏi.

“Thích Phong, đã lâu không gặp.”

“Cậu tới đây chắc không phải tìm tôi ôn chuyện nhỉ, hướng chỉ tôi với cậu hình như không thân quen cho lắm.” Người được gọi là Thích Phong trả lời.

“Được, vậy tôi vào thẳng vấn đề, nghe nói gần đây cậu rất thân với Lăng Dương?”

“Nghe nói? Nghe ai nói, cái tên đánh cá Đế Thích sao?” Thích Phong nhún vai, “Tôi thân với ai là chuyện của tôi, hình như đâu cần phải báo cáo với cậu.”

“Thích Phong,” Giọng nói của người kia đột nhiên trầm xuống, “Cậu biết bọn tôi đều đang tìm cậu ta, chỉ có cậu biết tung tích của cậu ấy.”

“SO?” Thích Phong nhìn thẳng vào mắt đối phương, “Tiểu Linh Dương hiện giờ là người của tôi.”

“Tôi muốn biết hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Còn nữa, tay cậu ấy là thế nào?” Giọng nói của anh ta đã hơi nóng nảy.

“Mất tao nhá như này đâu phải là phong cách của cậu, Bạch đại thiếu gia,” Thích Phong vòng qua anh ta rồi đi, “Sớm biết có hôm nay, lúc trước cần gì làm.”

“Thích Phong!”

“Tôi chỉ có thể nói bây giờ dê đang ở bên sói, sư tử hổ hay gì gì đó đừng nhớ nhung nữa.” Thích Phong nói, không thêm quay đầu lại.

Các đồng đội bên Lạc Minh lục tục đuổi theo, số 14 lúc đi ngang qua còn tò mò nhìn cổ tay bị bắt giữ của Từ Hiền. Mãi đến khi bọn họ đã đi rất xa, người kia vẫn còn nhú chặt mày.

“Này...” Từ Hiền nhỏ giọng gọi anh ta, “Tay tôi vẫn còn bị anh nắm đấy.”

Đối phương quay phắt đầu, lại khôi phục vẻ phong lưu bất cần đời, “Đúng ha, tôi còn quên mất khoản bồi thường này.”

“Bồi thường cái gì, tôi cũng là người bị hại được không!”

“Nếu cậu đã bồi cho tôi, vậy tôi nên tận dụng cho hết mới phải.”

“Đã nói là tôi bị Dương Dương gài mà!”

“Cái BBS cậu mới nói, Lăng Dương thường xuyên lên đó sao? Địa chỉ là gì?”

Từ Hiền do dự giây lát, vẫn đành đọc ra một chuỗi số dài.

“Sao dài vậy, còn là chữ số?” Đối phương ngốc luôn.

“Là IP mạng trường, anh chưa từng lên? Anh có thực là sinh viên làng đại học không vậy?” Từ Hiền vò đầu, không biết phải giải thích thế nào, “Là BBS xài TELNET, anh biết TELNET không? TERM chung dùng cho kiểu phần mềm...”

Cậu càng giải thích càng hỗn loạn, đối phương đương nhiên cũng không nghe hiểu, trực tiếp kéo Từ Hiền xoay người rồi đi.

“Ê, anh kéo tôi đi đâu?”

“Đi ký túc xá của tôi, giúp tôi làm thơ nai thơ mụ gì đó của cậu.”

“A? Nhưng buổi tối tôi còn có việc, tôi không đi được! Đừng kéo nữa!...”

24. Chương 24

Xuân tâm nảy mầm Hoa Mãn Lâu

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt • đội bóng Yên Đại chả ra sao cả), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: có ai biết số 7 bên đội học viện thể thao không?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Cái người chiều nay đến thi đấu bên trường ta, chơi rõ mượt ấy.

Có một cậu em trai dễ ngượng gửi tin nhắn trạm cho tôi, nói nó ngại tự mình hỏi, muốn tôi hỏi giúp nó. Có ai biết không? Biết thì đừng điểm nha.

Người gửi tin: Sevenwind (Phong), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: có ai biết số 7 bên đội bóng học viện thể thao không?

Trạm gửi tin: BBS học viện thể thao Lạc Minh cây xanh nước biếc chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Ha ha. =)))

Từ Hiền không ngờ đối phương nói muốn dẫn cậu đến ký túc xá lại phải ngồi bằng xe bus, mấy trường trong làng đại học đều cách nhau rất gần, anh ta rút cuộc học trường nào vậy?

Người kia sau khi ngồi xuống thì trở nên yên tĩnh, có vài lần Từ Hiền muốn mở miệng nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở về. Cũng may sau khi lên xe, người kia nhắm chùng Từ Hiền không thể chạy trốn, bèn thả lỏng bàn tay vẫn giữ chặt đối phương, Từ Hiền bấy giờ mới phát hiện sức lực của đối phương thực rất lớn, trên cổ tay đã hằn vài vết rõ ràng.

Từ Hiền không việc gì làm, đành cúi đầu nghiên cứu mấy vết dấu tay.

“Xin lỗi.” Người kia đột nhiên mở miệng.

“Hử?”

“Hình như đã làm cậu bị thương.”

“À, anh nói này à, không sao... Nhưng nhìn không ra sức lực của anh lớn vậy á?”

Đối phương không trả lời, “Tôi và Lăng Dương là bạn bè lớn lên bên nhau từ nhỏ, chúng tôi quen biết đã có mười sáu năm.”

Từ Hiền không nghĩ đối phương sẽ chủ động nhắc tới chuyện này, hơn nữa hai người còn biết nhau lâu như vậy, rất là kinh ngạc, vốn dĩ cậu cho rằng mình và Diệp Lăng biết nhau từ tiểu học đã là lâu rồi.

“Nhưng Lăng Dương cùng lắm chưa đến hai mươi tuổi, trông anh cũng không hơn cậu ta bao nhiêu... Chuyện lâu như vậy anh còn nhớ rõ?”

Người kia lắc đầu, “Bọn tôi lớn lên chung một trường, từ nhỏ đã chung một nhà trẻ, một mẫu giáo, một tiểu học... Những chuyện thơ ấu đều là nghe các trưởng bối nhắc tới lúc tán gẫu, nhắc tới nhiều quá tự dưng trở thành một phần ký ức của mình.”

“Tôi sinh ra trong gia đình quân nhân, từ nhỏ gia giáo rất nghiêm, khi mấy đứa trẻ khác vui chơi thì tôi lại phải học rất nhiều thứ, không có lấy một người bạn cho nên từ nhỏ đã hơi bị tự kỷ.”

Từ Hiền ngẩng bên mặt đang lâm vào hồi ức của người kia, thế nào cũng không nhìn ra con người này có khuynh hướng tự kỷ.

“Nhìn không ra phải không,” Người kia dường như đoán được suy nghĩ của Từ Hiền, thoáng quay đầu cười với cậu, “Đều nhờ Lăng Dương cả. Ấn tượng đầu tiên của tôi về cậu ta là hồi nhỏ thường xuyên đến nhà tôi, quấy rầy tôi lúc tôi tập viết chữ đọc sách, mỗi lần đều phải chọc tôi tức điên lên, quan hệ giữa hai đứa rất ác liệt, mãi đến năm bảy tuổi vào tiểu học.”

Từ Hiền nhớ tới lời Lăng Dương nói trước khi đi, “Dương Dương nói năm bảy tuổi nó đạp cậu xuống sông.”

“Đúng,” Người kia gật đầu, “Cái này là sự thật, khi ấy tôi tan học đi bên bờ sông, Lăng Dương đột nhiên xông tới từ đằng sau, một phát đẩy tôi ngã xuống sông, may là nước không sâu, trời không lạnh, nhưng tôi thì ướt nhẹp từ đầu đến chân, rất thê thảm.”

Từ Hiền có thể tưởng tượng ra cảnh lúc ấy, muốn cười rồi lại không dám, chỉ đành mím môi chịu đựng.

“Chờ trèo ra khỏi sông thì cậu ta đã chạy mất biệt, tôi chỉ đành oán thán đứa bạn đứng cạnh Lăng Dương khi ấy, dĩ nhiên đối phương cũng trả đòn. Nhà hai đứa vừa hay ở kế bên nhau, lúc trở về hai đứa đều tắm như xơ mướp, vừa tắm vừa cười đùa, song song bị phạt đứng trong sân nhà mình.

“Sau đó Lăng Dương đến, chẳng biết cậu ta kiếm đâu ra cục gạch, bắc nó trèo lên trên bờ tường, xong vắt vèo ở đó cười nhạo tôi,” Người kia cúi đầu, không kìm được mà bật cười, cười đến vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt cong cong thành hình trăng non, “Cậu không biết, bộ dáng của cậu ta khi ấy, rất đáng ăn đập.”

Từ Hiền nhìn dáng vẻ này của đối phương mà có chút xuất thần, tuy không được nhìn tận mắt, nhưng Từ Hiền tuyệt đối đoán được vẻ mặt khi ấy của Lăng Dương là thế nào.

“Sau chuyện đó bọn tôi trở thành bạn thân, Lăng Dương là đứa bạn đầu tiên của tôi, cũng là đứa thân nhất, thói quen vắt vèo trên tường đến giờ vẫn không đổi, mỗi lần nhìn thấy tôi đều không kìm được muốn đập cậu ta.”

“Nhưng cũng nhờ ơn cậu ta mà tính cách của tôi dần sáng sủa hơn, chính là bộ dáng cậu nhìn thấy bây giờ.” Người kia lại cười với Từ Hiền, Từ Hiền phát hiện đối phương cười lên thật sự rất đẹp, nếu bị tự kỷ thật thì quá đáng tiếc.

“Khụ,” Từ Hiền đột nhiên ý thức được bản thân thất lễ, khum tay che miệng giấu diếm, “Nếu các cậu thân nhau như vậy, sao Dương Dương còn muốn trốn cậu? Nó làm chuyện gì có lỗi với cậu à?”

Nụ cười biến mất trên mặt đối phương, nửa ngày mới nói, “Cậu ấy không làm chuyện có lỗi với tôi, là tôi làm chuyện có lỗi với cậu ấy.”

Từ Hiền kinh ngạc há miệng, cậu luôn cho rằng Dương đắc tội người ta nên mới lần trốn khắp nơi như chim sợ cành cong, không ngờ sự thật lại khác một trời một vực với suy đoán của mình.

“Còn quan hệ của cậu với Lăng Dương thì sao?” Người kia hỏi.

“Tôi... bọn tôi là bạn net,” Từ Hiền còn nhớ lời nhắc nhở của Lăng Dương, không nói ra chuyện hai người thuê chung nhà.

“Là bạn net trên BBS mới nói ấy hả?”

“Đúng.”

“Vậy à,” Biểu tình trên mặt người kia rõ ràng hơi thất vọng.

“Này,” Từ Hiền có chút không đành, “Vấn đề cậu vừa mới hỏi số 7 Lạc Minh, bàn tay của Dương Dương ấy...”

“Cậu biết?” Người kia nghe vậy trở nên rất kích động, làm Từ Hiền hết hồn.

“Tôi có nghe Dương Dương nói một lần, nó nói bị té khi trượt băng, không cẩn thận làm gãy ngón tay.”

“Cậu ta nói vậy?”

Từ Hiền gật đầu, “Ừ.”

Người kia lại lâm vào suy tư.

“Sao vậy, có gì không đúng à?” Từ vẻ mặt của đối phương, Từ Hiền đoán rằng người kia cũng chẳng tin gì đáp án này.

Đối phương ngẫm nghĩ, đoạn mới do dự nói, “Cậu cũng biết, Lăng Dương nói chuyện, có bảy phần thực, ba phần giả, tôi thật sự cũng không biết lời cậu ta câu nào là thật, câu nào là giả... Cậu từng thấy Lăng Dương trượt băng chưa?” Người kia đột nhiên hỏi.

Từ Hiền lắc đầu.

“Thiên phú vận động của Lăng Dương nói giỏi thì không giỏi, nói kém thì không kém, cậu ta là kiểu tuyển thủ theo hứng thú, không có hứng với thứ gì thì hoàn toàn không biết thứ đó, nhưng một khi đã sinh hứng thú thì sẽ rất chuyên tâm, thậm chí còn nỗ lực hơn người khác gấp mấy lần.”

“Từ nhỏ đến lớn, cậu ta cũng chỉ hứng thú với hai loại vận động, thứ nhất là bơi lội, thứ hai là trượt băng. Cậu ta nói bơi lội có thể rèn tâm phách, trượt băng có thể rèn cân bằng, hai loại vận động rất có lợi cho cậu ta.”

Người kia hồi tưởng, “Lăng Dương trượt băng rất giỏi, tuy không thể sánh với chuyên nghiệp, nhưng trong mắt người thường đã ít nhiều có thể xem là tuyển thủ nghiệp dư.”

“Cho dù là vận động viên chuyên nghiệp cũng có khi bị té, hơn nữa trình độ càng cao té càng nghiêm trọng,” Từ Hiền nhỏ giọng nhắc nhở.

“Cậu nói đúng, cũng không loại trừ khả năng này,” Người kia vỗ Từ Hiền, “Xuống xe đi, đến trạm rồi.”

Từ Hiền xuống xe xong ngăn người nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Đây là trường cậu?”

“Ừ.”

“Cậu là sinh viên ở đây?”

“Sao?”

Từ Hiền ngắm cậu ta từ trên xuống dưới, “Nhìn không ra...”

“Vậy hẳn phải thế nào?”

Từ Hiền cũng không nói ra được, cậu múa tay múa chân một hồi, “Đáng lẽ phải...”

Đối phương cười, “Đấy là thành kiến.”

Từ Hiền đứng trước cánh cổng có bốn chữ Tiền Đường Quân Giáo to đùng mà kích động cả người, “Tôi có thể vào?”

“Có tôi dẫn thì có thể vào.”

“Tốt quá, tôi muốn vào xem đã lâu.”

“Chờ cậu dạy xong tôi sẽ dẫn cậu đi dạo một vòng.”

“Thật á? Sao cậu đi chậm vậy hả.”

“...”

Từ Hiền lần đầu bước vào trường Tiền Đường, cái gì cũng đều hiếu kỳ, ngắm nhìn tứ phía, đầu xoay y chang một con cây măn-gút.

Sinh viên trường quân đội khá đông, phần lớn đều mặc đồng phục huấn luyện hoặc đồ rằn ri, rất ít người mặc đồ xi-po như người kia.

Đoạn đường từ cửa chính đến ký túc xá, Từ Hiền phát hiện không biết người kia là quen biết rộng rãi hay có danh tiếng mà rất thường hay có sinh viên chủ động chào hỏi cậu ta, còn cậu ta thì chỉ gật đầu mà thôi.

Đến dưới túc xá Từ Hiền bắt gặp một người có vẻ như là quản lý ký túc, đối phương vừa thấy người dẫn Từ Hiền vào thì đến một câu hỏi theo lệ cũng không có.

Đi vào trong lầu, không ít sinh viên thấy có người ngoài vào cũng rất kinh ngạc, nhưng từ đầu tới đuôi không ai tỏ vẻ nghi ngờ, điều này càng làm Từ Hiền thấy khó hiểu.

Sau khi vào phòng ngủ của đối phương thì trong phòng chỉ có một người đang định ra ngoài, nhìn thấy Từ Hiền vào cũng hơi bất ngờ, nhưng vẫn lên tiếng chào hỏi rồi đi, vì vậy trong phòng chỉ còn hai người họ.

Từ Hiền rất kinh ngạc khi thấy phòng ngủ trường quân đội cũng có máy tính, tuy chỉ có một máy, nhưng so với mấy miếng đậu hũ xung quanh rất là lạc lõng. (đậu hũ: kiểu xếp chẵn trong quân đội, phải xếp vừa ngay vừa phẳng y chang miếng đậu hũ)

“Tại sao phòng ngủ mà cũng bày máy tính?”

“Cái này thống nhất cả trường, giờ là thời đại tác chiến thông tin, tại sao không cho dùng máy tính? Bọn tôi còn có phòng máy kia, phần đông mọi người đều vào đó lên mạng.”

“Vậy khác gì sinh viên bình thường đi quán net?”

“Khác chứ, mấy cậu đi quán net phải mất tiền, còn bọn tôi thì dùng quân phí.”

Từ Hiền hết biết nói gì luôn, “Hủ bại quá vậy, vậy không phải còn sung sướng gấp mấy lần trường bình thường à?”

Người kia ngẫm nghĩ, “Nhưng ở trong trường thì không được dùng di động, ra khỏi trường mới được.”

“A, vậy không phải liên lạc rất bất tiện sao?”

“Bọn tôi có điện thoại cố định,” Cậu ta chỉ máy điện thoại gắn trên tường, “Lấy di động ra, tôi sẽ lén cho cậu số.”

Lần này thỉnh thầy Từ Hiền coi như thỉnh chuẩn rồi, Từ Hiền là một người cực có kiên nhẫn, tải phần mềm xong, dạy đối phương từng bước từng bước một, cài đặt thế nào, đăng kí ra sao.

“BBS trường đăng kí theo hệ thống tên thật, ID phải là tiếng Anh, sau đó có thể tùy tiện sửa nickname.”

“ID của cậu là gì? À đúng, này giờ còn chưa hỏi cậu tên gì.”

“ID của tôi là Hana, à, Dương Dương gọi tôi là Hoa Hoa, nếu cậu thích thì cũng có thể...”

“Hoa Hoa,” Cậu ta lặp lại một lần, “Cậu tên Hana, vậy tôi tên Haku, ID này có phải rất xứng đôi với cậu không?” (haku nghĩa là bạch)

“Hử?”

“Bạch Lung, tên tôi là Bạch Lung.” (cối xay gió màu trắng)

※

Đêm nay đoàn phó bản của Kiếm Tình đã tổ từ lâu nhưng vẫn chưa đầy, tất cả mọi người đã chờ đến sốt ruột.

Trị liệu của MT, Lưu Hương, xin vắng là một trong các nguyên do, nhưng làm người ta còn bất ngờ hơn là đã qua nửa tiếng nhưng Hoa Mãn Lâu chuyên cần không vắng một buổi lại chưa xuất hiện.

Mạc Thương Tâm phụ trách gom người không nhận được mà PM Dạ Lang thân nhất với Hoa Mãn Lâu.

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: kì lạ, đã giờ này mà sao Hoa Hoa chưa lên? Cậu ấy luôn rất đúng giờ mà.

Được Mạc Thương Tâm nhắc nhở như vậy, Diệp Lăng cũng thấy lạ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: đợi tớ gọi điện thoại hỏi thử.

Một lát sau, Diệp Lăng trở lại.

nói chuyện riêng Dạ Lang: Hoa Mãn Lâu hôm nay không tới được.

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: ủa? Sao vậy?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không biết, hỏi cái gì cậu ta cũng áp úng, tóm lại là không ở nhà, cũng không biết chắc mấy giờ về.

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: vậy RAID hôm nay sao giờ? (raid = tấn công)

nói chuyện riêng Dạ Lang: không có tể ti dự bị à?

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: vốn có một người dự bị, Lưu Hương xin vắng nên hấn thế vào rồi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: sao bình thường tớ thấy trong bang toàn tể ti, đến khi muốn dùng lại không có lấy một móng?

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: có lẽ là vì có ba con người mang cảm giác một bằng trăm...?
nói chuyện riêng Dạ Lang: ... cậu nói đúng, tớ quên mất điểm này.
nói chuyện riêng Dạ Lang: bây giờ trong bang có tể ti nào online?
nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: mãi cấp chỉ có hai đứa, một là vợ cậu, hai là đồ đệ của vợ cậu.
nói chuyện riêng Dạ Lang: ...
nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: hỏi thử xem tay Linh Đang Nhi khỏe chưa?
nói chuyện riêng Dạ Lang: tớ đi hỏi.

Diệp Lăng ngẫm nghĩ, vẫn là PM Tiểu Khẩu Nhi trước.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu đi phó bản đoàn bao giờ chưa?
nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: rồi, sao vậy?
nói chuyện riêng Dạ Lang: Hoa Mãn Lâu đêm nay vắng mặt, bọn tôi thiếu một trị liệu.
nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: (o)! Sao không kêu sư phụ?
nói chuyện riêng Dạ Lang: dẫn cậu ta đi một lần, thao tác không xài được.
nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: !!!!!
nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư công đang đùa hử!
nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ lợi hại lắm đó!!
nói chuyện riêng Dạ Lang: là so với cậu ấy hả?
nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: xui...
nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: con từng đi bản 25 người rồi, nhưng hồi đó con không xài tể ti.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: hơn nửa đêm nay con có việc, không có biện pháp theo mọi người RAID.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư công cứ tìm sư phụ thử đi, không thử sao biết được? Sư công phải tin tưởng vợ mình chứ!!!

nói chuyện riêng Dạ Lang: ... Được rồi.

Diệp Lăng chợt Linh Đang Nhi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: già lam điện 24 = thiếu 1 trị liệu, vào không?
nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: !!! Ông xã anh rốt cục cho em vào rồi! Em còn tưởng anh sẽ coi rẻ em đến khi thiên hoang địa lão!
nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu còn gây chuyện giống lần trước thì tôi sẽ thành toàn nguyện vọng cho cậu.
nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em thề tuyệt đối không hề! Cho em theo được không?

Diệp Lăng suy nghĩ giây lát, hôm nay đánh vừa hay là mấy con BOSS Linh Đang Nhi có đi lần trước, hiện giờ trang bị của mình đã có thể chống chịu, áp lực trị liệu không lớn lắm.

Huống chi, không có Lưu Hương, vị trí trị liệu của MT bỏ trống, để Linh Đang Nhi theo người khác cũng là gây chuyện, chi bằng để theo mình cho rồi, cũng tiện việc giám sát.

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy cậu phải cam đoan ngoan ngoãn thành thật.
nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em cam đoan! Xin cho em một cơ hội biểu hiện, em sẽ khiến anh nhìn với cặp mắt khác xưa!!

Không ngờ lần này Linh Đang Nhi nói được thì làm được, cả chặng đường không gây phiền phức cho Diệp Lăng, thêm máu rất gọn gàng, không xuất hiện sơ hở, cả đoàn thuận lợi giết tới BOSS số 2, cũng chính là Ông Nội Hồ Lô.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không cần đánh mấy Bé Hồ Lô, tui sẽ kéo Ông Nội ra.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu kéo BOSS ra? Như thế nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tể ti hệ tự nhiên có một kỹ năng... Nhưng chỉ giới hạn ở BOSS này.

nói chuyện riêng Dạ Lang: sao cậu biết?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: trên mạng có hướng dẫn á, có clip nữa, dạy rất kỹ càng tỉ mỉ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu xác định mình làm được?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chồng tin em đi, có khi nào em khiến chồng thất vọng đâu?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu chưa từng khiến tôi thất vọng, cậu đã sớm làm tôi tuyệt vọng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã (T T)

đoàn đội Dạ Lang: Linh Đang Nhi nói em ấy xem hướng dẫn, có thể lôi BOSS ra giết, chúng ta tạm thời thử xem, nếu thành công về sau sẽ tiết kiệm được không ít thời gian.

đoàn đội Dạ Lang: nếu lỡ như không được thì phí sửa chữa tôi bao, xin mọi người khoan dung một chút.

đoàn đội Kiêm Diệp: có những lời này của bác Lang, chúng ta còn sợ gì, xin đừng để ý cứ tiến lên đi.

đoàn đội Tôn Tiểu Quyền: đúng vậy đúng vậy, chị dâu cố lên!

đoàn đội Mạc Thương Tâm: tôi cũng xem qua clip đó rồi, có vẻ rất khó khăn, Linh Đang Nhi tận lực được rồi, không cần miễn cưỡng.

đoàn đội Manh Đản Đản: em tin Linh Đang Nhi, cố lên GOGO!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chồng ơi chồng tốt với người ta quá T^T

nói chuyện riêng Dạ Lang: nếu thất bại thì phí sửa chữa tiếp tục cộng vào nợ của cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tiền không thành vấn đề... Nhưng anh không sợ tui thất bại làm anh mất mặt à?

nói chuyện riêng Dạ Lang: từ khi trói buộc với cậu thì tôi đã vứt bỏ thứ nhảm nhí này.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em nhất định sẽ nhất lại cho chồng T^T

Linh Đang Nhi đưa tay thêm một cái Che Chở Cửa Gió.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: game thủ cao cấp Linh Đang Nhi phi thường trâu bò phi thường thành thực, xuất phát!

25. Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Già Lam Điện một đêm nổi tiếng

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ kết bạn bắt cần) khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Dương Dương là một kẻ bán bạn cầu vinh!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

NT không giải thích! (như trên)

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương không dám nữa), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: Dương Dương là một kẻ bán bạn cầu vinh!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Oan uổng! Tuy tố bán bạn, nhưng không phải vì cầu vinh!

Linh Đàng Nhi một mình tiến lên quyền rũ Ông Nội Hồ Lô, Diệp Lãng vô thức đổ mồ hôi lạnh giùm cậu.

Dáng vẻ đi đứng của tên kia cứ như đang say, đoạn đường rõ ràng chỉ cần hai bước, nhưng lại bị cậu đi thành như sơn lộ mười tám khúc ngoặt, có vài lần sắp dẫn trúng Bé Hồ Lô, nhưng không biết đã bị cậu né tránh bằng thứ góc độ quỷ dị gì.

Khi sắp tiếp cận phạm vi BOSS thì dưới chân Linh Đàng Nhi tụ tập khối trắng, đây là dấu hiệu đối phương kích hoạt kinh công.

Quả nhiên một giây sau, Linh Đàng Nhi bay vọt lên cao, đạp chân ở một chỗ không thể tưởng tượng được, ngay sau đó lại vận kinh công, Dạ Lang bấy giờ mới ý thức đối phương vừa rồi sử dụng kỹ năng reset CD, cho nên mới có thể sử dụng kinh công hai lần liên tiếp. (reset CD: reset thời gian chờ, không cần chờ kỹ năng hồi phục mà xài tiếp luôn)

Chẳng biết Linh Đàng Nhi tại không trung ném cái gì mà ba Bé Hồ Lô bên phải xuất hiện icon ngủ zzZ trên đầu, nhưng chỉ có ba giây ngắn ngủi, trong ba giây này, Linh Đàng Nhi vừa rơi xuống vừa giơ quyền trượng bằng hai tay, triệu hồi một chùy gỗ cực đại, gõ một nhát lên đỉnh đầu BOSS, ngay sau đó xoay 180 độ tại không trung vọt trở về, rơi xuống đất nhảy một bước, chạy về phía Diệp Lãng.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đón

Ngón tay Diệp Lãng này giờ vẫn dừng trên phím tắt xung kích, giờ phút này thấy BOSS bị dẫn khỏi khu an toàn, lập tức xông lên trước đoạt thù hận, vài kỹ năng Trào Phúng ổn thỏa giữ chặt BOSS.

Những người khác thấy vậy đều tấm tắc thưởng thức, được nhắc nhở, các DPS mới tỉnh lại, giương cung vò cầu lửa, giải quyết Ông Nội Hồ Lô nhanh gọn lẹ.

đoàn đội Mạnh Dẫn Dẫn: Linh Đàng Nhi ngầu quá!

đoàn đội Mạc Thương Tâm: woa, y chang clip tố nhìn thấy hồi trước, thần kỳ quá.

đoàn đội Tôn Tiểu Quyền: làm sao làm được vậy?!

đoàn đội Linh Đàng Nhi: =.= trên diễn đàn có hướng dẫn, tui chỉ bắt chước thôi, không khó.

đoàn đội Lữ Tiểu Bố: vậy cũng trâu rồi, hồi này chị tại không trúng ném gì vậy?

đoàn đội Linh Đàng Nhi: [Hạt Giống Ma Túy]

đoàn đội Tôn Tiểu Quyền: vậy có phải sau này không cần đánh tiểu quái nữa không, chỉ cần ru ngủ chúng là được?

đoàn đội Linh Đàng Nhi: chỉ có tác dụng ở đây, mấy Bé Hồ Lô là hệ bắt tử, thực vật khắc bắt tử.

đoàn đội Lữ Tiểu Bố: vậy những quái tinh anh hệ bắt tử khác trong phó bản có ru ngủ được không?

đoàn đội Linh Đàng Nhi: không biết, chưa thử qua ^^!

đoàn đội Kiềm Diệp: không tệ, nhìn với cặp mắt khác xưa, đáng tiếc không vơ vét được phí tu sửa của bác Lang.

đoàn đội Dạ Lang: tề ti dự bị đừng nhán Hô Diên Giác!

NPC Hô Diên Giác: là ai? Là ai quấy rầy giấc ngủ của ta...

Lăng Dương thấy Dạ Lang hô lên thì ngăn người, lần này cậu thật sự không có nhán Hô Diên Giác.

Chuột phải chuyển góc nhìn mới phát hiện là tể ti dự bị của hôm nay, bởi vì lần đầu đi phó bản này cho nên đã nhấn bậy vào Hô Diên Giác trong tình trạng không biết gì.

Quần chúng nhìn thấy Hô Diên Giác bị kích hoạt, hiện trường tức thì bắt đầu loạn.

đoàn đội Linh Đang Nhi: mọi người đừng sợ, đi không có tác dụng đâu!

Diệp Lăng vừa thấy thì bực mình, lại nữa rồi?

Hắn nhấn enter, đang định đánh chữ dạy dỗ một chập thì nhận được mật ngữ từ Linh Đang Nhi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: giữ chặt! Đi theo tui!

※

Từ Hiền về đến nhà thì đã là buổi tối mười giờ hơn, chuyến xe cuối đã hết từ lâu, là Bạch Lung giúp cậu đón taxi.

Ai cũng nói trường quân đội kỷ luật nghiêm minh, nhưng chỉ ít từ trên người này, Từ Hiền không thấy một tí gì, mười giờ tối ra cổng trường bảo vệ chẳng những không ngăn cản, mà còn thiếu điều cúi chào cậu ta.

Về đến nhà, cửa phòng Lăng Dương đóng chặt, từ khe cửa lộ ra ánh đèn, Từ Hiền đứng ở cửa phòng Lăng Dương một lúc, cuối cùng vẫn xoay người vào phòng mình.

Vấn đề mình muốn biết không phải chỉ dăm ba câu là giải quyết được, để đến mai hẵng nói vẫn tốt hơn.

Từ Hiền đăng nhập thì phát hiện kênh bang hội vô cùng náo nhiệt, ai ai cũng có vẻ hưng phấn dị thường, chỉ có Hạ Đại Gia thắng trận đi tham gia tiệc ăn mừng mà vắng mặt RAID, giờ phút này mới online là không hiểu mô tê gì giống cậu.

bang hội Hạ Đại Gia: hôm nay sao vậy, có người trúng độc đặc?

bang hội Tôn Tiểu Quyền: ha ha, Đại Gia nhất định không thể tưởng được, hôm nay chúng ta đã hoàn thành một sự nghiệp kinh thiên động địa đến thế nào!

bang hội Lữ Tiểu Bố: Đại Gia đêm nay không tới thật sự là thiệt thòi, bỏ lỡ một khoảnh khắc mang tính thể kỷ!

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: cả Hoa Hoa nữa, đáng tiếc quá đi, không được tham dự.

bang hội Hoa Mãn Lâu: rốt cuộc là chuyện gì?

bang hội Mạc Thương Tâm: đêm nay chúng ta DOWN Hô Diên Giác ^__^

bang hội Hoa Mãn Lâu: cái gì???

bang hội Lữ Tiểu Bố: là đoàn đầu tiên ở các server!! Không phải server này, mà là các server đó!!!!

Sau đó mọi người bắt đầu anh một câu tui một câu hỏi ức lại cho hai người xem, gần như là miêu tả cả quá trình của tối nay thành một bộ sử thi cự thiên, ngữ khí cường điệu, từ ngữ to tát, chẳng biết có bao nhiêu phần trăm sự thật bên trong.

Từ Hiền mất nửa ngày mới hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện:

Đêm nay do bản thân và Lưu Hương vắng mặt khiến tể ti trong đoàn không đủ, bởi vậy tìm Linh Đang Nhi và một người mới thế vào;

Khi đánh BOSS số 2 Linh Đang Nhi đột nhiên nói rằng mình đã xem hướng dẫn, có thể câu được Ông Nội Hồ Lô ra giết, hơn nữa chỉ một lần mà đã thành công, ở đây bỏ bớt vô số từ ngữ miêu tả tư thế oai hùng hiên ngang của Linh Đang Nhi khi ấy;

Người mới nhấn bậy vào Hô Diên Giác, diệt đoàn gần ngay trước mắt;

Lúc này MT Dạ Lang anh dũng giữ chặt Hô Diên Giác, dưới sự hộ tống của Linh Đang Nhi hai người dẫn Hô Diên Giác đến một chỗ có hai cây cột, không ngừng chạy hình số 8, kiểu chạy này không ngờ giảm bớt được một nửa công kích của Hô Diên Giác;

Hồ Diên Giác sở dĩ quánh mãi không chết, nguyên nhân lớn nhất là vì không T nào chịu được công kích của nó, bây giờ vấn đề xe tăng được giải quyết, các DPS khác dưới sự chỉ đạo của Linh Đang Nhi mở toàn bộ hỏa lực;

Giây phút Hồ Diên Giác ngã xuống, trong đoàn có chừng bốn người còn sống, Dạ Lang chỉ còn mấy trăm điểm máu, trên người vẫn còn treo hơn một ngàn DOT đang nhảy số (damage over time, bị tấn công từ từ, ví như cứ 3s mất 1000 máu liên tục trong 3 phút), còn Linh Đang Nhi đã hết sạch ma (mana, ma lực). Mọi người trơ mắt nhìn Hồ Diên Giác ngã xuống, một giây sau, MT nhà mình bị trắng ngã theo, cùng Hồ Diên Giác song song nằm một chỗ, tựa như một đôi đồng tính chết vì tình.

Cả quá trình lên voi xuống chó, biến đổi bất ngờ, người nằm xuống đầy bất lực không cam tâm, kẻ còn sống thân mang sứ mệnh, căng thẳng nhìn lượng máu BOSS giảm từng chút một mà đội hữu cũng ngã theo từng đũa, sau khi DOWN được BOSS có một thoáng không thật, rồi ngay sau đó cảm giác vinh quang tràn đến, đủ loại tình cảm phức tạp xoắn cùng một chỗ, như đã trải qua một trận chiến thực sự.

Đây không phải là một đợt RAID bình thường mà quả thực là một cột mốc lịch sử của game “Hồn Đạm OL”!

Mà trong đó được mọi người kể hăng say nhất, không ngoài màn phối hợp khắng khít ăn ý của Dạ Lang và Linh Đang Nhi, cùng năng lực chỉ huy lâm thời đầy bất ngờ của Linh Đang Nhi, quả thực đã được mọi người tôn sùng thành thần linh.

bang hội Hoa Mãn Lâu: a, hóa ra Linh Đang Nhi lợi hại vậy sao? Nhưng mà...

bang hội Hạ Đại Gia: tôi đã nói Linh Đang Nhi rất mạnh mà! Hồi trước bọn tôi cùng đi ngũ bản, T trang bị rách thao tác cùi cô ấy đều bớm được, bây giờ mấy người tin chưa?

bang hội Lữ Tiểu Bố: tin tin, bây giờ anh nói chị ấy có thể một mình đánh H bản 25 người, em cũng tin! (Hero bản: phó bản anh hùng, cao cấp hơn phó bản thường)

Tin tức như bom nổ này đã truyền khắp server bằng tốc độ sét đánh không kịp trộm chuông (đây là một câu ghép từ hai thành ngữ sét đánh không kịp bịt tai, bịt tai trộm chuông, hai câu na ná nhau có người nói nhầm, về sau thành 1 cách nói đùa trên mạng), dĩ nhiên đã truyền đến tai Thích Phong, người cũng đồng dạng đi tham gia tiệc ăn mừng vừa mới online.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: lần này cậu mở bàn tay vàng hơi bị lố đấy. (bàn tay vàng: cách nói thường thấy khi nhân vật đc tác giả bảo kê một cách vô lý)

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: =.= cậu cũng tới mốc mĩa tui, cậu cho rằng bàn tay vàng dễ mở vậy à? Tui thiệt muốn quay một video clip “Bàn tay vàng được luyện thành như thế nào” quá đi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đề tài hay, tôi thích, xin ra sức

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: haizz, kỳ thật tui chẳng qua muốn thể hiện một chút trước mặt lao công thôi, không ngờ lại thể hiện quá đà.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: lần này chơi nổi như vậy, có nghĩ đến chuyện về sau chưa?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: lúc ấy tình hình khẩn cấp, tui nóng đầu xông lên luôn, hổng ngờ một phát thành công, hồi đó bọn tui chỉ đánh tới đa được tới 18%.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: thời đại bất đồng, trang bị được ép, lao công đương nhiệm của cậu có trị phòng ngự cao hơn chồng cũ của cậu nhiều.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: , cái tật không nói lời thật sẽ chết của cậu có thể sửa được không.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: hôm nay vốn muốn tìm cậu ôn chuyện, ai dè cậu trốn ôn thần, ôn thần đành phải tìm tôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ô, vậy cậu nói thế nào?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ăn ngay nói thật.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hử??

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nói cậu bị sói cấp đi rồi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ...

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: mà Bạo Bạo Long vẫn tinh thần như xưa nhỉ, tui thấy hần còn ngầu hơn cậu.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: có ai nói gu thẩm mỹ của cậu hơi bị méo chưa? Đúng rồi hôm nay Bạo Bạo Long thấy cậu, có hỏi tôi về cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không thể nào, hần còn nhớ rõ tui?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu ta nói cậu thực quen mắt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ngất, vậy cậu giải thích thế nào?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: “bồ cũ.”

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: !!!!!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: giỡn thôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... ha ha ha!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hầy, không nói nữa, tui tiếp tục bịa lý do đây, lần này không thể qua cửa bằng chiêu xem hướng dẫn trên mạng nữa rồi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: có cần tôi cho mượn mấy tờ memo không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chi?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ghi lại mấy lời cậu bịa, tôi sợ cậu bịa nhiều quá bản thân không nhớ trước sau mâu thuẫn.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: bác bớt bịa giùm em vài câu em đã cảm ơn bác lắm rồi!!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ngại quá, đây là một trong những sở thích của tôi

Lăng Dương thoát khỏi nói chuyện riêng với Thích Phong, nhìn mọi người trong bang bàn tán sôi nổi mà lâm vào trầm tư.

Bang hội biến thái hồi xưa của cậu ở server cũ, nếu đã là bang hội biến thái thì ắt phải làm một ít chuyện biến thái, một trong những sở thích của họ là nghiên cứu các kiểu chơi chưa được phát hiện trong game cùng với hoàn thành các loại nhiệm vụ bất khả thi.

Ví dụ như, một trăm cách giết chết chiến hữu trong điều kiện không biến đổ, Lăng Dương sau thay hình đổi dạng nó truyền thụ cho Hoa Mãn Lâu; ngoài ra còn, một mình pháp sư đi phó bản mười người, đánh chết Ông Nội Hồ Lô trong điều kiện không dẫn Bé Hồ Lô, nhảy xuống từ đỉnh Côn Lôn mà không chết, v.v..., hết thấy những chuyện người khác nghĩ ra được hay không ra được bọn họ đều đã phí thời gian đi làm, đi nghiên cứu.

Đánh chết Hô Diên Giác là nhiệm vụ đứng đầu trong sổ nhiệm vụ bất khả thi, bọn họ trước sau phấn đấu suốt một tháng, ngã xuống vô số người, chạy suốt năm vạn dặm (chết xong trở lại điểm hồi sinh trong thành rồi lại từ đó chạy vào phó bản), trang bị đồ rồi lại đổ, dùng người máy sửa chữa như nước, đập đủ loại được tề tất đổ như rác, kết quả tốt nhất là đánh Hô Diên Giác tới 18%.

BOSS Hô Diên Giác này có hai điểm khó giải quyết nhất, thứ nhất là không xe tăng nào chống được hai lần công kích liên tục của nó, trải qua một tuần mầy mò, rốt cục trong một lần ngẫu nhiên phát hiện phương pháp vòng quanh cây cột theo hình số 8, có thể hóa giải một lần công kích trong đó.

Thứ hai là cây máu của Hô Diên Giác sau khi còn một phần năm sẽ đạt được BUFF tăng sức mạnh, đánh MT cơ hồ là chết ngay tại chỗ, cho dù dùng cách chạy trên cũng vô phương giải quyết.

Sau vô số lần thử nghiệm, bọn họ rốt cục quyết định tạm thời gác lại kế hoạch này, MT lúc ấy đã ra kết luận, thêm nửa năm nữa, trang bị được thăng cấp, giải quyết Hô Diên Giác nhất định không thành vấn đề.

Nửa năm sau, Hô Diên Giác ngã xuống, nhưng bạn bè bên người không còn là chiến hữu từng theo Lăng Dương đánh đến chết đi sống lại mà là một đám con trai chưa bao giờ đánh Hô Diên Giác, điều này làm cho lòng dạ Lăng Dương vô cùng phức tạp.

Trước kia DPS đánh sống đánh chết cũng chỉ tới 1500, bây giờ đầu óc ngu si trang bị phát triển cũng có thể một giây được 2000+.

Thao tác của Dạ Lang chưa chắc giỏi bằng MT cũ của Lăng Dương, nhưng đẳng cấp trang bị của hắn ta không biết phải tốt hơn người kia bao nhiêu lần, cho dù Hô Diên Giác có bùng nổ, cũng có thể chịu được một kích ngay mặt.

Mục tiêu mình từng đau khổ theo đuổi, cứ vậy dễ dàng ngã xuống, không phải thua ở năng lực mà là thua ở thời gian. Những chiến hữu từng theo cậu phần đầu chung một chiến tuyến, hiện giờ đã đường ai nấy đi, bang hội cũ tan thành mảnh vụn, còn bản thân thì mang thân phận của người khác sống tại một server xa lạ... Lăng Dương nhất thời có cảm giác thê lương khi vật chuyển sao dời.

Ở đây, trừ hai người quen biết cũ là Thích Phong và Tiểu Khẩu Nhi thì người duy nhất biết cậu không phải Linh Đương Nhi, từ giây phút Hô Diên Giác ngã xuống liền không thêm nói với cậu một câu.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: chồng ơi T^T

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu bịa xong rồi?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: bịa gì...

nói chuyện riêng Dạ Lang: Lạc Minh Phong muốn cậu là để cậu theo ăn ké, biết dẫn Ông Nội Hồ Lô là vì cậu xem hướng dẫn, lần đầu tiên nhấn bậy Hô Diên Giác là do cậu mới chơi không biết gì, mỗi lần cậu đều có thể xuất ra một lý do có vẻ hợp lý để lấy lệ tôi, lần này cậu cho tôi lý do gì?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ...

nói chuyện riêng Dạ Lang: nếu gặp khó khăn thì tôi có thể cho cậu vài cái, ví dụ như sau khi bị tai nạn đạt được công năng đặc biệt, ở trong núi được cao nhân chỉ điểm, hoặc kỳ thực thân phận thật của cậu là GM “Hồn Đạm OL”. (GM: game master, giống như admin)

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ... mấy lý do này nhằm quá vậy.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nhằm hay không nhằm không phải do cậu nói, quần chúng tự có phán xét.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ông xã, đừng châm chọc em nữa mà T^T

nói chuyện riêng Dạ Lang: không cần vội, tôi cho cậu thời gian chậm rãi bịa, nếu không nhớ hết tôi còn có thể hữu nghị cung cấp memo.

nói chuyện riêng Dạ Lang: đúng rồi, bịa xong đừng quên đối chiếu khẩu cung với gian phu và ái đồ của cậu, miễn cho về sau nói trật.

nói chuyện riêng Dạ Lang: ngủ ngon, bà • xã • thân • yêu.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi:

hệ thống [Dạ Lang] đăng xuất.

Con chuột của Diệp Lăng vốn đã dừng ở nút tắt máy, nhưng thành linh nghĩ đến một chuyện, hấn quơ chuột, mở trình duyệt web bên cạnh.

Diệp Lăng nhập một mình tề tị tự nhiên dẫn BOSS số 2 Già Lam Điện vào ô tìm kiếm, không ngờ thực sự tìm được một bài post như vậy ở box thảo luận phổ biến trên diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, giống như Linh Đương Nhi miêu tả, có video clip có hướng dẫn, giải thích rất kỹ càng tỉ mỉ.

Hắn xem bài post một lượt từ đầu tới đuôi, bao gồm bình luận phía dưới, không phát hiện có gì dị thường, hắn lại quay về xem ID của người gửi bài, tên là “Không quân hai một tiểu tổ chung sở thích ngoại khóa”.

ID này có trả lời vài lần dưới bài post, đều là giải thích các câu hỏi của người chơi, không có bất kỳ manh mối nào.

Cuối cùng hắn mở video clip, chẳng biết là do chất lượng phát online bị nén lại nghiêm trọng hay do cấu hình máy của người quay clip không tốt, mà làm cho clip rất mờ nét, nhưng vẫn có thể nhìn ra được phương pháp nhân vật trong clip sử dụng không hề khác biệt với cách Linh Đang Nhi dẫn Ông Nội Hồ Lô khi tối, ngay cả điểm đặt chân tại không trung cũng không sai một ly.

Diệp Lăng nhìn đi nhìn lại clip hai lần, trong đó vì để hiện rõ điểm đặt chân mà tác giả đoạn clip còn dùng hiệu ứng phóng đại, Diệp Lăng ấn nút tạm dừng, mở rộng đoạn clip ra toàn màn hình, rốt cục mơ hồ nhìn thấy ID của game thủ phạm trên hình:

—— Tiểu Linh Dương.

26. Chương 26

Tình huynh đệ cảm thiên động địa

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, box bát quái giang hồ

Tiêu đề: giết mình nghe bảo bang Kiếm Tình Lâm Sơn là người đầu tiên trong game giết Hồ Diên Giác!

Người gửi: Thảm Tử

Nội dung: có đưa trên kênh thể giới, nội dung không giống giả, có luôn thông báo rơi ra những thứ gì, nhưng mà hỏi chuyện đánh đấm cụ thể thì ai cũng đáp bằng bốn chữ: không thể trả lời.

1L: không phải chứ?? Sao có thể??

2L: tui cũng không tin, trước mắt vẫn chưa có chiến sĩ nào trang bị chịu được hai chiêu liên tiếp của Hồ Diên Giác.

3L: tôi ở server Đại Sơn này, bang hội bọn tôi nổi tiếng biến thái nhất từng dùng suốt một tháng cũng không chop được Hồ Diên Giác, một bang hội ở server mới không nằm trong ba hạng đầu như Kiếm Tình làm sao mà FD Hồ Diên Giác được? Nghi lắm.

4L: tuy không muốn tin, nhưng đây là sự thật, tôi thuộc Lâm Sơn, có bạn ở Kiếm Tình, là nó chính miệng nói với tôi, nhưng nó không chịu lộ cách đánh.

5L: em cũng không nghĩ bọn họ chém gió, lý do một, Kiếm Tình ở Lâm Sơn tuy không xếp số một số hai, nhưng cũng coi như có máu mặt, cần gì phải gióng trống khua chiêng bịa chuyện này, vạn nhất bị vạch trần thì chỉ trăm hại mà không một lợi; lý do hai, đồ đặc bọn họ đưa lên thể giới đúng thật là chưa từng thấy qua trước đây, trong kho dữ liệu của NPH cũng không có ghi lại, trừ Hồ Diên Giác thì em nghĩ chả ra trong game còn có BOSS nào chưa bị đánh chết. Vậy nên em cho rằng bọn họ đánh chết Hồ Diên Giác là sự thật, còn đánh chết thể nào thì phải chờ các bác thảo luận.

6L: nếu đã có phương pháp giết Hồ Diên Giác, tại sao không chịu công khai? Bang hội ích kỷ vậy cũng coi như hàng hiếm.

7L: chắc là chỉ muốn một mình mình được giết, có khi nào gặp BUG ngại cho người khác biết không.

8L: gặp BUG thì còn đỡ, sao ông biết người ta không dùng auto? Auto chết phức đi! Mãnh liệt yêu cầu GM tra rõ việc này!!

...

quản lý Tôn Tiểu Quyền: báo cáo, bác Lang off, báo động giải trừ!

quản lý Manh Đản Đản: a a a a a

quản lý Lữ Tiểu Bó: shìt, ghen tương chết!

quản lý Mạc Thương Tâm: mấy người này ^^!

quản lý Tiểu Thụ Đứng Chạy: một lũ thiếu kiên nhẫn, cùng chiến tuyến với mấy người quả thật là vũ nhục khả năng diễn xuất của tui.

quản lý Mạnh Dẫn Dẫn: sao chị Bào Bào có thể nói vậy, em diễn vai ngây thơ không biết gì phải tầm cỡ ảnh đế rồi ấy chứ! (tiểu thụ đứng chạy = tiểu thụ biệt bào = gọi tắt là bào bào)

quản lý Lữ Tiểu Bó: đây là vì cậu diễn thật với bản tính mình.

quản lý Mạnh Dẫn Dẫn: khó ư (#‘)

quản lý Kiêm Điệp: được rồi, mọi người im lặng, để chị tổng kết một chút.

quản lý Kiêm Điệp: ba tháng trước trong bang xảy ra sự kiện vợ cũ của bác Lang, Linh Đàng Nhi, lừa tiền, một tháng sau Linh Đàng Nhi xuất hiện lần nữa, bảo rằng mình gặp tai nạn mất trí nhớ, tài khoản bị hack, quá nhiều trùng hợp, chúng ta vô phương tin tưởng.

quản lý Kiêm Điệp: khi ấy chúng ta đã hoài nghi, bằng vào quan hệ của bác Lang với Linh Đàng Nhi, không có chuyện không có tài khoản của đối phương, vì bảo vệ danh dự cho Linh Đàng Nhi nên bác Lang đã tìm người khác tiếp nhận tài khoản, người này chính là Linh Đàng Nhi 2.0 chúng ta đang nói.

quản lý Kiêm Điệp: vì không vạch trần bác Lang, chúng ta ngầm đặt ra “kế hoạch bảo vệ sói hoang sắp tuyệt chủng”, ở điều kiện không bị song phương phát hiện, chấp nhận Linh Đàng Nhi 2.0 xuất hiện với thân phận của Linh Đàng Nhi đời trước.

quản lý Kiêm Điệp: cho nên vô luận Linh Đàng Nhi cho ra cái dạng lý do bất hợp lý gì, bao gồm quan hệ mờ ám giữa cô ta và Lạc Minh Phong, đồ đệ không rõ lai lịch, chúng ta đều chấp nhận không mấy may nghĩ ngờ.

quản lý Kiêm Điệp: sự kiện Hô Diên Giác hôm nay càng xác nhận suy đoán Linh Đàng Nhi đổi người của chúng ta không sai, chẳng qua ban đầu chúng ta cho rằng thể thần bác Lang tìm tới là một tay mơ không biết chơi, nhưng bây giờ xem ra đã sai hoàn toàn.

quản lý Tôn Tiểu Quyền: Linh Đàng Nhi đời trước thao tác không tệ, nhưng lại không thích nói chuyện, trừ bác Lang thì quan hệ với ai cũng bình thường, Linh Đàng Nhi 2.0 tính cách hướng ngoại, giao bạn rộng rãi, nếu nói đụng xe xong tính tình thay đổi thì không phải không thể, nhưng nói đụng xe xong biết cách giết cả Hô Diên Giác thì hơi nhiều gió.

quản lý Lữ Tiểu Bó: hơn nữa hôm nay xem cô ấy chỉ huy, căn bản là thần cấp, bình tĩnh vững vàng, gọn gàng ngay ngắn, hiểu rõ kỹ năng của mỗi nghề như lòng bàn tay, không có kinh nghiệm tích lũy trong thời gian dài thì căn bản không thể nào được vậy.

quản lý Mạc Thương Tâm: cái video clip cô ấy nói, lúc khai hoang Già Lam Điện tớ có xem, nhưng bởi vì trong đoàn không có tể ti tự nhiên nên không để ý. Bây giờ hồi tưởng, Linh Đàng Nhi 2.0 khi mới xuất hiện cũng đã là hệ thiên phú tự nhiên, người luyện loại thiên phú này không nhiều, hồi xưa xưa từng có một đợt phong trào nhưng đã tắt lị.

quản lý Mạnh Dẫn Dẫn: còn nữa còn nữa, mấy người có phát hiện không, hôm nay giết xong Hô Diên Giác, anh Lang và chị Linh Đàng Nhi không nói lấy một câu trên kênh bang hội, giống như đang tận lực lảng tránh gì ấy!

quản lý Tiểu Thụ Đứng Chạy: chắc là sợ có người hỏi đấy, dù gì nhiều điểm đáng ngờ quá mà, nếu không phải chúng ta có quy ước trước, vô luận xảy ra chuyện gì cũng không được hỏi những câu có dính dáng đến thân phận Linh Đàng Nhi thì phỏng chừng đã có người hỏi từ khuya.

quản lý Kiêm Điệp: xem biểu hiện của Linh Đàng Nhi 2.0 trong khoảng thời gian này thì có vẻ cô nàng rất để ý chuyện phơi bày năng lực của mình, luôn luôn cố gắng giấu diếm gì đó, lần này hẳn là thuộc về ngoài ý muốn.

quản lý Kiêm Điệp: tóm lại chuyện này chúng ta phải xử lý lặng lẽ, sau khi tin tức FD Hô Diên Giác được truyền đi phỏng chừng sẽ có không ít người đến đây hỏi kinh nghiệm, thậm chí phỏng viên ở server khác cũng sẽ sang đây hỏi, đến lúc đó chúng ta thống nhất đối bên ngoài nói đây là cơ mật trong bang, không tiện lộ ra.

quản lý Kiêm Điệp: các nhân sĩ nòng cốt của bang, các thành viên chủ lực trong đoàn, ngoại trừ Hạ Đại Gia và Hoa Mãn Lâu thì ai cũng biết kế hoạch này, Đại Gia thì thẳng tính quá không giấu được chuyện, còn Hoa Hoa thì thân nhất với bác Lang, vừa hay hai người này vắng mặt đêm nay, này có lẽ cũng là ý trời.

quản lý Tôn Tiểu Quyền: hầy, nhưng cứ như này khẳng định sẽ có không ít tin đồn nhảm, sẽ có người nói chúng ta đụng BUG, thậm chí là dùng auto để giết.

quản lý Lữ Tiểu Bó: đại trưởng phu co được giãn được, chút oan ức ấy thì tính là gì, huống chi cái kiểu chạy khi ấy của bác Lang không giống gặp BUG à?

quản lý Mạc Thương Tâm: bị oan ức thì không sao, nhưng mấy chuyện nói dối gạt người này tố thật sự không giỏi ^^!

quản lý Manh Dẫn Dẫn: đúng vậy, chúng ta khi nào mới có thể không cần diễn kịch, chấp nhận Linh Đang Nhi 2.0 là chính bản thân chị ấy, nói thật, em thích chỉ lắm luôn.

quản lý Kiêm Điệp: chỉ cần bác Lang còn muốn diễn ngày nào thì kế hoạch của chúng ta sẽ tiếp tục ngày ấy, thời đại này sói hoang đơn thuần như thế đã gần như tuyệt chủng, nhất định phải dốc hết toàn lực bang Kiếm Tinh bảo vệ đến cùng.

quản lý Tiểu Thụ Đứng Chạy: còn em thì có điều mong hai người kia cặp luôn với nhau, trực giác của em nói rằng, Linh Đang Nhi 2.0 nhất định là nam!

※

Từ Hiền buổi sáng rời giường mở cửa phòng, thứ đầu tiên nhìn thấy là Lăng Dương miệng ngậm bánh bao, trong tay còn cầm hai cái bánh bao, đang đứng ở cửa phòng mình chờ Từ Hiền, thấy cậu đi ra, vội vã dâng bánh bao trong tay.

“Hoa Hoa, tớ đặc biệt dậy thật sớm chạy tới căn tin hai mua cho cậu, còn nóng hổi đây.”

“... Cậu đang thỉnh tội bằng bánh bao đấy à? Mà, người bình thường sẽ thỉnh tội bằng bánh bao căn tin hai sao?”

“Hầy, Hoa Hoa, ngài tha thứ cho con đi ~~ đại nhân đừng chấp tiểu nhân, có được không?”

“Muốn tớ tha thứ cho cậu, trừ phi cậu thành thành thật thật trả lời câu hỏi của tớ.”

“Ngài cứ nói! Tiểu nhân cam đoan bảo đảm sự thật!”

“Cậu và Bạch Lung là quan hệ thế nào?”

“Ồm, này, kỳ thật tớ không quen hần...”

“Cậu còn gạt tớ? Cậu ta nói hết với tớ rồi, hai người quen nhau mười sáu năm!”

“Ngắt, vậy hần còn nói gì khác không?”

“Cái gì cũng nói, bao gồm cả chuyện năm mười ba tuổi cậu bị chó rượt cắn vào mông!”

“Móa, ngay cả chuyện này hần cũng nói với cậu! Tên kia đúng là vẫn ngựa đòn như xưa!”

“Cậu tốt hơn là thành thật khai báo đi, không khai báo nhất định chết, nếu khai báo có lẽ sẽ cho toàn thây.”

“Ô ô ô Hoa Hoa dịu dàng của tớ sau một đêm đã bị con rồng thối kia nhiễm hư rồi, tớ phải tìm hần tính sổ!”

“Cậu tìm đi!”

“... Không dám.”

“Bỏ đi, tớ chỉ hỏi cậu một câu, nếu cậu không nói thật tớ sẽ đem điện thoại và địa chỉ của cậu cho Bạch Lung.”

“Hoa Hoa cậu không thể như vậy!”

“Cậu và Bạch Lung có phải loại quan hệ này không?”

“Loại quan hệ này là loại quan hệ nào?” Lăng Dương giả ngu.

Từ Hiền móc di động.

“Cậu không cần dọa tớ, trường của Tiểu Bạch Long vốn không cho dùng di động.” Lăng Dương đắc ý cười.

“Xin lỗi, tớ còn có điện thoại bàn, QQ, MSN, E-MAIL, tài khoản BBS của cậu ta.”

“Choáng, kỳ thật hai người mới là loại quan hệ này đi!”

Lăng Dương đột nhiên cảm thấy không đúng, “Không phải chứ, chẳng lẽ cậu...?”

Từ Hiền không lên tiếng.

“Ờ, không thể nào!!!”

“Tóm lại tớ chỉ có một câu, là của cậu tớ tuyệt đối không giành, không phải của cậu tớ chắc chắn không nhường ai.”

“Woa, sao hồi trước không phát hiện cậu là người quyết đoán như vậy chứ? Quả nhiên nhìn người không thể nhìn vẻ ngoài.”

“Đời người ngắn ngủi, phải biết tận hưởng, có thời gian do dự thì trai tốt đều bị người khác cướp hết rồi.”

Lăng Dương đặt hai tay lên vai đối phương, “Hay lắm, Hoa Hoa, tớ nể cậu.”

Lăng Dương giơ tay phải lên, “Tớ Tiểu Linh Dương thề với trời đất, tớ và Tiểu Bạch Long quan hệ thuần khiết như Jack và Rose, như Romeo và Juliet, như Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài!”

“Vậy còn kêu không JQ?”

“Chết cũng không thể cùng một chỗ! =))))

“...”

“Cậu nói thật?”

“Lần này cam đoan là thật, anh không lừa chứ, hơn nữa anh tuyệt đối ủng hộ cậu hết mình.”

“Vậy chuyện cậu ta là trai thẳng cậu nói lần trước...?”

“Không không không, đấy là tớ ăn gian nói dối, Tiểu Bạch Long trời sinh đã cong, còn cong hơn cả tớ, cậu có từng thấy con rồng nào có cơ thể thẳng tắp không? Nếu thật chắc chắn bị kẹt khe cửa rồi.”

“Nhưng...” Từ Hiền giải quyết xong nghi vấn lớn nhất trong lòng, lại lộ vẻ do dự, “Con người cậu ta có vẻ hơi trắng hoa?”

“Làm sao có! Tiểu Bạch Long tuy có tướng phong lưu, bệ đầu nói đấy, nhưng bản chất vô cùng truyền thống, này đều nhờ ơn ông già nhà hần, tớ biết hần mười sáu năm, có thể cam đoan điểm này.”

“Nhà hai người là quan hệ thế nào?”

“Ba của tớ hồi còn trẻ là nhân viên công vụ của ba hần, rất được nhà hần chiều cố, về sau vẫn qua lại với nhau, cộng thêm hai đứa cùng tuổi, gần như là được nuôi dưỡng chung với nhau.”

Từ Hiền suy nghĩ giây lát, “Hình như kém một lứa?”

“Ừ, ba của hần về già mới có con, ba của tớ thì tuổi trẻ tài cao, năm ấy giang sơn tổ quốc một vùng tươi đẹp, chiến hỏa chấm dứt, bách tính an cư lạc nghiệp, bộ đội quan binh hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia kiến thiết tứ hóa (hiện đại hóa công nghiệp, nông nghiệp, quốc phòng, khoa học kỹ thuật) tăng dân cư, số lượng ruộng cọt nước nhà được sinh ra ở khu bọn tớ trong một năm tăng gấp bội, ngay cả nhà trẻ cũng phải mở rộng.”

“...”

“Trẻ con trong khu bọn tớ, luận vai về thì phải kêu Tiểu Bạch Long bằng chú, hồi nhỏ hần đúng là để bọn tớ gọi hần bằng chú, lớn một chút thì ép mọi người phải gọi hần là Bạch tiểu tướng quân, bây giờ thì bắt

mọi người xưng hán là Bạch thiếu gia, giờ cậu biết hán tự yêu bản thân cỡ nào rồi chứ hả, ha, theo tớ, tình địch lớn nhất của cậu không phải ai khác, chính là bản thân Tiểu Bạch Long.”

“ ... ”

Lăng Dương ngẫm nghĩ vẫn thấy lạ, “Haizz, nhưng chung quy tớ vẫn rất ngạc nhiên, cậu rốt cuộc nhìn trúng Tiểu Bạch Long chỗ nào chứ? Có ai từng nói gu thẩm mỹ của cậu hơi bị méo chưa?”

“ ... Một kẻ thích Ngô Quan Phong không có tư cách nói những lời này!! ”

※

Dù Lăng Dương chưa nghĩ ra lý do cho việc giết chết Hô Diên Giác, nhưng mạng chung quy vẫn phải lên, có điều thời gian online càng lâu, Lăng Dương càng cảm thấy bất an.

Không ngờ chẳng ai đến hỏi cậu làm sao biết cách giết chết BOSS này, mọi người tự nhiên cứ như những gì Linh Đàng Nhi làm là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Còn chuyện cậu lo lắng nhất, thân phận của mình sẽ vì thế mà phơi bày, thành viên bang hội sẽ tìm tới cửa, càng không phát sinh, người bên ngoài chỉ biết bọn họ đánh chết Hô Diên Giác, nhưng về phần đánh chết thế nào thì hoàn toàn không được truyền ra, bây giờ trong chốn giang hồ đều đồn đãi bọn họ sử dụng BUG hoặc auto, dù vậy vẫn chẳng có ai đứng ra phản bác.

Điều này đúng là quá quỷ dị!

hệ thống [Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng] đăng nhập.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ ~ lão nhân gia ngài lần này chơi lố rồi!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: Đây là việc ngoài ý muốn.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ thế này sẽ hại chết hai ta mất! Bọn họ nhất định sẽ tìm tới được!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hồi trước ta cũng nghĩ vậy, nhưng con có phát hiện không khí trong bang quái quái không?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: không chú ý, quái làm sao?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: từ đầu tới đuôi không ai hỏi thăm ta sao làm được, cứ như thể chuyện này là đương nhiên.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: (o) quả thật là kinh dị!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hơn nữa, bộ đầu pháp chúng ta nghiên cứu hồi xưa cũng không bị truyền ra ngoài, bây giờ bên ngoài đang đồn chúng ta mở auto.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: mở auto cũng tốt hơn bị phơi bày thân phận, con ủng hộ auto!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tóm lại, bang hội này có chút quỷ dị, hai ta về sau phải cẩn thận.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ, người nói như vậy làm con đột nhiên thấy sau lưng lạnh quá đi!! Hay là đừng ở lại đây nữa, hai ta bỏ trốn được không?

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: không, ta muốn ở bên sư công =.=

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ

~(T T)

hệ thống [Dạ Lang] đăng nhập.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đường lượn sóng quá dài sẽ bị nhốt vào phòng tối! Sư công của con lên rồi, chờ ta đi thăm dò ý tứ của sư công thử.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ông xã anh tới rồi

()

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: thế nào, lý do bịa xong chưa?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hì hì, giữa hai ta mà nói gì bịa với không bịa vậy, tổn thương tình cảm quá ~()

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: nếu cậu không nghĩ ra được, tôi giúp cậu nghĩ một cái ha?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ô? Là cái gì? Nói nghe thử xem ~()

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: Tiểu Linh Dương...

Tim Lăng Dương thích một cái.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh cũng biết?

27. Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Cái khó ló cái khôn giải nguy hiểm

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, box bát quái giang hồ

Tiêu đề: có ai còn nhớ ID “Không quân hai một tiểu tổ chung sở thích ngoại khóa” không?

Người gửi: Nhà Khảo Cổ Học

Nội dung: NT

1L: đương nhiên nhớ, bọn họ nổi tiếng lắm đó? Ít nhất thì có rất ít người chơi lâu năm không biết ID này.

2L: là một bang bô lão bắt đầu chơi từ lúc Open Beta, cực kỳ biến thái, trong diễn đàn có ít nhất một nửa hướng dẫn khai hoang BOSS là do họ lập.

3L: cải chính, ban đầu tổ chức này chỉ có ba người, về sau tuy có nhiều người gia nhập, nhưng nhân viên nòng cốt luôn chỉ có ba người.

4L: không phải là hội trưởng và hai hội phó của cái bang nổi tiếng biến thái ở Đại Sơn à, nghe bảo không được nhắc tới tên của bang hội này, nếu không sẽ bị đen tay cả tuần. (đen tay: không nhập dc đồ tốt)

5L: ha, là server bọn tui nè, lời đồn về ba người họ ở server trước giờ có rất nhiều, có người nói họ là chiến sĩ trong quân đội, có người nói họ là sinh viên trường quân đội, trong đó có hai người thời gian online thật không nhiều, nhưng chẳng biết sao còn lợi hại hơn khối thằng mọt game.

6L: ấn tượng sâu sắc nhất của tôi về bọn họ là họ dùng cả một tuần nghiên cứu ra con đường cho acc cấp 1 đi dạo tất cả bản đồ, còn viết một bài hướng dẫn vừa chữ vừa hình dài mười ngàn chữ... Nhưng này thì có ý nghĩa gì!

7L: ha ha, chuyện vô nghĩa bọn họ làm còn thiếu à? Còn có một mình cung thủ thả điều (giữ một khoảng cách nhất định để dẫn quái theo mình giống như thả điều) mười con BOSS dã ngoại đến chủ thành nữa, đờ, đoạn thời gian đó chủ thành ở các server chưa từng có một khắc yên tĩnh.

8L: mọi người hổng lẽ đã quên rồi, bọn họ còn là beep——

9L: đáng tiếc beep—— về sau ba người này mất tích tập thể, từ đó không còn xuất hiện trước mặt công chúng nữa.

...

nói chuyện riêng Dạ Lang: Tiểu Linh Dương...

Lăng Dương nhìn thấy ba chữ Dạ Lang gửi tới thì tim thích một cái, tiêu rồi tiêu rồi, làm sao đây?

Thần kinh của cậu tăng tốc chuyển động, rốt cuộc nên thuận tiện thừa nhận hay thề thốt phủ nhận đây?
Hoặc...

Lăng Dương liếc một phen.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: anh cũng biết?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đúng vậy, tui chính là đệ tử đích truyền của Tiểu Linh Dương, Tiểu Linh Dương chính là sư phụ của tui.

nói chuyện riêng Dạ Lang: sư phụ cậu?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: còn nhớ tui từng nhắc tới một cao thủ khai sơn của phái tế ti tự nhiên mà tui rất sùng bái trong phó bản Thất Tịch không?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: chính là sư phụ tui.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: hồi xưa tui là game thủ ở Đại Sơn, Lạc Minh Phong từng chơi ở server cũ một thời gian, bọn tui biết nhau khi ấy, sau hấn đổi sang server mới phát triển, bảo tui đầu quân cho hấn nên tui mới mua tài khoản này.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nếu cậu không phải tân thủ, lúc trước cần gì phải ngụy trang gà như vậy?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đã nói là gãy tay mà!

nói chuyện riêng Dạ Lang: đấy chẳng qua là kiếm cớ.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ... Được rồi, vậy tui ăn ngay nói thật với anh, mục đích chân thật của việc tới đây là để trốn sư phụ tui.

nói chuyện riêng Dạ Lang: trốn sư phụ cậu? Tại sao?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: bởi vì tui lừa ổng ba trăm ba mươi tám ngàn bốn trăm vàng, còn chưa tính ngân hàng vật tư của bang hội và thẻ điểm!

nói chuyện riêng Dạ Lang: về sau còn tin lời cậu thì tôi là thằng ngu.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đừng đừng đừng mà, tui nói tui nói, kỳ thật tui trốn sư phụ, nguyên nhân chân chính là...

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ổng thích tui, bày tỏ với tui, tuy tui rất sùng bái ổng nhưng mà tui đâu có thương ổng, anh hiểu không?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: sùng bái và yêu, đây là hai loại tình cảm rất dễ lẫn lộn nhưng hoàn toàn bất đồng, khi anh sùng bái một người, tất cả về người đó đều hoàn mỹ vô khuyết, còn khi anh yêu một người, sẽ bao dung tất cả ưu khuyết của người đó, tui không thể chấp nhận thần tượng của tui đi xuống thần đàn, vì vậy tui chỉ đành lựa chọn hoảng hốt đào tẩu!

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: nhưng bởi vì tui bị ổng ảnh hưởng quá sâu, những gì tui biết đều do ổng dạy, chỉ cần tui bộc lộ nhất định điểm năng lực của mình sẽ bị ổng nhận ra, cho nên tui phải ẩn dật!

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ông xã, ở server này ngoại trừ Phong Bụng Đen và Khẩu Nảo Tàn, thì anh là người duy nhất biết bí mật của em, niệm tình một hồi phu thê của hai chúng ta, em hi vọng anh có thể giúp em giữ kín bí mật này! Nha nha!!

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu nói thật?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: lừa gạt anh em sẽ không mang họ Linh!

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu vốn không phải họ Linh... Quên đi, tuy rằng cảm thấy lời cậu không thể tin, nhưng tôi tạm thời tin cậu thêm lần cuối.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: em biết ngay ông xã tốt nhất mà T^T đi tiểu bần không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: đi thôi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đã đến giờ thông khẩu cung! Bản nhân thân phận hiện giờ là đệ tử đích truyền của Tiểu Linh Dương, xin hãy cập nhật ngay hồ sơ cũ!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ kiêm sư tổ: bản nhân đã thu được! —— đồ đệ kiêm đồ tôn của ngài kính gửi

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đã đến giờ thông khẩu cung! Bản nhân thân phận hiện giờ là đệ tử đích truyền của Tiểu Linh Dương, xin hãy cập nhật ngay hồ sơ cũ!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đã ghi vào memo

※

Hôm nay là một ngày cực hạnh phúc của Lăng Dương, không chỉ vì hôm trước cậu vừa giải quyết được một nguy hiểm trọng đại trong game mà quan trọng hơn là cậu được thoát khỏi bao ngón tay thân ái đã làm bạn với cậu suốt ba tháng, chính thức trở lại thân phận một người khỏe mạnh.

Từ bệnh viện trực thuộc Yên Đại trở về, tâm trạng của Lăng Dương đã bay lên trời, hận không thể lập tức cùng người khác chia sẻ chuyện vui này.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã, cho em QQ của anh được không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không được.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em gửi cho anh hình chụp.

nói chuyện riêng Dạ Lang: không hứng thú.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: là ảnh nude đó nha ~~~()

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: tự cậu giữ thưởng thức đi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em cam đoan hình ảnh chất lượng cao không che, không xem nhất định hối hận!

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi sợ xem rồi hối hận không thể tự chọc mù hai mắt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đừng nói trước như vậy, nhìn rồi hăng nói, nếu không cho em hộp thư của anh cũng được (^o^)

Diệp Lăng cân nhắc giây lát, vẫn là gửi hộp thư qua, dù sao xem hình chụp cũng không mất mát gì, Sâm Lam và Yên Đại gần như vậy, lỡ như về sau có đụng mặt còn có thể tóm cổ oánh một trận.

nói chuyện riêng Dạ Lang: yelang@mail.sl.edu.cn

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đã gửi xin kiểm tra ~()

~Diệp Lăng làm mới inbox, quả nhiên thu được một e-mail đến từ xiaofeiayang@hundun.com, đây là hòm thư phụ của Lăng Dương, bình thường không ai biết, trong giai đoạn nhạy cảm này, Lăng Dương sẽ không ngốc đến mức dùng hòm thư chính của mình để gửi mail cho Dạ Lang.

Còn về xiaofeiayang, nó bắt nguồn từ một bộ phim hoạt hình Lăng Dương xem hồi xưa, “Chú Voi Biết Bay“, cậu sửa chữ cuối, biến thành chú dê biết bay.(chú voi biết bay là tiểu phi tượng, chú dê biết bay là tiểu phi dương)

Diệp Lăng mở tập tin kèm theo trong mail Linh Đang Nhi gửi cho hắn, vào giây phút ảnh chụp được mở ra, Diệp Lăng có một thứ xúc động còn tin người này nữa thì hắn sẽ chết tay.

Phổng chừng trừ đám biến thái bên trường y trực thuộc Yên Đại, thì bất cứ ai thỉnh thoảng nhìn thấy một bộ xương tay cũng sẽ thấy khó ở, mặc dù đây chỉ là hình chụp lại một tờ X quang.

Mỗi một khúc xương âm u, dưới sự xuyên thấu của tia X, rõ nét như được phơi bày ngoài không khí, nhìn kỹ còn có thêm một loại cảm giác sờn gai ốc.

Còn đường nét bàn tay của người này thì bị làm nhạt thành một đường viền bán trong suốt, như có như không chạy quanh khúc xương, tựa như bao phủ một tầng ánh sáng ở xung quanh.

Trên tấm X quang có tỉ lệ xích dùng để tham khảo, Diệp Lăng căn cứ theo tỉ lệ phóng to hình ảnh đến kích thước thực, úp tay của mình lên.

Bàn tay này so với tay của hắn phải nhỏ hơn chút, dựa theo nguyên lý kích thước bàn tay có tỉ lệ tương quan với chiều cao, chiều cao của người này hẳn là không thấp.

Ngón tay của cậu ta có vẻ dài nhỏ, các đốt ngón tay không nhô ra, so sánh thử, đốt ngón tay của Diệp Lăng rõ ràng hơn một ít, nhìn có vẻ nam tính hơn.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã ảnh chụp đẹp không, có phải tràn đầy vẻ đẹp xương xẩu không ~ () ~?

nói chuyện riêng Dạ Lang: nhìn không ra chỗ đó từng bị thương.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: bởi vì khôi phục rất tốt!

Kỳ thật tấm hình gốc dưới ánh sáng mạnh vẫn có thể nhìn ra chút manh mối, nhưng dưới cái di động pixel thấp của Lăng Dương thì mấy tiểu tiết này đều được bỏ qua.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu thực sự gặp tai nạn giao thông?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đương nhiên, nếu không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không phải vì trượt băng hay gì à?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: (o) sao chồng hỏi vậy?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không, thuận miệng hỏi thôi.

Thuận miệng hỏi? Lăng Dương tràn đầy nghi ngờ, nhưng không đợi cậu nghĩ nhiều đã nhận được nói chuyện riêng của Thích Phong.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nghe nói hôm nay cậu đi bệnh viện?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: í

mạng lưới tình báo ở đâu đây?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: kết quả thế nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: có muốn thử không?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: bây giờ?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đúng.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cửa thành cấm cờ? (đây là 1 thuật ngữ trong Warcraft, nếu cờ dựng thì là mở PvP, cờ hạ thì không mở, về sau dùng để chỉ PvP)

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cấm cờ với cậu sẽ bị dòm ngó biết không =.=

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: vậy cậu nói.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đi sa mạc, rộng rãi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: chỗ ấy có quái.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không dám à?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đi.

Hai người tới sa mạc, chọn một khu vực rộng rãi, không thêm cấm cờ mà trực tiếp mở đồ. (cấm cờ là PvP, oánh nhau chết không mất đồ hay tăng sát khi, còn mở đồ là mở PK, tên sẽ biến đỏ, nếu chết bị rơi đồ hoặc tăng sát khi)

Lăng Dương thân là tể ti hệ tự nhiên, là trường phái hiếm hoi không đứng như trời trồng trong nghiệp tể ti, PK chú trọng hai chữ linh hoạt, vô luận là dame hay bơm máu, dưới chân không dừng lại một giây, thân hình như điện, qua lại như gió.

Còn Thích Phong luyện lữ nhân hệ đấu võ, vũ khí sử dụng là găng tay, gần có thể vật lộn, xa có thể phóng đạn khí công, vì để bảo trì cân bằng với những nghề chỉ có thể đánh gần hoặc đánh xa khác, công kích của lữ nhân không cao, chủ yếu giành chiến thắng bằng thân pháp nhanh nhẹn và phương thức công kích biến hóa đa đoan.

Đặc điểm nghề của hai người đều là nhanh, giao thủ với nhau càng nhanh hơn, hành động khó nắm bắt như quỷ mị, trên màn hình chỉ thấy hiệu ứng ánh sáng của kỹ năng song phương kéo thành một vệt sao chổi thiệt dài, hiển thị rõ quỹ tích vận động cao tốc của hai bên.

Tể ti thuộc kiểu nghề đánh xa, một khi gần người sẽ bị thiệt, hệ tự nhiên dựa vào sức mạnh của đất và gió nên có khả năng khống chế cục diện khá ngon, có thể kéo dài khoảng cách giữa mình và đối thủ; lữ nhân gần xa đều được, nhưng chỉ dựa vào mỗi đánh xa thì lực tấn công hữu hạn, ở điểm này, song phương coi như ngang hàng.

Tể ti mặc áo vải, lượng máu được cộng thêm nhờ nghề nghiệp, hơn nữa còn có thể hồi máu; lữ nhân mặc giáp nhẹ, phòng ngự cao hơn áo vải, có độ né tránh vật công và ma công cao, phương diện thuộc tính về căn bản cũng tương xứng.

Trong tình hình năng lực nghề nghiệp của hai bên đều xấp xỉ thì chỉ còn thuần túy dựa vào so thao tác cá nhân, Lăng Dương và Thích Phong trình độ tương xứng, ngay cả phong cách đấu pháp cũng có vài phần tương tự, nhất thời người qua kẻ lại, thế lực ngang nhau, không ai chiếm được thượng phong.

Cùng với mặt trận càng đánh càng mở rộng, bất lợi của bản đồ dã ngoại cũng được thể hiện ra, trong sa mạc có không ít bò cạp tên đỏ chủ động công kích (quái có tên màu đỏ chỉ cần đến gần sẽ tự động đánh mình) bị trận đấu của hai người hấp dẫn, ganh nhau gia nhập chiến đấu, cho dù bò cạp chỉ có level năm mươi mấy, nhưng ăn tiền ở số lượng nhiều, hơn nữa Linh Đăng Nhi áo vải phòng thấp, liên tiếp trúng vài con vẫn khá đau.

Lăng Dương thấy lượng máu của Linh Đăng Nhi chợt giảm, quyết đoán triệu hồi ba tinh linh cây giúp mình tự hồi máu, Thích Phong thấy thế theo thói quen cách không sử dụng sát thương, ra chiêu rồi mới hồi hận, quả nhiên đối phương cố ý dụ cậu sử dụng kỹ năng AOE (area of effect: đánh lan or quần công), bò cạp vốn đang đuổi theo Linh Đăng Nhi không dứt giờ phút này đều chuyển sang công kích Lạc Minh Phong.

Thích Phong không còn cách nào chuyển thù hận trở về đành sử dụng một bộ quyền pháp đánh lan giải quyết hết bầy bò cạp đang ủa lên, còn Lăng Dương thì thừa cơ bơm đầy máu của mình, cộng thêm sức mạnh của nước trao cho cậu sự bền bỉ biến thái, Linh Đăng Nhi bây giờ quả thực tinh thần không khác gì lúc vừa nhập chiến.

Hai người lại triển đấu thêm năm phút đồng hồ, bất phân thắng bại, thi thể của bò cạp đã qua thời gian bảo hộ nhất độ (trong thời gian bảo hộ chỉ có người giết mới đc nhất độ, hết thời gian ai cũng nhất đc), phát ra ánh sáng vàng óng ánh, Lăng Dương nhìn thấy mà ngứa tay, nhịn không được vừa đánh vừa mò thi thể, tuy rằng không bao nhiêu tiền, nhưng thịt muối cũng là thịt.

Thích Phong nhìn thấy vừa bực vừa buồn cười.

trước mặt Lạc Minh Phong: PK còn không quên mò thi thể, thực biến thái.

Lăng Dương không nói gì, PK còn có thể đánh chữ, cậu cũng không hơn được bao nhiêu.

Chung quy thì Lăng Dương mới lành thương, đã lâu không luyện, khó tránh khỏi ngứa tay, cuối cùng không địch lại được Thích Phong, đáng thương cho Linh Đăng Nhi bị Lạc Minh Phong đánh trúng một quyền vào ngực, ố một tiếng, hôn về cổ hương.

Bởi vì hai người mở đồ PK, trong kênh bang hội Kiếm Tinh cùng lúc nhảy ra thông báo Linh Đăng Nhi bị Lạc Minh Phong đánh chết.

Diệp Lăng nhìn thấy thông báo liền sử dụng Chân Trời Góc Bể truyền tống đến sa mạc.

chiến đấu Dạ Lang phát cuồng rồi.

chiến đấu Dạ Lang phát động công kích Lạc Minh Phong!

Lạc Minh Phong vốn đã bị Linh Đương Nhi mài đến chỉ còn một giọt máu, còn chưa khôi phục đã bị Dạ Lang đột nhiên tập kích chém hai kiếm xuống đất.

trước mặt Lạc Minh Phong: ha ha.

trước mặt Linh Đương Nhi: ông xã =.=

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: tui chỉ đang luận bàn với hấn thôi =.=

nói chuyện riêng Dạ Lang: xem ra là tôi cản trở hai người tán tỉnh nhau.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: không sao, giết đẹp lắm, đi chiến trường đi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu lại muốn ăn ké điểm?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: lần này đến lượt tui dẫn anh đi ăn ké (=^ ^=)

hệ thống [Dạ Lang] muốn hồi sinh bạn bằng phù khởi tử hồi sinh, nhận hay không? Xác định Hủy bỏ

hệ thống [Dạ Lang] mời bạn gia nhập đội ngũ. Xác định Hủy bỏ

Lăng Dương trước khi rời đi còn không quên tốt bụng hồi sinh thi thể trên mặt đất.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: khôi phục không tồi.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: bác sĩ cũng nói vậy.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: trận vừa rồi đánh đẹp lắm.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ừ.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi có quay lại.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: hử?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đưa lên diễn đàn?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đừng nói là tui.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: thủ pháp này của cậu có ai mà nhìn không ra?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ... vậy đẹp đi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu cho rằng mình có thể gạt được bao lâu?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: được ngày nào hay ngày đấy!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: chuyện 3P cân nhắc đến đâu rồi?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ừm... cậu, tui, còn ai nữa?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: Lạc Minh Tiểu Ca.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: pháp sư kia?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đúng.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: có thể thử, chờ cuộc thi quý được mở, đầu tiên phải tự tập rèn tay một chút.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: được, hôm đó sẽ qua tìm cậu rồi ba người bàn bạc chi tiết.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: thôi để tui qua đi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: sao vậy?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: thuận tiện ngắm các anh giai ở học viện thể thao O(_)O

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha.

Diệp Lăng mới vừa xếp hàng ra chiến trường, chợt nghe giường trên của mình có người nói chuyện.

“A Lãng, nhìn không ra, ông lại thích kiểu này?”

“Cái gì?”

Bạn cùng phòng của hắn lộ đầu ra, trong tay cầm di động của Diệp Lãng, “Ồ trong di động lưu hình người khác thì không sao, nhưng còn là một đứa con trai?”

Diệp Lãng không vui, “Không phải ông nói di động hết pin mượn di động của tôi gọi à, lật album ảnh của tôi làm gì?”

“Không cẩn thận trượt tay nhấn vào, đã nhìn thấy, a, còn là một đạo sĩ, khẩu vị nặng.”

“Đưa di động đây,” Diệp Lãng đứng dậy giật di động về, trên màn hình vừa vắn là tám ảnh bạn cùng phòng mới xem.

Trước khi Diệp Lãng nhấn nút thoát, trong lòng xuất hiện một suy nghĩ:

Lãng Dương, Tiểu Linh Dương... Là trùng hợp sao?

28. Chương 28

Chải chuốt gọn gàng gấp gờ chồng yêu

Website chính thức “Hồn Đạm OL”

Tin tốt! Tin tốt! Thứ bảy này sẽ tổ chức một buổi offline mini giữa các game thủ ở thành phố Hồ Sóc, hôm ấy sẽ có nhân viên sáng chế game gặp mặt game thủ trực tiếp thu thập các ý kiến mới về game, đặc biệt có mời người chơi ở hai server Đại Sơn và Lâm Sơn tham gia, địa điểm gặp mặt được đặt ra ở đỉnh núi Bảo Tháp thuộc thành phố Hồ Sóc, ám hiệu gặp mặt là: tôi là game thủ Hồn Đạm! Chi tiết cụ thể xin liên hệ bộ phận giải đáp của NPH, chúc bạn chơi game vui vẻ.

Tổ vận hành “Hồn Đạm OL”

Mặc dù phía NPH vẫn tiếp tục đưa tin sẽ không có động thái gì lớn, nhưng lời đồn liên quan đến việc mở tân phó bản đoàn đội vẫn kéo đến ùn ùn, các đại bang hội tuyển người cướp người ngày càng nghiêm trọng.

So với những bang hội game online khác, bang hội được chủ yếu tạo thành từ các bạn chung trường như Kiếm Tình đã khá là ổn định, nhưng điều này vẫn không thể ngăn cản những game thủ được giới thiệu gián tiếp như Đại Ngưu bỏ đi.

Diệp Lãng hôm nay vừa lên mạng lại nhận được một tin xấu đến từ Mạc Thương Tâm.

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: bác Lang, có tin không tốt.

nói chuyện riêng Dạ Lang: đừng nói với tôi lại có người xù điểm rút bang.

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: tuy rằng chưa rút, nhưng cũng sắp rồi...

Dạ Lang vừa định hỏi là ai thì nhận được PM của Lưu Hương.

nói chuyện riêng Lưu Hương: xin lỗi anh Lang, em cảm thấy trước khi đi hẳn là nên chào hỏi anh một tiếng. Em có mấy đứa bạn lập bang mới, muốn em qua hỗ trợ khai hoang.

nói chuyện riêng Lưu Hương: trước kia được anh chiếu cố rất nhiều, em biết đi lúc này sẽ khiến anh khó khăn, nhưng bọn nó là bạn ngoài đời của em, em không thể từ chối.

nói chuyện riêng Lưu Hương: em đã tìm Mạc Mạc thanh toán DKP, phần điểm âm đã chuyển thành tiền mặt gửi vào kho bang hội, còn thêm một ít vật liệu, xem như chút bồi thường nhỏ của em.

(nói một chút: DKP chỉ có giá trị trong bang hội, thường dc dùng để mua trang bị, nếu DKP không đủ thì xin nợ, khi rút khỏi bang trang bị không biến mất nhưng toàn bộ DKP âm dương gì cũng sẽ xóa hết, có điểm thì mất, còn nợ điểm thì xù)

nói chuyện riêng Lưu Hương: thật sự xin lỗi, đã cho mọi người thêm phiền phức, hi vọng anh sớm tìm được trị liệu thích hợp.

Lưu Hương nói xong không chờ Dạ Lang trả lời đã hướng mọi người trong bang cáo biệt.

bang hội Lưu Hương: cảm ơn quan tâm của mọi người trước giờ, bạn bè ngoài đời kéo em đến bang bọn họ, nỗ lực nên không thể từ chối. Khoảng thời gian được ở chung với mọi người rất vui vẻ, hi vọng gặp lại vẫn là bạn bè.

bang hội [Lưu Hương] rút lui khỏi bang hội.

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: a, chị Lưu Hương sao có thể cứ thế đi rồi 5555

bang hội Tôn Tiểu Quyền: đi đúng thời kì mất cảm, haizz... tốt xấu người ta còn chào hỏi, chung quy vẫn tốt hơn Đại Ngưu trực tiếp rút bang, còn nợ hơn hai trăm điểm DKP kìa.

bang hội Tiểu Thụ Đứng Chạy: bang Lưu Hương vào chính là bang của Đại Ngưu, bang bọn họ mới thành lập chưa được nửa tháng mà đã lôi đi không ít người từ các bang khác, thậm chí có vài người còn là chủ lực của bang hội cũ.

bang hội Lữ Tiểu Bố: vừa có chút gió lay cỏ động gì là mấy bang hội bên ngoài này liền thọc gậy bánh xe, có phải là ép chúng ta về sau chỉ có thể nhận người trong trường không?

bang hội Hạ Đại Gia: ý gì? Tôi không phải trường mấy người này, muốn đá hả?

bang hội Hoa Mãn Lâu: Đại Gia bình tĩnh, Phụng Tiên không phải ý đó, tớ cũng có phải Sâm Lam đâu ^^! Nhưng chị Lưu Hương đi rồi A Lăng làm sao đây?

Số tể ti tiêu chuẩn của một đoàn 25 người trong “Hồn Đạm OL” bình thường là bốn người, khi khai hoang sẽ dựa theo tình hình mà mở rộng thành năm người.

Bình thường phụ trách MT là tể ti thánh quang có năng lực trị liệu mạnh nhất, trị liệu của Dạ Lang hồi trước là Linh Đương Nhi, sau khi Linh Đương Nhi gặp chuyện thì do Lưu Hương tiếp nhận chức vụ tới giờ.

Hoa Mãn Lâu là tể ti thú ảo, phụ trợ là thể mạnh của cậu, đi phó bản đoàn đội luôn được phân công đến tổ đánh nhau để giúp cường hóa các DPS.

Hai vị tể ti chủ lực còn lại của Kiếm Tình, một người là hệ hủy diệt, dame là chính trị liệu là phụ, người còn lại tuy cũng là hệ thánh quang, nhưng lại là một em gái nhân duyên không tồi, hiểu biết thường thường, chung đoàn thì được, nhưng bơm chính cho MT thì hơi quá sức.

bang hội Mạc Thương Tâm: này, tuy rằng Linh Đương Nhi không còn là tể ti thánh quang, nhưng lần trước mọi người đều được thấy năng lực của cô ấy, nếu vết thương của cô ấy đã khỏi, vậy để cố làm trị liệu cho bác Lang ha?

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: tán thành!

bang hội Tôn Tiểu Quyền: em chấp nhận.

bang hội Kiêm Điệp: bác Lang thấy thế nào?

Kỳ thật lúc này Điệp Lăng mới là người điên tiết nhất, bởi vì cá cược thua mà để bà xã của mình đi viện trợ người khác, chuyện này đánh chết hần cũng không thể nói ra, đành phải mập mờ cho qua trước đã.

bang hội Dạ Lang: em ấy không tiện lắm, tạm thời có thể đảm nhiệm nhưng vẫn phải cấp tốc tìm người mới.

Mọi người cùng ăn ý không tiếp tục hỏi vấn đề này.

bang hội Mạc Thương Tâm: ừ, tớ cũng nghĩ vậy, hay là mấy ngày này chúng ta cũng lên thế giới và diễn đàn rao vặt tuyển người?

bang hội Tiểu Thụ Đứng Chạy: không phải chứ, chúng ta trước giờ chưa từng công khai tuyển người, cho dù là người quen trong game muốn vào cũng phải có người bảo đảm, bây giờ lại đột nhiên phá lệ thì mất mặt quá.

bang hội Kiêm Diệp: ở trên nói không sai, chúng ta cứ tiếp tục duy trì chế độ giới thiệu đi, ai biết tệ ti nào năng lực không tệ thì giới thiệu qua đây, quan trọng nhất là đối phương nhân phẩm tốt, không thể để tái diễn tình trạng nợ điểm bỏ chạy nữa.

bang hội Kiêm Diệp: ngoài ra hiện tại chính vừa lúc tân sinh viên năm nhất đã ổn định, máy tính nên mua cũng mua rồi, mọi người hãy phát dương tình yêu của đàn anh, lôi kéo thêm vài đứa vào đây, bồi dưỡng thành lực lượng dự bị của bang.

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: woa, người ta vừa mới bắt đầu cuộc sống đại học tươi đẹp, chị Kiêm Diệp đã tính toán dụ bọn họ rồi, không phúc hậu.

bang hội Kiêm Diệp: cho dù không kéo bọn nó chơi Hồn Đạm thì bọn nó cũng sẽ chơi mấy trò hỗn đản, vào đại học có mấy đứa không sa đọa, Tiểu Khẩu Nhi không cần nguy quân tử, bên Yên Đại giao cho cậu.

bang hội Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: (o) OH NO!

Lăng Dương vừa lên mạng đã kéo Dạ Lang đi chiến trường, cái này không thể trách cậu, khoảng thời gian trước kia đã làm cậu nhịn hồng rồi, tuy rằng mang bao ngón tay có thể miễn cưỡng đánh bàn phím, nhưng cậu sợ sẽ để lại di chứng nên đành cắn răng làm bé ngoan ba tháng.

Lăng Dương tựa như một con dê bị nhốt trong chuồng cả mùa đông, ba tháng vừa qua, cậu liền bay nhào vào ôm ấp của đại thảo nguyên mùa xuân xanh biếc.

Kể từ khi cậu “nói thẳng” thân phận của mình với Dạ Lang, tuy rằng giọng điệu nói chuyện của Dạ Lang với cậu vẫn như thế không thay đổi, nhưng thái độ rõ ràng đã thân thiện nhiều hơn trước, bất kể là Lăng Dương hẹn hán đi phó bản hay đánh chiến trường, hán cũng chưa từng từ chối.

Chiến trường trong “Hồn Đạm OL” có rất nhiều loại, phái nghề của Dạ Lang là theo hướng PVE tiêu chuẩn, ở chiến trường không giành được ưu thế gì, khi có Dạ Lang thì Lăng Dương căn bản đều xếp hàng vào bản đồ Trĩ Trúc Hạp tranh thắng thua bằng việc cướp cờ.

Trĩ Trúc Hạp giới hạn thời gian ba mươi phút, hai bên trắng đỏ mỗi bên có một đại bản doanh, chỉ cần cướp cờ tướng soái từ doanh địa của đối phương đưa về doanh địa bên mình được ba lần thì coi như thắng. Nếu đến giờ quy định mà không có bên nào cướp đủ ba lần thì sẽ dựa theo số lần cướp cờ và số điểm của mỗi người để phân thắng bại.

Bọn Lăng Dương đánh chiến trường này đã vô cùng thành thạo, một đội giữ nhà, một đội cản đường giữa trận, vài tay đâm dẫn ảnh vô đi cướp cờ, cuối cùng Dạ Lang và Linh Đương Nhi phụ trách hộ cờ quay về doanh.

Chiến thuật của bọn họ vừa đơn giản vừa hiệu quả, tay đâm mở AOE, ảnh vô thừa dịp hỗn loạn ẩn thân trộm cờ ra, chỉ cần một bước này thành thì cơ bản coi như cướp xong.

Dạ Lang tuy chân ngắn chạy chậm, nhưng cấp trang bị có thể xếp tại ba hạng đầu trong các chiến sĩ ở server, lượng máu và phòng ngự đều cao biến thái, hơn nữa thêm Linh Đương Nhi hộ tống, đối thủ muốn chém chết hán giành cờ về cũng khó khăn.

Với màn phối hợp này, một trận căn bản chỉ cần mười lăm hai chục phút là xong, hơn nữa mỗi lần đều lấy đủ ba lượt, chiến giai của acc Linh Đương Nhi nhanh chóng tăng cao.

đội ngũ Dạ Lang: cậu kiếm nhiều điểm chiến trường như vậy để làm gì?

Trong lúc xếp hàng, Diệp Lăng nhịn không được hỏi.

đội ngũ Linh Đương Nhi: gom điểm mua trang bị PVP, dùng đánh nhau.

đội ngũ Dạ Lang: cậu thì đánh nhau với ai?

đội ngũ Linh Đương Nhi: ờm, phòng trước vẫn hơn.

Lúc trước Thích Phong mời Lăng Dương đến server mới, lý do chính là muốn tổ 3V3 với cậu tham gia thi đấu.

Đội 3V3 hồi trước của Thích Phong là tổ hợp lữ đấu võ, pháp hỏa hủy và tế thú ảo, trong đó tế ti là em trai của Thích Phong, hiện đã ra nước ngoài, vị trí của cậu ta liền bỏ trống.

Thích Phong đã có ý định chọn người thay thế thích hợp từ rất sớm, vừa hay Lăng Dương gặp chút chuyện, hẳn liền nhân cơ hội nâng người qua đây.

Lăng Dương lúc trước luôn rất do dự, bản địa có nhiều cao thủ PVP như vậy, đều đã quen thuộc cách đánh của nhau, nếu đáp ứng Thích Phong, một khi đánh tới một đẳng cấp nhất định, thân phận của cậu chắc chắn sẽ bại lộ.

Nhưng nhẫn nhịn mấy tháng, tay của cậu đã ngứa muốn chết, thiên tính của Lăng Dương đã định sẵn cậu không phải loại người có thể ẩn được thế, mai được danh. Rốt cục dưới sự xúi giục của Thích Phong, Lăng Dương vẫn nhảy xuống nước.

Nhưng chuyện này, tạm thời cậu còn chưa muốn nói cho Dạ Lang biết.

đội ngũ Dạ Lang: sư phụ cậu

Diệp Lăng đột nhiên chuyển đề tài sang Tiểu Linh Dương, làm Lăng Dương giật bắn mình.

đội ngũ Linh Đương Nhi: thế nào?

đội ngũ Dạ Lang: rất mạnh?

đội ngũ Linh Đương Nhi: hỏi thừa, không mạnh sao làm sư phụ tui ==

đội ngũ Dạ Lang: hẳn học trường cậu?

đội ngũ Linh Đương Nhi: ?? Sao hỏi vậy?

đội ngũ Dạ Lang: thuận miệng hỏi cái.

Lại là thuận miệng hỏi? Lăng Dương trực giác thấy không đúng lắm.

đội ngũ Linh Đương Nhi: nói thật, tui cũng không biết.

đội ngũ Linh Đương Nhi: ổng mặc dù là sư phụ tui, nhưng ổng rất thần bí, thân phận ngoài đời là gì đến giờ chưa từng lộ cho tui.

đội ngũ Dạ Lang: vậy à... đúng rồi, tôi còn chưa hỏi cậu bị gãy ngón nào đâu.

đội ngũ Linh Đương Nhi: ngón út tay trái, sao vậy?

đội ngũ Dạ Lang: không có gì, quan tâm chút thôi.

đội ngũ Linh Đương Nhi: ... ông xã hồng nhờ anh lại quan tâm đến em, cảm động T^T

Ngón út tay trái à? Diệp Lăng nghĩ, hôm nào phải xác nhận với Tiểu Hiền một phen.

※

Công ty trò chơi rất cục lộ ra chút phong thanh, thứ ba hôm nay ngừng game bảo trì như thường lệ, NPH công bố tin tức, cuối tuần này tổ chức buổi gặp mặt offline mini cho các game thủ ở thành phố Hồ Sốc, nghe nói đến lúc đó sẽ thu thập ý kiến người chơi về phần mở rộng mới sắp cho ra mắt, tức thì người chơi ở hai server thuộc Hồ Sốc đều cực hưng phấn.

Địa điểm buổi gặp mặt được đặt ra trên một ngọn núi, đừng thấy lạ, thành phố Hồ Sốc có địa hình đồi núi, nhìn đâu cũng có thể thấy núi non, cho nên mới có nhiều sự vật được đặt tên bằng sơn như vậy, như là server Đại Sơn, server Lâm Sơn, đại học Yên Sơn, trường âm nhạc Lam Sơn...

Ngọn núi mà công ty vận hành “Hồn Đạm OL” lựa chọn tên là Bảo Tháp Sơn, tên nghe cực huyền ảo, kỳ thật chỉ là một sườn núi có độ cao chưa đến 300m so với mực nước biển, trên đó có một tòa bảo tháp 3 tầng không biết được xây từ niên đại nào, tên bắt nguồn từ nó.

Lăng Dương trước giờ luôn thấy tên này chẳng may mắn chút nào, nghe y như Bát Bảo Sơn. (1 ngọn núi ở TQ có rất nhiều mộ, phải đến ba bốn trăm cái mộ @_@)

Có điều sườn núi này khi kiến tạo thành phố đã được tu sửa qua, trồng chút cây cảnh, làm đường bằng gỗ, còn đào một cái hồ nhân tạo dưới sườn núi, nuôi vài con cá chép và bồ câu, sườn núi nhanh chóng hóa thân thành khu ngắm cảnh, phong cảnh quả thật cũng đẹp, mùa này ở thành phố Hồ Sóc chính là nơi thích hợp để đập thanh thư giãn.

Bảo trì xong mở máy, kênh bang hội Kiếm Tình rất sôi nổi, toàn là thảo luận chuyện hội họp chính thức lần này.

Bang chúng Kiếm Tình mặc dù biết Linh Đương Nhi 99% sẽ không đi, nhưng về bề ngoài vẫn phải biểu hiện nghiêm túc.

bang hội Mạc Thương Tâm: gặp mặt cuối tuần Linh Đương Nhi có đi không?

bang hội Tôn Tiểu Quyền: đúng vậy, chị dâu cùng đi đi, mọi người còn chưa được gặp chị nữa.

bang hội Lữ Tiểu Bó: lần trước bang chúng ta gặp nhau chị không đi, lần này mà vắng nữa là không được! Không đi trừ DKP của bác Lang, trừ sạch điểm có, nhân hai điểm nợ!

Lăng Dương trợn trắng mắt, lần trước họp mặt Linh Đương Nhi còn là một nhân yêu, đương nhiên không thể đi, lần này họp mặt Linh Đương Nhi... vẫn là một nhân yêu, đi mới lạ.

Cậu vừa định đánh chữ nói không đi thì thấy Dạ Lang đã từ chối trước một bước.

bang hội Dạ Lang: vợ tôi không đi được.

bang hội Manh Đản Đản: hử? tại sao? người ta muốn gặp chị Linh Đương Nhi

bang hội Hoa Mãn Lâu: đúng vậy, sao Linh Đương Nhi không đi? Tớ cũng muốn gặp cậu lắm lắm ^^

bang hội Hạ Đại Gia: bởi vì cô ấy bận tham gia giải nhu đạo sinh viên Trung Quốc cúp Hồ Suất 20XX dành cho nữ ở hạng mục 48kg!

bang hội Linh Đương Nhi: ^^! Lý do như trên

bang hội Hạ Đại Gia: Linh Đương Nhi, cố lên!

bang hội Linh Đương Nhi: ... ừ!

Mọi người trong bang đều biết chừng mực, chuyển sang nghị luận chuyện khác, cá nhân Lăng Dương cũng không rảnh rồi gì.

—— Vốn nếu anh không nói gì hết, tôi cũng nhất định chủ động nói không đi.

—— Bây giờ anh không cho tôi đi, tôi càng muốn đi cho anh xem!

Ai dám nói Lăng Dương không phải biệt nữ thụ nào? (không đc tự nhiên, trong ngoài khác biệt)

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: cho tui thân phận.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: gì?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: tui muốn đi tham gia buổi gặp mặt chính thức.

Thích Phong tức thì hiểu.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: Lạc Minh Ảnh, ảnh võ cấp 72.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: acc của em trai?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: phải mà cũng không phải. Vốn tạo cho nó, nhưng nó không thích tên này, trước giờ luôn là tôi luyện, mà tôi cũng rất ít khi lên nên không mấy ai biết.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: được, vậy đi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nhưng cậu có biết hoạt động lần này là hai server chung nhau không? Người bên server cũ cũng sẽ đi.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đi thì đi, cậu đi không?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vậy lúc đó gặp.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ok.

Buổi tối trước ngày gặp mặt, Kiếm Tình vừa đánh xong ba BOSS cuối cùng của Già Lam Điện, so với vài BOSS làm nền tảng trước, hành trình nửa sau của phó bản rõ ràng hao phí tâm thần hơn nhiều.

Ra khỏi phó bản, lại gặp được đối thủ vạn năm một mất một còn, Lạc Minh Cửu Thiên, song phương rất ăn ý mà đồng thời mở hồng xấp lá cà, ngay cả một câu nói thừa cũng không có, vừa đánh là đánh tới nửa đêm.

Ngày hôm sau Lăng Dương đặc biệt dậy thật sớm —— đương nhiên, trong điều kiện không có bữa sáng để ăn chực thì chín giờ rời giường với cậu mà nói đã xem như rất sớm, nghiêm túc rửa mặt chải chuốt một phen, thậm chí còn bỏ thời gian lựa chọn quần áo.

Quần áo của Lăng Dương phần lớn đều có màu sắc sáng sủa, đầu tiên cậu thử một chiếc áo màu lam, sau đó lại đổi một chiếc màu hồng, ở trước gương xoay đến xoay đi, chung quy cứ thấy không ổn.

Bỗng nhiên cậu nhanh trí nhớ lại sự kiện Tiểu Long Nữ, không kìm được búng ngón tay.

Rốt cục chỉnh trang ổn thỏa, Lăng Dương vừa lòng nhìn bản thân áo trắng phấp phới trong gương, nhin không được mà lắc đầu đắc ý, “Trên đời này chuyện đáng sợ nhất chính là mình không biết địch nhân tồn tại còn địch nhân thì lại đối mình rõ. như. lòng. bàn. tay.”

Lăng Dương vốn định trước khi ra cửa đánh tiếng với Từ Hiền, kết quả người này chẳng biết mới sáng sớm đã đi phong lưu khoái hoạt ở đâu, không thấy bóng dáng.

Lăng Dương mang đủ mười phần tự tin, huyết sáo ra khỏi nhà, xuất phát đi tới Bảo Tháp Sơn, chuẩn bị gặp gỡ “ông chồng” tặng kèm cùng tài khoản nhân yêu năm trăm đồng của mình.

29. Chương 29

Khi chính thức tiến hành gặp mặt

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương là đặc công), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: đi Bát Bảo Sơn phải ngồi xe số mấy?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

NT

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ cuối tuần đi đạp thanh), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: đi Bát Bảo sơn phải ngồi xe số mấy?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Cậu hỏi Bảo Tháp Sơn? Số 4, số 7, số 21 và 112 đều được...

Cậu đi đến đó làm gì???

Hoạt động offline của “Hồn Đạm OL” trước giờ được tổ chức khá tùy ý, nói là buổi gặp mặt game thủ chỉ bằng nói là triển lãm game, nhưng xét thấy đây là phong cách xưa nay của NPH, các game thủ đã sớm làm quen, thậm chí còn rất vừa ý với hình thức tự do này.

Địa điểm hoạt động được chọn ở một căn đình nghỉ mát trên đỉnh núi, có vài nhân viên tổ chức nói chuyện với game thủ, những ai muốn nghe tin vụn vặt đều tụ tập trong đình, còn không ham vui thì hoạt động tự do ở bên ngoài, mục đích chính của mọi người vẫn là tới đây gặp mặt bạn net.

Khi Lăng Dương đến đỉnh núi, ở đây đã tụ tập không ít người.

Nhóm người đông nhất đã chiếm cứ căn đình nghỉ mát, Lăng Dương nhìn từ xa, một đám người tựa hồ đang vây quanh vài nhân viên công tác mặc áo thun NPH “Hồn Đạm OL” hỏi đông hỏi tây, bên ngoài đình có không ít người tụ năm tụ bảy bàn tán với nhau.

Lăng Dương không biết Dạ Lang ở đâu, nếu cũng ở trong đám người thì phải đi tìm rồi.

Cậu bị ai phát hiện, chính mình không biết Dạ Lang tên gì, hình dáng thế nào, mặc quần áo ra sao... Vậy cậu làm sao nhận ra hắn giữa vài trăm người ở đây đây?

Thân phận hiện giờ của cậu khẳng định không có giao thiệp gì với người của bang Kiếm Tình, giả vờ nhận thân càng là chuyện ảo tưởng.

Lăng Dương phiền não.

Cũng may Lăng Dương là một người thiên tính lạc quan, tìm không thấy thì thôi, coi như ra đây ngắm cảnh vậy, hiện trường còn có vài anh giai nữa mà, tỷ như anh bên kia rất là được.

Từ góc độ của Lăng Dương tuy không thể quan sát được dáng người chính diện của đối phương, nhưng từ bên cạnh có thể thấy được hai vai rộng lớn, cánh tay dài hơn người thường một ít, hai chân thẳng tắp, nếu nói anh ta là vận động viên, vậy tám chín phần là một tuyển thủ bơi lội.

Ánh mắt bị tóc mái che khuất nên không thấy rõ, cái mũi rất thẳng rất cao, nghe nói con trai như vậy thường có dục vọng rất dồi dào.

Môi hơi dày, thoát nhìn thực gợi cảm, ừm, đúng gu của Lăng Dương, cho mười điểm.

Còn về ăn mặc, sơmi đen quần đen giày da đen... Anh hai anh cool quá đi!

Cách phối màu đơn điệu như vậy mà sao anh ta có thể mặc hợp như thế, nhất là đôi bốt quân đội dưới chân, hoàn toàn trùng ngay điểm yếu của Lăng Dương.

Lăng Dương có một bí mật nhỏ không ai biết, đó là cậu yêu giày đến vô phương cứu chữa.

Đương nhiên yêu này, không phải là yêu kiểu thích mang bốt.

Hoàn toàn ngược lại, bản thân Lăng Dương chưa bao giờ mang bốt, từ trước đến nay cậu chỉ mang giày vải. Cậu yêu giày bốt, nhưng giày này nhất định phải mang trên chân người khác.

Về điểm này, cậu giải thích như sau, rất nhiều chàng trai thích trang phục nữ hầu bàn, nhưng có ai thấy chính bọn họ mặc đồ nữ hầu bàn chưa?

Lăng Dương yêu bốt, đồng dạng cũng là đạo lý này.

Lăng Dương đặc biệt yêu thích những loại giày mang sức nặng như bốt quân đội bốt xe máy, kiểu giày có cảm giác nặng mười phần này không phải ai cũng có thể mang, thí dụ như những người có vóc dáng cân xứng như Lăng Dương, nếu mang vào sẽ cho người ta cảm giác nặng chân nhẹ đầu, rất không hài hòa.

Chỉ có người chi trên phát triển, chi dưới thon dài như người trước mắt mang loại giày này mới đặc biệt đẹp mắt.

Đừng nhìn Lăng Dương hiện tại ngày ngày cày game chứ trong thời kỳ phát dục, ánh mắt của cậu được bảo vệ không khác gì mình châu dưới đáy biển, khi những đứa con trai lưu luyến ở tiệm game thì cậu ngày ngày bị bạn thân chộp cổ đi ngắm cây xanh, bị bắt ăn cà rốt sống, kết quả của việc đó là giờ thị lực của cậu hạng nhất, cho dù cách một đoạn, cũng có thể nhìn rõ từng chi tiết trên đôi bốt.

Đôi bốt này ước lượng bằng mắt thì có tám lỗ, mũi giày tròn, thân giày đen nhánh, chất liệu không rõ, nhưng đoán chừng là da bò, tính chất và độ dày hoàn toàn thích hợp để đi vào mùa này ở Hồ Sóc, không quá nóng không quá lạnh.

Từ một bên có thể nhìn thấy rõ hình dáng răng cửa dưới đế giày, thậm chí có thể tưởng tượng được cả thứ khoái cảm ma xát khiến người ta run rẩy khi đế giày gõ ghê tiếp xúc với da thịt.

Khiến Lăng Dương động tâm nhất chính là đôi bốt trên chân người này có phần trước được thiết kế hơi cong lên, tự nhiên hình thành một góc độ khêu gợi với mặt đất, nhìn vẻ như đang giơ mũi chân chuẩn bị tùy thời đập nhẹ lên thứ gì đó, tràn đầy hương vị tình sắc.

Lăng Dương vô thức liếm liếm môi, ngay cả nhịp tim cũng không tự chủ mà tăng tốc rất nhiều.

Hiếm khi gặp được một anh trai hợp khẩu vị mình như vậy, Lăng Dương quyết định phải thấy chân diện mục của đối phương một lần, thế là cậu làm bộ như lơ đãng đi về phía đối phương, còn tầm mắt thì từ đầu tới đuôi vẫn dán dính trên đôi giày mê người.

Ngay vào lúc Lăng Dương sắp tiếp cận đối phương thì chủ nhân đôi giày lui về sau một bước, để lộ ra một người khác này giờ vẫn bị chặn đằng sau.

Sau khi anh ta tránh ra, người vốn đứng tại đằng sau cũng nhờ vậy mà nhìn thấy được Lăng Dương đang đi về phía mình, ngạc nhiên hô lên: “Dương Dương!”

Sự chú ý của Lăng Dương đã tập trung hết dưới chân người kia, giờ phút này thình lình nghe có người gọi tên mình, giật bắn người, ngẩng đầu nhìn, cũng không tìm được mà kêu lên, “Mẹ nó!”

Lăng Dương kích động chạy một bước dài tới, “Hoa Hoa, sao cậu ở chỗ này?”

“Tớ đến tham gia buổi họp mặt game thủ.” Từ Hiền cũng vô cùng kinh hỉ với sự xuất hiện đột nhiên của Lăng Dương.

“Buổi họp mặt game thủ của “Hồn Đạm OL”?”

“Đúng vậy, lẽ nào cậu cũng là người chơi Hồn Đạm?” Từ Hiền hưng phấn hỏi.

“Cậu mới là người chơi khốn nạn! A không, tớ đúng là người chơi Hồn Đạm! Hoa Hoa thì ra cậu cũng là người chơi Hồn Đạm!”

“Đúng vậy đúng vậy tớ chơi Hồn Đạm trước giờ mà! Thiệt trùng hợp! Xưa giờ có thấy cậu nhắc đến đâu!”

“Xưa giờ có thấy cậu hỏi tớ đâu, tớ còn tưởng rằng bé ngoan như cậu không chơi game chứ!”

“Ban đầu là bạn tớ chơi, rồi kéo tớ vào cùng, vậy là tớ theo chơi luôn, kết quả thấy cũng được.”

Lăng Dương giương mắt đánh giá thử hai người bạn bên cạnh Từ Hiền, vừa hay đều là người cậu quen biết, bên trái là Bạo Bạo Long, bên phải không ai khác, chính là người bạn nói khổ của Từ Hiền Lăng Dương nhất kiến chung tình ngày ấy, Diệp huynh.

Ngày ấy ở cửa căn tin hai, Lăng Dương cùng đối phương chỉ có duyên gặp mặt một lần, hôm nay ban đầu Lăng Dương không nhìn thấy chính diện của đối phương, về sau sự chú ý lại hoàn toàn chạy lệch, cho nên nhìn một cái không có nhận ra.

Vốn cho rằng bản thân không quen biết ai ở đây, giờ đột nhiên một hơi bắt gặp ba người quen biết, tâm trạng Lăng Dương vô cùng kích động, rốt cục có phương pháp hỏi thăm chuyện ông xã rồi.

“Đúng rồi Dương Dương, cậu ở server mới hay cũ?” Từ Hiền hỏi.

“Hiện tại ở server mới.”

“Thật á? Bọn tớ cũng vậy, cậu chơi nghề gì, tên gì? Nói không chừng bọn mình còn từng gặp nhau kìa!”

Nếu đối phương là Từ Hiền, Lăng Dương sẽ không định giấu diếm, đang định ăn ngay nói thật thì chợt nghe Từ Hiền tiếp lời:

“Acc của tớ tên Hoa Mãn Lâu, là một tế ti.”

Lăng Dương: “...”

“Dương Dương sao vậy?”

“Cậu là Hoa Mãn Lâu?”

“Đúng.”

“Cậu là người bên Kiếm Tình?”

“Cậu biết tớ?”

“Kiếm Tình không phải bang hội Sâm Lam sao?”

“Ý? Cái này mà cậu cũng biết? A Lăng là Sâm Lam, tớ đương nhiên chung hội với cậu ấy.” Từ Hiền chỉ chỉ người bên cạnh.

“... Thì ra vậy.”

Lăng Dương vỗ trán một cái, ngu thiệt, nhìn thấy cậu ta đứng chung với Bạo Bạo Long thì phải nghĩ đến rồi chứ.

Không đúng, trọng điểm câu vừa nãy của Từ Hiền là...

“Cậu mới gọi hắn là gì?” Lăng Dương cũng bắt chước điệu bộ của Từ Hiền chỉ người bên cạnh.

“A Lăng.”

Dạ Lang là bạn từ nhỏ của Hoa Mãn Lâu, A Lăng là bạn từ nhỏ của Từ Hiền, nếu Từ Hiền là Hoa Mãn Lâu, vậy...

“Cho nên hắn là...”

“Cậu chỉ trong game? Hắn là MT bang bọn tớ, Dạ Lang.”

Đùng —— một đạo sấm rền đánh xuống, đánh cho Lăng Dương sao bay mòng mòng.

“Dương Dương, Dương Dương cậu sao vậy?” Từ Hiền quan tâm hỏi han.

Lăng Dương đỡ trán, “Không có gì, hơi choáng đầu, có thể do ngọn núi cao hơn mặt biển nên có phản ứng cao nguyên.”

“... Cao hơn mặt biển 200 mét mà cũng dẫn đến phản ứng cao nguyên?”

Lăng Dương rốt cục ổn định tâm thần, gạt đầu với “ông xã” của mình, “Chào, lại gặp nhau.”

Diệp Lăng cũng gạt đầu, “Đạo trưởng hữu lễ.”

Lăng Dương: “...”

Từ Hiền lại quay sang giới thiệu Bạo Bạo Long bên cạnh, “Người này là...”

Lăng Dương vô lực khoát tay, “Tớ biết, Bạo Bạo Long.”

“Ai là Bạo Bạo Long! Bạo cái đầu người mà Bạo Bạo Long!”

Quần chúng: “...”

Từ Hiền hưng phấn nói: “Lần trước tụ họp Hạ Đại Gia không tới, hôm nay cũng là lần đầu tớ được gặp cậu ta, Dương Dương có thấy cậu ta quen mắt lắm không?”

“Ừm... Có chút.”

“Là số 14, số 14 Lạc Minh đó! Hôm ấy đến trường chúng ta thi đấu, hai ta còn đi xem nhớ không?”

“... A

đúng ha

thiệt trùng hợp!”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Hạ Gia Uy cau mày nói với Lăng Dương, “Có phải tôi từng gặp cậu ở đâu không?”

“Đúng á, hôm đó đấu bóng rổ, tuy tôi chỉ đứng trong đám người vây xem, nhưng có lẽ vì gương mặt tôi xuất chúng quá?”

“Không đúng, ý tôi là trước đó.”

“Không có không có, tuyệt đối không có, nhất định cậu nhớ lắm, kỳ thật gương mặt tôi rất là đại chúng.”

“A!” Từ Hiền rất cục nhỏ ra trọng điểm, “Dương Dương cậu ở trong game tên gì?”

“Tên là...” Lăng Dương ngẫm nghĩ, gọi là gì nhỉ, “Lạc Minh Ảnh, đúng rồi, tớ tên là Lạc Minh Ảnh, là một ảnh võ 72.”

Sắc mặt Bạo Bạo Long tức khắc đen thui, đương nhiên bộ dáng cậu ta vốn đã đen cho nên cũng không thấy khác bao nhiêu.

Từ Hiền cũng sững người, “Cậu thuộc Lạc Minh?”

Lăng Dương lúng túng gật đầu, “... Coi như... vậy... đi.”

Thành viên hai bang đối địch gặp nhau ngoài đời, bọn họ sẽ không định cường chế PK mình chứ, đáy lòng Lăng Dương chảy hai hàng nước mắt mì sợi(_), đối phương có tận ba người, đừng nói chỉ còn có Bạo Bạo Long một chấp mười.

Từ Hiền thì vẫn còn bận cảm khái đủ kiểu kỳ diệu của duyên phận.

“Hèn chi tối qua cậu hỏi trên box tới Bảo Tháp Sơn ngồi xe nào, tớ vốn đang định hỏi cậu, kết quả đi phó bản xong quên luôn.”

“Thì đúng rồi, đánh Già Lam Điện rất hao tâm tốn sức mà.”

“Hử? Sao cậu biết tối qua bọn tớ đánh Già Lam Điện?”

“Tớ... không phải khi các cậu ra phó bản chúng ta đánh nhau à.”

“Chính xác, nhưng tớ đâu thấy cậu, làm sao cậu cấp 72 mà cũng có thể đi Già Lam Điện?”

Lăng Dương đổ mồ hôi, lời ba xạo này coi như bịa không tròn rồi.

“Có nói trên kênh bang hội, tớ nhìn thấy.”

“À à! Ra vậy!”

“Đúng rồi Dương Dương,” Từ Hiền lại nghĩ ra chuyện quan trọng, “Sao cậu lại đi Lạc Minh? Cậu quen người bên học viện thể thao?”

“Tớ...”

Lăng Dương còn chưa kịp giải thích thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có người đến gần, không chờ cậu phản ứng thì trước mặt bàn dân thiên hạ đã bị người nhẹ ôm lấy từ đằng sau.

Thân hình Lăng Dương cứng đờ, vừa định giãy giụa thì nghe thấy người này dùng âm thanh hết sức dịu dàng nói thào vào tai cậu:

“Hai.”

30. Chương 30

Tay trong tay trên Bảo Tháp Sơn

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ duyên, kì diệu không thể tả), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: thế giới thật nhỏ!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Dương Dương quả nhiên là người hữu duyên với mình ^__^

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương @ có những duyên phận rất tuyệt vời, có những duyên phận rất đau khổ), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: thế giới thật nhỏ!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Chúng ta kết hôn đi!!!

Sau khi Lăng Dương nghe thấy giọng người này thì biểu tình biến đổi, nhưng không còn giãy giụa mà buông lỏng cơ thể, cứ vậy tùy ý đối phương ôm.

Cậu trộm giương mắt nhìn về mặt ba người đối diện, Từ Hiền về kinh ngạc, Dạ Lang nhăn mày lại, về phần người còn lại...

Trong lòng Lăng Dương dâng lên sự tuyệt vọng nồng nàn.

Người đằng sau đưa sát mặt vào tai cậu, nói bằng âm điệu mờ ám chỉ có hai người mới nghe thấy:

“Đừng quay đầu lại.”

Lăng Dương thẹn thùng cười, như muốn che giấu sự ngượng ngùng của bản thân nên đưa tay cọ mũi, che miệng, trả lời người kia bằng âm lượng cũng nhỏ giống vậy:

“Cậu muốn hại chết tôi à, không thấy Bạo Bạo Long sắp phun lửa rồi sao?”

Thích Phong cười đến càng dịu dàng, “Bị Bạo Bạo Long phun chết còn đỡ hơn bị cọp cắn chết.”

Lăng Dương không nói gì.

“Này...” Khóe miệng Từ Hiền lại có dấu hiệu sắp co giật, “Cậu không giới thiệu à Dương Dương?”

Lăng Dương yên lặng, tự biết không tránh khỏi đành ử rử giới thiệu, “Hội trưởng của bọn tớ, Lạc Minh Phong.”

Diệp Lăng nghe thấy tên này, sắc mặt lập tức sa sầm.

Sau đó Lăng Dương lại tiếp tục ra dấu về phía đối diện, “Hoa Mãn Lâu, Dạ Lang, người còn lại không cần tôi giới thiệu nữa ha.”

Thích Phong nghe vậy nhếch mày với Diệp Lăng, “Yô, tình địch.” =))))

Diệp Lăng tức khắc có xúc động mở đỏ.

“Hai người có quan hệ thế nào?” Diệp Lăng chưa kịp nói gì thì Bạo Bạo Long đã giành mở miệng trước, có thể nhìn ra cậu ta đang nín nhịn cơn tức.

Lăng Dương không biết phải nói gì, Thích Phong còn quá đáng hơn, chỉ mỉm cười đầy thâm ý.

Một con “thảo nê mã” thuộc “sa mạc Mã Lặc” phi nước đại trong lòng Lăng Dương: cho dù càng giải thích càng tỏ đen, nhưng ông cũng đâu cần chứng cái về mặt để làm người ta liên tưởng bậy bạ vậy hả!

(thảo nê mã: 1 trong 10 đại thần thú của Internet TQ, là các từ đồng âm được sáng chế ra để chửi bậy mà không bị kiểm duyệt, nó có nghĩa là mother***er ^^” sa mạc mã lặc cũng vậy, nó có nghĩa là l** m* m**, nói chung rất tục, hình tượng của thảo nê mã là lạc đà alpaca, tưởng tượng ra cũng dễ thương)

“Thích Phong, cậu đừng tưởng tớ không biết Lạc Minh Ảnh là acc của cậu.”

“Đã từng,” Thích Phong gật đầu, “Tớ đưa cho cậu ta rồi.”

“Từ trước đến nay cậu chưa từng tặng tài khoản cho người khác, tớ lên tài khoản của cậu một chút cũng không cho!”

“Đây là vì cậu cứ hay dùng tài khoản của tớ chửi bới người ta trên kênh thế giới.”

“Ờ, đã nói bao lần do bọn họ chửi ông trước!”

Thích Phong nhú mày, “Bạo Bạo cậu lại nói tục.”

Lăng Dương che miệng cắn răng nghiêng lợi: “Hai người nhìn rõ hoàn cảnh rồi hăng liếc mắt đưa tình có được không, ở đây còn sờ sờ ba người này...”

Thích Phong làm bộ như lơ đãng quay đầu ra sau nhìn, tay khê dùng sức, đẩy Lăng Dương trong lòng mình ra ngoài, “Hắn xoay qua chỗ khác, đi mau.”

Lăng Dương được tự do thuận thể nhảy ra ngoài, tay trái nắm Từ Hiền, tay phải kéo Diệp Lăng, không nói một câu chuồn luôn ra ngoài.

Hai người kia thành linh bị Lăng Dương túm chặt, còn chưa rõ trắng sao gì đã bị đối phương lôi đi, ngay cả thời gian phát biểu nghi ngờ cũng không có.

Hạ Gia Uy ù ù cạc cạc nhìn người vừa được Thích Phong ôm chạy vụt đi, còn kéo theo hai người trong bang mình —— tình huống này là sao?

Cậu vừa muốn mở miệng hỏi rõ Thích Phong thì thấy một người sắc mặt không tốt đi tới.

“Là cậu.” Người kia nói.

Hạ Gia Uy không biết người này, phỏng chừng ý của người này tám phần là Thích Phong.

Quả nhiên Thích Phong gật đầu, “Cậu cũng tới.”

Người đến đánh giá trái phải một lượt, “Lăng Dương đâu?”

“Muốn ngắm linh dương thì đi sở thú, trèo lên núi làm gì.” Thích Phong nói mặt không đổi sắc.

“Cậu còn giả vờ? Tôi vừa nhìn thấy cậu ta ở đây, chớp mắt người đã chẳng thấy tăm hơi.” Mặt hắn đã có vẻ tức giận.

“Ồ, thì ra ý cậu là Tiểu Linh Dương, tiếc quá, cậu tới trễ một bước, cậu ta vừa rời đi cùng lao công.”

“Cậu nói gì?”

Thích Phong cười, “Đừng hiểu nhầm, ý nghĩa như mặt chữ.”

Hắn cau mày, “Nghe nói Lăng Dương gần đây rất thân với cậu?”

“Nghe nói? Máy người nghe tin vĩa hè ở đâu thế, sao tới giờ tôi chưa từng nghe nói qua?”

Có thể nhìn ra người kia vài lần rất muốn phát hỏa nhưng đều cực lực nhịn xuống.

“Thích Phong, Lăng Dương bây giờ hề nhìn thấy tôi là bỏ chạy, cậu rốt cuộc có biết vì sao không?”

“Biết.” Lần này Thích Phong trả lời rất thẳng thắn.

“Cậu thật sự biết? Vì sao?”

“Lăng Dương là động vật ăn cỏ, cậu là động vật ăn thịt, Lăng Dương nhìn thấy cậu bỏ chạy không phải rất bình thường à?”

Đối phương rốt cuộc phát hỏa, “Cậu rốt cuộc có thể nói một câu đứng đắn không!”

“Có, nếu đột nhiên có người gọi điện thoại đến chửi tôi một trận, phỏng chừng tôi cũng chả muốn gặp hắn làm gì.”

Người nọ nghe xong lời của Thích Phong thì vô cùng kinh ngạc, “Làm sao cậu biết?”

“Bởi vì khi ấy tôi ở ngay hiện trường, à không, nói đúng hơn, cú điện thoại kia là tôi bắt.”

“Cậu bắt??”

“Ừ, khi ấy Lăng Dương không tiện tiếp điện thoại, tôi còn tốt bụng giúp cậu ta mở loa ngoài.”

“Cậu...”

“Xin lỗi, nếu biết trước cậu nói năng quá đáng như vậy, tôi đã không mở truyền hình trực tiếp, a, để tôi nhớ thử, lúc ấy có mấy người ở hiện trường nhỉ...”

“Đủ rồi!”

Đôi phương hiển nhiên đang rất kích động, nửa ngày mới bình tĩnh lại, “Cậu có thể giúp tôi chuyển một câu không?”

Thích Phong nhét hai tay vào túi, “Nếu như là giải thích thì đẹp, nếu như là cậu sắp cuốn xéo thì rất vui lòng chuyển giùm.”

Người nọ yên lặng, “Tôi sắp phải đi thực tập ở cơ sở phụ (một trường học thì có nhiều cơ sở), cậu bảo cậu ta về sau không cần hao tâm tránh tôi nữa.”

Thích Phong gật đầu, “Quả nhiên là ý sau, nguyện ý cống hiến sức lực.”

Người nọ đi rất xa rồi, Hạ Gia Uy làm cảnh ở một bên nửa ngày mới kịp phản ứng, “Người vừa nãy có chút quen mắt, hình như tớ đã gặp ở đâu rồi.”

Thích Phong lắc đầu, “Không có, cậu nhất định nhớ nhầm, kỳ thật gương mặt hắc rất đại chúng.”

Bên kia Thích Phong vòng vo với vị khách không mời, bên này Từ Hiền và Diệp Lăng còn đang bị Lăng Dương kéo chạy như bay.

“Dương Dương, cậu trốn cái gì?” Từ Hiền đi bước nhỏ đằng sau Lăng Dương, vừa đi vừa hỏi.

“Cọp chúa đến rồi, không trốn sẽ bị ăn thịt.” Lăng Dương nói, không thèm quay đầu lại.

“Có ý gì?” Từ Hiền không hiểu.

“Ý là đi mau, đừng ở đó làm bóng đèn.” Đùa à, đây chính là Báo Báo Long của học viện thể thao nha, đánh cho một quyền thì truyện võng du có thể trực tiếp sửa thành truyện trùng sinh luôn.

“Tớ nói Dương Dương, người vừa rồi...” Từ Hiền nghĩ ra chỗ không thích hợp, “Cậu quả nhiên quen số 7 của Lạc Minh.”

“Ừ, hồi trước gặp qua một lần.” Lăng Dương phịa đại một câu.

“Gặp một lần mà thân như vậy? Hắc có thể ôm cậu luôn? Vậy một lần của cậu chẳng lẽ là một...” Từ Hiền đột nhiên ý thức bên cạnh còn tồn tại Diệp Lăng, đúng lúc ngậm miệng.

Lăng Dương quay đầu trừng mắt nhìn Từ Hiền, dám ngang nhiên nói mấy thứ có có không không này ở trước mặt chồng mình, thật đúng là chán sống.

Để Dạ Lang biết Linh Đang Nhi trộm leo tường sau lưng hắc, còn không thiên cậu luôn à.

Đi tới chỗ không xa, một người đứng dưới tàng cây, đưa lưng về phía ba người, mặc đồ thường màu trắng, hai tay nhét túi, cái dáng nổi bật ấy, không phải Tiểu Bạch Long thì còn ai.

Từ Hiền là người phát hiện đầu tiên, chớp chớp đôi mắt to.

“Dương Dương, tớ phát hiện cậu có nhiều kẻ thù thật đấy.”

Không cần Từ Hiền nói rõ, Lăng Dương cũng đã nhìn thấy.

“Đậu xanh rau má, đúng là oan gia ngõ hẹp.”

Lăng Dương lại kéo hai người xoay đầu đi sang một hướng khác.

“Cậu sẽ không định mang bọn tớ cùng nhảy núi chứ hả?” Từ Hiền bắt đắc dĩ nói.

Lăng Dương đột nhiên dừng lại, quay đầu dùng vẻ mặt đáng thương nhìn Từ Hiền, mở bệch đến sắp òa khóc.

“Được rồi được rồi, tớ giúp cậu đổi phỏ.”

“Hoa Hoa, cậu đúng là người tốt nhất trên đời này!”

“Thu hồi cái mác người tốt của cậu lại, tớ không thèm.” Từ Hiền gạt tay Lăng Dương, quay đầu đi về hướng Bạch Lung.

“Ngàn vạn lần đừng để hần biết cậu tới tham gia buổi họp mặt!” Lăng Dương đột nhiên nhớ ra, dặn với theo.

Từ Hiền không quay đầu lại, “Biết biết, tớ đến đây đập thanh cuối tuần được chưa?”

Rốt cục chỉ còn lại hai người Lăng Dương và Diệp Lãng, Lăng Dương thấy không xa là đường lát gỗ đi xuống núi, dứt khoát đi qua.

Nguy hiểm giải trừ, bước chân Lăng Dương cũng chậm lại, không vội vàng tiến lên như hồi nãy mà ngược lại nhịp chân thông thả như có điều suy nghĩ, người không biết còn tưởng cậu đang nhàn nhã du sơn.

Suy nghĩ của Lăng Dương đã sớm bay tới chín tầng mây, tầm mắt cố định tại một điểm nào đó trước mặt, biểu tình nghiêm túc chưa từng có.

Diệp Lãng thấy cậu đang trầm tư nên không mở miệng quấy rầy, chỉ cúi đầu nhìn bàn tay còn đang bị Lăng Dương kéo, nghĩ bụng có nên rút không đây?

Hai bạn trai tay trong tay đi du sơn, nghe có vẻ hơi kinh khủng.

Chẳng qua...

Có hai cô gái đi lướt qua hai người, trong lúc vô ý phát hiện hai người dắt tay nhau, con mắt lập tức sáng lên.

Chưa đi được mấy bước đã nghe hai người ở đằng sau nhỏ giọng hú hét.

Lăng Dương nghe thấy động tĩnh, bấy giờ mới thu hồi suy nghĩ, phát hiện Diệp Lãng vẫn còn đi theo mình.

“Sao anh còn ở đây?” Lăng Dương nghi hoặc hỏi.

Diệp Lãng không nói gì cúi đầu giấu nhìn.

Lăng Dương cũng cúi đầu nhìn theo, vội vàng buông tay, “A, xin lỗi.”

Diệp Lãng lắc đầu.

Lăng Dương sọc đen, “Anh giai ngẫu, với ai anh cũng đều ngẫu như vậy sao? Hai ta tốt xấu cũng thân quen như này, ngay cả một câu cũng không có.”

Diệp Lãng nhăn mày, “Hình như chúng ta mới gặp nhau lần thứ hai.”

Lăng Dương đập trán, phải ha, bấy giờ cậu là Lạc Minh Ảnh.

“A, cái đó, ý tôi là trong game, chung quy có tương... ấy tương sát, không phải có câu không đánh không quen biết sao?”

Diệp Lãng gạt đầu, “Có lẽ vậy, tôi không nhớ rõ, nhưng cậu chưa mẫn cấp, tôi hần không có chủ động giết cậu.”

“Anh và Hoa Hoa là bạn từ nhỏ, tôi và cậu ấy là quan hệ sống chung, hai chúng ta nên là bạn tốt của nhau, anh nói có đúng không?”

Diệp Lãng do dự gạt đầu một cái, tính cách của hần vốn bó tay với những người trời sinh tự nhiên thân thiện như này.

Nhưng sống chung... lẽ nào không phải gọi là thuê chung sao?

“A, đúng rồi, anh tên là...?”

“Diệp Lãng.”

Thì ra hai chữ Dạ Lang bắt nguồn từ đây, Lăng Dương đã hiểu.

“Tôi gọi anh là anh Lãng được chứ? Hoa Hoa gọi tôi là Dương Dương, anh cũng có thể gọi tôi là Dương Dương.”

Diệp Lãng cúi đầu, người này đúng là chẳng khách sáo chút nào.

Hiện giờ tạm thời không nhắc tới tâm tình của Diệp Lãng, Lãng Dương bây giờ chính đang mở cờ trong bụng.

Vốn cậu đến đây với mục đích trên cột “ông chồng” mình một chút, kết quả không ngờ lại có kinh hỉ ngoài ý muốn.

Kể từ sau khi biết đối tượng mình nhất kiến chung tình là trai thẳng đã có vợ, Lãng Dương liền ủ rũ chán chường rất lâu.

Phải biết trên đời này Lãng Dương không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ trai thẳng đã có vợ, kiểu người này cậu từng chạm vào một lần và đã chết không toàn thây, đánh chết cũng không dám tái phạm lần thứ hai.

Còn người trước mắt là trai thẳng không sai, hần có vợ cũng không sai... Nhưng vợ của hần là mình nha! Lãng Dương vui mừng nghĩ.

Cái này căn bản là từ BOSS cấp xương khô hạ một phát xuống thành quái ngân anh dã ngoại, đánh chết không áp lực! (quái ngân anh aka quái hiểm, quái này sức mạnh như quái thường, nhưng rơi trang bị rất tốt)

Nghĩ đến đây, tâm tình Lãng Dương không khỏi phơi phới, vừa đi vừa không dần được mà nhếch khóe miệng.

Diệp Lãng thấy cậu một khắc trước còn mang vẻ nghiêm trọng, không bao lâu lại mặt tươi như hoa, hoàn toàn đoán không ra người này đang nghĩ gì.

“Có vẻ như cậu đột nhiên rất vui?”

“Ừ, nghĩ đến vài chuyện rất vui vẻ.”

Diệp Lãng vừa định hỏi là chuyện gì thì vô tình thấy được tay trái của Lãng Dương, nhớ ra một chuyện.

“Tay cậu khỏi rồi?”

Nụ cười trên mặt Lãng Dương biến mất, cậu vội vàng quay đầu, kinh ngạc há miệng, không rõ sao đối phương lại thỉnh linh hỏi cái này.

Chẳng lẽ anh ta biết chuyện gì?

đã xuất hiện nhân vật phụ cuối cùng, chính là cái người không cười thì giống Michael Scofield mà cười thì giống Châu Tinh Trì á, mỗi nhân vật trong đây đc tác giả gán cho hình tượng rất cụ thể gắn liền với nickname cho nên mọi người đọc kỹ để tránh nhầm lẫn

một xì poi nhỏ nhỏ về Thích Phong: relationship giữa bạn ấy và Lãng Dương có thể tóm gọn lại trong năm chữ: anh hùng kính anh hùng, quan hệ rất sơ giao cho nên Bạo Bạo Long nhìn ai cũng thấy quen quen mà chẳng nhớ đứa nào với đứa nào là vậy. Dù thế Thích Phong là người đã hết mình bao che cho Lãng Dương từ đầu đến cuối (>_<) đọc="" những="" đoạn="" này="" giảng="" xé="" giữa="" sự="" cool="" của="" sói="" ca="" và="" dịu="" dàng="" của="" đại="" thần="" (= ">_<) bắn="" loạn="" mà="" không="" đc="" xi="" poi="" thiệt="" là="" một,="" làm="" những="" truyện="" như="" này="" rất="" ngứa="" miệng="" nhưng="" không="" thể="" nói="" nhiều="" bởi="" vì="" hết="" 50%="" cái="" hay="" nằm="" ở="" sự="" bất="" ngờ="" t^t="" cho="" nên="" các="" bạn="" có="" ngứa="" ngứa="" thì="" ráng="" đọc="" qt="" chứ="" đừng="" đọc="" xì="" poi="" hen="" ^^="" p/s="" lạc="" đà="" alpaca="" là="" em="">

31. Chương 31

Ngày mùa thu nhị kiến khuynh tâm

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương nhị kiến khuynh tâm), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: mùa xuân của Tiểu Linh Dương đã trở về

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Là la lá là la, cuộc đời vẫn đẹp sao ~()

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ tìm gấp cao tăng biết bắt yêu đạo), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: mùa xuân của Tiểu Linh Dương đã trở về

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Không phải chứ, cậu lại nữa???!!

Cầu cao tăng đắc đạo làm phép, tốc tốc thu yêu đạo này!

Lăng Dương không chắc lắm đối phương rốt cuộc biết những gì, đành giả ngu, “Tay của tôi... làm sao?”

“Tiểu Hiền nói cậu gãy xương ngón tay.”

Lăng Dương cúi đầu, thở phào một hơi, may là không nói nhầm, nhưng Hoa Hoa vì lẽ gì mà đặc biệt nhắc chuyện này với Diệp Lăng?

Hơn nữa nếu đã nói chuyện này, không biết còn nói gì nữa không, lỡ như nói thứ không nên nói...

Không được, trở về phải qua chỗ Hoa Hoa nộp một tờ memo mới được.

“À, cái đó hả, đã sớm khỏi rồi, chẳng qua là vết thương nhỏ, nghiêm khắc mà nói thì cũng không tính gãy xương, chỉ là nứt xương thôi.”

“Nứt xương cũng coi như một loại gãy xương.”

“Ặc, dù sao cũng không nghiêm trọng đến vậy.”

“Tiểu Hiền nói cậu trượt băng té gãy?”

Hai chữ trượt băng lóe lên trong đầu Lăng Dương, nháy mắt cậu đã hiểu.

Dạ Lang cũng từng hỏi Linh Đang Nhi vấn đề này, hần hoài nghi mình!

Nhưng tóm lại hần làm sao nghi ngờ đến mình, chẳng lẽ bởi vì Tiểu Linh Dương và Lăng Dương?

Lần đầu tiên Lăng Dương cảm thấy mình đặt nickname chẳng hay ho gì.

“Đúng vậy, khi trượt băng bị té, không cẩn thận đập trúng mặt băng.”

“Sao lại muốn chơi loại thể thao nguy hiểm như này?”

“Nguy hiểm à? Đâu có, lần trước chỉ là ngoài ý muốn, lại nói trượt băng còn là môn bắt buộc của trường tôi kia.”

“Vậy sau này phải cẩn thận.”

Lăng Dương gật đầu, “Đương nhiên.”

“Vừa rồi tại sao cậu muốn chạy?”

“Tôi...” Lăng Dương vốn đã quên chuyện này, bị Diệp Lăng nhắc như vậy, lại nhớ ra.

Hắn quả nhiên đến đây, là đến tìm mình ư? Không biết vừa rồi có bị hắn nhìn thấy không, nếu nhìn thấy, Thích Phong hẳn sẽ giúp mình ngăn lại ha, làm một chiến hữu, người này vẫn tương đối đáng tin.

Vốn không muốn tham gia buổi họp mặt hôm nay chính vì muốn trốn hai người kia, nếu không phải vì một câu nói của Dạ Lang thì mình cũng không mạo hiểm đến nơi này, còn suýt bị bắt tại trận.

Nhưng cũng may có quý nhân tương trợ, cuối cùng hữu kinh vô hiểm, trở về phải cảm ơn hai vị ân nhân đằng hoàng mới được.

Diệp Lăng thấy cậu lại lâm vào trầm tư không hề báo trước, không giấu được quan tâm, “Cậu không sao chứ?”

“Hử?” Lăng Dương giật mình, “A, xin lỗi, tôi lại thất thần rồi phải không?”

Mắt thấy Diệp Lăng còn muốn nói gì thêm, Lăng Dương nhanh chóng chuyển đề tài.

“Đúng rồi, Hoa Hoa nói anh là MT Kiếm Tình?” Với tư cách hai game thủ gặp mặt lần đầu, lúc này đáng lẽ phải bàn về chủ đề thông thường nhất mới đúng.

“Ừ.”

“Thật lợi hại!”

“Làm gì có.”

“Tôi sùng bái MT nhất! Một người bảo vệ cả đoàn người, siêu oai phong!” Đùa, chính mình ở chung với Dạ Lang lâu như vậy, còn không biết đối phương thích nghe cái gì à?

“Tạm tạm.” Diệp Lăng trả lời qua loa, đúng thật là trong ngoài bất nhất.

“A, tôi thấy chơi chiến sĩ rất vất vả, một người phải chống đỡ nhiều thương tổn như vậy, nhất là MT, đi theo sau MT có cảm giác an toàn nhất!” Câu này tuyệt đối là từ đáy lòng Lăng Dương, cũng gần như là tiếng lòng của mỗi trị liệu, khi đi phó bản chỉ cần nhìn thấy tấm khiên trên lưng người đằng trước đã thấy an tâm lắm rồi. (vũ khí của MT là khiên với kiếm)

“Cậu là ảnh võ, chẳng lẽ không phải đứng sau lưng BOSS à? Làm sao ở đằng sau MT?”

“Ặc,” Lăng Dương nghĩ, cái thân phận chết tiệt này, “Tôi thao tác không tốt, thường xuyên xoay vòng xoay xoay choáng đầu luôn.”

“Vậy cậu phải luyện tập nhiều hơn nữa, ảnh võ có rất nhiều kỹ năng phải dùng sau lưng.”

“... Ừ!”

“Anh chơi trò này bao lâu rồi?” Nếu đường này đã không thông, vậy đổi hướng khác hỏi.

“Hơn nửa năm.”

“Mãn cấp chưa?” Ý? Hình như hơi thừa.

“...Dĩ nhiên rồi.” Diệp Lăng giật khóe miệng.

“Kết hôn chưa? A ý tôi là trong game.” Đề tài chuyển thực tự nhiên có đúng không!

Đối phương khựng bước, sau đó lại đáp như không có việc gì, “Rồi.”

“A, vậy vợ anh tên gì?”

“Linh Đặng Nhi.”

“Nghe có vẻ là một mỹ nữ... Sao cô ấy không đi cùng anh?”

“Cô ấy ngưng ngưng.”

Ngưng ngưng cái mốc xì! Ông lớn bằng ngần này còn chưa biết cái gì gọi là ngưng ngưng đâu nhó!

“Ha ha ha, tính cách đáng yêu thật.”

“Ừ.”

“Nhưng anh nhắc tới Linh Đang Nhi...” Lăng Dương cố ý làm vẻ suy tư, “Hình như tôi từng nghe chuyện về cô ấy, không biết có phải trùng tên hay không...”

Lăng Dương dè dặt hỏi: “Hình như có người ở trên thế giới nói cô ấy lừa tiền lừa card phải không?”

Diệp Lăng liếc xéo cậu, “Cậu cũng nghe nói? Hồi trước cô ấy bị hack tài khoản.”

“Vậy à,” Lăng Dương gật đầu, “Tay hacker đó đúng là đáng hận.”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mấy người bị lừa cũng quá trời xui xẻo.”

“Tôi thay cô ấy trả tiền hết rồi.”

“Ý? Không phải anh lừa, tại sao anh lại phải trả thay cô ấy?”

“Bởi vì tôi là chồng.”

“Anh đúng là một người đàn ông có trách nhiệm.”

“Chuyện phải làm.”

Nói cũng thật động lòng người quá đi.

“Nhưng... làm sao anh biết đối phương thực sự bị trộm acc mà không phải gạt anh chứ?

“Tôi tin cô ấy.”

Cũng bởi vì anh tin nên mới bị lừa thê thảm vậy đó!

“Lỡ như... cô ấy chẳng qua gạt anh mình bị trộm acc, chứ kỳ thật là vì lừa tiền của anh nên mới tiếp cận anh, thậm chí có khi bản thân còn là nhân yêu?”

Diệp Lăng nhú mày, “Cậu muốn nói gì?”

Lăng Dương quơ tay, “Đừng nghiêm túc như vậy, tán gẫu thôi mà.”

“Tôi chưa từng cân nhắc vấn đề đó.”

Lăng Dương ngẩng đầu nhìn trời, “Nhìn ra được trước đây anh rất thích cổ.”

“Ừ.”

“Vậy còn bây giờ?”

Trong đầu Diệp Lăng hiện ra hình ảnh người nọ kéo đường lượn sóng chạy như bay.

“Kỳ thật chỉ là chơi game thôi, có một số việc không thể coi là thật.”

Bước chân Lăng Dương lão đạo, Diệp Lăng theo bản năng đỡ lấy, “Cẩn thận.”

Trong bụng Lăng Dương nhanh chóng hiện lên đủ loại kế hoạch bẻ cong Dạ Lang.

Dùng thân phận chân thật quyến rũ hắn? Đối phương là trai thẳng, làm như vậy hình như hơi khó, chủ yếu là bản thân có vết xe đổ, bị rấn cấn một lần, sợ dây thừng mười năm.

Dùng thân phận Linh Đang Nhi quyến rũ hắn? Phương án này thoát nhìn khá đáng tin, có câu nhất cự ly nhì tốc độ, mấy tiểu thuyết võng du mình xem không phải có rất nhiều trai thẳng bị bẻ cong trong game sao?

Nghĩ đến đây, Lăng Dương trầm hạ quyết tâm.

“Mặc dù chỉ là chơi game, nhưng tình cảm là thật, tôi đoán vợ anh nhất định rất thích anh.”

Diệp Lăng sọc đen, người kia thích mình? Nghĩ thôi đã thấy cực khủng bố.

Cậu ta tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng những lời cậu ta nói không có lấy một câu là thật.

Ví như chuyện mình là đồ đệ của Tiểu Linh Dương...

“Lạc Minh Ảnh... là tài khoản duy nhất của cậu?”

“Đúng, sao vậy?”

“Vừa nãy nghe các cậu nói chuyện có vẻ như tài khoản này là Lạc Minh Phong cho cậu, phải không?”

“Ồ, đúng, hẳn gọi tôi đến chơi chung, tôi nói lười luyện cấp, hẳn liền cho tôi cái tài khoản.”

“Cậu không phải Yên Đại à, làm sao quen biết hẳn?”

“Bọn tôi là bạn net biết nhau qua diễn đàn.”

“Diễn đàn gì?”

Lăng Dương vừa định nói diễn đàn liên hợp thì nghĩ đến nickname trên BBS của mình là Tiểu Linh Dương, Diệp Lăng cũng là sinh viên làng đại học, tám phần cũng biết lên BBS, chẳng qua không vào box HOMO mà thôi, vội vã bịa đại một diễn đàn khác cho qua chuyện.

“Ồ, là một diễn đàn bản địa của tổ chức những người thích “phượt”.”

Diệp Lăng do dự giây lát, “Nếu cậu ghét luyện cấp thì tôi có thể dẫn cậu.”

“Thật sự? Một lời đã định!”

“Ừ.”

Hai người trò chuyện câu được câu không, chốc lát sau đã đi tới bờ hồ dưới chân núi, có không ít cặp tình nhân đang ở đây anh anh em em.

Bên hồ có người bán hàng rong đang chào mời thức ăn cho cá và chim bồ câu, cá chép và bồ câu ở đây đều được cho ăn đến mức có xu thế chim sa cá lặn —— vì đã ăn đến béo núc.

“Chúng ta đi cho bồ câu ăn.” Lăng Dương thích tất cả các loài chim, nhìn thấy đã hưng phấn không thôi, bất giác lại nắm lấy tay người bên cạnh, ý bảo đối phương đi nhanh lên.

Diệp Lăng im lặng nhìn hai người lại nắm tay lần thứ hai, nghĩ bụng người này thật thích đụng chạm tay chân...

“Cậu rất thích bồ câu?” Diệp Lăng quan sát mấy con động vật ú na ú nân trên mặt đất, hẳn thật sự nhìn không ra chúng nó có tất yếu cho ăn, hẳn vẫn cho rằng chỉ có trẻ con mới thích cho bồ câu ăn.

“Tôi thích tất cả các loài chim.”

“Tại sao?”

“Vì chúng biết bay.”

Lăng Dương mua thức ăn chim, bắt đầu hăng hái cho bồ câu ăn.

Diệp Lăng đứng một bên tìm bệ đá, đút ngón cái vào túi quần, nửa đứng nửa dựa nhìn Lăng Dương cho ăn.

Lăng Dương chốc lát thì ngồi xổm trên mặt đất, dụ bồ câu đến ăn thức ăn trên tay mình, bồ câu ở đây không hề sợ người, thoải mái giành giật nhau trên mặt đất; chốc lát thì vùng vằng nắm từng nắm thức ăn ra ngoài, đàn bồ câu đập cánh đuổi theo, vờn xung quanh Lăng Dương.

Hôm nay Lăng Dương bên trong mặc áo thun, bên ngoài khoác một chiếc sơ mi trắng có vẻ tùy tiện, đến cúc áo cũng không cài cái nào, hoàn toàn ăn mặc theo sở thích của Diệp Lăng.

Vạt áo của cậu tung bay theo gió, giống như bản thân đang cùng nhảy múa với bồ câu.

Lăng Dương đứng dậy, mở bàn tay chứa đầy thức ăn, lập tức có bồ câu bay đến mổ trên tay cậu, nhìn từ xa tựa như Lăng Dương đang cùng chim chóc nói chuyện.

Cũng chẳng biết bồ câu nói với cậu những gì mà Lăng Dương đột nhiên quay đầu, phát hiện Diệp Lăng đang nhìn mình, ánh mắt cong thành hình trăng non, khóe miệng khẽ nhếch lên, lại lộ ra nụ cười lần đầu tiên gặp mặt, bồ câu trắng phau cất cánh bay lượn bên thân cậu.

Diệp Lăng bất giác nhìn đến ngẩn ngơ.

32. Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Không được phép kì thị chủng tộc

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, box thảo luận game

Tiêu đề: buổi họp mặt Hồ Sóc cuối tuần, NPH hé lộ nội dung gói mở rộng mới

Người gửi: Thám Tử

Nội dung: đại khái sửa sang lại như sau, nếu có quên xin hãy bổ sung:

- Tân phó bản đoàn đội 25 người (chỉ có hình thức H, nghe nói độ khó rất cao);
- Mở cuộc thi quý mới (quý hai), bộ trang bị S2 tương ứng cũng sẽ cho ra mắt;
- Sân đấu theo hình thức trăm người phá quan (thi võ), chia ra các kiểu một người và theo nhóm, khiêu chiến và sống còn, cụ thể làm gì NPH chưa tiết lộ;
- Cử Hiếu Liêm (có nghĩa là đề cử người có hiếu và thanh liêm, đây là một chế độ lựa chọn quan lại vào thời nhà Hán) (thi văn), sáu giờ mỗi đêm có thêm một hoạt động đáp đề, nghe nói kho đề chính thức có hơn vạn đề bài...;
- Gia tăng quốc khố, có thể quyên thành phẩm sản xuất đổi danh vọng quốc gia, hình như danh vọng tương ứng với hệ thống quan giai, có điều chủng loại sản phẩm mà quốc gia thu là ngẫu nhiên;
- Bảng xếp hạng có thêm bảng khoa cử, gồm bảng tổng điểm, bảng văn, bảng võ, sẽ có thêm bảng tình nhân, xếp theo giá trị tình nghĩa vợ chồng, đoán chừng là vì để bán đạo cụ giá trị tình nghĩa, cùng bảng danh vọng quốc gia;
- Nghe nói có thể sẽ tăng thêm một vài nhiệm vụ hằng ngày thuần tính chất giải trí, v.v...

hệ thống [Dạ Lang] đăng nhập.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã

~ nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: a không đúng không đúng, là ông xã

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không cần thận đánh dài quá, ông xã không nhìn thấy gì hết!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ô ô ô đừng nhốt em mà!!

Diệp Lăng vừa lên mạng đã thấy tình cảnh này, thậm chí từ giữa các hàng chữ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ luống cuống tay chân của người đối diện, Diệp Lăng trước giờ luôn nghiêm túc cũng hiếm được một lần bị chọc cười.

Chẳng qua hôm nay tâm trạng hắn không tồi, vốn cũng không định nhốt đối phương vào phòng tối.

nói chuyện riêng Dạ Lang: được, hôm nay không nhốt cậu.

đội ngũ [Dạ Lang] gia nhập đội ngũ.

đội ngũ Linh Đang Nhi: ông xã, buổi họp mặt ban ngày vui không?

đội ngũ Dạ Lang: tạm tạm.

Lăng Dương tắc lưỡi, trả lời kiểu gì thế.

đội ngũ Linh Đang Nhi: nhìn thấy người bên NPH không? Bọn họ nói thế nào?

đội ngũ Dạ Lang: không thấy.

đội ngũ Linh Đang Nhi: ủa? Vậy anh đi làm gì?

đội ngũ Dạ Lang: gặp người trong bang.

đội ngũ Linh Đang Nhi: == mấy người đều là bạn học, gặp ở trong trường được rồi, còn đặc biệt chạy tới buổi họp off gặp mặt, dư hơi vậy.

đội ngũ Dạ Lang: cũng có người chưa gặp qua.

đội ngũ Linh Đang Nhi: thí dụ như?

đội ngũ Dạ Lang: gặp được Hạ Đại Gia.

đội ngũ Linh Đang Nhi: Bạo Bạo Long á (o) có phải hấn rất đáng sợ không ?

đội ngũ Dạ Lang: nhìn có vẻ đánh nhau được.

Không phải có vẻ đánh nhau được, mà là rất đánh nhau được, biết không!

đội ngũ Linh Đang Nhi: còn ai nữa?

đội ngũ Dạ Lang: gặp được gian phu của cậu.

đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

đội ngũ Dạ Lang: người thật còn ngứa đòn hơn trong game.

đội ngũ Linh Đang Nhi: Bọn tui trong sạch!

đội ngũ Linh Đang Nhi: còn ai không?

đội ngũ Dạ Lang: không.

đội ngũ Linh Đang Nhi: chỉ vậy? Chán phèo, còn tưởng anh sẽ có điểm ngộ gì cơ ==

đội ngũ Dạ Lang: tôi tham gia buổi họp mặt game thủ, cậu cho là đại hội xem mắt à?

Bị bỏ qua, Lăng Dương khó chịu cào bàn, chuyện xem mắt, có thể nhân tiện làm mà!

Nhưng như vậy cũng tốt, bản thân hiện giờ là đối tượng hoài nghi số một của đối phương, cứ an phận thủ thường thì tốt hơn.

Đúng rồi, còn phải nhớ thông đồng chút khẩu cung với đồng bọn nữa...

Bởi vì hai người ban ngày không login, lúc này vừa hay tổ đội đi giải quyết nhiệm vụ hàng ngày.

Không biết có phải là ảo giác của Lăng Dương không mà hôm nay Dạ Lang nói nhiều hơn mọi khi, cho dù chỉ nhiều hơn xiu xiu, nhưng tựa hồ đã đủ tuyên bố chủ nhân của acc này có tâm trạng tốt hơn ngày thường rất nhiều.

đội ngũ Linh Đang Nhi: ông xã hôm nay hình như tâm trạng anh rất vui?

đội ngũ Dạ Lang: làm sao thấy được?

đội ngũ Linh Đang Nhi: ờ, trực giác?

đội ngũ Dạ Lang: người ta nói trực giác của phụ nữ rất chuẩn, chẳng lẽ cậu là phụ nữ?

đội ngũ Linh Đang Nhi: rất xin lỗi, ở phương diện này em chỉ có thể vĩnh viễn cho anh thất vọng ()

Diệp Lăng nhìn đối thoại trên màn hình, không kèm được mà hỏi ra nghi vấn trước giờ trong lòng.

đội ngũ Dạ Lang: cậu thật sự thích con trai?

đội ngũ Linh Đăng Nhi: thấy ghét, ông xã đến giờ còn nghi ngờ trái tim hết sức chân thành của người ta (^)

đội ngũ Dạ Lang: các cậu cũng là con trai, làm sao có thể gọi một người cùng giới là ông xã tự nhiên như vậy, không thấy kỳ quặc à?

Lăng Dương biết từ “các cậu” ngoài mình ra còn có ý chỉ kẻ tiền nhiệm đã lừa gạt tình cảm của Diệp Lăng, cậu cảm thấy rất bất mãn với việc bản thân bị đánh đồng cùng một kẻ lường gạt.

“Ông xã” được gọi với mục đích lường gạt và “ông xã” được gọi nhân danh vì tình yêu làm sao có thể giống nhau? Cậu đây là vì yêu vì yêu đó!

đội ngũ Linh Đăng Nhi: con trai thì tại sao không thể gọi ông xã, không biết có con trai trời sinh đã thích con trai à? Chẳng lẽ ông xã kỳ thị đồng tính luyến ái?

đội ngũ Dạ Lang: khuynh hướng *** của Hoa Mãn Lâu đâu phải cậu không biết, tôi và nó biết nhau từ tiểu học, cũng coi như bạn bè thân thiết nhất rồi.

đội ngũ Linh Đăng Nhi: (o), vậy sao anh còn chưa bị cong?

đội ngũ Dạ Lang: logic kiểu gì thế, thì ra bạn nói khổ của cậu đều bị cậu bẻ cong?

đội ngũ Linh Đăng Nhi: bạn nói khổ vốn để bẻ cong mà ()

đội ngũ Dạ Lang: trong giới các cậu có một câu rất nổi tiếng.

đội ngũ Linh Đăng Nhi: câu gì?

đội ngũ Dạ Lang: “Tôi không phải đồng tính luyến ái, chẳng qua người tôi thích vừa hay là đồng tính.”

đội ngũ Linh Đăng Nhi: đúng là có câu như vậy, nhưng hình như dùng hơi thái quá, hơn nữa tôi cũng không đồng ý quan điểm này lắm.

đội ngũ Dạ Lang: nhưng câu này dùng với tôi lại rất thích hợp.

đội ngũ Linh Đăng Nhi: có ý gì? Chẳng lẽ anh??

đội ngũ Dạ Lang: tôi không kỳ thị đồng tính luyến ái, chẳng qua người tôi kỳ thị vừa hay là cậu.

đội ngũ Linh Đăng Nhi: ... ông xã đừng mà (T T)

Lăng Dương còn đang muốn lý luận thêm với Diệp Lăng thì thành linh nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, biết là Từ Hiền đã về, vội vàng tìm lý do logout.

đội ngũ Linh Đăng Nhi: a, đạo viên đến tra phòng ngủ, em off trước.

đội ngũ Linh Đăng Nhi: ông xã ngủ ngon, MOA (3)

hệ thống [Linh Đăng Nhi] đăng xuất.

Diệp Lăng đưa mắt nhìn thời gian dưới góc phải màn hình, nghĩ thầm đạo viên của bọn họ siêng dữ, giờ này mà còn tra phòng ngủ.

Nhưng điều này có nghĩa nơi Linh Đăng Nhi ở là phòng ngủ?

Diệp Lăng còn đang ở đây cân nhắc thì Tiểu Khẩu Nhi đã PM.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: chào

~ sư công!

nói chuyện riêng Dạ Lang: đường lượn sóng của hai người rất cuộc là ai kẻ tặc ai hả?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: hơ? Có ý gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không, có việc?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: con vừa mới online tìm sư phụ, sư phụ đã off, sư phụ làm gì vậy?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu ta nói đạo viên đột kích tra phòng ngủ.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đạo viên tra phòng ngủ????

nói chuyện riêng Dạ Lang: có vấn đề?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ... không, con đang nghĩ vị đạo viên này cũng siêng dữ, đã sắp mười giờ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: có lẽ là vì đạo viên trường các cậu được trợ cấp khá cao?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ồ ha ha ha ha, buồn cười quá, vậy con không quấy rầy sư công ~BYE

nói chuyện riêng Dạ Lang: chờ đã!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư công có gì phân phó?

nói chuyện riêng Dạ Lang: chuyện sư phụ bị gãy tay cậu biết không?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đương nhiên biết! Mỗi một chuyện của sư phụ con đều biết!

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy cậu ta bị gãy ngón nào?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư công hỏi cái này làm gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: muốn cho cậu ta vào đoàn hoạt động, nhưng không xác định tình trạng thân thể cậu ta có cho phép hay không.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: à, ra vậy! Sư phụ bị thương ngón út trái, không có gì đáng ngại!

※

Từ Hiền vừa vào cửa nhà đã thấy Lăng Dương xếp dép lê ra trước mặt mình, chỉ thiếu điều vẩy đuôi.

“... Dương Dương cậu làm gì vậy?”

“Há há há há há há há há, Hoa Hoa khổ cực rồi, nhưng cậu về sớm quá, giờ mới mấy giờ, Tiểu Bạch Long xuống tay cũng nhanh quá đi.” Cậu nói sau cùng là Lăng Dương lăm bằm trong miệng.

“Cậu nói gì? Còn nữa, cậu có thể đừng cười đến rợn tóc gáy như vậy không?”

Lăng Dương quặp lấy cổ Từ Hiền, “Sao rồi, sao cậu không sớm nói tớ biết cậu chơi Hồn Đạm?” Hại tớ đi đường vòng lớn như vậy!

“Cậu cũng đâu nói với tớ, lại nói với cái đáng tay què não ngắn của cậu, ai mà nghĩ đến cậu còn biết chơi game?”

“Đừng nói lời thật chớ, khiến người ta thiệt thương tâm, đúng rồi, cậu nhắc về tớ với đứa bạn thân? Cậu đã nói những gì rồi?”

“Cậu hỏi này làm chi?” Từ Hiền bắt đầu cảnh giác, “Chẳng lẽ cậu hôm nay?”

“Há há há há há há há há.”

“Không được cười như vậy!” Da gà da vịt của Từ Hiền dựng hết lên, “Không phải cậu nói không ra tay với trai thẳng đã có vợ sao?”

Đúng vậy, nhưng vợ hấn là tớ nha! Lăng Dương hưng phất gào lên trong tim, cậu chỉ hận không thể kêu Tiểu Bạch Long dùng thư pháp viết mấy chữ này xuống dán lên tường.

“Lần trước cậu đâu có nói vợ hấn là trên mạng ảo.”

“Đến cái này mà hần cũng nói cậu hay? Nhưng này khác biệt à? Hần và vợ mình tình cảm tốt lắm, ở bên nhau đã hơn nửa năm.”

“Cậu có biết vợ hần trên mạng là nam hay nữ? Là tròn hay méo? Chỉ cần chưa gặp mặt thì tất cả đều có khả năng!”

“Ê!”

Lăng Dương hiểu rõ nhất Từ Hiền là người miệng dao găm tâm đậu hũ, nắm cổ đối phương kéo vào trong phòng ngủ, “Nào nào, hai ta vào nhà chậm rãi tán gẫu nào, đặc biệt là những chuyện cậu đã nói với hần về tớ, từng câu từng chữ đều giúp tớ lập lại một lần...”

※

Diệp Lăng làm hằng ngày được một nửa, cũng lười tổ thêm người khác, bèn đơn giản chính mình gom cả bày quái nhiệm vụ vào một chỗ từ từ đánh, phòng chiến SOLO hơi gắng sức, nhưng cũng may hần đã quen rồi.

Máu của mình xuống một phần ba, tiểu quái cũng bị mài chỉ còn một phần ba máu, từ chân trời đằng xa bay tới vài sóng tán đạn, tiểu quái bao quanh Dạ Lang nháy mắt bị giết tập thể, ngã xuống theo hình vòng tròn.

Diệp Lăng động dậy con chuột, đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ đụng phải Lạc Minh Phong cũng đồng dạng đến giải quyết hàng ngày.

trước mặt Lạc Minh Phong: yô, tình địch kiên nhẫn thiệt, hổng ngờ một mình đánh quái, tôn phu nhân sao không đi cùng với anh?

Diệp Lăng chẳng thèm để ý đến hần, xoay người triệu hồi chiến mã chuẩn bị chạy lấy người.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nói chơi thôi mà, đừng để ý, cậu làm xong chưa, chưa xong tôi có thể giúp.

nói chuyện riêng Dạ Lang: không cần phiền lòng.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đừng lạnh lùng như thế, Linh Đàng Nhi sắp trở thành một trong các đoàn viên của tôi, cậu nói thế nào cũng coi như người nhà đoàn viên, bọn tôi trước giờ rất trọng đãi với gia quyến.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu đừng ở đây vờ làm sói đuôi xù với tôi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha, tình địch thiệt thú vị, đáng tiếc hôm nay ở trên núi không thể tâm sự đẳng hoàng với cậu.

Lời của Lạc Minh Phong nhắc Diệp Lăng nhớ đến màn phát sinh ở đỉnh núi hôm nay, không biết tại sao, tâm trạng vui vẻ của hần lập tức mất sạch.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: nghe nói trị liệu chính bên đoàn các cậu lui hội, hiện tại trong đoàn thiếu tể ti phải không? Đừng quên chúng ta đã giao hẹn rồi, tiến trình tân phó bản tương lai của Linh Đàng Nhi do tôi bao, hy vọng cậu không đổi ý.

nói chuyện riêng Dạ Lang: hần là bệnh nhân, cậu để hần đi khai hoang không sợ vết thương của hần bị lại sao?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đây là đau lòng? Yên tâm, cậu ta khôi phục tốt lắm, tôi đã tự kiểm nghiệm qua.

Diệp Lăng hừ lạnh một tiếng.

nói chuyện riêng Dạ Lang: theo tôi hiểu, gãy xương không phải dễ khỏi như vậy? Huống chi rất nhiều nơi cần dùng đến ngón trở.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ngón trở? Cậu ta nói vậy với cậu? A, có phải lại bị lừa rồi không, Linh Đàng Nhi bị thương là ngón út trái

Ba người đều nói Linh Đang Nhi bị thương ngón út trái, cho dù ba người này từ xưa đến nay nói dối câu này đến câu khác, nhưng đối với vấn đề này lại chắc chắn trăm lờ như một, hơn nữa theo ngữ khí thì không giống đang gạt người.

Cho nên Linh Đang Nhi thực sự bị thương ngón út trái?

Diệp Lăng vẫn còn ôm một tí hoài nghi trong lòng, kết quả cụ thể phải chờ tới khi hắn xác nhận với Từ Hiền mới biết được.

Diệp Lăng ma xui quỷ khiến mở ra giao diện bạn thân, nhập vào ba chữ “Lạc Minh Ảnh”, thêm người kia vào danh sách bạn tốt.

Lạc Minh Ảnh giờ này không online, tên màu xám, Diệp Lăng yên lặng nhìn cái tên trong chốc lát, bản thân cũng nói không rõ tại sao lại hành động như vậy.

33. Chương 33

Một ngày dạo học viện thể thao Lạc Minh

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt? couple của mình hơi nhiều), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: ước chừng trong box có một phần ba dân trường ngoài

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Trường ngoài vào hú cái coi, xem xem trường nào nhiều đồng chí nhất, tui đoán là Lam Âm. (trường âm nhạc Lam Sơn)

Ngoài ra có Tiền Đường ở đây không?

Người gửi tin: Haku (phong lưu phóng khoáng Tiểu Bạch Long), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: ước chừng trong box có một phần ba dân ngoài trường

Trạm gửi tin: IP này đã được che chắn dựa theo Hiệp định bảo mật Internet

G đương nhiên là mấy trường nghệ thuật thuộc Yên Sơn có nhiều, đâu đâu cũng là tiểu 0 xinh đẹp.

Ngoài ra Tiền Đường đây, chủ thớt có việc chi?

Gợi mở rộng “Hồn Đạm OL” đến đúng giờ, bởi vì lần đổi mới này nội dung quá phong phú, đành phải ngừng game bảo trì 48 giờ.

Nhưng dù có ngừng game thì Lăng Dương cũng không nhàn rồi, cậu đặc biệt chọn ngày hôm nay đi tìm Thích Phong, bởi vì cậu xem trên BBS hôm nay là đại hội thể thao của học viện thể thao Lạc Minh.

Còn có gì khiến tâm tình phơi phơi hơn việc ngắm một đám sinh viên thể thao tràn đầy vẻ đẹp dương cương ở trên sân điền kinh rơi mồ hôi của tuổi thanh xuân? Nhất là đồng phục điền kinh áo ba lỗ... quần short... Có người nóng quá còn đơn giản bỏ luôn áo ba lỗ...

Con người Lăng Dương nhận nhạo cả lên.

Tới sân thể dục mắt của Lăng Dương không còn đủ dùng, trước mắt toàn là các chàng trai bắp đùi rắn chắc lắc qua lắc lại.

Trong tình hình hôm nay Thích Phong không có khả năng mang di động, Lăng Dương chỉ đành lần lượt tìm mỗi sân, cũng may đối phương đủ độ nổi bật, Lăng Dương nhanh chóng tìm thấy con người cao gần mét chín ở sân nhảy cao.

Khi Lăng Dương tìm được Thích Phong, vừa vịn đến phiên cậu ta nhảy, xà đã được đưa lên tới hai mét mốt, chỉ thấy Thích Phong đang cúi người đè chân, thẳng người nhảy tại chỗ hai cái, chỉ vài động tác chuẩn bị này thôi Lăng Dương đã cảm thấy tiêu sái ngắc ngư.

Chạy vòng cung lấy đà, nhảy lên, bay trên không, xoay người, qua xà, tiếp đất, một cú lưng qua xà xinh đẹp mượt mà.

Lúc đến điểm cao nhất, trọng tâm của Thích Phong còn cách xà một khoảng rất lớn, Lăng Dương biết đây chưa phải thành tích tốt nhất của cậu.

Thích Phong bật người khỏi đệm, đi thẳng về phía Lăng Dương, “Đến rồi?”

“Ừ, thi xong chưa?”

Một tình nguyện viên chạy tới, “Số 7, anh có muốn lên nữa không?”

Thích Phong đã nắm chắc hạng nhất, bây giờ chỉ xem cậu ta có muốn phá kỷ lục hay không.

Thích Phong do dự.

“Cậu đi đi, tui chờ cậu.”

“Được, vậy cậu chờ tôi chút.” Thích Phong gật đầu, xoay người nói với người kia, người kia nhanh chóng chạy đi nâng xà.

Lăng Dương tiếp tục quang minh chính đại hết nhìn đông tới nhìn tây, đột nhiên phát hiện một gương mặt quen thuộc đứng ở một góc kín xem Thích Phong thi đấu.

Lăng Dương tức khắc thấy hơi buồn cười.

Không nhìn người đó, quét sân thi đấu một vòng, chẳng phát hiện Tiểu Ca, nghe thấy chung quanh vang lên tiếng vỗ tay, quay đầu thì phát hiện Thích Phong đã nhảy qua.

“Đợi lâu.” Thích Phong nhận khăn mặt người khác đưa tới, lau qua cái trán lấm tấm mồ hôi, thuận tay vắt luôn lên cổ.

“Nhảy qua Diêu Minh chưa?” (cầu thủ bóng rổ NBA người TQ)

Thích Phong mỉm cười, “Không, còn thiếu chút nữa.”

“Khiêm tốn quá,” Lăng Dương xòe tay, “Tôi cũng có thể.”

“Lợi hại vậy?”

“Diêu Minh nằm ngửa thì cũng là Diêu Minh.”

“Ha ha ha.”

“Tiểu Ca hẳn sắp trở lại.”

“Ma-ra-tông?”

“Ừ.”

“Hạng mục tự ngược vậy.”

“Có ai nói không phải.”

Lăng Dương vừa muốn mở miệng nói tiếp thì đột nhiên dựa vào cạnh giác được bồi dưỡng từ vài thập niên hành tẩu giang hồ của mình, Lăng Dương cảm giác sau lưng có gió.

Vội vàng quay đầu, quả nhiên nhìn thấy ám khí đánh tới, nói thì chậm xảy ra thì nhanh, Lăng Dương nhắm hai mắt.

Đợi chốc lát, chẳng thấy nguyên cái chậu bay vào mặt như dự đoán, mở mắt nhìn thì ra Thích Phong đã giờ tay chặn quả bóng rổ bay tới.

Một cục than đen chạy tới, “Xin lỗi, trượt tay.”

Lăng Dương nhìn bóng lưng rời đi của đối phương, chảy vài giọt mồ hôi lạnh.

“Bạo Bạo Long tham gia hạng mục gì?”

“Trăm mét và tiếp sức.”

“May quá...”

“Sao?”

“Không phải ném lao và đẩy tạ.”

Thích Phong thử tưởng tượng theo lời Lăng Dương, cũng hiếm khi được một lần im lặng.

“Kỳ thật lực cánh tay của Bạo Bạo rất tốt.”

“VẬY Á?”

“Nhưng cậu ta bị cấm tham gia tất cả hạng mục ném xa.”

“Tại sao?”

“Hồi học lớp mười Bạo Bạo ném lao, lần đầu tiên ném đã phá kỷ lục ném lao của học sinh trung học.”

“VẬY KHÔNG TỐT À?”

“Nhưng cậu ta ném vào tới giảng đường bên cạnh sân đấu, may là khi ấy bên trong không người... Giảng đường cách đường biên quy định ít nhất một góc 60 độ.”

“...”

“Cho nên dù cậu ta thực sự trượt tay thì cũng không ai nghi ngờ.”

Lăng Dương tức khắc cảm thấy sau lưng toàn mồ hôi lạnh.

“Hồi phổ thông cậu chung trường với hắn?”

“Không, nghe bạn học của Bạo Bạo nói. Đội bóng của trường phổ thông hai đứa là đối thủ cạnh tranh, hàng năm đều liều mạng kẻ chết người sống, cấp hai cũng vậy, bấy nhiêu năm mà vẫn không bắt được xung đột, không nghĩ lên đại học lại phân vào cùng một chuyên ngành, chơi chung một đội bóng.”

“Đây là nghiệt duyên.”

“Ha ha.”

“Một người mạnh mẽ như vậy làm sao cậu thuần hóa được thế?”

“Sở dĩ con người có thể trở thành linh trưởng giữa trăm thú không phải dựa vào sức mạnh,” Thích Phong chỉ chỉ huyết thái dương của mình, “mà là trí tuệ.”

Lăng Dương: “...”

“VẬY chuyện trên núi hôm ấy cậu giải thích thế nào? Hắn sẽ không thật sự coi tui như tình địch chứ hử.”

Thích Phong lắc đầu, “Bạo Bạo rất dễ phát giận nhưng cũng rất dễ dụ, không giống ai kia cứ thích giấu mọi chuyện trong lòng, thà rằng ghen chết một mình cũng không muốn giải thích cùng đối phương.”

Lăng Dương run rẩy khoe miệng, “Đa tạ cậu đã vòng vo phê bình tui.”

“Không có chi.”

Một tiếng súng vang thật lớn, một trăm mét nam bắt đầu, trên khán đài vang lên tiếng cổ vũ, Lăng Dương từ đằng xa nhìn tên kia mang sức bật kinh người như tên rời dây vọt qua vạch đích đầu tiên.

Người nọ theo quán tính chạy chậm thêm một hồi mới dừng lại, kéo vạt áo ba lỗ lau mồ hôi, lộ ra cơ bụng ngăm đen rắn chắc.

“Kỳ thật hắn rất đáng yêu, cậu đừng có mãi bắt nạt người ta.”

“Có nhiều bằng cậu bắt nạt lao công nhà mình không?”

Lăng Dương xua tay, “Không giống, như tui là biểu hiện của tình yêu.”

Tiểu Ca đã chạy trở lại, nhưng nhất thời nửa khắc không thể nói được, đi bộ vòng quanh Lăng Dương để hồi phục.

“Không bằng cậu thử há to mồm là lưỡi, hà hà hà hà như này có lẽ sẽ khôi phục nhanh hơn đấy.” Lăng Dương tha thiết chỉ đạo.

Tiểu Ca liếc cậu một cái sắc lém.

Tiểu Ca chỉ có một mét bảy mươi lăm, trong học viện thể thao chân dài khắp chốn thì thuộc loại nhỏ người, hơn nữa người chạy đường trường rất gầy, không thấy có gì uy hiếp.

Nhưng Lăng Dương biết tên này ở trong game rất điên, hoàn toàn không ăn nhập với vẻ ngoài, gã điều khiển pháp sư hệ hỏa hủy siêu cấp bạo lực, trong vòng sáu mươi giây không giết chết gã nhất định sẽ bị giết lại.

Lăng Dương đã từng giao thủ với Tiểu Ca, rất tán thành thực lực của gã, đối phương nếu nguyện ý chung đội với mình, nói vậy cũng là chung một cách nghĩ.

Ba người đều làm biếng ra ngoài trường, bèn tùy tiện mua vài thức uống lấy một cái bàn ở căn tin Thanh Chân, đôi bên đều là già làng ở phương diện PVP, trao đổi chiến thuật không hề có trở ngại.

Thích Phong tò mò lật một tá văn kiện Lăng Dương mang đến, đây là hồ sơ của các tuyển thủ PVP được xếp vào hạng có tiếng của khu vực Hồ Sóc mà Lăng Dương thu gom trước đây, tư liệu chính lý rất kỹ càng tỉ mỉ, cách phân phối điểm kỹ năng, thói quen PK, nhược điểm của từng tuyển thủ đều được viết rõ mồn một.

Thích Phong lật xem rất nhanh, quả nhiên tìm được tờ về Lạc Minh Phong, tiếp theo lần lượt là Lạc Minh Tiểu Ca và Lạc Minh Thích Nhị Thiểu. (Thích nhị thiểu gia)

Tiểu Ca giật lấy tờ về mình, vừa xem vừa phản bác, “Đây hoàn toàn đánh giá thấp năng lực của tui...”

Thích Phong cũng thích thú xem nghiên cứu của Lăng Dương về mình, “Bất quá ngoài dự kiến của tôi, ở phương diện này cậu thật bỏ không ít công sức.”

“Không khắc khổ làm sao thắng được các người,” Lăng Dương đáp không chút khách sáo.

“Lần trước là tui phát huy thất thường, coi như mấy người may mắn thôi,” Tiểu Ca khinh thường chỉ ra.

“Tại sao không có tư liệu hai vị nhà cậu?” Thích Phong lật hết tất cả tờ giấy, hỏi.

Lăng Dương nhún vai, “Có tất yếu sao, hai người đó đâu còn đánh nữa.”

Thích Phong không hổ là công tác ngành tình báo, chỉ chốc lát đã phân loại hồ sơ thêm lần nữa.

“Mấy đội này tạm thời không có biến hóa, mấy người này đã giải tán, bây giờ là tổ hợp như vậy như vậy, đội này kéo thêm một người mới từ bên ngoài, người cũ đã cùng với đội này chuyển sang đánh năm năm, còn đội này, một người học Master hai người tìm việc làm, đã cuốn gói hết.”

Lăng Dương nghe đến trở mắt ghen hòng, “Cậu không đi nhậm chức FBI đúng là lãng phí tài hoa của mình.”

Cậu rút tờ giấy Lạc Minh Thích Nhị Thiểu ra khỏi đồng tư liệu bỏ đi, “Em trai cậu không đánh nữa à?”

“Nó xuất ngoại, hiện tại sai giờ, nó vẫn tham gia thi đấu nhưng chuyển sang đánh đôi.”

“Với ai?”

“Hội trưởng các cậu.”

Lăng Dương sững sốt, “Hội trưởng nào?”

“Hiện tại, hội trưởng của Kiếm Tinh.”

“... Tui online hai tháng còn chưa từng thấy vị thần tiên này.”

“Cậu gặp rồi, quên rồi sao, quán quân 2V2 năm nay.”

Miệng Lăng Dương nửa ngày cũng không thể khép, “Thì ra là ổng thật, tui còn tưởng trùng tên chứ.”

“Hắn không chơi PVE, mùa thi mới mà không mở thì phỏng chừng online cũng không có gì làm.”

“... Không chơi PVE mà còn xây cái bang PVE, có thể thấy bang hội này không có tiền đồ.”

Lăng Dương đột nhiên nghĩ tới, “Tiến độ Kiếm Tình ở Lâm Sơn có thể xếp thứ mấy?”

“Không được ba hạng đầu, khoảng thứ bốn thứ năm.”

“Xong Già Lam Điện thứ tư server.” Tiểu Ca ở một bên bổ sung.

“À... Với năng lực của bọn họ thì thành tích này coi như không tệ.”

“Nhược điểm của Kiếm Tình đâu phải cậu không biết, lao công của cậu thao tác không trở ngại, lại chịu chi cho trang bị, nhưng cả đoàn chỉ có vài người cường lực là không đủ, nhược điểm lớn nhất của Kiếm Tình là một bang hội mang tính chất bạn học, trình độ đoàn viên so le không đều, đoàn trưởng quá nể mặt, cái người kêu Mạc gì đó bên các cậu...”

“Mạc Thương Tâm.”

“Hắn ghi DKP thì còn được, nhưng làm RL (raid leader) thì mềm lòng quá, không trấn áp được cục diện.”

“Cậu cho là ai cũng giống cậu thực thi chính sách thiết huyết à,” Lăng Dương bĩu môi.

“Hãy, bọn tui ai cũng bị đại ca bóc lột đến tởm con người,” Tiểu Ca vừa nhắc tới đề tài này thì lòng đầy nước mắt, “Tuy bọn tui cũng là bang hội bạn học nhưng đại ca chẳng lưu tình chút nào, phạm một sai lầm tí hìn thôi sẽ bị trừ DKP, DPS hơi thấp tí sẽ bị đập xuống dự bị, ai nấy đều ức mà không dám nói gì.”

Thích Phong nghiêm mặt nói, “RL phải như vậy, dẫn đoàn chứ không phải làm PR, ai cũng phải dễ vui vẻ, tương phản, đoàn trưởng càng nghiêm khắc, đoàn viên mới càng chân chính có cảm giác nguy cơ, cả đoàn mới càng DOWN BOSS sớm, tóm lại là tiến độ nhanh vui vẻ, hay là bị giết đến chết đi sống lại vui vẻ?”

Lăng Dương ngửa mặt thở dài, “Haizz, ở Kiếm Tình đã lâu nghe mấy lời này cứ như đang nghe thiên thư.”

“Cậu mà ở lâu thêm chút nữa thì sẽ bị đồng hóa, tốt hơn là nhanh chóng chuyển sang Lạc Minh đi.”

Lăng Dương vội lắc đầu, “Không không không, ở chung một thời gian lâu mới thấy kỳ thật hi hi ha ha chơi game nhịp độ chậm như vậy cũng thú vị, cho dù chạy xác cũng có bạn bên người không cô đơn, cái này gọi là hưởng thụ cuộc sống.” (chạy xác: sau khi chết hồn lìa khỏi xác quay về điểm hồi sinh, từ điểm hồi sinh linh hồn chạy trở lại nơi đã chết để nhập vào xác)

Thích Phong cũng thở dài, “Cậu đã bị đồng hóa, quên đi, coi như tôi chưa nói gì.”

“Mặc kệ thế nào thì sau khi mở game sẽ mở tân phó bản, khoảng thời gian khai hoang này sẽ vất vả chút, chúng ta sáu giờ mở tổ 3P, đánh hai tiếng, tám giờ đứng đi phó bản.”

Lăng Dương bày ra bản mặt khổ qua, “Có cần phải cường độ cao như vậy không anh hai, lịch như này thì em còn thời gian đâu yêu đương.”

“Theo ý kiến cá nhân tôi, cậu bỏ con đường yêu online không lối về này mà چرا thẳng ra ngoài đời còn nhanh hơn, cậu không phát hiện hắn rõ có hứng thú với bản thân cậu hơn à?”

“Thật á??”

Tiểu Ca há hê xen mồm, “Cậu phải tin vào đại ca, ổng chính là người lẹ tay trừ danh đã kháng chiến suốt tám năm mà.”

Thích Phong trừng mắt nhìn Tiểu Ca, tên kia lập tức cầm miệng.

Lăng Dương tức thì nhụt chí, “Không được, để tui nghĩ lại.”

Lăng Dương trước khi đi bị Thích Phong gọi lại.

“Đã quên một chuyện, ai kia muốn tôi giúp truyền đạt một câu, nói hẩn sắp đi thực tập ở cơ sở phụ, cậu không cần cả ngày nơm nớp lo trốn hẩn nữa.”

“Nhanh vậy?” Lăng Dương tính toán thử, “A, bất quá cũng đến lúc phải đi rồi.”

“Có thể tò mò hỏi một câu không, hẩn hình như cùng khóa với cậu mà, đây là thực tập môn gì?”

“Lái phi cơ.”

34. Chương 34

Hệ chỉ huy trường quân đội Tiền Đường

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt? Mỗi nam nhi đều có một giấc mộng quân lữ), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: anh hai Tiền Đường hôm qua xin mời vào

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Em trai em năm nay cấp ba, muốn ghi danh Tiền Đường, không biết tuyển chọn có nghiêm không? Thân thể có yêu cầu gì? 3333Q (sankyū = thank you)

Người gửi tin: Haku (phong lưu phóng khoáng Tiểu Bạch Long), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: anh hai Tiền Đường hôm qua xin mời vào

Trạm gửi tin: IP này đã được che chắn dựa theo Hiệp định bảo mật Internet

Chỉ cần đừng quá cao, quá lùn, quá béo, quá gầy, quá mù, đáng về quá ảnh hưởng tác phong quân đội thì đa số ngành sẽ không có vấn đề, chuyên ngành riêng sẽ có yêu cầu thêm, trước khi ghi danh phải hỏi rõ ràng, đương nhiên viêm gan B và hội nách tuyệt đối không được.

Kỳ thật thi không khó, phần lớn đều qua cửa kiểm tra thân thể, đương nhiên sẽ có cá biệt, ví dụ như giống Tiểu Linh Dương thì sẽ không qua ()

Hôm nay trên box HOMO có người mở đề tài về trường quân đội, tuy trường quân đội Tiền Đường cũng thuộc làng đại học nhưng vị trí hẻo lánh nhất lại còn không mở cửa cho người ngoài, trong suy nghĩ của mọi người, vị trí của nó luôn rất thần bí. Bình thường rất ít khi nhìn thấy dân Tiền Đường trong box, hiếm hoi gặp được một vị, tất cả đều rất ngạc nhiên, mồm năm miệng bảy hỏi không ngừng.

Từ Hiền cũng ngồi trước vì tính spam giúp vui, Lăng Dương ngênh ngang đẩy cửa đi vào.

“Hoa Hoa tớ đói bụng, cậu có gì ăn không?” Lăng Dương quen thói mò mẫm ngăn kéo chứa quà vặt của Từ Hiền.

“A, tớ thích nhất bánh quy vị này,” Lăng Dương vui vẻ lôi ra một bịch bánh quy, nhảy cái phịch lên giường Từ Hiền.

“Lăn xuống dưới ăn, đừng làm bẩn giường.”

Lăng Dương còn lâu mới để ý, thuận tay rút một quyển tiểu thuyết trên đầu giường, chuẩn bị đồng thời bổ sung lương thực tinh thần và lương thực vật chất.

Từ Hiền thấy ván đã đóng thuyền đành mặc kệ Lăng Dương, quay đầu lướt BBS.

“Dương Dương.” Từ Hiền đột nhiên nói.

“Ừm?”

“Cậu bị viêm gan B?”

“Thứ nhất không được kỳ thị người bệnh viêm gan B, thứ hai xin lỗi tớ không có, thứ ba cho dù có cậu cũng không cần lo bị lây bệnh, bởi vì hai ta không có sinh ~ hoạt ~ tình ~ dục ~” Lăng Dương vươn ngón trỏ lắc qua lắc lại theo tiết tấu.

“Vậy cậu bị hôi nách?”

“... Cậu bị viêm mũi?”

“Không có.”

“Không có cậu không biết ngửi à?”

“Tớ không ngửi được.”

“Làm ơn, đây không phải cậu không ngửi được mà là tớ không có, biết chưa! Đầu óc cậu đột nhiên bị nước vào à?”

“Vậy sao cậu kiểm tra sức khoẻ không qua?”

Bàn tay đang lật sách của Lăng Dương giắt một cái.

“Kiểm tra sức khoẻ gì không qua?”

“Bạch Lung nói trên box.”

“Đậu má, cho tớ xem cái.”

Lăng Dương đi đến trước máy tính của Từ Hiền xem xét, “Thằng oắt này, còn có mặt mũi sỉ nhục tớ?”

Cậu cướp lấy bàn phím bắt đầu gõ lộc cộc.

“Chủ thốt hồi thằng đó cũng vô ích, người ta là con ông cháu cha, chú bảo một sản phẩm miễn kiểm quốc gia đi đâu để biết tiêu chuẩn kiểm tra và kiểm dịch đây.”

CTRL+ENTER

“Này cậu đang dùng tài khoản của tớ.” Từ Hiền chỉ vào màn hình.

“À ờ,” Lăng Dương nhìn, đã gửi đi rồi, “Cứ để vậy đi, dù gì cái này nhìn là biết ai gửi rồi.”

“Nhưng tớ vẫn còn tò mò.”

“Tò mò cái lông à, tớ ghi danh phi công, chỉ sơ kiểm thôi đã hơn một trăm hạng mục, trong một vạn người có năm người qua cửa đã cao rồi.” Lăng Dương lại bò lên trên giường, tiếp tục vừa đọc sách vừa ăn bánh bích quy, vắt hai chân phải gọi là rất cao.

Mắt Từ Hiền lại sáng, “Tớ biết! Nghe nói kiểm tra siêu nghiêm khắc, ngay cả chỗ đó cũng phải kiểm tra.”

“Đúng vậy, có trĩ sang cũng không được.”

“Thì ra cậu bị đào thải vì trĩ sang!”

Lăng Dương bị sặc vụn bánh quy, hung hăng ho vài tiếng, “Cậu mới mọc trĩ sang, toàn thân cậu đều mọc trĩ sang!”

“Vậy cậu bị đánh rớt vì cái gì? Cậu thoát nhìn cũng tứ chi vẹn toàn lắm mà.”

Lăng Dương liếc Từ Hiền một cái, không lên tiếng.

“Nói tớ biết đi.”

“Không nói.”

“Vậy tớ gọi điện thoại hỏi Bạch Lung.”

“Mụ nó chiêu này cậu thử trăm lần chưa đã phải không?”

“Vậy cậu nói.”

Lăng Dương im lặng một chốc.

“Tớ say máy bay.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha

~”

Lăng Dương vươn chân dài đạp Từ Hiền một cú, “Cười cái mông à!”

“Say máy bay còn ghi danh phi công, cậu ngốc chưa đủ à?”

Lăng Dương bĩu môi, “Không thích học cái khác, binh chủng kỹ thuật không quan tâm, văn chức càng khỏi phải nói, mỗi ngày đánh báo cáo tư tưởng, hơn nữa, chuyên ngành ngon dễ vào vậy hả, cậu cho rằng ai cũng là Tiểu Bạch Long nhà cậu, học hệ chỉ huy, tốt nghiệp đã là cấp phó đại đội trưởng.” (nguyên văn là phó liên)

“Tớ đâu có biết hần học chuyên ngành gì, hồi trước nhìn cái vẽ cà lơ phất phơ của hần, còn tưởng hần là du côn các đẳng.” Từ Hiền khê nói.

“Bây giờ thì biết chưa, hệ chỉ huy trường quân đội Tiền Đường, biển chữ vàng chói lọi, còn không chói mù mắt cậu.”

Từ Hiền gãi đầu, “Nhưng tớ nghe nói quản lý hệ chỉ huy cũng nghiêm như bộ đội, thế sao hần cả ngày còn chạy rong bên ngoài?”

“Không phải nói rồi à, con ông cháu cha, bối cảnh hùng hậu. Cậu có biết muốn yên ổn ở trường quân đội cần hai điểm gì không?” Lăng Dương giơ hai ngón tay, “Một là có bối cảnh, hai là biết đánh nhau, hồi Tiểu Bạch Long mới vào trường, trong trường có học trưởng thấy hần kiêu ngạo không vừa mắt, vài người chặn một mình hần, cuối cùng tụy Tiểu Bạch Long vào bệnh viện, nhưng đối với phương cũng bị quật ngã vài cú. Kết quả trừng phạt đưa xuống, Tiểu Bạch Long phòng vệ chính đáng, mấy gã kia mỗi người bị phạt nặng, đầu xỏ bị trực tiếp khai trừ, từ đó về sau không ai dám chọc hần nữa.”

Từ Hiền nghĩ, hèn chi hồi trước thấy cậu ta ở trường quân đội mà cứ như ở nhà mình.

“Đánh giỏi vậy á? Thật nhìn không ra, nhưng sức lực hần lớn thì đúng thật,” Từ Hiền vô thức nhìn xuống cổ tay, giống như nơi đó còn tồn lưu ấn ký của ai kia, “Cậu nói nhà hần bối cảnh hùng hậu, bối cảnh gì?”

Lăng Dương bắt chéo chân vẫn tiếp tục lắc qua lắc lại, hiện tại cả người cũng bắt đầu lắc theo, bàn tay lơ đãng lật sách, vụn bánh quy rơi rụng đầy giường, “Quân nhân đời hai thôi, người ta là trẻ con lớn lên trong khu sếp lớn.”

“Woa, ngẫu vậy á?”

“Mà nói đến cũng vui, chỗ bọn tớ mọi người gặp mặt toàn xưng hô bằng chức vụ, bộ trưởng này tham mưu trưởng kia, chỉ có ra vào trong quân đội mới dùng quân hàm tương xứng. Nhưng hồi cha của Tiểu Bạch Long được trao thưởng, ổng trẻ tuổi nhất, mọi người đều gọi đùa ổng là Bạch tướng quân, cứ vậy gọi suốt mười mấy năm, muốn sửa cũng không sửa được, bây giờ ai nấy đều gọi ổng là Bạch lão tướng quân, cậu hỏi cha hần là quân chức gì, tớ cũng không nhớ ra ngay.”

“Cậu nói nhà cậu cũng là bộ đội, vậy cậu cũng có bối cảnh à?”

Lăng Dương trợn trắng mắt, “Gia đình bách tính tâm thường như bọn tớ, nhích lên bằng tuổi tác thì cùng lắm chỉ cấp thượng tá, rừng mỡ đi làm xử trưởng, bộ trưởng đã nghịch thiên rồi, chưa từng nghe câu này à, tổ tiên không tướng quân, nhọc công cũng vô ích!”

“Theo lời cậu, như cậu đi lính chẳng phải không có ngày nổi danh sao?”

“Ai nói không có? Tớ có thể cửa cấm con gái nhà tư lệnh, gián tiếp cứu quốc cũng được chứ bộ, thiếu niên tài tuần như tớ, không dùng mỹ nam kê đúng là phí của đời...”

“Cậu “cứng” được hả?”

Lăng Dương nói được một nửa thì bị ghen ngay đó, nửa ngày không nói tiếp được, cậu vút sách và bánh quy, lăn một cái bật dậy, hai tay đặt lên vai Từ Hiền kéo lại gần, “Hoa Hoa, con người cậu nói chuyện lúc nào cũng một câu ngay chóc, như vậy là không tốt.”

※

Môn thể dục của đại học Yên Sơn được phân chia theo học kỳ, mỗi học kỳ học các môn bất đồng.

Năm nhất học kỳ đầu là môn cơ sở điền kinh, học kỳ sau là bóng, nam sinh bóng rổ nữ sinh bóng chuyền.

Năm hai học kỳ đầu là bơi lội, học kỳ sau học trượt băng, trượt băng là hạng mục mới được đưa vào, vì cái này mà trường đã xây dựng một nhà thể dục rất lớn, lầu một là sân băng, lầu hai là sân bóng rổ trong nhà, tầng hầm có cả phòng tập thể thao, xem như là một trong các kiến trúc trẻ tuổi nhất Yên Đại.

Năm ba có điều tự do hơn, có thể tuyển giữa cầu lông, bóng bàn, bóng đá, Judo, Taekwondo, cộng thêm vài hạng mục ở trên, cờ vây cũng coi như một môn thể thao, nhưng như cũ quy định mỗi người học kỳ đầu và sau phải học hai môn thể thao, hoặc cả năm học một môn, đại học Yên Sơn luôn rất coi trọng việc rèn luyện tố chất thân thể.

Năm tư không ai quản nữa.

Nhưng nếu học ngành năm năm như kiến trúc hay y khoa thì năm tư còn phải học thêm ít nhất một môn, làm cho rất nhiều sinh viên tự giễu, nói ngành kiến trúc Yên Đại đi ra ngoài xắn tay áo có thể làm công nhân, sinh viên y khoa cầm dao giải phẫu có thể kiêm nghề sát thủ.

Năm nay là học kỳ đầu tiên năm hai của Lăng Dương và Từ Hiền ở đại học Yên Sơn, dựa theo lệ thường, môn thể dục học bơi lội. Bơi lội học chung, vài lớp học cùng một chỗ, nói đến cũng trùng hợp, thời khóa biểu môn bơi lội của hai người vừa vặn trùng nhau.

Từ Hiền gói ghém quần bơi khăn tắm thẻ bơi lội và vân vân, chạy sang gõ cửa phòng Lăng Dương, đi vào thì thấy tên này chẳng chuẩn bị gì cả, còn đang bò ra trước máy tính post nhảm.

“Xìu, cậu không sợ muộn à?”

Lăng Dương đến đầu cũng làm biếng xoay lại, “Tớ không cần đi.”

“Tại sao?”

“Tớ có giấy xin phép.”

“Cái gì?”

“Giấy xin phép không cần học môn bơi lội.”

“... Cậu tới tháng?”

“Cút.”

“Không cần đi hôm nay hay không cần đi mãi mãi?”

“Mãi mãi.”

Từ Hiền chớp mắt vài cái, không hiểu, “Tại sao?”

“Tớ sợ nước.”

“Cậu vừa say máy bay, vừa sợ nước, cậu còn có thể sợ thêm gì nữa không?”

“Có, tớ còn sợ máu.” Lăng Dương lại bắt đầu phịa chuyện.

“Xìu, còn á! Cậu xác định mình không phải mắc bệnh chóng mặt?”

“Í? Sao đột nhiên nhìn cậu tớ lại thấy hơi choáng đầu...”

“Tớ thật sự là tiếc thay cho cậu, trong bể bơi một rừng một rừng trai đẹp gọi cảm mặc quần bơi.”

Lăng Dương cũng mang vẻ mặt không cam tâm, “Đúng vậy, ô ô ô, Hoa Hoa tớ đáng thương quá đi ~”

Từ Hiền đột nhiên thấy là lạ ở đâu, “Không đúng, Bạch Lung nói cậu...”

“Lời hần nói cậu cũng tin?” Lăng Dương xua tay, “Còn không đi, cậu không sợ muộn?”

“A

~ tạm biệt!!”

Từ Hiền đi rồi, Lăng Dương lại spam thêm một chốc, lên website “Hồn Dạm OL” xem một vòng, mọi người hơn nửa đều đang ở đây than phiền thời gian bảo trì lâu quá, topic chiêu binh mãi mã đặc biệt nhiều.

Trong diễn đàn topic xây lầu xin Lưu Ly Khẩu trở về đã xây hơn sáu trăm trang, nghe nói đồ phụ của cậu người đi Tây bộ nhưng sự nghiệp cậu cá vẫn tiếp tục không ngừng, mỗi buổi tối đều online cậu cá ở Thệ Vấn hồ, Lăng Dương quả thực phục tính nhẫn nại của tên kia sát đất.

Còn có người bới ra ID Không quân hai một tiểu tổ chung sở thích ngoại khóa, nhưng vẫn như mọi khi không có chuyện gì mới.

Lăng Dương dạo một vòng, chẳng phát hiện tin gì thú vị, lại theo thói quen đăng nhập vào cộng đồng bí mật của mình, có không ít chủ giày boots thích ở box yêu giày gửi hình chụp giày boots của mình để câu tiểu nô, hơn nữa bài nào cũng vô cùng nóng bỏng, hồi đáp phía dưới loại nào cũng có, ở trên mạng trù mền rồi, liêm sỉ gì đây đều có thể vứt cho chó gặm.

Tuy trong sinh hoạt thường ngày không thấy được, nhưng những người mắc bệnh yêu giày boots là một cộng đồng tương đối lớn, đây cũng là Lăng Dương sau khi vô tình vào giới mới phát hiện, bọn họ còn có rất nhiều anh em, thí dụ như yêu chân yêu vớ yêu chính trang giày da yêu đồng phục quân cảnh, mỗi quần thể đều chiếm cứ một box.

Bởi vì mang tính chất đặc thù, xác suất phát sinh tình một đêm trong giới còn lớn hơn hên ra ngoài ăn cơm hộp, song phương một lần hợp nhau, chơi đùa xong tan, có thể thực sự thành bạn cố định đã thiếu lại càng thiếu, đương nhiên đa phần vẫn giống như Lăng Dương chỉ ngồi xem mà thôi.

Lăng Dương ngoại trừ vào cộng đồng này thì còn có một weibo trong giới, theo làn sóng của weibo, ngày càng có nhiều người chung sở thích nổi lên mặt nước, weibo của Lăng Dương chỉ toàn follow các nội dung về phương diện này, đây cũng là nguyên nhân tới giờ cậu chưa từng trao đổi weibo với người quen biết.

Có người thích ở trên mạng tìm seed tải phim, có người thích ngắm hình G xem phim G, so ra, người chỉ cần nhìn hình giày boots đã đủ thỏa mãn như Lăng Dương thật sự vô cùng thanh thuần, nhưng lại có người phê bình họ khẩu vị nặng.

Ở cộng đồng spam một hơi, lại lướt weibo một chốc, ước chừng Từ Hiền sắp trở về, Lăng Dương tắt hết tất cả trang, còn không quên thuận tay thanh lý ghi chép lịch sử.

Một lát sau, Từ Hiền quả nhiên đã về, nhưng không phải về một mình, đằng sau cậu ta rõ ràng còn theo một vị khách không mời mà đến.

35. Chương 35

Ba người trúc mã mười sáu năm

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt? Nguyên nhân không biết bơi do tỉ trọng sắt lớn hơn nước), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: nghe bảo ngày mai là cuộc thi tuyển nội bộ của đội bơi Sâm Lam?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Trường ngoài có thể vào coi hem?

Người gửi tin: Loctar (mọi người đều yêu Lok'tar), khu gửi: Homo***ual (Lok'tar = Victory!, đây là 1 tiếng hô trước khi đánh nhau của tộc Orc trong Warcraft)

Tiêu đề: Re: nghe bảo ngày mai là cuộc thi tuyển nội bộ của đội bơi Sâm Lam?

Trạm gửi tin: BBS đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam màu lam biển rừng chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Đừng nói là trường ngoài, ngay cả trong trường cũng chỉ có bạn bè thân thích mới được vào, thi tuyển nội bộ không cho người ngoài vào.

Trừ phi cậu quen người trong đội bơi thì lại là chuyện khác.

Lăng Dương vừa thấy người tới thì nhảy dựng lên muốn sập cửa nhưng động tác của đối phương nhanh hơn, đề cửa phòng trước một bước, Lăng Dương cố dùng sức đẩy cỡ nào thì cánh cửa cũng không động dấy.

“Hoa Hoa!” Lăng Dương bắt mẩn hô lên.

Từ Hiền ở đằng sau bắt đắc dĩ xòe tay, “Cái này không thể trách tớ, cậu ấy bám theo tớ đây, mở cửa rồi tớ mới phát hiện.”

“Tối hôm qua cậu trả lời bằng tài khoản của Từ Hiền, tớ liền đoán hai người có lẽ ở cùng chỗ.” Bạch Lung nói.

“Cậu theo dõi Hoa Hoa làm gì?”

“Ai bảo cậu cứ mãi trốn tớ.”

“Biết tớ trốn cậu còn mặt dày mày dạn xấn xỏ tớ đây?”

“Tớ có chuyện phải hỏi cậu rõ ràng, cậu làm tớ nhịn khó chịu.”

Lăng Dương không nói gì, Bạch Lung cũng không có ý định mở miệng, đây là lần đầu tiên Từ Hiền nhìn thấy một Bạch Lung nghiêm túc và một Lăng Dương im lặng, dĩ nhiên cũng chẳng biết nói gì cho phải, ba người không ai lên tiếng đứng nguyên tại chỗ, trong phòng tức khắc im ắng đến cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Cuối cùng sự yên lặng xấu hổ bị Bạch Lung đánh vỡ.

“Hoa Hoa, hôm nay tôi muốn ở lại đây ăn cơm.”

“Trong nhà không có đồ ăn!” Lăng Dương giành mở miệng trước.

“Đi ra ngoài mua.” Bạch Lung gần như nói bằng giọng ra lệnh, từ đầu tới cuối cậu chỉ nhìn chăm chăm Lăng Dương không rời mắt, nhưng mệnh lệnh này dành cho Từ Hiền.

“Không được đi!”

Từ Hiền nguyên còn đang do dự có nên nghe lời Bạch Lung hay không, nghe thấy câu nói của Lăng Dương thì tức giận luôn, hồi trước chẳng biết là đứa nào thiếu suy nghĩ vút mình cho Bạch Lung, thù này giờ không báo thì khi nào báo, Từ Hiền xoay người xách chìa khóa đi ra ngoài.

Từ Hiền đi rồi căn nhà lại rơi vào sự yên tĩnh chết chóc, Lăng Dương và Bạch Lung giằng co nửa ngày, biết mình có dồn hết sức cũng không thắng Bạch Lung, đơn giản buông tay xoay người vào phòng ngủ, Bạch Lung theo đằng sau, khép hờ cửa phòng.

Lăng Dương đặt mông ngồi xuống giường, “Nói, cậu muốn hỏi cái gì.”

“Cậu biết tớ muốn hỏi cái gì.”

Lăng Dương im lặng nửa ngày, “Tớ có thể nói cho cậu biết, nhưng tớ có ba điều kiện, cậu phải đồng ý hết tớ mới nói.”

Bạch Lung gật đầu, “Cậu nói nghe thử xem.”

“Thứ nhất, tớ biết cậu chung phe với đồ phụ, bây giờ cậu đã biết hành tung của tớ, nhưng không thể tiết lộ cho nó, cũng không thể hỏi tung tích của đồ đệ tớ.”

“Cậu bảo tớ qua cầu rút ván à?”

“Điều kiện thứ nhất không đáp ứng thì miễn bàn.”

“Tớ đồng ý, dù gì chuyện của hần cũng không dính dáng gì đến tớ.”

“Thứ hai, chuyện này tớ chỉ nói cho cậu biết, cậu không được nói cho bất kì ai, bao gồm cả người kia.”

Bạch Lung hừ lạnh một tiếng, “Sao xưng hô của cậu với nó cũng phân sinh thành người kia rồi? Lẽ nào chỉ vì tỏ tình bị từ chối, hôm sau nó mắng cậu một trận, tình cảm mười sáu năm nói vứt là vứt? Thuận tiện cho tớ đi cùng luôn à?”

“Bạch Lung!”

“Được rồi, tớ không nói, vậy điều kiện thứ ba của cậu?”

“Thứ ba, chuyện này cậu nghe xong thì bỏ đi, không được nổi giận, phải thế sẽ không làm ra hành vi quá khích gì, nếu không chấp nhận được điều kiện cuối cùng thì cuốn xéo khỏi nhà tớ nhanh.”

※

Từ Hiền ra ngoài mua thức ăn, nội tâm rơi vào thiên nhân giao chiến, Bạch Lung rõ ràng muốn đuổi mình đi để ở riêng với Lăng Dương, dựa vào thái độ của Lăng Dương với Bạch Lung thì hai người dường như từng có xích mích rất sâu trước đó.

Con người Lăng Dương Từ Hiền biết, tuy ngoài miệng như lời Bạch Lung, chẳng đáng tin chút nào, nhưng tâm địa thiện lương, lại thêm tính cách sáng sủa, sẽ không dễ dàng kết oán với ai.

Từ cách diễn tả của mỗi người thì có thể thấy hai người biết nhau từ nhỏ là sự thực khỏi bàn cãi, đáng lẽ quan hệ phải tốt vô cùng chứ không phải như bây giờ, một người đuổi, một người trốn, gặp mặt là chiến tranh lạnh.

Nếu không phải Bạch Lung đã làm chuyện gì không thể tha thứ thì Lăng Dương cũng sẽ không tránh cậu ta như rắn rết.

Nhớ tới thái độ phong lưu thành tính của Bạch Lung, Từ Hiền càng thấy bất an, tùy tiện mua ít đồ, vội vã chạy trở về.

Từ Hiền mở cửa vào nhà, phòng khách im ắng, cửa phòng Lăng Dương khép hờ, hai người bên trong đại khái do sự chú ý quá mức tập trung, thế nên không nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa.

Từ Hiền lập tức đi đến cửa phòng ngủ Lăng Dương, không kèm được mà đứng yên, cẩn thận phân biệt tiếng nói chuyện truyền ra từ trong phòng.

“Chuyện tớ làm khiến cậu không thể tha thứ đến vậy sao?” Đây là giọng của Bạch Lung.

“Cho tới giờ tớ chưa từng trách cậu.” Giọng của Lăng Dương cũng không từng từng như ngày thường mà rõ ràng kèm theo áp lực.

“Vậy sao cậu thấy tớ thì chạy?”

“Nhìn thấy cậu sẽ có liên tưởng không tốt.”

Yên tĩnh một chốc, trong phòng truyền ra một tiếng thở dài thật dài.

“Nếu cậu đã không trách tớ, vậy chúng ta có thể khôi phục quan hệ trước đây không?”

Trái tim Từ Hiền chùng xuống.

Đợi nửa ngày Lăng Dương cũng không đáp lời, ngay vào lúc Từ Hiền cho rằng cậu sẽ không nói chuyện thì Lăng Dương chậm chậm mở miệng.

“Cậu nói thế nào thì thế này.”

Sau đó lại im lặng một chốc, không nhìn thấy hình ảnh bên kia cánh cửa, sức tưởng tượng của con người lại phong phú như thế, bàn tay xách túi nhựa của Từ Hiền bắt tri bắt giác nắm chặt.

Sau một lát trong phòng mới lại truyền ra âm thanh.

“Để tớ xem thử tay cậu.”

Từ Hiền không nhịn được nữa, gõ cửa vào phòng, quả nhiên thấy Lăng Dương vội vã rút tay khỏi tay Bạch Lung, nhảy dựng lên.

“Muốn ở lại thì không thể ngồi không, Tiểu Bạch Long ra phụ bếp, đi đi đi.”

Bạch Lung bị đuổi khỏi phòng Lăng Dương, đứng ở trước mặt Từ Hiền, hai người mặt đối mặt không nói gì mà cứ đứng một lúc.

Bạch Lung giữ tay đỡ lấy đồ ăn trong tay Từ Hiền đi vào phòng bếp, Từ Hiền tay không theo đằng sau.

“Tôi có chuyện phải hỏi cậu rõ ràng, cậu làm tôi nhịn khó chịu.”

Từ Hiền vừa vào phòng bếp đã không dần được mà mở miệng, lời kịch này Bạch Lung mới vừa nói xong.

Về mặt của Bạch Lung rất cục không nghiêm túc nữa, lại đổi về tướng phong lưu có vài phần tà khí như trước.

“Tôi biết cậu đang lo lắng chuyện gì.” Bạch Lung nháy mắt đầy trêu đùa.

“Cậu yên tâm, tôi và Lăng Dương không phải quan hệ như cậu nghĩ.”

“... Tôi tôi tôi quan tâm quan hệ hai người là thế nào à,” Từ Hiền đỏ mặt, “Tôi đang quan tâm Lăng Dương, không phải cậu!”

Bạch Lung cười đến muốn đập vào mặt, “Được được, cậu nói gì cũng đúng.”

“Đúng rồi, hai người vừa nãy nói chuyện gì?” Bỏ được gánh nặng trong lòng, Từ Hiền vừa gọt vỏ khoai tây vừa hồi tưởng màn vừa nãy, tận đáy lòng bắt đầu lo lắng cho Lăng Dương.

Những lời này thức tỉnh Bạch Lung, nụ cười trên mặt cậu lại vụt tắt, “Tôi đã hứa với Lăng Dương không nói.”

Bạch Lung thuận tay nhận củ khoai tây đã gọt vỏ của Từ Hiền, “Tôi giúp cậu xắt khoai tây.”

Từ Hiền kinh ngạc, “Cậu còn biết xắt khoai tây?” Nhìn cậu ta không giống người biết dùng dao phay.

Bạch Lung chậm rãi lắc đầu, “Không, nhưng nếu không cho tôi cầm dao xắt khoai tây, tôi sợ mình sẽ không nhịn được mà cầm dao đi giết người.”

Không cần Bạch Lung nói Từ Hiền cũng nhìn ra, củ khoai tây dưới sự chà đạp của Bạch Lung đã hoàn toàn thay hình đổi dạng, Từ Hiền nghĩ may là mình mua nhiều khoai tây, còn củ nằm trên thớt... thôi cứ giữ làm khoai tây nghiền vậy.

Từ Hiền cau mày nhìn Bạch Lung tiếp tục tàn phá củ khoai tây xui xẻo, mỗi một dao hạ xuống thực sự gian nan, tựa như đang cố kìm nén thứ gì, ngay cả đốt ngón tay nắm chuôi dao cũng vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch.

Từ Hiền nhá linh quang, “Chẳng lẽ vì bàn tay của Lăng Dương...?”

Bạch Lung hạ xuống một dao, khoai tây vàng óng bị nhuộm thành sắc đỏ.

“Trời đất,” Từ Hiền bị dọa hết hồn, vội chạy đi tìm băng keo cá nhân.

Bạch Lung mặc cho đối phương chuyện bé xé ra to, băng bó vết thương cho mình, “Chỉ đứt miếng da, không cần khẩn trương vậy.”

Từ Hiền có chút bức bối, “Cậu tốt hơn là ra ngoài đi, biết cậu thuộc trường quân đội rồi, không cần ở chỗ tôi trình diễn phong cách đâm máu đâu.”

Bạch Lung bị Từ Hiền chọc cười, sờ sờ đầu đối phương, đoạn xoay người đi vào phòng Lăng Dương. Lăng Dương đang cuộn ở trên ghế, ngẩn người nhìn chồng chọc con chuột bên cạnh.

“Nhìn lâu có thể nhìn ra thêm vài nút bấm không?” Bạch Lung nhìn cái dáng này của Lăng Dương thì chỉ muốn móc mĩa.

Lăng Dương bĩu môi, “Cậu giúp tớ trả đi.”

“Trả làm gì, đưa cho cậu thì cứ dùng đi.”

“Đây là của công.”

“Bởi vì cho cái gì cậu cũng không chịu nhận, đành phải bịa ra lý do của công để gửi lại chỗ cậu, con chuột như vậy, quần áo cũng như vậy, cậu còn nói mình không phải biệt nữ thụ?”

Lăng Dương lại im lặng.

Từ Hiền rốt cuộc làm xong cơm, nên thành khoai tây sợi đã thành khoai tây sợi, nên thành khoai tây nghiền đã thành khoai tây nghiền, đương nhiên phần nhuộm máu đã bị vứt đi.

“Kêu Dương Dương ra ăn cơm.”

Bạch Lung lĩnh mệnh đi đến trước cửa phòng Lăng Dương chẳng biết đã bị đóng cửa từ khi nào, nhấc chân đạp một cú, “Ê dần dần! Ra ăn cơm!”

Một giây sau, Lăng Dương mở cửa phòng, “Kêu cái mốc mà kêu, gọi hồn à!”

Từ Hiền sọc đen, thì ra cái gọi là quan hệ trước đây của hai người là kiểu ở chung này.

Sau Từ Hiền phát hiện bản thân vẫn còn đánh giá thấp năng lực tác chiến của cả hai, Lăng Dương và Bạch Lung, hai thằng dở hơi, đứa này độc miệng hơn đứa kia, gom chung một chỗ quả thực không có một giây yên tĩnh, cả bữa cơm từ đầu tới cuối là một quá trình phỉ nhổ lẫn nhau.

Nghe nói nhà Bạch Lung gia giáo khá nghiêm, vậy cậu ta có được dạy bảo ăn không nói ngủ không nói không? Hơn nữa, đây là kết quả của việc gia giáo nghiêm khắc à, vậy nếu không nghiêm thì sao?

Từ Hiền chịu đủ tàn phá, vừa đau khổ và cơm vừa nghĩ, sao hai tên này không khôi phục lại chiến tranh lạnh đi...

“Đúng rồi, không phải lần trước Hoa Hoa nói muốn đi Sâm Lam xem bạn nói khổ của mình thì đấu sao?” Bạch Lung rốt cuộc đành chỉ việc ganh đua độc địa với Lăng Dương, chuyển đề tài sang Từ Hiền này giờ vẫn im lặng.

“A đúng rồi, cậu không nói suýt nữa tôi cũng quên, chính là ngày mai.”

“Tôi đi với cậu.”

“Được... nhưng cậu rồi thật đấy.”

“Bạn nói khổ? Cậu nói Dạ Lang?” Mắt Lăng Dương sáng rực lên.

“Ừ,” Từ Hiền cũng không nghe rõ Lăng Dương nói là Dạ Lang hay Diệp Lăng, dù sao hai từ này phát âm cũng na ná nhau.

“Tớ cũng muốn đi! Thi đấu cái gì?”

“Bơi lội.”

Lăng Dương tức khắc nhớ tới lời Diệp Lăng nói với mình ở trong game, vẻ hưng phấn xù ngay tắp lự, “Xí, chán phèo.”

“Chán phèo? Vận động viên bơi lội toàn mặc quần bơi bó sát người, nói không chừng còn là quần tam giác đấy.” Bạch Lung đánh thẳng vào nhược điểm của đối phương.

Trên mặt Lăng Dương nháy mắt chuyển hoá bầy tám loại biểu tình, như đang cất lực đấu tranh.

“Chẳng qua là đứng ở bên rìa hồ bơi thôi, không dính một giọt nước, cậu đúng là nhát như chuột, hay bản thiếu gia thuê cho cậu một con thuyền cứu sinh nhé?”

“Cậu mới nhát như chuột! Tớ chỉ không thích gặp nước thôi!”

“Cậu đừng đi thì tốt hơn.” Từ Hiền xen vào.

“Dựa vào đâu?”

Từ Hiền dùng chiếc đũa gỗ mép bàn, “Lý do chính cậu còn không rõ à? Hẳn là bạn từ nhỏ của tớ.”

“Bạn từ nhỏ thì sao, bạn từ nhỏ là dùng để bẻ cong!” Lăng Dương nói rất đúng lý hợp tình.

Bạch Lung nhìn Lăng Dương một cái đầy thâm ý.

“Cậu không cho đi tớ cứ đi,” Lăng Dương đứng dậy chỉ cái bàn, “Tiểu Bạch Long rửa chén!”

“Tớ phụ bếp vậy cậu làm cái gì?” Bạch Lung hét với theo Lăng Dương đang vọt vào phòng ngủ.

“Tớ chọn quần áo không được à?”

Rầm ——

Từ Hiền liếc xéo Bạch Lung, người sau nhún vai đầy vẻ vô tội.

“Tôi nhớ cậu từng nói một trong các môn vận động Lăng Dương giỏi nhất là bơi lội.”

“Đúng vậy, lần đầu tiên xuống nước đã vô sự tự thông học được bơi lội, kỹ thuật bơi luôn tốt nhất trong đám bọn tôi, bơi tự do bơi ếch bơi ngửa cái gì cũng biết, Lăng Dương còn thường xuyên tự xưng mình là mỹ nhân ngư, kết quả bị cả bọn cười nhạo.”

“ ... ”

Ánh mắt Bạch Lung đưa về phía cửa phòng của Lăng Dương, “Nhưng đây là chuyện của quá khứ, tôi cũng đã nhiều năm chưa từng thấy cậu ấy xuống nước...”

36. Chương 36

Nhà bơi lội đại học Sâm Lam

Website chính thức của “Hồn Đạm OL”

Tin tốt! Tin tốt! “Hồn Đạm OL” sau một đợt bảo trì đổi mới lâu dài, đúng mười hai giờ trưa hôm nay mở cửa, gói mở rộng “Hồn Đạm OL: thiết đạ**đ**am bạc” xuất kích, cung thỉnh các game thủ già trẻ vào thể nghiệm!

Nội dung đổi mới chủ yếu lần này có:

- Phó bản đoàn 25 người: Giếng Trăng!
- Sàn đấu S2 mùa thi mới khởi động!

...

Đội vận hành chính thức của “Hồn Đạm OL”

Đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam là khu trường được xây cuối cùng trong làng đại học, trường học đương nhiên mới nhất, công trình hiện đại như nhà bơi lội cũng bố trí xa hoa nhất.

So với tám đường bơi trong nhà tiêu chuẩn của Sâm Lam, hồ bơi của Yên Đại quả thực giống y mấy hồ nước được đào ngoài trời.

Đến cả bể bơi lộ thiên của học viện thể thao Lạc Minh còn hơn Yên Đại một bậc, ở phương diện này, đại học Yên Sơn có trăm năm lịch sử hoàn toàn bại trận.

Cho nên, thi đấu bơi lội giữa các trường phần lớn sẽ chọn Sâm Lam là nơi so tài, ngẫu nhiên cũng sẽ tiến hành ở học viện thể thao.

Hôm nay là mở đầu cho cuộc thi bơi lội thuộc đại hội thể thao của làng đại học, thi vòng loại nội bộ của đội bơi đại học Sâm Lam.

Thi vòng loại không mở cửa cho người ngoài, chỉ dán thông báo nhà bơi lội tạm ngưng hoạt động, số người đến hiện trường xem không nhiều, phần lớn đều là bạn bè thân thích giống Từ Hiền.

Khi đoàn người Từ Hiền đi vào nhà bơi lội, trận đấu còn chưa bắt đầu, các tuyển thủ đều đang khởi động làm nóng người.

Lăng Dương vừa tiến vào tức thì cảm thấy chuyển đi này không tồi.

Một nơi tốt đẹp như này, vì sao hồi trước bản thân không chịu đặt chân vào chứ?

Trong tất cả vận động viên, dáng người của tuyển thủ bơi lội đẹp nhất... Ít nhất đây là quan điểm của Lăng Dương.

Bả vai rộng lớn, bắp chuột cường tráng, cơ ngực đầy tính đàn hồi, cơ bụng hoàn mỹ, bắp đùi rắn chắc, đường nét bắp chân mượt mà, mọi thứ đều đánh thẳng vào yếu điểm của Lăng Dương.

Thêm nữa bởi vì ngâm nước thường xuyên nên cả làn da đều rất đẹp, nhìn vào cho người ta xúc động muốn sờ.

Lăng Dương cảm thấy còn nhìn nữa thì mình sẽ chảy máu mũi.

Từ Hiền yên lặng kéo Bạch Lung cách xa Lăng Dương đang lên cơn mê trai thêm một tí, kiên quyết không thể để người khác nhìn ra bọn họ đi cùng nhau.

Từ Hiền thành thực dẫn cả bọn đến vị trí chuyên dụng của Diệp Lăng, quả nhiên ở đó nhìn thấy túi đồ của Diệp Lăng.

Đứa bạn thân này bởi vì lý do gia đình mà trước giờ khá chú ý cách ăn mặc, thậm chí còn hơi bị thời trang, nhưng thời trang rất kín đáo, người bình thường nhìn không ra.

Nhưng cực kỳ không hợp với vẻ ngoài của hắn là nội tâm của hắn, vừa chuyên nhất vừa bảo thủ, đã chọn một vị trí thì mỗi lần cũng chỉ ngồi chỗ đó, sét đánh bất động.

Mối tình đầu là Tiểu Long Nữ, cái này không nói, lúc nhỏ còn dán hình Tiểu Long Nữ lên hộp viết và nhiều thứ, những điều này đều là chuyện cấm, nói ra sẽ chết.

Lên đại học người khác đều cặp bồ cặp bịch, còn hắn thì đi yêu online, yêu một hơi hơn nửa năm, nhưng ngay cả mặt đối phương cũng chưa từng gặp...

Từ Hiền không phải xuất phát từ ích kỷ mà phản đối Lăng Dương tương tự đứa bạn thân của mình, mà là hoài nghi, một người không thích thay đổi như thế, đã thẳng hai mươi năm làm sao có thể bị cong dễ như vậy?

Từ Hiền tuy quen biết Lăng Dương chưa bao lâu, nhưng hai người phẳng phất như đã thân nhau cả đời, tình cảm của cậu với Lăng Dương chẳng thua với Diệp Lăng tí nào, cho nên càng không muốn nhìn người bạn của mình đi vào ngõ cụt.

Lăng Dương nhìn đông nhìn tây một hồi, rốt cuộc tìm được Diệp Lăng, vì đối phương mang nón bơi kính bơi nên không dễ nhìn ra.

Diệp Lăng quả nhiên mặc quần bơi tam giác, Lăng Dương lưu luyến, lúc cậu mới vào phát hiện có người mặc da cá mập liền thân — mặc nhiều như vậy thì đi trượt tuyết cho rồi, còn bơi cái chi nữa?

Cũng may Diệp Lăng nhà cậu không làm cậu thất vọng.

Nhìn thấy đối phương, Lăng Dương tức thì cảm thấy những anh giai gặp hồi nãy chỉ là phù du.

Dáng người kia, chắc chắn.

Không biết anh ta tập bơi kiểu gì nhỉ, tốt nhất là bơi bướm, người tập bơi bướm sức eo là số một.

Bạch Lung u ám xuất hiện đằng sau lưng cậu: “Độc thoại nội tâm nói ra hết rồi.”

“Không thể nào?!”

“Gạt cậu thôi.”

“...”

“Thử cái biết ngay cậu quả nhiên đang nghĩ chuyện xấu xa.”

“Mịa!”

“Dương Dương, Bạch Lung nói hồi xưa cậu biết bơi.”

“Đúng vậy, tớ còn bơi cực giỏi, hẳn có nói cho cậu biết tớ bơi tuyệt như một mỹ nhân ngư không?”

“Vậy sao cậu lại đột nhiên sợ nước?”

“Bởi vì tớ bất cẩn ăn phải quả ác quỷ!” (đây là một loại trái cây trong truyện One Piece, ăn vào sẽ có siêu năng lực nhưng sẽ không biết bơi)

“... Vậy cậu đạt được năng lực đặc biệt gì?”

Lăng Dương cực kỳ bi ai mà bùm mặt, “Tớ ăn phải quả Nhân Nhân, ngoại trừ không biết bơi thì không còn gì khác, lỗ quá.” (quả có dạng hình người, người ăn vào không được gì, động vật ăn vào thông minh như người)

Từ Hiền: =_,=

Trận đấu của Diệp Lăng đã bắt đầu, vì là đấu loại nội bộ nên mỗi người phải thi đấu rất nhiều mục, từ đó chọn ra hạng mục thích hợp nhất tham gia các trận đấu về sau. Diệp Lăng thi chính, là bơi tự do, ngoài ra còn tham gia một trận hỗn hợp và một trận tiếp sức.

Từ nhỏ Từ Hiền đã cho rằng Diệp Lăng đẹp trai nhất khi bơi, nhất là bơi tự do, động tác lưu loát tiêu sái, cương nhu bổ trợ, đẹp mắt đẹp lòng không gì sánh được.

Từ Hiền vốn tưởng Lăng Dương nhất định sẽ thừa cơ mà chảy nước miếng, nhưng cả quá trình đối phương chỉ lặng nhìn, yên tĩnh ngoài ý muốn.

Từ Hiền suýt nữa cho rằng Lăng Dương đã đổi tính, cho đến khi...

“Tại sao quần bơi phải thiết kế thành quần tam giác mà không phải quần chữ T chứ?” Lăng Dương vô cùng nghiêm túc mà tự lự.

Câu này nói âm lượng hơi lớn, nhà bơi lội rộng, ít người, trực tiếp khuếch âm lời nói của Lăng Dương ra ngoài, ngay cả âm vang cũng rõ mồn một, không ít người xung quanh đều nghe được, dẫn tới một trận cười vang.

Bạch Lung chẳng biết biến từ đâu ra một tấm bảng, trên ghi bốn chữ to: chúng tôi không quen, ra hiệu cho khán giả có mặt ở đây.

Từ Hiền kinh ngạc nhìn Bạch Lung, “Cậu lôi tấm bảng ở đâu ra thế?”

Bạch Lung thuận tay vứt tấm bảng ra sau, “Không gian tùy thân.”

Diệp Lăng luôn ở trong nước giữa đầu nói chuyện với huấn luyện viên, phát hiện động tĩnh bên này, xoay người bơi về phía bọn họ, khi còn cách mép hồ hơn mười mét thì lặn xuống nước, một chốc sau vọt lên mặt nước, hai tay vịn thành bể.

Hắn kéo kính bơi lên trán, “Tiểu Hiền, lấy chìa khóa trong túi cho tớ.”

Từ Hiền mò mò túi đồ không thấm nước của Diệp Lăng, tìm được một chiếc chìa xỏ dây thun, “Này?”

“Ừ.”

Từ Hiền vừa muốn tiến lên, đã bị Bạch Lung túm lấy bàn tay, chìa khóa cũng bị đoạt đi, ném cho Lăng Dương đứng bên cạnh, “Cậu đi.”

Lăng Dương quay đầu về mặt bất mãn nhìn Bạch Lung.

“Sợ thì cứ việc nói thẳng.”

Lăng Dương cầm chìa khóa đi về phía thành bể.

“Cám ơn.”

Diệp Lăng tiếp nhận chìa khóa, đeo vào cổ tay, bơi về phía phòng thay đồ, Lăng Dương đứng tại chỗ không động đậy, cúi đầu nhìn chằm chằm hồ nước dưới chân, chẳng biết đang nghĩ gì.

Đột nhiên cảm thấy sau lưng có người đẩy cậu một cái, Lăng Dương không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý gì mà té cái ùm xuống nước.

Diệp Lăng nghe thấy đằng sau có động tĩnh, quay đầu phát hiện Lăng Dương đang êm đẹp lại rút khỏi bờ.

Quý dị hơn nữa, người bình thường mặc kệ có biết bơi hay không, sau khi rút xuống nước sẽ theo bản năng quẫy đạp vài cái, còn Lăng Dương lại trái với bình thường không hề nhúc nhích, cơ thể cứ tiếp tục chìm xuống dưới.

Diệp Lăng vội vàng xoay trở về, vớt Lăng Dương đã cuộn thành một cục dưới đáy hồ lên, Bạch Lung và Từ Hiền đã sớm canh chừng bên hồ, giúp Diệp Lăng nâng người lên bờ.

Quá trình cứu giúp rất nhanh, theo lý mà nói, Lăng Dương không nên có biểu hiện chết chìm, cùng lắm thì sắc nước, nhưng giờ phút này sắc mặt cậu lại tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đến hô hấp cũng đình trệ.

Diệp Lăng chưa từng thấy qua tình huống này, nhưng được huấn luyện bài bản, hẳn vẫn có phản ứng trước tiên.

Đầu tiên xếp hai tay lên ngực Lăng Dương, ép ba cái, sau đó cúi người chuẩn bị làm hô hấp nhân tạo.

Vào giây phút hần sắp chạm vào đối phương thì Lăng Dương đột nhiên giơ tay lên, chặn giữa hai người, môi Diệp Lăng dán lên lòng bàn tay đối phương.

Con mắt Lăng Dương chậm rãi mở ra, trên lông mi còn dính giọt nước.

Hai người cứ vậy nhìn nhau sát rạt nửa ngày, Diệp Lăng mới phát hiện tình huống không thích hợp, vội ngồi thẳng lên.

“Tôi không sắc nước.” Lăng Dương bỏ tay xuống, từ từ nói, quả nhiên ngay cả một tiếng ho khan cũng không có.

“Cậu chẳng qua muốn nín thở chết thôi.” Bạch Lung ở bên cạnh nói tiếp.

Lăng Dương nhắm mắt, không muốn để ý tới Bạch Lung, giờ phút này cậu đang nóng lòng chế ngự cảm giác buồn nôn ùn ùn kéo đến, nửa chữ cũng không muốn nói.

“Cậu sợ nước?” Giọng của Diệp Lăng truyền đến từ phía trên, ngay cả âm điệu cũng có chút biến đổi.

Trong lòng Lăng Dương hét to chết rồi, vùng vẫy mở to mắt, quả nhiên thấy Diệp Lăng mang vẻ phức tạp đang ngắm cậu từ trên xuống dưới.

Lăng Dương cố nén sự khó chịu như sông cuộn biển gầm trong lòng, cố ngồi dậy, nhìn thẳng vào Diệp Lăng.

“Sợ nước rất mất mặt à?”

“Tôi không phải ý đó...”

“Nghiên cứu khoa học cho thấy, mỗi 98 người sẽ có một người có phản ứng sợ nước cường độ thấp hoặc hơn, điều này có quan hệ với độ miễn cảm thành thủy tinh thể của mỗi người, tôi quen biết rất nhiều người sợ nước.”

“... Thật?”

Biểu tình Diệp Lăng rõ là vẻ không tin, nhưng hiện giờ Lăng Dương cũng chẳng còn hơi sức đâu mà giải thích, trong lòng chỉ có một ý nghĩ là nhanh chóng rời khỏi đây, cách nước càng xa càng tốt, cho dù thân phận bị vạch trần cũng mặc kệ.

“Cậu đi đâu?” Diệp Lăng gọi cậu lại.

Lăng Dương quay đầu, “Về thay quần áo.”

“Cứ vậy trở về?” Diệp Lăng nhìn bộ dáng ướt sũng của Lăng Dương, cau mày nói.

Lăng Dương cũng cúi đầu nhìn chính mình, “Nếu không?”

Diệp Lăng đi đến chỗ túi đồ của mình, lấy ra một xâu chìa khóa vứt cho Từ Hiền, “Đến phòng ngủ của tớ lấy một bộ đồ tới đây.”

Lại xoay người nói với Lăng Dương, “Đi tắm một chút, trong nước có thuốc tẩy, dính vào đầu không tốt.”

“Phòng tắm công cộng?” Lăng Dương lắc đầu, “Tôi không đi.”

“Tại sao?”

Lăng Dương vô tội nhìn hai đồng bạn bên cạnh, trên mặt hai người đều cùng một vẻ “Bọn tui hiểu, nhưng bọn tui lực bất tòng tâm”.

“Hôm nay là đầu loại nội bộ, bây giờ phòng tắm hẳn không có người.” Diệp Lăng tuy không hiểu lắm, nhưng vẫn giải thích.

“Anh không phải người à?” Vừa rồi Diệp Lăng muốn chìa khóa rõ ràng cho thấy sắp rời đi.

Diệp Lăng nghĩ, người này sao cứ ưỡn ẹo mãi vậy.

“Tôi lại không phải người ngoài.”

Cuối cùng Lăng Dương vẫn ngoan ngoãn đi theo Diệp Lăng, Từ Hiền bấy giờ mới mang về bát măn trừng Bạch Lung.

“Biết rõ nó sợ nước, cậu còn đẩy nó xuống?”

Bạch Lung mang thái độ chả sao cả, “Đây là bệnh, phải trị.”

Lăng Dương chọn vòi sen xa Diệp Lăng nhất để dội.

Diệp Lăng từ xa đánh giá cậu một lượt, lần trước gặp mặt, người này còn kéo lấy tay mình không buông, giờ lại chỉ hận không thể lẫn càng xa càng tốt, đúng là khiến người ta khó hiểu.

Nhưng bây giờ điều khiến Diệp Lăng để ý là, Lăng Dương và Linh Đang Nhi, hai người đều bị gãy ngón tay, vả lại còn cùng sợ nước, điều này không thể chỉ giải thích bằng trùng hợp.

Giờ khắc này, Diệp Lăng gần như có thể chắc chắn suy đoán của mình...

Diệp Lăng tắm xong, cầm khăn mặt vừa chà đầu vừa đi về phía Lăng Dương.

Vật dụng tắm rửa Diệp Lăng chỉ mang theo một bộ, Lăng Dương vừa nãy chủ động cầm khăn tắm của hắn đi, giờ Lăng Dương thấy Diệp Lăng tắt nước, cũng vội vùi dùi vùi cái, vắt khăn tắm lên vai.

“Bọn Tiểu Hiền hẳn đang đợi ở phòng thay đồ.” Diệp Lăng nói.

Lăng Dương gạt đầu, giành đi ra ngoài trước, cậu chẳng muốn chốc nữa lại xuất hiện chuyện xấu hổ ngoài ý muốn nào.

Đáng tiếc không như ước nguyện, Diệp Lăng đi theo đằng sau không cẩn thận giẫm phải bọt xà phòng trên mặt đất, trượt chân, vừa vịn ngã lên trên người đối phương.

Cũng may Lăng Dương phản ứng đủ nhanh, đúng lúc bắt được núm vặn vòi sen gần nhất mới giúp cả hai không đến mức té xuống đất, có một cú tiếp xúc bất ngờ như phim Hàn.

Nhưng làm như vậy, khăn tắm trên lưng Lăng Dương đã bị Diệp Lăng kéo xuống, phần lưng hoàn toàn phơi ra trước mặt đối phương.

Diệp Lăng sững sờ giây lát, vô thức giơ tay sờ.

Lăng Dương quay đầu đập văng vuốt sói của Diệp Lăng, “Động tay động chân làm gì.”

“Sợ của cậu là sao vậy?” Diệp Lăng không nhịn được hỏi.

“Ba tôi đánh.”

“Ác như vậy?” Diệp Lăng kinh ngạc.

Hơn nữa, vết thương này thật sự không giống bị đánh, trái lại giống như bị thứ sắc bén kì lạ gì cắt ra.

Diệp Lăng cho rằng người cha có hung ác thể nào cũng không thể lấy dao rạch lưng con mình, trừ phi không phải ruột thịt.

“Ai cần anh lo?”

“Cậu vì chuyện này mà không muốn vào phòng tắm công cộng?”

Lăng Dương im lặng, nhặt khăn tắm một lần nữa che kín lại.

Bọn Từ Hiền quả nhiên đã chờ ở cửa phòng thay đồ, cầm vài bộ quần áo của Diệp Lăng cho Lăng Dương chọn, còn không quên mang theo đôi dép lười. Khi Lăng Dương nhìn thấy một chiếc áo trong đó thì ngần người, do dự một chốc, đoạn cầm lên mặc vào.

Từ Hiền cũng thực không ngờ, những bộ khác đều là do cậu chọn, chỉ có chiếc đó do Bạch Lung chọn, nhưng cái áo đó nhìn qua chẳng có gì đặc biệt, sơ mi tay dài màu đen rất thông thường, ngực trái thêu chim ưng màu vàng, phía dưới có vài hàng tiếng Anh xem không hiểu, cuối cùng là 4 con số thật lớn: 1923. Áo sơ mi này Diệp Lăng mua năm lớp mười một, cậu thấy Diệp Lăng có mặc vài lần.

Diệp Lăng chỉ cao hơn Lăng Dương một chút, nhưng to con hơn cậu, nhất là nửa người trên, Lăng Dương mặc áo của hắn rộng thùng thình.

“Nếu tổ tiên trì hoãn lợi, hiện tại cũng có thể có vóc dáng này.” Lăng Dương đối diện gương, nói đầy bất mãn.

“Vậy cậu bơi đi?” Bạch Lung nói giọng khiêu khích.

“Trở về trả lại anh,” Lăng Dương chỉ quần áo, nói với Diệp Lăng.

“Tùy cậu.”

Lăng Dương không thèm để ý hai người kia, nhét quần áo ướt sũng của mình vào một bọc to, chuồn thẳng.

Diệp Lăng không nhịn được hỏi Từ Hiền, “Lăng Dương là dân xã hội đen?”

Từ Hiền không rõ vì sao đối phương thành linh hỏi vậy, giựt cả mình: “Không thể nào, không phải cậu ấy là nhà bộ đội à?”

“Vậy sao sau lưng cậu ta có vết sẹo, dài như này,” Diệp Lăng dùng ngón trỏ và ngón cái vẽ một chút, “Như là bị cắt?”

Từ Hiền và Lăng Dương ở chung mấy tháng cũng chưa từng phát hiện chuyện này, cậu hoang mang chuyển hướng sang Bạch Lung đứng bên cạnh, “Sau lưng Dương Dương có sẹo?”

Bạch Lung gật đầu, “Nghỉ hè lớp mười một, bọn tôi ra biển bơi, lâm thời trở trời, gặp phải sóng to, Lăng Dương không biết bị thứ gì cắt trúng.”

Từ Hiền giật mình, “Đây là nguyên nhân cậu ấy sợ nước.”

“Đúng.”

Từ Hiền lại nghĩ đến một chuyện, “Cũng là nguyên nhân sợ máu?”

Cái này thì Bạch Lung chưa từng nghe nói, “Có thể, khi được vớt lên thì Lăng Dương chảy không ít máu.”

“Vậy cậu ấy sợ máy bay là vì sao?”

Bạch Lung nhướn mày, “Sợ máy bay? Nó còn nói sợ gì nữa? Tôi đã nói với cậu rồi, lời của Lăng Dương không thể tin.”

“Đúng rồi Tiểu Hiền,” Diệp Lăng đột nhiên mở miệng, “Lần trước cậu nói Lăng Dương gãy xương ngón tay, cậu ta bị gãy ngón nào?”

“Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Tò mò.”

“Để tớ nghĩ đã, vết thương của cậu ấy là...” Từ Hiền giơ tay trái, chậm rãi nắn ngón tay của mình, hồi tưởng, “Tay trái...”

37. Chương 37

Gói mở rộng đúng thiết nhất phèo

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL” box bát quái giang hồ

Tiêu đề: không biết đây có tính là tin thời sự + thị phi lớn nhất Lâm Sơn sau khi mở máy không

Người gửi: Thám Tử (bác này đúng nhiều chuyện)

Nội dung: chỉ ba chữ: Tiểu Phong Linh, không giải thích...

1L: xem cái hiểu luôn, ngồi sô pha cười dài.

2L: dân Lâm Sơn đi ngang qua, em hông thấy gì hết.

3L: lại là con mẹ hàng hiếm kia! Chồng bắt đúng nhện giới thiết, là tôi thì đã bỏ vợ từ tám mươi đời rồi, gặp phải con như này đúng là đầu xanh mướt đến mọc cỏ! (ý là đội nón xanh = cấm sừng)

4L: người ta coi vậy nhưng là vợ chồng tiêu biểu của server đó, mấy bác đừng có bôi nhọ HIAHIAHIA.

5L: Phong đại thần, anh quên Hạ Đại Gia bên hồ Đại Minh rồi sao!

6L: không hiểu nổi sao đại thần phải lập chiến đội với con kia, mang nó bắt được rồng à? Vấn đề là mang nó có thể bắt được rồng sao? (bắt rồng: chỉ các trang bị hiếm trong game)

7L: còn có một cách giải thích hợp lý, acc Linh Đàng Nhi đã mời “dân cây” chuyên bắt rồng đánh thay, chuyện như này trái lại rất phổ biến, nhưng không ngờ đại thần sẽ nhận mấy nghề tay trái này.

8L: chả phải có câu hồng nhan họa thủy à, ủng hộ đá cổ Linh Đàng Nhi, cho đại thần cặp với MT đi!

9L: sao tui xem chả hiểu gì hết, không có ai vào giải thích giùm cái à???

...

Từ Hiền nắn ngón tay của mình, đoạn hồi ức, “Dương Dương bị thương hẳn là tay trái... Ngón trỏ, ngón giữa... còn có ngón áp út.”

Diệp Lăng chấn kinh, “Nhiều vậy á??”

Từ Hiền xòe tay phải, tay trái bắt chước động tác chống đất bằng một tay, “Tưởng tượng thử nếu Dương Dương xòe tay chống đất, có bị gãy thì đồng thời gãy ba ngón tay cũng không phải không thể...”

Từ Hiền suy đoán, đồng thời thăm liếc nhìn Bạch Lung bên cạnh, giật bắn cả người.

Sắc mặt Bạch Lung xanh mét, tựa hồ có thâm cừu đại hận với người nào.

Diệp Lăng cũng nhìn thấy, dùng mắt hỏi Từ Hiền.

Từ Hiền bắt đầu di lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Mỗi lần nhắc tới tay của Dương Dương thì cậu ta sẽ như thế.” May mà hôm nay Bạch Lung không cầm dao trong tay.

Diệp Lăng đưa tiễn Từ Hiền và Bạch Lung, trở lại phòng ngủ thì đã đến giờ cơm chiều, gói mở rộng của “Hồn Đạm OL” đã được đưa ra vào giữa trưa, gói update đã được NPH cho download trước thời gian, bây giờ chỉ cần tiến hành update một xíu là có thể lần nữa đăng nhập game.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ông xã

sao giờ anh mới lên, em chờ anh cả buổi chiều!

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu chờ tôi cả buổi chiều??

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ừa, 12 giờ trưa mở game, anh không biết ư? À, nhưng cũng bị “dây thun” mất nửa tiếng!

nói chuyện riêng Dạ Lang: ...

Lúc này trên kênh bang hội, Tiểu Thụ Đờng Chạy cao hứng hô lên.

bang hội Tiểu Thụ Đờng Chạy: Linh Đang Nhi nhanh xem! [Bùa hộ mệnh tự nhiên] [Bùa hộ mệnh tự nhiên]

bang hội Linh Đang Nhi: a a a a a!!!!

bang hội Linh Đang Nhi: tại sao chứ!!!! 55555 bùa hộ mệnh của tui T T

bang hội Tiểu Thụ Đờng Chạy: ha ha ha ha, ai bảo cô trọng sắc khinh bạn, kêu bác Lang bán mình đền đi!

Diệp Lăng nhin hết nổi.

bang hội Dạ Lang: đây là sao?

bang hội Tiểu Thụ Đờng Chạy: bùa hộ mệnh rơi xuống từ tiểu phó bản mới mở, vợ bác cày cả buổi chiều cũng không nhặt được, vừa thấy bác tới liền thoát đội đi tìm, kết quả bọn em cày thêm lần nữa đã nhặt được, ha ha!

bang hội Linh Đang Nhi: Bào Bào bắt nạt người T^T chồng ơi xin an ủi

~~ bang hội Dạ Lang: ...

nói chuyện riêng Dạ Lang: cả buổi trưa mấy người đều đi cày bùa hộ mệnh?

nói chuyện riêng Tiểu Thụ Đờng Chạy: đúng, tay Linh Đang Nhi không phải đen bình thường, bác nhanh mò một cái cho chị ấy đi, nếu không em sợ chỉ phải đập đầu vào đầu hũ!

nói chuyện riêng Dạ Lang: sao cậu ta có thể online cả buổi trưa được!

nói chuyện riêng Tiểu Thụ Đờng Chạy: sao không thể? Vừa mở game chị ấy đã online, sau đó bọn em tổ đội, chẳng lẽ bốn người còn lại trong đội gặp ma?

nói chuyện riêng Tiểu Thụ Đờng Chạy: còn nữa, bác Lang có phải bác đánh nhằm chứ không, cậu ta?

nói chuyện riêng Dạ Lang: ... tôi đánh nhằm.

Diệp Lăng cảm giận quăng con chuột, cái này rốt cuộc là sao!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: người thật?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: yô, đại thần!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: Lưu Ly Khẩu? Kêu sư phụ cậu nhớ sáu giờ đúng login.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: NO pờ rộp lem mô ~ không thành vấn đề!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã ~ em đi mua cơm đây, bánh bao căn tin hai đi trễ sẽ hết hàng, lát nữa gặp! (3)

hệ thống [Linh Đang Nhi] đăng xuất.

Diệp Lăng nhìn chòng chọc dòng chữ bánh bao căn tin hai trên màn hình, đột nhiên mất hết khẩu vị.

Đến nhìn cũng cảm thấy no, hèn chi nữ sinh Yên Đại kêu món này là lợi khí giảm béo, mô tả thật chẳng khoa trương chút nào!

※

Sân đấu quý mới được khai chiến đúng hạn.

Diệp Lăng chẳng nhiệt tình mấy với PVP, ở phó bản, sự tồn tại của phòng chiến tựa như một vị thần nhưng khi vào sân đấu thì sẽ có rất nhiều hạn chế, trừ phi gặp được đồng đội đặc biệt thích hợp, nếu không rất khó có đột phá lớn.

Nhưng mỗi ngày đánh mười trận sân đấu sẽ được một điểm kết, có điểm kết có thể đổi bộ trang phục sân đấu, bởi vậy vẫn có không ít game thủ lập đội nhanh mỗi ngày đánh đủ mười trận chỉ vì lấy điểm kết.

Diệp Lăng có đội thi đấu cố định, là Hoa Mãn Lâu đồng dạng không giỏi PK và Hạ Đại Gia vì tính tình quá nóng nảy khó tìm được người tổ đội, tạo thành một đội 3V3 tức thời.

Linh Đương Nhi trước hoàn toàn vô cảm với PVP, ngay cả đội nhanh cũng nhác làm, bởi vậy không ở trong đội của Diệp Lăng.

Khi Diệp Lăng đệ trình bảng ghi danh đợt thi quý này còn đặc biệt hỏi Linh Đương Nhi đương nhiệm một câu.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu muốn đánh sân đấu không?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: không phải ông xã có đội cố định à?

nói chuyện riêng Dạ Lang: nếu cậu muốn đánh, chúng ta có thể tìm thêm một người đánh 55 nhanh.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: hì hì, cảm ơn ông xã nghĩ đến em, nhưng các anh cứ đánh đi, đừng để ý em ~(@^_^@)

~Cuộc thi quý vừa mới bắt đầu, mọi người đều có số điểm nguyên thủy, bắt cặp nhau rất tốc độ, cộng thêm có một số đội được lập tức thời, trình độ ngang tài ngang sức, choảng nhau không kéo dài thời gian.

Ba người Diệp Lăng từng đánh một đợt thi quý hồi trước, cũng coi như có chút ăn ý, xếp hàng đánh 9 trận, thắng 6 thua 3, đang đợi trận cuối cùng hôm nay.

Hệ thống thông báo đã ghép đội thành công, cả đội Diệp Lăng tiến vào khu chuẩn bị, đếm ngược 2 phút, cửa mở, ba người xông thẳng ra ngoài, khi nhìn thấy đội đối diện thì toàn thể sửng sốt.

Hạ Đại Gia phản xạ có điều kiện mà đuổi theo chém Lạc Minh Phong.

Hạ Đại Gia là võ sĩ kiểu cuồng bạo, sức công kích cao nhưng tỉ lệ trúng thấp, Lạc Minh Phong là lữ nhân, sức công kích thấp nhưng né tránh cao, đúng khắc vô sĩ, non nửa tấn công của Hạ Đại Gia đều MISS.

Thật vất vả chém trúng hai đao thì bị Linh Đương Nhi múa vài cái bươm đầy.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: đánh trị liệu trước.

Mục tiêu tấn công của Dạ Lang ngược lại rất chính xác, nhưng ngay từ đầu đã bị Lạc Minh Tiểu Ca và Linh Đương Nhi thay phiên khống chế, đầu tiên bị biến thành một con heo, sau đó bị Dây Trói Đất do Linh Đương Nhi triệu hồi quán chặt cứng.

So ra, phối hợp của đội bên kia phi thường ăn ý, xông vào đã tập trung hỏa lực vào Hoa Mãn Lâu.

Khuyết thiếu yểm hộ của đồng đội, Hoa Mãn Lâu vài chiêu đã gục.

Chẳng bao lâu Hạ Đại Gia cũng nằm.

Còn sót lại một Dạ Lang hoàn toàn không sức uy hiếp, chỉ cần tốn thời gian chậm rãi mài chết hẳn.

Trong sân đấu song phương đối chiến không thể đối thoại, nhưng có thể làm động tác, trước khi Dạ Lang sắp teo, Linh Đương Nhi đã chạy tới ném một nụ hôn gió về phía hắn, phát ra tiếng chụt thật to.

Cả trận đấu tốn chưa đến ba phút đồng hồ, tuy phía Diệp Lăng chiến thuật hỗn loạn cũng là một nguyên nhân, nhưng người có chút thường thức PK đều nhìn ra ba người đối diện có thực lực rất mạnh.

Là trung tâm hút thù hận nhưng tể ti Linh Đương Nhi từ đầu đến đuôi chẳng bị đụng vào một lần, khi kết thúc cả ba vẫn đầy máu.

Chiến đấu chấm dứt, màn hình hiển thị kết quả thi đấu trận này.

Phật Chấn Giết Phật thua 0 đánh chết 0 điểm còn lại -17

Tiểu Phong Linh thắng 3 đánh chết 3 điểm còn lại +17

Sắc mặt Diệp Lăng thật không tốt.

nói chuyện riêng Dạ Lang: lại đây.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: nhưng bọn tui còn chưa đánh xong.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi bảo cậu lại đây cho tôi!

Lăng Dương thở dài.

đội ngũ Linh Đương Nhi: nhà tui xù lông, tui đi vuốt hần.

Lạc Minh Tiểu Ca làm động tác hai tay chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to.

đội ngũ Lạc Minh Phong: đi đi, vừa vặn nghỉ ngơi một lát.

Linh Đương Nhi ba bước một nhảy chạy tới trước mặt Dạ Lang.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ông xã ~~ anh nhớ em rồi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: Tiểu Phong Linh? Sao mấy người không gọi thân mật thêm chút nữa?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ông xã ghen tị rồi =.=

Diệp Lăng cũng chẳng biết lý do vì đâu, mặc kệ cậu ta là Linh Đương Nhi, là Lạc Minh Ảnh, hoặc giả Lăng Dương cũng được, chỉ cần vừa nhìn thấy cậu ta dính dáng đến Lạc Minh Phong là đã tức không chịu được.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu lợi hại nhỉ, đã có thể chung đội với đại thần đánh sàn đấu, lần này hần lại mang cậu đi ăn chực à?

nói chuyện riêng Dạ Lang: chuyện lớn như vậy, các server đều biết, thằng làm chồng này có phải lại là đứa cuối cùng biết không? Nếu không phải trùng hợp đụng các người thì tôi sẽ còn bị cậu bịp bao lâu nữa?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu nói mình phải ẩn dật, cậu đúng là ẩn dật thiệt, còn thiếu điều dán luôn hai chữ “leo tường” lên trán!

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ... hôm nay chồng nói hay quá, em không thích ứng kịp =.=

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: hay hai ta tổ đội đánh 2V2 đi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu đừng có nói sang chuyện khác!

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: em và Lạc Minh Phong chỉ là quan hệ nam nam thuần khiết thôi, em vốn rất ngứa mắt thứ người tâm địa gian trá như hần!

nói chuyện riêng Dạ Lang: hừ.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: chiến đội ba ba của họ thiếu người, em chẳng qua hữu nghị vào góp cho đủ số.

nói chuyện riêng Dạ Lang: hừ.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đánh đôi mới là tình nhân, anh đánh đôi với em, cam đoan người khác sẽ không nói ra nói vào.

nói chuyện riêng Dạ Lang: hừ.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: được không được không ~ em chỉ muốn chung đội với mình chồng thôi

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu là con trai mà sao thích làm nũng vậy hả?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: chẳng phải anh thích kiểu này?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: coi như cùng em chơi được không, ông xã cừ nhất (3)

nói chuyện riêng Dạ Lang: thu cái mỏ heo của cậu lại.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: vậy em đi đánh 33 trước, ông xã đi lập đội đi, nghĩ cái tên ngẫu chút!

nói chuyện riêng Dạ Lang: ờ.

Linh Đàng Nhi đi rồi Diệp Lăng mới nghĩ, vừa nãy mình gọi cậu ta tới làm gì?

đội ngũ Linh Đàng Nhi: xong xuôi, xếp hàng đi.

đội ngũ đội trưởng [Lạc Minh Phong] gia nhập sàn đấu 3V3 đang đợi ghép đội.

Với ba người Lăng Dương, đánh những đội có đẳng cấp sơ khai chẳng khó chút nào, đội Tiểu Phong Linh đánh 20 trận, tính ra thời gian chờ trung bình là 5 phút một trận, thua hai trận, một do phối hợp sai lầm, một do hai người bên Lạc Minh cùng rớt mạng.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: mạng trường của mấy người không chắc ăn gì hết.

đội ngũ Lạc Minh Tiểu Ca: trên thế giới này còn có mạng trường chắc ăn à?

đội ngũ Linh Đàng Nhi: ai kia bắt cóc Bạo Bạo Long nhà mình ra ngoài ở đi

~ đội ngũ Lạc Minh Phong: tôi đang tìm phòng ở đây, nhưng tài nguyên bên này không được phong phú như phụ cận trường các cậu.

đội ngũ Lạc Minh Tiểu Ca: ô ô ô, anh muốn vứt bỏ chúng em sao đại ca?

đội ngũ Linh Đàng Nhi: cậu cũng nhanh nhanh tìm một người đàn ông tốt mà gả đi.

đội ngũ Lạc Minh Tiểu Ca: xin lỗi, Tiểu Ca chỉ thích em gái.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: đúng là khuyển hướng *** phi chủ lưu, nhưng tôi không kỳ thị cậu đâu ()

đội ngũ Lạc Minh Tiểu Ca: em cảm ơn ngài.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: tui đi hầu lao công một chốc, đợi phó bản đầy rồi thì gọi tui.

đội ngũ Lạc Minh Phong: cậu đúng là không bỏ lỡ cơ hội ở bên nhau từng giây từng phút.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: chủ tịch Mao nói, phải tận dụng triệt để vì yêu đương!

đội ngũ [Linh Đàng Nhi] rời khỏi đội ngũ.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: anata

(anh yêu)

hệ thống [Dạ Lang] gửi lời mời tổ đội cho bạn.

đội ngũ [Linh Đàng Nhi] gia nhập đội ngũ.

đội ngũ Linh Đàng Nhi: chiến đội lập xong rồi?

hệ thống [Dạ Lang] mời bạn gia nhập chiến đội 2V2 Chủ nhân và hầu gái của ngài , có đồng ý không?
Xác định Hủy bỏ

đội ngũ Linh Đàng Nhi:

※

Linh Đàng Nhi không xuất hiện trong danh sách đoàn khai hoang tân phó bản của Kiếm Tình, ngược lại trở thành viện trợ mới cho Lạc Minh, lạ là trong bang Kiếm Tình chẳng có ai thắc mắc việc này, tuy Diệp Lăng cảm thấy kỳ quái, nhưng giờ này hắn chỉ ước gì không ai tới hỏi hắn ngọn ngành trong đó.

Kiếm Tình lại thu một vị tể ti thánh quang mới, là bạn bè do hội viên cũ giới thiệu vào, tiếp nhận vị trí của Lưu Hương, trở thành trị liệu mới cho Dạ Lang, tham dự khai hoang tân phó bản đoàn Giếng Trăng.

Mạc Thương Tâm sống ở tầng lầu phía trên Diệp Lăng, trước khi mở đội, cậu đặc biệt xuống lầu tìm Diệp Lăng thảo luận việc bố trí nhân lực, những gì cần nói đều đã nói nhưng cậu cứ cảm thấy đêm nay Diệp Lăng có chút lơ đãng.

“Bác Lang, đêm nay bác cứ thả hồn như nào, có phải có chuyện gì không?” Hôm nay mở game xong, trong server truyền rất nhiều tin đồn, Mạc Thương Tâm cũng nghe được không ít, thực lo lắng những lời đồn này sẽ ảnh hưởng tới Diệp Lăng.

Diệp Lăng do dự giây lát, nhưng hỏi ra miệng lại là một vấn đề khác, “Mạc Mạc, trong những người ông quen có ai sợ nước không?”

Mạc Thương Tâm khó hiểu, “Sao bác đột nhiên hỏi cái này?”

“Hôm nay có người nói với tôi sợ nước là một loại bệnh thường thấy, sao tôi không biết?”

“Ặc, bác Lang, chỉ sợ phải khiến bác thất vọng, ờm, kỳ thật tôi chính là...”

Diệp Lăng kinh ngạc nhìn Mạc Thương Tâm.

“Bọn tôi là gia tộc di truyền, mẹ tôi, chị tôi, cả tôi, đều hơi sợ nước, mô tả thế nào nhỉ, chính là nhìn chăm chăm mặt nước hơn một phút đồng hồ sẽ vàng đầu buồn nôn.”

“... Thật?”

Mạc Thương Tâm ngượng ngùng gãi đầu, “Bác Lang thuộc đội bơi, xung quanh không có người sợ nước là chuyện thường tình, nhưng ở quanh tôi thì người có chứng sợ nước thực sự là một hiện tượng rất phổ biến...”

Mạc Thương Tâm trở về phòng ngủ, Diệp Lăng lại theo thói quen nhấn phím O, vị trí của Linh Đang Nhi cho thấy cậu ta đang ở tân phó bản, còn cái tên Lạc Minh Ảnh thì thủy chung vẫn màu xám, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không sáng lên.

Diệp Lăng nhớ lại lời nói của Từ Hiền ban chiều, hần xòe bàn tay trái, ngắm nhìn lòng bàn tay của mình. Có câu tay đứt ruột xót, đồng thời gảy ba ngón tay, vậy phải có bao nhiêu đau?

Diệp Lăng không thể tưởng tượng.

38. Chương 38

Vợ hiền bất khả thiếu

Người gửi tin: Qfnidaye (nặc danh), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: [Hốc cây] ĐM phiên chết được (hốc cây: lấy từ câu chuyện có người thợ cắt tóc phát hiện nhà vua có đôi tai lừa, ông không thể nói bí mật này với người khác nên đành kiếm một hốc cây để nói cho đỡ khó chịu)

Trạm gửi tin: BBS học viện thể thao Lạc Minh cây xanh nước biếc chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Gần đây hần rất thân thiết với một cậu nam sinh, lần kia trước mặt bàn dân thiên hạ hai người ôm nhau anh anh em em, hai ngày trước còn dẫn người ta tới trường học.

Ăn sạch chùi mép xong xoay lưng bỏ đi, đề ông mày còn không chịu trách nhiệm, là cái thứ đàn ông gì hả.

Ông thật muốn YAN (thiến) hần!

Người gửi tin: Sevenwind (Phong), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: [Hốc cây] ĐM phiên chết được

Trạm gửi tin: BBS học viện thể thao Lạc Minh cây xanh nước biếc chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

BBS này có thể hiện IP, tôi nay tố dạy cậu dùng đại lý ha? (đại lý: phần mềm che IP)

Độ khó của Giếng Trăng còn cao hơn dự đoán ban đầu của Diệp Lăng, công ty phát triển game vì dễ kéo giãn chênh lệch với người chơi, đã thêm cho tân phó bản một BUFF cường hóa, máu và tấn công của tất cả BOSS và tiểu quái tăng 20%, đây là một loại thủ đoạn khích lệ rất thường thấy của NPH, vừa có thể kích phát lòng tranh cường háo thắng của game thủ cao cấp, gia tăng sự vinh quang khi kích sát thành công, còn có thể kích thích game thủ phổ thông bỏ tiền, cổ vũ bọn họ nỗ lực bước về phía mục tiêu làm game thủ cao cấp.

Đêm đầu tiên gói mở rộng được ra mắt, chỉ tiểu quái ven đường thôi đã tốn của đoàn khai hoang Kiếm Tình nửa tiếng, nhìn thấy BOSS đầu tiên đã là chuyện của hai giờ sau, sau đó khai chiến được 2 phút lộn lầy diệt đoàn.

Kết quả như này kỳ thật cũng không làm người ta bất ngờ, Lâm Sơn là server mới, tiến độ so với các server lão làng được mở từ thời Open Beta như server Đại Sơn phải chậm hơn nửa năm. Khi các game thủ Lâm Sơn đang trưởng thành thì những hướng dẫn kích sát BOSS phó bản cũng đã rất hoàn thiện, từ hình ảnh đến chữ viết đến video, chi tiết đến mức cách đánh tâm đắc của từng nghề đều không thiếu một ai. Game thủ ở server mới cho dù khai hoang cũng là đứng trên vai tiền nhân, chưa bao giờ có kinh nghiệm đối mặt một con BOSS kỹ năng xấu từ con số 0.

Bởi vậy không chỉ Kiếm Tình gặp phải tình trạng xấu hổ này mà các đại bang hội khác của Lâm Sơn cũng đều dừng chân ở trước mặt con BOSS số 1, thậm chí còn ngại không dám lộ ra tiến độ của bản thân, thành tích tốt nhất được công khai duy nhất là Lạc Minh 50%, nghe nói BOSS này có mấy giai đoạn, phương thức tác chiến ở giai đoạn không giống nhau, mà Lạc Minh ở ngày đầu tiên đã vượt qua hai giai đoạn đầu, tiến độ này dù đặt ở server cũ cũng thuộc mức thành tích không tồi.

Bởi vì trước đây đoàn đội FARM (cày) Già Lam Điện chẳng gặp khó khăn, Kiếm Tình đã lâu không sử dụng YY chỉ huy RAID, trải qua giáo huấn thâm thiết của ngày hôm qua, mọi người phát hiện khai hoang đánh chữ không phải là một quyết định sáng suốt, bởi vậy bang hội phát thông cáo, bắt đầu từ hôm nay thành viên của đoàn khai hoang phải lên YY nghe chỉ huy.

Khi Diệp Lăng đăng nhập YY thì bất ngờ phát hiện tên của Linh Đàng Nhi sáng lên trong danh sách bạn thân, hai người đã thêm bạn thân lẫn nhau từ hồi bang chiến lần trước.

Đằng sau tên Linh Đàng Nhi hiển thị một con số kênh xa lạ, Diệp Lăng thoáng do dự, cuối cùng vẫn click đúp tiến vào kênh sở tại của Linh Đàng Nhi, vào rồi Diệp Lăng mới phát hiện, đây là kênh bang hội của Lạc Minh Cửu Thiên.

Giống như rất nhiều kênh YY bang hội, kênh của Lạc Minh cũng chia ra rất nhiều phòng theo công dụng, bởi vì chưa tới thời gian RAID cho nên kênh phó bản chỉ có hai ba con mèo đang treo máy, phần lớn mọi người đều đang ở phòng karaoke trong kênh giải trí.

Phòng mở công khai, Diệp Lăng yên lặng click vào, nghe được năm giây, lại yên lặng click ra...

Tiếp theo hắn kéo danh sách phòng xuống dưới, sau cùng ở mục phân loại PVP, nhìn thấy cái tên Linh Đàng Nhi trong danh sách người sử dụng phòng chuyên dụng cho Tiểu Phong Linh 3P, không ngoài dự liệu, nằm song song với tên Linh Đàng Nhi còn có ID Lạc Minh Phong và Lạc Minh Tiểu Ca.

Phòng này vậy mà cũng không khóa, Diệp Lăng sầm mặt click vào, đây là lần đầu tiên trong đời hắn làm trò nghe trộm, nhưng trộm kiểu này cũng quá là quang minh chính đại.

Hắn đi vào đã nghe thấy có người nói chuyện:

“Tôi dê lũ nhân, cậu đi quần võ sĩ.” Đền phía trước tên Lạc Minh Tiểu Ca đang sáng.

“Trời! Đại ca đừng cho dê của em DOT!” (damage over time)

“Mụ nó tui bị câm, không cho trị liệu câm lại cho tui câm, thiếu năng, giải giải giải giải giải!” (câm = không niệm chú được)

“Nhảy cầu nhảy cầu nhảy cầu!”

Một âm thanh khác vang lên, “Cậu có được không, ra tử lạnh nhanh vậy?”

Diệp Lăng đã từng nghe thấy giọng nói này trên Bảo Tháp Sơn, bởi vì chủ nhân của giọng nói rất ngứa đòn, hẳn nghe một lần đã nhớ kỹ, là Lạc Minh Phong không sai.

“Không ra em sẽ chết!”

“Cậu coi trị liệu như chết rồi?”

“Ha ha.”

Đền phía trước Linh Đương Nhi sáng lên một chốc, Diệp Lăng sửng sốt, nhin không được vận lớn âm lượng tai nghe.

Bên kia đoán chừng là Linh Đương Nhi ra tay cứu Tiểu Ca, giọng nói của Tiểu Ca cũng trở nên vui sướng.

“Ờ, giỏi lắm.”

“Click cung thủ, bảo bảo phiền quá.” Giọng của Lạc Minh Phong. (cung thủ thường có kỹ năng triệu hồi thú)

“Xem tui!”

Không bao lâu từ YY truyền ra tiếng hoan hô đặc ý của Tiểu Ca, Diệp Lăng nghe ra được tình hình đã nghiêng về một phía, quả nhiên không bao lâu trận này xong, Tiểu Ca bắt đầu “chém gió” biểu hiện xuất sắc mới nảy của bản thân.

“Cái chậu vừa rồi của anh mày thiệt xuất chúng, nổ ba nghìn hai!” (Tiểu Ca là pháp sư, ném cái gì đó mà đánh tụt 3200 HP của đối phương)

“Có gì đặc ý, vừa rồi nếu không có Linh Đương Nhi cậu đã bị võ sĩ giết, thực mất mặt.”

Linh Đương Nhi nói chuyện, “Võ sĩ kia tỉ lệ trúng cao dã man, tui phỏng chừng cả người hẳn đều gắn đầy đá trúng đích cấp sáu, nếu không chẳng thể trúng liên tiếp ba búa.”

Lúc sau ba người còn thảo luận vài thứ khác, nhưng Diệp Lăng đã hoàn toàn nghe không vào, sao có thể như vậy?

Lạc Minh Phong có lẽ đã chuyển khỏi giao diện game, nhìn thấy tên Dạ Lang trong YY, huyết sáo.

“Linh Đương Nhi, có khách, ra tiếp nào.”

“Gi?” Trong YY thoáng yên tĩnh, ngay sau đó giọng của đối phương vang lên lần thứ hai, “Ủa a, anh đến rồi à ông xã?”

Giọng của cậu trần đầy sung sướng, “Tôi tìm em sao? Đợi em đánh xong trận này sẽ đi với anh.”

“Ờ mờ, cậu có thể chuyên nghiệp chút không,” Tiểu Ca lên tiếng, “Giờ mới đánh được mấy trận?”

“Hầu ông xã quan trọng, cậu là cái thá gì?”

So với sự thoải mái sung sướng của Linh Đương Nhi, tâm tình bây giờ của Diệp Lăng đã rơi xuống vô cực, tay hẳn run lên, không nói một câu thoát khỏi kênh YY của Lạc Minh.

Hắn vốn cho rằng Lăng Dương và Linh Đương Nhi đều là dân Yên Đại, đều là game thủ Hồn Đạm, tay đều bị thương, hơn nữa đều sợ nước, nhiều manh mối như vậy hoàn toàn có thể cho rằng hai người là một, thậm chí sau khi Lăng Dương rơi xuống hồ bơi, hẳn đã định rõ suy đoán của mình.

Nhưng tổ ba người Linh Đương Nhi chắc như bấp rằng Linh Đương Nhi bị thương ngón út trái, Lăng Dương bị thương lại là ba ngón khác, cho dù tổ ba người có nói dối tập thể thì xé chiều hôm qua Lăng Dương rõ ràng ở cùng mình, còn Linh Đương Nhi lại online cả buổi chiều, phải giải thích thế nào đây?

Diệp Lăng gặp qua Lăng Dương ba lần, lần đầu tiên đối phương không mở miệng, lần thứ hai hai người hàn huyên rất nhiều, lần thứ ba hẳn đã nhờ kỹ giọng nói sáng sủa lại hơi lạnh lạnh của Lăng Dương, cho dù qua Internet có sai lệch hẳn cũng xác nhận chính mình sẽ phân biệt được.

Nhưng âm thanh xa lạ vừa rồi ở YY là ai? Diệp Lăng thề hẳn chưa từng nghe qua giọng nói kia.

Chẳng lẽ trùng hợp giữa hai người thật sự chỉ là trùng hợp?

Diệp Lăng vốn đã đến rất gần chân tướng, tất cả manh mối nháy mắt lại bị đập đổ.

Diệp Lăng rời khỏi kênh, trong YY truyền ra một trận cười như chuông bạc, đó là một giọng nữ tiêu chuẩn không thể tiêu chuẩn hơn, tuy cẩn thận nghe sẽ thấy có chút kỳ lạ.

“Đập má, tắt cái phần mềm biến âm chết tiệt của cậu coi, rợn hết gai ốc rồi!”

Giọng nữ vang lên lần hai, “Hãy, sao chồng tui đi nhanh dữ vậy, không thì tui còn có thể triển lãm cho ổng xem các công dụng cường đại của máy biến âm đa chức năng.”

“Cậu cứ tiếp tục đùa đi, sớm muộn có ngày đùa ra lửa.” Lạc Minh Phong nói.

Một âm thanh già nua vang lên, “Tui chẳng qua là một con bạc đen đui, tiền cược để dành mười sáu năm chỉ trong một đêm đã thua sạch, bây giờ vất vả lắm mới kiếm được chút vốn đổi đời, cậu cho rằng tui còn dám tùy tiện ALL IN sao?”

Lăng Dương rốt cục khôi phục giọng gốc của mình, “Tui thua không nổi đâu ba.”

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã ~~ sao anh chẳng nói câu nào đã đi rồi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không có gì.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đợi em đánh xong ván này chúng ta đi đánh 22.

nói chuyện riêng Dạ Lang: hôm nay không muốn đánh, các cậu cứ đánh đi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tại sao?

nói chuyện riêng Dạ Lang: không tâm trạng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ô ô ô ô được rồi T^T

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đúng rồi, đã gửi cho anh một e-mail xin chú ý kiểm tra ~()/

~Diệp Lăng mở hòm thư, quả nhiên lại nhận được một e-mail từ xiaofeiayang.

Đính kèm e-mail là một file nén, hẳn download xong mở ra xem, không ngờ phát hiện bên trong là hướng dẫn đánh BOSS đầu tiên của Giếng Trăng hai giai đoạn đầu, có hình có chữ, từ kỹ năng của BOSS đến phương pháp đối phó, viết vô cùng kỹ càng chi tiết, ngay cả trên ảnh chụp cũng vẽ đại khái đường đi cho MT.

Có thể thấy người viết hướng dẫn đang trong quá trình mò mẫm, bởi vì đây hiển nhiên là một bài hướng dẫn khai hoang chưa thành hình, rất nhiều chỗ đều ghi (?), còn có nhiều chỗ đặc biệt viết rõ “đoán mò chờ nghiệm chứng”, sau khi lượng máu BOSS còn 50%, hướng dẫn chấm dứt, nội dung con chữ biểu hiện cách đánh BOSS đến đây lại có thay đổi, cuối cùng là ba chữ tiếng Anh: TBC. (to be continued)

※

Dưới sự chỉ huy bằng giọng của Diệp Lăng, hôm nay khai hoang của Kiếm Tình so với hôm qua thuận lợi hơn nhiều, ít nhất không phải một đám người thêm BUFF xong xông lên cái diệt đoàn, cũng dần thấy được giai đoạn hai của BOSS, thậm chí lần tốt nhất đánh được tới 62%, đối với một đoàn thuần khai hoang mà nói, tiến độ này rất khá, Mạc Thương Tâm rất ngạc nhiên về chuyện này.

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: sao bác biết ở đây phải đánh như vậy?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi xem hướng dẫn.

Mạc Thương Tâm càng thêm kinh ngạc.

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: bác coi hướng dẫn ở đâu? Phó bản này mới mở, bên ngoài căn bản không có ai viết được hướng dẫn đánh BOSS này.

Diệp Lăng không muốn giải thích, hần nói băng quơ vài câu cho qua đề tài.

nói chuyện riêng Dạ Lang: bạn gửi cho, hướng dẫn nội bộ của bọn họ.

Những ngày kế tiếp, Diệp Lăng mỗi ngày vào hòm thư sẽ nhận được e-mail của Linh Đang Nhi, dựa theo sự phát triển tiến độ phó bản của Lạc Minh, hướng dẫn của Linh Đang Nhi cũng được sửa sang ngày càng hoàn thiện, thậm chí đã tỉ mỉ đến mức có phân phối chức năng của từng nghề nghiệp.

Hình chụp trong file nén cũng ngày càng nhiều, trên đó đánh dấu kỹ càng vị trí đứng và chạy của từng người trong đoàn, Linh Đang Nhi thậm chí còn đòi cả danh sách đoàn của Kiếm Tình, căn cứ bố trí nhân viên của bọn họ mà đặt ra phương án ứng chiến và chia nhóm thích hợp cho Kiếm Tình hơn.

Diệp Lăng đã dần quen với việc sau khi RAID mỗi ngày kết thúc sẽ đem số liệu của trị liệu và DPS cùng ghi chép chiến đấu trước khi đoàn ngủ, tất cả được ghi lại bằng plug-in, gửi cho Linh Đang Nhi. Linh Đang Nhi chỉ cần vừa nhìn ghi chép chiến đấu là có thể nhanh chóng chuẩn xác phân tích ra nguyên nhân diệt đoàn, ngày hôm sau chỉ rõ từng chỗ có vấn đề cho Diệp Lăng, đồng thời dựa vào số liệu vạch ra ưu thế và khuyết điểm của từng đoàn viên, Diệp Lăng phát hiện Linh Đang Nhi hiểu biết từng nghề vô cùng rộng, gần như kỹ năng và phương thức công kích của mỗi nghề đều rõ như lòng bàn tay, dường như đã từng tìm hiểu chuyên sâu.

Dưới sự trợ giúp của Linh Đang Nhi, tiến độ của Kiếm Tình từ hạng bốn hạng năm server một bước nhảy lên tới hạng hai server, bám sát gót Lạc Minh, thông thường Lạc Minh giải quyết xong một BOSS được một hai ngày, ngay sau đó sẽ truyền ra tin tức Kiếm Tình DOWN BOSS đó, không ít game thủ từ giờ đã nhìn Kiếm Tình với cặp mắt khác xưa, còn bang hội xếp trước Kiếm Tình hồi trước thì càng tăng hết tốc lực đuổi theo.

Linh Đang Nhi trong suy nghĩ của Diệp Lăng vẫn là đại biểu cho sự thần kinh, nhưng khi cậu nói đến chiến thuật lại trở nên vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến gần như biến thành người khác. Đôi khi đánh chữ nói không rõ ràng, hai người còn lên YY trao đổi bằng giọng, Linh Đang Nhi vẫn mang giọng nói trầm thấp đến mức hơi khàn khàn, giọng nói của một người Diệp Lăng chưa bao giờ tiếp xúc trong đời thực.

Chẳng qua sau khi truyền thụ cách đánh phó bản, Linh Đang Nhi vẫn sẽ gọi đùa Diệp Lăng là ông xã, hai chữ này nghe vào thoát tiên lại là một loại thể nghiệm hoàn toàn bất đồng, Diệp Lăng mỗi lần nghe thấy một đứa con trai xa lạ gọi mình là ông xã sẽ có cảm giác khó ở không biết tả làm sao.

Nếu như nói, Linh Đang Nhi ban đầu là bà vợ hợp đồng bị Diệp Lăng hiếp bức giữ lại thì về sau đã là một con yêu quần người không ngừng gây chuyện thị phi cho Diệp Lăng lại còn cả ngày rót nước miếng với hần, còn như hiện giờ, ngay cả chính Diệp Lăng cũng không thể không thừa nhận, Linh Đang Nhi đã thành chiến hữu không thể thiếu của mình.

Về phương diện khác, trong cuộc sống 3D, mỗi năm một lần, đại hội thể thao của làng đại học được cử hành như hỏa như đồ (đồ: một loại cỏ có hoa trắng như bông lau, bay phấp phới trong gió), lịch huấn luyện của Diệp Lăng ngày càng dày đặc hơn, buổi chiều chỉ cần không có lớp, hần sẽ ngâm mình ở nhà bơi lội. Từ Hiền từ nhỏ đã là fan bơi lội trung thành của Diệp Lăng, chỉ cần trận đấu có Diệp Lăng tham gia, Từ Hiền tuyệt đối sẽ trình diện trợ oai, bên cạnh còn theo Bạch Lung đã cùng đến trong lần thi tuyển nội bộ lần trước.

Hôm nay là trận vòng loại bơi lội giữa các trường, hiện trường có không ít người đến xem, Từ Hiền trước sau như một ở bên hồ canh đồ cho Diệp Lăng, còn thuận tiện giúp Diệp Lăng tiếp một cú điện thoại.

Diệp Lăng suông sẽ qua vòng loại, đi tìm Từ Hiền lấy chìa khóa, ngắm trái ngắm phải một chỗ, rốt cục không nhận được hỏi, “Bạn cùng nhà của cậu sao không tới?”

Từ Hiền há miệng rồi lại khép, nửa ngày mới phun được một câu, “Tớ hỏi nó, nó nói không muốn thấy nước.”

Diệp Lăng có chút thất vọng.

Từ Hiền và Bạch Lung nhìn nhau, “Này, hai ngày nữa ở trường quân đội diễn ra trận chung kết bóng rổ, tớ và Bạch Lung đi xem, cậu muốn đi cùng không?”

Chung kết bóng rổ trước chung kết bơi lội một ngày, Diệp Lãng do dự nên đi xem hay ở lại luyện tập.

“... Dương Dương cũng sẽ đi.” Từ Hiền bổ sung.

Diệp Lãng gật đầu, “Được.”

Bạch Lung liếc xéo bóng dáng rời đi của Diệp Lãng, “Cậu xác định bạn mình là thẳng?”

Từ Hiền hoàn toàn không biết phải nói gì.

Bạch Lung cười lạnh, “Trai thẳng sẽ lưu hình chụp của Lăng Dương trong điện thoại?”

Từ Hiền thật không phải cố ý nhìn lên, chủ yếu do di động của Diệp Lãng trong chế độ chờ rất dễ nhấn vào phím album hình, Từ Hiền chẳng qua giúp đối phương nhận điện thoại thôi, ai dè không cẩn thận mở luôn slide hình.

“Tôi... hử...” Từ Hiền đột nhiên cảm thấy thế giới quan của mình có chút điên đảo, “Nếu hử thật sự... cậu sẽ ...?”

“Chỉ cần là người Lăng Dương trúng ý, cho dù đối phương là trai thẳng bằng hợp kim titan, tôi cũng sẽ giúp bẻ cong.”

Từ Hiền triệt để câm nín, “Sao nghe cứ như cậu mới là người có hứng thú với Dương Dương vậy?”

Bạch Lung lắc đầu, “Là tôi nợ cậu ấy.”

39. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Giấc mơ thời trẻ con

Người gửi tin: Qfnidaye (nặc danh), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: ha ha ha ông biết dùng đại lý rồi!

Trạm gửi tin: không biết khu vực

Một kẻ thiếu năng dạy ta, không bao giờ sợ bị lộ IP nữa.

Người gửi tin: Sevenwind (Phong), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: ha ha ha ông biết dùng đại lý rồi!

Trạm gửi tin: BBS học viện thể thao Lạc Minh cây xanh nước biếc chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Chúc mừng, về sau có tìm hốc cây cỏ lộ cũng không ai biết cậu là ai

Chung kết bóng rổ đại hội thể thao được diễn ra vào chín giờ sáng thứ bảy, khi Diệp Lãng đến nhà Từ Hiền lúc tám giờ, cửa phòng Lăng Dương vẫn còn đóng chặt.

Từ Hiền bất đắc dĩ xòe tay, “Dương Dương còn đang ngủ, nó là thần ngủ chuyển thể, chỉ cần không có bữa sáng ăn chực thì nó có thể ngủ thẳng cẳng đến mười giờ, cậu đi gọi nó đi, nếu không hôm nay đừng hòng đi.”

Từ Hiền trở lại phòng mình nói điện thoại, Diệp Lãng đi gõ cửa phòng Lăng Dương, gõ đi gõ lại mấy lần cũng không có động tĩnh, mọi người cùng là nam sinh, Diệp Lãng không nghĩ gì nhiều, đơn giản đẩy cửa ra.

Từ Hiền đột nhiên nhớ ra một chuyện, ló đầu từ phòng kế bên, “Đúng rồi, cậu đừng vào phòng nó, Dương Dương có...”

Từ Hiền nói được một nửa thì thấy Diệp Lăng vội vàng đóng cửa, vẻ xấu hổ.

Từ Hiền giởt khóe miệng, đấu tranh nói cho xong đoạn sau, “... thói quen ngủ “nuy”, nó nói như vậy gần gũi thiên nhiên hơn...”

Diệp Lăng cúi đầu, không phát biểu ý kiến về chuyện này.

Từ Hiền tức khắc ý thức bản thân đã phạm một sai lầm, “Cứ để tớ kêu thì hơn.”

Cậu nói với di động vài câu, cúp điện thoại đẩy cửa phòng Lăng Dương lần nữa.

Nhìn thấy quang cảnh trước mắt, Từ Hiền nhắm chặt đôi mắt, về sau phải giáo dục Dương Dương cho ra nhẽ, chần chừ dùng để đắp, không phải dùng để cuộn thành một cục ôm ngủ.

Đến gần rồi Từ Hiền cũng nhìn thấy vết sẹo sau lưng Lăng Dương mà Diệp Lăng nhắc tới lần trước, một vết sẹo rất dài bất quy tắc, tuy đã hoàn toàn lành lặn, nhưng có thể tưởng tượng ra tình cảnh khi ấy nhất định rất hung hiểm, chẳng trách Lăng Dương về sau lại sợ nước.

Lăng Dương cực không cam lòng bị Từ Hiền lôi ra khỏi giường, uể oải ra khỏi phòng, nhìn thấy Diệp Lăng, tinh thần tức thì phấn khởi hơn nhiều, vui vẻ lên tiếng chào hỏi.

Diệp Lăng có chút mất tự nhiên nghiêng đầu sang một bên, tựa hồ nhớ ra chuyện gì không nên nhớ.

Chờ ba người đi đến hiện trường thi đấu thì trong nhà thi đấu đã ngồi đầy người, có không ít người bởi vì không có chỗ ngồi mà chen chúc ở lối đi nhỏ và bên rìa nhà thi đấu.

Nhưng chẳng biết Bạch Lung thần thông quảng đại như nào mà biến ra được bốn vị trí có tầm nhìn tốt nhất ở hàng đầu, khi bọn Từ Hiền đến ngồi, có thể cảm nhận được vô số con mắt từ sau lưng đang “gột rửa” mình.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, không khí đương trường đã rất sôi động, có một tập đoàn bất minh đang làm nhà cái mở sòng bạc, Lăng Dương ham vui thấy vậy cũng xấp vào đặt một cuộc.

“Bọn họ đang cược ai thua ai thắng à?” Từ Hiền hỏi.

Lăng Dương cười đến có chút tiểu tà ác, “Cược hiệp mấy sẽ đánh nhau.”

Phong cách chơi bóng của Tiền Đường và Lạc Minh cùng nổi danh dũng mãnh, chỉ cần gặp nhau sẽ chẳng có chuyện lành, cơ hồ chung kết mỗi năm đều sẽ có va chạm, phạm quy kỹ thuật vẫn còn nhẹ, có lần nghiêm trọng nhất còn đánh cả trọng tài điều đình phải vào viện, hai bên cùng bị hủy tư cách.

“Cậu đặt cái gì?” Bạch Lung xáp lại hỏi.

“Tớ đặt bọn họ đánh không nổi, đây là cửa cực ít người, nếu trúng tớ sẽ phát tài,” Dứt lời cậu còn quay sang hỏi Diệp Lăng, “Anh Lăng có muốn chơi chung không? Buôn một lãi mười à nha.”

Diệp Lăng suy nghĩ một chốc, móc ví tiền đưa cho cậu, Lăng Dương cũng chẳng khách sáo, rút luôn một tờ tiền giấy, “Yên tâm, có Tiểu Bạch Long tại đây sẽ không cho anh bị thiệt.”

Bạch Lung gạt đầu, “Làm gì có.”

Quả nhiên trận đấu vừa mới bắt đầu song phương đã không ngừng âm thầm giở thủ đoạn, tứ chi tiếp xúc được thắng cấp một bậc, bởi vì va chạm nhiều quá, trọng tài chỉ đành mắt nhắm mắt mở, nếu không trận banh này vô phương đánh tiếp. Từ Hiền ngồi xem trên khán đài, cảm thấy số tiền của Lăng Dương nhất định mất trắng.

Dân trường quân đội chuyên luyện tập đánh người, ở phương diện động thủ hiển nhiên cao minh hơn một tí, bề ngoài tỉnh bơ bề trong công phu cản trở được dùng đặc biệt thuần thực, khi phòng thủ cánh tay khuỷu tay gạt cái là tấn công ngay chỗ hiểm của kẻ địch.

Bạo Bạo Long bị khuỷu tay của một cầu thủ trường quân đội đánh trúng bụng, tức giận đến đi tới đẩy đối phương một cái, trọng tài lập tức tuýt còi phạm quy kỹ thuật, Thích Phong tiến lên ngăn cản Bạo Bạo Long sắp nổi điên, thấp giọng nói vào tai cậu vài câu, bấy giờ mới giữ vững được cục diện.

Mấy người bên trường quân đội thấy vậy bèn trao đổi ánh mắt với nhau, xác định được điểm đột phá, về sau đủ loại ám chiêu đều dùng hết lên người Bạo Bạo Long, vào một lần nhảy lên tranh bóng, hai cầu thủ trường quân đội đồng thời dùng cơ thể tấn công Bạo Bạo Long, không ngờ xô cậu văng ra ngoài.

Thích Phong luôn một mực bình tĩnh thấy vậy lửa giận ngút trời, nắm cổ áo đồng phục kẻ gây sự, đối phương cũng lập tức làm y chang, chúng nhân trường quân đội đã sớm chờ thời khắc này, bao vây tập thể, người học viện thể thao đương nhiên cũng không chịu yếu thế, đường hoàng đứng ra, xung đột bên bờ bùng nổ.

Trên khán đài tức thì đầy tiếng huýt sáo, đặc biệt những người đặt cược hiệp một sẽ ra chuyện càng dẫn đầu quấy rối kịch liệt hơn, nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, một bóng người màu trắng nhảy khỏi khán đài cao ba mét, tung chiêu pháp sư vụt hiện (một skill trong Warcraft, pháp sư bay đến trước mặt địch thủ cách 20 ô) lướt đến trước mặt hai người đang chuẩn bị choảng nhau, đồng thời mỗi tay giữ chặt cổ tay một bên.

Hai người cùng bị tên Trình Giảo Kim đột nhiên xuất hiện này dọa hết hồn, người bên trường quân đội vừa định lên mặt với kẻ vừa tới, quay đầu nhìn thì ra là Bạch Lung, nắm tay khựng ngay giữa không trung.

“Đang yên đang lành, đánh cái gì mà đánh,” Bạch Lung tận tình khuyên nhủ.

“Là chúng động thủ trước,” Người bên trường quân đội không cam lòng mà chỉ vào Thích Phong.

Bạch Lung thả lỏng hai tay, lui về sau một bước, khẽ cúi đầu dùng ngón trỏ cọ cọ chớp mũi.

Người bên trường quân đội im ngay tắp lự.

Thích Phong thấy vậy cũng buông tay, chuyển sang quan tâm thương thế của Bạo Bạo Long.

Trọng tài vốn đang chuẩn bị co giò chạy, lúc này mới thấp tha thấp thỏm thối còi, “Cậu cậu cậu, khán giả sao có thể chạy vào sân bóng hả?”

Bạch Lung cười hì hì, “Em là fan cuồng của bọn họ, muốn chạy lên xin chữ kí, giờ về ngay đây.”

Bạch Lung chạy về, nhảy thẳng lên, tay vịn mép khán đài chân đạp mặt tường hai bước đi lên, nhảy vào chỗ ngồi. (ngầu!)

Leo tường là một trong các bài huấn luyện cơ bản của trường quân đội, sinh viên trong trường chẳng thấy gì nhưng sinh viên ngoài trường thì nhìn cảnh này mà kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Lăng Dương mãi mê đếm tiền chẳng thềm ngẩng đầu, tựa hồ đã nhìn quen chuyện này như cơm bữa, “Nhìn thấy chưa, đây là uy lực của ác bá Tiền Đường.”

Từ Hiền mang đầy vẻ sùng bái, đến Diệp Lăng cũng phải hơi bất ngờ, nhìn bề ngoài thì Bạch Lung thật sự chỉ giống một văn nhân.

“Đáng tiếc lại là bát trong vương bát.” Lăng Dương cười gian nói tiếp. (vương bát, đồng âm với vong bát, có nghĩa là quên 8 = quên cái thứ 8 trong 8 đức hạnh “giáo, lễ, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sỉ” aka vô sỉ)

Bạch Lung hơi cúi đầu, ngón trỏ cọ chớp mũi, Lăng Dương tức thì ngậm miệng, không cười, ra vẻ tui không nói gì hết cậu chả nghe gì sất.

Bạo Bạo Long khi ngã xuống đã trật mắt cá chân, không thể tham gia trận đấu tiếp, cậu âm ỉ ngồi trở lại khu nghỉ ngơi bên sân, vị trí chệch về bên dưới cách bọn Lăng Dương không xa.

Cùng là thành viên trong một bang, Lăng Dương đương nhiên phải phô bày tình huynh đệ của mình một tí, cậu thò đầu ra, “Yô! Bạo Bạo Long!”

Bạo Bạo Long vốn đang tâm trạng dễ cáu kỉnh, ngẩng đầu vừa thấy Lăng Dương thì phát hỏa luôn, “Sao đi đến đâu cũng thấy người thế hả?”

Lăng Dương nhếch miệng cười, “Ha, xin hãy gọi tui là Dương Bảo Ca!”

Bị Bạch Lung phá rối, về sau người của trường quân đội dẹp bớt mấy trò thủ đoạn, học viện thể thao tự nhiên cũng nghiêm túc tập trung thi đấu, song phương càng đánh càng hăng, điểm số sát sao, khán giả đều bày tỏ chuyển này đi không ủng hộ công, chẳng qua tiền cược không thu hồi được hơi bị tiếc.

Học viện thể thao tổn thất một gã chủ lực, tuy dự bị cũng rất mạnh nhưng cuối cùng vẫn thua hai điểm, trường quân đội Tiền Đường giành được quán quân, ưu thế sân nhà tức thì được thể hiện, trên khán đài lạnh lạnh bài quân ca.

Lăng Dương bị chấn động đến đau hết cả tai, kéo Diệp Lăng bên cạnh, “Đi, chúng ta đi dạo một chút.”

Từ Hiền vừa nhắc chân định đi cùng thì bị Bạch Lung xách cổ trở về, “Cùng cái gì mà cùng, ở lại hát quân ca.”

Từ Hiền: “...”

Lăng Dương dẫn Diệp Lăng lượn qua lượn lại quanh trường quân đội có vẻ rất quen thuộc, Diệp Lăng vô cùng ngạc nhiên.

“Cậu rất quen nơi này?”

“Ừ, hồi năm nhất thường qua đây chơi.”

“Nơi này không phải quản lý khép kín à?”

“Anh dán hình chụp của Tiểu Bạch Long lên trán, cho dù vào kho vũ khí cũng không ai ngăn cản.”

Diệp Lăng đi theo Lăng Dương đến một sân huấn luyện chẳng biết làm cái gì, có rất nhiều máy móc hẳn chưa từng thấy qua.

“Nơi này là chỗ nào?”

“Huấn luyện cơ địa phi công, năm nhất tới đây làm luyện tập cơ bản, năm hai mới có thể ra cơ sở phụ bên ngoài lên máy bay, Hồ Sóc là vùng đồi núi, không có nhiều đất bằng cho bọn họ hành xác như vậy.”

“Hình như cậu rất hiểu mấy thứ này?”

Lăng Dương nhảy lên một cái bánh xe thật lớn, hai tay nắm chặt lan can của bánh xe, “Xoay tôi đi.”

Diệp Lăng đi đến bên cạnh bánh xe, dùng một nửa sức lực xoay bánh xe theo chiều xuống dưới.

“Nhanh nữa không sao đâu.”

Tốc độ của bánh xe nhanh hơn, cả người Lăng Dương đều theo bánh xe xoay tròn 360 độ cực nhanh theo chiều thẳng đứng, miệng còn hét lên đầy hưng phấn.

Diệp Lăng chỉ nhìn thôi đã thấy hoa mắt, “Xoay như vậy mà cậu không choáng?”

Lăng Dương từ từ dừng lại, “Vừa mới bắt đầu thì có thật, luyện nhiều rồi thì không còn.”

“Cậu luyện cái này làm gì?”

“Đây là yêu cầu cơ bản để làm phi công, bay trên trời còn xoay nhiều hơn như này cơ, từ nhỏ tôi đã tập, a, còn cái này nữa.”

Lăng Dương lại bày ra một tư thế rất cổ quái, xoay vòng tại chỗ nhanh như gió, động tác này Diệp Lăng đã từng thấy qua, huấn luyện bóng đá có khi sẽ dùng cái này để rèn luyện năng lực cân bằng cho cầu thủ, nhưng Diệp Lăng chưa từng thấy ai xoay nhanh như Lăng Dương.

Diệp Lăng nhớ hồi trung học xem thành viên đội bóng của trường làm huấn luyện này, sẽ là hai người một tổ, khi một người xoay, người còn lại sẽ đứng bên cạnh bảo hộ, bởi vậy khi Lăng Dương dừng lại, Diệp Lăng theo bản năng đỡ đối phương một phen.

“Í? Anh cũng biết?” Lăng Dương trái lại dừng rất ổn định, “Động tác này rất nguy hiểm, bình thường xoay phải có người bên cạnh trông, nếu không rất dễ té dập đầu.”

Nói đoạn cậu vén tóc mái trên trán, “Xem, tôi từng bị té sút đầu.”

Diệp Lăng chăm chú ngắm nhìn, phần trán của Lăng Dương có một dấu vết mờ mờ chỉ to bằng ngón út, bởi vì thời gian lâu, gần như đã khôi phục màu sắc như vùng da xung quanh, không nhìn kỹ sẽ chẳng thấy gì.

“Cậu bị thương nhiều thật đấy.” Chỉ Diệp Lăng biết đã có ba chỗ.

“Có thể bởi vì da tôi dễ bị sẹo?” Lăng Dương nghĩ đến vấn đề này cũng rất sâu não, “Khó coi chết được, muốn xóa cũng xóa không hết.”

“Con trai trên người bị thương tổn thì có xá gì.” Diệp Lăng đột nhiên nhớ tới lý do Lăng Dương không muốn vào phòng tắm công cộng, xem ra đối phương thực sự để ý việc trên người có sẹo.

“Phi, đây toàn là suy nghĩ của mấy ông nhà quê.” Là một GAY xinh xẻo, trên cơ thể có tỷ vết quả thực là vết như Lăng Dương khó mở lời! Đương nhiên điều này Diệp Lăng sẽ không hiểu.

Diệp Lăng đột nhiên nhận ra một vấn đề, “Cậu luyện tập nhiều như vậy là vì làm phi công? Vậy sao cuối cùng không làm?”

Tiền Đường là trường quân đội quản lý không quân, trong sân trường đâu đâu cũng có thể nhìn thấy đủ dạng mô hình phi cơ, lần trước Từ Hiền tới là buổi tối, không nhìn rõ như ban ngày, giờ này Từ Hiền đang đứng trước một mô hình máy bay chiến đấu kiểu cũ thời thể chiến thứ hai, cúi đầu đọc dòng chữ thuyết minh khắc trên tấm bia đá.

“Lần trước cậu nói, Dương Dương kiểm tra sức khỏe không qua, không phải vì say máy bay à?”

Bạch Lung cười nhạo một tiếng, “Cậu hỏi nó một trăm lần, nó có thể cho cậu một trăm lý do, không cái nào trùng lặp, nhưng cũng không cái nào là thật.”

“Vậy lý do thật là?”

“Cậu đoán không ra sao?” Bạch Lung đi đến trước bia đá, đầu ngón tay như vô ý quẹt đi lớp bụi mờ trong khe, “Không quân kiểm tra sức khỏe rất hà khắc, không chỉ cơ thể khỏe mạnh, tố chất vững vàng, mà bề ngoài cơ thể cũng yêu cầu tuyệt đối hoàn mỹ, một đĩnh điểm tỷ vết cũng không được phép tồn tại.”

“Lăng Dương?”

Lăng Dương nghe thấy có người kêu tên mình, mới hoàn hồn, “A, xin lỗi, tôi lại thất thần sao?”

“Cậu không sao chứ?” Diệp Lăng quan tâm hỏi.

Lăng Dương lắc đầu, “Không sao, vừa nãy nói đến đâu rồi?”

“Nói đến cậu vì sao không làm phi công.”

“À, cái đấy hả,” Lăng Dương phẩy tay đầy thờ ơ, “Giấc mơ thời trẻ con thôi, trước đây ai mà chẳng có một giấc mơ, nhưng có mấy ai làm thành sự thật.”

※

Buổi tối Diệp Lăng online đã thấy Linh Đang Nhi trên mạng, hắn làm bộ vô tình hỏi Mạc Thương Tâm thì biết Linh Đang Nhi buổi chiều có lên mạng một lần, còn cùng bọn Lữ Tiểu Bồ đi phở bản hàng ngày, mà khi đó hắn đang cùng Lăng Dương tản bộ trong sân Tiền Đường.

Bây giờ Diệp Lăng có thể xác định Lăng Dương và Linh Đang Nhi là hai người khác biệt, nhưng chẳng biết vì sao, nhận thức như thế trái lại khiến Diệp Lăng rất không thoải mái.

Linh Đang Nhi thấy Diệp Lăng lên liền kéo hắn đi xếp hàng sân đấu (xếp hàng chờ bắt đội), tác dụng của phòng chiến trong 2V2 rất đơn giản, chủ yếu ở chỗ có kiếm được một đồng đội thích hợp không mà thôi, nếu gặp được một đồng đội tể ti cực mạnh, cho dù trình độ bản thân bình thường thì cũng có thể kiếm được thành tích không tồi.

Huống chi mấy ngày hôm nay, Linh Đang Nhi đã dần truyền thụ cho hắn không ít kỹ xảo PK của phòng chiến, Diệp Lăng là một người có khả năng hấp thu rất mạnh, phối hợp với Linh Đang Nhi đã sắp tiến đến giai cảnh, đẳng cấp của cả hai đã sắp chạy tới 2000.

Đẳng cấp sàn đấu phải đạt tới 2200 điểm mới có thể đổi miếng hộ vai của bộ trang bị, quý trước đội ba ba tạm thời của Diệp Lăng thành tích luôn quanh quẩn từ 1300 đến 1600, dựa theo xu thế phát triển này, phỏng chừng Diệp Lăng muốn lấy một miếng hộ vai hẳn không thành vấn đề.

Trận này hai người đánh được một nửa thì màn hình của Diệp Lăng lại nhảy ra thông báo của hệ thống.

hệ thống [Lạc Minh Ảnh] đăng nhập.

Diệp Lăng sửng sốt, không thêm để ý bản thân còn đang PK, ngón tay đã đi trước não mà gửi tin.

nói chuyện riêng Dạ Lang: hình như cậu rất ít online?

Gần đây bang hội của Thích Phong khai hoang nên tiêu tốn rất nhiều, hôm nay lâm thời nhớ ra trong kho của acc nhỏ còn dự trữ vài người máy sửa chữa(có tác dụng sửa trang bị), bèn muốn lấy ra dùng, kết quả vừa online đã nhận được tin nhắn của Dạ Lang, tức thì thấy thiệt buồn cười.

Chính mình rõ ràng đã nhắc nhở Lăng Dương, gã lao công của cậu ta có hứng thú với bản thân cậu ta hơn, nhưng cậu ta cứ không tin, nhất quyết phải đi con đường cách mạng ngoan ngoãn, phải nói thế nào nhỉ? Đúng là bị rần rần một lần, sợ dây thừng mười năm.

Có điều, bằng tính cách của Thích Phong, hẳn còn lâu mới thuận thế lột đường cho đối phương, không ngại chân đã nể tình lắm rồi.

Đáng tiếc hôm nay không có thời gian, không thể cùng chơi với tình địch một tí, Thích Phong chuyển người máy sang acc lớn xong, bảy giờ mới đánh chữ trả lời Diệp Lăng.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: ha ha.

hệ thống [Lạc Minh Ảnh] đăng xuất.

Trận đấu này Diệp Lăng thua không cần bàn cãi, Linh Đang Nhi ở bên kia tò mò hỏi sao đang đánh nửa chừng tự nhiên bất động, có phải bị lag không?

Diệp Lăng đột nhiên không còn hưng trí gì nữa, bịa đại lý do đuổi cổ Linh Đang Nhi, ngẫm nghĩ nửa ngày chẳng biết nên làm gì, rốt cuộc bay tới hồ Thệ Vấn câu cá.

Hắn vừa câu cá vừa tư lự, cái từ ha ha chết tiệt này đến cùng có ý gì?

Lời tác giả: Phi công khi bay lên trời sẽ có nguy cơ bị nứt vết thương cũ, nhất là những người lái máy bay chiến đấu (do áp suất không khí lớn). Trên người có thương tích thì đừng nói không quân không qua, đến cả hàng không dân dụng cũng không qua được. Nhưng ngồi máy bay thì không sao, cho dù ngồi phó lái cũng được, chỉ cần không phải tự mình lái. Kiểm tra sức khỏe của phi công siêu cấp khắc nghiệt, bình thường vận động ít rất khó qua cửa, nhưng vận động nhiều quá cũng không được, nhịp tim của vận động viên chậm hơn người thường, lên trời sẽ bị ảnh hưởng, cho nên như Phong Mực Ống và Bạo Bạo Long đi thi tám phần cũng sẽ rớt. Tiểu Linh Dương từ nhỏ đã rèn luyện theo tiêu chuẩn phi công, khổng chế lượng vận động của mình rất tốt, qua lời của Bạch Lung chúng ta có thể thấy, Lăng Dương chỉ tập bơi lội có lợi cho tâm phể và trượt băng cường hóa cân bằng, cả hai đều hỗ trợ cho phi hành. Những manh mối nhỏ như này rải rác rất nhiều trong truyện, chỉ xem mọi người có nhìn ra hay không. Hồi cấp ba các bạn trong trường của tác giả cùng đi thi phi công, rất sạch bách, sống được đến cửa cuối cùng chỉ có BF khi đó của tác giả (ý? này có tính là tin giật gân không?), cuối cùng bởi vì khi đứng thẳng vai trái thấp hơn vai phải 1cm mà bị đào thải, thiệt tình không biết làm sao đo ra được nữa ()

À nói sai một chỗ, Phong Mực Ống chiều cao vượt tiêu chuẩn, rớt từ vòng gửi xe

40. Chương 40

Lăng Dương trở lại bể bơi

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt? Cần tin hai ăn ra đình thép, những chuyện như này tui sẽ mang lên BBS nói sao), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: nhà bơi lội Sâm Lam đúng là thiên đường của G

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Chất lượng cực cao. Đáng tiếc mình không có thể bơi ở đó, chỉ có thể ngồi trên bờ nhìn đã ghiền.

Người gửi tin: Loctar (mọi người đều yêu Lok'tar), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: nhà bơi lội Sâm Lam đúng là thiên đường của G

Trạm gửi tin: BBS đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam màu lam biển rừng chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Tui có thể cho ông mượn, muốn hông? Muốn thì PM tui.

Thật khó chịu...

Trên lưng đau quá...

Không thể hô hấp ...

Ừm —— Lãng Dương vọt khỏi mặt nước, mười ngón tay vúi chặt lấy thành hồ, nửa ngày mới chậm chậm khôi phục hô hấp.

Quả nhiên vẫn không được.

Choáng đầu, ghê hơn nữa là cảm giác buồn nôn.

Trong bụng như sóng cuộn biển gầm, hiển nhiên rõ hơn ai hết loại buồn nôn mang tính tâm lý này sẽ không thật sự dẫn đến nôn mửa, nhưng lại chẳng có cách nào thoát khỏi cảm giác sinh lý tệ hại này, mỗi một tế bào trong cơ thể đều đang kêu gào bài xích nước.

Trong lúc hoảng hốt Lãng Dương nhìn thấy một đôi chân trần của đàn ông xuất hiện trước mặt mình.

Cậu nhắm mắt lại, hít sâu, nỗ lực tưởng tượng bản thân thành một tế ti biết xua tan DEBUFF, cố gắng loại bỏ trạng thái tiêu cực khỏi đầu óc mình.

Cảm giác đã hơi chuyển biến tốt, cậu mở mắt ra lần nữa, đôi chân kia vẫn còn dừng trước mắt, không phải ảo giác.

Đó là một đôi bàn chân đàn ông rất dương cương, ngón chân thon dài, góc cạnh rõ ràng, bàn chân to lớn đầy sức lực, mu bàn chân có đường cong xinh đẹp, móng chân được cắt tỉa rất sạch sẽ.

Mền giày mền chân cùng một họ với nhau, một đôi chân trần nam tính xuất hiện ở khoảng cách gần ngay mặt Lãng Dương, sức rung động của nó chẳng khác gì dị tính luyện chột thấy một cặp núi 36D lồ lộ ngay trước mặt, Lãng Dương vô thức nuốt nước miếng, tinh thần tức thì phấn chấn hơn nhiều.

Buồn nôn vừa mới lui, sắc tâm đã dâng lên, không kìm được ngẩng đầu nhìn thử người có đôi bàn chân xinh đẹp như thế thì sẽ có gương mặt thế nào.

Lãng Dương nheo mắt lại, tầm mắt lướt qua cặp giò có cơ bắp rắn chắc, kìm lòng không được mà dừng lại ở chỗ bộ phận nhô lên, quần tam giác bó sát đã phác thảo hoàn mỹ hình dáng khí quan của giống đực, từ tư thái ngủ đông kia có thể tưởng tượng ra uy lực cực đại của dã thú sau khi bùng nổ. (tự dưng thấy mình cũng biến thái theo)

Hèn chi trong tâm lý học sẽ có thuyết pháp sùng bái sinh sản, nhìn từ góc độ hèn mọn của Lãng Dương, quả thực khiến cho người ta có xúc động phủ phục cúng bái.

Ánh mắt của Lãng Dương từ bộ phận then chốt hướng thẳng lên trên, rốt cục thấy rõ mặt đối phương.

Diệp Lăng cũng lẳng lặng đứng bên hồ, từ trên cao xem xét Lăng Dương đang ở trong nước, hai người một ở trên, một ở dưới, một nhìn xuống, một nhìn lên, cùng bị mê hoặc bởi cảm giác kì diệu dâng lên trong lòng.

Mỗi người đều có xúc động muốn chinh phục kẻ yếu hơn mình, mỗi người cũng đều có khát vọng được thần phục kẻ mạnh hơn mình, đây là bản năng nguyên thủy của sinh vật, khi đối diện là giống đực như mình thì loại dục vọng này càng dễ bị kích thích, bị khuếch trương hơn.

Vô luận thế nào, hai người cũng chẳng thể tưởng nổi, một màn đối mắt hôm nay ở bể bơi đã định ra địa vị của cả hai trong quan hệ mai sau.

Diệp Lăng ngồi xổm xuống, nhìn gần vào gương mặt trắng như tờ giấy của Lăng Dương.

“Sao anh lại ở đây?” Lăng Dương hỏi.

Diệp Lăng yên lặng giây lát, “Vấn đề này hình như tôi hỏi mới phải.”

“À,” Lăng Dương bấy giờ mới phản ứng ra đây là sân nhà ai, “Không muốn bị bạn học bắt gặp đang bơi nên tôi ở trên BBS hỏi mượn thẻ bơi lợi từ bạn học mấy người.”

“Kỳ thật nếu cậu muốn bơi cứ tìm tôi là được, tôi có thể giúp cậu làm.”

“A, sao anh không nói sớm?”

“... Bởi vì khi đó cậu sợ nước.”

Diệp Lăng không đề cập thì Lăng Dương suýt nữa đã quên, bây giờ đột nhiên nhắc tới Lăng Dương lại lập tức cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Diệp Lăng vịn tay phải lên thành bể bơi, nhảy xuống nước, bọt nước văng lên đánh vào mặt Lăng Dương, cậu theo bản năng nhắm mắt quay đầu chạy trốn.

“Cậu thật sự không cần phải mặc nhiều vậy,” Diệp Lăng nhìn đồ bơi hai mảnh kín mít trên người Lăng Dương, làm gì có ai mặc áo tắm chống nắng trong nhà bơi chứ.

“Không phải Hyoga từng nói, vết thương là huân chương của nam tử hán sao?” (nguyên văn là Băng Hà, có lẽ là chỉ bạn Cygnus Hyoga trong Áo giáp vàng, không coi truyện nên không biết bạn này nói cái chi ())

Lăng Dương nói không ra lời, chỉ ngơ ngác ngẩng nhìn đối phương, trước mắt lại bắt đầu trống rỗng, lời nói của Diệp Lăng như lơ lửng giữa tầng mây, rồi lại truyền rõ ràng từng câu từng chữ vào tai cậu.

“Kỳ thật mỗi người đều có nhược điểm, sợ nước chẳng là gì.”

Lăng Dương nghi hoặc nhìn hắn, tựa hồ đang hỏi, vậy còn anh?

“Tôi sợ độ cao.”

Lăng Dương ngắt ra, giấy giữa rạn ra hai chữ, “... Thật. ư?”

Diệp Lăng gật đầu.

“Bẩm. sinh?”

“Bẩm sinh, dù không nghiêm trọng lắm.”

Lăng Dương hít một hơi thật sâu, cố gắng nói một câu dài, “Vậy chẳng phải, không thể lái máy bay?”

Diệp Lăng nở một nụ cười hiếm hoi, “Lái máy bay chưa từng nghĩ tới nhưng nhảy cầu mười mét thì không dám.”

Sự chú ý của Lăng Dương bị phân tán thành công, cậu nghiêm túc nhìn đối phương, biểu tình có chút thương tiếc.

“Hiện tại thấy khá hơn chút nào không?”

Lăng Dương chậm rãi chớp mắt một cái.

“Nào, bây giờ đưa tay cho tôi,” Diệp Lăng chìa tay ra, dùng giọng nói nghe rất đáng tin cậy, kiên định, chậm rãi, nhấn từng chữ: “Yên tâm, tôi sẽ không buông tay.”

※

Hai người sau khi ra khỏi hồ bơi thì cùng nhau đi tắm, lần này Lăng Dương không giống lần trước trốn ở một góc vắng xa mà là thoải mái tắm gội kế bên Diệp Lăng.

Có lẽ do có tâm tiến triển, cho dù tiến triển không rõ ràng lắm, nhưng ít nhất đã êm đẹp bước ra bước đầu tiên, tâm tình Lăng Dương rất tốt, khéo miệng nhếch lên đầy đắc ý, còn ngâm nga một đoạn nhạc lạc điệu, đến Diệp Lăng cũng bị ảnh hưởng bởi tâm trạng tốt của cậu.

Lăng Dương đang định giơ tay lấy dầu gội đầu trên kệ để đồ thì đột nhiên nảy ra một ý.

“Anh Lăng, dầu gội của tui dùng hết rồi, anh cho tui mượn được không?”

Diệp Lăng chẳng mảy may nghi ngờ, trực tiếp đưa chai dầu gội trước mặt cho cậu.

Hồ hô, thì ra Diệp Lăng dùng dầu gội mùi này, Lăng Dương thích thú xoa một đầu bọt, “Anh biết không, hồi tui mới thuê chung với Hoa Hoa, có một lần trộm dùng dầu gội của nó, kết quả nó nói tui biết chai đó dùng để tắm cho con chó trong phòng ngủ bọn nó, hại tui ngửi thấy mùi chó trên người mình cả một tuần.”

Diệp Lăng thử tưởng tượng ra cảnh ấy, cũng phải bật cười.

Lăng Dương trả lại dầu gội, Diệp Lăng quay đầu nhận, dòng nước không ngừng xối bọt xà phòng từ trên đầu Lăng Dương xuống, vì vậy cậu phải nhắm hai mắt.

Đây không phải lần đầu tiên Diệp Lăng nhìn thấy cơ thể trần truồng của Lăng Dương, lần đầu tiên sự chú ý của hắn hoàn toàn bị vết sẹo sau lưng thu hút, lần thứ hai chỉ nhìn thoáng qua trong phòng ngủ Lăng Dương, ngay cả Diệp Lăng cũng chẳng biết tại sao khi ấy mình lại phải xấu hổ lui ra ngoài, dù gì nhìn thấy người cùng giới *** —— nhất là với người tập luyện ở nhà bơi lội mỗi ngày như hắn, là chuyện thường như cơm bữa.

Lăng Dương mảnh mai hơn Diệp Lăng rất nhiều, nhưng tuyệt không gầy yếu, màu da khỏe mạnh, da thịt mịn màng đến gần như không thấy lỗ chân lông, làm cho người ta không kìm được muốn giơ tay thử nghiệm thử xúc cảm ấy. Đây là lần đầu tiên Diệp Lăng quan sát đối phương tỉ mỉ ở khoảng cách gần vậy, hắn kinh ngạc nhận ra cơ thể của mình có xu thế phản ứng, nhất thời sửng sốt tại trận.

Lăng Dương thấy Diệp Lăng mãi chẳng có động tĩnh gì, nhắm mắt nghi hoặc lắc lắc chai dầu trong tay, tựa hồ đang dò hỏi.

Diệp Lăng xấu hổ nhận lấy, nghiêng người đi, ép tầm mắt của mình dời khỏi người đối phương.

Hắn cảm thấy càng tắm tiếp thì càng nguy hiểm, vội qua loa cho xong, đoạn quay trở lại phòng để đồ, thay quần áo.

Tâm trạng bây giờ của Diệp Lăng vô cùng phức tạp, chẳng lẽ chỉ vì mỗi ngày có một đứa con trai quần lầy mình kêu chồng ời chồng à, cho nên mình cũng bị đồng hóa lúc nào chẳng hay?

Đợi Diệp Lăng ăn mặc chỉnh tề, bình phục tâm tình nửa ngày xong, Lăng Dương mới từ phòng tắm đi ra, Diệp Lăng chỉ nhìn cậu một cái lại nhanh chóng xoay đầu.

“Anh tắm nhanh thật.” Lăng Dương nói.

Diệp Lăng cúi đầu, có chút thấp thỏm tâm tư của mình sẽ bị đối phương phát giác.

“Kỳ thật hôm qua tui có đến xem trận chung kết bơi lội, chẳng qua hiện trường khi đó nhiều người quá, anh trước sau cứ bị một đám người vây quanh nên không chào hỏi anh.”

Diệp Lăng sửng sốt, ngẩng đầu, đối phương đã lau xong người, đang đưa lưng về phía hắn mặc quần áo.

“Quên chưa chúc mừng anh được á quân.”

Diệp Lăng lắc đầu, “Không có gì, có phải hạng nhất đâu.”

“Anh không thể đi so với băng biển thái bên học viện thể thao được, anh chỉ rèn luyện vào thời gian rảnh, bọn kia chỉ có thời gian rảnh là không rèn luyện, được hạng hai là hay lắm rồi.”

Lăng Dương mặc quần áo tử tế xong lại ngồi bên cạnh Diệp Lăng mang giày, “Kỳ thật hồi trước tui bơi cũng không tệ lắm, khi xem anh thi đấu tui đã nghĩ, nếu hồi trước tui kiên trì bơi tiếp, giờ có khi cũng đứng ở bục nhảy rồi chẳng.”

“Rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà cậu sợ nước vậy?” Diệp Lăng hỏi.

Lăng Dương nghiêng đầu ngẫm nghĩ, hiếm khi được một lần chủ động nói thật, “Thực ra lần trước nói vết sẹo của tui do bị ba đánh là gạt anh.”

“Nghỉ hè năm 11, tui cùng vài đứa bạn đi nghỉ ở một thành phố ven biển, đó là lần đầu tiên tui xuống biển bơi, khi ấy chỉ thấy sức nổi của biển thật lớn, bơi thực nhẹ nhàng, chẳng ngờ tình hình ở biển phức tạp hơn ở sông nhiều.”

Lăng Dương nhìn trần nhà phòng thay đồ, hồi ức, “Khi đó tui rất tự tin khả năng bơi của mình, bơi cách bờ quá xa, kết quả thành linh thời tiết thay đổi, mặt biển nổi sóng to, chẳng biết mình bị đập vào cái gì, tình huống khi ấy quá mức nguy hiểm, tui không biết mình bị thương từ khi nào, được ngư thuyền đang vào bờ cứu lên rồi mới phát hiện.”

“Bởi vì thương ở sau lưng, tui cũng không biết mình bị thương tới cỡ nào, trên thuyền cá không có đồ cấp cứu, đợi đến khi lên bờ thì nửa khoang thuyền đã nhuộm đỏ, thấy mà hoảng, rất dọa người.”

“Cho nên cậu sợ máu cũng là thật?”

“Ha ha ha, không có, tui không có yếu ớt vậy, đây là chọc Hoa Hoa thôi.”

Tiếng cười của Lăng Dương tắt dần, vẻ mặt lại nghiêm túc, “Sau lưng bị thương, lại bị ngâm nước biển, quả thật rất đau, nhưng cảm giác lớn nhất khi ấy vẫn là sợ hãi, sợ không gặp được cứu viện sẽ chết ở biển, sau khi được cứu lại sợ sẽ có sẹo, rất sợ rất sợ...”

Lăng Dương cúi đầu, “Có thể vì nguyên nhân này mà sợ nước chẳng.”

Diệp Lăng thực bất đắc dĩ, “Sao cậu cứ để ý chuyện sẹo hay không sẹo vậy?”

Lăng Dương bày ra bản mặt khổ qua, “Bởi vì rất khó coi, về sau tìm đối tượng sẽ khó khăn.”

Diệp Lăng mấp máy môi, không nói gì.

“Đúng rồi,” Trước khi đi Lăng Dương đột nhiên nhớ ra, “Quần áo của anh vẫn ở chỗ tui, số phòng của anh bao nhiêu, hai ngày nữa tui mang qua cho.”

Diệp Lăng vốn định nói không cần phiền lòng, nghe đến nửa câu sau lại sửa miệng, nói số phòng cho Lăng Dương.

※

Hôm nay Diệp Lăng không muốn xếp sân đấu, lại chạy đến bên hồ Thệ Vấn câu cá, Linh Đang Nhi đánh xong ba ba, cũng bay tới cùng Diệp Lăng câu cá.

Diệp Lăng nhìn người bên cạnh được một lần yên tĩnh hiếm hoi, nghĩ mới đây mình còn từng hoài nghi cậu ta và Lăng Dương là một người, chẳng qua nghĩ ngờ này đã nhanh chóng bị đập đổ.

Hắn lại nghĩ nếu hai người kia thực sự cùng một người thì sao? Diệp Lăng rất khó tưởng tượng hình ảnh Lăng Dương kéo một chuỗi lượn sóng gọi mình là ông xã, chẳng biết có phải do ảo giác của Diệp Lăng không, nhưng hắn cứ cảm thấy thái độ của Lăng Dương với mình như gần như xa, tựa như đang giấu mình bí mật gì.

nói chuyện riêng Dạ Lang: quen biết lâu như vậy, có một vấn đề tôi mãi chưa hỏi cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã nói đi

~~ nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu xưng hô thế nào?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cái gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: trước giờ tôi cứ gọi cậu là Linh Đang Nhi, bây giờ nghĩ lại, Linh Đang Nhi là cậu mua, cậu phải có tên riêng của mình chứ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... đang yên lành tự dưng hỏi cái này chi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: ít nhất về sau khi tôi gọi cậu, cậu biết tôi không phải đang gọi acc này mà là gọi cậu.

Lăng Dương im lặng một chốc.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: con người em có chút tối dạ, cũng không giỏi đặt tên.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: bởi vì rất sùng bái sư phụ, cho nên đến tên cũng phải bắt chước ổng.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ổng tên Tiểu Linh Dương, cho nên em tên Tiểu Phì Dương. (dê béo)

※

Diệp Lăng nằm trên giường không ngủ được, hấn gơ bàn tay, ban ngày Lăng Dương vì sợ hãi mà nắm chặt tay hấn không buông, móng tay lưu lại một vết lằn thật sâu trên mu bàn tay, đến giờ còn chưa tan.

Hấn cầm di động, gửi một tin nhắn cho đứa bạn Từ Hiền.

Lăng Dương cũng nằm trên giường không ngủ được, trong hơi thở toàn là mùi dầu gội của Diệp Lăng, nhắm mắt lại toàn là hình ảnh ban ngày ở bể bơi Diệp Lăng chìa tay cho cậu.

Di động có tin nhắn, cậu cầm lên xem, là một dãy số xa lạ.

— đây là số của tôi, về sau muốn tập bơi có thể tìm tôi. Diệp Lăng

Lăng Dương do dự một chốc, lưu dãy số, lại chuyển sang album ảnh.

Trong đó có hai tấm hình bơi của Diệp Lăng cậu chụp lên khi đi xem thi đấu ngày hôm qua.

Cùng lúc đó, Diệp Lăng cũng nhấn vào album ảnh trong di động, nhìn hình chụp của Lăng Dương mà rơi vào trầm tư.

PART II : LĂNG CA BẮT ĐẦU CONG

41. Chương 41

Cáo biệt quá khứ hướng về tương lai

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL” box thảo luận phó bản

Tiêu đề: ID Không quân hai một tiểu tổ chung sở thích ngoại khóa quy ẩn rồi, “Hồn Đạm OL” không còn ai nổi nghiệp sao?

Người gửi: Tui Bất Mãn

Nội dung: vì lẽ gì cho tới giờ không có lấy một hướng dẫn Giếng Trăng ra hồn? Những đoàn đội đã thông phó bản, mấy thím dìm hàng vậy là có ý gì?

1L: tui cũng hoài niệm mấy cái hướng dẫn do tiểu tổ ngoại khóa chỉnh sửa, cái nào cũng rất hoàn thiện, văn hay hình nét, có cả video, hơn nữa đầu pháp của mỗi nghề đều được viết vô cùng tỉ mỉ, hướng dẫn có hệ thống như vậy giờ hiếm thấy ghê.

2L: năm ngoại khi hướng dẫn của bọn họ còn đang ra trên tạp chí “Tình game”, em còn đặc biệt order một năm, chỉ vì xem cuốn sách nhỏ đính kèm của bọn họ.

3L: đúng đúng đúng, tui cũng vì cuốn sách đó, tạp chí mới là tặng phẩm, nhưng mỗi lần sách vừa đến đã bị lũ bạn phân chia nhau, người có quyền sở hữu thực tế đây thiệt đau khổ.

4L: thời kỳ sau họ có rất nhiều thành viên, kinh nghiệm lại phong phú, bây giờ mấy nhóm thông phó bản không phải không có năng lực, chẳng qua không giỏi tổng kết như họ thôi.

5L: haizz, đừng nói chắc như bắp vậy, kỳ thật vẫn có không ít đoàn đội và cá nhân viết hướng dẫn rất được, nhưng hiện tại Giếng Trăng mới vừa thông, phỏng chừng chưa ai kịp hoàn thiện, dự là qua một thời gian sẽ có thôi, mọi người kiên nhẫn chờ thêm chút.

...

BOSS cuối cùng của Giếng Trăng cực độ biến thái, khiến cho đoàn khai hoang của Lạc Minh bị kẹt 2 lần CD (cool down: tạm nghỉ) liên tiếp ở đây, Lăng Dương cũng vì vậy mà bận đến sứt đầu mẻ trán, hướng dẫn viết ra một phần lại một phần, đấu pháp bị lật đổ hết lần này tới lần khác, buổi tối phòng ngủ học viện thể thao tắt đèn rồi Lăng Dương vẫn còn chong đèn mô phỏng chiến thuật, sáng hôm sau hoặc trốn học hoặc đến phòng học ngủ bù, buổi tối trở về lại cùng Thích Phong nhốt mình trên YY thảo luận ý tưởng của tối hôm trước, khiến khoảng thời gian này, vô luận Dạ Lang hay Diệp Lăng, đều bị cậu tạm thời bỏ sang một bên.

Mặt khác, Kiếm Tình cũng gặp phải nguy hiểm khai hoang, BOSS số bảy rơi ra quyền trượng tể ti, đoàn đội dựa theo quy củ đấu giá DKP mà giao quyền trượng cho tể ti ra giá cao nhất, cũng chính là cô bé thao tác bình thường nhưng nhân duyên không tồi từng được nhắc tới hồi trước. (đấu giá DKP: trả giá bằng số điểm DKP của mình, ai ra giá cao nhất thì người đó đc vật phẩm)

Nhưng tể ti mới tới cho rằng bản thân là trị liệu chính cho MT, theo lý phải được hưởng đãi ngộ ưu tiên chia đồ, bởi vậy khi quyền trượng rơi vào tay người khác, tên kia tức giận rời khỏi bang hội, trực tiếp khiến tể ti của Kiếm Tình bị đứt đoạn, khai hoang không thể tiếp tục.

Ngắm nhìn khắp các server, đã có lẽ tể vài bang hội nghề cao cấp thông qua Giếng Trăng, đã lục tục có vài bài hướng dẫn được đưa ra, nhưng viết rất ẩu tả, chiến thuật không hoàn thiện, trên diễn đàn lại bắt đầu có một làn sóng tưởng nhớ “Không quân hai một tiểu tổ chung sở thích ngoại khóa”, bởi vì mỗi một hướng dẫn đánh BOSS hồi đó của họ đều vô cùng tường tận, đấu pháp dễ tiếp thu.

Diệp Lăng cũng đặc biệt đi mò thử vài bài hướng dẫn đánh Giếng Trăng, hiện giờ số lượng vẫn còn ít ỏi, hoàn toàn không thể so với bài Linh Đăng Nhi gửi cho mình, đến giai đoạn sau bài của Linh Đăng Nhi đã được chỉnh lý gần như trọn vẹn, thậm chí có thể nói là bản mẫu hướng dẫn đánh phó bản hoàn thiện, nhưng không biết vì lẽ gì Diệp Lăng chưa bao giờ thấy hướng dẫn này được đăng tải công khai trên diễn đàn.

Một tuần sau khi Kiếm Tình bị bắt dừng khai hoang, Lạc Minh hoàn thành việc FD (first down) BOSS cuối cùng, như nguyện trở thành người thành công đầu tiên ở server Lâm Sơn, Linh Đăng Nhi lấy DKP góp nhặt được đổi một tờ phối phương rèn vũ khí hiếm của chiến sĩ, trở về Kiếm Tình, thay thế vị trí bị bỏ trống, chính thức trở thành trị liệu chính cho MT Dạ Lang.

Còn có một nội dung update không thể không nhắc tới, đó là NPH thưởng cho các cặp vợ chồng tình thâm, tặng mỗi cặp kết hôn quá ba tháng một phần thưởng, acc nam được tặng một tọa kỵ hai người – ngựa một sừng, acc nữ được một bảo bảo (baby) hồ ly màu hồng phấn rất đáng yêu.

Bảo bảo hồ ly rất được đông đảo game thủ nữ yêu thích, nhưng Lăng Dương thì chẳng thích thứ này xiu nào, đây không phải ám chỉ trắng trợn giữa hai người sẽ xuất hiện hồ ly tinh sao? =))

Đáng mỉa mai thay, ông chồng không ly hôn được của Hoa Mãn Lâu, Bành Đại Soái, cũng nhận được ngựa một sừng, đã một thời gian chưa bị giết, lá gan của gã cũng to hơn chút, thường xuyên dùng ngựa một sừng chở cô nàng nào đó vô tình cố ý lượn qua lượn lại trước mặt Hoa Mãn Lâu thị uy, mà Hoa Mãn Lâu thì gần đây đang bận rộn yêu đương, đến thời gian online cũng ít đi, dù có thấy Bành Đại Soái cũng chỉ coi như không khí.

Lăng Dương hơi chút rảnh rồi, lại hẹn Diệp Lăng đi bơi, bây giờ đang cuối thu, bể bơi ngoài trời của Yên Đại đã đóng cửa, nhà bơi lội của Sâm Lam thì mở cửa quanh năm chỉ trừ ngày nghỉ, Diệp Lăng giúp Lăng Dương làm thẻ bơi lội Sâm Lam, để cậu có thể tự do ra vào.

Diệp Lăng là một huấn luyện viên rất xứng chức, hẳn ngầm tìm đọc rất nhiều tư liệu, rốt cuộc biết được phản ứng sợ nước của Lăng Dương thuộc về một loại rối loạn stress hậu sang chấn, nhưng cũng may triệu chứng không đặc biệt nghiêm trọng, Lăng Dương lại có bản tính lạc quan, tích cực khôi phục, dưới sự trợ giúp của Diệp Lăng, chứng sợ nước của cậu dần chuyển biến tốt đẹp, tiến bộ lần sau rõ hơn lần trước, đã có thể trong nước buông tay Diệp Lăng một thời gian ngắn, sau khi lặn xuống nước cũng sẽ không tự nín thở đến chết.

Hôm nay Lăng Dương trở về từ nhà bơi lội, Bạch Lung đang làm ỏ trên chiếc sofa trong phòng khách mi-ni nhà cậu, tay dài chân dài tựa hồ không có chỗ để.

Trong thời gian này Bạch Lung thường hay lui tới căn nhà thuê chung của Lăng Dương và Từ Hiền, còn thường xuyên ở lại ăn chực, Lăng Dương riết cũng quen với sự xuất hiện của Bạch Lung.

Bạch Lung nhìn thấy mái tóc ướt sũng và đồ bơi trong tay Lăng Dương, trên mặt xuất hiện vẻ bất ngờ hiếm hoi.

“Cậu lặn nữa xuống nước?”

“Ừ hử, lợi hại không?”

“Vậy nghĩa là cậu chuẩn bị chính thức bái bai quá khứ?”

Lăng Dương giơ cánh tay phải tạo dáng xung phong, “Chủ tịch Mao nói, người phải hướng về phía trước!”

Bạch Lung lưỡi biếng đan mười ngón tay, đặt ra sau đầu, “Ái chà chà, chuyển sang người khác nhanh vậy, cậu biết hẳn mới bao nhiêu ngày? Tổ thực tiếc hận thay cho tên kia.”

Lăng Dương phớt đồ bơi xong, trở lại phòng khách, “Cậu thì biết cái gì, người ta đẹp trai cao ráo, có tiền không lằng nhằng, chủ tịch Mao nói, gặp được trai cực phẩm như này phải túm chặt!” Ồ, mặc dù khi ở trên mạng thì tính tình hơi lớn chút, nhưng trong hiện thực thì kiên nhẫn hiếm thấy, cái này thiệt ngoài dự liệu của Lăng Dương.

Lại nói tiếp Dạ Lang đối xử với Linh Đương Nhi hung tàn đủ kiểu, nhưng Diệp Lăng đối xử với Lăng Dương lại vô cùng lịch sự, hèn chi ai cũng nói online offline là hai hình dạng, chẳng biết cái nào mới là thật.

Nhưng Lăng Dương cảm thấy Dạ Lang mà hung tàn thì cũng mê người lắm lắm.

Từ Hiền bưng hoa quả đi ra từ phòng bếp, vừa lúc nghe được lời Lăng Dương, thực kinh ngạc, “Sao cậu biết A Lăng có tiền?”

Phải biết, thằng bạn nổi khổ của cậu không hề huênh hoang như các công tử nhà giàu khác, chi phí ăn mặc giống y như người thường... Được rồi có lẽ mặc thì không giống, nhưng cái này phải là người trong nghề mới nhìn ra, còn lại thì cũng chỉ vung tiền vào cầu hình máy tính và game hơi bị nhiều thôi, đến cả bạn học của Diệp Lăng cũng rất ít người biết cậu ta có tiền.

Lăng Dương hừ hừ hai tiếng, “Hồi trước cậu còn gặt tở hần nghèo đến mức phải đi làm thuê.”

Từ Hiền càng kinh ngạc hơn, “Tở xạo cậu hần nghèo đến phải đi làm thuê hồi nào? Hơn nữa làm sao cậu nhìn ra?”

Lăng Dương bồng ý thức bản thân đã lỡ miệng, chuyện Diệp Lăng làm công là do Hoa Mãn Lâu nói với Linh Đương Nhi, Lăng Dương dĩ nhiên không thể nào biết, cậu ú ớ nửa ngày, “Dựa vào... Dựa vào... A!”

Lăng Dương nhanh chóng lui về phòng, lát sau lại chạy ra, đập một chiếc áo được xếp ngay ngắn lên bàn trà, “Tở nói hai ngày sau trả hần cái áo này, hần còn bảo tùy cậu, như thế này mà không gọi là có tiền?”

Bạch Lung chỉ liếc một cái đã biết là vật gì, “Cái này còn do tở đặc biệt chọn nữa, vốn cho rằng cậu sẽ không mặc, không ngờ cậu mặc thật.”

“Vì cái gì không mặc? Tở mua không nổi, mặc cho thỏa ghiền còn không được sao?”

Từ Hiền sát lại gần nhìn thử, đúng là chiếc áo hôm đó Diệp Lăng cho Lăng Dương mượn sau khi cậu rơi xuống hồ bơi Sâm Lam.

Từ Hiền thối mặt, “Này không phải áo sơ mi bình thường à?”

Lăng Dương giở chiếc áo ra, “Xem, đã nói cậu đi sau thời đại mà, có biết Xa-ben-tơ • Ni-tra-bu-tao không?”

Từ Hiền lắc đầu lia lịa, “Tên nước ngoài, nghe cái nào cũng na ná nhau.”

“Xa-ben-tơ là phi công nổi danh nhất thế chiến thứ hai, chiếc phi cơ Chim Ưng do ông lái vào thời đó được xưng ẩn hiện như quỷ mị,” Lăng Dương chỉ vào một chuỗi tiếng Anh và con số bên trái chiếc áo, “Đây là tên và vinh dự ông đạt được, lần đầu tiên ông lái thử chiếc Chim Ưng là vào năm 1923, cũng là ngày loại phi cơ này được phóng lên trời lần đầu.”

Từ Hiền lật qua lật lại chiếc áo để xem, vẫn chẳng nhìn ra chỗ nào đặc biệt.

Lăng Dương kiên nhẫn giải thích tiếp cho Từ Hiền, “Áo này là vật kỷ niệm được cho ra mắt nhân dịp tròn 50 năm Xa-ben-tơ mất, trong đó màu đen là hàng limited được bán toàn cầu, trong nước chỉ có một ngàn chiếc.”

Bạch Lung nói đùa, “Ai kia còn chạy tới ngoài cửa tiệm độc quyền chảy nước miếng cả một tuần, kết quả cũng chỉ có thể ngắm nhìn.”

Lăng Dương bĩu môi, “Nhìn có mất xu nào đâu.”

“Có người mua cho thì lại không cần, đáng đời chỉ có thể xem đã ghiền.”

Lăng Dương ngheh cổ, “Mẹ không dạy cậu không thể tùy tiện nhận ân huệ của người khác à? Hơn nữa, tớ cũng có chiếc màu trắng giống vậy, lại không phải hàng limited.”

Lăng Dương nói đến đây bỗng vỗ đùi, “A ha!”

Chỉ thấy cậu lại bay vào phòng ngủ, khi trở ra quần áo trên người đã đổi thành bộ khác, “Bọn tớ có áo tình nhân nè, thế nào?”

Cái dáng dương dương đắc ý của Lăng Dương làm Từ Hiền rất muốn tìm một thùng sơn tạt luôn vào mặt.

“Hãy, không phí thời gian với mấy người nữa, tui biến trước đây.” Lăng Dương lấy cả quần lẫn dép cùng áo sơ mi mượn Diệp Lăng lần trước cẩn thận nhét kỹ vào bao, cầm lên ra ngoài.

“Cậu đi đâu?” Từ Hiền gọi cậu từ đằng sau.

“Đi trả áo tình nhân!” Giọng của Lăng Dương truyền từ xa xa.

Từ Hiền bất đắc dĩ quay đầu nhìn Bạch Lung, đối phương vẫn đang ung dung ngồi trên sô pha, ra dáng sắp có phim hay để xem rồi.

※

Ký túc xá sinh viên của đại học Sâm Lam, xác thực mà nói là khu nhà trọ sinh viên, vì mới được xây dựng nên điều kiện vô cùng nhân tính hóa, trong một nhà trọ có chứa một phòng khách công cộng, một phòng vệ sinh, cộng thêm ba phòng ngủ.

Mỗi gian phòng ngủ chỉ ở ba người, bên trái cửa ra vào là hai chiếc giường đa năng tầng dưới là bàn học tầng trên là giường, bên phải ngoài một chiếc giường đa năng thì còn một tủ quần áo tổ hợp.

Lăng Dương vừa tiến vào phòng ngủ của Diệp Lăng đã bắt đầu có đủ loại GATO, “Điều kiện ngủ nghỉ của mấy người tốt quá vậy, so ra chỗ bọn tôi ở đúng là ổ chó.”

“Dù gì mấy cậu đều dọn ra ngoài cả rồi không phải sao, ở bên ngoài thuê phòng cũng rất tự do,” Diệp Lăng đang đánh phỏ bản tới BOSS nên không dừng được, để mặc Lăng Dương hết nhìn đồng tới nhìn tây.

“Vậy sao anh không ra ngoài thuê phòng ở?”

Kỳ thật Diệp Lăng có một phòng ở gần trường học, chẳng qua hần ngại ra vào phiền phức nên không ở, song căn phòng ấy cũng không hoàn toàn bỏ trống, Diệp Lăng dùng nó vào việc khác.

“Ở trong trường tiện hơn.”

“Cũng đúng, nếu tôi có được điều kiện ngủ nghỉ như này tôi cũng không dọn ra.”

Lăng Dương vứt đồ lên chỗ nằm phía trên của Diệp Lăng, cúi đầu thấy ngón tay hắn đang múa máy trên phím số, biết ngay hắn đang chơi game, “Làm gì đấy?”

“Đi phó bản.”

Lăng Dương sát lại gần, cũng không có gì, đang đánh Cúc Hoa Cung thôi.

Có thể nói Lăng Dương thuộc lâu mấy câu chuyện bối cảnh của “Hồn Đạm OL” như lòng bàn tay, lai lịch xuất xứ của từng con BOSS cậu đều rõ mồn một.

Hồi trước, lúc tiểu tổ chung sở thích ngoại khóa của cậu giao bản thảo cho tạp chí thường có yêu cầu số lượng từ, trừ bỏ hướng dẫn đánh phó bản, còn phải thường xuyên thêm vài câu lảm nhảm để đủ độ dài, mấy câu lảm nhảm thường là giới thiệu BOSS này có thân thể thế nào, có tai tiếng kinh thiên ra sao, trên giang hồ từng có truyền thuyết bí ẩn gì, vân vân và mây mây.

Con người Lăng Dương có đặc điểm lớn nhất là hay nói, một con BOSS xuất thân nam sủng, qua miệng cậu sẽ được biến thành một đoạn bình thư khiến người rơi lệ, rung động đến tâm can.

Đợi Lăng Dương nói xong, Diệp Lăng cũng giết được BOSS, bây giờ hắn mới dừng tay hỏi Lăng Dương, “Đến mạng cũng không lên mà biết nhiều dữ?”

“Ai nói tôi không lên mạng? Mỗi ngày tôi đều lên mà?” Lăng Dương kinh ngạc.

“Tôi có add cậu làm bạn thân, tháng này chỉ thấy cậu online một lần.” Diệp Lăng lắc đầu phủ định lời Lăng Dương.

“Anh add tôi?” Lăng Dương chớp chớp mắt, “... À đúng ha, tôi nhớ rồi, ha ha!”

“Ha ha?”

“Tôi nói mỗi ngày online thật ra là... online chơi đánh địa chủ QQ.” Lăng Dương toát mồ hôi hột một phen, bởi vì Diệp Lăng đã lâu không hoài nghi thân phận của cậu, cậu cũng buông lỏng cảnh giác theo.

“Nhưng Tiểu Hiền nói cậu căn bản không biết đánh địa chủ, lần trước đánh với bọn họ cậu ra cả J K và bốn con 2 cùng một lúc.”

“... Chuyện mất mặt như vậy mà nó cũng kể cho anh?” Lăng Dương thiet u sầu, “Thì bởi vì không biết mới phải luyện chứ sao.”

Lăng Dương đang muốn nhanh chuyển đề tài thì chợt nghe Diệp Lăng hỏi:

“Lát nữa cậu có rảnh không?”

Mắt Lăng Dương sáng lên, đây là câu mào đầu để hẹn cậu sao?

42. Chương 42

Áo tình nhân trắng đen phối hợp

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt • ăn viên năng lượng chán rồi giờ muốn đổi khẩu vị), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Thanh Chân của Lạc Minh, phở ăn vặt của Sâm Lam, căn tin hai của Yên Đại, chỗ nào ăn ngon hơn?

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Điều tra thử.

Người gửi tin: Loctar (mọi người đều yêu Lok'tar), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: Thanh Chân của Lạc Minh, phở ăn vặt của Sâm Lam, căn tin hai của Yên Đại, chỗ nào ăn ngon hơn?

Trạm gửi tin: BBS đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam màu lam biển rừng chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Xin hỏi cái cuối cùng cũng được tính hả?

“Lát nữa cậu có rảnh không?” Diệp Lăng hỏi.

Lăng Dương vội vã gạt đầu, Diệp Lăng muốn hẹn mình, cho dù không rảnh thì cũng phải rảnh, “Rảnh, sao?”

“Tôi dẫn cậu luyện cấp? Cậu có thể dùng laptop của tôi.”

Lăng Dương: “...”

“Sao vậy?”

“Không,” Lăng Dương tức thì nhảy dựng lên, “Anh cứ khởi động máy, chờ tôi chút, tôi mượn toilet.”

Lăng Dương lúi vào buồng vệ sinh, lấy di động ra gửi tin nhắn.

—— giang hồ cấp cứu! làm ơn cho tui mượn tài khoản Lạc Minh Ảnh dùng chút!

Thích Phong chưa bao giờ cho người ngoài mượn tài khoản trong lời đồn quả thực rất hào phóng, chưa đến một phút đồng hồ đã gửi lại mật mã tài khoản, Lăng Dương nghiêm túc nhìn hai lần, lẩm rầm nhớ kỹ.

Khi Lăng Dương ra, Diệp Lăng đã chuẩn bị laptop xong xuôi, đến cả client game cũng mở rồi, đang dừng ở giao diện nhập tài khoản game.

Lăng Dương thành thạo nhập ID và mật mã Lạc Minh Ảnh, đăng nhập vào trò chơi, thuận tiện thêm Dạ Lang vào bạn tốt.

Lăng Dương bởi vì phải PK cho nên đã có tìm hiểu chuyên sâu với mọi loại nghề, bây giờ điều khiển ảnh võ cũng không xa lạ chi, hướng hồ còn có Diệp Lăng dẫn cậu, cậu chỉ cần ngồi một bên làm kiểng là được.

Hai người đi nhận hết các nhiệm vụ Lạc Minh Ảnh có thể làm ở đẳng cấp này, sau đó cùng ra dã ngoại dọn tiểu quái.

Kênh thể giới hiện giờ:

“Nhất định là do tui mở game không đúng cách.”

“Sao vậy?”

“MT Kiếm Tinh ngang nhiên tổ đội với người của Lạc Minh làm nhiệm vụ?”

“Thiệt hay giả? Cho hóng với!”

“Em nữa!”

“Ở đâu ở đâu?”

“Thác sương mờ (729,36)” (729 là hoành độ, 36 là tung độ)

“Tui tới rồi, quả nhiên là thật, tui mở game cũng không đúng cách rồi.”

“Hình như Dạ Lang đang kéo người bên Lạc Minh thăng cấp? Người kia còn chưa mãn cấp.”

“Lạc Minh nào?”

“Lạc Minh Ảnh, chưa từng nghe, là acc phụ?”

“Dạ Lang và bà nhà không phải vợ chồng kiểu mẫu sao? Triệu hồi Linh Đang Nhi!”

“Báo cáo, Linh Đang Nhi không online.”

“Không phải Linh Đang Nhi đang cửa Lạc Minh Phong à? Cho nên Dạ Lang mới bắt cóc Lạc Minh Ảnh? (Quan hệ nhân quả này tuyệt vời đến làm cho người ta không thể nào nhìn thẳng)”

“Chúc mừng Dạ Lang đã nhận ra BG không đáng tin chuyển sang ôm ấp đại thần đam mỹ!”

“Kịch tình như vậy xúc động quá đi em không dùng tưởng tượng được, kieu, ai ngăn em với!”

“Để tui ngăn cho! Yô yô check it ao! Từng từng xèng xèng, từng từng xèng xèng, chân trời mệnh mông là tình yêu của em

~” (điên hết rồi)

So với kênh thể giới vô cùng náo nhiệt thì bên này vô cùng yên tĩnh, bởi vì hai người đều có một thói quen tốt, đó là vừa login sẽ đóng kênh thể giới, Diệp Lăng vì mang Lăng Dương thăng cấp, đến cả kênh bang hội cũng đóng luôn, còn acc Lạc Minh Ảnh này thì vốn chẳng có bang hội gì.

Hai người còn không hẹn mà cùng ấn F11 che luôn các người chơi ngoại trừ đồng đội, bản đồ càng ngày càng nhiều người hóng hớt cũng vì này mà hoàn toàn thành người vô hình, bản dân mang bản mặt xem phim truyền hình ngắm hai người chẳng coi ai ra gì, một kẻ đánh quái, một kẻ nhặt đồ, cả hai đều hết sức bình tĩnh, bản dân thì đau tim vô cùng.

Một cột kim quang hiện lên, Lạc Minh Ảnh thăng cấp.

“Woa, tui 73 rồi, lợi hại không!”

“Một tháng trước cậu 72, giờ 73, nhanh quá ha,” Diệp Lăng tàn nhẫn tạt một gáo nước lạnh.

Lăng Dương chỉ đành “...”

Lăng Dương nhìn sắc trời, đột nhiên ý thức bản thân vậy mà chơi đến quên thời gian, ngó đồng hồ dưới góc phải màn hình, “Ai ya, bảy giờ rồi.”

“Ừ, đói bụng chưa? Đi ăn gì không?”

Lăng Dương nhìn xung quanh, “Sao bạn phòng anh không ai về hết vậy?”

“Một đứa lên rừng huấn luyện thêm, một đứa cuối tuần ra ngoài ở với gái.”

“À...”

“Buổi tối cậu muốn ở lại không?”

Lăng Dương bỗng nghĩ, chẳng lẽ anh ta cũng có ý kia?

“Tôi ở lại làm chi?”

“Cày đêm chứ chi.” Khẩu khí của Diệp Lăng tự nhiên không thể tự nhiên hơn, cứ như đang nói nếu không cậu cho rằng ở lại làm gì.

Lăng Dương yên lặng vài giây, “Buổi tối bọn anh không bị cắt điện à?”

“Hôm nay cuối tuần, mà dù có cắt thì cũng câu được.”

“... Lợi hại vậy?”

“Ai học mạch điện mà chẳng biết.”

Lăng Dương bĩu môi, trai bách khoa quả thực là biến thái.

Thực ra không có điện thì còn làm được nhiều chuyện hơn đó anh yêu!

Di động Lăng Dương vang lên, là Từ Hiền.

“Hoa Hoa đại nhân thân mến có gì dặn dò?”

“Giờ giới nghiêm là tám giờ.”

“Hả? Chúng ta có giờ giới nghiêm từ hồi nào?”

“Từ hôm nay.”

Lăng Dương trộm liếc nhìn Diệp Lăng, nghiêng người, lấy tay che miệng, hạ giọng, “Làm ơn, cậu đâu phải gia trưởng nhà tớ.”

“Xin lỗi, tớ là gia đình nhà trai.”

“Bọn tui giờ còn đang trong giai đoạn yêu đương tự do, xin gia đình đừng nhúng tay vào.”

“Tui là gia đình phong kiến, phải bóp chết mầm mống từ lúc bắt đầu yêu tự do.”

“Hu hu hu Hoa Hoa bắt nạt người ta, vấn đề cá nhân của cậu được giải quyết rồi thì không thêm đếm xỉa đến anh em hoạn nạn ngày xưa.”

“Đừng có giả bộ, đưa di động cho A Lăng.”

“Làm chi?”

“Đưa cho hấn là được, tớ có việc nói với hấn.”

Lăng Dương đưa di động cho Diệp Lăng, chỉ nghe Diệp Lăng ừ ừ à à đáp lại, chẳng đoán ra bên kia rốt cuộc nói những gì, Lăng Dương ngứa ngứa ruột gan đến khó chịu.

Diệp Lăng vừa cúp điện thoại Lăng Dương đã truy hỏi, “Hoa Hoa nói với anh những gì?” Ngay sau đó lại tiếp, “Nó nói cái gì anh cũng đừng tin, nó giống với anh thôi.”

Diệp Lăng im lặng, “Nó bảo tôi đêm nay phải chăm sóc cậu đang hoạn, thuận tiện ngày mai qua nhà các cậu ăn cơm chiều.”

“... Chỉ vậy?”

“Không thì?”

Lăng Dương đắm đuối nhìn trời một góc 45 độ, Hoa Hoa cậu là đóa sen trắng cao quý trong lòng tớ.

“Vậy còn chờ gì nữa, đi,” Lăng Dương nhảy lên, “Căn tin trường các anh ăn ngon không?”

“Nếu so với căn tin hai của các cậu thì... ngon.”

Lăng Dương cứng ngắc tại chỗ vài giây, “Không cần hạ tiêu chuẩn thấp như vậy.”

Diệp Lăng cũng đứng dậy, ngó áo sơ mi trên người Lăng Dương, “Bên ngoài lạnh không?”

Một mực ngồi trong phòng ngủ nên Diệp Lăng vẫn chỉ mặc một chiếc áo mỏng.

“Có gió.”

Diệp Lăng thuận tay lấy chiếc sơ mi trên giường phủ lên, Lăng Dương nhìn hấn, lại cúi đầu nhìn chính mình, thật là sự có chút ý vị mặc đồ tình nhân.

Giờ này thì cơm tập thể ở căn tin cơ bản đều hết rồi, Diệp Lăng dẫn Lăng Dương đến phố ăn vặt ăn đồ xào.

Hai người sóng vai đi trong sân trường, trên người mặc áo tình nhân cùng kiểu khác màu, khỏi nói trong lòng Lăng Dương vui cỡ nào.

Bỗng đằng sau có người gọi tên Diệp Lăng, Lăng Dương nghe mà sửng sốt, vừa rồi cậu nghe thấy hình như không phải ba tiếng “Lăng”, mà là hai tiếng “Lang”?

Hai người xoay đầu nhìn, một người hai tay cầm túi quần chân lê đôi dép lười đi tới, bề ngoài có vẻ đi về phía Diệp Lăng nhưng kỳ thật ánh mắt chưa từng rời khỏi Lăng Dương.

Lăng Dương cũng luôn nhìn chằm chằm đối phương, nghĩ thầm người này rất quen mặt, nhưng chẳng nhớ đã gặp ở đâu.

Người kia tới trước mặt hai người, chào hỏi Diệp Lăng, xong lại chuyển hướng Lăng Dương, “Là cậu.”

Lăng Dương giật mình, “Anh biết tôi?”

Người kia nhướn nhướn mày, lại nhìn về phía Diệp Lăng, như đang hỏi thăm.

Diệp Lăng cũng không nghĩ tới gã lại quen biết Lăng Dương, nhưng vẫn giới thiệu, “Bạn của em Lăng Dương, đàn anh của tôi Mộ Dung.”

Mộ Dung nghiêng đầu, “Bạn của em không phải Sâm Lam đúng không, sao lại ở đây?”

“Cậu ấy đến phòng em chơi game.”

“Chơi game? Hồn Đạm?”

Diệp Lăng gật đầu.

Mộ Dung chuyển sang Lăng Dương, “Có thể hỏi ID của cậu là?”

Lăng Dương do dự nửa ngày không nói gì, Diệp Lăng đành phải thay cậu trả lời, “Lạc Minh Ảnh.”

“Lạc Minh gì?”

“Ảnh.”

Người kia mỉm cười, lộ ra một hàng răng trắng, Lăng Dương chẳng biết sao rùng mình một cái.

Chờ người kia đi xa, Lăng Dương mới cẩn trọng hỏi Diệp Lăng.

“Anh mới nói ổng tên gì?”

“Mộ Dung Phi Thiên, ổng biết cậu, cậu không biết ổng?”

“Mộ Dung Phi Thiên? Đây là tên thật?” Thời đại này mà còn có người họ kép? Có điều cái tên này nghe quen tai lắm, Lăng Dương xác định đã từng gặp, nhưng sống chết cũng không nhớ ra ở đâu.

“Là nickname, hội trưởng của bang bọn tôi.”

“A!!!”

Diệp Lăng bị phản ứng khoa trương của Lăng Dương hù dọa.

“Cậu không sao chứ?”

“Nhưng tới giờ tôi chưa từng thấy ổng online?”

Diệp Lăng nhìn cậu không biết nói gì, “Cậu một tháng cũng chỉ lên có một lần, có tư cách nói người ta sao?”

Lăng Dương: “...”

Diệp Lăng đi đến cửa bán vé chọn món, Lăng Dương ngậm chiếc đĩa buồn chán ngồi chờ trên ghế.

“HI, chúng ta lại gặp nhau.” Mộ Dung ngồi xuống phía đối diện.

Lăng Dương bắt đầu co giật khoe miệng, hình như chúng ta mới tách ra chưa đến năm phút thì phải.

“Chào đại ca Mộ Dung!”

“Ý? Vừa nãy cậu còn không biết anh.”

“Em nhiều chuyện mà, anh mới đi em đã hỏi thăm anh.”

“Ồ, vậy đã hỏi thăm được gì nào?”

“... Mới hỏi được cái tên.”

“Vậy hỏi thăm nhiều thêm chút đi.”

“... Vâng.” Lăng Dương nặng nề gật một cái.

“Anh có thể hỏi thăm trước một câu không?” Mộ Dung lại nói.

“Anh cứ hỏi.”

“Cậu gạt MT nhà bọn anh làm chi vậy?”

Lăng Dương sầm, “Con mắt nào của anh thấy em gạt hử?”

Mộ Dung không nói gì, tiếp tục tươi cười ngắm nghía Lăng Dương, chỉ thiếu điều túm cổ cậu vạch lông tìm vết.

“Được rồi cho dù có gạt thì cũng là lừa gạt thiện ý...” Lăng Dương chợt dạ nói.

Khóe mắt Mộ Dung liếc thấy Diệp Lăng đang bưng khay đi về phía này, nghiêng người về phía trước lấy ngón tay chọt mũi Lăng Dương, “Trẻ con nói dối thì mũi sẽ dài ra đấy ~ bạn • Lạc • Minh • Ảnh.”

Diệp Lăng đã trở lại, nhìn thấy Mộ Dung cũng rất kinh ngạc, “Sao học trưởng lại đến đây?”

“Anh tới ăn cơm không được à?” Mộ Dung đứng lên, “Mấy đứa ăn đi, anh không quấy rầy.”

Khi đi ngang qua Diệp Lăng anh giơ tay vỗ vai đối phương, “Đúng rồi, áo tình nhân được đấy.”

Diệp Lăng: “...”

Sau đó chẳng thèm quay đầu lại, phất tay, “Linh Dương-chan BYEBYE~”

Lăng Dương: “...” (linh dương đồng âm với lăng dương nên Lăng Dương không nhận ra)

Diệp Lăng ngồi xuống, “Quả nhiên ông biết cậu.”

“... Có lẽ vậy.”

Diệp Lăng vừa ăn vừa nói: “Kỳ thật Mộ Dung không phải không online mà là thời gian online không giống người bình thường.”

“Là sao?”

“Ông không phải đang đánh sán đấu 2V2 với người ta sao? Năm nay đổi đồng đội, hình như đối phương ở nước ngoài, vì phối hợp với chuyện lịch múi giờ gì đó mà lần nào cũng online sau nửa đêm.”

Lăng Dương tức thì nhớ tới những lời Thích Phong nói với cậu hôm đó ở học viện thể thao, có một linh cảm xấu, “Đồng đội của ông tên gì?”

“Cậu không biết? Đối phương cũng thuộc bang cậu đấy,” Diệp Lăng gấp một đũa đồ ăn vào bát Lăng Dương, “Tên là Lạc Minh Thích Nhị Thiếu.”

Chiếc đũa trong tay Lăng Dương rớt xuống đất.

43. Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Tình tay năm rắc rối phức tạp

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL” box bát quái giang hồ

Tiêu đề: không phải do em tối dạ mà do thế giới này biến hóa quá nhanh, các bác Lâm Sơn có ai giải thích cho em được không

Người gửi: Thảm Tử

Nội dung: Lạc Minh Phong, Hạ Đại Gia, Dạ Lang, Linh Đương Nhi, giờ lại thêm một Lạc Minh Ảnh, quan hệ nhân tế rắc rối phức tạp này sao em hổng hiểu gì hết?

1L: nghe bảo tối qua Kiếm Tình phải hủy bỏ khai hoang cũng do MT phải hầu vị tân hoan này thăng cấp.

2L: không phải đâu, sao tui nghe nói là vì Linh Đương Nhi ở với đại thần Kiếm Tình thiếu mất trị liệu cho nên mới hủy bỏ khai hoang?

3L: cái câu “em ấy khó ở” của đại thần đúng là chọt trúng trái tim yếu ớt của em...

4L: tình tay ba đã nổ rồi! Mạt chược bốn người cũng sập tiệm rồi! Giờ thịnh hành tình tay năm!

5L: BG, BL linh hoạt giao hòa chẳng khó coi téo nào đúng hông!
6L: cả đêm em chả làm gì, cứ theo đuôi hai vị thần tiên này /che mặt
7L: mấy người xác định Lạc Minh và Kiếm Tình là bang hội đối địch chứ hông phải bang hội phu thê?
8L: kỳ thật đá cổ Linh Đang Nhi đám còn lại hai người một đôi không đẹp à?
9L: sao tự dưng thấy post trên trúng tẩy ghê?

...

Hai người cơm nước xong lại trở về phòng Diệp Lăng.

Kênh thế giới tức thì rộn rịp:

“Động đây! Hai người động đây!”

“Gần như cùng động đây!”

“Hai người cùng làm nhiệm vụ, cùng treo máy, lại cùng động đây, JQ cỡ nào đây hả giờ!”

“Báo cáo, hai người tổng cộng rời máy bốn mươi hai phút mười bảy giây!”

“Wao bốn chục phút Dạ Lang lợi hại nha!”

“Người không duy trì được lâu sao có thể làm MT? (PS, tui cũng là MT! Chào mừng làm quen!)”

“Có phải mấy người suy nghĩ hơi bị nhiều không, có khi người ta chỉ đi ăn bữa chiều thôi.”

“Xí ~~ đồ tối dạ.”

Cùng lúc đó, kênh đội ngũ vô cùng bình tĩnh:

đội ngũ Lạc Minh Ảnh: nhiệm vụ thu thập 14 hoa sen ma còn thiếu hai.

đội ngũ Dạ Lang: ừ.

đội ngũ Lạc Minh Ảnh: giết lưu manh và đạo chích mỗi loại thiếu hai con.

đội ngũ Dạ Lang: ừ.

đội ngũ Lạc Minh Ảnh: còn phải tìm một người tên Độc Cô Đồng.

đội ngũ Dạ Lang: cái đấy phải giết BOSS, ở phía Bắc, để làm cuối cùng.

đội ngũ Lạc Minh Ảnh: biết.

đội ngũ Dạ Lang: còn nữa

đội ngũ Lạc Minh Ảnh: gì?

đội ngũ Dạ Lang: cậu ngồi ngay bên cạnh tôi, không nói chuyện được à mà sao cứ phải đánh chữ?

Lăng Dương: “...”

“Xin lỗi xin lỗi, đánh chữ với anh quen rồi, quên mất anh ngay tại trước mặt.”

“Đánh chữ với tôi quen rồi?”

“...” Lăng Dương thiết muốn vả miệng, “Ý tôi là, chơi game đánh chữ quen rồi, với ai cũng vậy hết.”

Diệp Lăng nhìn cậu nửa tin nửa ngờ, Lăng Dương đành phải gỡ ra tuyệt chiêu tất sát của mình, bả vai gục xuống, môi dẩu ra, ánh mắt chớp chớp rất vô tội, như chó con bị oan ức.

Chẳng biết sao Diệp Lăng nhìn thấy cái dạng này của đối phương thì đành hết cách.

“Đúng rồi, cậu tự cày một chốc đi,” Diệp Lăng nói.

“Sao vậy?”

“Tám giờ tôi có hoạt động bang hội, đã bắt đầu tập hợp.”

Lăng Dương vỗ đầu, chết mịa, sao lại quên mất vụ này.

Diệp Lăng có hoạt động, mình cũng có hoạt động chứ bộ, hôm nay Linh Đang Nhi là trị liệu chính của Dạ Lang, nếu vắng mặt sẽ gây rất nhiều phiền phức, nhân số trị liệu không đủ, trị liệu không đủ, sẽ không lập đội được...

Nhưng nếu online ngay tại đây... Phỏng chừng Diệp Lăng có luôn quyết tâm giết cậu tại chỗ.

Lăng Dương trộm dò la thử, Tiểu Khấu Nhi không online, Lăng Dương cũng không có số di động của đối phương, càng không thể nào lên QQ gọi nó ngay bây giờ.

Mà, Tiểu Khấu Nhi lên tài khoản của cậu thay cậu đánh tiểu phó bản linh tinh thì còn được chứ thay cậu đi khai hoang thì căn bản là chuyện si tâm vọng tưởng.

Lăng Dương chấp nhận số phận, ngã vật ra ghế, đến, là, ngoan ngoãn chờ ngày mai vào game bị Diệp Lăng răn một trận.

Tám giờ rưỡi, đội của Diệp Lăng vẫn còn dừng ở trạng thái tập hợp.

Lăng Dương cẩn thận tiến lại gần, “Còn chưa đánh?”

Diệp Lăng nhú mày, “Trị liệu của tôi chưa tới.”

“Trị liệu của anh là vợ anh?”

Diệp Lăng liếc xéo cậu, “Cậu cũng biết?”

“Tôi nhiều chuyện mà.”

Lăng Dương làm vẻ như tò mò mà nhìn màn hình của Diệp Lăng, quả nhiên mọi người đang thảo luận về cậu trên kênh bang hội.

bang hội Kiêm Diệp: sao Linh Đang Nhi còn chưa lên? Hôm qua ẻm có xin nghỉ hay nói không lên với ai không?

bang hội Mạc Thương Tâm: ít nhất chưa xin phép với tớ.

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: có phải lại xảy ra chuyện gì không?

bang hội Lữ Tiểu Bó: phi phi phi, mỗ quạ đen, tại sao phải nói “lại”.

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: em chưa rồi T_T

bang hội Mạc Thương Tâm: bác Lang biết gì không?

bang hội Dạ Lang: xin lỗi, tôi cũng không biết.

bang hội Mạc Thương Tâm: bác cũng không liên lạc được cô ấy à?

bang hội Dạ Lang: đúng vậy.

bang hội Kiêm Diệp: ẻm là vợ cậu, vậy mà đến di động của ẻm cũng không có? Thất bại quá vậy.

bang hội Dạ Lang: lần sau em ấy online em sẽ đòi.

Lăng Dương nghĩ thầm chết tiệt, chẳng nhẽ mình phải kiếm một số di động cho riêng Linh Đang Nhi?

Hầy, không biết nếu mọi người biết mình kỳ thật đang đứng ngay trước máy tính xem bọn họ bàn luận về mình nhưng lại chẳng thể online thì sẽ có biểu tình đau đớn gì.

Đợi thêm mười lăm phút, Linh Đang Nhi như cũ không lên mạng, Lăng Dương thấy được giữa hai mày Diệp Lăng đã có chút không vui.

“Này, người ta mà không đến là các anh không đánh được à?”

Diệp Lăng bắt đầu dĩ lắc đầu, “Nếu thu gặt thì không sao, nhưng bây giờ bọn tôi đang khai hoang, BOSS này rất khó đánh, số trị liệu vốn đã túng thiếu, huống chi tên kia còn là trị liệu chính.”

“Nghe có vẻ thao tác của người kia tốt lắm?”

“Tạm được.”

Lăng Dương: “...”

“Không đến cũng không xin phép trước một tiếng, để nhiều người chờ một mình mình, quá thiếu trách nhiệm.”

“... Có khi gặp chuyện đột xuất không tới được thì sao?”

“Đột xuất? Ví dụ?”

“Ví dụ... tai nạn giao thông chẳng hạn?”

“Thứ lý do như tai nạn giao thông dùng một lần là đủ rồi, sao có thể lần nào cũng dùng?”

Lăng Dương: “...”

“Nghe thiên hạ đồn vợ chồng anh tình cảm lắm, tôi thấy đâu có giống.”

Diệp Lăng nghiêng đầu nghĩa cậu, “Cậu dò la tin tức nhanh dữ à, mới online có hai ba tiếng.”

“Hai người nổi tiếng mà, đến cả người qua đường cũng biết.”

Diệp Lăng im lặng không nói câu nào, hẳn không muốn bàn luận chuyện bà xã trong game với người bên cạnh một chút nào.

“Cậu để ý không?” Diệp Lăng bỗng phun ra một câu như vậy, Lăng Dương chẳng hiểu mô tê gì.

“Để ý gì?”

Diệp Lăng chỉ màn hình, “Những chuyện tình vợ chồng trong game như này.”

“... Hoàn toàn không, sao tôi phải để ý?” Tui là vợ anh, sao tui phải để ý chính mình?

Câu hỏi này cũng làm Diệp Lăng cứng họng, đúng vậy, sao người ta phải để ý mà có vợ trong game hay không?

Nhưng Diệp Lăng vẫn muốn giải thích, “Tôi và người kia chỉ là chơi game thôi, không phải thật.”

Lăng Dương câm lặng, sao anh muốn giải thích với tui chuyện này?

Hơn nữa, anh giải thích như vậy tui chẳng vui tí nào hết có biết không!

Có người gõ cửa, Diệp Lăng hô “Vào đi”, người vào là một anh chàng bốn mắt nhả nhận.

“Bác Lang.”

“Mạc Mạc có việc?”

Lăng Dương nghe thấy xưng hô bèn quan sát tỉ mỉ chàng bốn mắt, thì ra đây là Mạc Thương Tâm người thật, cảm giác ngoài đời và trên mạng giống thiệt.

“Chín giờ, muốn hỏi thử bác tính thế nào?”

Diệp Lăng nhíu mày, “Hoàn toàn không có khả năng à?”

“Bác cũng biết, tề ti trong bang vốn không đủ, huống chi BOSS này rất đánh đổ trị liệu, trừ Linh Đang Nhi thì chẳng ai bơm được bác.”

Diệp Lăng cúi đầu trầm tư, “Hay mượn người ngoài đi?”

“Phó bản khai hoang như này thì đi đâu mượn người.”

Diệp Lăng quay đầu nhìn Lăng Dương, làm cậu cứng đờ cả người.

“Quên đi, bang các cậu không có khả năng...”

Lăng Dương thở phào.

“Vậy giải tán đi, mai nói tiếp.”

Mạc Thương Tâm cũng thở dài, “Cũng chỉ đành vậy.”

Mạc Thương Tâm cho rằng Lăng Dương là một người bạn học của Diệp Lăng mình chưa từng gặp, gật đầu cái rồi đi mất.

“Lăng phí mất một giờ, biết vậy đã dẫn cậu đi luyện cấp, giờ đoán chừng cũng chỉ gom được nửa cấp kinh nghiệm.”

“Không sao.” Những chuyện tự mình hại mình không thể thắng cấp như này, tui tuyệt không để ý!

“Vậy bây giờ đi thôi, tổ tôi.”

“Ừ.”

Diệp Lăng che hết tất cả người chơi ngoại trừ bang hội và đồng đội, chuyên tâm kéo Lăng Dương làm nhiệm vụ thăng cấp, trong lúc này Thích Phong PM tới một lần.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tình hình thế nào?

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: một lời khó nói hết.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: 3P hôm nay làm sao?

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: P không được, Linh Đang Nhi bởi vì mất tích đã sắp bị toàn bang truy nã.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi giúp cậu nhấn tin?

Lăng Dương búng tay cái tách, sao lại quên mất tên này nhỉ?

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: đúng ha!

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: cậu không nói tui cũng không nhớ ra, cảm ơn đã nhắc nhở!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: khách sáo cái gì.

thế giới Lạc Minh Phong: các bạn Kiếm Tình, đêm nay Linh Đang Nhi khó ở không thể online, tôi xin nghỉ giùm cô ấy, mong mọi người thứ lỗi.

Bùm ——

Kênh thế giới nổ. =))))))

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: xin giúp cậu rồi đấy.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: cảm ơn cảm ơn, người tốt người tốt.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: không cần cảm ơn

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: đúng rồi, cậu xin phép ai? Mạc Thương Tâm?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: không phải.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: chị Kiêm Diệp?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cũng không phải.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: vậy là ai? Chẳng lẽ nói thẳng với lao công của tui?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu đoán coi.

Lăng Dương trộm nhìn Diệp Lăng, đối phương không đánh chữ, cũng không có vẻ gì như mất hứng, xem ra không phải nói với hắn ta.

Lăng Dương đập tay vào lòng bàn tay, nhất định là nói với Hạ Đại Gia, phỏng chừng tên này lại tìm cơ hội bắt nạt Bạo Bạo Long.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: tui biết rồi, cậu đúng là khổ nạn.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ha ha.

Diệp Lăng thấy Lăng Dương mười ngón như múa không ngừng gõ bàn phím, không khỏi tò mò.

“Nói chuyện với ai vậy?”

Lăng Dương cấp tốc ấn nút xóa sạch màn hình, hủy diệt bản ghi chép nói chuyện.

“Một người bạn.”

“Bạn ở Lạc Minh?”

“Ừ.”

Diệp Lăng nhìn thông tin của Lạc Minh Ảnh, “Sao cậu còn chưa nhập bang hội?”

“Bang hội kín người, hội trưởng nói đợi tôi mãn cấp sẽ cho tôi vào.”

“Chê cậu thăng cấp chậm quá hả.”

“Chắc vậy.”

“Có muốn vào bang bọn tôi không?”

Lăng Dương hết biết nói gì luôn.

“Đùa chút thôi.”

“... Ha ha buồn cười quá.”

Diệp Lăng ngẫm nghĩ, “Hội trưởng Lạc Minh Phong bên mấy cậu...”

“Sao?”

“Chính là cái gã lần trước ôm cậu trên Bảo Tháp Sơn?”

Lăng Dương lại theo thói quen gơ tay đỡ trán.

“Xin lỗi, tôi cũng nhiều chuyện lắm.” Trong giọng nói của Diệp Lăng hoàn toàn không nghe ra vẻ gì xin lỗi.

Lăng Dương khó khăn lắc đầu: “Tôi không có lập trường chỉ trích anh.”

Diệp Lăng còn muốn nói gì đó, Lăng Dương vội ngăn chặn, “Đêm xuân khổ đoản, một khắc ngàn vàng, chúng ta thăng cấp tiếp đi.”

“Vừa rồi cậu mới nói tục?”

“... Chúng ta thăng cấp tiếp đi ~~ được không?”

Diệp Lăng triệu hồi ngựa một sừng hai người cưỡi, gửi lời mời cùng cưỡi, Lăng Dương do dự, đoạn nhấn chấp nhận.

Cậu còn chưa mãn cấp, tọa kỵ không nhanh bằng Diệp Lăng, nếu muốn giảm bớt thời gian chạy nhiệm vụ thì ngồi chung là lựa chọn chính xác, nhưng hai acc nam ngồi chung nhìn vào hơi quái quái, không hài hòa như khi Linh Đang Nhi ngồi chung với Dạ Lang.

Bắt đầu từ giây phút Lạc Minh Phong gửi lên kênh thể giới, kênh nói chuyện riêng của Diệp Lăng liền chớp lên như đèn, hẳn không muốn bị quấy rầy, bèn chẳng thèm nhìn mà tắt luôn nói chuyện riêng.

Hai người cưỡi ngựa một sừng chạy đến bản đồ kế tiếp nhận nhiệm vụ, dưới sự ẩn sạch của hai người, bởi vì một câu nói của Lạc Minh Phong mà quần chúng đến hóng chuyện đã tăng gấp bội, chậm rãi tổ chức thành đoàn thể theo đuôi đằng sau.

“Anh có thấy bản đồ này lag hơn cái vừa rồi không?” Lăng Dương vừa nhặt đồ vừa hỏi.

“Có à? Có thể do cấu hình laptop thấp, máy bàn của tôi không sao.” Diệp Lăng vừa đánh quái vừa đáp.

“Máy tính của anh do anh tự ráp?”

“Đúng vậy.”

“Lợi hại thiệt, tôi hoàn toàn mù tịt mấy cái phần cứng.”

“Kỳ thật có gì đâu, có thời gian tôi sẽ xem giúp cậu.”

“Card màn hình của tôi đặc biệt cùi, anh vừa xuất hiện trên màn hình là tôi đứng luôn.”

“Tôi vừa xuất hiện là cậu đứng?”

Lăng Dương nói: “Hồi nhỏ anh có coi Mèo Máy không? Cái con bây giờ được kêu là Đôrêmon ấy.”

“Xem qua, nhưng tôi quan tâm đề tài cậu mới nói hơn.”

“Từ nhỏ đến lớn tôi thường hay nói sai, tôi nghĩ, nếu tôi có mèo máy, tôi sẽ bảo nó mò túi thần cho tôi một cây bút xóa, có thể xóa sạch những chữ nói sai trong khung trắng.”

“Thường hay nói sai, nguyên nhân có lẽ vì cậu nói nhiều quá? Mặt khác câu vừa rồi của cậu có ý gì?”

“Có lẽ vậy, cho nên tôi quyết định thời gian tiếp theo không nói gì hết.”

“Khoan đã, cậu trả lời câu hỏi trên kia của tôi trước?”

Lăng Dương quay đầu về phía Diệp Lăng, dùng hai ngón trỏ bắt chéo ở ngoài miệng.

trước mặt Lăng Dương: (x)

※

Lăng Dương vốn không thích luyện cấp, vừa luyện đã mệt rã rời, qua hai giờ, mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Diệp Lăng vỗ vỗ cậu, “Cậu lên giường trên ngủ một chốc đi, tôi kéo cậu được rồi.”

“Ồ,” Lăng Dương mơ mơ màng màng ứng lời, leo thẳng lên giường trên của Diệp Lăng ngủ mất.

Diệp Lăng kéo laptop đến bên cạnh mình, dẫn Lạc Minh Ảnh thẳng thêm hai cấp, sắc trời đã tờ mờ sáng, lúc này Diệp Lăng cũng có hơi mệt mỏi, chuẩn bị thu dọn rồi logout ngủ.

Chữ trên màn hình nhoáng lên, không giờ lại có PM giờ này.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: hai người luyện luôn cả đêm? Lợi hại.

Diệp Lăng hoàn toàn không có thiện cảm với tên Lạc Minh Phong, chẳng biết là vì gã ở trong game mờ ám không rõ với Linh Đang Nhi, hay do cảnh tượng trên đỉnh Bảo Tháp Sơn ngày ấy làm hắn cảm thấy mất hứng từ trong tiềm thức.

Diệp Lăng túm lấy laptop không thèm suy nghĩ đã đánh chữ đáp lại Lạc Minh Phong.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: ha ha.

Thích Phong có thói quen dậy sớm tập thể dục, vốn chỉ theo lệ lên mạng xem thử, ai ngờ lại nhìn thấy acc phụ của mình vẫn còn online.

Thích Phong đánh câu tiếp theo được một nửa thì nhìn thấy lời thoại Lạc Minh Ảnh gửi vào kênh nói chuyện riêng, động tác trên tay ngừng lại.

Một chốc sau, Thích Phong đặt ngón trỏ lên phím Backspace, chậm rãi xóa sạch đoạn đối thoại vừa đánh được phân nửa.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: ngoan, đi ngủ sớm một chút.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: ha ha.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: một chết cái thằng ngu đội nón kia thì không sao, một chết cứng anh sẽ đau lòng đấy.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: ha ha.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đừng quên cuộc hẹn đêm nay.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: ha ha.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: yêu cưng

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: ha ha!

Mẹ nó! =))))

Diệp Lăng đập phím ESC cái bộp, mở giao diện hệ thống, nhắm ngay lựa chọn thoát game, hung hăng ấn xuống.

Diệp Lăng cũng chẳng hiểu mình rốt cuộc giận cái gì, hần đứng dậy nhìn hai chiếc giường của bạn cùng phòng, cuối cùng vẫn xoay người trèo lên giường của mình.

Tướng ngủ của Lăng Dương coi như OK, ít nhất không có giang tay giang chân chiếm hết cả giường, Diệp Lăng hơi đẩy cậu vào trong, nằm sát mép giường kê bên đối phương, bởi vì không đủ không gian không thể nằm thẳng, hần chỉ đành nằm nghiêng hướng mặt về phía Lăng Dương. Diệp Lăng mệt mỏi cả đêm, cho dù giờ phút này điều kiện gian khổ cũng nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Lăng Dương đang ngủ thì cảm thấy giường biến chặt, nhiệt độ xung quanh cũng cao lên, ngọ ngoáy mở mắt ra, phát hiện Diệp Lăng chẳng biết chen lên giường từ khi nào, đã sớm ngủ say.

Lăng Dương trộm xoay người nằm nghiêng mặt đối mặt với Diệp Lăng, lại khẽ khàng khoát cánh tay của hần lên người mình, giả tạo hiện trường Diệp Lăng ôm cậu, tiếp theo tìm một tư thế thoải mái ngủ tiếp trong lòng đối phương.

Giấc ngủ của Diệp Lăng luôn không dài lắm, vài tiếng đồng hồ đã khôi phục tinh thần đầy đủ, tỉnh lại rồi, hần phát hiện Lăng Dương vẫn còn đang ngủ, không có một tí xu thế tỉnh lại, hèn chi Từ Hiền nói cậu ta là thần ngủ chuyển thể.

Nhưng tư thế hiện giờ của hai người là sao đây, mình có thói quen ôm người ngủ sao?

Diệp Lăng không thu tay lại, cứ vậy đánh giá gương mặt say ngủ của đối phương, tầm mắt di chuyển từ hàng mi lên xuống theo hô hấp đều đều đến bờ môi Lăng Dương, cái ngoái đầu mỉm cười của Lăng Dương ở căn tin hai ngày ấy lại tái hiện lần nữa trong đầu Diệp Lăng.

Ma xui quỷ khiến, Diệp Lăng chậm rãi, chậm rãi đến gần...

Diệp Lăng thỉnh linh bật dậy, thân mình lắc lự, suýt nữa té xuống khỏi giường.

Mẹ nó, mình rốt cuộc bị sao thế này?!

44. Chương 44

44 Debuff Cơn Giận Của Dạ Lang

Người gửi tin: Murong (Mộ Dung Tiểu Diễm Diễm), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Linh Dương-chan ngoan ~ vào đây

Trạm gửi tin: BBS đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam màu lam biển rừng chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Cùng không có gì muốn nói với anh sao? ^__^

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương thiệt tình hối hận ING), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: Linh Dương-chan ngoan ~ vào đây

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Em sai rồi! Anh đừng đùa em nữa!!!

Khi Lăng Dương tỉnh lại lần nữa, Diệp Lăng đã dậy, Diệp Lăng vốn muốn giữ cậu lại đến chiều rồi hai người cùng đi, nhưng Lăng Dương lại khẳng khái đòi về nhà tắm rửa, Diệp Lăng đành phải tùy cậu.

Đợi đến chiều Diệp Lăng vào nhà Lăng Dương thì Bạch Lung đã sớm tới, Từ Hiền đang bận rộn trong phòng bếp, Lăng Dương đang cùng Bạch Lung chơi game đối kháng Vua Quyền Thuật (King of Fighters: 1 game đánh nhau rất thịnh hành ở mấy tiệm game thời 9x) trên máy tính của Từ Hiền, hai người đánh đến phong sinh thủy khởi, ngoài miệng cũng không một khắc nhàn rỗi.

“Dê rụt cổ, có bản lĩnh thì cứ ngồi phòng thủ đến chết đi.” (khi phòng thủ thì đầu gối khụy xuống như ngồi chồm hổm)

“Có bản lĩnh thì phá đi!”

“Ăn liên hoàn chiêu của bản thiếu gia đây!”

“Liên hoàn nghiệm rồi hả? Liên chưa đủ à!”

“Cậu còn khóa bàn phím của tôi?” (khóa bàn phím: tức là nhân vật bị đánh không cục cựa được)

“Phắc phắc phắc! Phắc!”

“Dê đàn độn, phục chưa?”

“Tui nhường cậu thôi, hiệp nữa!”

“Ngang nhiên chọn Phong Nộ Gia (điên và nộ, con này hình như là boss)? Cậu còn mặt mũi không vậy Lăng Dương?”

Diệp Lăng dựa vào cạnh cửa nhìn ván này đã biết ngay Lăng Dương không phải đối thủ của Bạch Lung, có thể nhìn ra tốc độ tay của hai người đều rất nhanh, Bạch Lung đại khái là trình độ trung bình trở lên, còn Lăng Dương căn bản đang quánh bậy, ra chiêu chẳng có quy tắc gì.

Hai thằng dở hơi từ quyết đấu Vua Quyền Thuật phát triển thành PK người thật, nếu nói đánh Vua Quyền Thuật thì Lăng Dương ngẫu nhiên còn đánh đối phương được hai cú, nhưng đánh tay đôi thì căn bản bại hoàn toàn, cậu sao mà làm đối thủ của Bạch Lung được, bị Bạch Lung chế ngự chỉ trong hai ba chiêu.

Trước khi té xuống Lăng Dương thấy được Diệp Lăng đang đứng cạnh cửa bàng quan, miệng không quên chào một tiếng “Hai”.

Bạch Lung thấy Diệp Lăng đến, trang nhã buông Lăng Dương ra, phủi tay, “Phục chưa?”

Lăng Dương nằm sấp tại chỗ hừ hừ hai tiếng, không dám nói không phục, nhưng cũng không chịu nói phục.

Bạch Lung mặc kệ cậu, hất cằm với Diệp Lăng, “Đánh hai ván?”

Hồi nhỏ trong nhà Diệp Lăng có khá nhiều máy tính, hẳn vốn cũng chơi game đánh nhau mà lớn lên, trình độ đương nhiên không tồi, đánh với Bạch Lung, giữ lại ba phần thực lực, song phương đánh ngang tay.

Lăng Dương vừa nãy bị Bạch Lung ăn hiếp, lúc này đương nhiên là ủng hộ Diệp Lăng, Diệp Lăng thắng thì cậu yên, Bạch Lung thắng thì cậu xù, làm Bạch Lung mấy lần muốn lấy bàn phím phang cậu xỉu quách cho rồi.

Lăng Dương cũng nhìn ra Diệp Lăng rất lợi hại, vừa hò hét đòi Diệp Lăng dạy mình, vừa đuổi Bạch Lung ra ngoài, Bạch Lung cũng không có ý định làm bóng đèn, đánh mấy trận xong tìm cớ đi phụ bếp.

Bạch Lung đứng lên rồi, Lăng Dương vội vàng tiếp nhận vị trí của cậu ta, Bạch Lung theo thói quen nói một câu, “Đừng chơi lâu quá, coi chừng con mắt.”

Bàn tay đang chọn nhân vật của Lăng Dương cứng đờ, Bạch Lung tức thì ý thức mình nói sai, sửa lời, “Mù rồi không ngắm giai được nữa đâu.”

Lăng Dương hung hăng trừng Bạch Lung một cái, đùa giỡn cũng không biết nhìn hoàn cảnh, chồng tui còn ở đây này.

Một thoáng mắt tự nhiên của Lăng Dương không thoát khỏi con mắt của Diệp Lăng, Bạch Lung đi rồi Diệp Lăng hỏi cậu, “Lại là vì chuyện phi công?”

Lăng Dương gật đầu, “Ừ, hồi nhỏ khi mấy đứa nhóc khác chơi game thùng (mấy cái thùng game nhét thể hồi xưa í), bọn họ sẽ trông chừng không cho tôi chơi, nói rằng sợ chơi sẽ hư mắt, nếu không tôi đã không gà như này, đến cả Tiểu Bạch Long cũng trèo lên đầu gối.”

Dứt lời Lăng Dương lập tức lại biến thành mắt ngoi sao, “Nhưng giờ thì có thể chơi tùy thích rồi, nào anh hùng, dạy tôi đi!”

Lăng Dương chọn Thất Gia Xã, nguyên nhân không gì khác ngoài Thất Gia Xã cơ ngực lớn nhất, chân cũng rất dài.

Diệp Lăng giảng giải cho cậu, kỳ thật Lăng Dương đã nhớ rõ hết các chiêu thức, nhưng kinh nghiệm không đủ nên khi đối chiến thực tế mới xử dụng bậy bạ.

Hết cách, Diệp Lăng đành phải thò hai tay từ đằng sau làm mẫu cho Lăng Dương.

Diệp Lăng chỉ dạy thật sự rất chú tâm nhưng đợi hần làm mẫu xong một ván, đến phiên Lăng Dương luyện tập thì nhìn dáng vẻ tập trung tinh thần chăm chú nhìn màn hình của đối phương, Diệp Lăng lại có chút mất bình thường.

Động tác vừa rồi nhìn thế nào cũng giống như hần thân mật ôm lấy Lăng Dương từ đằng sau.

Ký ức buổi sáng lại xông lên đầu, Diệp Lăng rất hổ thẹn với việc mình có mang tâm tư thế này.

Diệp Lăng thấy bản thân không thể nán lại tiếp, vội vã đứng dậy, “Không phải cậu nói card màn hình có vấn đề à? Để tôi đi xem.”

“Được,” Lăng Dương đang đánh rất hứng khởi, nói mà không thèm quay đầu lại.

Diệp Lăng đi đến căn phòng kế bên của Lăng Dương, nhấn nút khởi động máy, từ lúc khởi động đến lúc vào WINDOWS mất hai phút rưỡi.

360 Boot Assistant kiêu ngạo tuyên bố, lần khởi động này bạn đã đánh bại 2% người sử dụng toàn quốc...

Diệp Lăng sọc đen, hần chưa từng thấy cái máy nào có thời gian khởi động lâu như vậy.

Giơ dao múa rìu xóa những thứ phải xóa, đóng những thứ nên đóng, tuy không thể đại tu nhưng kiểm tra nhỏ cũng tối ưu hóa được không ít.

Ước chừng cũng chỉ làm được ngần này, còn hành hạ tiếp thì phải nén phần mềm lại mất, Diệp Lăng cảm thấy lần sau cần phải thu dọn máy tính của Lăng Dương một chút.

Muốn xem thử thành quả của việc cải tạo, Diệp Lăng mở client game “Hồn Đạm OL”.

Lại nói cái tên Lăng Dương này chẳng bao giờ vào game nhưng client game thì trái lại đặt ngay trên desktop...

Hình ảnh thân quen xuất hiện, Diệp Lăng bỏ qua phần mở màn, kiên nhẫn chờ LOADING, vào giao diện đăng nhập, tài khoản game của Lăng Dương bởi vì chọn chức năng ghi nhớ nên được tự động lưu giữ, chỉ có phần mật mã để trống.

Hần đưa tay xóa bỏ ID của Lăng Dương, nhập vào tài khoản mật mã của mình, click đăng nhập, lại là hình ảnh LOADING, tốc độ của thanh đọc chậm hơn máy hần rất nhiều.

Login rồi có vài người trong bang chào hỏi hần, trong đó có người hỏi Linh Đạm Nhi tối nay có tới không, Diệp Lăng mới nhớ ra mình đã vứt chuyện này ra sau đầu.

Mở giao diện quan hệ xã giao, trong cột vợ chồng tên của đối phương vẫn xám như cũ, thời gian login sau cùng là hai ngày trước, có nghĩa là trong khoảng thời gian này Linh Đạm Nhi không hề lên.

Hôm nay Diệp Lăng vào game không đóng kênh thế giới, có người ở trên thế giới bắt quái chuyện tình tay năm, vừa hay bị Diệp Lăng nhìn thấy, điều này nhắc hẳn nhớ đến một hồi ức không vui.

Bữa cơm này Diệp Lăng thủy chung ăn rất không yên lòng.

Ngay cả Từ Hiền cũng nhìn thấu sự khác thường của Diệp Lăng.

“Thức ăn hôm nay không hợp khẩu vị?” Từ Hiền hỏi.

Diệp Lăng hoàn hồn, “Làm gì có.”

“Cậu cần bản không đụng lấy một đĩa.”

Diệp Lăng cúi đầu nhìn, quả thật bản thân này giờ vẫn và cơm trắng.

Ba người đều dừng lại chú ý Diệp Lăng, nhưng câu nói kế tiếp của Diệp Lăng lại khiến cả ba chấn động.

Hắn nói với Lăng Dương: “Đêm nay còn đến chỗ tôi không?”

Lăng Dương lại rút đĩa, cùng rút theo còn có cầm của Từ Hiền, chỉ có Bạch Lung là thích thú ngắm Diệp Lăng rồi ngó Lăng Dương.

“Đến chỗ anh làm gì?” Lăng Dương là người đầu tiên tìm lại được giọng nói.

“Thăng cấp.” Diệp Lăng biết lý do này rất khiên cưỡng, nhưng hẳn nghĩ nửa ngày cũng không ra có gì khác.

“Ồm, không đi đâu...” Lăng Dương ập a ập ứng.

“Tại sao?”

Tại sao... Giờ khắc này tâm trạng của Lăng Dương thật khổ sở.

Nếu đêm nay Linh Đang Nhi không online, phỏng chừng sẽ bị Diệp Lăng ăn tươi nuốt sống có biết không?!

Nhưng lý do này căn bản không nói được...

“Ừm, tui, tui tối nay còn có việc.” Lăng Dương bắt đầu viện lý do.

“Trễ như vậy có chuyện gì?”

“Tui có hẹn.” Lăng Dương trợn mắt bịa chuyện.

Diệp Lăng sầm mặt, cũng vì biết cậu có hẹn với tên khốn kia nên mới không muốn cậu đi!

Lăng Dương căn bản không biết còn có vụ án oan vô đầu vô chủ Lạc Minh Phong hồi sáng, chẳng qua tiện miệng nói ra thôi, không ngờ chó ngáp phải ruồi, nói thế nào nhỉ, đời người đâu đâu cũng là bàn trà... (đời người đâu đâu cũng là bàn trà, trên bàn bày đầy bộ đồ ăn (=thảm kịch) và bộ tách chén (=bi kịch))

Tiến bước xong Diệp Lăng rõ ràng đang rất mất hứng, Từ Hiền tức thì phá công, câu chuyện phát triển đã vượt quá xa suy đoán của cậu.

“Cơ hội tốt như vậy, tớ cứ tưởng A Lăng vẫy tay, cậu sẽ ngoác đuôi chạy qua liền, kết quả cậu ngang nhiên từ chối?”

“Cậu từ chối hẳn đã đủ khiến tớ kinh ngạc, nhưng hẳn mời cậu còn khiến tớ kinh ngạc hơn. Tớ là bạn từ nhỏ của hẳn vậy mà hẳn chưa từng nhắc tới chuyện kêu tớ đến phòng ngủ qua đêm... Hơn nữa, nam sinh bình thường sẽ kêu bạn cùng giới đến phòng ngủ của mình ở sao?”

“Nếu không phải hiểu hai người quá rõ thì tớ phải hoài nghi kỳ thực hẳn là cong cậu mới là thẳng?”

Lăng Dương cũng thực uất ức, “Thực ra tớ rất khát khao muốn bay theo hẳn nhưng tớ có khổ tâm không nói ra được.”

“Đừng bảo với tớ cậu sợ một mình mình không kèm chế được mà làm bậy với hẳn nha,” Bạch Lung ở bên cạnh châm dầu vào lửa, e sợ thế gian không đủ loạn.

Lăng Dương lại bày ra vẻ mặt chó con đáng thương: “Tiểu Bạch, từ nhỏ đến lớn, cậu là người hiểu tớ nhất, điểm này cho tới giờ chưa từng thay đổi.”

※

Hôm nay bang Kiếm Tình khai hoang phó bản rất thuận lợi, không, phải nói là, quá thuận lợi.

MT của bọn họ như ăn phải thuốc nổ, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, đả thương còn nhiều hơn tay đánh Hoa Thủy kia.

Tay đánh Hoa Thủy này dĩ nhiên không phải đoàn viên chính thức mà là một người dự bị, thế chỗ Bạo Bạo Long. Bạo Bạo Long hôm nay xin nghỉ, nghe nói thuê phòng trọ bên ngoài, buổi tối phải chuyển nhà.

Chẳng qua con người xui xẻo này đã nhanh chóng bị MT đập ra khỏi đoàn, khẩu trừ điểm công hiến hôm nay, kèm thêm hai lần CD (cool down = mất lượt) không được lấy trang bị, cả đoàn từ trên xuống dưới đều phủ một trạng thái xấu tên là “Cơn Giận Của Dạ Lang”.

Rất nhiều người chịu hết nổi, bèn trộm PM vợ của Dạ Lang —— Linh Đương Nhi.

nói chuyện riêng Manh Dẫn Dẫn: chị Linh Đương Nhi, đáng sợ quá quá, sói hoang nổi đóa thiệt đáng sợ T.T

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: ngoan...

nói chuyện riêng Lữ Tiểu Bố: chị dâu, khuyên nhủ anh Lang đi, dùng mỹ nhân kế đi, dễ dàng kiêu gì cũng được, chứ cứ giầy vò tiếp thế này thì các anh em héo mắt.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: cậu...

nói chuyện riêng Tiểu Hoa Thủy: xin bà chị đại nhân hãy nói tốt vài câu, đừng trừ DKP của em! Em cam đoan sẽ không xơi nước nữa đâu!

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đáng...

nói chuyện riêng Kiêm Diệp: chồng em bị sao vậy? Ăn thuốc nổ? Hay sinh hoạt *** của hai đứa không hài hòa?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi:ờ...

nói chuyện riêng Tiểu Thụ Đương Chạy: bọn mình biết cả rồi, tuy chuyện này có chút bất công với cậu, nhưng cậu hãy thành toàn cho hai người họ đi!

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: tui # &*!

Bởi vì biểu hiện thần võ của MT và màn phát huy bị cưỡng ép quá mức bình thường của các thành viên, nhiệm vụ khai hoang vốn dự định mất ba tiếng đã hoàn thành chưa đến hai tiếng, RL (raid leader = chủ xị) Mạc Thương Tâm thấy Dạ Lang còn muốn trút giận tiếp, vội vàng vàng tuyên bố giải tán sớm, tự do hoạt động, mọi người co giò bỏ chạy.

Lăng Dương nghĩ cứ tiếp tục phân liệt tinh thần như này cũng không phải cách, bây giờ nhìn lại Thích Phong nói có vẻ đúng? Nhưng phải nói thật với Diệp Lăng như nào đây?

Phải biết, dựa vào biểu hiện trước giờ của Linh Đương Nhi, thẳng thắn thân phận của mình với Diệp Lăng thì chẳng khác nào biến thành tỏ tình với hắn, Lăng Dương từng có một kinh nghiệm tỏ tình thất bại với trai thẳng đây thê thảm, lần ấy đã dạy cho cậu một bài học quá sâu, cậu chịu không nổi thảm kịch lịch sử tái diễn đâu.

Mà quan trọng hơn là, Lăng Dương có thể tưởng tượng ra dáng vẻ phần nộ của Diệp Lăng sau khi biết chân tướng...

Lăng Dương đau khổ ôm đầu, lần này quả thật chơi lố rồi.

Sau khi nghĩ sâu tính kỹ, Lăng Dương quyết định chọn một thời điểm Diệp Lăng vui vẻ hăng nói thật với hắn thì tốt hơn.

Đến cả quà tạ tội cậu cũng nghĩ xong rồi, là phối phương vũ khí cậu lấy được khi khai hoang cùng Lạc Minh, bởi vì tạm thời mới chỉ có Lạc Minh thông được Giếng Trăng, nên phối phương này vẫn là hàng độc nhất

vô nhị ở server, thuộc tính thành phẩm cũng rất trâu bò, Lăng Dương quyết định làm một cây thương tặng cho Diệp Lăng, đến lúc đó nói thêm vài lời hay, nhận lỗi về mình, không chừng sẽ qua cửa trót lọt.

Lăng Dương nghĩ là làm ngay, acc Linh Đàng Nhi này đã luyện hái thuốc và luyện kim đến mãn cấp, cậu quyết đoán xóa bỏ, một lần nữa học đào quặng và rèn đúc, tiếp theo đến bản đồ cấp thấp ở cửa thành để đào quặng.

Đào chưa được vài cái, Lăng Dương bỗng phát hiện trên đầu mình bốc lên một màn sương hình đầu lâu màu tím, cậu thầm kêu chết rồi, đây là chiêu bí truyền của pháp sư hệ chú thuật, là một trong những đối thủ khó đối phó nhất ở dã ngoại, cũng là nghề khắc ngay tể ti hệ tự nhiên của Lăng Dương, gặp phải chú pháp, nếu thực lực hai người ngang nhau, vậy Lăng Dương chỉ có cửa chịu đòn.

Lăng Dương chẳng thèm xem đối thủ ở đâu, đã cho mình một chiêu gia tốc, muốn bỏ chạy.

Nhưng đối phương hiển nhiên không muốn tha cậu dễ như vậy, một chuỗi trạng thái xấu đổ ập xuống đầu, chưa được một chốc cả nhân vật của Lăng Dương đều bị bao phủ trong khối đen, không thể động đậy.

Lăng Dương bị bức đến đường cùng, đành phải ở lại ứng chiến ngay mặt.

Trận chiến này ước chừng giằng co ba chục phút, Lăng Dương không chết lần nào nhưng lại thua bảy lần.

Nói như vậy, nguyên nhân là vì đối phương mỗi lần đánh Lăng Dương còn sót 5% máu sẽ dừng tay, mặc cho Lăng Dương bơm đầy máu xong sẽ lại ra tay, cứ tuần hoàn như thế, tổng cộng bảy lần.

Còn đối phương có một lần bị Lăng Dương đánh xuống nhiều nhất 12%, sau đó chậm rãi ăn hồng được mà đầy máu. Máu của gã thủy chung không hề đầy, luôn lên xuống ở phân nửa, nhưng Lăng Dương giết không được gã.

Cao thủ có thể ép Lăng Dương đến loại trình độ này không nhiều lắm, Lăng Dương thực muốn biết gã là ai, nhưng đối phương uống được thủy Giấu Tên, đến tên đối thủ Lăng Dương cũng không biết, phải nói là thua đến nghẹn uất.

Sau lần thứ bảy, Lăng Dương quăng chuột, nhập vào mệnh lệnh nằm xuống, ăn vạ ra đấy không thèm đứng lên.

Tên này vốn không phải nghiêm túc đánh với mình, Lăng Dương thấy rất rõ ràng, từ đầu đến đuôi, gã toàn dụ mình đánh!

Nghĩa là xuất chiêu ép mình đến tình cảnh không thể không động thủ, sau đó cố ý để lộ ra sơ hở, nhìn đối phương ứng phó như thế nào, dựa vào đó hiểu biết các thói quen và thủ pháp PK của đối phương.

Lăng Dương sao có thể không biết trò này, nhớ khi ấy, cậu đã từng dùng phương pháp giống vậy dụ đánh rất nhiều đối thủ trên sàn đấu.

Bây giờ chuột bạch biến thành chính mình, mùi vị này thật khiến người ta tức hộc máu.

trước mặt Nặc Danh: đứng lên coi, sao không đánh nữa.

trước mặt Linh Đàng Nhi: không đánh, mi không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.

trước mặt Nặc Danh: phụt, cưng là hương hay ngọc? Để anh ngửi thử xem cưng có thơm không nào

~ trước mặt Linh Đàng Nhi: người ta là gái có chồng, xin hãy tự trọng!

trước mặt Nặc Danh: gái có chồng? Chỉ sợ gái này có ý đồ khác.

trước mặt Linh Đàng Nhi: mi có ý gì?

trước mặt Nặc Danh: đến giờ cưng vẫn không muốn giải thích với anh sao ^__^

Lăng Dương đập phím Space nhảy lên, ALT+F12 mở giao diện động tác, PAGE DOWN cấp tốc kéo xuống hai trang, chuẩn xác nhấn chọn nút thứ ba từ dưới lên ở hàng bên phải, cả chuỗi động tác hoàn thành chỉ trong 0 chầm mây giây, trên màn hình cô gái duyên dáng xếp hai tay lên nhau, đặt tại bên eo, chân thành vãi chào một cái với chàng trai trước mặt.

trước mặt Linh Đang Nhi: hội trưởng đại nhân cát tường. =))

King of fighters là trò này

còn Thất Gia Xã (aka Yashiro Nanakase) chân dài của em Dê đây

45. Chương 45

Acc tập hợp sức mạnh chính nghĩa

“Hồn Đạm OL” box bát quái giang hồ

Tiêu đề: sáu tháng, suốt sáu tháng! Đế Thích đại vẫn còn ở Thệ Vãn hồ câu cá!

Người gửi: Cẩm Động Vì Anh

Nội dung: tìm của anh làm bằng đá sao Lưu Ly Khẩu!!!

1L: ngồi sô pha thở dài một tiếng, mắt nhắm lệ im lặng vô thanh.

2L: nhanh đá cái thằng không biết là nam hay nữ kia đi! Chân trời nơi nào không cỏ thơm, hà tất đơn luyện một cảnh hoa!

3L: lưu ly cũng có thể tính là một loại đá mà hen?

4L: người server khác xin được hỏi, hồ Thệ Vãn của Đại Sơn còn cá không?

5L: chẳng lẽ Đế Thích đại đại muốn câu đến khi hồ Thệ Vãn cạn nước...

6L: chịu hết nổi rồi, Lưu Ly Khẩu có cái gì tốt, một thằng nhân yêu biến thái, có phải anh bị mù rồi không Đế Thích đại đại! Em còn tốt hơn nó mấy lần, suy xét em thử đi

~7L: thím ở trên là kỳ quan kết hôn bảy lần ly hôn bảy lần của Đại Sơn phải hờn? Ha ha...

8L: thăm thì một câu, có khi do người ta thích câu cá thì sao... Ôm đầu bỏ chạy

9L: có khả năng Lưu Ly Khẩu SAMA gặp chuyện ngoài ý muốn không, không phải không muốn login mà là không thể login, ví dụ như, gặp tai nạn giao thông mất trí nhớ hay đại loại vậy... Được rồi tui cũng biết cái lý do này hơi cùi T^T

...

Mộ Dung không hề đáp lời Lăng Dương ngay, mà hủy bỏ được thủy Giấu Tên trước.

bang hội Mộ Dung Phi Thiên: chào các cưng ^__^

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: đại ca!!!

bang hội Lữ Tiểu Bó: chờ, đại ca login!

bang hội Mạc Thương Tâm: ha ha, đã lâu không gặp hội trưởng.

bang hội Kiềm Điệp: ô, ai kia còn biết đường login à, em tưởng đã quên cả bọn rồi chứ.

bang hội Tiểu Thụ Đứng Chạy: bọn em thành trẻ mồ côi hết rồi, 555

bang hội Hoa Mãn Lâu: bang chủ lên rồi, tất cả mọi người đều nhớ anh ^^

bang hội Linh Đang Nhi: O(__)O chào hội trưởng

bang hội Mộ Dung Phi Thiên: các cưng ngoan ~ moa tập thể

Sau khi nghĩ kỹ, Lăng Dương cảm thấy ở trước mặt tên biến thái này, thật thà xin khoan hồng mới là lựa chọn sáng suốt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chào đại ca, em là Tiểu Linh Dương!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: ừ hử? Cưng rốt cục chịu nói thật rồi?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: hồi nãy không nhận ra sếp là em bị mù!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: đừng nói vậy, hai ta chưa từng giao thủ, cưng không nhận ra anh là chuyện bình thường.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không, kỳ thật thì đấu PK năm nay em đã ngắm nhìn sếp từ xa! Thao tác như thiên thần của sếp chinh phục trái tim em ngay tắp lự, em là fan cuồng của sếp!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: dù biết đây chỉ là lời khách sáo, nhưng vẫn êm tai lắm.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: thật mà! Có điều khi ấy cách hơi bị xa nhìn hơi bị mờ, chứ không hôm ấy em đã nhớ ra rồi!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: nếu nhớ đã không nói mình là Lạc Minh Ảnh đúng hem? ^__^

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: !!!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em biết sai rồi đại ca!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: biết sai mà sửa, là chuyện rất tốt.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nhưng sao anh biết em là Linh Đang Nhi?

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: anh đâu có biết, là Tiểu Ảnh nói anh trai nó tìm được một cộng tác mới, còn là vợ MT nhà bọn anh, anh hiểu kỳ cho nên mới đến xem thử.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... Cho nên em bị “hố” rồi phải không?

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: cưng thấy vậy sao? Cưng vừa ra tay anh đã đoán được cưng là ai, chủ động cung khai là cưng thức thời, nếu không anh không biết mình sẽ nói gì ở kênh bang hội đâu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: biết anh còn dụ em đánh bảy lần!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: muốn hiểu biết cưng sâu hơn ấy mà ^__^

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: !!!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: xin đại ca đừng đùa em nữa!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: MT nhà bọn anh biết không?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh không nói hấn sẽ không biết!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: à ha?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em thực sự không có ác ý!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: cho anh cái lý do đã.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... em muốn cưa hấn!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: lý do thông qua ^__^

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi:

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: nhưng, cưng có thể lấy được tài khoản của anh trai Tiểu Ảnh, chứng minh hai đứa là đồng bọn, nói không chừng còn có đồng đảng khác nữa? MT nhà bọn anh đơn thuần như vậy, có khi sẽ bị mấy đứa liên thủ lừa cho tê thảm.

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: con người anh hơi bị bao che con cái, anh sẽ cho cưng thời gian, đến khi đó mà cưng còn chưa chủ động nói thì anh chỉ đành nói giúp.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em sẽ nói! Em đang tích cực chuẩn bị, xin đại ca cho em chút thời gian!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: vậy thì tốt rồi, anh còn một lời khuyên, MT nhà bọn anh không được tốt tính cho lắm, đừng cứ chọc nó nổi giận thế.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: em làm gì chọc hắn nổi giận!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: chẳng lẽ không phải chứ? Anh login nó không thèm chào anh lấy một câu, PM nó cái gì nó cũng chỉ đáp lại hai chữ.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: chữ gì?

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: ha ha.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi:

※

“Lăng Dương. Lăng Dương. Trò Lăng Dương!”

Anh Gấu đẩy đẩy Lăng Dương bên cạnh đang ngủ đến chảy nước miếng, “Dương Dương!”

“Có!” Lăng Dương phản xạ có điều kiện bật dậy.

“Cậu thấy lời tôi vừa nói có đúng không?” Trên bục giảng thầy Đường Tu Văn hỏi cậu, mặt không biểu tình.

“Đương nhiên chính xác! Em vô cùng đồng ý với quan điểm của thầy!” Lăng Dương đồng dạng hồi đáp.

Chung quanh vang lên một trận cười vang, anh Gấu vừa nín cười vừa nhỏ giọng giải thích đầu đuôi cho Lăng Dương, “Điều thầy Đường vừa trình bày là, giấc ngủ ban ngày không đủ có hơn phân nửa là do đời sống về đêm quá mức phong phú, xin hỏi cậu xác nhận quan điểm này sao?”

“Gi??”

“Hết giờ ở lại, mời ngồi. Những bạn khác tiếp tục đọc trang 113...”

Lăng Dương ủ ê ngồi xuống, tối hôm trước vì luyện đào quặng rèn thương cho Diệp Lăng mà cậu vất vả đến hơn hai giờ sáng, tiết thứ nhất buổi sáng vừa hay là giờ của Đường Tu Văn, Đường Tu Văn hiện giờ là chủ nhiệm lớp tạm thời của Lăng Dương, dĩ nhiên Lăng Dương không dám trốn giờ của thầy, ai biết được vào đây ngủ bù cũng bị trúng đạn, đúng là xui tận mạng.

Sau khi tan học, các bạn khác đều ủa đi như ong vỡ tổ, anh Gấu sung sướng an ủi Lăng Dương một phen xong cũng đứt áo đi mất, phải biết, người gã sợ nhất chính là ông thầy Đường băng sơn này.

“Lăng Dương.”

Lăng Dương nghe thấy có người kêu tên mình, ngẩng đầu lên, sợ tới mức thiếu điều nhảy dựng.

Người tới không phải chủ nhiệm lớp Đường Tu Văn, mà là lớp trưởng Vệ Thi, đồng thời là đồ phụ trong game của Lăng Dương, chồng trước của Tiểu Khẩu Nhi, bị đày đến Tây bộ đã lâu không gặp.

“Cậu cậu cậu, sao cậu lại về?”

“Đề tài hoàn thành sớm, tôi đương nhiên trở về.”

Lăng Dương nghĩ thầm đại sự không ổn, sao cái tên lì lợm này còn chưa chịu bỏ cuộc, tức thì muốn tìm có chuẩn mất, xoay đầu vừa thấy Đường Tu Văn như nhìn thấy cứu tinh, vội nhào tới.

“Thầy! Em đến nhận lỗi với thầy đây! Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện được không?”

Đường Tu Văn liếc xéo cậu, ôm sách giáo khoa đi thẳng ra ngoài, Lăng Dương vội vã bắt kịp, lần này không ngờ Vệ Thi lại chẳng đuổi theo.

“A, được cứu rồi được cứu rồi.” Lăng Dương vượt ngục, vui mừng nói.

“Bạn Lăng Dương.” Đường Tu Văn mở miệng.

“Thầy cứ nói?” Lăng Dương trình ra vẻ nịnh hót với ân nhân của mình.

“Đừng lần nào cũng lấy tôi ra làm bia đỡ đạn.”

“Ặc...” Lăng Dương ngượng ngùng gãi đầu, “Thầy nhìn ra rồi? Em có trắng trợn như vậy sao.”

“Cậu nợ trò ấy rất nhiều tiền?”

“Không không không, làm gì có,” Lăng Dương vội phủi sạch, “Là một tên ngu ngốc nợ, em chẳng qua là bên thứ ba vô tội bị kéo vào cuộc.”

Đường Tu Văn đột nhiên chuyển đề tài, “Cậu chưa từng đến lớp buổi tối lần nào.”

“...” Lăng Dương há hốc mồm, không nói được một câu.

Lớp buổi tối mà Đường Tu Văn nói là lớp học chung sau sáu giờ, lớp buổi tối được dạy ở giảng đường như này có ít nhất hai ba trăm người cùng chọn học, bởi vì quá đông sinh viên nên thầy cô không có khả năng điểm danh, cuối kỳ lại tuyệt đối là đề mở, khả năng rớt gần như bằng không, quả thật là lựa chọn đầu tiên để kiếm học phần.

Lăng Dương chọn một lớp buổi tối của Đường Tu Văn, giờ học từ sáu giờ đến tám giờ mỗi thứ Ba, nhưng bởi vì buổi tối cậu phải tham gia hoạt động, nên chưa từng đến lớp một lần, thành phần như Lăng Dương không phải thiểu số, giáo viên lớp buổi tối trước giờ thường mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng Lăng Dương không thể nào tưởng được, giữa hàng trăm người như thế Đường Tu Văn lại phát hiện mình vắng mặt, hơn nữa còn rất nhiều lần.

“Cái đó, kỳ thật em... buổi tối em phải đi làm công.” Làm công trong phó bản cũng coi như làm công chứ ha, còn kiếm được DKP nữa kìa!

Đường Tu Văn lại lạnh lùng liếc cậu một cái, không nói chuyện.

Lăng Dương nghĩ thầm, tiêu rồi tiêu rồi, ổng nhất định đã thầm mền mình, nếu không sao phải đặc biệt lưu ý mình?

Không được, trái tim mình đã có chủ, nhất định phải tìm cơ hội ám chỉ ổng bỏ cuộc mới được! Lăng Dương thầm hạ quyết tâm.

※

Ba giờ rưỡi chiều, Lăng Dương gọi điện thoại cho Diệp Lăng, đầu bên kia điện thoại vô cùng ồn.

“Cậu chờ chút.” Lăng Dương miễn cưỡng nghe ra được ba chữ này từ ống nghe.

Sau một hồi, tạp âm ồn ào trong điện thoại đã biến mất, “Nói đi.”

“Anh ở đâu vậy? Sao bên anh ồn thế?” Lăng Dương hỏi.

“Tôi ở phân xưởng.”

“Phân xưởng?? Anh đi phân xưởng làm gì?” Lăng Dương rất là ngạc nhiên.

“Thực tập gia công kim loại.”

Lăng Dương gãi đầu, cậu là sinh viên khoa văn, không hiểu mấy cái này, “Ồ, muốn hỏi anh lát nữa có rảnh đi bơi không, không rảnh thì thôi.”

“Có rảnh,” Diệp Lăng nói, “Bọn tôi sắp tan học rồi, cậu đến phòng tôi chờ trước đi.”

“Ừ.”

Khi Diệp Lăng về phòng ngủ, Lăng Dương đang ngồi vào chỗ của hắn chơi máy tính, vừa thấy hắn trở về thì đứng lên.

“Anh Lăng về rồi.”

“Ừ.”

Lăng Dương chào hỏi xong mới phát hiện hôm nay Diệp Lãng ăn mặc rất đặc biệt, phải cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới một phen.

“Sao anh... mặc thành như vậy?” Diệp Lãng mặc một bộ đồ lao động liền thân màu xanh mạ, bên ngoài mang một đôi boots lao động bằng da màu nâu.

“Bởi vì phải vào phân xưởng thực tập, mặc như này sẽ đỡ bẩn hơn.” Diệp Lãng để thứ trong tay lên bàn, xoay người đi lấy đồ bơi.

Lăng Dương thần nhiên hạ tầm mắt YY đôi giày lao động đế gân bò (đế bằng cao su có màu sắc và tính chất như gân bò) trên chân Diệp Lãng trong chốc lát, sau đó mới chuyển sự chú ý sang thứ Diệp Lãng mang về.

“Đây là gì?” Lăng Dương không nhìn được cầm lên đánh giá chi tiết, đây là một thanh kim loại mảnh, bề mặt có khắc hoa văn xoắn ốc.

“Cán búa.”

“Cán búa?”

“Bài tập thực tập gia công kim loại, mỗi người làm một cây búa, đầu búa là công việc của ngành nguội, còn đây là ngành tiện.”

“Hả? Cây búa cũng có thể tự làm? Làm thế nào vậy?”

Diệp Lãng ngẫm nghĩ, gắng hết sức giải thích đơn giản cho cậu, nhưng Lăng Dương vẫn nghe như nghe thiên thư.

“Woa, không ngờ mấy anh lại làm được thứ phức tạp như này, thiệt trâu bò.”

Bạn cùng phòng của Diệp Lãng đã về, trong tay cũng cầm một cán búa, nhìn thấy Lăng Dương, đầu tiên là ngẩn người, sau đó “A” một tiếng, “Cậu chẳng phải là...”

Lăng Dương hoảng sợ, dừng nói ai ai ở Sầm Lam cũng biết mình nha?

Diệp Lãng trừng thẳng bạn cùng phòng, tên kia vội vã nuốt mấy chữ “đạo sĩ trong di động của A Lãng” ngược trở về.

“Anh bạn, anh cũng làm cán búa hả? Cho mượn xem cái.” Lăng Dương rất tự nhiên, đối đãi ai cũng không khách sáo.

Cậu nhận lấy cán búa của bạn cùng phòng Diệp Lãng, xem xét, còn đặt cùng chỗ với cán búa của Diệp Lãng so sánh thử, cuối cùng ra kết luận, “Lợi hại như nhau, nhưng của anh Lãng tinh xảo hơn chút.”

Diệp Lãng nghe thấy lời của cậu thì có một thoáng do dự, “Cậu thích không? Nếu thích thì đợi tôi làm xong sẽ cho cậu.”

Bạn cùng phòng của Diệp Lãng đang đi ra ngoài, nghe thấy câu này thì vấp một bước, phải quay đầu nhìn Diệp Lãng, thấy đối phương đang trừng mình, vội vàng biến nhanh như chớp.

“Hử? Được không? Anh không cần nộp bài?” Lăng Dương nghe vậy có chút kinh hãi.

“Chỉ cần làm thêm một cái cho thầy là được.”

“Tốt,” Lăng Dương vui vẻ, quà tặng ông xã tự làm dĩ nhiên không giống với hàng hóa đại chúng trên thị trường, đây là báu vật vô giá độc nhất vô nhị.

Hai người xách đồ bơi đi đến nhà bơi lội, ngang qua phố ăn vặt Sầm Lam, không hề để ý có một nam một nữ đang mật đàm trong đó.

“Bang chủ, sao hôm nay anh tốt bụng vậy, lại còn chủ động mời em đi uống nước? Đừng nói là anh nhìn trúng em nha.” Trong phố ăn vặt Sầm Lam, phó bang chủ Kiếm Diệp của Kiếm Tình, cùng bang chủ Mộ Dung đang ngồi đối diện nhau.

“Đây là anh cảm ơn em, trong thời gian này chuyện bang hội đã phiền em và Mạc Mạc xử lý.”

“Anh còn dám nói?” Kiêm Điệp bày ra vẻ mặt ai thêm tin, “Anh làm chương quây vô trách nhiệm đâu phải chuyện ngày một ngày hai, sao hôm nay mới nhớ tới cảm ơn? Nhất định là có ý đồ khác đúng không?”

Mộ Dung nhếch miệng cười, “Vẫn là phó bang chủ nhà chúng ta thông minh, vậy anh nói thẳng, anh rất có hứng thú với cái kế hoạch bảo hộ sói hoang đã sắp diệt chủng gì đấy của mấy đứa, chi bằng em nói thử cho anh xem?”

...

“Cho nên, em nói, đồ đệ của Linh Đang Nhi cũng theo tới phải không?” Mộ Dung nghe xong lời kể của Kiêm Điệp, cho ra một câu tổng kết.

Gã gõ ngón tay lên bàn, miệng lầm bầm, “Đồ đệ của Tiểu Linh Dương... Lưu Ly Khẩu? Hóa ra nó cũng tới Lâm Sơn?” Khóe miệng Mộ Dung bất giác nhếch lên, “Sự tình đúng là ngày càng thú vị.”

“Bang chủ, nghe giọng điệu của anh, anh quen biết Linh Đang Nhi 2.0?” Kiêm Điệp hỏi.

Mộ Dung cười lạnh, “Tiểu Linh Dương, Lạc Minh Phong, Lưu Ly Khẩu, ba con cáo già nổi danh, có thể tưởng được, chú sói ngây thơ của chúng ta nhất định bị bọn nó liên hợp lừa rất thâm hiểm.”

Gã chậm rãi lắc đầu, “Tiểu Linh Dương à Tiểu Linh Dương, dám làm mưa làm gió ở địa bàn của anh, khinh Đại Kiếm Tình của anh là chỗ không người sao?”

Mộ Dung nói với Kiêm Điệp, “Kế hoạch của các em có điểm xuất phát tốt, nhưng có lẽ mấy đứa nhằm một chỗ, bảo vệ chủng loài hoang dã, quan trọng nhất không phải nuôi nhốt mà là phóng sinh.”

“Phóng sinh?”

“Khôi phục dã tính nguyên thủy của nó, thả nó trở về thiên nhiên, để nó sinh sôi nảy nở bằng chính sức mạnh của mình, đây mới là cách bảo hộ chính xác, nói đơn giản là phải để cho sói tự mình bắt được dê.”

Kiêm Điệp không hiểu, “Ý của bang chủ là...?”

Mộ Dung lấy ly nước ngọt trên bàn, hút một miếng, “Tiếp theo có thể trong server sẽ không còn yên ả, nhưng mấy đứa phải nhớ kỹ, cho dù xảy ra chuyện gì cũng phải tỉnh bơ không biến sắc.”

Gã mỉm cười, “Tà bất thắng chính, để mấy đứa này nhảy nhót lâu như vậy, cũng đã đến lúc phá nát hội ba người rồi.”

Lời tác giả: hình ảnh minh họa cho Mộ Dung là trâu rừng, tuy tính cách không giống nhau =_,= Nhưng chủ yếu vì trâu rừng rất che chở cho con, thứ hai là nó rất hung mãnh, dù là động vật ăn cỏ nhưng dữ lên thì có khi còn hơn cả sư tử...

46. Chương 46

ình yêu của Sâm Lam sâu tựa như biển

Người gửi tin: Jiangyounv (Cô Gái Qua Đường), khu gửi: Love

Tiêu đề: học trưởng mình thăm mến tặng cho mình một cây búa, anh ấy có ý gì?

Trạm gửi tin: BBS đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam màu lam biển rừng

Chỉ có cây búa, không nói gì hết, không hiểu anh ấy muốn biểu đạt gì, có ai giải thích giúp mình không?

Người gửi tin: Jiangyounan (Chàng Trai Qua Đường) khu gửi: Love

Tiêu đề: Re: học trưởng mình thăm mến tặng cho mình một cây búa, anh ấy có ý gì?

Trạm gửi tin: BBS đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam màu lam biển rừng

Chủ thớt là tân sinh viên năm nhất? Chúc mừng, các bạn có thể rẽ mây thấy mặt trời rồi.

Đây là truyền thống trường ta, tình yêu của Sâm Lam sâu tựa như biển!

Lăng Dương tan học vào giữa trưa, ngạc nhiên phát hiện Diệp Lãng đã chờ cậu ngoài phòng học.

“Sao anh lại ở đây?” Cậu kinh ngạc hỏi.

Kỳ thật vào tiết bốn buổi sáng Diệp Lãng không có giờ, hắn đến nhà Lăng Dương, chỉ có Từ Hiền ở đấy, trên tường phòng ngủ của Lăng Dương có thời khoá biểu, Từ Hiền nói với Diệp Lãng vị trí phòng học, hắn tìm đến đấy, vẫn chờ tới giờ, nhưng hắn không định nói cho đối phương biết.

“Đúng lúc đến làm ít chuyện, Tiểu Hiền nói cậu học ở đây nên thuận đường tới.”

Lăng Dương rất vui vẻ, “Tìm tôi có việc?”

“Lần trước không phải cậu nói thích cây búa kia à, tôi làm xong rồi,” Diệp Lãng lấy từ trong túi ra một món đồ đưa cho cậu, “Tặng cậu.”

Lăng Dương nhận lấy nhìn thử, quả nhiên là thành phẩm của cán búa nhìn thấy lần trước trong phòng Diệp Lãng, lại còn được cất cẩn thận trong hộp.

“Sao làm được cái này vậy?” Cậu tò mò chỉ vào đầu búa, hỏi.

“Cưa bằng lưỡi cưa, sau đó mài bằng giũa.”

Lăng Dương rất ngạc nhiên, “Dùng cưa cưa khối sắt lớn như vậy? Vậy phải cưa bao lâu?”

“Mấy tiết thì phải, không nhớ rõ.” Sắt này rất cứng, rất khó cưa, dù là nam sinh có sức vóc cũng phải dùng sức cưa mất mấy tiếng, tiếp theo còn phải mài thô thêm mấy tiếng, mài chi tiết thêm mấy tiếng, sau đó đục lỗ xử lý nhiệt, tiện hoa văn, gắn cán búa, vô cùng tốn sức, rất nhiều người vì cái này mà tay bị rộp bong bóng.

Lăng Dương cầm cây búa trong tay lật qua lật lại ngắm nghía, trong lòng không biết có bao nhiêu thích, hận không thể xông tới hôn Diệp Lãng một cái.

“Đây là gì?” Cậu đột nhiên để ý thấy đầu cán búa có khắc gì đấy, lần trước xem còn không có.

Cậu giơ lên hướng ánh mặt trời chăm chú phân biệt, phát hiện đấy là một chữ Y, “Y? Diệp trong Diệp Lãng?” (Diệp Lãng = yè lãng, Lăng Dương = lǐng yáng)

Diệp Lãng không nói gì.

“Há há, cảm ơn,” Lăng Dương cẩn thận cất cây búa vào hộp, “Đi, tôi mời anh ăn căn tin hai.”

※

bang hội Lữ Tiểu Bố: ha ha ha ha, cây búa của anh mày được tặng đi rồi!!

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: thật không?? Chúc mừng!!!

bang hội Tôn Tiểu Quyền: không phải chứ, mày trúng cái vận cứt chó gì vậy, này có nghĩa là mày thoát ly đảng rồi à? Vô đạo đức, mấy anh em vẫn còn cô đơn chiếc bóng đây này!

bang hội Lữ Tiểu Bố: cứ GATO đi, mua ha ha ha!

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: búa của Trọng Mưu tặng chưa? (Tôn Quyền còn có tên khác là Trọng Mưu = mấy anh hai này mê cổ trang quá đi)

bang hội Tôn Tiểu Quyền: tặng cái búa à! Đến đối tượng tặng búa tôi còn chưa có!

bang hội Mạc Thương Tâm: Phụng Tiên thổ lộ thành công? Chúc mừng ^^

bang hội Hoa Mãn Lâu: Mạc Mạc cũng tặng búa rồi à?

bang hội Mạc Thương Tâm: ặc, tớ học bên khoa học, không có thực tập gia công kim loại ^^!

bang hội Tiểu Thụ Đờng Chạy: tui thiệt chịu hết nỗi cái đám trai bách khoa mấy người, bên khoa học thì sẽ viết một chương trình, bên kỹ thuật thì sẽ tặng cây búa, đến bó hoa cũng không có, mụ nó con nào mà biết mấy người đang thổ lộ hả!

bang hội Mạnh Đản Đản: chị Bào Bào không hiểu rồi, bọn em gọi cái này là lãng mạn!

bang hội Tiểu Thụ Đờng Chạy: một cây búa nát thì có gì mà lãng mạn?

bang hội Tôn Tiểu Quyền: đây là do cô không hiểu, hoa hòe hoa sói nhả kim cương sô-cô-la, đều là những thứ có thể mua bằng tiền tài, tầm thường! Phải là những thứ làm bằng chính tay mình như này mới có thể biểu hiện thành ý của trai bách khoa bọn tôi.

bang hội Tôn Tiểu Quyền: trường khác thì không biết chứ ít nhất ở Sâm Lam, tặng búa là truyền thống của nam sinh ngành kỹ thuật, là lời tỏ tình âm thầm, chỉ cần đối phương nhận là có nghĩa tỏ tình thành công!

bang hội Lữ Tiểu Bó: đầu cán búa còn phải khắc chữ cái La-tinh của tên đối phương, nói thế nào nhỉ, tình yêu của Sâm Lam sâu tựa như biển!

bang hội [Linh Đàng Nhi] đăng nhập.

bang hội Linh Đàng Nhi: chào buổi tối O(_)O!

bang hội Mạnh Đản Đản: chị Linh Đàng Nhi ^o^

bang hội Tôn Tiểu Quyền: chào chị dâu!

bang hội Hoa Mãn Lâu: chào buổi tối (*^____^*)

bang hội Tiểu Thụ Đờng Chạy: Linh Đàng Nhi tối rồi ~ đi phó bản con không?

bang hội Linh Đàng Nhi: hôm nay không đi, tui phải đi luyện rèn đúc (^o^)/

Diệp Lăng tặng cậu cây búa, cậu đương nhiên cũng muốn tận dụng thời gian làm xong cây thương tặng cho hần, thuận tiện thú nhận thân phận, thổ lộ với hần!

Tuy tỏ tình chưa chắc sẽ thành công, nhưng Lăng Dương cho rằng đối phương đáng giá để mình đánh cược thêm một lần.

Lăng Dương phấn khởi tinh thần đi đào quặng, đào được một hồi, kênh bang hội nhảy ra tin tức Hoa Mãn Lâu bị Bành Đại Soái giết, Lăng Dương giật mình.

Từ sau khi Bành Đại Soái bị Từ Hiền hung hăng chinh một trận, đã có một đoạn thời gian dài không lộ mặt gây sự, Lăng Dương còn đang nghi hoặc thì trong kênh bang hội lại lục tục nhảy ra ba tin tức giống vậy.

Lăng Dương lấy trong ba lô ra một lá bùa truyền tống bạn thân, bay qua đó, khi cậu đến nơi thì đã có không ít người xem, người của Kiếm Tình, người trong bang Bành Đại Soái, cùng với phái hóng chuyện góp vui, chen chúc đầy cả màn hình, Lăng Dương vậy mới biết, thì ra bọn họ đã khai chiến trên kênh thể giới nửa ngày.

Người của hai bang hội chửi nhau túi bụi, chiến tranh bang hội bên bờ vực thảm.

Lăng Dương phát hiện Tiểu Khẩu Nhi giữa đám người, PM hỏi.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tình huống gì đây?

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: Bành Đại Soái này cặn bã đến không thể tưởng được, cách đây không lâu gã lại tìm được một bà vợ, nhưng hai người không kết hôn được, danh hiệu hôn nhân cũ cũng không ẩn được, bà vợ của gã chướng mắt Hoa Hoa, hai ngày nay hề không có gì làm sẽ tới gây chuyện với anh.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: vừa rồi con cùng Hoa Hoa ở đây làm (nhiệm vụ) hàng ngày, đụng phải hai bọn nó, bà vợ quý hiếm của Bành Cặn Bã lì lợm nói Hoa Hoa cướp quái của bọn nó, không nói hai câu đã mở đố, Bành Cặn Bã cũng giúp ả giết Hoa Hoa biết bao nhiêu lần, con nhìn hết nỗi rồi, đúng là khinh người quá đáng!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ngất, thằng này thật sự không biết rút kinh nghiệm, xem ra một trăm kiểu hồi xưa vẫn còn ít, hẳn là giết nó một ngàn kiểu mới phải.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: bọn con muốn giúp Hoa Hoa giết lại, nhưng ảnh không chịu.

Lăng Dương không hiểu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sao không chịu? Thằng như thế còn giữ lại làm gì?

Không chờ Tiểu Khẩu Nhi trả lời, đã thấy Hoa Mãn Lâu đánh chữ trên kênh công cộng:

trước mặt Hoa Mãn Lâu: chúng ta giết qua giết lại lâu như vậy, anh không mệt tôi cũng mệt.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: bây giờ anh có vợ, tôi cũng có chồng, có ân oán gì giải quyết một lần duy nhất đi.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: hôm nay tôi đánh với anh, chỉ cần tôi thắng anh một lần, về sau hai ta nước giếng không phạm nước sông, anh đừng đến làm phiền tôi nữa.

trước mặt Bành Đại Soái: ha ha, buồn cười thật, đánh thắng tao? Chỉ bằng bản lĩnh của mày?

trước mặt Hoa Mãn Lâu: cho dù không thắng được anh, tôi cũng muốn đánh tiếp với anh cho đến khi anh bỏ cuộc mới thôi, tôi muốn cho anh thấy quyết tâm của tôi.

trước mặt Bành Đại Soái: được, vậy tao cũng nói luôn ở đây, chỉ cần hôm nay mày thắng được tao một lần, tao sẽ rời khỏi server này!

trước mặt Hoa Mãn Lâu: lên đi!

Hoa Mãn Lâu cho mình thêm BUFF, triệu hồi bảo bảo, chủ động khởi xướng công kích đối phương. Bành Đại Soái dần biến mất không thấy, một lát sau xuất hiện ở đằng sau Hoa Mãn Lâu, Hoa Mãn Lâu tức thì bị đánh choáng, đối phương ra một chuỗi chiêu liên hoàn, Hoa Mãn Lâu không còn sức đánh trả.

Thực lực của hai người, Lăng Dương biết, Bành Đại Soái chỉ có thể tính ở trình độ trung đẳng, nhưng Từ Hiền sợ là còn thua xa gã.

Đánh BOSS và đánh game thủ là hai thủ pháp hoàn toàn bất đồng, BOSS là chết, nhưng người chơi là sống, người giỏi PVP có hơn nửa cũng giỏi PVE, nhưng người giỏi PVE chưa chắc đã xuất sắc PVP. Từ Hiền chủ yếu tập trung tinh lực vào phó bản, phương diện PVP chỉ đánh mỗi 3V3 đơn giản, đến chiến trường cũng chưa từng đi, phương diện PK gần như không có kinh nghiệm gì, trừ phi đối phương có sai lầm trọng đại, không thì khả năng thắng là rất nhỏ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Lăng Dương, Hoa Mãn Lâu nhanh chóng ngã xuống dưới thế công dày đặc của đối phương, máu của đối phương chỉ hạ mất 30%.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: Linh Đang Nhi, hồi sinh.

Lăng Dương nhíu mày, nhưng vẫn phóng thuật khởi tử hồi sinh cho Hoa Mãn Lâu, đối phương hồi sinh, ngồi tại chỗ ăn đồ hồi máu hồi lam. (lam = ma lực = mana = MP)

Khôi phục xong, Hoa Mãn Lâu đứng lên, lại cho mình thêm BUFF.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: lên đi!

Hai người đánh hết lần này tới lần khác, Hoa Mãn Lâu ngã hết lần này tới lần khác, thành viên bang Bành Đại Soái càng không ngừng cười nhạo Hoa Mãn Lâu, còn nói ra những lời châm chọc ác độc, Lăng Dương đã nhìn đến bốc lửa vài lần, hận không thể mở đồ cường chế PK bọn nó ngay tại chỗ.

Bạn bè bên Kiếm Tình ra sức cổ vũ cho Hoa Mãn Lâu, quần chúng vây xem bàn tán vài câu vô thưởng vô phạt, tựa hồ đang xem một màn náo nhiệt không mất tiền.

Mười phút trôi qua, hai mươi phút trôi qua, nửa tiếng trôi qua...

trước mặt Hoa Mãn Lâu: Linh Đang Nhi, hồi sinh.

Hoa Mãn Lâu không biết đã nói câu này lần thứ mấy, Lăng Dương hung hăng nhấn phím tắt hồi sinh với thi thể của cậu, đám người xung quanh đã dần yên tĩnh, theo thời gian trôi qua, mọi người đều bị hành động của Hoa Mãn Lâu chấn động, tâm tình của bọn họ từ lúc bắt đầu là xem vui, đến giữa là khinh thường, về sau đã thành cảm động, cuối cùng từ đáy lòng bắt đầu cổ vũ cho cậu.

“Hoa Mãn Lâu, cố lên!” Trong đám người vây xem không biết là ai đánh ra đầu tiên.

“Cố lên! Cậu làm được mà!” Lời cổ vũ nối đuôi nhau tràn đầy kênh trước mặt.

Mọi người đều bị sự chấp nhất của Hoa Mãn Lâu đánh động, thế cục bắt đầu nghiêng về một phía, đến cả người của bang Bành Đại Soái cũng từ từ im lặng biến mất.

Hoa Mãn Lâu hết lần này tới lần khác ngã xuống, Linh Đương Nhi hết lần này tới lần khác hồi sinh, người đến vây xem ngày càng đông, lag đến mức Lăng Dương gần như không nhúc nhích được.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: Linh Đương Nhi, hồi sinh.

Lăng Dương chậm chạp không động đậy.

Hiện trường lặng ngắt như tờ.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: Linh Đương Nhi, hồi sinh!

Lăng Dương nặng nề nện một cú lên bàn.

Cửa phòng Từ Hiền thỉnh linh bị đẩy ra, Từ Hiền kinh ngạc quay đầu lại, trong hốc mắt vẫn còn chút phiếm hồng chưa kịp thu hồi.

Lăng Dương không đợi Từ Hiền nói gì đã đi qua, ra hiệu Từ Hiền tránh ra, Từ Hiền ừ ừ cạc cạc nhưng vẫn nghe lời đưa máy cho Lăng Dương.

Lăng Dương cúi đầu nghiên cứu phím tắt của Hoa Mãn Lâu một phen.

“Tuy chức năng chủ yếu của tế ti thú ảo là phụ trợ, nhưng nếu thao tác đúng thì cho dù một mình PK cũng có thể rất mạnh.” Lăng Dương vừa điều chỉnh vị trí phím tắt vừa nói.

“Nhất là những nghề giống ảnh võ, chỉ cần mang theo bảo bảo hệ khống chế, không cho gã đến gần, sau đó chậm rãi mài chết gã, đối phương tuyệt đối không phát huy được tí gì.” Lăng Dương rất quen thuộc với các bảo bảo của Hoa Mãn Lâu, lúc này từ cột thú cưng thả ra gấu trúc Bắc Mỹ, gấu trúc Bắc Mỹ có thể biến thân, có thể mê hoặc tầm mắt đối thủ, còn có thể dùng thuật choáng hạn chế hành động của đối thủ.

Từ Hiền kinh ngạc nhìn Lăng Dương, hoàn toàn không hiểu màn trình diễn này của Lăng Dương từ đâu ra.

Lăng Dương cũng không giải thích với cậu, đưa tay phát động mãnh công về phía Bành Đại Soái. Bành Đại Soái cùng Hoa Mãn Lâu đánh mấy chục ván, một là rất mệt mỏi, hai là có chút lơ là, đến ẩn thân cũng chưa dùng đã gờ chửi thủ đánh trả, chờ nhận ra điều bất thường thì cả người đã bị bao vây trong thế công của Hoa Mãn Lâu không thể thoát thân.

Lăng Dương múa ngón tay phi thường nhanh, Từ Hiền nhìn mà trợn mắt há mồm, mãi đến khi Bành Đại Soái a một tiếng ngã xuống đất, cậu vẫn còn mang vẻ mặt không thể tin nổi.

Lăng Dương đập mạnh phím Enter.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: Tiểu Khẩu Nhi, hồi sinh!

Câu này của Lăng Dương tuy là đánh ra, nhưng lại như có tư thế nuốt cả sơn hà, khí phách kinh thiên động địa, nhất thời, chấn động tất cả những người có mặt tại hiện trường, ngay cả Từ Hiền cũng bị khí thế của cậu chấn động mãi không nói ra lời.

Qua nửa ngày Từ Hiền mới nhỏ giọng chỉ vào màn hình, “Ừm, tớ là tế ti, tớ có thể hồi sinh.”

Lăng Dương nghiêng đầu, “Hử??”

Lăng Dương hồi sinh Bành Đại Soái, bơm đầy máu cho gã, xong giết gã hai lần liền mới hả được giận.

Cậu rút cục thu tay, xoay về phía Từ Hiền đang hoang mang bên cạnh, thở dài, “Hoa Hoa, tớ là Linh Đang Nhi.”

47. Chương 47

Lưu Ly Khẩu trời lên mặt nước

Tiêu đề: video clip xin hiến cho anh hùng của Lâm Sơn đêm qua —— Hoa Mãn Lâu

Người gửi: Hạc Đạo

Nội dung: cảnh tượng xảy ra ở server Lâm Sơn đêm qua đã làm tôi xúc động thật sâu, câu nói “Linh Đang Nhi, hồi sinh”, từ lúc ban đầu không nóng không lạnh, cho đến cuối cùng từng chữ đánh sâu vào trái tim tôi, làm cho tôi không dừng được yêu mến với con người vừa mềm mại vừa kiên cường này.

Chuyện xảy ra vừa lúc tôi đang mở phần mềm ghi hình, bèn thuận tiện ghi lại luôn nửa đoạn sau, lại lấy thêm tư liệu từ clip một trăm cách giết chồng của Hoa Mãn Lâu hồi trước, mất cả đêm ghép thành MV này, kính tặng anh hùng Hoa Mãn Lâu trong lòng tôi, một lần ngã xuống lại một lần đứng lên, cậu là người xinh đẹp nhất trên đời!

Hi vọng cậu có thể sớm ngày tìm được nơi chốn chân chính thuộc về mình, chúc cậu hạnh phúc!

PS, xin Bành Đại Soái thực hiện lời hứa, rút khỏi Lâm Sơn!

...

Lăng Dương thở dài một hơi, “Hoa Hoa, tớ là Linh Đang Nhi.”

Miệng của Từ Hiền hết há lại ngậm, hết ngậm lại há, tựa như một con cá chỉ biết há mà không biết kêu.

“Hồi trước tớ chơi ở server cũ, Linh Đang Nhi là acc tớ mua trên 3715, mua vào ngày hai ta vừa dọn vào nhà.”

Từ Hiền mất nửa ngày mới thoát khỏi kinh hãi, “Vậy A Lăng biết không?”

Lăng Dương gật đầu, rồi lắc đầu, “Hắn biết Linh Đang Nhi là nam, nhưng không biết Linh Đang Nhi là tớ.”

Từ Hiền vẫn hoang mang như cũ.

“Tớ login ngày đầu tiên đã gặp được hắn, sau đó hắn...” Lăng Dương dừng lại, ngẫm nghĩ, “Bởi vì lịch sử cũ của acc Linh Đang Nhi này không mấy sáng sủa, tớ sợ mình sẽ bị đuổi giết đến không chơi nổi cho nên mới xin hắn giúp tớ giấu diếm thân phận, nói xạo mình bị hack acc, bản thân gặp tai nạn giao thông.”

Từ Hiền im lặng, nửa ngày sau lắc đầu, “Cậu nói dối.”

Lúc này đến phiên Lăng Dương kinh ngạc.

Từ Hiền cong hai chân, ôm lấy đầu gối, “Ai cũng nói cái tôi ở trên mạng mới chân thực hơn, tính cách A Lăng hẳn là giống Dạ Lang nhiều hơn, tính thiếu gia của A Lăng kỳ thật rất lớn, dù gì hắn cũng sinh trưởng trong hoàn cảnh ấy... chẳng qua ngoài đời được che giấu rất tốt, chỉ có những người quan hệ thân thiết mới biết được, nếu cậu là Linh Đang Nhi, vậy nhất định hiểu tính của Dạ Lang như thế nào.”

“Nếu cậu nói Dạ Lang ép buộc cậu ở lại kế thừa thân phận Linh Đang Nhi, tớ tin, nếu cậu nói hắn đồng ý phối hợp diễn kịch với một người xa lạ, còn đóng vai vợ chồng cùng đối phương,” Từ Hiền lắc đầu, “Không thể nào.”

Lăng Dương cũng há hốc miệng, quả nhiên mười mấy năm làm bạn không phải vô ích.

“Ừm, cậu đoán, cũng không sai...” Lăng Dương ậm ừ, “Nhưng về sau thời gian tớ quán lấy hắn vẫn nhiều hơn.”

“Vậy Lạc Minh Ảnh lại ở đâu ra?”

“Là acc phụ của Lạc Minh Phong, hẳn cho tớ mượn ngục trang thân phận.”

“Cậu rốt cuộc làm sao biết Lạc Minh Phong?”

“Quen nhau ở server cũ, tớ đến server mới cũng vì đầu quân cho hắn, ai dè giữa chừng lại xảy ra chuyện lộn xộn như vậy.”

Từ Hiền bỗng ý thức một vấn đề, “Vậy chẳng lẽ ý cậu, Linh Đang Nhi hồi trước thực là...?”

“Có lẽ vậy,” Nhưng những chuyện như này chẳng ai có thể chắc ăn được, “Cũng có thể là gặp tai nạn xe mất trí nhớ.”

“Không ngờ tớ thực bị lý do nhầm nhí này lừa gạt,” Từ Hiền giật khöhe miệng, “Có điều hồi trước tớ còn cho rằng cậu bị về ngoài của A Lãng đánh lừa, không ngờ cậu đã biết tính cách thật của hắn vẫn còn dám xán lại gần.”

Từ Hiền hồi ức, “Cậu biết không, có một lần bọn tớ đi phó bản 25 người, rút ra bao cổ tay, có đồng thời hai người muốn, chàng trai ra giá DKP cao hơn, cô gái bèn làm nũng muốn Mạc Mạc chiều cổ mình, A Lãng trực tiếp tại YY phê bình người ta đến phát khóc, chẳng nể mặt con gái chút nào, rất quá đáng.”

“Hôm đó RAID xong, bọn tớ chế giễu hắn, nói với tính tình của hắn thì còn lâu mới tìm được vợ trong game, hắn tức lên chạy tới thôn tân thủ, nhặt ngay Linh Đang Nhi ngày ấy trở về, khi đó bọn tớ còn cảm thán sao Linh Đang Nhi này tốt tính thế, vâng lời A Lãng răm rắp, ai biết được...”

“Bây giờ ngẫm lại, có thể chịu được A Lãng, không phải tham tiền của hắn thì là thuần M,” Ánh mắt Từ Hiền ngăm Lãng Dương một cách quái dị, “Dương Dương lẽ nào cậu...?”

“Này!”

Từ Hiền nghiêng đầu nói, “Vậy lúc trước cậu thân với A Lãng như thế, chẳng lẽ tới giờ hắn chưa từng hoài nghi?”

“Ban đầu thì có, nhưng khi ấy tớ rất sợ hắn biết thân phận của tớ rồi sẽ lảng tránh nên luôn nghĩ biện pháp giấu diếm đến giờ.”

“Vậy cậu định về sau vẫn gạt hắn?” Từ Hiền hỏi.

Lãng Dương buồn rầu cào tóc, “Một câu khó nói hết, tớ không cần thận đùa hơi quá, bây giờ muốn dừng cũng nhất thời không dừng được... Song tớ đang cố gắng tu bổ đây, tớ quyết định tìm thời cơ thích hợp sẽ thẳng thắn hết thảy với hắn, đại khái cũng sẽ trong hai ngày này.”

Từ Hiền trộm tưởng tượng thử dáng vẻ sau khi biết sự thật của Diệp Lãng, không khỏi run rẩy, Dương Dương à Dương Dương, cậu chỉ có thể tự cầu thêm phúc cho mình thôi.

“Nhưng, hai mình đúng là có duyên thật.” Từ Hiền cảm thán.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta kết hôn đi!” Lãng Dương mắt hình ngôi sao.

“Cậu còn dám nói? Lừa gạt cả tớ, còn giấu lâu như vậy? Tính tình A Lãng không tốt, chẳng lẽ tớ rất tốt? Tớ cũng nổi giận, quyết định nhốt Linh Đang Nhi vào phòng tối 10 phút!”

“Hoa Hoa đừng mà ~ tớ sẽ giúp cậu giết Bành Cạn Bã thêm hai lần, đừng nhốt tớ vào phòng tối ~”

Từ Hiền còn lâu mới nghe lời cầu xin của Lãng Dương, làm bộ muốn cướp lấy chuột, Lãng Dương vội vàng giơ cao chuột lên, hai người cười đùa giành qua giành lại, vừa quay đầu thì phát hiện trong game lại bắt đầu đánh nhau.

Vừa nãy Từ Hiền và Bành Đại Soái quyết đấu đã kéo tới không ít quần chúng vây xem, đông người thì dễ đụng chạm, có vài người chơi mới không biết tình huống đã chỉ trích tại chỗ Hoa Mãn Lâu giả nhân yêu gạt tình cảm, người của Kiếm Tình dĩ nhiên không cam chịu yếu thế mà phản kích trở về, trong đó Bạo Bạo Long nổi danh nóng nảy tràn trề sức chiến đấu nhất.

Trong những người phê bình Hoa Mãn Lâu có một người tên là “Đại Gia Mây”, giống giống với tên “Hạ Đại Gia”, từ ngữ nói chuyện của hai người cũng bốc hỏa như nhau, mâu thuẫn giữa cả hai nhanh chóng leo thang, thậm chí kêu gào đòi PK người thật.

trước mặt Hạ Đại Gia: mây ngừng ở trong game thì có ích gì, có ngon thì ra PK người thật!

Nói thế nào nhỉ, ưu điểm của việc chia server theo khu vực đã được thể hiện ngay lúc này, trong các game khác mọi người có mâu thuẫn thì sẽ đánh, đánh không được thì sẽ chửi, chửi đã miệng thì coi như xong. Nhưng trong “Hồn Đạm OL” kiểu ước chiến người thật này thì thoảng sẽ xảy ra, thành phố Hồ Sốc chỉ to bằng bàn tay, đánh xe từ đầu Đông sang đầu Tây chưa mất đến một tờ Mao gia gia. (100 đồng)

Lăng Dương nhìn thấy cảnh náo nhiệt này thì hưng phấn, ước gì mình có thể đến hóng tận hiện trường, chẳng biết vị trí địa lý của Đại Gia Mây có xa mình không nhỉ.

trước mặt Đại Gia Mây: ai sợ ai, khu Bắc đại học Yên Sơn ký túc xá nam số 4, 737, đêm mai sáu giờ, không đến mây là thằng cháu!

Lăng Dương chớp chớp mắt, dụi dụi dụi, cao thấp ngang dọc trái phải ngược xuôi nhìn mấy lần tọa độ Đại Gia Mây nói ra, xác nhận bản thân không nhìn lầm.

Cậu quay đầu nhìn Từ Hiền, đối phương cũng đang vẻ kinh ngạc, điều này nói rõ bản thân không phải hoa mắt.

Đậu xanh rau má, đây không phải phòng ngủ ký túc xá của mình sao?!

※

Ngày hôm sau, tan học Lăng Dương chạy thẳng đến căn tin hai, mua nửa tá bánh bao xong bèn chạy về hướng phòng ngủ, đến nơi đã năm giờ bốn mươi, vào giờ này mọi người không phải đang ăn cơm thì là đang tiêu hóa sau khi ăn cơm, trong ký túc xá chỉ còn một người.

Lăng Dương vừa vào đã nhiệt tình chào hỏi, “Gấu ca ca còn chưa ăn phải không? Nào nào ăn bánh bao ăn bánh bao.”

Anh Gấu thấy người đẩy cửa vào là cậu, sững sốt, “Sao cậu lại về?”

“Chẳng phải nhớ anh đến thăm anh đây sao?”

“Không phải đã gặp vào giờ chuyên ngành sáng nay rồi sao? Cậu còn ngồi bên cạnh anh nữa.”

“... Em về phòng ngủ xem thử cũng không được hả?” Buổi sáng chẳng phải do tui còn chưa biết là đĩa nào sao, lỡ như đánh rắn động cỏ bị chộp ID thì làm sao đây! (phòng ngủ có 3, 4 đĩa, Dương Dương còn chưa biết Đại Gia Mây là đĩa nào trong phòng)

“Được được, Dê đê đê của anh ân cần nhất trên đời, về thì cứ về còn mang bánh bao làm gì,” Anh Gấu lấy bánh bao trong tay Lăng Dương cắn một miếng, “Mụ nó là căn tin hai.”

Lăng Dương khoát tay, “Có cái ăn là tốt rồi, ăn no mới có sức đánh nhau.”

Anh Gấu đơ, “Sao cậu biết anh muốn đánh nhau?”

“Hôm qua trong game anh nói lớn tiếng như vậy, người khắp server đều biết.”

“À... Nhưng anh nhớ cậu ở server cũ mà ta?”

“Còn em nhớ anh làm gì có chơi game! Sao, sa đọa rồi?”

“Mới bị bạn kéo vào, thấy cũng được nên cứ thế chơi. Nói vậy cậu đổi server rồi? Tốt quá, về sau có thể cùng nhau đi phỏ bản, đúng rồi, tên trong game của cậu là gì? Hay vẫn tên cũ?”

“Không phải... Đúng rồi anh có biết Hạ Đại Gia là ai không mà dám tùy tiện hạ chiến thư?” Lăng Dương nhanh chóng dời đề tài.

“Anh mà quan tâm nó là ai?”

“Nó là Bạo Bạo Long bên học viện thể thao, biết phun lửa đó!”

“Cho dù là khủng long bạo chúa đến đây anh cũng đánh nó biến thành tiêu bản hóa thạch.” Anh Gấu nói đến hứng khởi thì vỗ bàn đứng dậy, Lăng Dương giật cả mình, suýt nữa vút luôn bánh bao trong tay, ngửa cổ nhìn gã to con vạm vỡ cao hai mét, xấu hổ cười hai tiếng.

Sáu giờ đúng, nghe thấy cửa lại vang lên một tiếng thật lớn, Lăng Dương quay đầu nhìn, một người đá cánh cửa, đen mặt tiến vào.

Được rồi, người này chưa chắc đã đen mặt mà có thể do chủ nhân của gương mặt vốn đã đen...

Người tới đá văng cửa xong nhìn thấy Lăng Dương thì rõ là sững sốt, Lăng Dương giơ tay phải, “YO~!”

Bạo Bạo Long phát điên, “Sao lại là cậu!”

Lăng Dương vội huơ tay, “Lần này thật sự không phải tui,” Cậu lại chỉ về phía bên cạnh, “Ảnh là Đại Gia Mày.”

“Hắn mới là đại gia mày!” Bạo Bạo Long rống giận.

Lăng Dương vút bánh bao bịt kín lỗ tai, bi thương suy nghĩ, tui thực đang giới thiệu nghiêm túc mà.

Anh Gấu thấy người tới vô lễ như vậy, bước lên trước làm anh hùng cứu mỹ nhân, “Mày là con cái nhà ai? Ai cho mày quát Dương Dương nhà tao!”

“Dương Dương nhà tao? Là nhà mày thì mày cột lại cho chắc, đừng có cả ngày chạy ra ngoài quyến rũ trai nhà người khác!”

Anh Gấu nghe xong trợn tròn mắt, đối thoại như này có phải quá giống phim tám giờ không? Nhưng sao lại là quyến rũ trai nhà người khác? Lời kịch như này được nói ra từ miệng của người như vậy không thấy kỳ cục hả?

“Mày có ý gì, Dương Dương câu trai của mày, giờ mày đến cửa quây phải không?”

Bạo Bạo Long tức giận đến ửng hồng cả gương mặt đen, “Mày mới có trai! Mày mới bị câu! Ông mày đến ứng chiến như đã hẹn!”

Anh Gấu chớp chớp hai mắt, đã hơi hiểu rõ, “Mày là Hạ Đại Gia?”

“Mày là ai?” Bạo Bạo Long hỏi, sắc mặt không tốt.

“Tao là Đại Gia Mày.”

“Tao mới là đại gia mày!!!”

Hai vị đại gia giương cung bạt kiếm không ai nhường ai, mắt thấy sắp sửa khai hỏa thì lúc này lại có thêm một người bước vào cửa, Lăng Dương vốn cho rằng là Thích Phong, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của cậu, người tới là chủ nhiệm lớp tạm thời Đường Tu Văn.

“Chào thầy!” Lăng Dương nhanh nhẹn đứng dậy lớn tiếng chào hỏi, thuận tiện nhắc nhở hai vị máu đang lên não bên kia.

Anh Gấu vừa thấy là chủ nhiệm lớp đến thì hấp tấp thu lại sát khí, khúm núm lễ phép chào hỏi, xong ngoắc đuôi dọn ghế cho thầy ngồi.

Còn Bạo Bạo Long tuy không phải sinh viên trường này, nhưng bản năng của sinh viên vốn kính sợ thầy giáo, giờ phút này cũng không dám tiếp tục lỗ măng.

Một trận ước chiến người thật cứ vậy chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, Lăng Dương đã sớm dự đoán được kết quả sẽ như thế, nhưng không ngờ tới người ngăn cản màn hài kịch này là Đường Tu Văn chứ không phải Thích Phong.

Song có nói thế nào thì thời gian chủ nhiệm lớp xuất hiện thật không sai lấy một ly, kịp thời hóa giải một đợt phong ba giữa hai trường bắt nguồn từ mâu thuẫn trong game.

Lăng Dương chân chó xán lại gần, “Thầy đến kiểm tra phòng à, mỗi ngày thị sát tận nơi như này, thực chuyên nghiệp!” Ý là, bọn em đã năm hai, đừng quản nghiêm như bảo mẫu vậy!

Đường Tu Văn thản nhiên quét mắt nhìn cậu, hoàn toàn không để ý ẩn dụ trong đó, “Không phải cậu dọn ra ngoài rồi ư, sao lại trở về?”

Lăng Dương đầu thế nào nói, em về đây xem kịch vui, đành phải bịa đại một lý do, “Em nghe nói em họ anh Gấu đến chơi, qua chào hỏi.”

“Em họ?” Đường Tu Văn xoay đầu đánh giá Bạo Bạo Long.

Bạo Bạo Long vô duyên vô cớ bị chiếm tiện nghi, nhưng không thể phản bác, đành tâm không cam tình không nguyện mà gật đầu.

“Cho nên vừa nãy hai đứa không phải muốn đánh nhau?”

“Làm gì có,” Anh Gấu cười đều, “Anh em bọn em quan hệ rất tốt, vừa này là đùa giỡn.” Để chứng minh lời của mình là thật, còn đặc biệt ôm cổ người bên cạnh.

Bạo Bạo Long cứng đờ cả người, nhưng không giãy giụa.

Đường Tu Văn gật đầu, “Vậy thì tốt, không nên gây sự.”

Phòng ngủ lại có người đến, không gian vốn đã không lớn giờ càng có vẻ chật thêm, Lăng Dương thoáng nhìn, lần này người tới là Thích Phong.

“Sao giờ cậu mới tới?” Lăng Dương hỏi, vừa nãy nếu không có Đường Tu Văn thành linh giá lâm thì suýt nữa đã không HOLD nổi hiện trường.

“Vừa tan học Bạo Bạo đã âm ỉ muốn qua đây, đến cơm cũng chưa ăn,” Thích Phong đưa cái bọc trong tay cho Bạo Bạo Long, “Ném thử bánh bao căn tin hai của Yên Đại.”

Lăng Dương & anh Gấu: “...”

Bạo Bạo Long nhận lấy cắn một miếng, “Đậu má hung khí gì đây?”

Câu nói này đã nhắc nhở Lăng Dương, cậu vội móc từ trong túi ra một hộp Smecta (thuốc tiêu chảy), mở ra bên trong có hai viên thuốc, một viên cho anh Gấu, một viên cho Bạo Bạo Long, “Nào nào, ăn cái này đi, chặn thổ chặn tả, bảo kiện phòng thân, tư âm dưỡng nhan, ích thọ duyên niên.”

“Cậu mang theo cả cái này bên người?” Anh Gấu nghi hoặc nhận thuốc.

“Mua bánh bao cho anh xong thuận tiện đến hiệu thuốc kế bên mua, hèn chi ai cũng nói hiệu thuốc kế bên căn tin hai hữu hiệu nhất.”

“Mịa!”

Thích Phong hỏi Bạo Bạo Long: “Còn đánh nữa hay thôi? Không đánh thì đi.”

Anh Gấu sợ đến mức vội nói, “Em họ nhanh về đi, Vua Quyền Thuật để hôm nào đánh cũng được.”

“Em họ?” Thích Phong nhướn mày.

Hạ Gia Uy hừ một tiếng.

Thích Phong chuyển tầm mắt sang anh Gấu, “Anh họ?”

Anh Gấu gật đầu như gà mổ thóc.

“Không phải đại gia à?”

Anh Gấu lại lắc đầu lia lịa, “Tôi sao dám làm đại gia cậu ta, cậu ta là đại gia của tôi thì có.”

Quay đầu thấy Đường Tu Văn đang nhìn mình chằm chằm, liên thanh cải chính, “Là em họ là em họ là em họ...”

Hạ Gia Uy bị Thích Phong mang đi, Lăng Dương cũng theo Đường Tu Văn đi xuống lầu.

“Sao thầy không đi thị sát tiếp? Thầy chỉ tới xem phòng ngủ của mỗi bọn em thôi à?”

“Ừ.”

“Hả? 737 có tài đức gì mà đáng giá thầy săn sóc đặc biệt như thế?” Hơn nữa, thời gian thầy xuất hiện hơi bị đúng lúc đấy!

Đường Tu Văn không trả lời thẳng mà chỉ liếc xéo cậu, từ đôi mắt phượng dài mảnh tản ra tinh quang làm Lãng Dương cảm thấy người này nhất định có mưu đồ khác.

Lãng Dương nghĩ, xong rồi xong rồi xong rồi, ổng nhất định thăm mền mình, cho nên theo dõi mình, biết mình về ký túc xá nên cố ý tìm cơ tới gặp mình.

Hai người đi ngang qua một quán trà sữa trong trường, “Vào đi, tôi mời cậu uống trà.”

Mặc dù là mời khách, nhưng ngữ khí của Đường Tu Văn rất cường thế, hoàn toàn không chừa chỗ cho Lãng Dương từ chối.

Hai người, mỗi người một ly trà sữa ngồi đối diện nhau, Lãng Dương nghĩ, gay rồi, đừng nói là sắp thổ lộ nha.

Làm sao giờ làm sao giờ làm sao giờ, mình còn chưa nghĩ ra lời từ chối.

Nhưng chẳng phải lớp phó nói ổng là băng sơn mỹ nhân thụ sao? Chẳng lẽ ổng vẻ ngoài là thụ, bản chất là công?

Trời xanh ơi, cho tới giờ con chưa từng nghĩ đến tình yêu thầy trò! Mà nói đến thì con đã có anh Lãng rồi!

Nếu con từ chối, cuối kỳ ổng có đánh rớt con không.

Ủm? Trà sữa quán này uống ngon dữ, lát nữa mang một ly về cho Hoa Hoa.

“Bạn Lãng Dương,” Đường Tu Văn mở miệng, kéo tư duy đang ngày càng chạy xa của Lãng Dương trở về.

“Thầy có gì chỉ thị?” Lãng Dương ngồi lại nghiêm chỉnh.

“Tôi thích một cách xưng hô khác của cậu hơn.”

“... Anh Tu Văn? Này, không hay cho lắm...” Ngày xưa Lãng Dương từng kêu thầy như vậy, nhưng đó là hồi cậu còn học cấp ba, khi ấy Lãng Dương khá thân với em trai thầy, Đường Tu Văn đi thăm em trai mình hai lần, vì vậy mà quen biết.

Đường Tu Văn nhìn chằm chằm Lãng Dương nửa ngày, đột nhiên nhếch mép, cười tà mị.

Lãng Dương vừa hiện ra ba chữ này trong đầu thì tức khắc đàn người, theo bản năng giơ tay lên góc phải.

Đường Tu Văn nâng mí mắt nhìn một cái, “Cậu giơ tay làm gì?”

Lãng Dương cũng ngẩng đầu xem xét tay phải đi trước đại não của mình, đang giơ cao, lại còn vươn cả ngón trỏ, vội vàng rút trở về, “Xin lỗi, nhìn thấy cười tà mị, phản xạ có điều kiện muốn nhấn X.”

Đường Tu Văn không đếm xỉa đến hành vi nhược trí của cậu, vẫn tự mình nói tiếp, “Bạn Lãng Dương, tôi có chuyện muốn nói với bạn, tôi biết, nó có thể cho bạn một cú sốc rất nặng, hi vọng bạn chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Lãng Dương nhấc tay, làm động tác dừng, “Khoan đã.”

Cậu cầm ly nước trên bàn, ngửa đầu uống cạn một hơi, nặng nề đặt xuống, bày ra tư thế thê chết phải trở về.

“Anh Tu Văn, anh nói đi, bây giờ cho dù anh tỏ tình với em, em cũng chịu được.”

Đường Tu Văn dùng ba ngón tay nhả nhận nắm quai cầm, đưa đến bên miệng, tao nhả nhấp một miếng, buông xuống, lại cười tà mị với Lãng Dương.

Môi son hé mở, khê phun ra bảy chữ.

“Sư phụ, con là Tiểu Khấu Nhi.”

Thân hình Lãng Dương lung lay, yết hầu ngòn ngọt, phun ra một búng máu tươi.

48. Chương 48

Bảng sơn mỹ nhân ông hoàng tinh thần phân liệt

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ yêu ING), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: trà sữa Dương Dương mang về hôm nay uống ngon lắm

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Xin đề cử, “Có Một Quán Trà Sữa” ở cửa sân Bắc.

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương @ bị bắt yêu ING), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: trà sữa Dương Dương mang về hôm nay uống ngon lắm

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Đây là tờ bán mình đổi lấy, phải biết quý trọng mà uống.

Lăng Dương quen biết Đế Thích ở trong game, bọn họ là nhóm game thủ đầu tiên tiến vào “Hồn Đạm OL” từ Open Beta, vậy nên thời gian chơi lâu hơn người khác, số liệu game đương nhiên sẽ lộng lẫy hơn người khác.

Ở Đại Sơn ai ai cũng gọi Đế Thích là đại thần, Lăng Dương chưa bao giờ thấy đại thần có gì đặc biệt, ở server cũ, số đại thần cậu quen biết có thể đem cân ký, về cơ bản, chỉ cần cùng thời với cậu, hơi ru rú trong nhà một tí thì đã có thể gọi là đại thần.

Nhưng cậu nghĩ như vậy không có nghĩa người khác cũng nghĩ như vậy, nhất là mấy cô bé xem quá nhiều truyện võng du và đám nhân yêu có ý đồ bất chính, họ đều coi việc câu được đại thần là mục tiêu chơi game hàng đầu của mình.

Sau khi Lăng Dương vào học năm nhất chưa bao lâu, game thủ Hồn Đạm ở Yên Đại có tổ chức một buổi họp off quy mô nhỏ, Lăng Dương ngạc nhiên phát hiện Đế Thích trong game lại là lớp trưởng Vệ Thi của mình ngoài đời, duyên phận kì diệu này khiến cho quan hệ của hai người tốt hơn một bậc.

Khi ấy Vệ Thi đang phiền lòng vì đào hoa trong game lia chia không ngớt, Lăng Dương thấy vậy bèn đề nghị giới thiệu nữ đồ đệ của mình giúp bạn thân chấn hưng thần, tuy tiểu đồ đệ của cậu hơi ngốc hơi khờ, nhưng ưu điểm là độc lập tự cường, không hề dính người, vừa vặn phù hợp yêu cầu của Vệ Thi.

“Hồn Đạm OL” quy định cấp bậc kết hôn thấp nhất là 30, ngay hôm Lăng Dương đưa ra ý kiến này, Tiểu Khẩu Nhi vừa hay đạt tới cấp 30.

Đến nay Lăng Dương còn nhớ rõ ngày giới thiệu hai người quen nhau, Lưu Ly Khẩu dáng người kiêu tiểu khả ái áo quần trắng phau chậm chậm đi tới, câu đầu tiên nói với Đế Thích, chỉ có bốn chữ: ngộ là con giai.

Đối phương đáp lời còn ngắn gọn hơn: không sao.

Vậy là hai người kết hôn.

Bởi vì đây là một cuộc hôn nhân hình thức, hai người kết Nhân Duyên Ngắn Ngủ sơ cấp nhất, ngay cả hôn lễ cũng không làm, người đến xem lễ chỉ có ba đứa bạn thân nhất, mãi đến khi có người nhìn thấy danh hiệu phu thê do hai người cố ý chưng ra, chuyện này mới nổ tung trong server.

Tính tình Tiểu Khẩu Nhi xưa nay khá nhí nhảnh, nói chuyện rất nữ tính, lại quang minh chính đại thừa nhận mình là nhân yêu, sau khi gả cho đại thần, vị thần rất nhiều người muốn nhúng chàm, thì ở trong server đã nhận lấy không ít thị phi. Khi ấy có rất nhiều người đoán rằng hai người chỉ là cưới xin hình thức, ôm đủ loại mục đích mà công kích nhân thân Tiểu Khẩu Nhi, nhưng Tiểu Khẩu Nhi luôn một mực khinh thường không thèm để ý đến ngôn từ của bọn họ.

Không biết có phải vì nguyên nhân ấy không mà Vệ Thi dần bắt đầu che chở Tiểu Khấu Nhi, còn chủ động dẫn nó đi luyện cấp, dùng hành động thực tế chặn miệng lưỡi người đời, dần dà, những tiếng nói nghi ngờ bản chất hôn nhân của hai người lặn đi không ít.

Theo thời gian trôi qua, hai người quả thực thân thiết đến như hình với bóng, giáng một cái bạt tai cho những đứa từng nói chờ xem trò hề của hai người, thậm chí còn được mỹ danh vợ chồng kiểu mẫu, trở thành cặp tình nhân nổi tiếng của Đại Sơn, lúc này, Dạ Lang còn chưa gặp được Linh Đang Nhi.

Sau đó nữa, không biết xảy ra chuyện gì mà Tiểu Khấu Nhi đột nhiên đòi ly hôn, nhưng Vệ Thi chẳng những không thực hiện lời hứa lúc trước mà còn tự tung tự tác vào tài khoản của đối phương, kết hai người thành Tình Chắc Hơn Vàng, việc này đã gây ra một trận ồn ào ở Đại Sơn.

Trong cơn tức giận Tiểu Khấu Nhi lặn xuống giữa hồ Thệ Vấn logout, từ đó về sau không xuất hiện lại.

Còn Vệ Thi từ đó về sau đêm đêm canh giữ bên hồ câu cá, một mực câu suốt nửa năm, ở Đại Sơn thậm chí ở khắp các server, chuyện này đã trở thành một truyền thuyết rung động lòng người, cái tên Đế Thích đã trở thành danh từ cho chung tình, thậm chí đến cả hồ Thệ Vấn cũng trở thành thắng địa hẹn hò trong game.

Bây giờ, cái con người tập hợp của sự dở hơi ngu ngốc khờ khạo thiếu não, Tiểu Khấu Nhi, đang ngồi trước mặt cậu, tao nhã cao quý lãnh diễm thẳng thắn thân phận với cậu, Lăng Dương quả thực không thể tin vào lỗ tai mình.

“Thầy thật là Tiểu Khấu Nhi?”

“Ừ hử.”

“Là đồ đệ Tiểu Khấu Nhi thiếu não của em?”

Trên mặt Đường Tu Văn hiện ra một nụ cười không rõ ý nghĩa.

“Là Tiểu Khấu Nhi nói ‘ngộ là con giai’?”

“Chuyện đến bây giờ mà cậu vẫn còn hoài nghi giới tính của tôi?”

“Là Tiểu Khấu Nhi hỏi em có muốn mở webcam xem JJ của nó không?”

Đường Tu Văn nâng cao âm điệu, “Sao sư phụ muốn xem à?”

Lăng Dương theo bản năng nắm cái ly trước mặt ổn định cảm xúc, đưa lên miệng rồi mới phát hiện vừa nãy cậu đã nốc cạn trà sữa.

Đường Tu Văn búng tay cái tách, gọi cho cậu thêm một ly, Lăng Dương uống một hơi hết nửa ly mới trấn định được chút ít: “Vầy lớp trưởng biết không?”

Đường Tu Văn tao nhã lắc đầu, “Hắn là chưa biết.”

“Hắn là? Chưa?” Lăng Dương tuyệt vọng che kín mắt, vậy có nghĩa là sắp biết.

“Vậy ta đoán bây giờ con chọn nói thật thân phận với ta là bởi vì gặp phải rắc rối, cần vi sư trợ giúp.”

“Vậy quyết định của sư phụ là gì nào?”

“Ta còn chưa biết con gặp phải rắc rối gì.”

“Nó bắt đầu hoài nghi con.”

“Tam biệt.”

“Ngồi xuống!”

Lăng Dương vừa nhắc lên nửa cái mông đã bị ép ngồi xuống, “Được rồi, vậy nói cho vi sư, đồ nhi làm sao bị lộ dấu vết?”

“Không đúng,” Lăng Dương sửa lời, “Con trước tiên nói cho ta biết vì sao hồi xưa con đột nhiên đòi ly hôn?”

“À, cái đó hả,” Đường Tu Văn bâng quơ nói, “Khi ấy em trai con nghỉ phép, đến ký túc xá con chơi, kết quả bị nó bắt gặp ở trong game có người gọi con là bà xã, ngay lập tức dừng tài khoản của con cãi một trận với Đế Thích. Con nói con với thằng kia chẳng qua là chơi game thôi, nhưng nó vẫn có ý kiến, con thấy nó không thích nên ly luôn.”

Lăng Dương quả thực phải phát điên, “Chỉ vì đứa em trai mê anh hai của thầy không đồng ý chuyện nhỏ nhặt ấy nên thầy ly hôn?”

Đường Tu Văn gật đầu, “Không thì?”

“Vậy thái độ của thầy?”

“Con?” Đường Tu Văn nhún vai, “Ngay từ đầu cũng chỉ vì sư phụ nói muốn con giúp diễn kịch nên con mới đồng ý, chuyện này từ đầu tới đuôi không phải là giả à?”

“Nhưng về sau hai người rõ ràng thân lắm mà? Gần như mỗi ngày hẳn đều dẫn thầy đi làm cái này cái kia.”

Đường Tu Văn cười khẩy, “Là nó muốn dẫn tôi, đâu có liên quan gì tới tôi, hơn nữa, tôi còn chưa tính sổ vụ nó lén mở tài khoản của tôi kết hôn đâu, học kì trước chưa đánh rớt nó đã là khách sáo lắm rồi.”

Lăng Dương: “...”

“Vấn đề là, về sau hẳn câu cá suốt nửa năm vì thầy, chẳng lẽ thầy không cảm động chút nào sao?”

“Đấy chẳng qua do nó thích câu cá, hơn nữa, nó còn là học trò tôi, tôi chả có hứng thú gì với nó.”

Lăng Dương vui mừng nói, “Hóa ra thầy vẫn còn sư đức.”

“Sư đức là cái gì, có ăn được không? Tôi chỉ đơn giản không thích kiểu như nó, mặt đơ như cây cơ, tính thì như hũ nút.”

Lăng Dương: “...”

“Cho dù có tình yêu thầy trò thì cũng phải với kiểu người tôi thích nhất, tôi thích nhất kiểu dương quang có tính cách sáng sủa, tựa như...” Đường Tu Văn dài giọng, ngón trỏ ma xát cằm, híp mắt nhìn lom lom vào Lăng Dương.

Hoa cúc Lăng Dương căng thẳng.

“... em trai tôi.”

Lăng Dương thở phào một hơi, “Xin thầy về sau nói chuyện có thể đừng ngắt quãng lâu như vậy không.”

“Hội trưởng của Kiếm Tình tìm riêng tôi,” Đường Tu Văn đột nhiên chuyển đề tài, “Có phải cậu phơi bày thân phận với gã rồi không?”

“Tên biến thái kia tìm thầy? Em bị bức phải phơi bày, gã nói những gì với thầy?”

“Chỉ ám chỉ tôi rằng đã biết thân phận tôi, muốn tôi kèm chế một chút, nực cười, tôi cùng lắm thì lên acc của cậu giúp đánh tiểu phó bản vài lần thôi, thế mà cũng không cho?”

“... Người này quả nhiên che chở con,” Lăng Dương lẩm bẩm.

“Nhưng vấn đề chính yếu không phải ở gã mà là cậu.”

“Em?”

“Tôi ở server mới luôn một mực kín đáo, thành thành thật thật, cho tới giờ chưa gây ra chuyện gì. Ngược lại người làm sư phụ đây, thị phi cứ ào ạt hết vụ này đến vụ khác như không mất tiền, cách một ngày lại lên trang đầu của box bát quái một lần.”

Lăng Dương câm nín, đâu phải em cố ý, là do năng lực săn tin thị phi của quần chúng quá mạnh đấy chứ!

“Chuyện Hoa Mãn Lâu hôm qua, có người ghi hình lại, bao gồm cả câu nói sau cùng của cậu, nếu để người tinh mắt nhìn thấy, nhất định sẽ phát hiện ra vấn đề.”

“... Ừm, lớp trưởng chắc sẽ không đặc biệt đi xem mấy clip này đâu ha?”

“Cậu tốt nhất cầu nguyện nó đừng nhìn thấy, nếu không thì...”

Hoa cúc Lăng Dương lại căng thẳng.

“Cuối kỳ tôi và cậu cùng chết.”

Lăng Dương: “...”

“Được rồi,” Đường Tu Văn khoát tay, “Nhân thoại đã xong, tôi nói chuyện chính sự đây.”

“Phắc, lẽ nào này giờ không phải chuyện chính sự?!”

“Mấy hôm trước Vệ Thi vào máy tính của tôi chương trình học, kết quả không cẩn thận để nó phát hiện client game trong ổ cứng.”

“... Thầy bắt cần quá vậy!!!”

Đường Tu Văn căn bản không để ý tới lời rít gào của Lăng Dương, “Hồi trước nó có tài khoản của tôi, nhìn thấy IP đăng nhập của tôi trên website NPH, biết tôi thuộc Yên Đại, mỗi thứ Ba và thứ Sáu tôi có lớp ban đêm nên chắc chắn không login, bây giờ lại thấy được client game, cho nên, cậu hiểu chưa.”

“Em không hiểu!!!”

“Lúc ấy tôi bịa ra một lý do, nói đây là sinh viên đến ký túc xá tôi chơi, cóp vào máy tính.”

“Ha ha ha, thiệt buồn cười, thầy là băng sơn mỹ nhân nổi danh của viện văn, đứa nào không có mắt dám đến ký túc xá của thầy chơi game, nhất định nó với thầy có quan hệ không dám cho ai biết.”

Đường Tu Văn lại cười.

Lăng Dương ngây như phỗng.

Cậu đột nhiên kéo căng người, cả cơ thể như rơi vào trạng thái cảnh giác, một lát sau lại như mất hết sức lực tê liệt ngã xuống, nằm lăn ra bàn.

“Bây giờ đã hiểu?” Khóe miệng Đường Tu Văn nhếch thành một đường tà ác không gì sánh được.

Lăng Dương không nói câu nào, dùng đầu đập xuống bàn.

“Dù gì chuyện này cũng coi như xảy ra vì cậu, bây giờ tôi đang cho cậu cơ hội sửa chữa,” Đường Tu Văn chậm rãi uống hết trà sữa trước mặt, đứng dậy, “Lời đã nói xong, nếu không còn vấn đề gì thì cứ vậy đi, cùng tôi có quan hệ không thể cho ai biết, bạn • Lăng • Dương.”

Lăng Dương cầm phần nâng đầu dậy, “Hai ly trà sữa đã muốn bức em bán mình? Không được,” Cậu cao giọng, “Ông chủ thêm một ly đóng gói mang về!”

Lăng Dương xách trà sữa ỉu xiu xiu theo sau Đường Tu Văn ra cửa, vừa ra đã nghe thấy bên cạnh truyền đến một giọng nói, “Thầy, Lăng Dương.”

Lăng Dương nghe thấy giọng nói này thì cứng đờ cả người, một giây này cậu rốt cục hiểu cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp.

“Sao hai người lại đi cùng nhau?”

Vệ Thi chậm rãi đi tới.

Đường Tu Văn nhìn về phía Lăng Dương, Lăng Dương vội quay đầu đáp lời Vệ Thi, “Tôi tìm chủ nhiệm lớp thảo luận vấn đề vào Đảng.”

“Vào Đảng?”

Lăng Dương vỗ ngực, “Tại hạ gốc gác hoàn hảo, trong nhà ba đời hồng quân (hồng quân công nông Trung Quốc), vào Đảng là chuyện phải làm, danh ngạch này lớp trưởng ngân vụn lần đừng tranh với tui.”

Lăng Dương biết cái cớ này tuy hơi ngu xuẩn nhưng chung quy vẫn tốt hơn thừa nhận cậu và Đường Tu Văn là thứ quan hệ kia!

Vệ Thi nghi ngờ nhìn cậu, Lăng Dương vội vàng kéo tay áo Đường Tu Văn, “Thầy, em còn muốn thảo luận tỉ mỉ với thầy mấy chi tiết trong thư xin vào Đảng, nếu không ngại thì chúng ta vừa đi vừa bàn.”

Lăng Dương kéo Đường Tu Văn xoay người rời đi, không để ý tới người đằng sau nhìn bóng dáng hai người mà trong mắt tỏa ra ánh sáng mãnh liệt.

49. Chương 49

Sư tử ngủ say nay thức tỉnh

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương, sắp phát điên), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: xin giúp đỡ, làm sao thoát khỏi một người cố chấp

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Trời đông tuyết phủ trần trường lộn mèo 360 độ; lặn lộn xin giúp đỡ!

Người gửi tin: Lionking (Sư tử ngủ say), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: xin giúp đỡ, làm sao thoát khỏi một người cố chấp

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Cho người đó thứ họ muốn.

Có người không một tiếng động đẩy cửa phòng ngủ 737, trong phòng chỉ có mình anh Gấu, đang đi chiến trường vừa giết khí thế ngập trời vừa gào thét trên YY:

“Đến Cổ Đạo, Cổ Đạo bị người canh! Má, má, má, thông chết cái thằng viễn trình kia coi! Ông bị biến dê rồi cần giải trừ nhanh nhanh!”

Người tới yên lặng đứng sau lưng anh Gấu nhìn một hồi, bỗng mở miệng thăm thì, “Đại Gia Mày.”

“Đại gia mày!” Anh Gấu phản xạ có điều kiện mắng trở lại, qua vài giây mới thấy không đúng, tháo tai nghe nhìn ra sau, giật bắn người.

“Sao lớp trưởng qua đây? Đừng đứng, ngồi đi.”

“Đến quan tâm một chút cuộc sống sau giờ học của các bạn.”

“A ha ha, này có cái gì đáng xem đâu, chơi game thôi, đâu có trái kỷ luật hở?”

Vệ Thi lắc đầu, “Tôi không biết cậu cũng chơi game online đấy, hồi xưa cậu đâu có chơi?”

“Đúng vậy, gần đây mới bắt đầu, cũng hấp dẫn ghê.”

Vệ Thi ngồi xuống nhìn anh Gấu chơi một lúc, vẻ như lơ đãng mà hỏi, “Game này trông có vẻ quen mắt, có phải hồi xưa Lăng Dương cũng chơi trò này không?”

“Phải, hồi năm nhất nó chơi trò này miết.”

“Vậy... bây giờ còn chơi không?”

“Còn, nhưng tôi cũng vừa mới biết.”

“Nghĩa là sao?”

“Hồi xưa nó ở server cũ, tôi ở server mới, vốn cho rằng sẽ không bao giờ chung server, ai dè đâu nó chuyển server.”

“Lăng Dương chuyển server? Cậu ta qua Lâm Sơn?”

“Ừa? Lớp trưởng cũng biết chuyện này hả?”

Vệ Thi nhú mồm.

“Nói vậy hai người các cậu giờ đang chơi chung? Cậu ta còn dùng tên lúc trước không?”

“Lớp trưởng nhắc tôi mới nhớ, tôi hỏi nó, kết quả bị nó chuyển đề tài, chốc nữa phải thăm vấn thằng khi này ra nhẽ mới được.”

“Vậy sao cậu biết nó ở Lâm Sơn?”

“Ha, nói đến cái này thì đúng là trùng hợp.”

Anh Gấu kể hết từ đầu tới đuôi mọi chuyện xảy ra trong game tối qua cùng một màn ở ký túc xá hôm nay cho Vệ Thi, phải nói là kể đến mức nước miếng tứ tung, thao thao bất tuyệt, Vệ Thi thản nhiên nghe hết cả quá trình, yên lặng loại trừ những nhân tố vô dụng.

“Ý cậu là, cậu ở trong game ước chiến với người khác, thông báo địa chỉ thật bị Lăng Dương thấy được, với cá tính thích giúp vui của cậu ta cộng thêm địa chỉ vừa vặn là phòng ngủ của các cậu, Lăng Dương bèn chạy tới xem vui phải không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy cậu có nhớ lúc mình nói địa chỉ là ở kênh thể giới hay ở kênh trước mặt không?”

Anh Gấu ngẩn ra, “Cái này ai mà nhớ?”

“Cậu ngẫm nghĩ lại coi.”

Anh Gấu cẩn thận nhớ lại, “Lúc ấy tôi cãi lộn với thằng dở hơi kia tại kênh trước mặt, sau nó gào thét đòi PK người thật, sau nữa tôi trực tiếp đánh chữ đáp lời nó, hẳn là không có chuyển kênh... Đúng vậy, là ở kênh trước mặt.”

“Nói vậy Lăng Dương lúc ấy ở ngay tại hiện trường?”

“Chắc là... vậy.”

“Lúc ấy có những ai tại hiện trường?”

“Woa~ không phải chứ lớp trưởng, hiện trường có tới vài trăm con người, làm sao tôi nhớ hết được.”

“Cậu gắng nhớ lại đi, nhớ được cái nào hay cái đó.”

Anh Gấu lại nghĩ nghĩ, vỗ tay một cái, “Đúng rồi, khi ấy tôi sợ thằng khi kia nói cho ngon xong không dám tới, bèn cố ý chụp hình save lại, chờ tôi mở ra cho cậu xem.”

Mắt Vệ Thi sáng rực, kéo ghế lại gần máy tính.

“Để tôi xem, hình chụp save ở đây... A, là tấm này.” Anh Gấu mở tấm hình cần tìm, nhấp đúp phóng to lên.

Vệ Thi nhìn hết một lượt, quả nhiên trên tấm hình chỉ chút là người, mà đây mới chỉ chụp có một phần.

Vệ Thi cấp tốc nhìn lướt một lần tên của những người có mặt tại hiện trường.

” Hạ Đại Gia này chính là người ước chiến với cậu?”

“Ừ.”

“Có biết gã ở đâu không?”

“Nghe Lăng Dương bảo là rỗng phun lửa gì ấy của học viện thể thao?”

Vệ Thi chỉ vào một người trên màn hình, “Người này thuộc học viện thể thao à?”

Anh Gấu sát lại gần phân biệt, “Đúng vậy, người thuộc học viện thể thao trước cái tên đều có hai chữ Lạc Minh.”

“Vậy sao Hạ Đại Gia không có?”

“Này tôi không biết.”

Vệ Thi đứng lên vỗ vỗ vai anh Gấu, “Cám ơn cậu.”

“Không có gì, nhưng lớp trưởng hỏi thăm chuyện này làm chi?”

“Thỏa mãn chút lòng hiếu kỳ.”

Vệ Thi đi tới cửa, như sực nhớ ra điều gì, quay đầu lại hỏi:

“Cậu bảo hôm nay không đánh được là vì chủ nhiệm lớp đến đúng lúc?”

“Ừ, thiệt trùng hợp.”

“Ông có nói tới làm gì không?”

“Ủa? Không phải tra phòng ngủ bất ngờ hả? Chẳng lẽ không có tra phòng mấy cậu?”

“Đêm nay tôi không ở phòng ngủ.”

“Ồ... Nhưng nhắc tới thì người của học viện thể thao vừa đi thì ông cũng theo Lăng Dương xuống lầu luôn.”

Vệ Thi gật đầu, “Đã biết.”

Vệ Thi trở lại phòng ngủ, mở máy tính, bạn cùng phòng của cậu rửa mặt xong bụng chậu rửa mặt trở về.

“Lại chơi game nữa à? Mỗi ngày login câu cá thì có gì vui.”

Vệ Thi không đáp lời cậu ta, “Hơn sáu giờ tối nay cậu đang ở phòng ngủ?”

“Ừ, tớ thấy căn tin đông quá nên mua về ăn.”

“Sau đó cậu luôn ở đây? Không rời đi?”

“Không, tớ gom phim Mỹ suốt một tháng chờ đến hôm nay xem mà, cậu cũng biết mấy cái phim này hể xem là không dứt ra được, mãi đến khi này mới xem xong.”

“Hôm nay chủ nhiệm lớp đi tra phòng ngủ cậu có biết không?”

“Làm gì có? Tớ còn xem nóng máy đến mức đun nước được luôn đây này.”

“Cậu không gặp ông?”

“Ông căn bản đâu có tới phòng chúng ta.”

Vệ Thi nheo mắt lại.

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: bác Hạ.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: ?? Cậu là ai?

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: hôm nay bác qua Yên Đại đánh nhau với thằng thiếu năng kia?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: ừ, ông có đi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: kết quả?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: cậu hỏi cái này làm gì?

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: hiện ở bên ngoài ai cũng nói bác đánh không lại người ta, làm mất mặt học viện thể thao chúng ta.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: đậu má! Thằng chó nào nói!

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: nói chung là truyền ra từ bên Yên Đại.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: tao thông cả nhà chúng nó!

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: vậy đến cùng là sao?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: ông vừa mới bước vào cửa thì chủ nhiệm lớp của thằng đàn kia trùng hợp nói gót theo sau, còn hại ông bị thằng đàn đó lợi dụng!

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: cho nên mấy người không có đánh nhau?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: đánh ngay trước mặt chủ nhiệm lớp nó à? Ông đâu phải dân xã hội đen!

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: xem ra có người cố ý bịa đặt hàm oan bác.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: ông mà tra ra được thì nó chết với ông!

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: vậy bác nhớ kỹ lại xem tối nay có mặt những ai, chuyện này có thể do ai truyền ra?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: có mặt những ai? Để tôi nghĩ xem... Thằng thiếu năng, chủ nhiệm lớp của nó, tôi, cộng thêm Thích Phong.

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: chỉ có bốn người?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: a không đúng! Còn một đứa nữa! Đâu má tôi biết là ai rồi, thằng đó trước giờ luôn có thù với tôi, nhất định là nó!

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: cũng thuộc server chúng ta? Bác có biết tên là gì không?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: nói thừa! Cho dù nó có hóa ra tro tôi cũng nhận ra!

Lăng Dương nằm trên giường, ngẫm nghĩ sao cứ thấy không đúng chỗ nào, cứ cảm giác mình đã bỏ sót điều gì, rốt cuộc là không đúng ở đâu nhỉ?

Đang nghĩ bỗng cậu bật người dậy, “Ai da!”

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: Đại Gia Đại Gia Đại Gia Đại Gia!

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: Linh Đang Nhi sao vậy, kích động cái gì?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tôi đột nhiên nhớ ra tối nay cậu ước chiến với Đại Gia Mây, tình hình chiến đấu như nào rồi?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia:ờ, cô đừng gọi nó như vậy được không? Nghe thực khó chịu!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ai da, cái này không phải trọng điểm, nói tôi biết nói tôi biết, kết quả đánh nhau như nào rồi?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: cô hỏi cái này làm chi?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: người ta nhiều chuyện mà.

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: đừng nói nữa, đến nơi còn chưa kịp đánh nhau thì chủ nhiệm lớp bọn nó tới, đúng giờ bỏ mịa.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: sau đó thì?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: sau đó? Sau đó thì đi chứ sao, chẳng lẽ còn đánh ngay trước mặt thầy bọn nó?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: a, vậy à...

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: ghê tởm hơn, đối phương còn tung tin đồn khắp nơi, nói rằng tôi thua trận, tôi nghi bọn nó vốn đã thông đồng trước với chủ nhiệm lớp, không dám đánh nên chơi trò âm hiểm.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tung tin đồn??

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: nhất định lại cái thằng Lạc Minh Ảnh gì đấy, tốt nhất đừng để ông bắt được!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: (o) Lạc Minh Ảnh không phải trường chúng ta sao?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: không phải! Quý biết thằng đó mọc ra từ đâu!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: ý cậu là khi ấy hấn cũng ở hiện trường?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: ừ! Đúng là quái đản! Đi đâu cũng gặp nó, cái đồ âm hồn bất tán!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: ... có khi là duyên phận thì sao?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: duyên phận với nó? Phi! Nhưng kỳ thiệt đấy, hôm nay mấy người lũ lượt hỏi thăm thằng đó làm chi?

Tim Lãng Dương nặng trĩu.

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: mấy người??? Còn ai hỏi thăm chuyện Lạc Minh Ảnh nữa?

nói chuyện riêng Hạ Đại Gia: một người tên Lạc Minh Sư, xem dáng vẻ là trường chúng ta, nhưng tôi không quen.

Lãng Dương bùm miệng, tiêu rồi.

Trước mặt Vệ Thi bày một tờ giấy, trên đó viết một đẳng thức, Tiểu Linh Dương = Lạc Minh Ảnh.

Cậu ở trong game tìm thử cái tên Lạc Minh Ảnh, hiện ra một võ sĩ chưa mãn cấp, chưa vào bang hội, bản năng Vệ Thi cảm thấy, cái này không giống phong cách của Lãng Dương.

Tuy nói với nghề nào Lãng Dương cũng chơi qua, nhưng hứng thú nhất vẫn là nghề tể ti, nhất là tể ti hệ tự nhiên, cái này đã thành một dấu hiệu của Lãng Dương.

Vệ Thi mở diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, Lãng Dương là một con người không biết kín đáo là gì, cậu không chơi game thì thôi chứ đã chơi thì chỉ cần còn trong game một ngày, cậu nhất định không yên ổn được, điểm ấy Vệ Thi có thể bảo đảm.

Vệ Thi tìm thử Lạc Minh Ảnh trong diễn đàn, phát hiện cái tên này trong thời gian gần đây có tần suất xuất hiện rất cao, cùng đồng thời xuất hiện còn có bốn cái tên khác: Lạc Minh Phong, Hạ Đại Gia, Dạ Lang và Linh Đăng Nhi.

Cái tên Lạc Minh Phong, Vệ Thi biết, là Sevenwind trên BBS, sau khi mất tích Lãng Dương rất hay qua lại với hấn, Vệ Thi từng nhờ Bạch Lung điều tra hấn, kết quả Bạch Lung mất luôn tin tức.

Hạ Đại Gia là người ước chiến với anh Gấu, không thể nào là Lãng Dương.

Dạ Lang và Linh Đăng Nhi có vẻ như là một cặp vợ chồng, Vệ Thi lại quay vào game tra xét thử, hai người này một người chiến sĩ, một người tể ti, hai người đều thuộc cùng một bang hội, Kiếm Tình.

Vệ Thi tiếp tục ở trong diễn đàn tìm kiếm manh mối về Kiếm Tình và Linh Đăng Nhi, phát hiện vài chuyện cũ rất thú vị.

Một là acc Linh Đăng Nhi đã từng lừa tiền, biến mất một thời gian ngắn, sau đó tái xuất hiện nói rằng bản thân gặp tai nạn xe mất trí nhớ đồng thời bị hack acc, sau khi xuất hiện lần hai thì bắt đầu có thị phi với Lạc Minh Phong hội trưởng bang hội đối địch;

Hai là trong các server, Kiếm Tình là bang FD Hô Diên Giác, nhưng không có bất kỳ dấu pháp nào được truyền ra, trên diễn đàn quần chúng game thủ nghi ngờ họ sử dụng auto, thậm chí đến GM cũng ra mặt điều tra chuyện này, nhưng kết quả biểu hiện bọn họ không làm gì trái điều lệ game, về sau chuyện này bị bỏ qua một bên;

Ba là Linh Đăng Nhi là dân ngoại đạo tham gia đoàn khai hoang của Lạc Minh, đoàn này là đoàn đầu tiên ở Lâm Sơn qua cửa Giếng Trăng, cùng lúc ấy, cô ta còn cùng Lạc Minh Phong và Lạc Minh Tiểu Ca hợp thành đội 3V3 “Tiểu Phong Linh”;

Cuối cùng, ID Lạc Minh Ảnh từ trên trời rớt xuống, lại rất thân thiết với Dạ Lang chồng của Linh Đăng Nhi, đủ loại đoán mò ùn ùn xuất hiện.

Trong lúc tìm kiếm, Vệ Thi còn bắt gặp có người quay lại chuyện hôm qua làm thành một video clip, cậu mở ra xem đi xem lại mấy lần, phát hiện bắt đầu từ lúc thắng được một ván, thao tác của nhân vật Hoa

Mãn Lâu bỗng như biến thành một người khác, nhưng cả quá trình nhân vật này chưa từng logout, nói cách khác, nếu như có người đánh thay thì người này nhất định ở ngay bên cạnh Hoa Mãn Lâu.

Vệ Thi lại xem video clip lại từ đầu, lần này cậu tập trung chú ý vào khung chít chát, rốt cục đã tìm được thứ mình muốn.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: Tiểu Khẩu Nhi, hồi sinh!

Vệ Thi nhếch khóe miệng.

Cậu cầm bút, vẽ thêm một dấu bằng sau tên Lạc Minh Ảnh.

—— Tiểu Linh Dương = Lạc Minh Ảnh = Linh Đương Nhi

Còn Hoa Mãn Lâu, tám phần là đối tượng thuê chung với Lăng Dương, Vệ Thi nhớ ID BBS của người này là...

—— Hana = Hoa Mãn Lâu

Về phần người còn lại...

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: chào, xin hỏi là bang chủ Kiếm Tình phải không?

Mộ Dung vừa online đã nhận được một tin như vậy, cứ như người này đang đặc biệt online chờ anh. Tin tức về mỗi bang hội đều có thể tra được ở chỗ nhân viên quản lý bang hội, có phải bang chủ hay không chỉ cần nhìn là biết ngay, người này rõ ràng biết thân phận của anh, đây chẳng qua là lời mở đầu có lệ thôi.

Mộ Dung click tên của đối phương tra xét thử, là một acc nhỏ cấp một.

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: chuyện gì?

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: muốn mạo muội hỏi thăm anh một người.

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: ai?

nói chuyện riêng Lạc Minh Sư: đồ đệ của Linh Đương Nhi thuộc quý hội.

Mộ Dung nhìn chòng chọc màn hình trong chốc lát, không khỏi bật cười.

Bạn cùng phòng của anh thấy cảnh này, “Chuyện gì mà cười thần bí thế?”

Mộ Dung lười biếng đáp mà như không, “Sư tử ngủ say đã thức tỉnh.”

“Hả?”

Sáng hôm sau, bạn cùng phòng của Vệ Thi rời giường, nhìn thấy trên đất rớt một tờ giấy.

“Vệ Thi, cậu làm rớt phải không?” Cậu ta nhặt lên xem, “Cậu liệt kê công thức gì thế này, sao tôi chả hiểu gì sất?”

Trên đấy chỉ viết ba dòng chữ, dòng cuối cùng khoanh tròn bằng một vòng tròn bắt mắt, sự chú ý của người bạn cùng phòng bị hút thẳng vào đó.

—— Khẩu Nhi = Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng

Vệ Thi từ giường trên thò tay lấy lại tờ giấy, vò thành một cục quăng đi, “Hết xài rồi.”

50. Chương 50

Gió thổi trước cơn giông bão

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt? Mọi người đều có trách nhiệm phòng chống bệnh AIDS), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: ký túc xá có tình nguyện viên đến phát “áo mưa”

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Nói là tuyên truyền công ích nhân ngày thế giới phòng chống bệnh AIDS.

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương quan tâm công ích), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: ký túc xá có tình nguyện viên đến phát “áo mưa”

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Vậy mấy đứa không ở ký túc xá như bọn tôi làm sao lãnh?

Hôm nay Lăng Dương hiếm khi dậy sớm được một lần, thực tế là do tối qua cậu ngủ không ngon, từ khi biết Vệ Thi lên tìm Bạo Bạo Long thăm dò (một trong các) tài khoản của cậu thì cậu luôn có linh cảm bất tường.

“Thầy nói thử xem có khi nào hần đã tra ra chúng ta rồi không?” Lăng Dương nằm bò ra chiếc bàn trong ký túc xá của Đường Tu Văn than ngắn thở dài.

“Chỉ cần con đường có cậu đi qua, cây cỏ đều bị gặm trụi, muốn tìm hiểu nguồn gốc, không khó một chút nào.” Đường Tu Văn ung dung ngồi vắt chân trên một chiếc ghế khác, đầu gối đặt một quyển sách, nhưng hồi lâu vẫn chưa lật sang trang, chẳng biết trong lòng đang tính toán thứ gì.

“Ê, thầy cười trên nỗi đau của người khác như vậy làm chi, giữa hai ta là quan hệ môi hở răng lạnh đó!”

“Tôi thật sự hối hận có thứ quan hệ này với cậu,” Đường Tu Văn hừ lạnh, “Đúng là không sợ đối thủ như sư tử, chỉ sợ đồng đội như linh dương.”

Chuông di động của Đường Tu Văn vang lên, anh cầm lên xem thử, xì một tiếng.

“Bạn Vệ Thi, xin hỏi có chuyện gì?”

Lăng Dương vừa nghe thấy tên này thì lập tức ngồi nghiêm chỉnh, vênh tai lên nghe.

Chỉ thấy Đường Tu Văn nhíu mày, “Tôi không cần gấp, không cần cậu mất công đến đây một chuyến.”

Bên kia lại nói gì đấy, Đường Tu Văn lại cự tuyệt, “Cậu không cần qua đây, chỗ này của tôi không tiện... Cậu đang ở dưới lầu?”

Đường Tu Văn đóng bộp di động, mắt phượng híp lại, tựa hồ đang mưu tính thứ gì.

“Không phải chứ, lớp trưởng muốn qua đây?”

Đường Tu Văn chuyển tầm mắt lên người cậu, suy tư hai giây, “Cứ vậy đi.”

Anh đứng lên đi về phía Lăng Dương.

“Vậy gì?”

Đường Tu Văn đã đi đến trước mặt Lăng Dương, túm cậu khỏi ghế, “Cởi quần áo.”

“Gì?? Thầy muốn làm gì?” Lăng Dương mang vẻ mặt kinh hãi.

“Làm nó hết hi vọng.”

Đường Tu Văn vừa nói vừa cởi quần áo Lăng Dương, chuyện xảy ra thành linh, Lăng Dương không kịp phòng bị, đợi cậu thoát khỏi kinh hoàng tốt độ thì áo của mình đã bị Đường Tu Văn cởi sạch.

“Ê!!!!”

Hai tay Đường Tu Văn giữ chặt bả vai Lăng Dương, cười tà mị, tiến lại gần.

Đại não Lăng Dương tức thì đình công.

Đường Tu Văn chấm dứt một nụ hôn, cọ xát xương quai xanh của Lăng Dương, vừa lòng thưởng thức kiệt tác của mình, sau đó dùng sức đẩy cậu ngã lên giường.

“Nằm.”

Đoạn anh lại kéo thêm một cái chăn, “Đắp lên.”

Lăng Dương giống như người máy ngoan ngoãn làm theo từng bước, sau đó nhìn Đường Tu Văn xoay người sang chỗ khác cấp tốc cởi sạch quần áo trên người chỉ chừa một chiếc quần lót, chẳng hiểu sao đến lúc này rồi mà suy nghĩ trong đầu Lăng Dương vẫn còn là “Dáng đẹp thật...”

Đường Tu Văn giờ tay khoác một chiếc áo tắm, động tác tiêu sái y như đại hiệp trong phim hành động.

Anh cột dây bên hông, kéo lỏng vạt áo, bộ ngực nửa che vẫn như cũ lộ ra ngoài, Lăng Dương quả thực xem đến dần dần.

Đường Tu Văn nhặt quần áo rơi rụng trên mặt đất của hai người, rồi lại vứt từng món xuống đất, bắt đầu từ bên giường kéo dài ra tới cửa, lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Anh dùng chân đá tán loạn giày dép được xếp chỉnh tề ở cửa ra vào, tựa như hai người vừa bước vào đến giày cũng không kịp cởi đã khấn cấp quần lấy nhau.

Lăng Dương tuyệt vọng kéo chăn trùm kín đầu.

Đường Tu Văn tiếp tục đợi cho đến khi tiếng đập cửa ngày càng dồn dập lớn tiếng, bấy giờ mới mở cửa, ngực còn kịch liệt thở phập phồng, tựa như mới làm vận động kịch liệt nào đó.

Áo tắm trên người anh vừa nhìn đã nhận ra là lâm thời phủ thêm, để lộ ra một khoảng da thịt trắng nõn, chỗ nào đó trước ngực như ẩn như hiện, hô hấp có vẻ hơi dồn dập, trên mặt còn mang rõ thần sắc bất mãn khi nhu cầu bị gián đoạn.

Vệ Thi vẻ mặt vạn năm bất biến lại bị bộ dạng của Đường Tu Văn làm cho ngẩn ngơ trong thoáng chốc.

Đường Tu Văn chìa tay ra, “Đưa đồ đây, cậu có thể đi rồi.”

Vệ Thi nhìn với ra sau Đường Tu Văn, thấy cảnh tượng hỗn loạn bên trong, sắc mặt sa sầm.

“Nhìn đủ chưa?” Đường Tu Văn lạnh lùng hỏi.

“Ai ở trong?” Tầm mắt Vệ Thi cuối cùng dừng trên chiếc chăn phồng lên.

“Liên quan gì tới cậu?”

Vệ Thi đẩy Đường Tu Văn ra, đi vào trong phòng, Đường Tu Văn làm bộ muốn ngăn cản, “Cậu dám tự tiện xông vào ký túc xá giáo sư?”

Vệ Thi căn bản không để ý tới anh, đi thẳng vào trong, Đường Tu Văn không muốn có tiếp xúc tứ chi với Vệ Thi, chỉ làm ra vẻ rồi lui qua một bên, khoanh hai tay đứng dựa tường, chuẩn bị xem kịch vui.

Vệ Thi đi đến bên giường, lật chăn lên, Lăng Dương mặt vô tội giờ tay phải, “HI~ lớp trưởng, trùng hợp quá hén.”

Thân trên của Lăng Dương trần trụi, bởi vì chui kín trong chăn thiếu dưỡng khí nên sắc mặt có hơi phiếm hồng, gần chỗ xương quai xanh có một dấu hôn rõ rệt, không muốn chú ý tới cũng khó.

Vệ Thi xiết chặt nắm tay, Lăng Dương thăm kêu tiêu rồi, hồng lệ cậu ta muốn oánh mình.

Cũng may Vệ Thi chỉ yên lặng ngắm Lăng Dương chốc lát, không nói một câu đã xoay người rời đi.

Đường Tu Văn ngược lại chặn Vệ Thi ở cửa, “Thực ngại quá đã bị cậu thấy được,” Song trong giọng điệu của anh chẳng nghe thấy tí ngại ngùng nào, “Nhưng vì thân phận của tôi hơi đặc thù, có thể xin bạn Vệ Thi giữ bí mật giúp bọn tôi không?”

Vệ Thi lạnh lùng trừng Đường Tu Văn, hai người không tiếng động nhìn nhau, bên dưới bề mặt không một gợn sóng là mạch nước ngầm đang dần khởi động.

Vệ Thi rút cục cũng đi, Lăng Dương nằm trên giường nhìn trần nhà, cảm thán một câu phát ra từ phế phũ, “Em cứ tưởng mình là vai nam chính, náo loạn nửa ngày chỉ là vai nam phụ hi sinh...”

“Được làm vật hi sinh cho tôi là may mắn của cậu,” Đường Tu Văn vừa thoát khỏi một cục phiền rõ rệt, đến ngữ điệu cũng thoải mái hơn.

“A ~ em không thể chấp nhận đồ đệ thân yêu của mình biến thành cái dạng này! Thầy trả Tiểu Khẩu Nhi lại cho em!!” Lăng Dương phẫn nộ kêu lên.

Đường Tu Văn cúi đầu, khi ngẩng đầu lên cả con người đã thay bằng một biểu tình khác, “Sư phụ ~ có phải giường của người ta rất thơm rất mềm không? Nếu sư phụ còn chưa nằm đủ thì chi bằng chúng ta làm chuyện khác hen ~()~?”

Lăng Dương bật người dậy bắt đầu mặc quần áo.

Ra khỏi ký túc xá giáo sư, Lăng Dương bị không khí lạnh lẽo bên ngoài làm cho rùng mình, không tìm được phải kéo chặt áo khoác.

A, bất tri bất giác đã là tháng mười hai, đã năm tháng từ lần đầu tiên gặp Dạ Lang trong game. Năm tháng nay Lăng Dương phân liệt ra đủ loại thân phận tiếp xúc cùng Dạ Lang, bây giờ cậu tin tưởng Diệp Lăng không hoàn toàn thờ ơ với cậu, cũng nên là lúc phơi bày chân tướng rồi, đối phương có tức giận cũng được chứ cứ tiếp tục phân liệt tinh thần như này thì chỉ sợ cậu phải hỏng mất.

Đi được nửa đường, một người cầm một tá truyền đơn cản Lăng Dương lại.

“Chào bạn, hôm nay là ngày thế giới phòng chống bệnh AIDS (1/12), mời xem thử truyền đơn của bọn mình, mỗi người đều có trách nhiệm quan tâm phòng chống bệnh AIDS.”

Lăng Dương nhận lấy, “Đúng vậy đúng vậy, mình quan tâm mấy chuyện công ích nhất đấy.”

Đối phương nghe xong rất phấn chấn, lại vội vàng lấy một tá đồ kỷ niệm trong túi ra, “Đây là đồ kỷ niệm bọn mình phân phát, vốn mỗi người một cái nhưng cậu đã quan tâm công ích như vậy nên cho cậu mấy cái luôn.”

Lăng Dương dở khóc dở cười tiếp nhận một tá bao cao su, nghĩ bụng không biết thận của anh Lăng có tốt không nhỉ, nhiều như này phải dùng tới khi nào, cũng không biết thứ này có hạn sử dụng không nữa.

Khi Lăng Dương về đến nhà, không ngờ Diệp Lăng đã có mặt.

Diệp Lăng không biết vì sao nguyên ngày hôm qua không thấy Lăng Dương, hôm nay ma xui quỷ khiến lại qua đây, đến lý do cũng chưa kịp nghĩ ra, ai dè Lăng Dương thích ngủ nướng không có giờ học buổi sáng lại đã ra ngoài từ sáng sớm.

Kể từ khi Từ Hiền biết được chân tướng Lăng Dương là Linh Đang Nhi, khi gặp lại Diệp Lăng tự dưng có chút chột dạ, vừa mở cửa cho hắn xong liền mượn cớ có giờ học mà chuồn mất, mình Diệp Lăng ngồi đợi một hồi đang muốn rời đi thì đối phương đã mở cửa trở về, cũng may khi Lăng Dương nhìn thấy Diệp Lăng tâm trạng đang vui, nên cũng không hỏi vì sao hắn qua đây.

“Hôm nay sao dậy sớm vậy?” Diệp Lăng hỏi.

“À, có chút việc, đi một chuyến đến ký túc xá chủ nhiệm lớp.” Lăng Dương vừa cởi áo khoác vừa trả lời hắn, không để ý có thứ gì rơi ra từ túi áo khoác.

Lăng Dương không chú ý, Diệp Lăng giúp cậu nhặt lên, sau khi nhận ra đây là thứ gì thì sắc mặt Diệp Lăng biến đổi.

“A, cái đó,” Lăng Dương bây giờ mới ý thức bản thân rốt thứ gì, “Đây là tình nguyện viên phân phát trên đường, chẳng phải hôm nay là ngày thế giới phòng chống bệnh AIDS gì đấy sao.”

“Phát một tá?” Diệp Lăng rõ ràng không tin.

Lăng Dương cứng họng, “... Tôi quan tâm công ích mà.”

“A đúng rồi, anh xem còn có truyền đơn này,” Lăng Dương vội vội vàng vàng lục lọi tìm truyền đơn trong túi, lục lọi nửa ngày nhưng vẫn lục không ra, chết rồi, không phải là nửa đường bị rút rồi chứ.

Diệp Lăng yên lặng đưa “áo mưa” cho Lăng Dương đang luống cuống tay chân, miệng đối phương còn đang không ngừng giải thích, “Tôi không có xạo anh, thực sự là trên đường phân phát mà, ai da cái đồ chết tiệt rút đi đâu rồi.”

Tay Diệp Lăng đột nhiên giơ lên, dừng trên cổ Lăng Dương, Lăng Dương bị động tác đột ngột của hắn làm cho mờ mịt, dừng luôn cả việc tìm kiếm, kinh ngạc nhìn đối phương.

Ngón cái của Diệp Lăng sờ lên xương quai xanh của Lăng Dương, “Đây là gì?”

Trong lòng Lăng Dương cả kinh, theo bản năng muốn bịa chuyện cho qua, “Muỗi, muỗi cắn.”

“Bây giờ là tháng mười hai.” Giọng của Diệp Lăng còn lạnh hơn cả nhiệt độ ngoài trời.

Lăng Dương ngây người, vừa nãy có một khắc cậu dường như thấy đối phương bị Dạ Lang bám thân.

“Không phải, cái này thực sự không phải như anh nghĩ, này, cái này...” Lăng Dương sầu sảo, đầu thế nào nói đây là do bị Tiểu Khẩu Nhi cường hôn.

Diệp Lăng nhìn thấy dáng vẻ bối rối của Lăng Dương, lại hồi tưởng sáng nay khi nhìn thấy Từ Hiền đối phương thoáng có vẻ mất tự nhiên, rốt cục nhận ra một vấn đề, Lăng Dương có lẽ không phải ra ngoài từ sớm, mà căn bản là trắng đêm không về.

Tự dưng hắn thấy bức dọc kì lạ, hắn thấy nếu cứ tiếp tục ở đây có khi sẽ không khống chế được cảm xúc, vòng qua Lăng Dương đi ra ngoài, đập mạnh cánh cửa sau lưng.

Lăng Dương trợn mắt há mồm đứng tại chỗ, này căn bản là tái diễn lại cảnh tượng sáng nay, chẳng qua vị trí của cậu chuyển dời từ trên giường xuống mặt đất... Nhưng vô luận ở đâu cậu cũng là đứa bị kịch nhất vô tị nhất có biết không!

Còn nữa, phản ứng vừa nãy của Diệp Lăng chẳng lẽ là đang ghen?

Không đúng, vấn đề lớn nhất bây giờ là... anh ta hoàn toàn hiểu nhầm rồi!!!

※

“Diệp Lăng, ờ, Diệp Lăng!” Bạn cùng tổ giật mạnh tay Diệp Lăng ra, nhưng vẫn chậm một bước, Diệp Lăng bỗng thấy tay trái truyền đến một cơn đau.

“Ông không sao chứ Diệp Lăng, hàn mạch điện mà cũng dám thất thần?”

Diệp Lăng cúi đầu nhìn hõ khẩu (phần giữa ngón cái và ngón trỏ) tay trái, đã có một vết phỏng rõ ràng, có dấu hiệu sắp phồng rộp.

Người bạn học cầm bản thành phẩm của Diệp Lăng kiểm tra, “Chắc, phụ tùng ở đây bị hàn hỏng rồi, radio này của ông sợ là không thu sóng được.”

Cả ngày nay Diệp Lăng đều ráng đè nén một ngọn lửa vô danh, giờ phút này gác bỏ hàn lên trên giá, đứng dậy muốn rời đi.

“Diệp Lăng ông đi đâu?”

“Không hàn nữa.”

“Woa không phải chứ, thực tập điện công mà cũng dám trốn? Vậy ông làm sao giao bài tập?”

Mộ Dung đi ăn điểm tâm lúc hai giờ chiều, ra khỏi phố ăn vặt vừa vặn đụng phải Diệp Lăng đang áp suất thấp.

“Yô, lại có ai trêu chọc MT nhà anh nổi giận rồi, em xem khí tràng của mình này, phạm vi trăm dặm không còn vật nào sống.” Mộ Dung chòng ghẹo.

Diệp Lăng hôm nay không có tâm tư rào đón với bất kì ai, bây giờ hắn chỉ muốn về phòng ngủ mở game đi chiến trường giết người xả cơn tức.

Gia huấn nhà họ Diệp là làm người khiêm tốn, làm việc kiên định, cho tới giờ, ngoài đời hắn che giấu tính cách của mình rất tốt, chỉ có ở trên mạng mới không kiêng nể gì khôi phục bản tính.

Khi tiếp xúc với Lăng Dương, Diệp Lăng lại phát huy phần kiên nhẫn trong tính cách của mình đến mức tối đa, không một câu phản nản cùng đối phương làm phục hồi PTSD (post-traumatic stress disorder: rối loạn stress hậu sang chấn), đến cả chính hắn cũng cho rằng tính tình của mình đang biến tốt.

Nhưng bắt đầu từ lúc nhìn thấy cảnh sáng nay ở nhà Lăng Dương, hắn mãi một mực quanh quẩn ở bờ rìa mắt không chế, nếu khi ấy còn ở lại, hắn không biết mình sẽ làm ra chuyện gì tổn thương đối phương.

Mộ Dung thấy bộ dáng này của Diệp Lăng, trong lòng đã đoán được bảy tám phần, quặp lấy cổ đối phương tiến về phía trước, “A la a la, có phải nhóc bạn trai của em lại chọc giận em không? Hãy, anh rõ ràng đã nhắc nó rồi, thằng này đúng là không có trí nhớ.”

Diệp Lăng phát hiện chỗ đáng ngờ trong lời của đối phương, “Anh nhắc cậu ta? Nghĩa là sao?” Diệp Lăng hoàn toàn không nhận ra bản thân đã tự động thay thế Lăng Dương vào chỗ nhóc bạn trai trong lời Mộ Dung.

Mộ Dung mang vẻ mặt bí hiểm, “Xem ra nó còn chưa nói thẳng với em.”

“Nói thẳng cái gì?”

“Nói thẳng nó thích em.”

Diệp Lăng giật mình, “Thật?”

“Đương nhiên, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, anh mày liếc một cái là ra, mày không nhìn thấy chân diện mục Lư Sơn là vì thân đang ở trong núi.”

Sắc mặt Diệp Lăng hòa hoãn hơn được ít.

“Nhưng anh đoán...” Mộ Dung bật mí he hé.

“Anh đoán cái gì?” Diệp Lăng thấy Mộ Dung mãi không nói, nhịn không được truy hỏi.

“Nó không nói với em lý do là vì trong lòng nó còn băn khoăn.”

“Băn khoăn cái gì?”

Bàn tay còn quặp trên cổ Diệp Lăng vỗ mạnh lên vai hắn, “Cái này phải chính em suy nghĩ, còn nữa, lúc cần thiết, em phải chủ động một chút, đừng quên em là sói, nó là dê, em phải cấp dê về hang chứ đừng để dê dắt mũi mũi.”

Mộ Dung thấy Diệp Lăng vẫn còn vẻ hoang mang, bèn đề nghị, “Bang chúng ta cũng đã lâu không tụ họp, ngày mốt thứ Bảy, chỉ bằng anh ra quán cơm đặt một phòng, gọi luôn cả nhóc bạn trai của em, mọi người cùng ăn bữa cơm, thế nào?”

Diệp Lăng chần chờ, đoạn gật đầu.

※

Bạch Lung và Từ Hiền hẹn nhau ba giờ chiều gặp mặt, sân trường Yên Đại rộng như vậy, Bạch Lung lại bất ngờ gặp phải Vệ Thi.

Trong thời gian Lăng Dương còn chơi trò mắt tích, Vệ Thi bị Đường Tu Văn sung quân sang Tây bộ, Vệ Thi đã chủ động ở trên mạng tìm đến Bạch Lung, Bạch Lung chấp nhận đề nghị của đối phương, cùng Vệ Thi hợp tác truy tra tung tích của Lăng Dương.

Nhưng mà sau khi tìm được Lăng Dương, theo yêu cầu của Lăng Dương lại cắt đứt lui tới với Vệ Thi, ngậm miệng không hỏi phương hướng của đồ đệ Lăng Dương, trong chuyện này, Bạch Lung tự biết có lỗi, chàm mặt lần hai khó tránh khỏi xấu hổ.

Trái lại Vệ Thi vẫn chủ động chào hỏi Bạch Lung, chuyện cho gã leo cây hồi xưa cứ như chưa từng phát sinh, Bạch Lung không khỏi sinh nghi trong lòng.

Vệ Thi nói chuyện trước nay không quanh co lòng vòng, chào hỏi xong sẽ trực tiếp chuyển đề tài sang Lăng Dương.

Đêm qua Vệ Thi cùng Mộ Dung mật đàm mãi đến khi tắt đèn, những chuyện bang chủ bang Kiếm Tình biết còn nhiều hơn cậu tướng, hai người có chung một cách nhìn ở vài quan điểm nhất định. Sau khi nói ra những tình báo Vệ Thi muốn, Mộ Dung còn chủ động tiết lộ cho cậu không ít chuyện về “tam giác tình yêu” của Lăng Dương, Vệ Thi là một người thông minh, đối với loại tình báo này dĩ nhiên sẽ không chỉ coi nó như chuyện bất quá.

“Nghe nói Lăng Dương gần đây lại tìm trai thẳng? Cậu không sợ nó giẫm lên vết xe đổ ư?”

Bạch Lung không thể tưởng được đối phương lại hỏi trực tiếp đến thế, đành nói, “Có lẽ hẳn không thẳng như tưởng tượng đâu.”

“Lần trước cậu cũng nghĩ vậy, kết quả thế nào cậu cũng thấy đấy,” Vệ Thi nói không chút lưu tình, “Có một chuyện không biết cậu biết chưa.”

“Chuyện gì?”

Vệ Thi tiến lên một bước, “Theo một nguồn tin đáng tin cậy, trai thẳng Lăng Dương nhìn trúng lần này,” Vệ Thi tận lực hạ thấp âm lượng, thông thả nói từng chữ, “Cũng, có, bà, xã.”

Vệ Thi vừa lòng nhìn đồng tử của đối phương co chặt lại, biết mục đích của mình đã đạt được, không thêm để ý tới phản ứng của Bạch Lung, cười lạnh một tiếng rồi đi.

Tiểu Linh Dương à Tiểu Linh Dương, dám lừa gạt tôi lâu như vậy, còn nhúng chàm người của tôi, bây giờ cũng đến phiên cậu gieo gió gặt bão đi.

Một mình Bạch Lung đứng tại chỗ nửa ngày, lấy di động gọi cho Từ Hiền.

“Anh tạm thời có chút việc, hôm nay không qua được.”

※

Lần trước Lăng Dương rơi xuống nước, Bạch Lung từng cùng Từ Hiền đến phòng ngủ của Diệp Lãng một lần nên nhớ rõ địa chỉ của hắn, hôm nay lần thứ hai đến thăm, trong phòng chỉ có mình Diệp Lãng đang ngồi bên bàn tràm tư.

Diệp Lãng thấy Bạch Lung cũng rất bất ngờ, “Sao cậu đến đây?”

“Tôi có chuyện muốn hỏi cậu,” Về mặt Bạch Lung nghiêm túc, Diệp Lãng gặp qua Bạch Lung vài lần, đối phương đều mang dáng phong nhã bất cần đời, rất ít khi lộ ra vẻ như này, Diệp Lãng chỉ từng thấy biểu tình như vậy một lần, chính là ở nhà bơi lội khi Từ Hiền nhắc đến bàn tay của Lăng Dương.

“Chuyện về Tiểu Hiền?”

Bạch Lung chậm rãi lắc đầu, “Là chuyện về Lăng Dương.”

Diệp Lãng dùng ánh mắt hỏi đối phương.

“Tôi biết, tôi là người ngoại, không tiện nhúng tay vào việc riêng của hai người, nhưng có một việc tôi cần phải hỏi rõ.” Bạch Lung nghiêm túc, “Cậu có bà xã rồi phải không?”

Diệp Lãng ngẩn ra, câu hỏi này, nói có cũng không đúng, nói không cũng không đúng, đây căn bản là một chuyện không thể nói rõ ràng.

Bạch Lung thấy hắn không nói lời nào, coi như hắn cam chịu.

“Nếu quả thật như vậy, tôi khuyên cậu tốt nhất cách xa Lăng Dương một chút.” Ngữ khí của Bạch Lung đã mang theo vài phần uy hiếp, từ nhỏ đến lớn cậu được nuôi dạy giữa bộ đội, lại là sinh viên trường quân đội, vào thời điểm uy hiếp một người, xác thực có thể khiến đối phương cảm nhận được sát khí.

“Cậu có ý gì?” Diệp Lãng bị đối phương kích phát ra bản năng hiếu chiến của giống đực.

“Lăng Dương thích cậu.” Bạch Lung chẳng thèm che giấu.

Diệp Lãng thộn mặt, đây đã là lần thứ hai trong ngày hắn nghe được câu “tổ tình” này từ miệng người khác.

“Nhưng nó không thể nói với cậu, bởi vì nó có bản khoản.”

— Mộ Dung: nó không nói với em lý do là vì trong lòng nó còn bản khoản.

Diệp Lăng động tâm.

“Lăng Dương từng thích một đứa trai thẳng, đối phương có bạn gái, nhưng đối xử với nó rất tốt, thậm chí vượt qua cả giới hạn bạn bè. Lăng Dương cho rằng đối phương cũng có ý với mình, bèn chạy tới bày tỏ với người kia, kết quả thua rất thê thảm.”

“Tuy tôi không cho là như vậy, nhưng Lăng Dương luôn nghĩ rằng mình là người thứ ba, vậy nên dù chịu uất ức nó cũng bấm bụng cam chịu, đến chân tướng sự việc cũng không dám cho đối phương biết. Lăng Dương là một người nói dối rất nhiều, đúng vậy, nhưng mỗi lời nói dối của nó không phải vì trốn tránh thì là vì xuất phát từ lòng tốt, dù bản thân có bị hiểu nhầm cũng không muốn tổn thương người khác.”

“Lá gan của Lăng Dương rất nhỏ, từng bị thương một lần ở biển, từ đấy về sau không bao giờ dám xuống nước. Nhưng dũng khí của nó rất lớn, vì bạn bè, nó có thể hi sinh giấc mơ cả đời của mình.”

“Cậu hiểu ý tôi chưa? Lăng Dương đã từng vấp té một lần tại loại người như cậu, nó đơn giản không dám thử lần thứ hai, còn tôi,” Bạch Lung gần từng tiếng một, “Cũng tuyệt đối, tuyệt đối không cho phép loại chuyện này xảy ra lần nữa!”

51. Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Giếng Trăng thiên nữ ly hôn

20:00 thứ năm ngày 1 tháng 12

thủ lĩnh đoàn đội Mạc Thương Tâm: đây là CD thứ 9 kể từ khi chúng ta khai hoang Giếng Trăng, chỉ mỗi con BOSS cuối cùng này thôi đã kẹt 3 lần CD, đêm nay mọi người cố gắng lên, tranh thủ đập chết nó!

BOSS cuối cùng của Giếng Trăng tên Lý Yên La, người chơi cho nó biệt danh là Diêm Vương, còn gian phòng của nó là Diêm La Điện.

Diêm La Điện rất xứng với cái tên của mình, có đi mà không về, đã có biết bao nhiêu đoàn đội bị đánh đến chết đi sống lại trong đây, ngay cả Lạc Minh có thực lực, khi ấy cũng nằm CD hai lần mới xong.

Mặc dù có hướng dẫn hoàn mỹ do Lăng Dương chỉnh lý, nhưng bị kẹt tại Lý Yên La không phải do chiến thuật, cũng không phải do xe tăng hoặc trị liệu, mà là DPS. Lý Yên La có thời hạn đánh chết trong vòng 15 phút, nếu qua 15 phút còn chưa chết, nó sẽ tiến vào trạng thái cuồng bạo, tấn công bình thường 20000+, phòng chiến nào cũng sẽ bị giết ngay tắp lự.

Đối mặt Lý Yên La, áp lực và tiêu phí của DPS đều rất lớn, trước mỗi lần chiến đấu, các loại thực vật thuốc thang được vung ra như rác, trong quá trình chiến đấu vừa giống trống vừa khua chiêng, hận không thể sử xuất mảnh khóc toàn thân, chỉ để nâng cao trị số của mình một tí.

Kiểm Tình đã trải qua ba lần CD Lý Yên La, đã có thể bảo trì trước khi nó cuồng bạo ép lượng máu của nó xuống dưới 10%, thành tích tốt nhất là 4%, nhưng mấy chục vạn máu sót lại này không làm sao đột phá được.

Trừ Kiểm Tình, Lâm Sơn còn bốn bang hội bị mắc kẹt ở chỗ Lý Yên La, tiến độ của các bang đều xấp xỉ nhau.

Đoàn khai hoang của Kiểm Tình 7 giờ 30 tổ đội, 8 giờ đứng vào phó bản, bởi vì hai ngày trước đã dọn sạch quái con trên đường nên chỉ tốn hơn mười phút đã đến trước cửa Diêm La Điện.

Mạc Thương Tâm theo lệ nói những việc cần chú ý, quần chúng chỉnh trang BUFF, sau khi tất cả vào chỗ, Dạ Lang xung kích tiến lên khai quái, trị liệu Linh Đương Nhi theo sát phía sau, tiếp theo đại đội tấn tốc bao vây, tìm đúng vị trí của mình ai làm việc nấy, gọn gàng rành mạch bắt đầu bằm.

Mười lăm phút sau, lượng máu của BOSS bị đánh đến 6%, tiến vào cuồng bạo.

Mọi người đã quen với tình huống này, cấp tốc hồi phục chỉnh trang lại xông lên tiếp, tuần hoàn như vậy vài lần, rốt cục có tiến triển mang tính đột phá, 5%, 4%, 3%... Plug-in phó bản của Mạc Thương Tâm bắt đầu tự động đếm ngược lượng máu của BOSS, dòng chữ đỏ tươi xuất hiện góc phía trên màn hình, dựa theo âm thanh cảnh báo hưng phấn, tinh thần mỗi người đều rung lên.

2%, thần kinh ai nấy kéo căng đến không thể căng hơn, cho dù biết rõ có sự tồn tại của CD, các DPS vẫn điên cuồng nhấn bàn phím, chỉ sợ bỏ lỡ 0.01 giây của kỹ năng. Trị liệu cũng tận lực gia nhập chiến đấu, tế ti thú ảo Hoa Mãn Lâu nổi danh phụ trợ sử dụng chiêu số chung cực nhân thú hợp nhất, hợp làm một với tinh tinh, phát ra tiếng gầm giận dữ. Nháy mắt đã thấy thể tích của Hoa Mãn Lâu nở gấp đôi, toàn thân biến thành đỏ bừng, tốc độ công kích thi pháp cùng tăng gấp đôi, tựa như sử dụng bánh răng gia tốc.

thủ lĩnh đoàn đội Mạc Thương Tâm: [tự động thông báo lượng máu BOSS] 1%

Dạ Lang mở lá chắn, ba lá chắn bạc sáng chói lóa xoay quanh hắn, đây đã là phòng tuyến sau cùng của phòng chiến.

NPC Lý Yên La: quá buồn cười, đây là thực lực của các người sao? Ta không rảnh cùng các người chơi tiếp...

Lăng Dương thầm kêu không ổn, đây là lời thoại khi Lý Yên La tiến vào trạng thái cuồng bạo, 1%, sao có thể dứt tại đây, cậu nhìn chằm chằm icon kỹ năng dưới góc phải, đột nhiên động linh cơ.

Một giây sau, cây máu rõ ràng còn 80% của Linh Đương Nhi nháy mắt trống không, avatar trong đội hiển thị thành trạng thái linh hồn, các thành viên còn chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì thì đã thấy một vong hồn bay ra khỏi thi thể Linh Đương Nhi, phút chốc bay tới phía trên Dạ Lang, vươn hai tay, dịu dàng vô hạn ôm lấy đầu đối phương, tựa như đang bảo hộ trân bảo quý giá nhất trên đời.

Đồng thời, quanh thân Dạ Lang lóe lên hào quang kim châm màu vàng, tiến vào trạng thái vô địch, công kích hậu cuồng bạo của Lý Yên La đánh vào người hắn, không ngừng nảy ra hai chữ miễn dịch.

đoàn đội Linh Đương Nhi: DPS toàn bộ khai hỏa!!!

Các đoàn viên nhìn thấy những lời này như uống thuốc lắc, BUFF Nhất Cổ Tác Khí phủ lên đầu mỗi người, 1% cuối cùng vừa như một trận đấu cuối thế kỷ vừa như một pha chiếu lại siêu chậm, ai nấy đều khô khốc miệng lưỡi, bàn tay ra mồ hôi, động tác ngón tay như muốn ấn lủng bàn phím.

60 giây sau cùng dài đằng đẳng như 60 phút, 60 giờ, rốt cục, Lý Yên La gào lên một tiếng, ngã xuống bằng POSE mặt chằm đất vô cùng oai phong.

Lý Yên La ngã xuống, đồng thời, hồn phách của Linh Đương Nhi ngửa đầu nhắm mắt, ngàn vạn không nở mà bay lên trời, trong suốt dần, cuối cùng biến thành vô số bong bóng, nhạt nhòa vào không khí của Diêm La Điện, rốt cuộc biến mất không còn dấu vết.

Trong kỹ năng vợ chồng, kỹ năng chung cực của nhà gái:

—— Thiên Nữ U Hồn: sau khi chết nhân vật hóa hồn, trong 60 giây thừa nhận tất cả thương tổn giúp đối phương, giới hạn nhân vật nữ sử dụng.

Đây là lần đầu tiên Lăng Dương điều khiển Linh Đương Nhi, vì Dạ Lang sử dụng kỹ năng xả thân này...

Cũng là lần sau cuối!

25 cá nhân yên tĩnh suốt một phút đồng hồ.

Đột nhiên trong YY truyền ra một trận hoan hô, sau đó là trận thứ hai, thứ ba... Tất cả mọi người đều sôi trào, toàn YY cùng kênh nói chuyện phiếm đều bị cảm xúc hưng phấn khổng lồ của đoàn viên chiếm lĩnh, reo hò vì thắng lợi không dễ dàng.

Dạ Lang quỳ một gối, kiểm tra thi thể Lý Yên La, có ba món đồ vật rơi ra, một tấm khiên của chiến sĩ, dựa theo chế độ MT CL, trang bị phòng chiến luôn ưu tiên MT lấy, hắn tự động thu vào ba lô. (CL: chế độ ưu tiên trang bị cho những người đóng vai trò chính trong đoàn)

Một cây loan cung cực phẩm, ba cung thủ trong đoàn hô to anh Lang mát tay, bắt đầu theo thứ tự ra điểm.
(đấu giá nhau để mua)

Cuối cùng là một vật trang sức của tể ti, [nước mắt Lý Yên La], trong tình hình không thông tri bất kỳ người nào, vật trang sức rơi vào ba lô của Linh Đàng Nhi, Lăng Dương nhìn thấy tin tức thu nhập thì sướng sốt.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ???

Dạ Lang không trả lời cậu, ngược lại đánh chữ trong kênh đoàn đội.

đoàn đội Dạ Lang: Mạc Mạc, trừ DKP của tôi.

Linh Đàng Nhi bởi vì về sau mới gia nhập khai hoang của Kiếm Tình nên không có điểm nào, còn Dạ Lang thì thâm hại hơn, từ xưa đến nay, chưa từng có MT nào có DKP dương, cho nên mới có chế độ bảo hộ trang bị cho MT. (DKP đc chia dựa trên việc đánh boss, ai đánh nhiều điểm nhiều, đánh ít điểm ít, vai trò của tank là làm bia nên dĩ nhiên không có đánh = không điểm)

Nhưng, dù Dạ Lang là MT thì làm như vậy cũng nghiêm trọng vi phạm quy định phân phối DKP, chưa hỏi ý kiến của các tể ti khác đã đưa trang bị cấp X cho vợ mình, cái này không khác gì NINJA, có đoàn đội thậm chí vì xảy ra tình huống như vậy mà làm thành viên trong bang rút lui trên diện rộng, bang hội bị ép giải tán.

Lăng Dương hoàn toàn không hiểu cách làm của Diệp Lăng, hẳn luôn là người chí công vô tư, điểm này từ lần trước Từ Hiền kể chuyện đã có thể thấy được phần nào, sao lại làm ra chuyện thị phi như này?

Nhưng thứ càng ngoài dự kiến của cậu là không có ai ra ý kiến phản đối, Hoa Mãn Lâu chạy tới hỏi sinh Linh Đàng Nhi, hai tể ti còn lại ở trên kênh đoàn đội đánh chữ chúc mừng cậu.

Dạ Lang chạy đến trước mặt hai tể ti kia không biết nói những gì với đối phương mà sau đó hai người kia đều chạy mất, Lăng Dương đang ù ù cạc cạc thì Từ Hiền mặt qua.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: A Lăng đề xuất bồi thường kinh tế với mấy đứa bọn tớ.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hả?

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: hẳn nói công lao cậu lớn, cho nên ưu tiên phân phối cho cậu, nhưng bởi vì như vậy không hợp quy củ nên sẽ chuyển đổi DKP thành tiền xong lại thêm gấp đôi bồi thường cho bọn tớ.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ...

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: nhưng tớ đời nào lấy, hai em gái kia cũng có vẻ không cần.

Lăng Dương ấn B mở ba lô, nhìn icon hình giọt lệ [nước mắt Lý Yên La] mà có chút cảm động.

Nghĩ cậu vẫn PM riêng cho hai cô gái kia bày tỏ cảm tạ, hai người đều trầm miệng một lời nói không có chi.

“Bác Lang đã nói với bọn mình rồi, hồi trước chúng ta khai hoang cũng do cậu ở sau lưng chỉ đạo, cậu trở về lại giữ chức trị liệu chính, hôm nay công lao của cậu cũng lớn nhất, CL hẳn là của cậu, ngàn vạn lần đừng ngại ngừng!”

Lăng Dương nhìn lời nói gửi từ phía bên kia, trong lòng dâng lên ảm áp.

Cậu nhấn tên đối phương PM chuẩn bị biểu đạt lòng biết ơn.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ông xã ~()

~ hệ thống [Dạ Lang] đăng xuất.

Lăng Dương sướng sốt.

Có lẽ hẳn bận việc, Lăng Dương nghĩ vậy.

Kiểm Tình trở thành đoàn thứ hai trong Lâm Sơn thông Giếng Trăng, ngay sau khi họ DOWN Lý Yên La chưa bao lâu, trên thế giới lại hiện ra tin tức bang hội thứ ba qua được Giếng Trăng, trước sau kém chưa đến nửa giờ.

Trong kênh bang hội vô cùng náo nhiệt, đến cả bang chủ Mộ Dung xuất quỷ nhập thần cũng lộ diện.

bang hội Mộ Dung Phi Thiên: các cưng làm đẹp lắm ~ tưởng thưởng moa tập thể (3)

bang hội Mộ Dung Phi Thiên: để tỏ lòng chúc mừng, ngày mốt cũng là tối thứ bảy tuần này anh đã đặt một phòng ở nhà hàng nhỏ ngoài cửa Nam, mọi người tụ một bữa, 6 giờ rưỡi, không đến trừ một tháng điểm chuyên cần RAID.

Phía dưới vang lên một đợt hoan hô.

bang hội Mộ Dung Phi Thiên: khi ấy sẽ thuận tiện giới thiệu với các cưng một người bạn mới

Mộ Dung không thêm để ý tới suy đoán của mọi người trên kênh bang hội, trực tiếp mật Lăng Dương.

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: nhớ tham dự đúng giờ nha, bạn mới.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: orz lấy thân phận gì đây?

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: tiểu tình nhân của anh? Hoặc bà xã tân nhiệm của MT? Chọn một cái đi.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: không cần chọn! Ngày mai em sẽ tỏ tình, cầu chúc em thành công đi! Ngày mốt em tuyệt đối sẽ trình diện danh chính ngôn thuận!

22:30 thứ năm ngày 1 tháng 12

297, 298, 299...

hệ thống Chúc mừng! Cấp bậc rèn của bạn đã đạt tới mãn cấp, bạn có thể học tân phối phương rèn đúc!

hệ thống [Linh Đàng Nhi] đạt được thành tựu [Người thợ tinh xảo]!

Lăng Dương nắm tay, YES!

Cậu vội vàng lấy tờ phối phương kia từ kho hàng, học.

Sau đó mới phát hiện phối phương này đúng là lừa đảo, đòi mười khối khoáng thạch khorium tuyết sơn, năm tấm da tê giác, thủy tinh đại địa, thủy tinh hỏa diễm, thủy tinh phong linh mỗi thứ một khối, cộng thêm một đồng đồ linh tinh. (khorium: một loại khoáng thạch trong Warcraft)

Khorium là khoáng thạch cao cấp nhất trong game, được thu thập từ quặng khorium trên đỉnh Côn Lôn bao phủ bởi tuyết, có một xác suất nhất định thu được khorium tuyết sơn, bản thân quặng khorium đã rất hi hữu, khorium tuyết sơn lại là hi hữu trong hi hữu, sau khi Lăng Dương mãn cấp đào quặng thì luôn đào quặng quanh dãy Côn Lôn, đến khi rèn đúc mãn cấp rồi chỉ mới đào được 3 khối.

Da tê giác là một loại da khá sang quý, sản lượng không nhiều, nhưng so với khorium tuyết sơn mà nói thì chẳng tính là gì.

Mà trong tất cả vật liệu, phiền phức nhất không gì bằng thủy tinh, cần phải đánh tiểu quái có thuộc tính tương ứng để thu gom mảnh vụn thủy tinh, mỗi 99 mảnh vụn sẽ hợp thành một khối thủy tinh, thí dụ như, muốn thủy tinh hỏa diễm thì phải đi giết goblin hỏa diễm, trung bình mỗi mười con goblin sẽ rơi ra một mảnh vụn, gom thành một khối thủy tinh đầy đủ ít nhất phải giết 1000 con goblin, huống chi ba khối thủy tinh là 3 lần 1000, với năng lực của một tể ti như Lăng Dương, không biết phải giết đến ngày tháng năm nào.

Nhưng Lăng Dương không có ý định bỏ cuộc, đầu tiên cậu đến nhà đấu giá gom hết khorium tuyết sơn và da tê giác, cộng thêm phần bản thân tích góp được, tổng cộng là 5 khối khoáng thạch, 3 tấm da.

Cậu lại lên thế giới thu mua:

thế giới Linh Đàng Nhi: mua giá cao khorium tuyết sơn X5, da tê giác X2! Ai bán PM!

Cậu hô xong câu này chưa tới năm phút đồng hồ, đã nhận được một bức thư kèm phụ kiện, mở ra xem, là Tiểu Thụ Đờng Chạy gửi cho cậu hai tấm da tê giác.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: a, cảm ơn Bào Bào, bao nhiêu tiền?

nói chuyện riêng Tiểu Thụ Đờng Chạy: không cần tiền! Tôi cướp đoạt từ chỗ Mạc Mạc, trước giờ không có dùng, cô dùng trước đi, về sau tôi cần dùng cô trả tôi là được rồi!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: !! Cảm ơn!! T^T

thế giới Linh Đàng Nhi: mua giá cao khorium tuyệt sơn X5, ai bán PM!

Lăng Dương lại lục mua được 3 khối khorium từ tay người chơi khác, sau đó hô trên kênh thế giới hồi lâu vẫn không có tiến triển gì, bèn đổi giá cao thành giá trên trời, giá trên trời lại đổi thành giá nào cũng được nhưng vẫn vô dụng.

Từ Hiền thấy mấy câu rao vặt của Lăng Dương.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: cậu vào nhà A Lăng nhìn thử xem? Tổ nhớ trong nhà hẳn bình thường có tồn không ít vật liệu.

Một câu đánh thức Lăng Dương, Dạ Lang ở trong game có một căn nhà, nhưng Lăng Dương không có thói quen vào nhà, login lâu như vậy cũng chỉ mới vào đó hai ba lần.

Linh Đàng Nhi và Dạ Lang là vợ chồng, bởi vậy có thể tùy ý ra vào bất động sản thuộc danh nghĩa đối phương, ngay cả đồ đạc trong nhà kho cũng có thể tùy ý lấy. Khi Lăng Dương đến đây lần đầu tiên, nghe nói Dạ Lang vừa mới bán tất cả của cải lấy tiền mặt trả nợ cho Linh Đàng Nhi, bởi vậy trong nhà có chút trống trải, còn lần này tới Lăng Dương bị chấn động, trong nhà kho chất đủ loại vật phẩm và vật liệu hi hữu, cùng các loại thành phẩm sản xuất, phối phương, trang bị, còn có các món đồ chơi li kỳ cổ quái, Lăng Dương chẳng biết đối phương gom mấy thứ này lúc nào.

Lăng Dương vừa xem vừa nghĩ, kho bạc của chồng mình đúng là không thiếu thứ gì.

Rồi cậu lại nghĩ sang chuyện khác, không đúng, mấy thứ này Linh Đàng Nhi cũng có thể lấy, cơ bản là thuộc về tài sản công khai, nếu như mình có tâm gạt hắn, đã sớm cướp sạch hắn lần hai. Dạ Lang có thể quang minh chính đại đặt mấy thứ này ở đây đã cho thấy trình độ tín nhiệm của hắn với Linh Đàng Nhi.

Trong kho hàng của Dạ Lang thật sự có khorium tuyệt sơn, không chỉ có, mà còn tới sáu khối, Lăng Dương uống phí bỏ tiền thu mua nửa ngày.

Gom đủ khorium, xong chuẩn bị đầy đủ các vật liệu khác, Lăng Dương mới xuất phát, tới chỗ thầy nghề tẩy điểm kỹ năng thành hệ hủy diệt, như vậy giết quái có thể nhanh hơn chút.

Ở chỗ thầy nghề Lăng Dương nấn ná thêm một chỗ, nhớ đương sơ, bản thân lần đầu tiên gặp Dạ Lang ở đây, ngày ấy Dạ Lang cho cậu mượn 20 vàng tẩy điểm, cậu tất bị ép bán mình làm vợ của đối phương, hai người phát triển tới nay, không thể không nói là một loại duyên phận kỳ diệu.

Lăng Dương triệu xuất tọa kỵ, đến Cốc Gió giết vũ nhân, mấy con quái hình người có cánh này rơi ra mảnh thủy tinh phong linh.

Đơn độc giết một hồi, Từ Hiền gõ cửa vào.

“Làm gì đấy?” Từ Hiền hỏi.

Lăng Dương cho Từ Hiền nhìn phối phương.

“Thiệt lừa đảo.” Từ Hiền bình luận.

“Cũng không hẳn.”

Từ Hiền lại nhìn thử thuộc tính thành phẩm, phát biểu ý kiến, “Thiệt biến thái.”

“Cực thích hợp Dạ Lang dùng.”

“Nhưng vậy cậu giết đến bao lâu? Ít nhất phải giết 3000 con quái, nếu may mắn thì sẽ gom đủ.”

“Suốt đêm giết thôi,” Lăng Dương cầm lấy lon nước bên cạnh quơ quơ, “Tớ mua Red Bull.”

Từ Hiền yên lặng, xoay người, “Tớ giúp cậu.”

Chỉ chốc lát sau Hoa Mãn Lâu bay tới, gọi ra gấu lửa thuộc tính hỏa chuyên khắc vũ nhân thuộc tính phong, một lần phun lửa đốt cả mảng lớn, Lăng Dương nhìn thấy mà buồn cười.

trước mặt Linh Đang Nhi: cậu đang làm món người chim nướng đấy hả?

trước mặt Hoa Mãn Lâu: không biết hương vị có ngon không, nướng xong cho cậu ăn.

trước mặt Linh Đang Nhi: miễn! Tiểu linh dương là động vật ăn cỏ!

52. Chương 52

Lao yển phân phi các tây đông

(Chim bá bay về phía đông chim én bay về phía tây)

00:20 thứ sáu ngày 2 tháng 12

Bạo Bạo Long đi ngang qua Cốc Gió.

trước mặt Hạ Đại Gia: Linh Đang Nhi, mấy người làm gì đấy? Trễ như vậy còn chưa xuống à?

trước mặt Linh Đang Nhi: giết người chim kiếm mảnh vụn, phải giết 1000 con, giết đến hộc máu TAT

trước mặt Hạ Đại Gia: cô cần nhiều mảnh vụn vậy làm gì?

Lăng Dương mở phổi phương cho cậu ta xem.

trước mặt Hạ Đại Gia: thương trâu bò dữ, cô làm cho Dạ Lang hả?

trước mặt Hoa Mãn Lâu: hai người bọn họ sắp gặp mặt, Linh Đang Nhi đang chuẩn bị tín vật thổ lộ (phì)

trước mặt Hạ Đại Gia: thật á? Chuyện tốt! Vừa hay tôi đang rảnh, tôi giúp cô kiếm mảnh vụn ha.

trước mặt Linh Đang Nhi: a? Vậy ngại quá.

trước mặt Hạ Đại Gia: khách sáo cái gì? Dạ Lang cũng là anh em của tôi!

00:40 thứ sáu ngày 2 tháng 12

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ

người vẫn còn online?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... Kể từ khi biết thân phận của con, nhìn thấy con nói như này thiệt khó ở.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: làm quen là hết thôi ~()~ đang làm gì đấy?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: [phối phương rèn trường thương Huyền Diệt] kiếm mảnh thủy tinh, làm thương cho sư công của con!

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: kiếm được bao nhiêu rồi?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: gió kiếm được một nửa, lửa Bạo Bạo Long đang kiếm giúp.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ồ... cố lên!

02:50 thứ sáu ngày 2 tháng 12

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đúng là chấp nhất mà.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ? Sao cậu còn chưa ngủ?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu nói thử xem? Bạo Bạo này giờ vẫn kiếm mảnh vụn cho cậu.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: a? Không phải chứ! Kêu hần đi ngủ đi.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: kêu không được, nó nói phải giúp cậu đánh đủ 99 cái.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: vậy còn cậu?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu nói thử xem? Dĩ nhiên là đang đánh với nó, có điều, tôi đã ghi sổ rồi, về sau phải trả đấy.

nói chuyện riêng Linh Đặng Nhi: !!!

Lăng Dương đột nhiên phát hiện Hoa Mãn Lâu không nhúc nhích.

trước mặt Linh Đặng Nhi: Hoa Hoa? Cậu kiếm được bao nhiêu?

Nửa ngày không có phản ứng.

Lăng Dương đứng dậy đi qua phòng kế bên, phát hiện Từ Hiền đã gục xuống bàn ngủ mất, Lăng Dương rón rén đi tới, khẽ đắp cho Từ Hiền một tấm chăn mỏng, sau đó gửi mảnh thủy tinh trong ba lô của Hoa Mãn Lâu cho mình, lại rón rén đi ra ngoài.

Lăng Dương rửa mặt bằng nước lạnh, trở về đếm số lượng mảnh phong linh, đã đủ rồi, lại dời trận địa đi đánh mảnh đại địa.

6:00 thứ sáu ngày 2 tháng 12

Lăng Dương ngủ gật, trong ba lô có 99 mảnh phong linh, 99 mảnh hỏa diễm, cùng 48 mảnh đại địa.

Trên góc phải màn hình, biểu tượng báo hiệu thư mới luôn nhấp nháy, trong hộp thư của cậu có một bức thư của Tiểu Khẩu Nhi, phụ kiện kèm theo là 60 mảnh thủy tinh đại địa.

14:30 thứ sáu ngày 2 tháng 12

Khi Lăng Dương tỉnh lại, trên người có thêm một tấm chăn, bên máy tính là bữa sáng được bọc lại bằng khăn lông, đặt tay lên, tựa hồ còn cảm nhận được độ ấm lưu lại.

Cậu đứng lên rửa mặt, ăn điểm tâm, kéo rèm, ánh dương quang chiều mùa đông rơi vào phòng, lại là một ngày đẹp trời.

Lăng Dương vào rừng rậm giết một con thỏ, nhặt được một [chân thỏ may mắn].

Chân thỏ may mắn là vật phẩm màu xám (vật phẩm chỉ để làm nhiệm vụ, không thể bán không thể xài), nhưng bởi vì tên của nó cho nên có rất nhiều người coi vật này là biểu tượng may mắn, khi sản xuất hay sờ thì thể thường thích mang trên người, có chút mùi vị mê tín dị đoan.

Lăng Dương mang theo vật liệu trèo lên đỉnh Côn Lôn, hướng chân trời lấy ba cái.

trước mặt Linh Đặng Nhi: Thượng Đế Chúa Jesus Đức Mẹ Maria Như Lai Phật Tổ Ngọc Hoàng Đại Đế Quan Thế Âm Bồ Tát ông thổ địa sơn thần Côn Lôn cùng anh Lăng phù hộ con ra thượng phẩm đi.

Trong “Hồn Đạm OL” vũ khí và trang bị được sản xuất ra có bốn loại cấp bậc, theo thứ tự là hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, và cực phẩm. Trung phẩm thường thấy nhất, sau đó là thượng hạ phẩm, cực phẩm khỏi cần nói, xác suất ra cực kỳ thấp, một khi làm ra cực phẩm, sẽ được thông báo trên toàn server.

Người làm nghề sản xuất phần đông đều rất mê tín, như Lăng Dương vẫn còn tốt chán, có người thậm chí trước khi làm trang bị cao cấp còn gieo quẻ coi bói, đêm xem thiên tượng, nhất định tìm một ngày lành tháng tốt, thắng địa phong thủy mới động thủ.

Lăng Dương nhấn đúp học [phối phương rèn trường thương Huyền Diệt], mở giao diện kỹ năng sinh hoạt, di chuột đến ngay nút chế tác, thấp thỏm click vào.

Thời gian chạy thanh đọc tựa hồ lâu vô cùng, rốt cục, trường thương chế tác xong, bên trên màn hình xuất hiện một câu thông báo, nhất thời, Lăng Dương quả thực không thể tin vào mắt mình.

thông cáo kỹ nghệ rèn của [Linh Đàng Nhi] tinh xảo, nhân phẩm bạo phát, [trường thương Huyền Diệt cực phẩm] hoành không xuất thế, vật này vừa ra, ai dám tranh phong!

Kênh thể giới nổ tung.

“Đậu má! Cái thần khí nghịch thiên gì đây!”

“Thuộc tính quá xá là biến thái!!”

“Đây là tân phối phương rơi từ Giếng Trăng? Từ xưa tới giờ chưa từng thấy qua.”

“A a nhân phẩm gì thế này, anh tẩy thành rèn đúc đã hai tháng mà tới giờ chưa ra được thứ gì cực phẩm!”

“Người chế tạo xin hãy ra giá, bao nhiêu cũng được.”

“Mua bằng RMB giá cao, giá bạn ra.”

“Mấy người ra giá bên trên nhìn cho kỹ, vũ khí này nhìn đã biết là của phòng chiến, người chế tác là Linh Đàng Nhi, vậy khẳng định làm cho ai kia, mấy người e là không có đất diễn.”

Kênh nói chuyện riêng của Lăng Dương giờ phút này cũng bị lời chúc mừng của bạn bè trong bang và PM hỏi giá spam đến phát nổ.

Lăng Dương do dự giây lát, đoạn chuyển khỏi game, mở trang web nạp điểm của NPH.

Lăng Dương chơi “Hồn Đạm OL” đã một năm có rưỡi, cho tới giờ chưa từng nạp một đồng, lần đầu tiên bỏ tiền vào đây là năm trăm đồng mua acc, mà bởi vì đoàn đội của cậu hồi trước có viết bản thảo cho tạp chí game, trái lại còn kiếm được không ít tiền nhuận bút.

Cậu lấy ra card bạc game, nạp 200 đồng vào game, sau đó đến Thương Thành dùng hết tiền mua đạo cụ thăng cấp vũ khí.

Trong trò chơi vũ khí và trang bị có thể cường hóa đến +10, dưới cấp 6 thăng cấp bằng đạo cụ trong game, trên cấp 6 phải tới Thương Thành mua [bảo thạch cường hóa thượng phẩm] mới được.

Lăng Dương đầu tiên dùng bảo thạch cường hóa hạ trung phẩm cường hóa trường thương đến +6, sau đó mới đập từng viên đá thượng phẩm vào.

Công ty trò chơi vì cổ vũ tiêu tiền nên phàm là dùng bảo thạch cường hóa thượng phẩm thành công sẽ có thông báo chiêu cáo thiên hạ trên thể giới.

thông cáo [trường thương Huyền Diệt cực phẩm +6] được [Linh Đàng Nhi] cường hóa thành [trường thương Huyền Diệt cực phẩm +7]!

thông cáo [trường thương Huyền Diệt cực phẩm +7] được [Linh Đàng Nhi] cường hóa thành [trường thương Huyền Diệt cực phẩm +8]!

thông cáo [trường thương Huyền Diệt cực phẩm +8] được [Linh Đàng Nhi] cường hóa thành [trường thương Huyền Diệt cực phẩm +9]!

Dư âm thảo luận vừa nãy trên kênh thể giới còn chưa qua, ba tin cường hóa liên tiếp lại lóa mù mắt quần chúng.

“Khinh bỉ đại gia!”

“Đại gia thực đáng giận!”

“Là vợ của đại gia ()”

“Tướng tá ngon lành không bằng gả vào chỗ ngon lành ()”

“Cầm tiền của chồng đập lên người chồng ()”

“Bên trên toàn là GATO khỏi giải thích.”

Cường hóa thượng phẩm trị giá 200 đồng nháy mắt đã hết nhẵn, vũ khí mới lên tới +9, Lăng Dương nghĩ đến nước này rồi, cắn răng, quyết tâm, lại đập thêm 200.

Lần này cậu mua trước 100 đồng bảo thạch, tiếp tục đập.

Từ +9 lên +10 có xác suất thất bại cao biến thái, Lăng Dương đã chuẩn bị sẵn tinh thần 100 còn lại cũng một đi không trở về, ai biết đập viên bảo thạch cuối cùng, lại thành công.

thông cáo [trường thương Huyền Diệt cực phẩm +9] được [Linh Đang Nhi] cường hóa thành [trường thương Huyền Diệt cực phẩm +10]!

Kênh thế giới sôi sùng sục.

hệ thống bạn thân [Kiêm Điệp] của bạn muốn dùng phù định vị bạn thân bay tới đây, có đồng ý hay không? Xác định Hủy bỏ

Lăng Dương click xác định.

trước mặt Linh Đang Nhi: chị Kiêm Điệp có việc?

Kiêm Điệp trực tiếp nhấn giao dịch với cậu.

trước mặt Kiêm Điệp: đặt thương vào.

trước mặt Linh Đang Nhi: hở?

Lăng Dương tuy không hiểu, nhưng vẫn bỏ cây thương vào cột giao dịch, đối phương không có giao dịch với cậu, nửa phút sau Kiêm Điệp đóng cửa sổ giao dịch.

trước mặt Kiêm Điệp: xong rồi.

Lăng Dương di chuột đến xem, phát hiện vừa nãy Kiêm Điệp đã phụ ma(ém xì bùa) cho trường thương, là phụ ma tăng đẳng cấp phòng ngự cao cấp nhất trong game.

trước mặt Linh Đang Nhi: a! Chi phí cao lắm á!

trước mặt Kiêm Điệp: không có chi phí gì hết, tinh thể lấy từ kho hàng bang hội, bụi phấn là mọi người hủy các trang bị không cần quyền góp ra, có điều con heo Lữ Tiểu Bố nhìn nhầm thuộc tính, đi hủy cái quần mình đang mặc, bây giờ đang khóa móng vì môi trường.

trước mặt Linh Đang Nhi: ...

trước mặt Linh Đang Nhi: cảm ơn mọi người TAT

trước mặt Kiêm Điệp: còn nói lời khách sáo như vậy sẽ tịch thu thương.

trước mặt Linh Đang Nhi: (x)

Cường hóa xong rồi, ma cũng phụ rồi, trên thương còn một khe bảo thạch bỏ trống, Lăng Dương phân vân nên gắn bảo thạch tăng máu hay tăng phòng đây.

Đang do dự thì cậu lại nhận được một bức thư, sau khi mở ra Lăng Dương kinh ngạc đến đờ người.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ?????

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: xứng đôi thương của MT nhà chúng ta chứ hả?

Mộ Dung gửi cho cậu không phải thứ gì khác, chính là phần thưởng cho quán quân cuộc thi PK năm nay, một viên bảo thạch cấp bảy màu đen, tất cả thuộc tính tăng 3%.

Trong trò chơi đẳng cấp cao nhất của bảo thạch là cấp sáu, bảo thạch cấp bảy chỉ có trong tình huống cực đặc biệt mới được đưa ra làm phần thưởng, cuộc thi PK năm nay tổng cộng cho ra ba loại bảo thạch cấp bảy, theo thứ tự là bảo thạch màu đen của quán quân, bảo thạch màu tím của á quân và bảo thạch màu cam của quý quân, Lăng Dương hẳn cũng có một cái, nhưng cậu chưa vào lại tài khoản ở server cũ để xem.

Bởi vì trong “Hồn Đạm OL” bảo thạch thuộc loại vật phẩm có thể tháo dỡ tái sử dụng, cho nên một viên bảo thạch cấp bảy như này có thể nói là vật có giá trên trời, cho dù có tiền cũng mua không được.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: anh thực sự không tiếc!!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: cậu đã không tiếc vì sao anh phải tiếc, MT là thể diện của cả bang hội, MT nhà chúng ta xách cây thương như này ra ngoài cũng coi như tặng thể diện cho anh.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: !!! Được, đại ân không lời nào tạ hết được!

nói chuyện riêng Mộ Dung Phi Thiên: thổ lộ thất bại thì bán mình trả đi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi:

17:30 thứ sáu ngày 2 tháng 12

Từ Hiền cùng Bạch Lung ngồi uống trà tại Có Một Quán Trà Sữa, Từ Hiền không ngừng trộm nhìn đồng hồ.

“Em có việc?” Bạch Lung hỏi.

Từ Hiền do dự, lắc đầu, hôm nay Bạch Lung gọi cậu ra đây, nhưng tâm tình có vẻ không tốt lắm, cậu một bên nghĩ đến màn tỏ tình của Lăng Dương, một bên lại lo lắng cho Bạch Lung, không đành lòng để Bạch Lung một mình.

Hai người lại yên lặng ngồi một hồi, Bạch Lung đột nhiên mở miệng, nhưng là nhớ lại chuyện cũ.

“Anh, Lăng Dương, cộng thêm một người, ba đứa bọn anh là bạn nối khố lớn lên bên nhau từ nhỏ.”

Từ Hiền bị đề tài của Bạch Lung hấp dẫn.

“Còn nhớ anh từng kể với em Lăng Dương đẩy anh ngã xuống sông không? Sau khi anh trèo lên bờ, Lăng Dương đã chạy mất, anh không có chỗ trúт giận, đành đánh một trận với đứa nhỏ còn lại trên bờ, thằng nhóc ấy ở ngay kế bên nhà anh, cũng là đứa bạn thân nhất của Lăng Dương.”

“Từ nhỏ đến lớn, hai người họ thân đến mức hòa làm một, người kia đặc biệt cưng chiều Lăng Dương, điều kiện gia đình hẳn tốt hơn Lăng Dương, có thứ gì tốt cũng đều ưu tiên cho Lăng Dương, đi tới đâu cũng đều quan tâm nó, dù là bạn bè trai gái cũng chưa chắc làm được như hẳn.”

Bạch Lung ngập ngừng một chút, “Lăng Dương luôn nói mình cong bẩm sinh nhưng kỳ thật không phải.”

Từ Hiền kinh ngạc há to miệng.

“Anh luôn cho rằng là người kia đối với Lăng Dương quá tốt, tốt đến mức đã bẻ cong nó, tuy Lăng Dương thủy chung không chịu thừa nhận điểm này.”

“Mối tình đầu của Lăng Dương chính là hẳn, từ lúc dậy thì Lăng Dương đã bắt đầu thầm mến hẳn, nhưng bởi vì mọi người là anh em thân thiết, Lăng Dương luôn không dám nói ra miệng, mãi đến khi tốt nghiệp trung học người kia đột nhiên có bạn gái.”

“Anh đã nhìn ra tâm tư của Lăng Dương từ rất sớm, đoạn thời gian ấy Lăng Dương quả thật sống rất khổ, người kia hay đi tìm Lăng Dương, thời gian ở bên Lăng Dương còn nhiều hơn thời gian ở bên bạn gái, Lăng Dương còn phải làm bộ như không có việc gì ở bên hẳn... Đúng là ngu đến cùng cực.”

“Sau, anh thật sự nhìn không nổi nữa, trực giác nói với anh, người kia đối với Lăng Dương không chỉ đơn giản là tình anh em, vì vậy anh cực một ván với Lăng Dương, chỉ cần anh thắng, nó phải đi thổ lộ với đối phương, mặc kệ có thành hay không cũng phải giải quyết cho xong mối tâm sự này.”

“Kỳ thật ván cược anh chỉ nắm chắc phân nửa, nhưng hôm đó không biết ông trời muốn giúp anh hay muốn hại nó, mà lại cho anh thắng dễ dàng.”

“Lăng Dương thua cuộc, dưới sự nửa dụ dỗ nửa ép buộc của anh, chủ động đi bày tỏ với đối phương, mãi đến một khắc ấy, anh vẫn còn cho rằng mình đúng, trực giác của anh là chính xác, bạn gái của người kia chỉ là nguyệt trang, kỳ thật hẳn thích Lăng Dương.”

“Thế nhưng không nghĩ tới...” Bạch Lung dùng sức nắm cái ly, Từ Hiền vài lần hoài nghi cái ly này sẽ bị Bạch Lung bóp nát.

“Nếu lúc trước không vì sự ngoan cố của anh thì tình cảm mười sáu năm của bọn anh cũng sẽ không sinh ra vết nứt lớn như vậy, ba đứa trúc mã cũng sẽ không thành người xa lạ sau một đêm, tay của Lăng Dương cũng sẽ không...” Giọng nói của Bạch Lung nghẹn lại.

Từ Hiền bị dáng vẻ khác thường của Bạch Lung hù dọa, cậu vươn hai tay, nắm chặt lấy đối phương.

18:00 thứ sáu ngày 2 tháng 12

Đường Tu Văn bước lên bục giảng của giảng đường, mở chương trình học trong máy vi tính, dùng máy chiếu chiếu các slide.

Anh đưa mắt nhìn thời gian dưới góc phải màn hình, đúng sáu giờ tối.

Trong phòng học hơn hai trăm sinh viên dần yên tĩnh lại.

Anh mang mic, thử giọng, “Bây giờ bắt đầu học.”

18:30 thứ sáu ngày 2 tháng 12

hệ thống [Dạ Lang] đăng nhập.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: chồng lên rồi ~()

~ hệ thống nương tử [Linh Đang Nhi] của bạn thông qua kỹ năng Bỉ Dực Song Phi triệu hồi bạn, có đồng ý hay không? Xác định Hủy bỏ

Diệp Lăng click hủy bỏ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: làm chút chuyện, lát nữa qua.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: được, em chờ anh ~()

~Diệp Lăng đầu tiên đi đến chỗ quản lý phòng ốc, sau đó mua một món đồ từ NPC, dùng Chân Trời Góc Bể bay đến bên cạnh Linh Đang Nhi, đối phương đang ở bên Thệ Vấn hồ chờ hắn.

Lăng Dương vừa thấy hắn thì lập tức ấn phím Space nhảy lên, biểu đạt vui sướng của bản thân.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã

~ nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em có lời muốn nói với anh ~()

~ nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi cũng có lời muốn nói với cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: để em nói trước để em nói trước, anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, đặt ra ba điều quý ước không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: nhớ.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: khi ấy em còn chưa dùng điều kiện thứ ba, giờ có thể dùng không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: có thể.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vậy, điều kiện thứ ba của em là, lát nữa mặc cho em nói gì, ông xã cũng không được nóng giận.

Đối phương nửa ngày không trả lời.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: được không?

nói chuyện riêng Dạ Lang: được, vậy điều kiện thứ ba của tôi cũng như trên.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ~()

~ nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vậy để em nói trước, em có cái muốn tặng anh.

nói chuyện riêng Dạ Lang: không, để tôi nói trước đã, tôi cũng có cái muốn tặng cậu.

Trên đầu Dạ Lang xuất hiện dấu hiệu Thương Thành, sau một lát, trên màn hình Lăng Dương xuất hiện icon quà tặng.

Cậu nghi hoặc click vào, phát hiện Diệp Lăng lại tặng cậu một tọa kỵ hai người vĩnh cửu đắt giá nhất trong Thương Thành.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ??? Ông xã có ý gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: đây là quà tặng thứ nhất của tôi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: vừa nãy tôi đã đến chỗ quản lý phòng ốc sang tên nhà ở của tôi cho cậu, trong nhà kho có không ít đồ đạc, đều tặng hết cho cậu, đây là quà thứ hai của tôi.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cùng với món thứ ba.

Diệp Lăng xin giao dịch.

Lăng Dương đồng ý.

Giao diện giao dịch mở ra.

Diệp Lăng thả món quà thứ ba lên.

Ngón trỏ đặt trên con chuột của Lăng Dương đã hơi phát run, chậm chạp không thể nhấn xuống.

nói chuyện riêng Dạ Lang: từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, là tôi ép buộc cậu ở lại, tôi dùng nợ nần uy hiếp cậu, nhưng thực tế cậu không nợ tôi một xu tiền.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu ở lại, giúp tôi diễn trò, giúp tôi bảo vệ danh dự Linh Đang Nhi, tuy có khi cậu rất đáng ghét nhưng vô luận thế nào, tôi phải thừa nhận, cậu giúp đỡ tôi rất nhiều, là chiến hữu tôi không thể thiếu, nếu không có cậu, bọn tôi không có khả năng thông Giếng Trăng nhanh như vậy.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi biết làm thế này rất khốn nạn, thậm chí có vẻ qua cầu rút ván, nhưng tôi không nghĩ ra cách thức nào khác để bồi thường, nếu còn có thứ cậu muốn mà tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ thỏa mãn.

Lăng Dương rất muốn hỏi tại sao, nhưng không biết vì sao không thể hỏi ra miệng.

Cậu ngây ngốc nhấn xác nhận, mở ba lô, trường thương và kéo nằm song song bên nhau, mĩa mai đến cỡ nào.

Cho tới giờ cậu không hề biết Linh Đang Nhi và Dạ Lang, một cặp vợ chồng mô phạm như vậy, kết hôn với nhau lại là Nhân Duyên Ngắn Ngủi, cậu vốn tưởng rằng người chịu bỏ tiền vào game như Diệp Lăng, nhất định sẽ cho đối phương một lời hứa hẹn Tình Chắc Hơn Vàng.

Hóa ra một cuộc hôn nhân được người người ca tụng, chỉ cần một cây kéo đồng trị giá 12 đồng tiền là có thể cắt đứt dễ dàng; hóa ra hai người có thể đi bao xa, trước giờ chưa từng quyết định bởi lời thề ban đầu.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cảm ơn cậu luôn một mực khoan nhượng tôi, từ nay về sau, cậu muốn đi nơi nào, muốn ở cùng ai, là quyền tự do của cậu.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nếu cậu cắt, khi phát thông báo cũng sẽ mang tiếng tốt cho cậu hơn.

nói chuyện riêng Dạ Lang: cho nên kéo này, hi vọng có thể do cậu hạ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: thực xin lỗi.

Lăng Dương run rẩy nhấn đúp vào kéo.

Trên màn ảnh nhảy ra cửa sổ: bạn xác nhận muốn cắt đứt nhân duyên hai người, cùng Dạ Lang đoạn tuyệt tình nghĩa vợ chồng sao?

Lăng Dương di chuột, nhắm mắt, nhấn xuống.

Cùng lúc đó, trên màn hình của tất cả người chơi online đều xuất hiện cùng một tin tức.

thông cáo [Linh Đang Nhi] gơ tay hạ đao, chặt đứt tình duyên cùng[Dạ Lang], từ nay về sau mỗi người một ngã, kẻ đông người tây, không còn dây dưa, chốn giang hồ quên nhau.

53. Chương 53

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Ba cặp tân nhân đối cự nhân

(tân nhân ở đây vừa hiểu là cô dâu chú rể vừa hiểu là người mới)

19:30 thứ sáu ngày 2 tháng 12

thông cáo [Linh Đương Nhi] giờ tay hạ đao, chặt đứt tình duyên cùng[Dạ Lang], từ nay về sau mỗi người một ngã, kẻ đông người tây, không còn dây dưa, chốn giang hồ quên nhau.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: muốn giúp đỡ không?

Lăng Dương thấy nói chuyện riêng thành linh hiện một câu như vậy, liền đánh chữ trả lời chẳng may suy nghĩ.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: muốn

~ loa Lạc Minh Phong: tám giờ tại hạ cùng Linh Đương Nhi cử hành hôn lễ, hoan nghênh mọi người đến miếu Nguyệt Lão xem lễ

Đậu má!

Kênh thể giới như bị trúng một chiêu Lư Sơn thẳng long bá (đây là tuyệt chiêu của nv Shiryu trong Áo giáp vàng), spam điên cuồng ào ào tựa thác đổ, Lăng Dương túm lấy bàn phím gõ lóc cóc lạch cạch gửi qua.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: cậu làm cái mốc gì vậy!!!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: không phải cậu muốn giúp đỡ sao?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: tôi tưởng giúp đỡ của cậu là đi PK hấn hai phát!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi đang bận chuẩn bị hôn lễ, đâu ra thời giờ PK?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: chuẩn cái con khỉ khô ấy mà chuẩn! Ai muốn kết hôn với cậu hả!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: là tôi muốn kết hôn với Bạo Bạo Long.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: hả???

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi trộm chuẩn bị hôn lễ đã lâu, muốn cho nó một sự kinh hỉ, vừa hay có cậu làm lá chắn, xưa giờ cậu giỏi chớp thời cơ nhỉ.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: cậu xác định chuyện này không phải chỉ có kinh mà không hỉ?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: còn nữa, rốt cuộc là cậu giúp tôi hay tôi giúp cậu?!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: a, xin lỗi, “muốn giúp đỡ không” của tôi đầy đủ là “muốn giúp đỡ tôi không”, hồng ngữ đánh lộn mất một chữ, cậu biết đấy, thi thoảng tôi đánh chữ hơi bị ngắn gọn

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: tôi thấy cậu đánh chữ nhiều lắm rồi!!!

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: không đúng, hai acc nam làm sao kết hôn?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: [bảo châu biến tính]

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: vậy cũng được??

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: được, tôi thử nghiệm bằng clone rồi.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: vậy kết hôn xong đứa nào đóng vai nữ?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đương nhiên là cái đứa biến thân.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: có điều cậu chắc cú Bạo Bạo Long chưa vứt hạt châu?

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: dĩ nhiên, acc nó có cái gì tôi đều rõ mồn một.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: nhưng lần này tui coi như bị cậu hại chết rồi, ai cũng nói tui bỏ đầu này víu đầu kia, cuối cùng công dã tràng hết có biết không!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: tôi tặng cậu một món quà coi như bồi thường.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: giờ tui hề nghe thấy hai chữ quà tặng là run rẩy, cậu có thấy ai đương trần ngập nhiệt huyết thổ lộ lại được một món quà là cây kéo không? Đúng là tạt một thùng nước đá lạnh thấu tim!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cậu nhất định thích quà của tui, tuy Linh Đàng Nhi bị đá, nhưng cậu còn có thể dùng một thân phận khác tiếp cận hẳn không phải ư? Acc Lạc Minh Ảnh về sau tặng cho cậu, cậu thích tinh thần phân liệt cũng được, tự công tự thụ cũng được, tùy cậu.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ... con cảm ơn ngài!

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: đừng khách sáo, giờ, đến miếu Nguyệt Lão, đảm nhiệm bối cảnh cho tốt.

Lăng Dương ngửa mặt lên trời thở dài, còn tưởng rằng mình là vai nam chính, ai dè đi đến đâu cũng là vai nam phụ hi sinh!

Lăng Dương điều khiển Linh Đàng Nhi lết bộ đến miếu Nguyệt Lão, đúng như cậu định liệu, nơi này đã chật ních người từ trong ra ngoài, máy tính tiểu thụ của cậu lại bắt đầu ngạo kiêu, đến mức FPS có một lần rớt xuống 1 hình/giây, như đang chiếu hình động.

Cậu mở menu hệ thống, tắt tất cả hiệu ứng đặc biệt, chỉnh card màn hình xuống mức thấp nhất bấy giờ mới đỡ hơn được chút.

Thích Phong thấy cậu đến, nhấn cậu mời giao dịch, cho cậu một bộ hỉ phục và một bánh pháo.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: thay đồ, pháo giữ lại chốc nữa nói vài câu cát tường.

Lăng Dương nhìn thử, Thích Phong quả có đủ hào phóng, pháo đưa cho cậu là pháo hoa sáu sáu chấm sáu sáu đồng của Thương Thành, vì cái giá này mà ai cũng gọi thân mật là pháo Lưu Lưu. (6 đọc là liú lưu đọc là liū)

Lăng Dương luôn cho rằng đây là đạo cụ lừa tiền nhất, vô dụng nhất trong game, một bánh pháo chẳng có bất kỳ tác dụng thực tế gì lại có thể bán 66.66 đồng, đúng thực là đốt tiền.

Đặc sắc của pháo Lưu Lưu nằm ở chỗ khi sử dụng có thể nhập vào một câu thuyết minh tâm trạng, đốt rồi sẽ nổ bùng suốt sáu phút khắp server, thuyết minh tâm trạng dĩ nhiên cũng xuất hiện theo trên không, chỉ bàn về hiệu ứng thị giác và mức độ rung động thì quả thực không gì để bắt bẻ, nhưng dù vậy Lăng Dương vẫn thấy thứ này không đáng giá. Chẳng qua, Thích Phong đã cho cậu rồi, không phóng thì uống.

Linh Đàng Nhi chân trước mới ly hôn Dạ Lang, chân sau đã ra tin kết hôn với đại thần, bát quái kinh thiên này chấn kinh cả server, cơ hồ nhà nhà bỏ dở hết công việc trong tay, thậm chí có bang hội hủy cả khai hoang chỉ để chạy tới ngóng xem buổi hôn lễ của thế kỷ.

So với kênh thể giới náo nhiệt phi phàm thì kênh bang hội của Kiếm Tình lại lạnh lẽo như không ai online, trước đây mọi người đã được Kiềm Điệp chuyển đạt mệnh lệnh của bang chủ, cho dù phát sinh chuyện gì cũng phải tỉnh bơ không biến sắc, mặc cho thực tế trong lòng ai nấy cũng đều nhin đến nội thương.

Lăng Dương thay hỉ bào đồ thẩm cho Linh Đàng Nhi, tâm tình phức tạp, đứng tại biển người hùng dũng ở miếu Nguyệt Lão, rõ ràng xung quanh toàn là người nhưng cậu lại mang cảm giác lẻ loi, tựa như bản thân đang ở một không gian khác hẳn những người khác.

Cậu bỗng nhớ đến một người, PM thử.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: Bạo Bạo Long...

hệ thống [Hạ Đại Gia] đã cho bạn vào sổ đen.

Lăng Dương khóc không ra nước mắt, chỉ muốn xách cổ Thích Phong ra dã ngoại mở đồ cường P một vạn lần.

Cậu lên kế hoạch, chờ hai ông tổ này thành thân xong, cậu nhất định phải tu sửa quan hệ với Bạo Bạo Long, mời hắn đi xem một trận nhu đạo nữ, không biết ý kiến này được không nhỉ?

Bạo Bạo Long đang xách hai cây rìu tại dã ngoại giết người cho hả giận, bỗng phát hiện mình bị một cụm sương mù màu tím đen bao phủ không thể động đậy.

trước mặt Hạ Đại Gia: thăng khí nào đó, dám đánh lén ông mày, có ngon thì ra mặt đánh!

trước mặt Mộ Dung Phi Thiên: ai da, cơn tức của Đại Gia lớn quá, như vậy không tốt.

trước mặt Hạ Đại Gia: đại ca? Sao anh ở chỗ này?

trước mặt Mộ Dung Phi Thiên: anh tới giúp cưng đó mà (*^____^*) hi hi...

20:00 thứ sáu ngày 2 tháng 12

Từ Hiền tiến bước Bạch Lung xong vội vã chạy về nhà, chẳng biết màn tỏ tình của Lăng Dương giờ đến đâu rồi, tính tình Diệp Lăng cậu rõ nhất, dựa theo hiểu biết của cậu thì hẳn rất khó chấp nhận việc mình bị một người lừa gạt lấp liếm lâu như vậy, một khi Diệp Lăng không khống chế được cảm xúc, Lăng Dương sợ là dữ nhiều lành ít.

Từ Hiền đi đến gần cửa Đông, lưỡng lự qua lại rất cục quẹo bước, chọn con đường đến đại học Sâm Lam.

Vạn nhất tình hình thực sự gay go như cậu nghĩ thì ít nhất cậu còn có thể giúp đỡ khuyên nhủ Diệp Lăng, có lẽ còn cứu chữa được chút gì.

Khi Từ Hiền đến ký túc xá của Diệp Lăng, đối phương không ở trong phòng ngủ, bạn cùng phòng nói hẳn đi lấy nước rồi, Từ Hiền thực hoang mang, cái này không giống phản ứng khi có chuyện lớn xảy ra, chẳng lẽ Dương Dương còn chưa mở miệng?

Máy tính Diệp Lăng đang mở, Từ Hiền đi tới đụng vào con chuột, hủy bỏ chế độ screen saver, bấy giờ mới phát hiện Dạ Lang lại đang treo máy ở hồ Thệ Vấn.

Cậu lom lom nhìn anh chàng chiến sĩ giữa màn hình mỗi ngày mình đã ngắm quen đến không thể quen hơn, chung quy cảm giác có gì đấy là lạ nhưng chẳng biết là gì.

Từ Hiền quan sát tỉ mỉ một lượt, cuối cùng phát hiện chỗ nào là lạ, phát hiện này làm cậu sợ đơ người.

Danh hào sáu chữ “tướng công của Linh Đương Nhi” trên đầu Dạ Lang chưa bao giờ biến mất đã không còn tung tích.

Tuy Dạ Lang và Linh Đương Nhi hồi ấy kết hôn không phải Tình Chấn Hôn Vàng, danh hiệu tình nhân có thể che giấu, nhưng bắt đầu từ ngày bọn họ lấy nhau, hai người chưa bao giờ ẩn giấu danh hiệu.

Từ Hiền ôm chút hi vọng sau cùng ấn O mở giao diện quan hệ xã giao, trong cột vợ chồng chỉ còn một chữ “Không” lẽ loi chói mắt.

Từ Hiền không nói gì xoay người bỏ chạy, ở cửa thang lầu đụng phải Diệp Lăng vừa trở về.

“Sao cậu đến giờ này?” Diệp Lăng thấy Từ Hiền, rất thắc mắc.

Từ Hiền bị dáng vẻ điềm nhiên như không của đối phương chọc giận, chỉ vào hắn, “Cậu cậu cậu cậu cậu...”

“Tớ làm sao?” Diệp Lăng không hiểu.

Từ Hiền tức đến không nói được gì, trong lòng lại lo lắng cho Lăng Dương, quyết định gạt hắn ra chạy về nhà.

Cửa phòng Lăng Dương đóng chặt, Từ Hiền dè dặt gõ cửa rồi mở, đối phương đang thu người trên ghế ôm đầu gối ngẩn người.

“Dương Dương...” Từ Hiền thử gọi.

Lăng Dương nghiêng đầu, “Cậu về rồi.”

“...” Phản ứng của Lăng Dương làm Từ Hiền mông muội, “Cậu làm gì đấy?”

“Kết hôn.”

Từ Hiền: “... ..”

Từ Hiền đi tới, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cậu nói với A Lãng chưa?”

“Không nói được.”

“Tại sao?”

“Hắn vừa online không nói hai câu đã tặng cho tớ một đồng hồ, một tọa kỵ, một căn nhà, cộng thêm một cây kéo.”

“Kéo?”

“Vốn tớ cho rằng hắn muốn tớ giờ kéo tự cung, ai dè hắn lại yêu cầu đòi ly hôn. Tớ vốn đang tràn đầy tự tin, hai ngày nay có vẻ cả ông trời cũng chiều cố tớ, mọi người ai cũng giúp tớ không cần hồi báo, thông được phó bản, rên ra cực phẩm, đập được +10, cứ như chuyện gì muốn làm cũng đều thành công, ngay cả thổ lộ cũng sẽ không bất trắc... Nhưng giờ thì tớ biết, những chuyện khác quá đắc ý, tình trường định sẽ thất ý.”

Trái tim Từ Hiền bỗng đau nhói, cậu bước tới ôm đối phương.

Lãng Dương vẫn còn đang nghiêm túc tư lự, “Cậu nói có khi nào hắn ghét Linh Đang Nhi không?”

“Tớ thích Diệp Lãng, thích cả Dạ Lang, hai người đều là hắn, mỗi một con người của hắn tớ đều thích, nhưng Linh Đang Nhi cũng là một phần của tớ, hắn ghét Linh Đang Nhi, có phải đại biểu hắn cũng ghét tớ không?”

“Làm gì có, cậu đừng ở đây đoán mò, tớ thấy thay vì ở đây nghĩ vẩn vơ chi bằng giáp mặt đi...” Từ Hiền nói được một nửa, bỗng nhớ đến những lời Bạch Lung nói với cậu hồi chiều, cảm miệng ngay tức khắc.

Lãng Dương quay đầu nghiêm túc nhìn Từ Hiền, “Cậu nói rất có lý, tớ quyết định ngày mai sẽ hỏi tận mặt, trong này nhất định có hiểu lầm.”

Lãng Dương lại quay đầu chỉ vào màn hình, “Lần này tớ sẽ không bỏ cuộc dễ dàng vậy, chờ tớ diễn xong vai khách mời, hoàn thành xong vai trò nam phụ hi sinh cho câu chuyện của người khác, tớ sẽ trở về câu chuyện của chính mình giữ vai nam chính một lần nữa.”

20:30 thứ sáu ngày 2 tháng 12

Khách khứa đến miếu Nguyệt Lão xem lễ ngày càng nhiều, hôn lễ chần chờ không bắt đầu, mọi người chờ sắp mất hết kiên nhẫn.

Lãng Dương chẳng cần nhìn đã biết giờ bàn dân đang nói gì, đơn giản là mấy câu chỉ trích Linh Đang Nhi yêu một người đá một người, lừa chồng cũ trăm ngàn lần, chồng cũ thì vẫn đối xử như lúc ban sơ, công khai leo tường, quyến rũ đại thần, sớm ba chiều bốn, lẳng lơ tùy tiện... Ấu trĩ hơn cả phim tám giờ, chẳng có gì mới lạ.

Cậu thở dài, không có tiền triển nào bất ngờ nào hết sao?

hệ thống [Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng] mời bạn gia nhập đội ngũ.

đội ngũ [Linh Đang Nhi] gia nhập đội ngũ.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ

~~ chúc mừng tân hôn!!!

đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ có biết con thích sư phụ nhất điểm nào không?

đội ngũ Linh Đang Nhi: ... không biết.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: sư phụ có làm gì cũng đều có thể đột biến như thần, kết quả không tài nào đoán được làm con tràn đầy chờ mong mỗi chuyện sư phụ làm.

đội ngũ Linh Đang Nhi: ... đa tạ đồ nhi thưởng thức, vi sư hổ thẹn vô cùng.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đúng rồi sư phụ, con muốn giới thiệu với sư phụ một người.

đội ngũ Linh Đang Nhi: ai?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: vừa nãy giữa đám người xem lễ, con vô tình phát hiện người yêu định mệnh của đời mình!

đội ngũ [Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn] gia nhập đội ngũ.

đội ngũ Linh Đang Nhi:

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: giới thiệu với anh, vị này là sư phụ em ~()

~ đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn: woa! Sư phụ em là đại danh nhân! Trên kênh thế giới toàn nói về cổ, sùng bái quá đề!!!

đội ngũ Linh Đang Nhi: ... cần giải thích.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ảnh nói ảnh mới mua acc hôm nay, tân thủ trăm phần trăm.

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn: đúng đó! Bạn em kéo em vào chơi mà hồng chịu dẫn em, ngày ngày phải chạy xác luyện được hai mươi mấy cấp, tức quá em đi mua acc này, nhưng mà em cùi mìa quá không biết gì hết, sư phụ danh nhân về sau phải bảo bọc em nha ~ hay em cũng bái chị làm sư phụ được hem?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: cô ấy là sư phụ em thì cũng là sư phụ anh, đừng khách sáo!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn: sư phụ tại thượng, xin nhận một lay của đồ đệ!!!

đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đúng rồi tướng công, em tìm sư công thêm anh vào bang

~~ đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn: á! Anh cũng được vào bang hở? Mong đợi quá đi

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: á, không đúng, sư công đã thành cựu sư công, nếu tìm sư công mới thì phải thêm anh vào bang khác rồi.

đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn: sư phụ chúng ta hình như rất thích ba chấm?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: do bà đang chìm đắm trong niềm vui kết hôn không thốt nên lời đấy.

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn: nương tử, vậy hai ta cũng kết hôn nha?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ô kê, chúng ta tranh thủ kết hôn trước sư phụ, cướp hào quang của bà ~()

~ đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: tướng công đến miếu Nguyệt Lão nào

~~ đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn: đến đây

nương tử giao dịch nào

~~ đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ...

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn: nương tử sao em cũng ba chấm rồi?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đây là gì?

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoãn: nhẫn á

~~ đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: lấy đâu ra?

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: mua trong Thương Thành, mua sai hở?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: ... không phải, kết hôn thì đến miếu Nguyệt Lão nói chuyện được rồi, không cần mua nhẫn!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: hả??? Vậy hệ thống gạt tiền anh rồi? Anh mất 99 đồng lận á!!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: anh đúng là đồ con heo!!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: hu hu hu, nương tử đừng nói người ta vậy mà, người ta thực sự không biết, nhưng mua thì đã mua rồi, thôi cứ dùng luôn đi, không thì phí quá!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: cái này là nhẫn Tình Chắc Hơn Vàng, kết xong không ly được!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: hở? Phải không? Nhưng này thì có vấn đề gì? Anh kết hôn đâu phải để ly hôn!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: ...

đội ngũ Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: ha ha ha, có cá tánh, em thích!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: được, em sẽ cùng anh Tình Chắc Hơn Vàng!

Lăng Dương yên lặng đưa chuột đến hai cái tên, kéo hai đứa vào hết sổ đen, cả thế giới thoáng chốc thanh tĩnh.

Cậu lại cô đơn đứng một hồi, không ai tới chúc mừng cô dâu tái giá Linh Đang Nhi, sự náo nhiệt tại hiện trường tựa hồ chẳng liên quan tới cậu, tân nương mặc hỉ bào đỏ sẫm lại trở thành người ngoài cuộc trong buổi hôn lễ này.

Lăng Dương nhìn danh sách bang hội, Dạ Lang còn online, cậu ngẫm nghĩ, quyết định thử khiêu chiến cực hạn của em máy tiểu thụ, cậu chuyển trò chơi thành dạng cửa sổ, song song mở thêm một client, nhập tài khoản của Lạc Minh Ảnh.

Cậu vợ vét ba lô của Lạc Minh Ảnh, bất ngờ thay cũng tìm được vài tấm phù truyền tống bạn thân, cậu gửi lời xin truyền tống tới Dạ Lang, đối phương cơ hồ thông qua ngay lập tức, sau một hồi LOADING lâu hơn thường ngày, vị trí của cậu biến thành Thệ Vấn hồ, Dạ Lang đang ngồi bên hồ câu cá.

Lăng Dương nhìn, acc Lạc Minh Ảnh không học câu cá, cậu đơn giản đi đến cạnh Dạ Lang ngồi xuống xem hẩn câu.

Diệp Lăng từ thủy tới chung không nói một lời, Lăng Dương dĩ nhiên cũng không biết nói gì hơn, hai người cứ thế sống vai ngồi im lặng.

So với vẻ huyền ảo của bên kia, sự yên tĩnh vô biên của bên này tạo thành tương phản rõ rệt.

Lăng Dương im lặng cùng Dạ Lang ngồi một chốc, phát hiện miếu Nguyệt Lão bên kia bỗng xôn xao cả lên.

Cậu chuyển qua xem thử, không ngờ là Bạo Bạo Long!

Nghề của Bạo Bạo Long y chang như tính cách cậu chàng, hy sinh chính xác, hy sinh phòng ngự, đeo đuổi sức mạnh cùng cực, võ sĩ hệ cuồng bạo là nghề duy nhất không thể trang bị áo giáp ngực trong tất cả các nghề.

Giờ phút này, cu cậu đang cởi trần thân trên, trước ngực có hai sợi dây da buộc chéo nhau, hai tay cầm hai cây rìu bự, mang danh đỏ (tên đỏ aka mở PK) mở đường máu từ giữa đám người đang đứng hóng, khí phách oai phong không thốt thành lời.

Cậu giết thẳng một mạch đến chỗ miếu Nguyệt Lão, hai lưỡi rìu múa may uy vũ sinh phong, vô số người bị sự kiên quyết của cậu bức lui.

Bạo Bạo Long đi đến trước mặt Lạc Minh Phong và Linh Đang Nhi, đứng vững vàng.

trước mặt Hạ Đại Gia: ta muốn cướp dâu!

Hiện trường ồ lên, quần chúng cảm thấy hôm nay mua vé quá xá là đáng giá!

“Thiệt không biết con Linh Đang Nhi này có gì tốt, không ngờ còn có người vì nó cướp dâu? Đàn ông con trai bị mù hết rồi sao?” Có người gửi một câu bốc mùi chua lè.

trước mặt Hạ Đại Gia: ta tới cướp chú rể!!

Lăng Dương kích động nắm tay, Bạo Bạo Long! Đàn ông đích thực!

Bạo Bạo Long nói xong câu này, tựa như một ám hiệu, bang chúng Lạc Minh đồng thời châm pháo hoa, đủ kiểu pháo bông mỹ lệ nổ rộ trên không trung, tô điểm bầu trời miếu Nguyệt Lão lóng lánh long lanh.

“Chúc mừng đại ca! Chúc mừng chị hai!” Những người có tên mở đầu bằng hai chữ Lạc Minh bắt đầu spam trên kênh thể giới và kênh trước mặt.

Mọi người xếp hàng đem quà mừng đã chuẩn bị sẵn tặng cho Bạo Bạo Long, cho dù cậu có tò đến đâu cũng thấy được chỗ bất thường.

trước mặt Hạ Đại Gia: sao quà mừng của mọi người đều cho vô sĩ dùng vậy? Mấy người đã biết trước sẽ tặng tôi??

Phía dưới một rừng á há há mưu toan nhăng cuội cho qua chuyện.

Lăng Dương bị lấy nhiễm bầu không khí hiện tại, cũng mở pháo Lưu Lưu Thích Phong cho cậu, ngẫm nghĩ muốn nói điều gì đấy.

Lúc này lại thấy trên màn hình bốc lên một đồng trái tim màu hồng, Lăng Dương từng thấy cảnh này rất nhiều lần, nó có nghĩa trong server có người cầu hôn bằng nhẫn Tình Chắc Hơn Vàng, “Hồn Đạm OL” khá dễ tâm làm mấy chi tiết vụn vặt này, ít nhất có thể làm bạn cảm thấy 99 đồng bỏ ra rất có thể diện.

Quả nhiên, sau một lát, tại vị trí bắt mắt nhất, nhảy ra thông báo kết duyên bằng chữ to màu vàng kim.

thông cáo [Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản] và [Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng] kết tình vợ chồng, Tình Chắc Hơn Vàng, đời này kiếp này sẽ không phân ly.

Một phút đồng hồ sau, lại nhảy ra một nội dung tương tự vậy, chỉ thay đổi tên.

thông cáo [Hạ Đại Gia] và [Lạc Minh Phong] kết tình vợ chồng, Tình Chắc Hơn Vàng, đời này kiếp này sẽ không phân ly.

Lăng Dương xúc động, trượt tay, đụng trúng phím enter, pháo hoa trong tay bay ra ngoài.

Suốt sáu phút, tất cả mọi người đều nhìn thấy tâm ngữ nổ rộ cùng pháo bông, là lời tỏ tình Lăng Dương chưa kịp nói ra miệng.

— Linh Đang Nhi: Dạ Lang, em thích anh.

Lăng Dương chuyển đến cửa sổ Lạc Minh Ảnh, Dạ Lang vẫn như cũ không nhúc nhích ngồi tại chỗ câu cá.

Cậu mở kênh thể giới, hành động khá có vẻ tự ngược.

“Không biết sao bà nhìn thấy con pháo Lưu Lưu này mà đã ghê.”

“Me too! Vứt chồng cũ của đại thần, kết quả đại thần không thèm ngó ngang, rõ trúc mức nước công dã tràng, đúng là đáng đời!”

“Đại thần quả nhiên biết nhìn người, vừa nãy em suýt đã hiểu nhầm anh, đại thần tuyệt vời! Hạ Đại Gia siêu cool! Từ nay về sau yêu đôi này nhất.”

“Dạ Lang cũng là người đàn ông tốt, đáng tiếc hồi xưa bị che mờ mắt, may quay đầu là bờ, chưa bao giờ là muộn!”

“Tui cực khổ canh me lâu như này chỉ để xem con mẹ hiếm có này bị vứt bỏ, đúng là sướng khoái đến tận tim, ha ha ha!”

Lăng Dương nhìn có chút khó chịu, acc Linh Đang Nhi tuy không phải của cậu, nhưng dù sao ở trong tay cậu lâu như này, cậu ít nhiều đã trút tình cảm vào, nếu nhân vật trò chơi có linh hồn thì chắc chắn sẽ cảm hận người điều khiển là cậu.

Lăng Dương không thể thờ ơ nhìn người khác chửi bới Linh Đàng Nhi nữa.

nói chuyện riêng Lạc Minh Ảnh: cô ấy ít nhất cũng là vợ cũ của anh, anh nhẫn tâm nhìn người khác hiểu lầm cổ?

Đối diện im lặng, một chốc sau, trên bầu trời lại nổ bung pháo hoa rực rỡ.

— Dạ Lang: là lỗi của tôi, xin mọi người đừng hiểu nhầm Linh Đàng Nhi, là tôi có lỗi với cô ấy.

Lăng Dương nhăn mày, thêm acc Linh Đàng Nhi làm bạn thân, bay tới bằng phù truyền tống.

Hồi trước cậu vì Diệp Lăng cường hóa vũ khí, trước sau bỏ vào bốn trăm, mua bảo thạch cường hóa hết ba trăm, số tiền còn lại vừa đủ mua một chiếc nhẫn Tình Chắc Hơn Vàng trong Thương Thành.

Cậu không thể tiếp tục xem Linh Đàng Nhi bị oan ức như này, đầu nóng lên, không thèm quan tâm đến hậu quả.

thông cáo [Lạc Minh Ảnh] và [Linh Đàng Nhi] kết tình vợ chồng, Tình Chắc Hơn Vàng, đời này kiếp này sẽ không phân ly.

Thế giới an tĩnh.

Linh Đàng Nhi triệu hồi tọa kỵ hai người mà Dạ Lang tặng, gửi lời mời cùng ngồi cho Lạc Minh Ảnh.

Lạc Minh Ảnh vui vẻ nhận, xoay người trèo lên, cùng Linh Đàng Nhi thân mật rúc vào nhau.

Dưới cái nhìn soi mói của bàn dân thiên hạ, hai người tiêu sái rời đi, tay áo bay bay, không lưu một bóng mây.

Lăng Dương chẳng biết nên đi đâu, cuối cùng đành điều khiển tọa kỵ hai người chạy tới Thệ Vấn hồ, Dạ Lang vẫn còn tại chỗ, đến tư thế cũng chưa thay đổi, Lăng Dương quả thực bắt đầu hoài nghi đối phương bị Vệ Thi bám vào người.

nói chuyện riêng Dạ Lang: kỳ thật tôi biết.

Lăng Dương sững sốt, hẳn biết cái gì?

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu là Tiểu Linh Dương.

nói chuyện riêng Dạ Lang: là sư phụ của Tiểu Phì Dương.

Lăng Dương tức thì đại ra, cậu đã quên bém mất tờ memo này.

nói chuyện riêng Dạ Lang: Tiểu Phì Dương nói cậu thích nó, cho nên đây là mục đích cậu tiếp cận tôi ư?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi có nên chúc mừng cậu không, mục đích của cậu đạt thành rồi?

nói chuyện riêng Dạ Lang: ha ha.

nói chuyện riêng Dạ Lang: đúng rồi, đừng đa tâm, ha ha này chỉ có nghĩa là ha ha thôi.

hệ thống [Dạ Lang] đăng xuất.

Lăng Dương hóa đá toàn thân.

Một phút, hai phút, ba phút, cục đá Lăng Dương rốt cục nứt ra...

Đậu má đây là cái tình tiết máu me trời đánh thánh đâm gì thế hả!!!

Ai nói học kỹ thuật thiếu sức tưởng tượng hả, anh Lăng anh không đi viết tiểu thuyết đúng là phí của đời!!!

Từ Hiền đẩy cửa cái rầm, “Dương Dương cậu rốt cuộc đang làm gì vậy!”

Lăng Dương đang cúi đầu gạch gạch vẽ vẽ gì đấy trên một tờ giấy.

“Cậu vẽ cái quỷ gì mà rối như cục nùi thế này?”

“Sơ đồ quan hệ nhân vật.”

“Là cái gì?”

Lăng Dương giờ tờ giấy lên giải thích, “Đại khái câu chuyện là như này: tớ thích tớ, tớ tỏ tình với tớ, tớ không thích tớ, tớ trốn khỏi server, tớ gặp ông xã tớ, tớ thích ông xã tớ, tớ đuổi theo qua đây, tớ chen chân vào giữa tớ và ông xã, ông xã tớ thích tớ, ông xã tớ bỏ tớ, cuối cùng tớ và tớ HE.”

Từ Hiền lấy di động ra, “Alô 120 hả? Mấy người có nhận bệnh nhân tâm thần phân liệt không?”

54. Chương 54

Chân tướng phơi bày trước thiên hạ

18:00 thứ bảy ngày 3 tháng 12

—— Ký túc xá Đường Tu Văn

“Sao, quyết định xong rồi?” Đường Tu Văn lười biếng ngồi bên cạnh bàn, trước mặt bày hai chiếc di động, một cái của anh, một cái của Lăng Dương.

“Ừ,” Lăng Dương gật đầu, “Em chuẩn bị bỏ acc Linh Đang Nhi, lần nữa luyện một tế ti, tuy acc này ở bên em lâu vậy, bỏ thì cũng tiếc một chút nhưng tóm lại vẫn là acc của người khác, chẳng qua làm như vậy sẽ hơi bất công với Tiểu Ca, đẳng cấp đánh sàn đấu của cả bọn lại phải bắt đầu lại từ đầu. Sáng nay em có trưng cầu ý Tiểu Ca, cậu ta đồng ý rồi, còn Thích Phong, hắn không đồng ý cũng không được, dù sao về sau không cần khai hoang nữa, cùng lắm thì cả bọn cần cù đánh nhiều hơn.”

“Vậy sư công thì sao?”

“Hồi xưa hắn đã đầu tư vào Linh Đang Nhi không ít, lần này lại cho không ít đồ đặc, đưa acc cho hắn là chuyện thường tình, cây thương em làm cho hắn vẫn còn trên người Linh Đang Nhi, bỏ thì uổng lắm. Dù sao về sau em không còn lên acc này nữa, cứ đưa cho hắn xài vậy, nếu không muốn luyện thì làm kho hàng hay gì đó cũng được.”

—— Nhà Lăng Dương & Từ Hiền

Khi Từ Hiền mở cửa cho Diệp Lăng, sắc mặt cậu không tốt lắm, trải qua chuyện tối qua, cậu có chút giận Diệp Lăng.

Diệp Lăng thấy Từ Hiền mặt mũi bí xị, mở cửa xong xoay người rời đi, chẳng thèm chào hỏi hắn một câu, cộng thêm cả chuyện tối hôm qua, tất nhiên rất kinh ngạc.

“Tiểu Hiền, cậu sao vậy?”

“Tớ không sao, thay vì quan tâm tớ chi bằng cậu quan tâm người khác thêm một chút đi.” Từ Hiền nói chuyện đầy ẩn ý.

Diệp Lăng nhìn xung quanh, “Lăng Dương đâu?”

Từ Hiền liếc mắt, còn biết hỏi Dương Dương cơ đấy, “Không có ở nhà.”

“Lát nữa có về không?”

Từ Hiền chẳng muốn cho hắn biết chút nào, hỏi ngược lại, “Hôm qua đang yên đang lành sao tự dưng đòi ly hôn?”

Tốc độ chuyển đề tài của Từ Hiền làm Diệp Lăng ngẩn người, “Quan hệ giữa tớ và Linh Đang Nhi rất phức tạp, không giống cậu nghĩ đâu.”

“Trả lời tớ tại sao đòi ly hôn.”

“Tớ không thể tiếp tục ở bên cậu ta.”

“Lý do?”

“Tớ thích người khác.”

Từ Hiền giật mình, "Cậu thích người khác? Ai?"

"Lăng Dương."

— Ký túc xá Đường Tu Văn

"Với sư công mà nói thì Linh Đăng Nhi hiện giờ hẳn là tình địch của mình, hẳn làm sao có thể nhận quà tặng của tình địch?"

"Em có thể nói em đối với Linh Đăng Nhi chẳng qua là xuất phát từ thông cảm, hoặc là gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ, tóm lại tình cảm giữa hai đứa đã là quá khứ, hiện giờ em thích người khác."

"Haizz, phải diễn tả sự bội phục của con với ngài như thế nào đây sư phụ, tự gả tự tam (tam: chen chân vào hai người khác), tự ly tự kết, tự công tự thụ, khi nào tự sinh con đây?"

Lăng Dương đau khổ, "Đã đến nước này rồi thầy đừng móc mĩa em mà."

— Nhà Lăng Dương & Từ Hiền

"Cậu nói cái gì? Cậu ly hôn Linh Đăng Nhi vì cậu thích Lăng Dương?" Từ Hiền quả thực không thể tin vào tai mình nữa.

Diệp Lăng bình tĩnh gật đầu.

Từ Hiền cúi gục đầu, hung hăng xiết chặt tay, Dương Dương à Dương Dương, cậu có ngày hôm nay hoàn toàn là hậu quả tự làm tự chịu, không thể trách người khác.

"Vậy, vậy sao hôm qua cậu không nghe Linh Đăng Nhi nói cho xong?"

"Tớ biết cậu ta muốn nói gì."

"Cậu biết?"

"Tớ vừa online đã có rất nhiều người PM, có chúc mừng, có muốn ra tiền giao dịch với tớ, bọn họ ra giá rất cao, tớ biết ngay Linh Đăng Nhi muốn tặng tớ quà, hơn nữa còn rất đắt tiền."

"Tớ mắc nợ Linh Đăng Nhi rất nhiều, cậu ấy là người tốt, có tình có nghĩa, nhưng tớ đã định là chỉ có thể phụ lòng cậu ta, tớ không thể tiếp nhận thêm bất kỳ lòng tốt nào của cậu ta, cũng rất sợ cậu ta mượn thời cơ nói ra gì khác, cho nên phải cự tuyệt trước."

— Ký túc xá Đường Tu Văn

"Vậy giờ sư phụ muốn thế nào, dùng thân phận Lăng Dương đi thổ lộ với sư công?"

"Đúng, tuy giữa hai đứa em đang có hiểu lầm rất lớn, nhưng em tin nếu đã là hiểu lầm chắc chắn sẽ có ngày giải trừ. Hồi trước em giấu hẳn lâu như vậy, bịa nhiều memo như vậy, bây giờ có kết quả như này cũng coi như là báo ứng."

"Nhưng, quả do chính em gieo, em sẽ tự mình chịu trách nhiệm, đợi đến khi hợp mặt, em sẽ tìm cơ hội thổ lộ với hẳn, bằng chính thân phận thật của mình."

Ánh mắt cậu kiên quyết, "Em đã từng bỏ lỡ một lần, lần này nói thế nào em cũng không có ý định trốn tránh nữa, đến khi ấy hẳn nổi giận cũng được, không chịu cũng được, em phải bám dính hẳn như sam cho đến khi hẳn chấp nhận em mới thôi."

— Nhà Lăng Dương & Từ Hiền

"Kỳ thật việc Lăng Dương kết hôn với Linh Đăng Nhi hôm qua không phải..."

"Là lỗi của tớ, hồi trước tớ luôn do dự, bởi vì tớ không cách nào xác nhận được tâm ý của mình, tuy tớ đã tặng cậu ấy cây búa..."

"Cậu tặng Lăng Dương cây búa?" Từ Hiền vui vẻ hỏi.

“Tuy tặng đã tặng rồi, nhưng tớ lại không nói gì, cậu ấy không biết ý nghĩa của nó, chỉ cho là món quà bình thường. Tớ đã bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, là Bạch Lung và Mộ Dung đánh thức tớ, nếu không có bọn họ, đến giờ tớ cũng không có cách nào tỉnh tâm thừa nhận chuyện này với cậu.”

Ngữ khí của hắn kiên định, “Mộ Dung nói, đàn ông phải biết chủ động, cho nên, dù trong lòng Lăng Dương đã có người, tớ cũng sẽ không bỏ cuộc dễ như vậy. Lát nữa tớ sẽ tỏ rõ lòng mình với cậu ta, người tớ thích là cậu ta, mặc kệ người Lăng Dương thích là ai, tớ sẽ đoạt cậu ấy về.”

—— Ký túc xá Đường Tu Văn

“Xi, hiếm khi thấy cậu kiên cường được một lần,” Đường Tu Văn cầm chiếc di động trước mặt, “Nếu cậu đã nghĩ kỹ vậy tôi sẽ giúp cậu gửi.”

“Gửi đi,” Lăng Dương bình tĩnh nói, “Để Linh Đương Nhi trở thành lịch sử bí mật của Tiểu Linh Dương đi, về sau vĩnh viễn không cho anh Lăng biết.”

—— Nhà Lăng Dương & Từ Hiền

Từ Hiền bắt đầu không hiểu chi hết, Lăng Dương thích người khác từ lúc nào? Ở đây thì có gì dính đến Bạch Lung? Nhưng nghe thấy câu giải thích sau cùng, tâm trạng của Từ Hiền bay bổng hẳn lên, bước tới vỗ thật mạnh lên vai đối phương, “Tớ biết ngay A Lăng là mẫu đàn ông có dũng khí, có trách nhiệm, cậu quả nhiên không làm tớ thất vọng!”

“Dương Dương có việc đến chỗ chủ nhiệm lớp, nó nói lát nữa sẽ về, tớ đoán nó sẽ rất vui khi nghe những lời cậu sắp nói.”

Khóe miệng Diệp Lăng không kìm được hơi cong lên, “Ừ.”

Từ Hiền lui về phòng ngủ, “Trong tay tớ còn chút chuyện, sắp xong rồi, cậu chờ tớ một chút, chúng ta lập tức xuất phát tìm Dương Dương!”

Diệp Lăng thông thả bước vào phòng Lăng Dương, theo bản năng lại liếc nhìn tấm poster bắt mắt trên tường.

Hắn đi đến ngồi xuống trước máy tính, tay phải vuốt ve con chuột của Lăng Dương, ngón cái lần lượt đảo qua 12 phím số.

Nhắc tới thì hắn còn chưa hỏi Lăng Dương tại sao phải dùng con chuột phức tạp như này.

Di động trong túi rung một cái, có tin nhắn.

Diệp Lăng mở ra xem, là một dãy số xa lạ.

—— ông xã, cảm ơn anh đã quan tâm em năm tháng nay, em quyết định sẽ AFK khỏi trò chơi, từ nay về sau không đăng nhập tài khoản Linh Đương Nhi, hôm nay em gửi gắm cô bé cho anh, hi vọng anh có thể đối xử tử tế với cô bé. Tái bút, Tiểu Linh Dương hôm qua chỉ là giúp đỡ em, giữa bọn em không phải quan hệ như anh nghĩ, xin anh đừng hiểu nhầm. Lần cuối cùng gọi anh là ông xã, tạm biệt. Linh Đương Nhi yêu anh.

Diệp Lăng nhú mày, Linh Đương Nhi làm sao có được số di động của mình, chẳng lẽ là Lăng Dương nói cho cậu ta?

Ngón cái của hắn ấn kéo xuống tiếp, phía dưới tin nhắn có kèm tài khoản và mật mã của Linh Đương Nhi.

Ngón cái đặt trên phím bấm của Diệp Lăng bỗng cứng đờ.

Nửa ngày, hắn bình tĩnh cúi người ấn nút bật thùng máy của Lăng Dương, chờ đợi máy tính chậm rãi khởi động, lần này chỉ dùng 2 phút 18 giây đã vào được WINDOWS, 360 Boot Assistant kiêu ngạo tuyên bố, lần khởi động này máy của bạn đã đánh bại 3% người sử dụng toàn quốc.

Hắn nhấp đúp vào client game trên desktop.

Bỏ qua màn hình chào, tiến vào giao diện đăng nhập, tài khoản của Lăng Dương vì chọn chức năng ghi nhớ nên được tự động lưu lại, Diệp Lăng chỉ từng thấy một lần, nhưng có lẽ vì hắn rất để ý Lăng Dương nên một lần cũng đủ để nhớ kỹ.

Hắn đưa di động dán sát màn hình, hai tài khoản sóng vai bên nhau, như được paste.

Hắn kéo bàn phím ra, đối chiếu mật mã trong tin nhắn, gõ từng chữ từng chữ, ấn enter.

Trải qua nghiệm chứng ngăn ngừa, trò chơi tiến vào giao diện chọn nhân vật, một nữ tể ti quen đến không thể quen hơn đang cô đơn đứng giữa màn hình.

Diệp Lăng nhìn chằm chằm nữ tể ti vài giây, nhẹ nhàng thoát ra, từ shortcut trên desktop tìm đường dẫn gốc của game, mở My Computer, dựa theo đường dẫn, nhấn mở từng cấp từng cấp một.

Hắn mở folder screenshot mặc định của game, nhấp đúp bắt đầu xem từ tấm thứ nhất.

Trong hình là hai nhân vật nam xa lạ, một tể ti, một chiến sĩ, hắn lật tiếp ra sau, phần lớn đều là hình chụp chung của hai người này ở đủ loại phong cảnh thắng địa, ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện người thứ ba. Sau một ngày nào đó, nhân vật trong hình bỗng thay đổi, biến thành hai nhân vật nam khác đang hôn nhau dưới ánh trăng, một người trong đó hắn gần như nhìn thấy mỗi ngày...

—— Phó bản Thất Tịch, bảo châu biến tính.

Diệp Lăng lật xem tiếp, sau mấy tấm hình hôn nhau, một người trong đó biến thành con gái, mặc bộ đồ COS Tiểu Long Nữ trắng bóc, người còn lại mặc một bộ quân đội Nazi, bối cảnh đằng sau hai người không ngừng biến hóa, góc độ chụp ảnh mờ ám vô biên.

Ngón tay của hắn nhấn xuống một cách máy móc, từng tấm hình lướt qua trước mặt như một bộ phim tài liệu, ảnh chụp hai người ôm nhau bên hồ Thệ Vãn, ảnh chụp xếp hàng chờ đợi ngoài sân đấu, ảnh chụp kẻ vai chiến đấu trong phó bản... 5 tháng, hơn trăm tấm ảnh chụp, mỗi tấm đều ghi lại quá khứ của Dạ Lang và Linh Đang Nhi.

Diệp Lăng rút cục nhấn dấu X đỏ trên góc phải, nhắm mắt lại, hít thở sâu.

Hắn lại mở mắt ra, nhìn thấy di động trước mặt, tài khoản Linh Đang Nhi vẫn còn cô đơn nằm đấy, từng chữ cái như đang giễu cợt hắn.

Diệp Lăng đột nhiên chớp lấy di động, vung tay, di động đập vào tường nát báy.

Diệp Lăng đứng lên, bắt đầu điên cuồng lục động lục tây trong phòng Lăng Dương, hắn giựt mở từng ngăn kéo, mở ra từng ngăn tủ, đảo loạn xà ngẫu tất cả những thứ nhìn thấy, rốt cục ở ngăn tủ dưới chót phát hiện một tấm X quang.

Hắn đặt tấm X quang lên mặt bàn.

Hắn đặt tay trái lên.

—— Anh giai ngẫu, với ai anh cũng đều ngẫu như vậy sao? Hai ta tốt xấu cũng thân quen như này, ngay cả một câu cũng không có..

—— Sao cô ấy không đi cùng anh?

—— Tôi đoán vợ anh nhất định rất thích anh.

—— Sợ nước rất mất mặt à?

—— Mỗi 98 người sẽ có một người có phản ứng sợ nước cường độ thấp hoặc hơn, tôi quen biết rất nhiều người sợ nước.

—— Sao cậu ta có thể online cả buổi trưa được!

—— Sao không thể? Vừa mở game chị ấy đã online, sau đó bọn em tổ đội, chẳng lẽ bốn người còn lại trong đội gặp ma?

—— Sư phụ bị thương ngón út trái, không có gì đáng ngại!

—— Có phải lại bị lừa rồi không, Linh Đang Nhi bị thương là ngón út trái.

—— Dương Dương bị thương hẳn là tay trái... Ngón trỏ, ngón giữa... còn có ngón áp út.

— Ai nói tôi không lên mạng? Mỗi ngày tôi đều lên mà?

— Xin lỗi xin lỗi, đánh chữ với anh quen rồi, quên mất anh ngay tại trước mặt.

— Card màn hình của tôi đặc biệt cùi, anh vừa xuất hiện trên màn hình là tôi đứng luôn..

Từ Hiền nghe thấy động tĩnh từ phòng kế bên, chạy sang xem, hoảng sợ nhìn hiện trường như vừa có cơn lốc quét qua.

“A, A Lãng...”

Diệp Lãng chậm rãi quay đầu, chuông báo động trong lòng Từ Hiền rung to, cậu chưa từng thấy một Diệp Lãng như này!

“Cậu, cậu...”

“Cậu biết có phải không?” Giọng của Diệp Lãng còn lạnh hơn cả hàm băng.

“Tớ...”

Diệp Lãng đứng bật dậy, không nói một câu đi ra ngoài.

“A Lãng cậu đi đâu?” Từ Hiền khấn trương đuổi theo.

“Đến quán ăn, gặp vợ cũ.”

Từ Hiền cả kinh, tay phải vô thức sờ ra sau.

“Không được gọi điện!”

Từ Hiền bị dọa tới mức run cầm cập, rụt tay về.

Dưới đáy lòng cậu có một âm thanh đang gào thét: làm sao đây! Có ai thông báo Dương Dương với!

55. Chương 55

Thời gian thử thách không được dọ

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, khu thảo luận tình cảm

Chủ thớt: xin giúp đỡ! Làm sao bẻ cong trai thẳng nhanh chóng và hữu hiệu?

1L: tại sao phải bẻ cong trai thẳng? ...

2L: yêu quý sinh mạng, rời xa trai thẳng.

3L: chữ ‘cẩn’ phân tích ra chấm hết. (chữ ‘cẩn’ là , tách ra là = khẩu giao)

4L: tuy không tán thành, nhưng nếu nhất định muốn thì phương thức hữu hiệu nhất là ‘cẩn’ hần.

5L: đồng ý với phía trên, đàn ông là động vật cảm quan, nếu như bạn chỉ ‘vuốt’ hần thì, bọn trai thẳng thỉnh thoảng cũng ‘xóc lọ’ cho nhau giải sầu đấy thôi, mà hần không có khả năng sẽ hứng thú với hoa cúc của bạn, cho nên cách tốt nhất là ‘cẩn’, tuyệt đối không có thằng con trai nào chống cự được, ‘cẩn’ nhiều thêm vài lần, phê rồi tự nhiên cong ngay.

6L: thẹn thùng nói rằng, BF hiện tại của tôi chính là vì vậy mà cong, nhưng di chứng là giờ hần rất thích BJ, không thích 10.

...

NL: cảm ơn mọi người, bọn tôi đã thành một cặp!

Quán ăn là căn cứ địa của bang Kiểm Tinh, đây không phải lần đầu tiên bọn họ tụ họp ở đây, lần nào Mộ Dung cũng đặt cùng một gian phòng, mọi người không cần hỏi đã quen đường cũ tìm được nơi tập hợp.

Tiểu Thụ Đờng Chạy đi vào phòng đầu tiên, theo sau là đám người Mạc Thương Tâm, bang chủ Mộ Dung và một cậu trai xa lạ đã ngồi trong phòng, thấy phần lớn đoàn người đã đến thì hai người cùng đứng lên.

“Đây là người bạn mới mà đại ca nói hả?” Tiểu Thụ Đờng Chạy hỏi, nghĩ bụng cậu bạn mới này sao quen mắt quá vậy, dường như đã thấy ở đâu rồi.

Lăng Dương vừa định nói chuyện thì Mộ Dung ngăn cản, “Đợi người đến đông đủ hãy giới thiệu.”

“A, đại ca xấu quá nha, còn thừa nước đục thả câu.”

“Vai chính còn chưa tới, mấy đứa gấp cái gì,” Mộ Dung hất cằm, “Gọi món trước đi, anh và cậu bạn mới còn có chút chuyện phải nói.”

Mộ Dung dẫn Lăng Dương ra ngoài, mấy con mắt đằng sau đồng loạt nhìn theo bọn họ rời đi, cửa vừa đóng lại mấy người vội vã chụm đầu thành một vòng rù rì với nhau.

Cửa phòng mở ra lần thứ hai, một đợt hàn ý lạnh như băng tấn tốc xộc vào phòng, mọi người bất giác run lên ba cái.

Diệp Lăng lạnh lẽo quét mắt khắp phòng, “Lăng Dương đâu?”

Phía sau hắn, Từ Hiền giơ ngón trỏ không ngừng ra dấu trên miệng, mọi người trong phòng nhìn thấy nhưng chẳng ai dám bỏ qua câu hỏi của Diệp Lăng.

“Lăng, Lăng Dương là ai?” Tiểu Thụ Đờng Chạy can đảm hỏi.

“Có ai mới đến không?” Diệp Lăng lại hỏi.

“Có... có,” Cô nàng giơ ngón trỏ rụt rè chỉ ra ngoài, “Vừa nãy đi ra ngoài với đại ca, không biết... đi đâu...”

Diệp Lăng lập tức xoay người, Từ Hiền bất ngờ bị hắn đụng trúng.

“Cậu ở lại, không được gọi điện.” Giọng nói của Diệp Lăng lộ ra uy lực khôn tả, làm Từ Hiền sợ hãi từ tận đáy lòng, không dám vi phạm.

Mộ Dung dẫn Lăng Dương vào toilet, “Cậu lợi hại thật đấy, chẳng qua là tổ cái tình thôi mà quây cho Lâm Sơn long trời lở đất, nếu hôm nào đó cậu cầu hôn thì chẳng phải đứng luôn server à?”

Lăng Dương cũng không lý giải được, “Em cũng chả biết sao lại như vậy nữa, tự dưng hắn lại đòi ly hôn.”

Mộ Dung hồi tưởng lại, “Chẳng lẽ vì nó hiểu nhầm lời của anh?”

Lăng Dương hoảng sợ, “Anh đã nói gì với hắn?”

“Anh ám chỉ cậu không dám thổ lộ với nó là vì trong lòng cậu còn băn khoăn... Nhưng ý của anh vốn là cậu băn khoăn chuyện Linh Đang Nhi, chẳng lẽ nó cho rằng cậu băn khoăn chuyện nó có bà xã?”

Lăng Dương đau khổ ôm đầu, “Đại ca, sức tưởng tượng của anh Lăng phong phú lắm, anh rốt cuộc đang hỗ trợ em hay kiếm việc cho em đây?”

Mộ Dung vô tội xòe tay, “Anh cũng đâu biết sẽ thành như vậy, thấy cậu bây giờ cũng đáng thương quá đi, có muốn anh hai ôm một cái không?”

Mộ Dung mở rộng vòng tay làm bộ muốn ôm, bỗng cảm thấy một luồng sát khí, ngẩng đầu lên, giật bắn người.

“Mà thôi, tốt nhất là không ôm, anh đột nhiên nhớ ra có việc, về trước hen, hai đứa cứ từ từ nói chuyện.”

Hai đứa? Lăng Dương không hiểu, quay đầu lại, cũng giật bắn người.

Diệp Lăng đang đứng ngay cửa toilet, mặt không biểu tình, nhìn theo cậu, chẳng hiểu sao hôm nay khí thế của Diệp Lăng đặc biệt kinh người, Lăng Dương vô thức nuốt nước miếng.

Không đúng, người này không phải Diệp Lăng mà là Dạ Lang, hơn nữa còn là Dạ Lang trong trạng thái cuồng bạo!

Diệp Lăng chậm rãi đi tới, đây cũng là lần đầu tiên Mộ Dung nhìn thấy dáng vẻ này của đứa đàn em, dù nói xưa nay anh chẳng sợ thằng nào nhưng giờ phút này cũng cảm thấy một luồng hàn ý vô danh.

Mộ Dung ra khỏi toilet, giúp hai người đóng cửa, lưỡng lự giây lát, lại kéo luôn tấm bảng thông báo “Đang dọn vệ sinh” ra trước cửa.

Diệp Lăng đi tới trước Lăng Dương, không nói một chữ, nhìn Lăng Dương không chớp mắt.

Lăng Dương bị khí thế của đối phương hù dọa, cũng không dám hó hé chi.

Toi rồi, chẳng lẽ đối thoại với Mộ Dung vừa nãy đã bị hắn nghe được? Hắn đã biết? Lăng Dương ý thức có chuyện không hay rồi.

Hai người vô thanh nhìn nhau nửa ngày, Diệp Lăng mới bắt đầu chậm rãi mở miệng, “Em không có gì muốn nói với anh sao? Bà, xã, thân, yêu.”

Tim Lăng Dương thít chặt, hắn biết rồi!

Hắn biết rồi! Làm sao bây giờ!

Trong lòng Lăng Dương cấp tốc hiện lên vô vàn phương án, rồi lại cấp tốc phủi sạch.

Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!

Lăng Dương cắn răng, liều mạng!

Cậu cười tà mị.

Một giây sau, Lăng Dương đột nhiên nghiêng người ra trước, dùng miệng lấp kín miệng Diệp Lăng, thừa dịp đối phương đang hết sức kinh ngạc thì cạy khớp hàm đưa đầu lưỡi vào, linh hoạt trêu đùa đối phương.

Diệp Lăng kiểu gì cũng không ngờ được tình tiết sẽ diễn biến thần thánh như này, trong lúc nhất thời trở tay không kịp, mặc cho Lăng Dương làm càn trong miệng mình.

Xong một nụ hôn, Lăng Dương cấp tốc lui trở về, lưỡi biếng dựa vào tường gạch của nhà vệ sinh, con mắt cong cong nhìn Diệp Lăng kèm theo ý cười, tựa như cảnh vừa nãy chưa từng phát sinh.

Diệp Lăng thoát khỏi sự kinh ngạc, phản ứng đầu tiên là, thân là đàn ông con trai, vậy mà bị một thằng khác cưỡng hôn!

Chuyện này còn khó chấp nhận hơn chuyện bị lừa gạt! Lòng tự tôn của chủ nghĩa đàn ông giờ phút này hoàn toàn bị kích phát!

Diệp Lăng nắm lấy cổ áo đối phương, hồi đáp y nguyên, nụ hôn này còn lâu còn nồng nhiệt hơn nụ hôn vừa nãy, song phương đều chủ động thêm khát đối phương, hơi thở nam tính tràn vào xoang mũi Diệp Lăng, nhưng không hề khiến hắn thấy kinh tởm mà trái lại còn kích thích hoóc-môn giống đực của hắn, dục vọng muốn áp đảo đối phương đã chiếm cứ hết toàn hệ thần kinh.

Nụ hôn thứ hai kết thúc, song phương đã có chút thở gấp.

Lăng Dương vẫn mang cái vẻ trêu tức kia, cậu nhắc chân cọ cọ giữa đùi Diệp Lăng, khoe miệng nhếch thành một nụ cười mỉm đầy chòng ghẹo, “Ông xã, anh cứng rồi.”

Hai chữ “ông xã” vừa thoát ra khỏi miệng, Diệp Lăng cảm thấy phía dưới lại bành trướng thêm vài phần, bị quần jean bó kèm nén đến khó chịu.

Không đợi hắn tiến thêm một bước, Lăng Dương kéo Diệp Lăng vào WC kế bên, ấn hắn lên tường, một tay đóng cửa, một tay thuần thục cởi quần hắn. Diệp Lăng có thể cảm giác dục vọng của mình thoát khỏi trói buộc thoáng cái bắn ra ngoài.

“Cậu làm...” Chữ cuối cùng bị Diệp Lăng nuốt xuống luôn, hắn kinh ngạc nhìn Lăng Dương quỳ xuống trước mặt mình, vùi đầu vào giữa hai chân mình, phun ra nuốt vào dục vọng của mình. Khoái cảm cực đại từ kích thích sinh lý và thị giác ập đến như sóng cả, nháy mắt vô lấy Diệp Lăng, khiến hắn không thể cự tuyệt hành động của đối phương.

Giờ phút này hẳn rồi cuộc đã hiểu, tại sao ai cũng nói nam giới là động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Còn có thứ gì có thể kích thích ham muốn chiếm giữ và khát khao khổng chế của một thằng đàn ông hơn việc có một đứa con trai vô cùng nam tính quỳ xuống trước mặt, sùng bái vật dưới háng của mình không? Huống chi còn là với loài động vật giống đực chảy đầy nhân tố chinh phục trong máu như Diệp Lăng?

Từ khi chào đời đến nay Diệp Lăng chưa bao giờ hưởng thụ khoái cảm kịch liệt như thế, rõ ràng như thế, hẳn hưng phấn đến run cả ngón tay, ấy vậy mà còn phải nhẫn nhịn không phát ra bất kỳ âm thanh gì, trong không gian nhỏ hẹp bán công khai bán riêng tư như này, chỉ có tiếng thở đứt quãng trầm thấp và dồn dập là tỏ rõ sự thất khống của Diệp Lăng.

Cảm nhận được dục vọng đang không ngừng tăng cao, Diệp Lăng vô thức túm lấy tóc đối phương, bắt đầu ra vào trước sau, bỗng trước mắt lóe cường quang, hẳn theo bản năng nhắm hai mắt, đầu óc trống rỗng, cả người như có dòng điện chạy qua, cứ thế Diệp Lăng đạt tới cao trào trong miệng Lăng Dương.

Diệp Lăng mở mắt cúi đầu, chỉ thấy được đỉnh đầu đã bị mình chà đạp đến rồi bù, vô phương thấy được vẻ mặt hiện giờ của Lăng Dương. Một giây sau, hẳn cảm nhận được miệng của Lăng Dương rời khỏi mình, đầu hơi lệch về một bên, từ góc độ của Diệp Lăng, không thấy rõ Lăng Dương rốt cuộc là ói ra hay nuốt vào thứ của hắn, hẳn cũng không biết cảm giác khác thường thỉnh thoảng xuất hiện trong lòng mình bây giờ là bài xích hay hưng phấn.

Kích tình qua đi, lý trí trở về, một chốc sau Lăng Dương đứng dậy, Diệp Lăng chẳng biết nên đối mặt với cậu bằng biểu tình gì nữa.

Lăng Dương thì ngược lại hầu hạ rất đến nơi đến chốn, giúp hắn xách quần lót, kéo phéc-mơ-tuya, cài nút quần, chỉnh trang ổn thỏa rồi mới đứng dậy.

Thấy dáng vẻ không biết làm sao mà còn ra sức làm bộ của Diệp Lăng, Lăng Dương mỉm cười, còn vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe môi đầy khiêu khích.

Nhìn thấy hết động tác của cậu, nghĩ tới nơi ấy vừa mới tiếp xúc thân mật với bộ phận bí mật nhất của mình, đánh giá trong lòng của Diệp Lăng với Lăng Dương chỉ còn hai chữ: ngứa mông...

“Nhanh trở về thôi, nếu không bọn họ sẽ cho rằng anh ăn mất em.” Lăng Dương mặt không biến sắc đẩy cửa đi ra ngoài, nghĩ bụng may là hôm qua nhìn thấy topic kia trên mạng, quả nhiên đàn ông chỉ thua mỗi chiều này, các tiền bối thật không lừa mình.

Lăng Dương cùng Diệp Lăng một trước một sau trở về phòng, Từ Hiền tức thì dùng ánh mắt sốt ruột hỏi Lăng Dương, Lăng Dương trộm chìa tay làm hình chữ V với cậu.

Từ Hiền giật mình, sao có thể, vừa nãy Diệp Lăng rõ là đang bốc hỏa đến sắp dỡ cả quán ăn cơ mà!

Cậu lại nhìn thử Diệp Lăng đằng sau Lăng Dương, đối phương như cũ mặt không thay đổi, nhưng rõ ràng không còn đờ đờ sát khí như lúc vừa đến.

Cả một bụng lo lắng và khẩn trương của Từ Hiền với Lăng Dương đã đổi thành sùng bái: cậu ta rốt cuộc làm sao hay vậy?!

Mọi người đã đến đông đủ, bên cạnh Mộ Dung còn trống hai vị trí, thấy hai người trở lại, vội vàng gọi Lăng Dương ngồi vào cạnh mình, Diệp Lăng ngồi xuống cạnh Lăng Dương, kế bên Từ Hiền.

Từ Hiền giờ phút này rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cậu không có can đảm hỏi thẳng Diệp Lăng, lại không dám cách Diệp Lăng hỏi Lăng Dương, nhịn đến ngứa ngáy cả người.

Mộ Dung theo thói quen muốn quàng vai Lăng Dương, vừa đưa tay lên đã thấy Diệp Lăng đang trừng mình, bèn vội vàng lượn một vòng trên không trung thuận đà nâng cái cổ trước mặt.

Mộ Dung nghĩ thầm, móa, tình huống gì đây, con sói này bắt đầu bảo vệ đồ ăn rồi sao?

Mộ Dung hắng giọng, “Giới thiệu với mọi người, đây là người bạn mới anh nhắc đến lần trước, Lạc Minh Ảnh.”

Ba chữ được nện ra, ở đây trừ vài người biết chuyện thì ai nấy đều ngây như phỗng.

Trái lại Lăng Dương rất thoải mái, tuy cậu không thuộc về những người ở đây, nhưng nhìn ai cũng thấy rất thân thiết, cộng thêm cậu trời sinh đã thân thiện, ở nơi đông người cũng không e lệ, dù thân phận có hơi đặc thù thì cũng chẳng thấy xấu hổ, “Rất hân hạnh được biết mọi người, mọi người có thể gọi mình là Dương Dương.”

Từ Hiền cũng vội đỡ lời, “Dương Dương là người thuê chung nhà với tớ, hai đứa cùng là Yên Đại, nhưng về sau mới nhận ra nhau trong game.”

Bang chúng Kiếm Tình trầm mắt nhìn nhau, liên tưởng tới những gì đã trải qua suốt năm tháng cộng thêm một trận oanh tạc từng bừng tới qua, phản ứng thầm kín của mỗi người là, ừm nó! Thằng này mà không phải Linh Đang Nhi thì tui chặt đầu cho bác Lang làm ghế ngồi!

Tiểu Thụ Đùng Chạy đột nhiên “a” lên, “Tôi nhớ ra rồi, cậu là Dê he he, tôi có thấy hình chụp của cậu trên weibo, khi ấy cũng có bác Lang, hóa ra bác sang Yên Đại gặp cậu ta à!”

Lăng Dương trộm nhìn Diệp Lăng một cái, đối phương đã nhìn cậu này giờ, “A ha ha, vậy hả?”

Mạc Thương Tâm cũng nhớ ra, “Đêm hôm đó tôi thấy cậu ở phòng bác Lang, hóa ra cậu không phải bạn trong trường.”

Buổi tối? Phòng ngủ? Mọi người không hện mà cùng hiểu nhầm.

Mộ Dung vội vàng cắt đứt sự liên tưởng phong phú của bà con, “Nếu mọi người đã hữu duyên như vậy thì chỉ bằng cạn một chén, cùng nhau hoan nghênh bạn mới nào!”

Bang chúng Kiếm Tình đều là những người thân kinh bách chiến, thoát khỏi sự khiếp sợ rất nhanh, bầu không khí hiện trường dần khôi phục sinh động.

Cả quá trình Từ Hiền toàn lén chú ý hai người kia, Lăng Dương vẫn như cũ, với ai cũng nói chuyện được, còn không ngừng gấp đồ ăn vào bát Diệp Lăng mang theo vài phần lấy lòng.

Diệp Lăng tuy một mực nghiêm mặt không nói chuyện, nhưng vẫn ăn sạch đồ Lăng Dương gấp cho.

Tiểu Thụ Đùng Chạy nhìn thấy hình thức ở chung của hai người, kích động bàn tán ríu rít với Kiếm Diệp bên cạnh.

Mọi người ăn đến tận khuya nhưng hăng hái không giảm, lại gào thét đòi đi hát Karaoke.

Diệp Lăng cùng Lăng Dương đi ở sau cùng, hai người ở riêng với nhau lần đầu tiên kể từ sau khi ra khỏi toilet, Lăng Dương tức thì khôi phục bản tính.

“Ông xã, anh có khát không?”

“Ông xã, anh có đói không?”

“Ông xã, anh có mệt không?”

“Cậu có biết phiền không!”

Lăng Dương mang bộ dáng khom lưng cúi đầu, “Ông xã, là lỗi của em, là em không đúng, em không nên gạt anh, em áy náy, em hổ thẹn, em thiết tình ăn năn, anh đừng giận nữa mùa ~”

Cậu chạy ra trước mặt Diệp Lăng vừa chấp tay vừa lắc, “Tha thứ em đi ~ tha thứ em đi, có được không ~”

“Xem xét đã!”

Mắt Lăng Dương sáng trưng, “Nghĩa là tha thứ em rồi?”

“Tôi nói xem xét đã.”

“Xem xét đi, xem xét đi, em nhất định sẽ thể hiện tốt, tranh thủ lập công, sẽ không để tổ chức thất vọng đâu!” Lăng Dương xoay quanh Diệp Lăng xoay trái xoay phải, “Có điều thời hạn xem xét là bao lâu? Nửa năm? Ba tháng? Một tháng? Một tuần? Một ngày có được không ~”

Diệp Lăng trừng cậu một cái, Lăng Dương dùng mặc cả ngay tấp lự.

“A, em biết ngay ông xã tốt nhất mà

~”

“Không được dọa!”

Lăng Dương ghen hòng, muốn cười lại không dám cười, mím môi nhẩn nhịn nửa ngày, “Áuuu, ông xã nói câu này bằng người thật còn có cảm giác hơn, lặp lại lần nữa nha?”

Diệp Lăng bị tức đến bật cười, đang muốn quay đầu ‘lên lớp’ cậu hai câu thì trong tầm nhìn bỗng xuất hiện một người, bước chân của hắn dừng lại.

“Sao vậy?” Lăng Dương thấy đối phương đột nhiên dừng, tầm mắt nhìn thẳng vào một cô gái gần đây cao khoảng 1m6, vóc người gầy yếu, thì không khỏi thắc mắc.

Diệp Lăng xông tới, kéo tay đối phương.

Vào khoảng khắc Diệp Lăng chạm vào đối phương thì cô gái kia đột nhiên chụp tay hắn, bất ngờ quăng ngã cả con người cao 1m83, cân nặng gần 80KG.

Lăng Dương nhìn thấy thì sợ hết hồn, vội chạy tới, ngồi xổm xuống đỡ Diệp Lăng, “Anh có sao không?”

Cô gái kia thấy mình gây họa, vội dập đầu xin lỗi Diệp Lăng, “Xin lỗi xin lỗi xin lỗi, tôi theo thói quen nên...”

“Cô không biết tôi?” Giọng nói của Diệp Lăng tràn đầy không tin.

Cô gái nghe vậy ngẩng đầu lên, ngắm nghía Diệp Lăng, “Tôi phải biết anh?”

Lăng Dương thầm kêu không ổn, đoạn đối thoại này nghe quen tai quá!

Tầm mắt cô gái qua lại mấy lần giữa Diệp Lăng và Lăng Dương, đột nhiên chìa ngón trỏ, “A, anh là...”

Một đứa con trai có gương mặt bĩ ỉ đi tới từ xa, thấy Diệp Lăng đang ngồi trên đất thì biến sắc, vội vội vàng vàng kéo cô gái rời đi.

Lăng Dương hoàn toàn không hiểu chi hết, sốt ruột dùng ánh mắt hỏi Diệp Lăng.

Diệp Lăng vẫn nhìn theo hai người đến khi đi xa, xong mới quay đầu nhìn về phía Lăng Dương, vẻ mặt khó tin, “Cô ta là Linh Đang Nhi.”

56. Chương 56

Hai kẻ gốc yêu nhau

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, box bát quái giang hồ

Tiêu đề: ngày hỗn loạn nhất trong lịch sử! Topic tổng kết ngắn gọn tình tay năm mạnh nhất Lâm Sơn!

Người gửi: Thám Tử

Nội dung: bí nhân tổng kết như sau, nếu không đúng xin chỉ ra chỗ sai:

- 1) Dạ Lang và Linh Đang Nhi là vợ chồng;
- 2) Linh Đang Nhi và Lạc Minh Phong mờ ám;
- 3) Hạ Đại Gia tổ tình với Lạc Minh Phong;
- 4) Dạ Lang và Lạc Minh Ảnh mờ ám;
- 5) Dạ Lang và Linh Đang Nhi ly hôn;
- 6) Lạc Minh Phong và Linh Đang Nhi cử hành hôn lễ;

7) Hạ Đại Gia cướp dâu tại hôn lễ;

8) Hạ Đại Gia và Lạc Minh Phong kết hôn (mụ nó hai thằng đàn ông làm sao kết hôn, đã thấy được);

9) Lạc Minh Ảnh và Linh Đang Nhi kết hôn.

Tổng kết xong.

1L: chủ thớt tổng kết quá thần thánh! Thiệt không hiểu chỉ vài câu đơn giản như này mà cũng có thằng viết ra mấy chục vạn chữ đi lừa tiền được.

...

Diệp Lãng: “Cô ta là Linh Đang Nhi.”

Lãng Dương cũng bị bất ngờ, nửa ngày nói không thành lời, “Linh Đang Nhi... không phải nhân yêu ư?”

Diệp Lãng khẳng định, “Tôi từng webcam với cô ta, chắc chắn không sai.”

“Vậy, vậy... cho dù cô ta không phải nhân yêu thì ít nhất cũng là kẻ lừa đảo, dù gì, dù gì...”

Diệp Lãng lúc này mới chú ý tới trạng thái lo lắng của Lãng Dương, đại khái đoán được trong đầu cậu đang lo lắng điều gì, tức thì thấy buồn cười.

“Khó nói lắm, có khi người ta chỉ là gặp tai nạn mất trí nhớ, cậu cho chỉ có mình cậu được sử dụng loại lý do nhằm nhí này sao?”

Môi Lãng Dương tức thì dẩu ra.

Hồi trước Diệp Lãng nhìn thấy biểu tình này của đối phương thì chỉ biết bó tay, nhưng giờ thì chỉ thấy rất gọi đòn.

Tâm tình của Lãng Dương hiện giờ còn đau khổ hơn: mình mới vừa bước ra bước đầu tiên trên con đường tình cảm, tại sao đã xuất hiện tình địch ẩn mạnh như vậy, tại sao vận mệnh nhấp nhô lúc nào cũng là mình?

※

Lãng Dương về đến nhà thì bị cảnh tượng như có bão đi qua trong phòng hù dọa, cậu cẩn thận nhón chân đi vào phòng, gắng không giẫm lên mấy món đồ đang vung vãi khắp nơi.

Lãng Dương đứng ở trung tâm phòng nhìn một vòng xung quanh, trong lòng sợ hãi: anh Lãng muốn dỡ phòng ngủ của mình à.

Lãng Dương đi đến cạnh bàn, cầm tấm phim X quang trên bàn lên, quơ quơ dưới ngọn đèn, chẹp chẹp, vuốt ngọc mỹ miều của ai mà đẹp quá vậy.

Máy tính đang mở, cậu đụng vào con chuột hủy bỏ screen saver, folder screenshot của “Hồn Đạm OL” đang mở, chặc, mấy tấm hình mình đặc biệt tìm góc độ mờ ám chụp để YY Dạ Lang e là bị lộ hết rồi.

Cậu lại tuần tra thêm một lượt, cuối cùng ở bên tường phát hiện... thì thể di động của Diệp Lãng.

Lãng Dương vừa thu thập các linh kiện di động lại với nhau vừa nghĩ thầm rằng dù có tốt nghiệp kỹ sư cũng không cứu nổi mày, nếu không phải tao nhanh trí thì chỉ sợ đứa tan xương nát thịt giờ đã là tao.

Từ Hiền cũng đã về, buổi tối cậu không đi hát Karaoke với đoàn người mà chẳng biết chạy đi lêu lổng ở nơi đâu.

“Need help?” Từ Hiền thò đầu từ ngoài phòng.

“Cậu đừng nói tiếng Albania, tớ nghe không hiểu.” Từ Hiền là dân học viện ngoại ngữ, chuyên ngành ngoại ngữ châu Âu khoa Albania, toàn trường chỉ có hai người học thứ ngôn ngữ này.

Từ Hiền co gíết khóe miệng, “Tớ vừa nói tiếng Anh.”

Hai người vừa thu dọn phòng ở vừa trao đổi chiến lược và kiến thức đánh hạ BOSS dã lang cuồng bạo, dĩ nhiên Lăng Dương không thể nói sự thật với Từ Hiền, cũng may nói dối là sở trường của cậu, bèn nhăng cuội một hồi, Từ Hiền biết rõ cậu đang bốc phét nhưng cũng không nói ra, cứ coi như đang nghe tấu đơn vậy. (một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, tấu đơn là chỉ có 1 người tự biên tự diễn)

“Đúng rồi, cậu có biết Vệ Thi không?” Từ Hiền đợi cậu ba xạo xong thì hỏi.

“Sao cậu biết cái tên này?”

“Nghe Bạch Lung nói.”

“Hắn là lớp trưởng của tớ... Sao vậy?”

“A Lãng xế chiều hôm nay nói Bạch Lung từng đến tìm hắn, tớ rất hiếu kỳ nên đi hỏi thăm, kết quả cậu đoán thử xem?” Từ Hiền hỏi đầy bí ẩn.

“Bạch Lung từng đến tìm anh Lãng? Vì sao?” Lăng Dương cũng mang vẻ rất tò mò.

Từ Hiền bèn kể chuyện nghe được từ chỗ Bạch Lung cho Lăng Dương nghe, rằng thì là Vệ Thi nói với Bạch Lung Diệp Lãng có bà xã, Bạch Lung bèn chạy tới ra mặt thay Lăng Dương, Lăng Dương nghe xong mà hết hồn.

“Té ra A Lãng là vì chuyện này mới đột nhiên đòi ly hôn.”

“Xỉu, vậy cậu có nói gì với Tiểu Bạch Long không?”

“Dương nhiên là không, tớ đâu có ngu, tớ chỉ nói với cậu ta A Lãng đã chia tay bà xã, cậu ta rất hài lòng.”

“A ~ không nói là tốt, nếu để Tiểu Bạch Long biết Vệ Thi lợi dụng mình thì chắc chắn sẽ phế hắn.”

“Vệ Thi có thù oán với cậu?”

“... Há chỉ là thù oán, quả thực phải là mối thù đoạt thê.”

“Sao cậu đi đâu cũng gặp được kẻ thù vậy?”

“Có thể vì tớ có thể chất hấp dẫn thù hận?”

Từ Hiền xếp xong một chồng sách, nâng lên rồi mới phát hiện Lăng Dương không chịu thu dọn mà ngược lại đang ngồi bên giường nhắn tin.

“Nhắn ai vậy?”

“Anh Lãng.”

“... Cậu nhắn tin cho hắn làm chi?”

“Ừm, hỏi anh ngày mai có muốn đi sửa di động không.” Lăng Dương nói, không ngẩng đầu lên.

Từ Hiền run rẩy nghiêng đầu nhìn xác di động của Diệp Lãng trên bàn, lại quay đầu nhìn Lăng Dương đang chuyên tâm gõ tin nhắn, quyết định không nói gì vẫn tốt hơn.

Thật vất vả khôi phục được căn phòng về diện mạo như trước, Lăng Dương nhấp đúp client game vào trò chơi, dĩ nhiên vẫn đăng nhập bằng tài khoản Linh Đang Nhi.

Dạ Lang không online nhưng Lạc Minh Phong thì on, từ sau khi Lạc Minh Phong kết hôn, Lăng Dương vẫn chưa thấy mặt hắn, Lăng Dương đến nhà Dạ Lang — giờ đã là nhà của Linh Đang Nhi, lần mò trong đó, tìm một món đồ chơi tạm tạm để làm quà mừng, đoạn bay qua chỗ Lạc Minh Phong.

Trên bản đồ, Lạc Minh Phong và Linh Đang Nhi hai người đứng đối mặt nhau, Linh Đang Nhi ước chừng đã bất động mười phút.

Đột nhiên Linh Đang Nhi nhảy lên, chứng minh người đã trở về.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: cười đủ chưa?

Vừa nói xong lời này, Lăng Dương lại chạy đi cười thêm năm phút đồng hồ.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: mụ nó buồn cười quá đi, đời này tui chưa từng thấy chuyện mắc cười như vậy.

Trên đầu Lạc Minh Phong, rõ ràng đội sáu con chữ “nương tử của Hạ Đại Gia”.

Nói đến thì, khi hệ thống phát thông báo kết hôn, toàn là tên chú rể đằng trước, tên cô dâu phía sau, lúc ấy Lăng Dương đang không có tâm trạng nên cũng chẳng để ý ai là chú rể ai là cô dâu.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: còn không phải chuyện tốt lành do hội trưởng các cậu đầu têu, gã dám xúi giục Bạo Bạo tiêu hủy bảo châu biến tính.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: Thích Phong à Thích Phong, hóa ra cậu cũng có ngày này, quen biết cậu lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy cậu bại trận.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: bỗng nhiên thấy cuộc đời xán lạn hẳn lên, tương lai tràn đầy hy vọng!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: cảm ơn cậu đã mang cho tui sự sung sướng vĩ đại như này, tui quyết định không tính toán chuyện đòi cậu rửa oan cho tui nữa.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: không cần tôi, sẽ có người giành rửa oan cho cậu.

Thích Phong vừa nói xong thì Bạo Bạo Long đã bay tới, còn bay bằng kỹ năng truyền tống vợ chồng, Lăng Dương nhìn thấy mấy chữ “tướng công của Lạc Minh Phong” trên đầu cậu ta lại không nhịn được cười đập bàn ầm ầm.

trước mặt Hạ Đại Gia: Linh Đàng Nhi!!! Xin lỗi!!!!

trước mặt Linh Đàng Nhi: ha ha, không sao, đúng rồi, chúc mừng đại hôn, đây là quà mừng của tui ^o^

trước mặt Hạ Đại Gia: hồi trước tôi đã hiểu lầm cô, tôi xin nhận lỗi!!

trước mặt Linh Đàng Nhi: thực sự không sao mà

trước mặt Hạ Đại Gia: không được, bởi vì tôi nên cô mới bị hiểu nhầm, tôi phải đính chính cho cô!

Quả nhiên chỉ chớp lát sau, trên màn hình hiện ra cái loa.

loa Hạ Đại Gia: hôm qua bà nhà làm mình làm mẩy với tôi, chạy đi kết hôn giả với Linh Đàng Nhi để chọc tức chơi, bây giờ đã đỡ xong bà nhà, Linh Đàng Nhi vô tội, mọi người đừng hàm oan cô ấy! Về sau ai còn dám nói xấu cô ấy, ông gặp lần nào chém lần ấy!!

Hạ Đại Gia spam đoạn văn này suốt năm lần, Lăng Dương cười đến chảy cả nước mắt.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tui, tui chịu hết nổi rồi...

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tự dưng tui sùng bái đại ca Mộ Dung quá đi, tui muốn làm fan cuồng của ổng.

nói chuyện riêng Lạc Minh Phong: hừ, món nợ này sớm muộn gì tôi cũng thanh toán với ổng, cứ chờ đi.

※

Ngày hôm sau là chủ nhật, khi Diệp Lăng đến nhà Lăng Dương, cậu đang đánh sân cầu, thấy Diệp Lăng đến liền gạt chuột sang một bên chạy ra nghênh tiếp, chọc cho Tiểu Ca lại than phiền một trận trên YY.

“Sao anh không trả lời tin nhắn của em?” Lăng Dương hỏi.

“Em gửi cái gì?”

“Hỏi anh hôm nay có muốn cùng đi sửa di động không?”

“Anh không nhận được.”

Chỉ nghe rầm — một tiếng, hai người dôi theo nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy Từ Hiền vừa đặt mông ngồi xuống bàn cơm lại đột nhiên vỗ bàn đứng lên.

“Tớ quyết định.” Từ Hiền nói.

Hai người đợi nửa ngày không có câu tiếp theo, Lăng Dương bèn hỏi, “Cậu quyết định cái gì?”

“Cách hai người xa một chút, tớ sợ bị lây bệnh dần dần.” Sau đó Từ Hiền bỏ chạy về phòng đóng cửa cái rầm.

“Nó sao vậy?” Diệp Lăng hỏi.

“Thời mãn kinh?” Lăng Dương cũng không rõ lắm.

Hai người cầm mớ vụn di động đến phố điện tử trong khu thương mại của làng đại học, người thợ trong tiệm sửa chữa đưa mắt nhìn, “Chỗ tôi là tiệm sửa di động, không phải trạm thu mua phế phẩm.”

Diệp Lăng cũng trừng mắt nhìn Lăng Dương, “Đã nói với em không sửa được mà.”

Lăng Dương lắc đầu thở dài, “Hãy, đáng tiếc quá.”

“Em còn dám nói?”

Vừa hay gần đây có một cửa hiệu độc quyền của nhãn hiệu di động Diệp Lăng xài, Diệp Lăng đi thẳng vào, tìm được mẫu di động cũ, có vẻ muốn mua.

“Dù sao cũng đổi, sao anh không đổi sang mẫu mới?” Lăng Dương dựa vào quầy nhìn ngắm, mẫu di động của Diệp Lăng đã ra từ hai năm trước, chức năng và các thứ đã hơi lạc hậu.

“Cũ dùng thuận tay, không muốn đổi.” Diệp Lăng là một người rất hoà cự, mặc kệ là ăn hay dùng, trên cơ bản chỉ thói quen với vài loại cố định, không dễ thay đổi.

Nhân viên của cửa tiệm độc quyền vẫn rất nhiệt tình, bày tỏ rằng nhãn hiệu của bọn họ đặc biệt có gắn thẻ nhớ trong, di động bị hư có thể chuyển thẻ nhớ sang di động mới, dữ liệu lưu bên trong sẽ không bị xóa, vậy là Diệp Lăng lại mua một chiếc di động giống y xì cũ, giao cho nhân viên kỹ thuật để người ta hỗ trợ chuyển thẻ nhớ.

Lăng Dương không mất bao lâu đã thân thiết với anh trai kỹ thuật, Diệp Lăng thấy cậu tán gẫu vui vẻ, bèn tự mình ra ngoài mua nước.

Diệp Lăng trả tiền xong vừa xoay người định đi thì bỗng cảm thấy cổ tay bị ai đó túm, hẩn nhìn lại, thì ra là Linh Đàng Nhi.

“Cô...”

Linh Đàng Nhi cúi người với hẩn, “Xin chào, hôm đó tôi bất cẩn vật ngã anh, thật sự xin lỗi, anh không sao chứ?”

Diệp Lăng nghi hoặc nhìn cô nửa ngày, lại cúi đầu ngẩng ngẩng ngó ngó, rút tay của mình về, lắc đầu.

Linh Đàng Nhi lại gật đầu với hẩn, “Vậy là tốt rồi, tôi thường xuyên phản xạ có điều kiện vật ngã người ta, thói quen này mãi không đổi được.”

Diệp Lăng quả thực không biết phải nói gì.

“Ừm,” Linh Đàng Nhi bỗng chốc ngập ngừng, “Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Diệp Lăng gật đầu.

“Xin hỏi tôi có biết anh không?”

Trong ánh mắt Diệp Lăng lộ ra sự kinh ngạc.

“Tôi biết hỏi như vậy rất thất lễ, nhưng mà...” Linh Đàng Nhi cắn môi dưới, “Hồi trước tôi gặp phải tai nạn xe, sau đó mất trí nhớ, có rất nhiều chuyện về mình đều nhớ không ra.”

Con mắt Diệp Lăng tròn càng to hơn nữa.

“Tôi hôm đó thấy anh, tôi cảm thấy anh rất quen thuộc, giống như đã gặp qua ở nơi nào.”

Diệp Lăng quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, “Cô gặp tai nạn mất trí nhớ? Chuyện khi nào?”

“Năm trước, ngay vào tháng sáu năm nay.”

Vừa khớp với thời điểm Linh Đang Nhi mất tích!

“Vậy thân nhân cô đâu? Người bên cạnh đâu?”

“Những người khác tôi đều đã làm quen lần nữa, tuy rằng không biết họ là ai, nhưng mà...”

“Nhưng mà?”

“Chàng trai kéo tôi đi lần trước ấy, anh ta nói anh ta là bạn trai tôi, nhưng tôi chẳng có chút ấn tượng nào với anh ta,” Linh Đang Nhi cau mày, “Tôi cứ cảm giác mình dường như từng thích một người, nhưng tôi không tài nào nhớ ra người ấy là ai.”

“Từ sau khi bạn trai tôi gặp anh, anh ta trở nên rất kỳ lạ, tôi hỏi gì anh ta cũng không nói, còn nói về sau thấy anh thì tránh xa ra, tôi thấy trong đó nhất định có vấn đề.”

Giọng nói của cô đã sột ruột hẳn lên, “Xin hỏi anh có quen tôi không? Có phải anh biết tôi là ai không?”

“Lăng Đang!” Xa xa có một cô gái gọi cô.

Linh Đang Nhi quay đầu ứng lời, lại xoay lại vội vã nói, “Bạn tôi đang gọi, tôi phải đi rồi,” Cô lấy một cây bút từ trong túi, kéo tay Diệp Lăng, “Đây là số di động của tôi, nếu anh thực sự biết cái gì thì nhất định phải gọi điện cho tôi.”

“Tạm biệt.” Linh Đang Nhi viết xong số điện thoại, xoay người chạy về phía cô gái đang gọi mình, Diệp Lăng mở to mắt nhìn theo hướng cô rời đi, lại cúi đầu nhìn số điện thoại trong lòng bàn tay, kiểu gì cũng không thể tin được.

Khi Diệp Lăng trở lại cửa hiệu độc quyền, dữ liệu di động đã được khôi phục xong. Hai người đi xa khỏi cửa tiệm rồi nhưng Lăng Dương vẫn còn cười rất gian xảo.

“Em cười cái gì?” Diệp Lăng hỏi.

“Hé hé, em phát hiện ra bí ~ mật ~ nhỏ của anh!” Lăng Dương đắc ý.

“Bí mật gì?”

Lăng Dương niết cằm, “Trong di động của anh có ảnh của em, lại còn là ảnh chụp lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nè, có phải anh đã thầm mến em từ khi đó không? A,” Lăng Dương cắn móng ngón trỏ, “Kỳ thật anh bị tiếng sét ái tình với em phải không?”

Diệp Lăng nhìn thấy cái dáng gợn đòn của cậu thì bắt đầu ngứa tay, “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, em ăn vận rất ra dáng con người, áo trắng bay bay, anh còn ngỡ mình gặp được Tiểu Long Nữ.”

Con mắt Lăng Dương phát sáng, “Vậy chẳng phải em là tình nhân trong mơ của anh sao?”

Diệp Lăng cười khẩy, “Thời gian lâu dài mới phát hiện em căn bản không phải Tiểu Long Nữ, mà là Tiểu Long Nhân.”

Lăng Dương không hiểu, “Là sao?”

“Sừng với đuôi lộ ra hết rồi.”

Diệp Lăng nói xong xoay người đi, Lăng Dương đứng tại chỗ suy nghĩ nửa ngày, rốt cục không tìm được vui vẻ cười ra tiếng.

Cậu đuổi theo, cả người vất vẻo lên vai Diệp Lăng, thích thú rống lên, “Em có rất nhiều bí mật nhỏ ~ bí mật nhỏ ~ bí mật nhỏ ~”

“Lạc điệu rồi!”

Lăng Dương còn lâu mới quan tâm chuyện đó, lại tăng cao âm lượng, “Không nói với anh đâu ~ không nói với anh đâu ~ không nói ~ với ~ anh ~ đâu!”

Diệp Lăng quay đầu đi, khóe môi dù mím lại vẫn cong lên ba phần.

57. Chương 57

riều Đại Đế Quốc nhập Lâm Sơn

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, box thảo luận game

Súng Cũ: Bộ trò chơi Đế Quốc quyết định chính thức đi chiếm đóng “Hồn Đạm OL”

Server: Hồ Sóc Lâm Sơn;

Tên bang hội: Triều Đại Đế Quốc;

Phúc lợi: người mới nhập bang sẽ được cho vốn khởi nghiệp, gói quà, mẫn cấp 40 tặng tọa kỵ;

Người liên hệ khi vào game: Súng Cũ

Nhập bang báo ID cộng đồng

PS, mỗi khi giới thiệu một tân hội viên vào bang sẽ được thưởng một điểm quyền hạn cộng đồng.

Chuyện kể hôm nay Lăng Dương vừa về đến nhà đã nhận được điện thoại của Diệp Lăng, mới “Alô” một tiếng, bên kia đã hỏi tới tấp.

“Em rút bang làm gì?”

“Hả?”

“Login không nói câu nào đã rút bang, mặt em cũng không trả lời, sao vậy?”

Lăng Dương buồn bực, “Hôm nay em bận rộn nguyên ngày, vừa về đến nhà, đến máy tính còn chưa mở.”

Những lời sắp nói ra miệng của Diệp Lăng dừng lại, sau đó cũng ngấm ra chỗ bất thường.

“Em bị hack?”

Lăng Dương vội vã mở loa ngoài của di động, đặt sang một bên, khởi động máy đăng nhập vào game.

“Mặt mã không có đổi? Vào được.”

Cậu login rồi mới phát hiện trên người Linh Đang Nhi chẳng thiếu thứ gì, thậm chí đến vị trí của nhân vật cũng không nhúc nhích, thay đổi duy nhất là bang hội sở thuộc chuyển từ Kiếm Tình thành Triều Đại Đế Quốc.

“Sao?” Loa ngoài truyền đến giọng của Diệp Lăng.

“Ồ, vào một bang hội khác, còn thì tạm thời chưa thấy gì.”

“Trang bị và tiền không bị ai động?” Diệp Lăng cũng không hiểu nổi.

“Không... Coi mời đối phương hack acc của em chỉ vì đổi bang hội? Gì mà quái vậy...”

“Bỏ đi, em đừng để ý nhiều thế, trước tiên rút bang quay về, đổi mặt mã.”

“À ừ.”

Lăng Dương ở giao diện bang hội nhấn rời khỏi bang, lại tìm bang hội Kiếm Tình xin gia nhập lần nữa, cái tên quen thuộc rốt cục lại xuất hiện trên kênh bang hội.

Sau buổi gặp mặt lần trước, mọi người cũng đã đoán ra thân phận thật của Linh Đang Nhi, khi nói chuyện không còn coi cậu như con gái nữa mà đã dám nói ít lời đùa giỡn giữa con trai với nhau.

bang hội Tiểu Thụ Đứng Chạy: chào mừng đứa bé lạc đường đã biết quay lại ~ tung hoa

~~ bang hội Kiếm Diệp: bé con, cho dù con đi tới đâu thì Kiếm Tình vĩnh viễn là nhà con!

bang hội Tôn Tiểu Quyên: cổng lớn nơi đây vĩnh viễn rộng mở với cậu!

bang hội Mạc Thương Tâm: Linh Đăng Nhi phải nhớ diệt virus cho máy đấy nhá, phỏng chừng cậu bị trúng chiêu rồi.

bang hội Mạnh Dẫn Dẫn: nhất định là do vào website khó nói nào đó, không thì đã tải thứ xấu hổ chết người nào đó nên máy tính mới rước phải mấy thứ bẩn này!

bang hội Linh Đăng Nhi: ... Cái đồng nhăng cuội gì thế kia!

Ngày hôm sau Lăng Dương có lớp buổi tối của Đường Tu Văn, gần đến cuối kỳ, cậu rất ngoan ngoãn đi học, kết quả khi sắp đến giờ tan học thì lại nhận được điện thoại của Diệp Lăng.

Lăng Dương vội vã chạy về nhà, đăng nhập vào game, thông báo sai mật mã, đáy lòng cậu rét run.

Sực nhớ ra hôm qua sau khi bị hack đã đổi mật mã, vừa nãy sốt ruột quên bém mật vẫn nhập vào mật mã cũ, vội vàng nhập lại lần nữa, lần này vào game thuận lợi.

Xem ra bất kể là ai hack thì cũng không có ý định đổi mật mã của cậu, bằng không đã sớm không vào được rồi.

Login xong, tất cả đều như cũ không có phân nửa biến hóa, ngoại trừ bang hội lại biến thành cái Triều Đại Đế Quốc chết tiệt.

Lăng Dương mở giao diện bang hội nhìn thử, bao gồm cậu thì có bảy người online cả thấy, nhưng không ai nói chuyện, cậu thử nói một câu “Chào mọi người” trong kênh bang hội nhưng cũng không hi vọng gì, vậy mà trong sáu người đã có năm người lên tiếng.

bang hội Linh Đăng Nhi: cho tui hỏi cái, sao tui lại ở trong này? Tui rõ ràng không có xin vào bang.

“Không phải tự cậu xin vào bang? À, vậy bọn tôi hiểu rồi.”

“Tám phần lại là Quân Tử làm.”

“Thằng đó hay thích làm mấy chuyện này.”

Cuối cùng cũng có một người biết chuyện xuất hiện.

bang hội Súng Cũ: anh hiểu rồi, người mới, cậu thích thì ở lại không thì cứ rút, chốc nữa anh sẽ bảo Quân Tử đừng chộp cậu nữa.

Lăng Dương nghe mà u mê cả đầu.

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: xin lỗi, có thể hỏi chút không, Quân Tử là ai? Hắn làm sao cưỡng chế tui chuyển bang hay vậy?

nói chuyện riêng Súng Cũ: nó là hacker.

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: hacker?! Σ(° °)

nói chuyện riêng Súng Cũ: có thắc mắc thì cậu tự hỏi nó đi, đang online kia kìa.

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: ờ...

Lăng Dương tìm cái tên duy nhất không nói chuyện trên kênh bang hội này giờ, PM.

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: chào!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: YO!

Coi mời ông anh hacker này còn cỏi mở góm.

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: xin hỏi cậu hack acc của tui hử?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: không có!

nói chuyện riêng Linh Đăng Nhi: nhưng họ đều nói là cậu làm.

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: tui không động vào tiền của cậu, không lấy trang bị của cậu, không sửa mặt mã của cậu, chỉ giúp cậu đổi bang mà thôi, cho nên tui không có hack acc của cậu mà chỉ thưởng cậu một lần.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: làm ơn nói năng đầy đủ cái (#‘)

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: nhưng cậu làm sao mà hay vậy?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: tui xâm nhập máy tính của cậu.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... tại sao là tui? Còn nữa, sao phải đổi bang hội cho tui?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: tui thấy bang bọn tui thích hợp cậu hơn.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cậu dựa vào gì mà cảm thấy vậy!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: bởi vì bọn tui là bộ trò chơi của Đế Quốc, mà cậu là thành viên của Đế Quốc.

Lăng Dương lật bàn, đề mờ, còn có vương pháp hay không! Còn có riêng tư hay không!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: đề ma ma, làm sao cậu biết?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: tui tìm trong kho dữ liệu những máy tính đồng thời có cả lịch sử thăm viếng cộng đồng và client game “Hồn Đạm OL”, nếu điều kiện phù hợp lại vừa hay là người chơi cùng khu thì tui sẽ lôi kéo đổi phương nhập hội.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: như này không còn là lôi kéo nữa!!!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cho dù tui là thành viên Đế Quốc thì sao, đâu có nghĩa tui cũng muốn vào bang hội game của Đế Quốc!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: đừng như vậy, chúng ta là quần thể nhược thế, phải đoàn kết.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui chẳng nhìn ra cậu nhược chỗ nào!!!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: cậu đang khen tui rất mạnh hả? Tui sẽ xấu hổ đó *^ ^*

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: có muốn vào bang hay không là chuyện của tui, phải do tui tự quyết định!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: nhưng bang chúng ta rất ok mà, mọi người cùng là người trong giới, có nhiều đề tài chung, có thể hẹn đi chơi, ID của cậu là gì?

Lăng Dương hít sâu một hơi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không cần! Tui ở bang hội cũ vui lắm, ông xã tui cũng ở đó, còn lâu tui mới vào bang mấy người!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: vậy vừa hay, kêu ông xã cậu cũng qua đây đi.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ...

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: cậu cho tui biết tên trong game của hần là được rồi, những thứ khác tui sẽ xử lý.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: không phải chứ?!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: à cũng không cần, đợi cậu off tui tự lên acc của cậu xem được rồi, không cần làm phiền meo

~ nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: meo cái đầu cậu ấy mà meo!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: rốt cuộc vì sao cậu cứ phải nhất quyết thêm tui vào bang?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: bang chủ ra lệnh, mỗi khi kéo được một người vào bang sẽ được thưởng một điểm quyền hạn cộng đồng, tui còn thiếu 6 điểm quyền hạn là đủ 20 có thể vào box tiểu thuyết đọc truyện.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... cho nên cậu ra sức hack máy tính của tui chôm acc của tui chỉ vì gia tăng quyền hạn?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: kỳ thật cũng không mất sức lắm.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: vậy sao cậu không tiết kiệm sức lực hơn, hack thẳng server Đế Quốc, đi cửa sau tăng điểm quyền hạn cho tài khoản của mình, không phải xong rồi sao? Tui nghĩ cái này đâu có làm khó được cậu?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: !!!!!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: cậu quả thực là thiên tài!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ...

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: tui đi làm đây, nếu thành công sẽ tăng điểm cho cậu luôn ha.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: tui không cần!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: có quyền hạn có thể tải seed phim.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: làm ơn tăng thêm một điểm.

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: để cảm ơn cậu, chốc nữa sẽ giúp cậu xem máy tính.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: cái này thực sự không cần.

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: đừng khách sáo, máy tính của cậu chả khác gì gà ***, mấy bộ phim trong ổ E xưa lắc xưa lơ rồi, còn nữa, hình ảnh mãnh nam cậu mới chỉ thu thập được hai tấm, độ rõ nét rất thường thường, nhìn cái biết ngay là chụp lén, tui đã có một ít cho cậu, đều là hàng sưu tầm của tui đó, độ rõ nét và tỷ lệ đều tốt hơn hai tấm của cậu nhiều, chưa nhìn thấy hả?

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ... Pritzker cút! Cút ngay không được dừng!

Đuổi được ông anh hacker rồi Lăng Dương mới nhớ tới, hình ảnh mãnh nam nào, sao cậu chả có ấn tượng gì sắt?

Diệp Lăng đến, còn mang theo laptop và gói phần mềm của mình.

“Hay quá, anh nhanh cài phần mềm antivirus cho em, phải là loại trâu bò nhất, càng hung hãn càng tốt.”

“Phòng hộ máy tính của em vốn đã rất kém cỏi, thảo nào người ta hack được acc của em.”

“Vợ anh bị người ta thượng, còn thượng tới hai lần, vậy mà anh còn móc mĩa em?”

“Thực xin lỗi, Linh Đang Nhi bây giờ không phải vợ anh mà là vợ em,” Diệp Lăng mĩa mai mà mặt không thay đổi.

Lăng Dương câm lặng nhìn trời, “Đoạn lịch sử đen tối này về sau chúng ta đừng nhắc lại được không.”

Diệp Lăng thuận thực nhấn qua nhấn lại trên máy tính, “Trong ổ E có một thư mục mang tên rất lạ.”

“Tên gì?” Lăng Dương thò đầu qua, quả nhiên thấy một thư mục không phải do cậu lập, tên là “Nhìn đây này nhìn đây này nhìn đây này”.

“Vừa nay gã hacker kia nói có cóp đồ cho em, tám phần là cái này rồi.”

“Hai người còn tán gẫu? Gã cóp đồ cho em? Cóp cái gì?” Diệp Lăng coi bộ muốn click vào.

Lăng Dương bỗng phản ứng kịp, vội chạy tới chụp tay Diệp Lăng.”Hacker gửi thì chắc chắn không phải thứ gì hay, lỡ như virus thì làm sao? Mau xóa mau xóa.”

Diệp Lăng thấy cậu phản ứng hơi thái quá, không khỏi sinh nghi, “Có anh ở đây thì có virus cũng giết sạch, em lo cái gì?”

Nói xong hắn mở thư mục có cái tên cổ quái, lộ ra thư mục con bên trong, tên của thư mục con rất trắng trợn, chỉ có hai chữ, “Quay tay” .

Lăng Dương thấy sự tình sắp bại lộ, quyết định vung tay giết chuột, bị Diệp Lăng dùng tay trái đè cứng cổ tay, đồng thời tay phải thì nhấp đúp vào “Quay tay”, từng tấm hình mãnh nam tỷ lệ lớn được refresh xuất hiện liên tục.

“Hai người còn trao đổi cả cái này?” Diệp Lăng liếc xéo cậu.

“Không phải, cái này là... Anh không thể chỉ nhìn bề ngoài, chúng nhất định là vật chứa virus.” Lăng Dương liều mạng biện giải.

“Thật không?” Diệp Lăng kéo chuột xuống dưới, ở dưới cùng phát hiện hai tấm hình thu nhỏ rõ ràng không thuộc series này.

“Đây là gì?”

Lăng Dương chợt lóe linh quang, cậu rốt cuộc biết hai hình mãnh nam cậu thu thập mà hacker nói đến là gì, “Đừng nhìn!”

Quá muộn, Diệp Lăng đã nhấp đúp mở ra hình lớn, đây không phải gì khác, chính là hình đồ bơi Lăng Dương chụp lên Diệp Lăng bằng di động, về sau cậu tải vào máy tính để backup, nhưng hồi đó thư mục cậu lưu rõ ràng tên Tôi Lập Gia Đình, tại sao giờ lại biến thành Quay Tay!

“Em vừa xem cái này vừa ‘quay tay’?” Diệp Lăng cất cao âm điệu.

Lăng Dương đau đớn che kín mắt, mụ nó mặt mũi của ông đều bị hacker nhà người vứt sạch rồi.

Diệp Lăng liếc xéo cậu, đưa tay xóa sạch hết các hình chỉ giữ lại hai tấm của mình.

Nội tâm Lăng Dương cực kì không đành: tui còn chưa thấy được một tấm nữa, nhưng bề ngoài thì ra sức tán thành hành vi của Diệp Lăng, “Xóa hay lắm!”

Diệp Lăng cài phần mềm antivirus, kiểm tra triệt để một lần, tra ra được mười mấy con virus đủ màu, chẳng biết Lăng Dương thường ngày xem mấy trang web bậy bạ gì nữa, đến giờ mới bị hack acc đúng là may mắn.

Lăng Dương lại đổi mật mã, đăng nhập trò chơi, đưa Linh Đang Nhi trở về.

Đây là lần đầu tiên Diệp Lăng nhìn thấy giao diện của Lăng Dương, “Hồn Đạm OL” là một trò chơi có mức độ tự do rất cao, có thể dùng plug-in điều chỉnh cho giao diện thay đổi hoàn toàn, giao diện khác nhau đến mức có khi sẽ bị nhầm thành game khác.

Diệp Lăng là MT, với hắn mà nói xu hướng động dục của BOSS là quan trọng nhất, bởi vậy giao diện của hắn cần sự trống trải là chính, tất cả chi tiết tận lực xếp đặt ở bốn cạnh màn hình, phần lớn khoảng giữa được để trống. Còn trị liệu thì hoàn toàn trái ngược, bọn họ phải chú ý lượng máu của đồng đội nhiều hơn, thường có thói quen đặt cây máu của đoàn đội ở vị trí bất mắt, thậm chí có nhiều trị liệu đánh xong phó bản còn chả biết BOSS tròn méo ra sao.

Lăng Dương vừa thấy đã biết là cao thủ plug-in, giao diện của cậu bị cải biến vô cùng nghiêm trọng, HP và MP bị chỉnh thành hai đường vòng cung một đỏ một xanh rất có cảm giác hiện đại, đặt hai bên nhân vật, nhìn vào cứ như mấy game bắn súng FPS (first personal shooting) có góc nhìn thứ nhất. (những game kiếm hiệp có thể thấy nv của mình và của người khác gọi là góc nhìn thứ ba, góc nhìn thứ nhất có góc nhìn từ con mắt nhân vật, thường là mấy game bắn súng bắn chim)

Ngoại trừ vài icon đơn giản đã bị hệ thống mặc định, Diệp Lăng không nhìn thấy bất kỳ icon vật phẩm hay kỹ năng nào trên màn hình.

“Kỹ năng của em đâu?”

“Ăn hết rồi, trị liệu phải để nhiều thứ lên màn hình lắm, nếu bày cả kỹ năng ra thì chật chội, khó nhìn rõ toàn cục.”

“Vậy em dùng kỹ năng làm sao?”

“Phím tắt á,” Lăng Dương tùy tiện nhấn vài phím làm mẫu cho hắn xem, “1 là Nở Rộ, 2 là Xuân Ý... F9 là Chùy Gỗ, CTRL+F là Phong Thủ, ALT+1 là chọn tung HOT (heal over time) cho đồng đội ở vị trí thứ nhất, CTRL+ALT+L là đại lam (bình bơm nhiều mana)...”

Lăng Dương nói một hơi mười mấy cái, Diệp Lăng càng nghe càng kinh ngạc, “Nhiều như vậy mà em nhớ hết được?”

“Nhiều hả? Vừa nãy mới chỉ là kỹ năng cơ bản, em còn macro (các động tác sẽ đc gán vào một tổ hợp phím nào đó) nữa kìa, có cả vài động tác nhỏ em cũng gán luôn, ví dụ như bàn phím nhỏ phím số 4 là cười nhạo...” (bàn phím nhỏ chính là khung phím số bên phải trên bàn phím mà phải ấn NumLock để bật á)

“Cười nhạo?”

“Khi đi sàn đấu, đụng phải người quen, thắng sẽ tiện thể cười nhạo một cái, rất thuận tiện.”

“...” Diệp Lăng quả thực không biết nên nói gì cho phải, “Không thấy icon kỹ năng, làm sao em biết kỹ năng CD chưa?”

“Có theo dõi CD,” Cậu sử dụng một kỹ năng cần CD, quả nhiên phía dưới chính giữa xuất hiện một phần mềm theo dõi CD, khi CD kết thúc, icon còn phóng to một cái để nhắc nhở.

“A, còn con chuột này nữa, đây mới là thần khí,” Lăng Dương giới thiệu đến hăng say, bắt đầu biểu diễn con chuột với Diệp Lăng, “Bình thường trị liệu phải chọn mục tiêu trước, sau đó ấn phím tắt bơm máu, rất phiền phức. Em gán hết các kỹ năng thường dùng vào chuột, sau đó phối hợp với plug-in, chỉ cần di chuyển con chuột đến thanh máu, nhấn phím số là sử dụng luôn kỹ năng với người được chọn, hai bước thành một bước, đi tiểu phó bản xài một tay ngon lành.”

Diệp Lăng bây giờ mới biết công dụng thực sự của con chuột phức tạp kia, hắn quay đầu quan sát Lăng Dương, Lăng Dương một khi nói đến thứ mình yêu thích và sở trường thì vô cùng chuyên tâm, gương mặt phát sáng, miệng thao thao bất tuyệt, cả người tràn đầy sinh lực.

Tầm mắt Diệp Lăng dừng trên môi đối phương, nó khơi lên ký ức nào đó, ánh mắt Diệp Lăng dần híp lại.

Lăng Dương nhận ra đối phương đang thất thần, bất mãn liếc hắn, “Anh có đang nghe không vậy?”

Diệp Lăng chậm rãi gơ tay, đặt ra sau gáy đối phương mà ma sát, thoáng dừng sau đó dùng sức đè xuống.

“Liếm anh,” Âm thanh của Diệp Lăng trở nên vừa trầm thấp vừa khàn khàn.

Lăng Dương đơ. (em cũng đơ)

Một giây sau cậu lại vui vẻ, “Anh nghiện rồi hay sao?”

Diệp Lăng bực mình nhất khi thấy kiểu cười này của Lăng Dương, cứ như đang cười nhạo hắn là xử nam chưa từng ăn thịt, đáng về được hời mà còn bày đặt.

Diệp Lăng đứng bật dậy, xách cổ Lăng Dương quăng lên giường.

Lăng Dương dầu gì cũng có chiều cao, cân nặng đương nhiên chẳng nhẹ được đi đâu, may thay Diệp Lăng bình thường huấn luyện có cường hóa sức tay.

Diệp Lăng thuận thế cười ngang qua cổ đối phương, không cúi đầu mà chỉ dùng ánh mắt từ trên cao bề nhễ Lăng Dương.

“Giờ thì anh rốt cục đã hiểu...” Diệp Lăng không nhanh không chậm còn tính toán nói thêm mấy câu mào đầu.

“Cái gì?”

“Vì sao Tiểu Hiền nói em là yêu đạo.”

“...”

“Hãy để bản cao tăng thu phục yêu đạo nhà ngươi.”

Diệp Lăng móc hạ thân ra nhắm ngay miệng đối phương nhét vào.

Lăng Dương tức thì bị sặc, nhưng Diệp Lăng rõ ràng không có ý thương hương tiếc ngọc.

Lần đầu tiên của hai người, quyền chủ động nằm trong tay Lăng Dương, tuy rằng Lăng Dương phục vụ hần nhưng Diệp Lăng trước sau vẫn thấy khó chịu.

Hần không phải loại người bị động trong chuyện như vậy.

Hiện giờ, ‘cái ấy’ của Diệp Lăng ở trong miệng Lăng Dương ra vào cực nhanh, mặc dù không được thể nghiệm khoang miệng ôm chặt như lần trước nhưng lại có thêm một phần khoái cảm lạnh nhạt.

Cảm giác thỏa mãn đến từ tâm lý đủ để bù lại thiếu sót cực nhỏ từ sinh lý.

Nhìn thấy dáng vẻ cau mày không thể phản kháng của Lăng Dương, Diệp Lăng phấn khởi đến tê cả mười đầu ngón tay.

Đầu của Diệp Lăng không những không cúi xuống mà ngược lại còn khễ ngẩng lên, từ trên cao thưởng thức vẻ mặt của Lăng Dương, tựa như chủ nhân đang đánh giá nô lệ của chính mình.

Răng của hần cắn lấy môi dưới, khoe miệng khẻ nhếch lên theo khoái cảm đang tăng cao.

Lăng Dương bị tàn phá đến không còn chỗ trốn, chỉ đành bất đắc dĩ tiếp nhận thụ động, cảm nhận được sự phấn khích của Diệp Lăng, hít vào hơi thở giống đực của đối phương, chính cậu cũng dần có hơi kích động, hạ thân dần nổi lên phản ứng, máu từ từ xông lên hai gò má, tư duy cũng bắt đầu mơ hồ.

Lăng Dương từ bên dưới híp mắt quan sát cảm dưới của đối phương, tự đứng thấy vẻ mặt hiện giờ của Diệp Lăng gọi cảm cùng cực.

Quả thật là vô phương cứu chữa.

Diệp Lăng lần này kéo dài hơn lần trước, chờ hần rốt cực phát tiết trong miệng đối phương thì hàm Lăng Dương đã tê rần.

Thấy ‘của quý’ của Diệp Lăng vẫn còn nán lại trong miệng mình động đậy không có ý định rời đi, Lăng Dương xấu xa liếm phần đầu đang vô cùng mẫn cảm sau cao trào, Diệp Lăng quả nhiên cấp tốc rút ra ngoài.

Có ít chất lỏng màu trắng bị dẫn theo ra, chảy xuống dọc khoe miệng, Lăng Dương lấy mu bàn tay gạt đi.

Lần này Diệp Lăng nhìn thấy rất rõ ràng, đối phương đã nuốt thứ của mình, hần tức thì lại hưng phấn muốn làm thêm phát nữa.

Miệng của Lăng Dương hở được tự do thì lại không tìm được cái tật nói nhiều của bản thân.

“Anh biết không, cao tăng chưa bao giờ tự gọi mình là cao tăng, người ta toàn xưng lão nạp.”

Phóng thích xong, Diệp Lăng chẳng hơi đâu mà chấp nhật với cậu, hần xoay người đi xuống, thỏa mãn dựa vào đầu giường, ngay cả giọng nói cũng mang theo vài phần lười biếng, “Quả nhiên miệng của em phải lấy đồ vật lấp kín.”

Lăng Dương đưa cho hần nửa con mắt, nửa chống người dậy tìm khăn giấy ở đầu giường.

“Này,” Tâm tình Diệp Lăng hiện giờ rất tốt, “Em không làm sao?”

Động tác của Lăng Dương đột nhiên dừng, cậu quay đầu nhìn xéo Diệp Lăng, sau một lúc lâu, phát ra một tiếng cười khẩy từ xoang mũi, “Hừ.”

Cái này thực sự đã chọc điên Diệp Lăng, hần không nói gì túm lấy đối phương, ấn xuống dưới thân, dùng tay cởi quần Lăng Dương, nửa người dưới đã ngẩng phần nửa của Lăng Dương bại lộ trong không khí.

Diệp Lăng từ trên nhìn xuống ‘thằng nhỏ’, cau mày, nửa ngày không động đậy.

Lăng Dương thở dài, kéo tay đối phương đặt lên trên.

“Dùng tay là được rồi.”

Cầm thụ khuấy động gương gạo của đối phương, Lăng Dương cay đắng nghĩ trong lòng, quá trình bề cong trai thẳng cứ như một mình xông pha phó bản H 25 người ấy...

Cũng may đây là tay của người mình thích, dưới tác dụng an ủi về mặt tâm lý, Lăng Dương nhanh chóng bắn ra.

Diệp Lăng nhìn tinh hoa trong lòng bàn tay, ngẩn người.

Lăng Dương lấy khăn giấy đang muốn lau sạch cho Diệp Lăng thì Diệp Lăng bỗng rút tay lại, hỏi, “Mùi vị thế nào?”

Lăng Dương cười gian, “Anh ném thử chẳng phải sẽ biết sao.”

Diệp Lăng sầm mặt, giơ tay bôi hết chất lỏng lên mặt Lăng Dương.

“Mụ nó!” Lăng Dương phát điên.

“Lần sau không buông tha em đơn giản như vậy.” Diệp Lăng nghiêm mặt nói.

“Ờ, anh còn có lần sau?”

“Lần sau sẽ làm em đến bắn.” Diệp Lăng nhướn mày, nói với vẻ mặt “Em dám nói không có lần sau thử xem”.

Lăng Dương thật vất vả thu dọn sạch sẽ cho cả hai, Diệp Lăng lại lên tiếng, “Đói bụng, có gì ăn không?”

Lăng Dương ngẫm nghĩ, “Chỉ có mì gói.”

“Chẳng lẽ nhà em không có lấy mì sợi?” Diệp Lăng bắt măn.

Lăng Dương hất cằm về phía phòng Từ Hiền, “Thứ hàng cao cấp này anh phải sang hỏi phòng kế bên.”

“Quên đi, mì gói thì mì gói vậy.”

Lăng Dương ngồi trên giường nhìn chằm chằm Diệp Lăng một hồi, đối phương trước sau lưng biếng dựa vào đầu giường.

“Nhìn cái gì, đi úp mì.” Diệp Lăng đưa chân đạp Lăng Dương một cú.

“Là anh muốn ăn, sao em phải đi?”

“Anh vừa mới vận động, mệt chết được, mà xuống bếp vốn là công việc của phụ nữ.”

“Em là con trai!” Lăng Dương phẫn nộ.

“Xuống bếp vốn là công việc của bà xã.” Diệp Lăng lại đổi cách nói khác.

Lăng Dương tức đến nghiến răng, cuối cùng đành phải đứng lên đi úp mì.

Mà nói tới thì mì này vẫn là thùng mì mua từ lúc chuyển nhà, không biết đã quá ‘đát’ chưa nhỉ?

Rồi Lăng Dương lại nghĩ đến cái dáng đạo mạo của Diệp Lăng, trong bụng ước gì nó quá ‘đát’.

Ngửi được mùi mì làm Lăng Dương cũng hơi đói bụng, lục lọi tủ lạnh, không ngờ có cà rốt, cậu cầm một cây đi rửa sạch bắt đầu gọt vỏ.

Lăng Dương lớn bằng ngần này nhưng số lần xuống bếp chỉ đếm trên một bàn tay, ngay cả cà rốt cũng không gọt khá khảm được xít nào. Hồi xưa đi học luôn có người mỗi ngày gọt cà rốt cho cậu mang tới trường, ban đầu cậu rất không thích ăn nhưng đối phương cứ mãi ép cậu, dần dà ăn nhiều cũng thích luôn.

Lăng Dương bưng mì đã úp xong cùng cà rốt gọt như bị dè gặm vào trong phòng, Diệp Lăng thấy bèn hỏi, “Đây là gì?”

“Cà rốt, đừng nói anh chưa từng thấy qua.”

“Ý anh là em lấy cà rốt sống làm chi?”

“Ăn chứ làm chi,” Lăng Dương cắn một cái, “Ngon lắm á.”

Diệp Lăng nhìn cậu một cách nghi ngờ, giống như đang nói thứ này dành cho người ăn hủ?

“Thực sự rất ngon, vừa ngọt vừa giòn, không tin anh ăn thử một cái.”

Lăng Dương đưa cà rốt tới, Diệp Lăng cắn một cái từ tay cậu, cau mày nhai nửa ngày, cuối cùng nói, “Khó ăn.”

Lăng Dương bĩu môi, “Đây là đồ bổ, giúp sáng mắt.”

Diệp Lăng đưa ra kết luận, “Em quả nhiên thích mấy thứ hình gậy.”

“...” Lăng Dương nhìn chằm chằm cà rốt trong tay, bỗng nhiên mất hết khẩu vị.

Trên giường Dạ Lang dưới giường Diệp Lăng, mãi cho tới hôm nay Lăng Dương mới nhận rõ bản chất của đối phương, nhưng có phải đã quá trễ rồi không?

58. Chương 58

inh Đang Nhi thiệt giả khó phân

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, box bát quái giang hồ

Tiêu đề: chuyện Linh Đang Nhi thiệt giả tới hôm qua, mọi người thấy thế nào?

Người gửi: Thám Tử

Nội dung: cái cô Linh Đang Nhi này có quá nhiều điểm đáng ngờ, ông nói có lý của ông, bà nói có lý của bà, rốt cuộc ai đúng ai sai? Rốt cuộc ai mới là thật? Hoan nghênh bàn luận nhiệt tình.

1L: cảm giác cá nhân thôi, nửa năm nay Linh Đang Nhi quả thật có sự khác biệt với hồi xưa, nhưng cụ thể khác biệt ở đâu, tôi không nói được, dù sao cũng không có tiếp xúc nhiều với hai người kia.

2L: Linh Đang Nhi nửa năm trước nói mình gặp tai nạn xe mất trí nhớ bị hack acc, giờ lại có thêm người khác cũng gặp tai nạn xe mất trí nhớ bị hack acc, tui thấy lạ nha, cho dù chuyện bị hack rất phổ biến nhưng trên thế giới này làm quái gì có nhiều người bị đụng xe mất trí nhớ vậy? Chỉ có mình tui thấy cái lý do này rất si đa sao?

3L: có một chuyện không biết mấy thím phát hiện chưa, Linh Đang Nhi vốn là hệ thánh quang nhưng sau khi xuất hiện lại bỗng biến thành hệ tự nhiên, cái này có tính là manh mối hem?

4L: @ đưa bên trên, còn không cho phép người ta tẩy thiên phú hử? Tao không có việc gì làm đi tẩy điểm kỹ năng này.

5L: dựa theo lời Linh Đang Nhi nói tới qua, tôi đi tra ảnh chụp trên qiandu(cái này giống cache của google ý), quả nhiên ở 3715 phát hiện thông tin tài khoản này được rao bán [hình ảnh]

6L: cho rằng hình ảnh bên trên có độ thuyết phục rất cao.

7L: chủ thớt và mấy bác phía trên, chẳng lẽ mấy người không thấy mấu chốt của cả chuyện đã không còn là Linh Đang Nhi là thật hay giả, mà là thái độ công khai của Dạ Lang tới qua sao? Tại hạ cho rằng đây mới là chi tiết đáng man nhất, có mình tui thấy vậy thôi hử?

...

Lăng Dương gặm cà rốt rảnh quá bèn muốn vào game xem thử, ai dè nhập mật mã rồi nó lại báo mật mã sai lầm.

Cậu tưởng mình đánh sai, bèn nhập vào lần nữa, vẫn sai lầm.

Cậu cẩn thận nhớ lại mật mã vừa mới đổi hồi tới, lại kiểm tra viết hoa viết thường, đưa vào lần ba, vẫn tiếp tục thông báo mật mã tài khoản sai lầm.

“Phắc!” Cậu chửi một câu, đừng nói là ông anh hacker lại hack acc của mình nha, lần này còn sửa luôn mật mã nữa chứ, thực là quá đáng, không được, mình nhất định phải lên cộng đồng khiếu nại ổng!

Lúc này Diệp Lăng đang ngồi trên giường bỗng nói chuyện, “Em đang online.”

“Cái gì?” Lăng Dương nghe xong cả kinh, vội nhảy lên giường, đề lên lưng Diệp Lăng nhìn màn hình laptop của hắn.

Giờ Linh Đang Nhi đã không còn là vợ Dạ Lang, hiện tại xuất hiện trong danh sách bạn thân của Dạ Lang, tên sáng trưng.

“Mật qua chửi thẳng đó, này là sao, lại hack tài khoản của em rồi!” Lăng Dương vô cùng căm phẫn.

Không đợi Diệp Lăng mật gã, bên kia đã mật qua đây.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ông xã, em nè.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: em đã trở về.

Diệp Lăng quay đầu mặt đối mặt Lăng Dương ở cự ly gần, nửa ngày Lăng Dương mới nói một câu chua lét: “Ông, xã...”

“Em còn thời gian ghen thì chi bằng nghĩ làm sao cứu acc của mình đi, nhà cửa còn mang tên em đấy.”

“A!” Lăng Dương được nhắc nhở mới nhớ ra trong nhà kho toàn là tài liệu và vật phẩm hiếm, ít nhất trị giá mấy vạn vàng, nếu lại bị cuỗm sạch thì quả thực phải khóc bằng tiếng miên.

Cậu cấp tốc quay lại máy tính của mình đăng nhập vào Lạc Minh Ảnh, tìm Chính Nhân Quân Tử, may thay đối phương đang online.

Lăng Dương nói ý đồ của mình, đại ca hacker là một người rất vô tư, tức thì cam đoan không thành vấn đề, cam đoan bao trọn gói, bảo Lăng Dương cứ chờ xem là được, Lăng Dương bấy giờ mới an tâm được phần nửa, xem ra quen biết hacker vẫn có chỗ tốt.

Còn phần nửa không an tâm là vì Linh Đang Nhi sao thành linh về lúc này, lẽ nào đêm hôm đó đụng vào Diệp Lăng xong đã xảy ra chuyện gì?

“Xem thế giới.” Diệp Lăng đột nhiên nói.

Lăng Dương chuyển kênh sang thế giới liền nhìn thấy Linh Đang Nhi đang phát thông báo trên thế giới.

thế giới Linh Đang Nhi: tháng sáu năm nay tài khoản của tôi bị hack, hôm nay mới tìm về, hồi trước những ai lên tài khoản này đều không phải chính chủ.

Phía dưới một đám tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Không phải chứ, Linh Đang Nhi nửa năm qua luôn chơi mà?”

“Tôi có thằng bạn ở Kiếm Tình, tới giờ chưa từng nghe nó nói acc Linh Đang Nhi này đổi chủ, bên trên đừng có chơi nổi nữa, tin tức về cô vốn không ít rồi.”

“Nhưng nói tới thì cô Linh Đang Nhi này hồi xưa quả thật chìm đắm, mọi người thường biết đến cổ vì cổ là vợ của MT Kiếm Tình, nhưng nửa năm nay tựa hồ thoát xác hẳn ra, ngày nào cũng có thị phi.”

“Lần trước đã nói bị hack một lần, giờ lại bị hack nữa? Coi mọi người bị ngớ ngẩn hả? Có phải đi lừa tiền xong rồi giờ chuẩn bị chuyển dời thù hận không?”

thế giới Linh Đang Nhi: sau khi tôi bị hack acc, người hack đã rao bán tài khoản của tôi trên 3715, mọi người có thể kiểm tra ảnh chụp qiandu đầu tháng bảy năm nay, vẫn còn thông tin tài khoản này được rao bán.

“Xỉu, không phải chứ, nói cứ như thật ấy, tui sắp tin rồi này.”

“Nói vậy trước giờ vào acc này toàn là người khác? Vậy dù những người khác không biết, Dạ Lang có thể nào không biết? Hồi trước Linh Đang Nhi trở về còn là Dạ Lang ra mặt bảo kê mà.”

thế giới Linh Đăng Nhi: người mua acc này rõ ràng muốn mượn thân phận của tôi gạt chồng tôi, chồng tôi cũng vì phát hiện chuyện này mới ly hôn với gã, nhưng ghê tởm thay ngụy Linh Đăng Nhi còn lấy acc của tôi kết Tình Chắc Hơn Vàng với người khác, gã nhất định lại muốn lừa tiền đối phương!

“Cô nói cô bị hack, sao lâu vậy mới tìm về?”

thế giới Linh Đang Nhi: bởi vì tôi dùng xe, mất trí nhớ!

thế giới Lac Minh Ảnh: nhắm cùi!

thế giới Lạc Minh Ảnh: vậy sao đột nhiên cô lại có trí nhớ?

thế giới Linh Đang Nhi: là bạn bè nói cho tôi biết!

thế giới Lạc Minh Ảnh: sao hồi trước ban bè cô không nói, qua nửa năm mới nói?

thế giới Ha Đại Gia: đâu má! Cái này là sư thật?!

“Em tìm gì?” Diệp Lăng hỏi.

Lăng Dương cầm cuốn sách giữ phần phát, bay ra vài tờ memo.

“Series memo của Tiểu Linh Dương,” Lăng Dương xếp từng tờ memo, đọc một lượt từ đầu tới đuôi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Diệp Lăng với vẻ kinh hãi, “Trời ơi, em tưởng tượng ra một người thật rồi!”

Diệp Lăng đưa mắt nhìn laptop, Linh Đang Nhi vẫn còn trên kênh thể giới gọi hấn.

Phía dưới cũng có một chuỗi âm thanh kêu gọi Da Lang ra mắt tỏ thái độ.

thế giới Da Lang: xin lỗi.

Kênh thể giới hoàn toàn yên tĩnh, ai nấy đều chờ xem nam chính trong truyền thuyết chuẩn bị nói gì.

thế giới Da Lang: hiện giờ người anh thích là ông xã của em.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha

”

308

Lăng Dương duỗi hai tay móc lấy cổ đối phương, “Chồng em không thổ lộ với em, em đành phải tiếp tục tinh thần phân liệt thôi, thế nào, em bắt chước giống anh không?”

“Không giống tí nào, anh đâu có ngớ ngẩn như em.”

“Hu hu hu, chồng không thể khen ngợi em một câu sao? Người ta là chủng người không được khen sẽ chết đó ~”

“Em là chủng người không bị đả kích sẽ chết thì có.” Diệp Lăng chỉ trích cậu không chút lưu tình.

Đại ca hacker quả nhiên có hiệu suất rất cao, Linh Đặng Nhi còn chưa kịp phát biểu cảm nghĩ gì với màn thổ lộ của Dạ Lang thì đã offline, Lăng Dương trở lại tài khoản Lạc Minh Ảnh xem, quả nhiên Chính Nhân Quân Tử gửi đến tin vui, gã không chỉ lấy lại được acc mà còn trộm động tay chân với máy tính của đối phương, trong thời gian ngắn e là đối phương đừng mong mở máy được.

Lăng Dương vội vàng sửa mật mã lần thứ ba, nhưng nghĩ lại acc này vốn là của Linh Đặng Nhi, cô ta có thể dùng thẻ căn cước và hòm thư lấy lại tài khoản bất cứ lúc nào, đặc ý vừa nãy tức thì xẹp lép.

Cậu chán nản nằm bò ra giường, ử dột cọ chân ông xã đòi an ủi, Diệp Lăng trầm ngâm giây lát, “Sau ngày ấy, anh có gặp Linh Đặng Nhi một lần.”

Đây là lần đầu tiên Lăng Dương nghe nói có việc này, ngồi phất dậy, “Chuyện khi nào?”

“Cái hôm sau buổi họp mặt, hai ta đi mua di động mới.”

“A, ông xã, sao anh không nói với em, anh nhất định có việc lừa em,” Lăng Dương mím môi gần như sắp khóc.

“Cô ta cho anh số điện thoại.”

“Hai người còn trao đổi số điện thoại?!”

“Là đơn phương trao đổi, nhưng anh không có gọi cho cô ta.”

“Hu hu hu, nhưng vẫn có khả năng sẽ gọi.”

Diệp Lăng lắc đầu, “Tuy hôm đó cô ta cũng nói với anh mình đừng xe mất trí nhớ, nhưng cảm giác ngày hôm nay khác xa hôm ấy,” Hắn chỉ vào màn hình trước mặt, “Anh tin sự tình không đơn giản như chúng ta nghĩ, trong đây chắc chắn còn ẩn tình.”

※

Có Một Quán Trà Sữa ở sân Bắc đại học Yên Sơn hôm nay nghênh đón một vị khách nghe danh mà đến, gọi tất cả vị trà sữa trong tiệm mỗi thứ một ly, xếp thành một hàng trước mặt, bắt đầu thử nghiệm từng cái.

Khi một người khác đi vào trong quán nhìn thấy cảnh tượng này thì thiết tình không muốn nhận mặt chút nào.

“Mộ Dung?” Người nọ cố nín nhịn, đi tới ngồi xuống đối diện anh.

“Đế Thích đại? Rất vui được gặp cậu, uống trà không?” Mộ Dung chỉ vào mấy cái ly trước mặt, “Này này còn có cái này, mấy vị này tôi thấy khá được.”

“Miễn,” Vệ Thi không muốn mất mặt cùng thằng cha này chút nào, “Có chuyện gì nói thẳng đi.”

Mộ Dung biết đối phương xưa giờ là một người đi thẳng vào vấn đề, không tiếp tục hàn huyên nữa mà lấy tờ giấy A4 bên cạnh, đưa cho cậu.

Vệ Thi chỉ dùng chưa đến một phút đồng hồ đã nhìn lướt xong, “Anh có ý gì?”

“Nếu Đế Thích đại đã có thể thông qua dấu vết để lại tra được tung tích Lưu Ly Khẩu thì tra người này hẳn là không khó với cậu.”

“Hồi trước anh nói là vì Dạ Lang nên mới muốn đòi công bằng từ nhóm ba người, bây giờ là thế nào, bắt đầu chuyển sang giúp đỡ Lăng Dương sao?”

Mộ Dung cười khà khà, “Anh đúng là từng nói vậy, nhưng chẳng qua anh muốn cho ba đứa nó một bài học nhỏ mà thôi. Anh riêng nghe được, là cậu xúi giục họ Bạch đi tìm MT nhà bọn anh đúng không? Nếu chỉ vì báo thù vậy mục đích của cậu đạt thành rồi, tối hôm đó cậu cũng có mặt, cũng thấy Tiểu Linh Dương bị cậu hại thê thảm cỡ nào. Bây giờ vất vả lắm hai đứa nó mới ở bên nhau, lại nhảy ra một thằng Trình Giảo Kim, cậu và Tiểu Linh Dương là bạn học, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, coi như tốt bụng giúp nó một lần đi.”

Vệ Thi cười khẩy, “Tôi có thể lý giải là bậc phụ huynh chuyên che chở con mình như anh đã thu nhận Lăng Dương vào cánh chim của mình rồi không?”

“Dĩ nhiên, dù gì nó cũng là một phần tử của Kiếm Tình mà.” Mộ Dung xòe tay, nói.

“Tôi có thể đáp ứng anh, nhưng là nể mặt anh chứ không phải vì giúp Lăng Dương,” Vệ Thi đứng dậy chuẩn bị bỏ đi, “Đừng quên, tôi bây giờ cũng là thành viên chính thức của Kiếm Tình, anh cũng phải che chở tôi mới được nha, bang chủ Mộ Dung.”

Chờ Vệ Thi đi rồi Mộ Dung mới lắc đầu phì cười, “Thằng nhóc này đúng là chẳng đáng yêu.” Anh lại cầm một ly nhấp môi, “Ấy, mùi vị này cũng ngon nè.”

※

Gần đến cuối kỳ, các hoạt động trong game đều tạm dừng, trái lại trong cuộc sống 3D thì đã gần cuối năm, lễ tết rất nhiều, đi đâu ngọn sóng chính là lễ Nô-en.

Trong làng đại học có một truyền thống, đêm Giáng Sinh hàng năm, tất cả mọi người sẽ tụ tập ở trung tâm quảng trường tiến hành một hoạt động có lợi cho sự khỏe mạnh về thể xác lẫn tinh thần nhất —— đánh nhau.

Mỗi năm khi đến thời gian này, các món đồ chơi bơm hơi sẽ bắt đầu bán chạy như tôm tươi —— đừng hiểu lầm nha, dĩ nhiên không phải búp bê bơm hơi rồi, mà là búa bơm hơi, côn bơm hơi, chùy bơm hơi.

Hoạt động tập thể náo nhiệt như này dĩ nhiên Lăng Dương không thể bỏ qua, giờ phút này cậu đang cầm trong tay một cây gậy bóng chày bơm hơi xông vào đám đông, chẳng cần biết có quen nhau hay không, cứ thấy ai là phang, nhanh chóng đối lấy sự phản kích của quần chúng, vài người hội đồng một mình cậu.

Từ Hiền đi sau Lăng Dương, trong tay cũng cầm một cây búa bơm hơi, vốn định giúp bạn thân một chút nhưng tiếc thay nhìn thấy đối phương gây thù chuốc oán nhiều quá mà bên ta lại thế đơn lực bạc, dứt khoát phản chiến theo địch, cùng đám đông giơ búa đập Lăng Dương.

Lăng Dương hai móng khó địch lại vượt quần hùng, rốt cục bại trận, chạy vắt giò về bên Diệp Lãng, mọi người thấy cậu chạy cũng không đuổi theo tiếp, tản đi bốn phía tìm mục tiêu khác.

Từ Hiền cũng chạy về, Lăng Dương nhớ lại dáng vẻ giậu đổ bìm leo vừa nãy của đối phương, bèn phát động tấn công Từ Hiền, Từ Hiền vội đánh trả, hai người vừa đánh vừa chạy, Diệp Lãng và Bạch Lung đi theo đằng sau, bốn người tới một nơi yên tĩnh, Từ Hiền đề nghị hưu chiến, Lăng Dương đang có ý đó, vui vẻ chấp thuận.

Bốn người rảnh rỗi không gì làm, lại chẳng có mặt chược trong tay, Lăng Dương đơn giản đề nghị mỗi người kể một câu chuyện cười làm sinh động không khí, Từ Hiền và Bạch Lung tức thì hiểu ý, Lăng Dương đang muốn đùa Diệp Lãng đây mà, bởi vì hẳn thật sự không giống một người biết kể chuyện cười.

Quả nhiên Diệp Lãng nhú mày, “Anh không biết.”

Từ Hiền vội nhắc nhở, “Cậu biết một cái, cái chuyện sáu chữ ấy.”

“Chuyện cười sáu chữ?” Lăng Dương cũng tò mò.

“À,” Diệp Lãng cũng nhớ ra, “Bởi vì cái đó dễ nhớ.”

“Kể thử đi,” Lăng Dương lắc lắc tay đối phương.

Diệp Lãng nghiêm trang kể: “Đau không? Đau. Thôi nha? Đừng.”

Một cơn gió lạnh thổi qua, ba người còn lại không tìm được mà run rẩy cả người.

Nghe Diệp Lăng nói như thế, Lăng Dương mới nhớ ra cậu từng nghe chuyện cười này rồi, nhưng khi ấy cậu không hề nghe ra hiệu quả như này.

Bạch Lung nghiêm túc đề nghị, “Chúng ta đừng kể chuyện cười thì hơn.” Hai người khác vội vàng tán thành.

Bạch Lung không biết nhớ ra chuyện gì, dán sát vào bên tai Từ Hiền rử rử vài câu, vẻ mặt Từ Hiền trở nên có chút ngượng ngùng, hai người lấy cốc mua nước chuẩn bị mất, lưu lại mình Lăng Dương và Diệp Lăng.

Lăng Dương vừa cúi đầu đã chú ý ngay đôi boot Harley mũi vuông trên chân Diệp Lăng, giày thuần một màu đen, đai giày màu xám tro, hai sợi dây da mê người giao nhau tại chỗ cổ chân, còn dùng móc kim loại hình chữ T cố định ở hai bên mắt cá chân, trên dây da có khảm các cúc kim loại cách đều nhau, mũi giày hất lên đầy gai cằm, phần đầu của giày còn gắn một miếng kim loại lấp lánh, Lăng Dương thực muốn biết trên đó viết cái gì.

Nguyên bản Lăng Dương là kiểu người sẽ bị kích thích bởi giày boot, huống chi đôi giày giờ còn được mang trên chân của người mình thích, thứ hấp dẫn này thật khiến Lăng Dương khó kìm chế, bất giác đến hô hấp cũng hơi dồn dập.

“Hai người bọn họ đi đâu rồi, sao lâu như thế còn chưa trở lại?” Diệp Lăng đợi nửa ngày không thấy ai về, thuận miệng hỏi.

“Anh để ý bọn họ làm chi, nói không chừng đã đi dã chiến rồi.” Lăng Dương lơ đãng đáp lời, tư duy đã sớm khuếch tán đi tận đâu đâu.

“Dã chiến?” Diệp Lăng biểu lộ sự hoài nghi sâu sắc với suy đoán của Lăng Dương.

Lăng Dương kỳ thật rất muốn đề nghị hay là chúng ta cũng đi đi, bỗng có người đập mạnh bờ vai cậu từ đằng sau, cậu quay đầu, ra là một thiếu niên mang vẻ ngổ ngáo kiêu ngạo.

“Anh Tiểu Linh Dương!” Đối phương hất cằm chào hỏi cậu.

Lăng Dương quan sát đối phương từ trên xuống dưới một lượt, mãi mới nhớ ra được là ai, “Sao lại là em? Chẳng phải em xuất ngoại rồi sao?”

Trước mắt không phải ai khác, chính là chủ nhân nguyên thủy nhất của Lạc Minh Ảnh, em trai của Thích Phong, Thích Ảnh.

“Bọn em được nghỉ lễ Nô-en, rồi được nghỉ đông tiếp, nghỉ suốt ba tháng lận,” Cậu nhóc đắc ý tuyên bố.

“Hầy,” Lăng Dương lắc đầu ra vẻ tiếc nuối, “Có thể thấy được đóa hoa ngoại quốc chả có tiền đồ gì, thời thanh xuân tươi đẹp dùng hết cho nghỉ ngơi.”

Đối mặt với câu mỉa mai của đối phương, Thích Ảnh không hề chịu yếu thế, “Em nghe nói anh Tiểu Linh Dương lấy tài khoản của em tự tam chính mình phải không? Anh lợi hại thật đấy! Em thiệt bội phục anh!”

Lăng Dương buồn bực, sao đến cả loại chuyện này Thích Phong cũng kể cho trẻ con nghe, còn nữa, đoạn lịch sử tối tăm này chẳng lẽ sẽ theo mình cả đời sao?

Có hai người đi tới, quả nhiên là Thích Phong và Bạo Bạo Long.

Thích Ảnh quay đầu, nhìn thấy hai người bọn họ, hào hứng hô lên, “Chị hai!”

“Chị cái đầu mày ấy mà chị,” Bạo Bạo Long tàn nhẫn búng trán cậu nhóc, “Anh là chồng của anh mày.”

Không biết Thích Phong đã giải thích với Bạo Bạo Long quan hệ giữa Lăng Dương và Diệp Lăng như nào, nhưng đầu sao lần này Bạo Bạo Long nhìn thấy Lăng Dương cũng không còn nhăn nhó như lần trước.

Trái lại Lăng Dương nhìn thấy Bạo Bạo Long thì rất thân mật, còn chủ động chào hỏi đối phương, Bạo Bạo Long cũng chỉ đơn giản ừm một tiếng.

Lăng Dương chợt lóe linh cơ, “Bạo Bạo Long, mấy hôm nữa tui muốn đến học viện thể thao chơi, cậu dẫn tui đi tham quan được không?”

“Tại sao tôi phải mang cậu đi!” Bạo Bạo Long có chút không chịu.

“À, bởi vì tui muốn đi xem huấn luyện đấu vật và nhu đạo chuyên nghiệp, nhưng lại không biết đạo trường nhu đạo ở đâu, không giấu gì cậu, kỳ thật tui là fan của nhu đạo nữ!”

Biểu tình trên mặt Bao Bao Long tức thì dễ xem hơn nhiều, vừa nhộn nhạo vừa ra sức che đậy, nửa ngày mới không được tự nhiên mà rằng, “Được rồi được rồi, thật sự là bó tay với cậu!”

“Anh Mộ Dung!” Thích Ảnh lại hô lên, Lăng Dương ngẩng đầu, người tới hai tay cầm túi chân lê đôi dép, không phải Mộ Dung thì là ai.

“Náo nhiệt thiệt, sao anh cũng tới?” Trong giọng Lăng Dương mang theo vài phần bất mãn, muốn ở riêng với Diệp Lăng một chốc, kết quả bóng đèn ủa đến hết đợt này tới đợt khác.

“Anh đặc biệt tới tìm MT nhà bọn anh,” Mộ Dung hất cằm với Diệp Lăng, “Bảo em gọi người ta em đã gọi chưa?”

Diệp Lăng này giờ vẫn im lặng, giờ gật gật đầu, “Gọi rồi.”

Lăng Dương tò mò quay đầu hỏi hần, “Anh gọi ai?”

Không cần Diệp Lăng trả lời, Lăng Dương đã thấy đáp án của mình đi tới, không ngờ lại là người đã quăng ngã Diệp Lăng hôm ấy, Linh Đang Nhi!

“Tình huống gì đây?” Lăng Dương kinh hãi, Diệp Lăng vẫy mà gọi Linh Đang Nhi đến, hơn nữa còn là Mộ Dung bảo hần gọi.

“Tình huống phơi bày chân tướng.” Mộ Dung cười đến thần bí tràn trề.

Linh Đang Nhi đi tới, thân là tuyển thủ nhu đạo, theo thói quen cúi chào mọi người một cái.

Lăng Dương bị dọa sợ luôn, nếu thực sự đánh nhau, cậu quả thực không phải đối thủ của người ở hạng mục 48 kg trở xuống này.

Linh Đang Nhi ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói với Diệp Lăng, “Bạn bè nói cho em biết, thì ra anh thực sự là ông xã của em, hồi trước chúng ta từng yêu trên mạng nửa năm, vì sao lần trước anh không nói em hay?”

“Ê,” Lăng Dương đứng một bên nghe, rất không vui, “Hai chữ ông xã không thể gọi bậy, còn nữa, đừng cứ lòi cái lý do đụng xe mất trí nhớ ra lừa bịp người khác, lý do này tui đã dùng qua rồi.”

“Tôi thực sự mất trí nhớ mà,” Linh Đang Nhi chuyển hướng Lăng Dương, ánh mắt vô cùng chân thành, “Tuy bạn bè nói với tôi như vậy, nhưng tôi vẫn không thể hoàn toàn nhớ anh ấy là ai.”

Cô lại quay sang, “Nhưng em nguyện cố gắng nhớ lại quá khứ của chúng ta, anh có thể cho em cơ hội không?”

Lăng Dương sắp điên rồi, cô nương này thẳng thắn quá đi, tui còn đang đứng chình ình ở đây nè, cô coi tui là không khí sao?

Nhưng cô ta quả thực đã xuất hiện với thân phận nguyên phối, Lăng Dương vừa nghĩ tới cái tính hoài cựu của Diệp Lăng thì đã thấy tương lai sầu lo.

“Xin lỗi,” Ngay vào lúc Lăng Dương đang nghĩ bậy nghĩ bạ thì Diệp Lăng đã mở miệng, “Tôi rất lấy làm tiếc những gì cô gặp phải, nhưng lần trước tôi đã tỏ rõ thái độ của mình trong game, thật xin lỗi.”

Lần trước ở trong game? Lăng Dương hồi tưởng, không đúng, câu nói kia không phải do mình gửi bằng tài khoản của anh Lăng sao?

Linh Đang Nhi nghe vậy thì mang vẻ nghi hoặc, “Trong game?” Cô lắc đầu, “Em đâu có vào game nào đâu.”

“A?” Lần này đến phiên Lăng Dương kinh ngạc, chẳng lẽ hôm ấy spam trên kênh thế giới không phải cô ta?

Lúc này xung quanh bỗng nhảy ra vài chàng trai, nhìn thấy Linh Đang Nhi thì cùng xông tới, miệng ai cũng gọi bà xã bà xã, hỏi cô vì sao tự dưng biến mất, còn suýt nữa ẩu đả lẫn nhau.

Linh Đang Nhi bị bao vây trong đó, hoàn toàn không biết làm sao, vẻ mặt hoảng sợ, “Mấy anh làm gì vậy? Tôi không biết mấy anh!”

“Bà xã mấy người muốn tìm chỉ sợ là tên này,” Lăng Dương giờ mới phát hiện chẳng biết vừa này Mộ Dung đã chạy đi đâu, giờ lại xuất hiện lần thứ hai, trong tay còn nắm cổ áo một người, chính là cái thằng bỉ ổi hôm ấy.

Mộ Dung vứt gã bỉ ổi vào giữa đám người, “Thằng khỉ này phạm tội nhiều lần rồi, hồi xưa từng bị người ta túm cổ ra dạy cho một bài học, nó luôn dùng thân phận bạn gái mình,” Mộ Dung nói với Linh Đương Nhi, “Cũng chính là cô, ở trong game giả làm nhân yêu lừa tiền, nó là bạn trai cô, chuyện này nó không xạo.”

“Chẳng qua ban đầu cô không biết nó lợi dụng cô làm gì, sau khi biết đã xảy ra tranh chấp với nó, không cẩn thận gặp phải tai nạn giao thông,” Mộ Dung nhún vai, “Thực xin lỗi, sự thật đã khiến cô thất vọng, đáng tiếc cuộc sống có khi sẽ ấu trĩ như vậy đấy, chuyện cười buồn đâu đâu cũng có.”

Gã bỉ ổi khúm núm cúi đầu, mấy người quấy rầy Linh Đương Nhi hồi này sau khi nghe được chân tướng đều tức giận bao vây đối phương tính sổ, Lăng Dương cười vui vẻ, ngó Diệp Lăng, “Anh không lên bảo vệ vợ cũ à?”

Diệp Lăng hừ một tiếng.

Gương mặt Linh Đương Nhi cũng tràn đầy vẻ thất vọng, song cô vẫn cúi chào Diệp Lăng và Lăng Dương, “Thật sự xin lỗi, hành động của tôi đã gây phiền nhiễu cho hai người.”

“Không có không có,” Lăng Dương vội xua tay, “Cô cũng là người bị hại thôi, có thể thông cảm.”

Diệp Lăng đột nhiên xen mồm, “Nhưng tôi có một vấn đề nghĩ mãi không thông.”

Tất cả mọi người chuyển sự chú ý sang Diệp Lăng chờ câu tiếp theo.

“Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cô rõ ràng chỉ vào tôi cứ như nhận ra tôi ấy, tại sao vậy?”

Linh Đương Nhi lắc đầu, “Khi ấy tôi hổng phải chỉ anh.”

“Không phải tôi?”

Cô nàng gật đầu, lại duỗi ngón trỏ chỉ vào Diệp Lăng, “Khi ấy người tôi nhận ra không phải anh,” Ngón tay chuyển sang người bên cạnh Diệp Lăng, “Mà là anh ấy.”

“Tôi?” Lăng Dương quá trời kinh ngạc, “Làm sao cô nhận ra tôi, không phải cô mất trí nhớ sao?”

“Tôi quen anh sau khi gặp tai nạn, không, chỉ có thể nói là gặp qua, nhưng anh cho tôi ấn tượng rất sâu, chỉ gặp một lần đã nhớ kỹ.”

Lăng Dương gãi đầu, “Sao tôi không nhớ đã gặp cô ở đâu nhỉ?”

“Khoa não và khoa chấn thương chỉnh hình của bệnh viện trực thuộc Yên Đại chung một chỗ, buổi sáng hôm ấy tôi đi chụp phim ở phòng chụp, anh cũng ở đó, trong phòng chờ có rất nhiều người, sở dĩ tôi nhớ rõ anh là vì khi ấy có người gọi điện chửi anh một trận.”

Sắc mặt Lăng Dương tức thì thay đổi.

Ngón tay Linh Đương Nhi chậm rãi di chuyển, cuối cùng dừng tại người Thích Phong, “Cú điện thoại ấy còn do anh này tiếp.”

Lăng Dương và Thích Phong liếc nhau một cái.

Bạo Bạo Long bên cạnh bỗng hét to, làm mọi người giật nảy mình, cậu ta cũng chỉ vào Lăng Dương, “Tôi nhớ ra rồi, hèn chi tôi cứ thấy cậu quen quen, cậu là Tiểu Linh Dương, cậu là...”

Thích Phong kéo cổ Bạo Bạo Long, những lời cậu sắp buột miệng cũng bị Thích Phong dùng tay chặn lại.

“Đi thôi.” Thích Phong dùng sức kéo đối phương đi, Bạo Bạo Long còn ra sức giãy giụa, “Ừ ừ ừ ừ...”

Thích Ảnh cũng cười hì hì đi theo sau, phút cuối còn quay đầu vẫy tay với Lăng Dương, “Đáng tiếc năm tới không được gặp anh, cố lên nha, anh Tiểu Linh Dương!”

Đám đông vừa này còn vô cùng náo nhiệt phút chốc đã tản sạch, cuối cùng chỉ còn lại Lăng Dương và Diệp Lăng.

Lăng Dương e dè đưa mắt nhìn Diệp Lăng, đối phương đang chăm chú nhìn vào cậu.

“Tay em...”

“Tay em...” Lăng Dương ngập ngừng.

Diệp Lăng lắc đầu, “Nếu em không muốn nói thì thôi, đừng vất vả tìm lý do, đợi đến ngày em tình nguyện nói ra chân tướng thì hãy nói cho anh biết, anh không ép buộc em.”

Lăng Dương nhìn Diệp Lăng nửa ngày, cuối cùng trình trọng gật đầu.

“Có điều...” Lăng Dương đưa mắt láo liên, Diệp Lăng biết đối phương nhất định không có ý tốt.

“Có điều gì?”

“Nếu Linh Đang Nhi thực sự là người yêu trên mạng của anh nửa năm trước, sau đó gặp tai nạn xe bị mất trí nhớ thì anh chọn ai?”

“Em nói thử xem?” Diệp Lăng nhướn mày.

“Đương nhiên vẫn chọn em,” Lăng Dương giảo hoạt nói.

“Em lấy đâu ra tự tin vậy?”

Lăng Dương cười đến gian trá, “Em hiểu anh mà, anh tuyệt đối không bao giờ ở bên một cô gái hờ cái là có thể quăng ngã anh đúng không?”

Diệp Lăng bị Lăng Dương đoán trúng tâm tư, đoạt ngay cây chùy bươm hơi trong tay cậu, gõ đầu Lăng Dương, “Nhiều chuyện, đi về.”

Lăng Dương ở đằng sau lúi trái lúi phải, nhảy nhót đến vô cùng gợi đòn, “Em đoán trúng rồi có phải không? Có phải không? Có phải không?”

“Câm miệng!”

giày boots Harley Davidson, hình như đây là loại giày đi mô tô, thường có móc kim loại ở chỗ mắt cá, muốn kiểm chính xác thì không có, thôi mọi người tự tưởng tượng hen ^^

59. Chương 59

Tình địch chính quy lên sân khấu

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt • đã lâu không ra sân khấu anh cô đơn quá đi), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: năm mới vui vẻ!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Một năm mới sắp đến, các anh em trong box có muốn ra ngoài họp mặt không, từ biệt cái cũ đón cái mới?

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương và Sói Đêm), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: năm mới vui vẻ!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Cậu cũng vui vẻ XD

Đoán chừng ai cũng đang bận thi cử hết rồi, đợi nhập học rồi họp mặt hén!

Các trường đại học cao đẳng chính thức tiến vào tuần thi cử, thời kì bận rộn nhất mỗi học kỳ của sinh viên bách khoa, nhân số online của Kiếm Tình thiệt ít ỏi, sinh viên khoa văn như Từ Hiền cũng tạm thời AFK khỏi trò chơi, thức khuya dậy sớm đau khổ tụng bài. So ra, phần lớn môn chuyên ngành của Lăng Dương đều là viết luận văn, ngẫu nhiên còn paste được vài chỗ, cuộc sống dễ chịu hơn người khác tí chút, nhưng cũng phải thường xuyên chạy ra chạy vào thư viện.

Hôm nay đi học Diệp Lăng mượn sách của một người bạn học, buổi tối cầm sang phòng ngủ đối phương trả, phát hiện trên cánh tay của cậu ta đeo một thứ kỳ lạ.

“Ông đeo cái gì vậy?”

“Bao tay bằng bông, mẹ tôi may.”

“Mang này làm gì?”

Người bạn học kia gãi ót vẻ xấu hổ, “Hồi nhỏ tôi rất nghịch ngợm, trèo lên cây chơi bị té, không dám nói với người lớn, bị gãy xương cũng không biết, lớn rồi mới phát hiện xương cốt bị khép lệch vị trí, còn để lại bệnh vặt, hễ đến mùa đông sẽ đau xương, cho nên mẹ mới may cho tôi cái này giữ ấm.”

Diệp Lăng nghe xong gật đầu mà như có điều suy nghĩ.

Hôm sau Lăng Dương bê một chồng sách từ thư viện chạy về nhà, vừa vào cửa đã thấy Diệp Lăng ở nhà, bèn liên thanh phàn nàn lạnh quá.

Diệp Lăng đi tới sờ tay cậu, quả thật lạnh như băng, hắn không nói hai câu cầm áo khoác kéo đối phương ra ngoài.

“Đi đâu?” Lăng Dương bị động để hắn kéo đi.

“Dạo phố.”

“Hả?”

Dọc đường đi Diệp Lăng cầm tay trái của Lăng Dương bọc kín trong túi áo mình, chuyện này làm Lăng Dương rất kinh ngạc, vốn cậu cho rằng Diệp Lăng sẽ rất kháng cự việc tiếp xúc thân mật với mình ở nơi công cộng, dù sao có rất nhiều đồng chí bẩm sinh còn không làm được như vậy, một đứa con trai siêu cấp trọng sĩ diện như Diệp Lăng càng không thể nào, ai dè Diệp Lăng lại có thể vì cậu không có kị đến ánh mắt người ngoài.

Diệp Lăng kéo Lăng Dương đến trung tâm thương mại ở quận thương nghiệp, cái gọi là dạo phố của con trai rất khác với con gái, Diệp Lăng xác định rõ mục đích, đi thẳng đến lầu một quầy bán gang tay, nhân viên bán hàng tươi cười chào đón, Diệp Lăng nói thẳng ý định, “Cậu ta mang, phải giữ ấm.”

Nhân viên bán hàng hiểu ý, lập tức đề cử vài mẫu cho hắn xem, Diệp Lăng chọn một mẫu màu nâu giả da cho Lăng Dương đeo, kích thước vừa vặn.

Nhân viên bán hàng nhìn thấy vội tán dương, “Cậu bạn mang cái này hợp quá, mẫu gang tay này là da cừu, hiệu quả giữ ấm đặc biệt tốt.”

Lăng Dương nghe xong phì cười, “Linh dương mang da cừu, sao nữ thiêu đốt nhau.” (nguyên văn là linh dương mang dương bì, còn câu ‘có gì thiêu đốt nhau’ trích từ bài thơ Thất bộ thi của Tào Phi: Nấu đậu để làm canh, hạt bỏ vào nồi nấu. Canh ở dưới mà đun, đậu ở trong nồi khốc. Sinh ra từ một gốc, sao nữ thiêu đốt nhau.)

Diệp Lăng gật đầu với nhân viên bán hàng, “Lấy nó đi.”

Lăng Dương bị tốc độ mua đồ của Diệp Lăng làm cho không biết nói gì, “Nếu anh dẫn con gái đi mua sắm, nhất định sẽ bị ném vào quầy gửi chồng.” (mấy ông chồng dắt vợ đi mua sắm thì để vợ vào trong lượn còn mình ngồi ở quầy này, có game có báo chí phục vụ các ông giết thời gian :)))

Cậu ngẫm lại lại thấy không đúng, “Anh căn bản không cần đi, chỉ cần đưa thẻ ra là được rồi.”

Nhân viên bán hàng viết hóa đơn xong, Lăng Dương đang muốn giơ tay lấy thì Diệp Lăng đã nhận mất, đợi đến khi Lăng Dương muốn phát biểu thêm gì thì đối phương đã đi tuốt ra quầy tính tiền, bị bỏ lại một

mình ở quầy hàng, Lăng Dương nhìn theo vừa bực vừa buồn cười, chủ nghĩa đàn ông này sao không thể sửa được nhỉ? Mà mình vốn cũng có phải con gái đâu.

Nhân viên bán hàng gói ghém gàng tay đưa cho Lăng Dương, “Hình thức ở chung của hai người thú vị thật.”

Lăng Dương hoàn toàn đoán ra được ẩn ý của cô, thời đại này mười đứa con gái thì hết chín đứa là hủ, cậu vội chuyển sang đề tài tán gẫu khác.

Diệp Lăng trả tiền xong trở về mất chưa đến mười phút nhưng Lăng Dương đã cùng nhân viên bán hàng thân thiết gọi chị xưng em, lúc gần đi đối phương còn nhét cho một chiếc khăn tay vào bọc làm quà tặng.

Lăng Dương thấy Diệp Lăng xoay người muốn ra khỏi trung tâm, vội vàng kéo lại, “Đến thì đã đến rồi, lên lầu hai dạo một chút đi.”

Diệp Lăng chưa bao giờ dạo phố vô mục đích, có điều thấy Lăng Dương đã nói như vậy thì vẫn theo cậu lên lầu hai. Lầu hai chủ yếu bán giày dép túi xách nam nữ, một cách tự nhiên, Lăng Dương dẫn Diệp Lăng đến thẳng khu bán giày nam.

“Em muốn mua giày?”

“Xem thử.” Tầm mắt Lăng Dương đã sớm bị đủ kiểu giày boots hấp dẫn, bây giờ là mùa đông, đúng ngay mùa giày boots bán chạy, trên kệ hàng đủ loại màu sắc đủ loại mẫu mã, sáng chói mắt Lăng Dương.

Lăng Dương mỗi khi nhìn đến đôi nào thì sẽ tưởng tượng hình ảnh nó được mang vào chân Diệp Lăng, tâm tình rạo rực hẳn lên.

Diệp Lăng thấy Lăng Dương tập trung tinh thần nghiên cứu mấy đôi boots, nào có đoán được đối phương đang YY chính mình, còn tưởng rằng cậu ta đang nghiêm túc lựa chọn.

“Chẳng lẽ em muốn mua boots?”

“Hừm?” Lăng Dương xuyên trở về từ thế giới ảo tưởng.

“Chưa từng thấy em mang.”

“A, trước giờ em chưa từng mang.” Lăng Dương không nghĩ ngợi, đáp lời hẳn.

“Vậy em xem mấy cái này làm gì?” Diệp Lăng không hiểu.

“Cho anh mang,” Lăng Dương chớp mắt, “Ông xã thử đôi này được không?”

Diệp Lăng bị cách xưng hô của đối phương làm sững sờ, khi ở ngoài Lăng Dương luôn gọi hẳn là anh Lăng, cơ hồ chưa từng có tình huống gọi hẳn là ông xã trước mặt công chúng như vậy.

Lăng Dương thấy hẳn không từ chối bèn cao giọng gọi nhân viên bán hàng, “Làm phiền lấy đôi 43.”

“Sao em biết anh đi size 43?” Diệp Lăng nghi ngờ hỏi.

Lăng Dương lúc này mới phát hiện mình lỡ lời, chẳng lẽ cậu có thể nói với đối phương năng lực nhìn size chân của cậu chuẩn xác như người ta nhìn size ngực sao?

“Ờ thì em đoán, anh hẳn là đi giày lớn hơn em một số... Đúng không?”

Diệp Lăng miễn cưỡng tiếp nhận lời giải thích này.

Nhân viên bán hàng lấy từ trong kho ra một đôi 43, Diệp Lăng nhận lấy rồi mới phát hiện đôi Lăng Dương chọn là một đôi boots hải tặc ống cao màu nâu đậm, boots hải tặc thường có thiết kế rườm rà, có rất nhiều đai giày nịt da, có cái mang chức năng thực tế, có cái chỉ là đồ trang trí, rất khó phân biệt.

Diệp Lăng mang boots vào rồi vẫn còn ở đấy nghiên cứu cái nào là đai thật cái nào là đai trang sức, Lăng Dương thấy vậy bèn quỳ một gối xuống, Diệp Lăng sững sốt, đã thấy Lăng Dương thành thạo sửa sang xong mấy cái nịt da, cái xong đai giày, cuối cùng còn chỉnh chỉnh cái vật trang sức hình đầu lâu hải tặc bằng kim loại ở trên cùng.

Nhân viên bán hàng thấy vậy đưa luôn chiếc còn lại, “Boots phải đi cả đôi mới thấy được hiệu quả.”

Lần này Diệp Lăng đổi giày xong rất tự nhiên đưa chân đến trước mặt Lăng Dương, Lăng Dương lại giúp hắn cài hết các thứ, Diệp Lăng đứng dậy đi đến trước gương nhìn thử, hiệu quả thật không tồi.

Nhân viên bán hàng cũng tán thưởng từ tận đáy lòng, “Anh đẹp giai, vóc người của anh thực thích hợp mang boots, mấy đôi boots nam cao cổ như này không phải ai cũng mang ra hiệu quả đâu, đôi boots này có rất nhiều người đi thử nhưng em chưa từng thấy ai thích hợp hơn anh.”

Lăng Dương cũng nghiêng đầu ngắm nghía, cậu không hề cảm thấy nhân viên bán hàng đang nịnh nọt gì, đôi boots này Diệp Lăng thực sự mang vào chân, hiệu ứng còn đẹp hơn tưởng tượng của cậu, làm cho Lăng Dương tơ tưởng viễn vông, suýt nữa mất kìm chế.

“Kích cỡ hợp không?”

Diệp Lăng đi vài bước, gật đầu.

“Lấy đôi này.” Lăng Dương quay đầu nói với nhân viên bán hàng, nhân viên bán hàng vui vẻ đi viết hóa đơn.

Lần này Lăng Dương giành nhận hóa đơn trước Diệp Lăng, “Anh tặng em găng tay, đôi này coi như em tặng anh.”

Diệp Lăng vừa muốn mở lời, Lăng Dương đã cắt ngang, “Em biết, anh muốn nói con trai trả tiền cho con gái là chuyện thiên kinh địa nghĩa chứ gì, thứ nhất, em không phải con gái; thứ hai, ngày mai không phải sinh nhật anh sao, coi như đây là quà sinh nhật em tặng anh, OK?”

Diệp Lăng không thể phản bác, đành tùy ý cậu.

Nhân viên bán hàng lấy ra hộp giày, “Xin hỏi muốn mang luôn sao?”

Diệp Lăng nghĩ đến cớ ra lần nữa rất phiền phức, vì thế gật đầu.

Nhân viên bán hàng mỉm cười cất đôi giày cũ của Diệp Lăng, đưa cho hắn, “Hình thức ở chung của hai người thật thú vị.”

Diệp Lăng không biết phải đáp lời thế nào cho phải, đành xoay đầu sang một bên.

Lăng Dương cùng Diệp Lăng ra khỏi trung tâm thương mại, tầm mắt Lăng Dương thường xuyên lướt xuống dưới, càng xem càng thích, cậu không nhìn nhầm, Diệp Lăng quả nhiên là người thích hợp mang boots nhất trong những người cậu quen biết, có thể đi làm người mẫu giày được luôn rồi.

Diệp Lăng chú ý tới phản ứng của cậu, “Em rất thích boots?”

“Khá là thích.”

“Vậy sao không tự mang?”

“Em mang xấu lắm.” Lăng Dương thuận miệng nói, còn lý do thật dĩ nhiên cậu không đời nào nói với đối phương.

Diệp Lăng nhớ lại vụ hồi xưa Linh Đang Nhi không từ thủ đoạn ép buộc Dạ Lang phải mặc quân trang, “Cho nên em mới thích xem người khác mang?”

“Thích xem ông xã mang nhất.”

“Sở thích gì kỳ quặc thế hả?”

Lăng Dương cười hờ hờ không giải thích, bốn chữ học thuyết âm mưu hiện lên trong đầu Diệp Lăng, cậu ta nhất định có chuyện giấu mình.

Lăng Dương đi một hồi cũng nảy sinh thắc mắc, trải qua một thời gian ngắn tiếp xúc, cậu phát hiện Diệp Lăng cũng coi như một người nghiện boots, cậu thường xuyên thấy đối phương đi giày boots với đủ loại kiểu dáng, hơn nữa chưa bao giờ ‘đụng hàng’ nhau... Nhưng vấn đề ở chỗ, boots là một thứ rất chiếm không gian, phòng ngủ Diệp Lăng cậu từng đến rồi, tuy rộng rãi nhưng dù sao vẫn hữu hạn, vậy đối phương rốt cuộc gửi mấy đôi boots này ở đâu?

※

Tối nay thời gian ăn cơm ở nhà Lăng Dương sớm hơn ngày thường một chút, nguyên nhân là chút nữa Bạch Lung phải đi gặp một người bạn.

“Anh đi gặp bạn gì?” Từ Hiền hỏi trên bàn cơm.

Bạch Lung nhìn Lăng Dương đầy thâm ý, “Gặp một người bạn cũ của anh và Lăng Dương.”

Bàn tay đang và cơm của Lăng Dương khựng lại, sau đó biểu tình khôi phục tự nhiên, “Hắn về rồi à?”

“Ừ, cuối kỳ rồi, đám người đi vùng khác thực tập đều về hết.”

Từ Hiền từ biểu tình của Bạch Lung và Lăng Dương, đại khái có thể đoán được người bạn cũ trong lời của họ là ai, nhưng Diệp Lăng thì hoàn toàn không hay biết gì, “Là bạn cũ của em, em không đi gặp?”

Lăng Dương lắc đầu, “Không đi.”

Phân công trong nhà Lăng Dương là Từ Hiền nấu cơm, Lăng Dương rửa bát, tuy cậu không thích rửa bát nhưng cũng không thể để Từ Hiền ôm trọn việc nhà.

Lăng Dương vừa mới rửa xong một cái bát, Diệp Lăng đã đi tới, đưa tay ra dưới vòi nước, mày tức thì nhíu lại, “Sao em dùng nước lạnh vậy?”

Lăng Dương cảm thấy chuyện này rất bình thường, “Mấy chỗ nhà ở xưa như này thì máy nước nóng cũ lắm rồi, đợi được nước nóng thì bát cũng rửa xong.”

“Vậy cũng không thể xài nước lạnh.”

Lăng Dương không nhịn được cười, “Anh coi em là con gái đến tháng à? Còn không được đựng vào nước lạnh.”

Diệp Lăng muốn nói như vậy sẽ dễ để lại mầm bệnh, nhưng nghĩ một hồi vẫn quyết định không nhắc tới vết thương của Lăng Dương thì hơn, “Em đi ra đi, để anh rửa.”

BANG BANG —— XOẢNG —— tiếng đồ sứ rơi bể.

Hai người nhìn lại, là Từ Hiền dọn bát bát cần làm rơi xuống đất, đương trường vỡ thành từng mảnh.

Giờ phút này trong lòng Từ Hiền cũng kinh hãi vô vàn, cậu quả thực không thể nào tin, cái tên Diệp Lăng coi nam quyền là tối thượng, cái tên Diệp Lăng từ trước đến nay cho rằng việc nhà là nghĩa vụ của phụ nữ, lại có ngày chủ động đòi rửa chén? Hắn còn là Diệp Lăng mình quen biết từ nhỏ đến lớn không?

Từ Hiền đau khổ ngồi xổm xuống thu dọn mảnh vỡ dưới đất, bị Bạch Lung chụp lấy cổ tay, “Em đừng động vào, để anh.” (Bạch Lung cũng đâu có thua kém ())

※

Ngày hôm sau là nguyên đán, ngày mở đầu một năm mới, cũng là ngày sinh nhật của Diệp Lăng, Lăng Dương đề xuất muốn đi bơi chúc mừng.

Mặc cho mọi người cảm thấy đi bơi trong thời tiết trời đông giá rét như này khá là ngu xuẩn thì Lăng Dương vừa mới khắc phục được chứng sợ nước vẫn leo nhèo đòi đi bơi bằng được, vậy là tập thể chỉnh trang xuất phát, đến một nhà bơi lội trong nhà mở cửa quanh năm của thành phố.

Nhà bơi lội này có điều kiện không tồi, có hồ mát xa, có cả suối nước nóng, mùa đông lại ít người, bọn họ đi vào buổi sáng coi như đã bao trọn khu, mọi người tức thì cảm thấy Lăng Dương đưa ra chủ ý rất hay.

Bốn người bọn họ ở từ mười giờ sáng đến tận ba bốn giờ chiều mới ra, Diệp Lăng là người đầu tiên ra khỏi nhà bơi lội, liền nhìn thấy dưới cột đèn bên đường đối diện có một người đang đứng.

Người kia nhét hai tay vào túi đứng dựa vào cột đèn, đầu nửa cúi, hai chân giao nhau, sức nặng toàn thân tập trung hết lên chân phải, mũi chân trái chấm đất, nhìn vào rõ ràng là một động tác rất tùy ý nhưng lại có mùi vị không thể nói rõ.

Theo lý thì một người đi đường sẽ chẳng thu hút sự chú ý của Diệp Lăng, nhưng người kia ăn mặc thực rất bắt mắt, một bộ quần áo sa mạc ba màu rất hiếm thấy trong thành phố, bộ sa mạc màu vải kaki, cho dù bất động cũng không che giấu được phong thái hoang dã tỏa sáng từ toàn thân, đến Diệp Lăng cũng không nhịn được mà nhìn đôi phương thêm vài lần.

Hắn nghĩ nếu Lăng Dương nhìn thấy nhất định sẽ la hét nói đôi boots kia thiết hợp gu của cậu.

Hay mình cũng cân nhắc mua một đôi nhỉ?

Nghe thấy đằng sau truyền đến âm thanh quen thuộc, Diệp Lăng xoay người lại, thấy Lăng Dương cùng Bạch Lung vừa cãi nhau vừa đi ra, Bạch Lung phát hiện người bên đường đối diện trước tiên, vỗ vai Lăng Dương, hất cằm, ý bảo cậu xem bên kia.

Lăng Dương thuận thế nhìn theo, dưới đèn đường người kia như có thần giao cách cảm cũng ngẩng đầu nhìn sang bên này, tầm mắt của hai người chạm vào nhau.

Hai người cách nhau một con đường cái, không ai nói câu nào, chỉ bất động nhìn nhau từ xa như vậy.

Đáy lòng Diệp Lăng dâng lên một cảm giác quái dị, hắn trực giác thấy có chuyện gì đó bắt đầu không bình thường.

bốt hải tặc của Diệp Lăng, đặc trưng là rất nhiều quai và dây

tiếp theo là đồ quần áo ba màu của “chàng trai gọt cà rốt năm xưa” =)) có màu giống cát

đôi boots sa mạc màu kaki của chàng

60. Chương 60

Anh Lăng được đề cử giải Oscar

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương là diễn viên), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: thời tiết như này ăn lẩu đã nhất

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Động vật ăn cỏ thỉnh thoảng cũng phải cạp thịt mới phát triển khỏe mạnh được ~()

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ được xem phim bom tấn miễn phí), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: thời tiết như này ăn lẩu đã nhất

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Chỉ e nồi lẩu của cậu sẽ được đun bằng thuốc nổ.

Người kia nhìn Lăng Dương qua một con đường mãi hồi lâu mới lấy di động từ trong túi ra, cúi đầu ấn vài cái.

Di động của Lăng Dương vang lên, cậu nhìn dãy số trong chốc lát, tiếp máy.

Bên kia đường người nọ cũng đưa di động lên tai, “Cậu đừng trách Tiểu Bạch, là tớ ép nó đưa số của cậu cho tớ.”

“Ừ.” Lăng Dương trả lời, không rõ cảm xúc.

“Cậu đừng cúp, tớ chỉ muốn nói với cậu vài câu.”

Lăng Dương im lặng nghe.

“Tớ biết cậu còn vì chuyện ấy mà trách tớ, nhưng chỉ duy ngày hôm nay, chúng ta có thể không nhắc tới chuyện xảy ra hôm ấy, giống như ngày xưa, làm anh em một ngày, chỉ một ngày thôi được không?”

Đợi thật lâu, bên kia điện thoại mới truyền tới một chữ khẽ khàng, “Được.”

Mạnh Hổ cúp điện thoại, đi qua bên này đường, hắn và Bạch Lung giống nhau, cùng là sinh viên trường quân đội, cho dù tùy ý bước đi cũng hiện ra dáng người rắn rỏi, bản năng giống đực của Diệp Lăng nhận ra nguy hiểm, vô thức uốn thẳng thân mình, tựa hồ đang tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Mạnh Hổ đi tới, nhìn Bạch Lung một cái coi như chào hỏi, sau đó nói với Lăng Dương, “Dương Dương.”

Lăng Dương cười với hắn, “Cậu về rồi.”

Mạnh Hổ gật đầu, “Học kỳ này thực tập xong rồi.”

“Căn cứ bay có vui không?”

“Rất hẻo lánh, rất hoang vu,” Hắn dừng lại, “Rất nhớ cậu.”

Lăng Dương bình tĩnh đánh trống lảng, “Tất nhiên rồi, tớ với Tiểu Bạch cũng rất nhớ cậu.”

“Hiếm khi được trở về, không đi gặp bạn gái?” Lăng Dương lại hỏi.

Về mặt Mạnh Hổ có chút phức tạp, “Bọn tớ chia tay lâu rồi.”

“A, đáng tiếc nhỉ,” Lăng Dương nói, “Mấy bữa nay cậu vẫn trọ ở trường?”

“Ừ.”

“Vậy, buổi tối cùng ăn cơm không?”

“Ăn.”

Thời tiết rất lạnh, Lăng Dương la hét đòi ăn lẩu, Từ Hiền tán thành, ba người còn lại dĩ nhiên không có dị nghị. Đoàn người đi vào siêu thị, Bạch Lung và Từ Hiền đẩy xe thẳng đến khu tươi sống mua thịt, bọn Lăng Dương phụ trách xử lý những đồ còn lại.

Diệp Lăng đẩy xe, Lăng Dương lấy mấy món đồ trên kệ hàng ném vào xe, còn thỉnh thoảng thảo luận cùng Diệp Lăng.

Mạnh Hổ đi đằng sau nhìn không khí hài hòa giữa hai người, cảm thấy hơi chướng mắt.

Mạnh Hổ chăm chú quan sát Lăng Dương, suốt nửa năm không gặp, cậu ấy gần như không biến hóa gì, vẫn là dáng vẻ thần thái phi dương như ngày xưa.

Từ nhỏ Mạnh Hổ đã cảm thấy Lăng Dương là một người không bao giờ có phiền não, trên mặt vĩnh viễn mang theo nụ cười không sầm tạt chất, làm cho bản thân mỗi lần nhìn thấy cũng tự động vui hẳn lên.

Mạnh Hổ từng thề phải giúp đối phương giữ nét cười vô tư lự ấy cả đời, nhưng kết quả lời thề này lại chôn vùi trong tay hắn.

Lăng Dương mặc một chiếc áo khoác có mũ, vừa nãy ở bên ngoài cậu luôn đội mũ, giờ vào siêu thị mới bỏ xuống. Nhìn mái tóc nửa ướt nửa khô của Lăng Dương, Mạnh Hổ mới đột nhiên nhận ra chỗ lạ.

“Dương Dương, cậu đi bơi?”

“Ừa, vừa nãy không phải cậu chờ ngoài cửa hồ bơi sao?”

“Tớ tưởng rằng cậu chỉ đi xem, sao cậu... cậu hết sợ nước rồi?”

“Hết rồi.”

“Sao hay vậy?” Mạnh Hổ nửa kinh nửa hỉ.

Lăng Dương đặc ý nhìn Diệp Lăng, “Tớ có một huấn luyện viên bơi lội riêng rất tuyệt vời!”

Diệp Lăng xoay đầu nhìn cậu, mỉm cười, không nói gì.

Chọn đồ xong, Lăng Dương chờ ở quầy tính tiền, Từ Hiền phân chia đồ thành bốn túi to, bản thân ôm một túi đi ra ngoài.

Bạch Lung tay phải xách một túi nhanh chân đuổi theo, tay trái đưa qua lấy luôn túi trong tay Từ Hiền để mình xách, hai người sóng vai rời đi.

Nhân viên thu ngân của siêu thị thành thạo gõ máy vài cái, thông báo tổng thành tiền.

Mạnh Hổ lấy ví tiền ra đưa.

Lăng Dương đuổi tay, nhận lấy ví tiền Diệp Lãng đưa tới từ sau Mạnh Hổ.

“Dương Dương?” Mạnh Hổ không hiểu.

“Hiếm khi cậu về được một lần, sao có thể để khách trả tiền chứ?” Lăng Dương cười nói, theo thói quen rút ra vài tờ tiền từ ví Diệp Lãng, xong trả ví lại.

Mạnh Hổ nghe thấy chữ ‘khách’, nhíu mày, không khỏi quay đầu nhìn Diệp Lãng một cái, trên mặt đối phương không có bất kỳ kỳ biến hóa gì.

Lăng Dương thanh toán xong, thuận tay xách luôn hai túi to còn lại đi ra.

Mạnh Hổ chờ bên ngoài quầy thu ngân, thấy cậu đi ra bèn chìa tay muốn đỡ.

Lăng Dương nhắc tay, quăng hết hai gói to cho Diệp Lãng, Diệp Lãng mỗi tay xách một túi rất tự nhiên, xoay người đi về phía lối ra siêu thị, Lăng Dương đi theo sau cầm hóa đơn vừa đi vừa xem.

Mạnh Hổ rất khó chịu nhưng lại chẳng thể làm gì được, chỉ đành đuổi theo sau.

Nhà Lăng Dương và Từ Hiền thứ gì cũng chỉ có bốn phần, cũng may Từ Hiền chu đáo vừa nãy mua thêm một đôi dép ở siêu thị, nhưng ghế thì chịu, không có cách nào. Qua một cuộc thảo luận, bọn họ quyết định chuyển chiến trường sang bàn trà phòng khách, như vậy có thể tận dụng cả sô pha.

Mạnh Hổ lần đầu tiên đến nhà trọ của Lăng Dương, đi vào phòng ngủ của cậu, vừa nhìn đã để ý tới con chuột trên bàn.

“Chuột dùng tốt không?” Hấn buột miệng hỏi.

Lăng Dương làm bộ muốn rút ra, Mạnh Hổ vội ngăn lại, “Cậu làm gì thế?”

“Trả lại cho cậu?” Lăng Dương trả lời rất đương nhiên.

Mạnh Hổ trầm mặc một chút, “Cậu trả tớ tớ cũng không dùng, cứ tiếp tục gửi ở chỗ cậu đi.”

Gần đây Lăng Dương cùng Diệp Lãng luyện Vua Quyền Thuật, tự thấy bản thân đã có chút thành tựu, giờ nhất quyết phải cho Mạnh Hổ chứng kiến sự tiến bộ của mình.

Hai người đối chiến vài ván, Lăng Dương thua sạch, Mạnh Hổ dù có tâm nhượng nhịn cũng không thể làm quá trắng trợn.

Diệp Lãng vào kêu hai người ra ăn cơm, Lăng Dương thấy hấn đến vội vàng gọi, “Sư phụ mau tới giúp con.”

Diệp Lãng đi qua, đứng đằng sau Lăng Dương, vòng hai tay ra trước, tùy tiện đánh ngã ba người Mạnh Hổ chỉ bằng một người (mỗi người chọn 3 nhân vật đánh 3 ván, thường thì 1 nhân vật đánh sang ván thứ 2 đã hết máu rồi), lần trước đánh với Bạch Lung, Diệp Lãng còn giữ lại ba phần thực lực, lần này thì tung hết trình độ không thêm nể nang.

Lăng Dương mang vẻ thiệt là sùng bái, “Sư phụ lợi hại ghê!”

Diệp Lãng mặt không đổi sắc, đứng dậy, vỗ đối phương, “Đi ăn cơm.”

Lăng Dương có chút thất vọng nho nhỏ, “A, con còn chưa chơi đủ.”

Mạnh Hổ thuận miệng tiếp lời, “Đừng chơi nhiều quá, coi chừng con mắt.”

Lăng Dương phì cười, “Giờ tớ còn coi chừng mắt mũi làm gì,” Cậu đứng dậy, “Nhưng trái lại cậu phải giữ mắt đấy, đừng đánh nữa, đi ăn thịt nào!”

Thành phố Hồ Sóc nằm ở phương bắc, mùa đông có hệ thống sưởi hơi, trong nhà ngoài phố là hai mức nhiệt độ hoàn toàn khác biệt, giờ có thêm một nồi lẩu, mọi người trước tiên cởi hết áo khoác dư thừa, chỉ mặc một chiếc áo đơn.

Lăng Dương là một người dù có nhai cơm thì miệng cũng không yên, một chốc thì đầu vô mồm với Bạch Lung, một chốc thì ba hoa với Từ Hiền, Diệp Lăng vốn không phải người nói nhiều, chỉ ngẫu nhiên xen vào hai câu, thời gian còn lại đều yên lặng xĩa thịt, sau đó gấp vào bát Lăng Dương, Lăng Dương trừ bỏ dưa đầu tiên là tự mình xĩa thì luôn ngồi ăn thịt có sẵn.

Lăng Dương tuy tán gẫu vui vẻ ăn uống khỏe re nhưng cũng không quên đạo đãi khách, ra sức bắt chuyện với Mạnh Hổ, sợ tiếp đón hần không chu đáo.

Mạnh Hổ thấy Lăng Dương ở chung với ai cũng rất tự nhiên, duy chỉ có với mình là như người ngoài, cảm giác ghen uất trong lòng càng nghiêm trọng hơn.

Hắn giơ ly bia với Diệp Lăng, “Mạnh Hổ.”

Hai người sau khi gặp mặt vẫn chưa tự giới thiệu, xác thực mà nói, ngay cả màn đối thoại này cũng là lần đầu tiên giữa hai người.

Diệp Lăng cũng cầm ly bia lên, “Diệp Lăng.”

“Nghe Tiểu Bạch nói, trong khoảng thời gian này vẫn là cậu chăm sóc Dương Dương, vất vả rồi.”

Diệp Lăng lắc đầu, “Việc thuộc bốn phần.”

Mạnh Hổ nghe vậy tay run lên, nửa ly bia đổ ra ngoài, hắn không hề cố ý nên cũng giật cả mình.

“Xin lỗi.”

“Không sao,” Diệp Lăng bị đổ ướt quần áo không để ý chút nào, bỏ ly xuống, đứng lên, “Tôi đi thay đồ.”

Nói xong đi vào phòng ngủ của Lăng Dương đóng cửa lại.

Một lát sau Mạnh Hổ nhìn thấy Diệp Lăng, đi ra từ phòng ngủ Lăng Dương, tròn trĩnh hai mắt.

Vai Diệp Lăng rộng hơn Lăng Dương, số đo quần áo của hai người dĩ nhiên không giống nhau.

Giờ phút này người có mắt đều thấy được quần áo Diệp Lăng vừa thay là của chính hắn.

Hơn nữa chiếc áo trên người Diệp Lăng, Mạnh Hổ sao có thể không biết.

Đây là áo sơ mi kỷ niệm phi công số lượng có hạn trên khắp toàn cầu, cả thành phố Hồ Sóc chỉ có một chiếc duy nhất.

Hồi xưa mỗi ngày tan học Lăng Dương đều phải chạy đến ngoài tủ kính của cửa tiệm độc quyền nhãn hiệu này chảy nước miếng, nhưng với khả năng kinh tế của cậu thì không bao giờ mua nổi.

Gia cảnh Mạnh Hổ tốt hơn Lăng Dương rất nhiều, nhưng gia đình quân nhân trước giờ gia giáo rất nghiêm, tiền tiêu vặt cho trẻ con rất hạn chế, Mạnh Hổ nhịn ăn nhịn uống dành tiền cơm trưa mỗi ngày dành suốt một tháng, lại bỏ thêm tiền mừng tuổi của mình mới gom đủ.

Nhưng đợi Mạnh Hổ vất vả gom đủ số tiền thì không hiểu sao kế hoạch của hắn lại bị Lăng Dương biết, sống chết không cho hắn mua.

Ngay vào lúc Mạnh Hổ gạt được đối phương chạy đến cửa tiệm độc quyền thì ông chủ nói cái áo ấy đã bị người ta mua hôm qua rồi, chẳng lẽ người kia chính là Diệp Lăng?

Cái áo này Lăng Dương mượn mặc sau khi rơi xuống nước, không bao lâu đã trả lại Diệp Lăng.

Sau Diệp Lăng thấy cậu thích nó quá bèn vào một lần tìm cơ để nó ở nhà Lăng Dương luôn.

Lúc Diệp Lăng để áo ở lại vốn chẳng có suy nghĩ đặc biệt gì, nào ngờ giờ lại có chỗ dùng.

Bây giờ thấy vẻ giật mình của đối phương, Diệp Lăng biết mình đã đạt được mục đích.

Mạnh Hổ quay đầu nhìn ba người kia, không ai tỏ vẻ bất ngờ gì, cứ như trong phòng ngủ Lăng Dương có quần áo của Diệp Lăng là một chuyện không thể bình thường hơn.

Lăng Dương không có cảm tình với bia, uống được vài ly liền ồn ào đòi đổi thứ khác, Diệp Lăng đứng dậy đi lấy, Lăng Dương ở phía sau hô, “Lấy luôn một chai cho cậu Hổ đi, cậu ta không thể uống quá nhiều rượu.”

Diệp Lăng lấy ra hai chai trà xanh, một bình trà sữa, Lăng Dương và Từ Hiền đều thích trà xanh, Từ Hiền lấy chai trà xanh xong, Lăng Dương thuận tay cầm bình trà sữa.

“Không phải em thích trà xanh sao?” Diệp Lăng thấy vậy hỏi.

Mạnh Hổ đã mở trà xanh rồi, nghe vậy bèn đưa chai trà xanh trong tay cho Lăng Dương, “Này cho cậu.”

“Tớ uống trà sữa được rồi, không phải cậu dị ứng đường sữa ư?”

Mạnh Hổ tựa hồ bị câu hỏi này chẹn họng, nửa ngày mới mở miệng, “Giờ có uống một chút cũng không vấn đề.”

“Không sao, tớ uống cái này được rồi, tớ cũng thích trà sữa mà.” Lăng Dương quơ quơ bình trà sữa trong tay.

Đoàn người ăn no uống đủ, Bạch Lung ngựa mất ba cái bóng đèn còn lại, dắt Từ Hiền ra ngoài tản bộ tiêu cơm.

Mạnh Hổ ngồi ở nhà Lăng Dương một hồi, ba người tán gẫu lung tung beng, toàn là chút đề tài không to không nhỏ.

Sắc trời dần trễ, Mạnh Hổ thấy Diệp Lăng cứ ngồi mãi không có ý định rời đi, trong lòng sinh nghi.

Lăng Dương giơ đồng hồ với Mạnh Hổ, “Sắp hết xe bus rồi.”

Tiền Đường ở vị trí hẻo lánh nhất làng đại học, chỉ đi bằng hai cẳng thì khá vất vả, thường mọi người sẽ ngồi xe bus.

Mạnh Hổ lại ngó Diệp Lăng một cái, thấy đối phương đứng lên rồi mới đứng lên theo, “Ừ, về đây.”

Lăng Dương đi cùng Mạnh Hổ ra cửa đổi giày, “Tớ đưa cậu ra trạm xe.”

Chỉ số tâm trạng của Mạnh Hổ bấy giờ mới tăng lên được một chút.

Diệp Lăng vốn có ý định theo bọn họ cùng xuống lầu thuận tiện giám sát luôn, nhưng nghe thấy câu này lại lâm thời sửa ý định, không đổi giày mà cầm hai tay vào túi đứng một bên cứ như chủ nhân đang tiễn khách.

Mạnh Hổ đổi giày xong đứng lên thấy Diệp Lăng vẫn không động đậy, nhin không được hỏi ra tiếng, “Cậu không đi?”

Diệp Lăng lắc đầu, “Tôi thấy mấy cậu có lẽ còn chuyện muốn nói, tôi không tiễn.”

Ngụ ý rành rành như vậy, giống như đang nói tôi vốn sống ở đây, tại sao phải đi?

Mạnh Hổ sao có thể không hiểu, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Hắn tán tóc quay đầu nhìn về phía Lăng Dương, muốn nghe xem cậu nói thế nào.

Về mặt Lăng Dương cực kỳ tự nhiên, “Vậy em không mang chìa khóa nha.”

Diệp Lăng gật đầu.

Sắc mặt Mạnh Hổ nháy mắt thay đổi.

Nhà Lăng Dương cách trạm xe gần nhất chỉ có năm phút đi bộ, dọc đường hai người đều không nói chuyện thẳng đến trạm xe.

“Dương Dương,” Mạnh Hổ rốt cục vẫn không nhin được phải mở miệng, hỏi ra nghi vấn giấu dưới đáy lòng suốt chặng đường, “Cậu và người kia, là quan hệ thế nào?”

Lăng Dương thản nhiên, “Giống cậu nghĩ vậy đó.”

Ánh mắt của Mạnh Hổ âm thầm hẳn, “Sáng hôm đó...”

Lăng Dương cắt ngang, “Những lời cậu nói sáng hôm ấy tớ quên hết rồi.”

“Tối hôm đó...”

“Những lời tớ nói tối hôm đó cậu cũng quên hết rồi nhỉ.”

“Nhưng tớ...”

“Cậu đã nói hôm nay không nhắc tới,” Lăng Dương cắt ngang lần thứ ba, chỉ đằng trước, “Xe đến kìa.”

Sau khi Lăng Dương và Mạnh Hổ rời đi, Diệp Lăng an vị trên sofa vừa xem TV vừa chờ, thường xuyên đưa mắt nhìn đồng hồ ở góc trên TV.

Hai chục phút sau, Lăng Dương về, Diệp Lăng mở cửa cho cậu.

“Em trễ mười phút.”

Lăng Dương cảm thấy buồn cười, “Phải chờ xe nữa chứ, anh cho là gọi taxi hả?”

Diệp Lăng không nói gì chỉ đứng đấy nhìn cậu chăm chú.

Lăng Dương ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã rất muộn rồi, “Anh còn không đi?”

Hai người tuy đã là loại quan hệ này, nhưng Diệp Lăng trước giờ chưa từng ngủ lại, luôn trở về ký túc xá trước giờ tắt đèn.

“Tại sao phải đi?”

Lăng Dương bật cười, “Ảnh đế, ngài còn chưa diễn đã sao?”

Diệp Lăng gạt đầu, “Em nói đúng, anh không diễn nữa.”

Hắn đi thẳng tới, ấn cổ Lăng Dương, hôn xuống.

61. Chương 61

“Làm thật” dê béo

Tay phải Diệp Lăng đỡ cổ Lăng Dương, không cho cậu nói năng gì đã hôn lên, nụ hôn của hắn trước giờ luôn tràn ngập tính chiếm đoạt, không chờ Lăng Dương kịp phản ứng thì đã cưỡng ép luồn vào khoang miệng đối phương. Lăng Dương ư a vài tiếng xong cũng dần bị hắn hôn ra cảm giác, tay bắt giác vòng lên cổ đối phương, miệng lưỡi hai người quấn lấy nhau kịch liệt, chất lỏng trong suốt thỉnh thoảng tràn ra từ khe miệng, tạo thành một đường tơ ái muội.

Tay Diệp Lăng khẽ dùng sức kéo Lăng Dương vào phòng, chân giơ lên đạp mở cửa, đè cậu ngã xuống giường. Hai người từ đầu tới đuôi chưa từng tách khỏi nhau, mãi đến khi Diệp Lăng bắt đầu gỡ trò táy máy thì Lăng Dương mới nhận ra điều bất thường, dùng sức đẩy hắn, “Không đúng, anh muốn làm gì?”

“Em nói coi?” Diệp Lăng thở hổn hển hỏi, trong lòng rất bất mãn vì *** bị cắt ngang.

“Nhưng... chưa chuẩn bị gì hết mà?” Đến cả ‘áo mưa’ công ích được phát lần trước cũng vì tổ tình thất bại mà vứt hết cho Từ Hiền.

Diệp Lăng thò tay lần mò ra sau, kỳ tích mò ra được ‘áo mưa’ và gel bôi trơn, Lăng Dương giật cả mình, “Anh, anh lấy đâu ra?”

“Vừa nãy gọi điện thoại hỏi Tiểu Hiền, lấy từ phòng ngủ của nó.”

Lăng Dương tròn tròn con mắt, “Không phải chứ! Cái này mà anh cũng hỏi nó?”

Diệp Lăng thiết sự cảm thấy đối phương rất đông dài, “Có gì đâu, đến lúc đó mua trả nó là được chứ gì.”

“... Vấn đề không phải chỗ này có hiểu không!” Vấn đề ở chỗ như này thì người ta biết anh muốn làm gì rồi!!!

“Em nói nhiều thật đấy,” Diệp Lăng khó chịu cúi đầu, lấp kín miệng đối phương.

Lăng Dương không nói được chuyện, nội tâm vô cùng sầu khổ, một khắc trước còn là Diệp Lăng dịu dàng sẵn sàng, vừa lên giường đã tức thì hóa thành Dạ Lang ác quỷ nóng tánh, biết anh là chiến sĩ rồi, có cần đối phong thái nhuần nhuyễn như vậy không!!

Lăng Dương còn đang sầu khổ thì quần áo của cậu chẳng biết đã bị đối phương lột sạch từ khi nào, nụ hôn của Diệp Lăng không ngừng rơi xuống khoe môi, bên tai, cổ, xương quai xanh của cậu. Dưới thể công dày đặc của Diệp Lăng, Lăng Dương không kìm được động tình, suy nghĩ khi này đã bị vứt ra sau đầu. Cậu ôm đầu Diệp Lăng, cố gắng nâng eo lên, từ tốn ma sát vào người đối phương, ra ám hiệu mời gọi, đầu lưỡi của Diệp Lăng từ xương quai xanh lại chậm rãi đi dọc lên bờ môi của Lăng Dương, hai người lại nhiệt tình hòa thành một.

Xong một nụ hôn, Lăng Dương nhắm mắt thở hào hển, cậu nhận thấy được Diệp Lăng ngồi dậy, nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy đối phương tiến hành bước tiếp theo, cậu không nhịn nổi, mở mắt ra, bắt gặp Diệp Lăng đang đục mắt nhìn chằm chằm ‘áo mưa’ trong tay.

“Làm thế nào?” Diệp Lăng hỏi.

Lăng Dương quả thực muốn đâm đầu vào ‘áo’ chết quách cho xong.

“Anh hỏi em, em hỏi ai? Anh là lần đầu tiên, chẳng nhẽ em không phải ư?”

Diệp Lăng tỏ vẻ không tin, “Em còn mang cả cái này không về nhà nguyên đêm.”

“Đã nói đây là công ích! Là công ích!”

Diệp Lăng nhìn thẳng vào Lăng Dương, chỉ trong một chốc mà gương mặt thay đổi vài loại biểu tình, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là vui vẻ, cuối cùng là đắc ý, Lăng Dương hoàn toàn đoán được đường quỹ tích suy nghĩ của đối phương, tức giận đến cào ga giường.

“Vậy mà em còn cười nhạo anh là xử nam?”

“Em cười nhạo anh hồi nào! Anh đừng có tự suy diễn được không!” Nói thế nào đây, kiểu người tằm ngấm tằm ngấm không thích nói chuyện như này đúng là đáng sợ nhất, bạn hoàn toàn không biết trong tim hắn từ sáng đến tối nghĩ cái gì!

Diệp Lăng vẫn còn ngồi đó nửa cười nửa không ngắm nhìn Lăng Dương, Lăng Dương biết rõ đối phương lại đang tự tưởng tượng, song chẳng thể làm gì, đành phải cắn hận nói, “Lần đầu tiên của Tiểu Long Nữ cũng đâu phải cho Dương Quá,” Cậu gừa cổ ra sau, bày thành một POSE mặc người xử trí, “Lên đi, Chí Bình.”

Diệp Lăng tức giận nắm chân Lăng Dương giơ lên, dết một cái vào mông đối phương, sau đó lại cúi xuống, động tác mang theo vài phần thô bạo, vừa găm vừa cắn, làm cho Lăng Dương tê dại cả người.

Diệp Lăng đi thẳng xuống dưới, đầu lưỡi chuyển vòng trên bụng Lăng Dương, Lăng Dương sợ ngứa muốn trốn nhưng lại bị đối phương túm chặt, chỉ đành gắng sức co rút cơ bụng, liều mạng vặn vẹo thân thể.

Diệp Lăng liếm ướt sưng bụng đối phương, dưới sự tô điểm của ngọn đèn phản chiếu ra ánh sáng màu vàng kim, hấn ngẩng đầu thưởng thức kiệt tác của mình, lại cúi đầu dùng răng nanh cắn một cái lên trên, rất vừa lòng khi nghe được tiếng rên đau của đối phương.

Hạ thân của Lăng Dương luôn bị ma sát này giờ, cậu rất khó chịu, dùng chân cọ cọ người Diệp Lăng ý bảo đối phương nhanh một chút.

Diệp Lăng ngậm lấy Lăng Dương, nghe “A...” một cái, Lăng Dương khê hô lên vui sướng, cố tận sức gừa ra sau, phần eo theo bản năng đưa về phía trước.

Khoe miệng Lăng Dương dần tràn ra tiếng rên rỉ, điều này mang lại sự cổ vũ to lớn cho Diệp Lăng, hấn bắt đầu học Lăng Dương mà chậm rãi phun ra nuốt vào dục vọng của đối phương, một bàn tay sờ đến gel bôi trơn bên cạnh, bóp một ít ra ngón tay, lần mò ra đằng sau.

Ngón giữa của Diệp Lăng chậm chậm luồn vào dững đạo của Lăng Dương, dựa theo tiết tấu đằng trước mà ra ra vào vào, cảm nhận được cơ thể đang căng thẳng hơi mềm đi một chút, ngón trở cũng thuận thể gia nhập, lần này hấn đi vào nơi còn sâu hơn, tới lui xoay vòng trong đó.

Tiền hậu giáp kích mang lại cho Lăng Dương khoái cảm chưa từng có trước nay, từng luồng điện tràn từ hạ thể lên đan điền, xông tới đại não, khiến cậu hoàn toàn chìm đắm trong bể dục vọng, từng đợt sóng triều vọt tới, bao vây cậu khắp bốn phương tám hướng, dịu dàng cọ rửa từng tác da thịt.

Lăng Dương cảm thấy bản thân sắp không kìm nổi, vội vàng ra hiệu cho Diệp Lăng dừng tay, “Dừng, dừng...”, Diệp Lăng hiểu ý, buông ‘cậu nhỏ’ của Lăng Dương ra, khi này số ngón tay đằng sau đã tăng thành ba ngón, cơ thể Lăng Dương không còn bài xích sự xâm nhập của dị vật như ban đầu.

Diệp Lăng đỡ thất lưng Lăng Dương, đặt hạ thân đã sớm cứng đến không tưởng được ngay tại lối vào, tiến vào từng chút một, rõ ràng vừa nãy hấn thấy đã khuếch trương rất được rồi, thế mà giờ chỗ ấy vẫn còn chặt đến mức làm hấn hoài nghi, có khi mình sẽ bị bẻ gãy.

“Thả lỏng...” Đến cửa mà không được vào, Diệp Lăng rất khó chịu, bèn tận sức vỗ về đối phương.

Lăng Dương hít vào từng đợt khí, thứ đau đớn khi bị đâm xuyên này đã triệt tiêu hết khoái cảm, thần kinh vô thức kéo căng, điên cuồng xua đuổi khách ngoại lai. Trước giờ cậu không hề nghĩ rằng sẽ đau đến vậy, rõ ràng trong GV các số 0 biểu hiện rất hưng phấn kia mà, khi ngón tay Diệp Lăng tiến vào, cậu cũng cảm nhận được khoái cảm, thậm chí còn chờ mong đối phương tiến vào, nhưng đợi đến hồi ‘xách súng’ làm thật thì lý tưởng và thực tế sao cách xa nhau dữ vậy?

Diệp Lăng dừng bất động, Lăng Dương ráng thừa cơ hội mà thích ứng, ‘thằng nhỏ’ vốn đang đứng thẳng của cậu cũng vì đau đớn mà dần mềm nhũn.

Diệp Lăng cúi người xuống, hôn cậu, việc này giúp Lăng Dương cảm thấy đỡ hơn chút. Diệp Lăng thoáng rút ra một ít xong lại từ từ đưa vào trong, lặp đi lặp lại mấy lần, mỗi một lần tiến vào đều sâu hơn lần trước, mỗi một lần Lăng Dương đều cảm giác cơ thể của mình bị xé rách, chỉ biết liều mạng hôn trả lại đối phương, phân tán tinh lực.

Giọng của Diệp Lăng vì nhấn nhện mà thành ra rất khàn, “Đau không?”

“Đau.”

“Chịu đựng.”

“Em...”

Chuyện cười sáu chữ kia căn bản không phải nói như này?!

Lăng Dương tự thấy thần kinh của mình đúng là lợi hại, thời điểm này mà còn cười được, mặc dù cậu có thể tưởng tượng ra bản thân tám phần cười khó coi hơn khóc.

Cậu cố gắng mở to mắt, gương mặt Diệp Lăng xuất hiện trong tầm nhìn ở cự ly gần, đối phương đang cật lực nhấn nạy, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của hấn, lần này cậu thật tâm mỉm cười.

“Anh động đi, em đỡ hơn rồi.”

“Thật?”

“Ừ.”

Diệp Lăng nhận được câu trả lời chần chẫn, tức thì vội vã ra vào, lý trí hấn biết Lăng Dương lại đang gạt mình, nhưng bản năng cơ thể lại vô phương làm trái, hấn đã vất vả nhện nửa ngày, thật sự không còn cách nào kiên trì thêm.

Sắc mặt của Lăng Dương trở nên tái nhợt theo từng động tác của đối phương, giọt mồ hôi túa ra trên trán, cậu cắn chặt răng, tay dùng sức nắm chặt ga giường, đốt ngón tay đã thành trắng toát.

Giờ khắc này, Lăng Dương cảm cực được hoàn toàn là nhờ vào một thứ sức mạnh tinh thần, là thứ an ủi về mặt tinh thần rằng bản thân đã hợp thành một với người mình yêu, cơ thể hai người gắn chặt vào nhau, cả

thể xác và tinh thần giao ra cho đối phương, thứ năng lượng về mặt linh hồn này đã vượt qua hết thảy, giúp cậu cam tâm tình nguyện chịu đựng mọi đau đớn.

Diệp Lăng một khi động thì rồi cuộc không dừng được, chẳng biết qua bao lâu, bộ phận hai người kết hợp dần trở nên tê liệt, cùng với cảm giác đau đớn, một luồng khoái cảm mỏng manh lặng lẽ nảy sinh, chậm rãi mở rộng, từ từ khuếch tán đến tứ chi, hai cảm giác hoàn toàn bất đồng giằng co lẫn nhau, xé toạc nhau, tranh đoạt địa bàn của nhau, ý đồ khống chế toàn bộ thần kinh Lăng Dương.

Diệp Lăng nhận ra sự biến hóa của Lăng Dương, hấn khom eo, ngậm vào một chỗ mềm cảm trước ngực cậu, đầu lưỡi đánh vòng quanh nó, tay cũng xoa hạ thân đang hơi ngẩng đầu lên nữa, xoa nắn thuận chiều, dưới sự tiếp xúc của Diệp Lăng, nơi ấy dần khôi phục tinh thần.

“A... A... Ừ a...” Trong phòng dần vang lên vài tiếng rên nhỏ vụn của Lăng Dương, những tiếng rên này cực vừa ý Diệp Lăng, hấn kích thích qua lại hai điểm trái phải của Lăng Dương, động tác trong tay cũng nhanh hơn, tiếng thở dốc của Lăng Dương ngày càng dồn dập, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng thất lưng ưỡn ra, cường quang chớp lên trong đầu, bắn ra trong tay Diệp Lăng, màu trắng dính đầy tay đối phương.

Lăng Dương cao trào, đồng thời hậu huyết cũng mãnh liệt co theo, khép chặt từng đợt, Diệp Lăng nhận ra bất thường, tức thì dừng động tác, khóa chặt dương quan mới không bị đối phương kẹp bắn ra tại trận.

Cao trào xong, Lăng Dương ỉu xiu nằm vật ra đấy, ngực vẫn còn đang phập phồng kịch liệt, Diệp Lăng khống chế được dục vọng, đang muốn xách súng ra trận tiếp thì Lăng Dương vội cầu xin, “Đừng đừng, CD năm phút.”

Diệp Lăng biết cao trào xong không chịu nổi đùa nghịch, vì vậy chậm lại động tác, cúi đầu nhìn chất lỏng màu trắng trên tay, lại nhìn Lăng Dương đang há miệng thở dốc, ý xấu nhất thời nảy sinh, lấy ngón tay đang dính tinh hoa của Lăng Dương cưỡng ép đưa vào miệng đối phương, Lăng Dương vô lực phản kháng, chỉ đành tùy ý hấn làm trò, cuối cùng còn hòa theo động tác của hấn, ngậm ngón tay Diệp Lăng, đầu lưỡi linh hoạt múa may, trêu đùa dục vọng của đối phương.

Ngón tay Diệp Lăng không ngừng ra vào trong miệng Lăng Dương bắt chước động tác phun ra nuốt vào. Lăng Dương liếm nửa ngày, bỗng nhiên nham dùng sức cắn chặt ngón giữa của Diệp Lăng, Diệp Lăng đẩy mạnh phần eo, quả nhiên Lăng Dương “A” lên thả lỏng tay Diệp Lăng.

Diệp Lăng phát điên phát cuồng, không thèm để ý Lăng Dương đã CD xong chưa, ngồi dậy, nâng đùi phải của Lăng Dương, đặt nó lên vai mình, bắt đầu một đợt ra vào mãnh liệt hơn, Lăng Dương tựa như một chiếc thuyền đơn yếu ớt bấp bênh giữa ba đào, cơ thể cậu đã hoàn toàn thả lỏng, nhưng mức độ chặt khít thì vẫn như cũ, điều này giúp Diệp Lăng càng thăng tiến thuận lợi hơn, mỗi lần tiến vào đều cảm nhận được lực cản bất đắc dĩ của đối phương, khi rời đi lại cảm nhận được sự níu kéo không đành.

Trải nghiệm không gì sánh được khiến hạ thân của Diệp Lăng càng nóng càng cứng hơn. Lăng Dương thì đã đi một vòng qua thiên đường địa ngục còn Diệp Lăng tựa hồ chỉ vừa mới bắt đầu tiến vào giai cảnh. Lăng Dương rất bất mãn với chuyện bản thân dù đã cố gắng DPS nhưng đối phương lại không bị tổn thương một chút nào.

“Anh thực là xử nam hả?” Không biết lại bị đối phương đè xuống làm bao nhiêu lâu, Lăng Dương rốt cục chịu không nổi mà uể oải hỏi, “Tại sao đánh kiểu gì anh cũng không mất máu? Anh nhất định mở auto, em phải đi kiện GM.”

Diệp Lăng thấy cậu đã ‘đuối’ đến cỡ này rồi mà vẫn không giữ được mồm miệng, thiệt rất muốn cười, “Xin lỗi, anh là MT, máu cao phòng cao, không dễ chết như vậy.”

Lăng Dương thiệt muốn giết phăng nguồn điện của hấn, “Đấy cũng là vì em bơm sữa tốt.”

Nụ cười bên khóe miệng của Diệp Lăng càng rõ thêm, “Vậy em cứ tiếp tục bơm sữa đi, xem anh có thể kiên trì bao lâu.”

Lăng Dương thò tay mò gối đầu bên cạnh, muốn dùng nó làm hung khí mà nện, nhưng lại phát hiện bản thân ngay cả chút sức lực ấy cũng không có, đành ngoan ngoãn bỏ cuộc, mặc cho đối phương tiếp tục tác oai tác quái trên người mình, muốn làm gì thì làm.

Diệp Lăng lật người Lăng Dương lại, Lăng Dương thành linh nhận ra điều gì đó, “Đừng nhìn!”

Diệp Lăng dịu dàng hôn lên vết sẹo trên lưng cậu, “Không xấu.”

Lăng Dương dụi sâu đầu vào gối, Diệp Lăng uốn thân tiến vào cậu từ đằng sau, góc độ này cơ hồ giúp cơ thể đang dần thích ứng của Lăng Dương không hề thấy đau đớn, ngược lại, có lẽ vì mỗi động tác của Diệp Lăng đều đâm thẳng vào hoa tâm mà hạ thân của Lăng Dương lại có xu thế thức tỉnh.

Diệp Lăng phát hiện ra nhược điểm của Lăng Dương, bắt đầu duy trì ổn định sự công kích vào điểm kia, quả nhiên, Lăng Dương nhanh chóng bị đối phương bắt giữ lần hai, bắt đầu một đợt trôi nổi mới trong bể dục.

Diệp Lăng không hổ là vận động viên bơi lội, thể lực và sức eo không nói quá chút nào, đây cũng là một trong những nguyên nhân Lăng Dương nhìn trúng đối phương hồi trước. Nhưng cậu trăm triệu lần không ngờ đẳng cấp của Diệp Lăng lại có thể cao đến mức này, quả thực sánh ngang được với động cơ vĩnh cửu. Nếu ở trên mạng Lăng Dương còn có thể dựa vào cái miệng và bộ óc đầy ý tưởng ranh ma quỷ quái của mình để chiếm lợi thế, thì khi xuống mạng, cục diện hoàn toàn nghiêng về một bên. Diệp Lăng cắn cổ Lăng Dương, tựa như một con sói hoang, đóng đinh cậu chết cứng, rốt cuộc khiến Lăng Dương không cự quấy được nữa.

Hạ thế của Lăng Dương ma sát vào ga giường, đằng sau là công kích mãnh liệt của Diệp Lăng, dưới thế công đồng thời của hai bên, Lăng Dương rốt cục không chống chế được nữa, cậu bắt ngược lấy tay đối phương, bắt đầu hô thuật ngữ, “Cây máu cạn đấy! Đại chiêu CD! OOM!” (out of mana) Diệp Lăng để ý đến cậu mới lạ, liên tục uốn thân vài cái, Lăng Dương hoảng sợ hét lên, buông vũ khí đầu hàng.

Diệp Lăng lại cảm thụ được cơ rút từ hậu huyệt của đối phương, lần này hắn trực tiếp xoay Lăng Dương lại, đỡ eo đối phương, mạnh mẽ xông vào, sau mười mấy lần đẩy đưa kịch liệt, Diệp Lăng mới phát ra tiếng gầm trầm thấp như dã thú, phần eo đâm thật mạnh, dán chặt vào Lăng Dương không một kẽ hở, một luồng nhiệt phun ra, đánh vào vách trong của Lăng Dương, ngay sau đó lại là một luồng khác, ước chừng phải bắn bảy tám lần mới dừng lại, dâng trào cứng rắn vẫn còn ở trong cơ thể Lăng Dương đập rất có nhịp điệu.

Hắn buông eo Lăng Dương ra, hai tay chống hai bên đầu cậu, một giọt mồ hôi trượt xuống từ bên mặt, tha thần nơi cảm dưới, cuối cùng khuất phục trước trọng lực mà rơi xuống, đánh vào xương quai xanh của Lăng Dương, vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Lúc này Lăng Dương rất muốn hỏi đề mờ anh mang ‘mũ’ có tác dụng quái gì, nhưng cậu thật sự đã mệt đến không nói được một lời.

Diệp Lăng chậm rãi hồi thần từ dư vị cao trào cực đại, hắn mở mắt, đập vào mắt là gương mặt hơi tái nhợt của Lăng Dương, cậu nhú mày, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở mong manh, mái tóc đen ướt sũng dán sát hai bên má, cả người dường như đã kiệt sức, đến ngón tay cũng không động đậy. Khiến hắn vừa lòng nhất là cái miệng không một khắc nhàn rỗi của Lăng Dương, bình thường hay nói ra những lời chọc hắn tức đến muốn oánh cho một trận, giờ phút này chỉ còn sức thở ra.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Lăng Dương, ngoại trừ thương tiếc, đáy lòng Diệp Lăng còn dâng lên một cơn khoái cảm báo thù kì lạ, nhớ lại bản thân hồi trước bị đối phương giết đến chết đi sống lại trong game, tức thì cảm thấy chúng nó chỉ là phù du, hiện giờ, hắn rốt cuộc tìm được cách chế ngự Lăng Dương hoàn toàn.

Diệp Lăng cúi người, hôn một cái lên mặt đối phương.

“Một trăm chiêu giết vợ —— chiêu thứ nhất.”

“... ..”

62. Chương 62

Chế độ tự do không thể mở

Website chính thức của “Hồn Đạm OL”

Tin tốt! Tin tốt! Server Đại Sơn và server Lâm Sơn của khu vực Hồ Sóc sẽ chính thức hợp server vào đợt bảo trì thường lệ tuần này, tân server tên là Tân Lâm Sơn, đến lúc đó hoan nghênh người chơi cũ trở về, người chơi mới gia nhập. Chi tiết cụ thể xin liên hệ bộ phận chăm sóc khách hàng, chúc bạn chơi game vui vẻ.

Đội vận hành “Hồn Đạm OL”

Lăng Dương ngủ rất mơng lung, cứ cảm giác có một bàn tay không an phận đang động loạn xạ trên người mình, cậu uể oải đập cái móng sói đang dạo chơi trên cơ thể, nhưng đối phương ngược lại còn lấn tới dữ hơn.

Có trời chứng giám, Lăng Dương bình thường không việc gì cũng phải ngủ tới mặt trời lên cao ba sào, huống chi đêm qua mới bị như vậy như vậy xong, ngay cả sức lực lật người cũng không có, chuyện tẩy rửa về sau không thể không dựa hết vào Diệp Lăng.

Gay go nhất là nhà Lăng Dương thuê không có bồn tắm, lúc tắm vòi sen chân cậu cứ run bắn cả lên, toàn thân đặt lên người Diệp Lăng mới miễn cưỡng đứng được. Cậu thấy cách nói ‘làm’ vợ đến chết của Diệp Lăng không khoa trương chút nào, hiện giờ cậu xụi lơ cả người, eo mỗi lưng đau, linh hồn trong trạng thái hư nhược, vậy mà còn phải chịu đựng quấy rối *** từ cái tên đầu xỏ kia. Lăng Dương thiệt có xúc động muốn mở đồ PK đối phương cho rồi.

Diệp Lăng từ trước đến giờ ngủ rất ít, sau cuộc vận động trước khi ngủ đêm qua, chất lượng giấc ngủ càng được tăng cao một bậc, mới sáng tinh mơ đã tinh thần sảng khoái, tâm tình sung sướng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Lăng qua đêm trong nhà Lăng Dương, hẳn rất cực phát hiện một ưu điểm rất được của Lăng Dương, ấy là cậu thích ngủ “nuy”, thói quen này tốt lắm, vô cùng tiện cho việc giở trò.

Diệp Lăng rất bất mãn việc Lăng Dương cự tuyệt mình trong lúc nửa tỉnh nửa mê, lần sờ mó thứ hai bèn mang theo vài phần sức mạnh, rốt cực thành công gọi tỉnh Lăng Dương.

“Đừng rộn.” Lăng Dương lầu bầu.

Diệp Lăng đầu thể nào là một người ngoan ngoãn nghe lời, hẳn ôm lấy Lăng Dương từ đằng sau, không ngừng trêu đùa cậu.

“Xéo đi học đi cho nước nó trong,” Âm thanh hừ ra từ cổ họng Lăng Dương như muỗi kêu. Nếu là vào bình thường, Lăng Dương dám nói với Diệp Lăng như vậy thì hẳn đã tặng cho cái móng của cậu một bàn tay rồi, nhưng chẳng qua mới vừa được ‘ăn thịt’ như ý nguyện xong, lại cộng thêm trạng thái của Lăng Dương hiện giờ, Diệp Lăng chỉ coi như cậu đang tán tỉnh.

“Hôm nay nghỉ,” Diệp Lăng vừa quấy rối vừa nói, Lăng Dương đã cảm giác rõ ràng đằng sau có gì đấy đang chọc mình.

Lăng Dương nhớ ra, hôm nay là ngày thứ hai trong ba ngày nghỉ nguyên đán, đây là lần đầu tiên cậu cảm ghét ngày nghỉ đến vậy.

Diệp Lăng thân mật gặm cổ đối phương, “Chiều thứ hai không?”

“... Hai cái đầu anh!!!”

※

Tuần lễ thi cử bận rộn trôi qua, tiếp theo là chào mừng kỳ nghỉ đông hạnh phúc, trong khi Yên Đại và Sâm Lam đang dần được nghỉ thì trái lại Tiên Đường phải bước vào đợt đặc huấn dã ngoại mùa đông, Bạch Lung sau hai tuần trong trạng thái rời xa văn minh, vừa trở về từ nơi thâm sơn cùng cốc băng tuyết bao trùm, giờ phút này đang thỏa mãn ngồi trên sofa ở nhà Lăng Dương, đồ ngủ trang đất tuyết trên người còn chưa thay, tay phải đang đùa nghịch một con dao xếp quân dụng.

Từ Hiên sợ Bạch Lung bị đông lạnh sinh bệnh, bèn đặc biệt đun trà gừng, còn không quên bưng thêm một ly cho Lăng Dương.

“Dương Dương, nhìn cậu có vẻ không tinh thần cho lắm,” Từ Hiền quan tâm hỏi han.

Lăng Dương mệt mỏi bỏ ra bàn cơm, thằng bạn nổi khổ chết bầm của cậu gần đây đang nghiên cứu một trăm chiêu giết vợ, tui có tinh thần mới sợ, mọi người hay nói như nào nhỉ, đáng sợ nhất là xử nam vừa được bóc tem.

“Nghỉ đông cậu cũng không về à?” Bạch Lung uống trà gừng hỏi.

“Trong nhà không có tivi không có mạng mèo, trở về cũng không có gì làm, chờ sang năm hăng về, cậu thì sao?” Lăng Dương như cũ bỏ ra bàn nằm ngay đơ.

“Cậu tốt hơn trở về đi, để phòng ở lại cho tớ và Hoa Hoa,” Ngụ ý, tui cũng không có ý định quay về.

Lăng Dương dòm khinh bỉ, tui cứ không cho cậu như nguyên đấy.

“Nhưng sao cậu không sang nhà A Lăng ở?” Ý Từ Hiền là căn phòng gần trường học của Diệp Lăng, song Lăng Dương không biết, cậu cứ tưởng Từ Hiền đang chỉ gia đình chính thức của Diệp Lăng, cậu nghĩ bụng, giờ đã đăng đường nhập thất thì sớm quá rồi.

“Tớ cứ thích ở lại đây làm bóng đèn, quấy rối hai người đấy,” Lăng Dương trưng ra một nụ cười âm hiểm, Bạch Lung liếc xéo Lăng Dương, con dao linh hoạt chuyển tới chuyển lui trong tay, múa ra bóng mờ.

Từ Hiền ngồi bên cạnh Bạch Lung, vỗ vỗ chân hần, “Anh đừng hù dọa nó, đông người náo nhiệt, đúng rồi, sao A Lăng còn chưa về nhỉ?”

Diệp Lăng thi xong ngày hôm sau đã về công ty báo danh, không chậm trễ một ngày, có thể nói là công nhân gương mẫu chiến sĩ thi đua. Làng đại học ở ngoại thành phía Bắc Hồ Sóc, nơi Diệp Lăng thực tập nằm ngay trung tâm thành phố, cũng may diện tích thành phố Hồ Sóc không lớn, lượng thực tập vào nghỉ đông cũng ít hơn nghỉ hè, Diệp Lăng còn có thể chạy tới chạy lui.

Khi Diệp Lăng về đến nhà, Lăng Dương đang nằm lì trên giường lướt weibo bằng di động, bận tán gẫu với hai người nào đấy ngay tại phía dưới ảnh chụp do một chủ bất thứ ba gửi, nói chuyện quá tập trung, ngay cả Diệp Lăng vào nhà cũng không phát hiện, mãi đến khi thấy giường lõm xuống mới phát hiện Diệp Lăng đã về, liền cuống cuống lẹ tay lẹ chân tắt ứng dụng weibo.

Diệp Lăng thấy cái vẻ làm chuyện xấu bị thộp cổ của cậu thì sinh lòng nghi ngờ, “Làm gì đấy?”

“Lướt, lướt weibo.”

“Lướt weibo mà khẩn trương như vậy?”

“Rõ ràng do anh vào mà không nói tiếng nào làm em giật cả mình.”

Diệp Lăng chìa tay ra, ý bảo đưa di động đây, Lăng Dương vội vàng giấu tay ra sau lưng, đùa à, mấy nội dung mình vừa chuyển phát (tương tự như retweet hay share ấy) chỉ cần nhìn cái là biết ngay có nghĩa gì!

“Đây, đây là riêng tư cá nhân của em.”

Diệp Lăng thấy Lăng Dương khẩn trương như thế, biết ngay đối phương chắc chắn lại đang gạt mình giở trò xấu nào đấy, thế là bèn vươn tay móc điện thoại của mình ra, “Được thôi, vậy ID weibo của em là gì, chúng ta làm fan của nhau.” (tựa tựa như subscribe hoặc like)

Lăng Dương sợ hãi, “Không được!”

“Cái này cũng không được? Lẽ nào vợ chồng không nên chú ý nhau sao?” (chú ý giống như subscribe hoặc follow)

“Không phải, ý em không phải không được mà ý em là...” Đại não Lăng Dương tăng tốc chuyển động, “A, đúng rồi, anh ở Hạ Lăng weibo đúng không?”

“Đúng.”

“Thì đúng rồi, em ở Bồ Tu Lăng weibo, hai chúng ta không chung một nền tảng, không làm fan nhau được,” (cái này tương tự như anh ở facebook em ở twitter nên hai ta không friend nhau đc ấy) Phút cuối cùng cậu còn dối trá thêm một câu, “Haizz, đáng tiếc quá.”

Diệp Lăng nhú mày, “Vậy hả? Có cả nền tảng này ư, sao anh chưa từng nghe thấy?”

“Là một website nhỏ, không nổi tiếng.”

“Vậy anh đi đăng kí một cái,” Diệp Lăng ra vẻ muốn ăn di động.

“Đừng đừng đừng,” Lăng Dương vội vàng kéo tay hắn, “Weibo của bọn em ít người lắm, không náo nhiệt, để em sang bên anh đăng kí một cái vẫn hơn.”

Diệp Lăng càng thêm chắc chắn đối phương đang giấu mình chuyện gì, không tiếp tục chọc cậu nữa, cất di động vào, trong lòng hừ lạnh một tiếng, sớm muộn gì cũng có ngày anh túm được cái đuôi hồ ly của em.

Kỳ nghỉ bắt đầu, Kiếm Tình lại khôi phục hoạt động đoàn đội, mỗi tuần hai phó bản cỡ lớn, Già Lam Điện chủ yếu dùng để kéo người mới và trang bị cho acc nhỏ, Giếng Trăng tuy đã thông, nhưng hễ đánh thì vẫn nhọc nhằn như cũ, Linh Đang Nhi không còn là vợ Dạ Lang, muốn qua được BOSS cuối phải xem vận may.

Không phải không có ai đề nghị acc nữ khác trong đoàn kết hôn giả với Dạ Lang để sử dụng kỹ năng vợ chồng, nhưng đều bị Dạ Lang và Linh Đang Nhi phủ quyết. Là người thì đều nhìn ra được, tình cảm của cựu vợ chồng mô phạm giờ còn tốt hơn hồi trước ly hôn, mà ông chồng đương nhiệm của Linh Đang Nhi từ sau đêm được Dạ Lang công khai thổ lộ thì không còn online nữa, người của Kiếm Tình dĩ nhiên biết rõ chân tướng, nhưng người bên ngoài vốn đã như ngấm hoa trong sương mù rồi, giờ càng bị mối quan hệ phức tạp này làm cho choáng váng đầu óc hơn, về sau đơn giản không thêm nhiều chuyện nữa, có muốn nhiều cũng không biết nhiều làm sao.

Diệp Lăng không dọn máy tính để bàn sang đây, mà thu xếp một cái bàn xếp trên giường, dùng laptop. Hồi trước laptop lên mạng bằng 3G, vừa tốn dung lượng vừa chậm, Diệp Lăng bèn mua một thiết bị định tuyến (hay còn gọi là hộp router, là cái cục ADSL hoặc cục wifi ở nhà mọi người í), sửa đường dây trong nhà Lăng Dương một chút, như vậy dù có thêm một chiếc máy tính nối vào cũng lên mạng được.

Lăng Dương vất vả trên lưng Diệp Lăng như cái mai rùa xem hắn chơi game, hiện giờ vũ khí Dạ Lang sử dụng chính là cây trường thương Huyền Diệt cực phẩm +10 Linh Đang Nhi làm cho hắn hồi xưa, sau khi cây thương được đập viên bảo thạch màu đen của Mộ Dung, mũi thương có thêm một tầng hiệu ứng ánh sáng màu đen, khi chạy hoặc khi chuyển động sẽ kéo ra một đường quỹ tích sao chổi thiết dài, oai phong miển mã, mỗi ngày có không ít người vì cái này mà đi coi trộm trang bị của Dạ Lang.

“Nghe nói sắp hợp server.” Diệp Lăng bỗng nhiên nói.

“Hử? Thật á?” Lăng Dương lần đầu tiên nghe thấy chuyện này.

“Em không xem website chính thức sao?”

“Không có thói quen, đây chẳng phải là... ?” Bản thân sẽ chạm mặt với cái đám hồi xưa?

“Chẳng phải gì?”

“... Không có gì.”

Các đoàn viên đã lục tục tiến vào phó bản, Mạc Thương Tâm gửi Ready Check (điểm danh), Lăng Dương trở lại trước máy tính nhấn xác nhận, hôm nay bọn họ sẽ đánh Giếng Trăng BOSS số 4, số 4 ở dưới một cái nóc nhà, người chơi ở dưới nóc sẽ phải chịu công kích pháp thuật tập thể, trên nóc có một bờ rìa nhô lên, nếu rời khỏi phạm vi bờ rìa, sẽ bị cưỡng ép trở thành mục tiêu công kích của Song Tử, hơn nữa còn bị giết ngay lập tức.

Chiến thuật của Kiếm Tình là trước khi đánh nhau, tất cả viễn trình đứng ở chỗ bờ rìa, chuẩn bị xong thì MT dẫn đầu, tất cả cận chiến nhảy xuống cùng MT, trong suốt quá trình, viễn trình và trị liệu sẽ đứng ở trên nóc, giảm bớt thương tổn do pháp thuật tập thể gây ra.

Nếu muốn thành công đứng được trên nóc thì phải chuyển sang hình thức đi đường (thường có hai hình thức đi và chạy, đi thì dễ đếm số bước chân hơn), nhắm ngay góc chéo 45 độ với nóc, nhảy lên rồi nhấn nút tới (ấn phím space nhảy lên rồi ấn phím ↑), vị trí bắt đầu nhảy mà xa thì nhảy không tới, gần thì lại nhảy lỡ đà, nhấn nút tới cũng chỉ được nhấn một cái, nhấn nhiều hơn một cái sẽ té xuống. Lần nào đánh

tới số 4 cũng sẽ tiêu hao rất nhiều thời gian ở vấn đề nhảy lên nóc nhà, luôn sẽ có người ngã xuống, mà hễ ngã một cái là toi cả đoàn, lại phải làm lại từ đầu.

Hôm nay đánh số 4 mất hai lần, khi chuẩn bị có ba người rớt xuống khỏi nóc nhà, cả thầy tổng cộng đã diệt đoàn năm lần, Diệp Lăng —— không, bây giờ phải là Dạ Lang —— khi T (tank: làm bia) phó bản đoàn đội tính tình chưa bao giờ dễ chịu, tuyên bố thắng còn ngã xuống nữa thì một lần trừ 5 điểm DKP.

Chư vị Kiếm Tình mãi cũng đã thành quen với tính khí của Dạ Lang, trên thực tế không chỉ mình Dạ Lang như vậy mà tuyệt đại đa số MT cũng không dễ tính hơn bao nhiêu, có rất nhiều MT có năng lực và tính cách quan hệ trực tiếp với nhau, thời gian dài, mọi người cảm thấy MT càng tàn bạo thì trình độ càng cao, tựa như bác sĩ càng dữ thì y thuật càng giỏi vậy.

Kỳ thật đây là một đại sai lầm, nguyên nhân chân thật là người thích làm T, trong tính cách sẽ ít nhiều có nhân tố duy ngã độc tôn như Diệp Lăng, MT của đại bang hội còn được cung phụng như chúng tinh phủng nguyệt, cộng thêm RL (raid leader) và MT mà nhuyển thì kỷ cương đoàn đội sẽ lỏng, cường thế một chút ngược lại có lợi cho tiến độ hơn, dần dà hình thành loại cục diện này.

Thế nhưng mọi người càng thấp thỏm lo sợ thì càng dễ mắc lỗi, thêm hai lần đánh không qua do có hai người té xuống, Lăng Dương nhìn ra được Diệp Lăng đang bên bờ phần nộ.

Quả nhiên lại có thêm một bạn trẻ xui xẻo bất cẩn nhảy lơ đã, đặc biệt trong tình hình bạn trẻ này đã té một lần trước đó nữa thì Diệp Lăng rớt cục bạo phát, bắt đầu răn dạy người ta ngay trên YY. Hồi trước Lăng Dương từng thấy Diệp Lăng phát hỏa tại YY, nhưng thấy tận mặt thì đây là lần đầu.

Trên kênh đoàn đội và YY, mọi người đều im lặng không dám hó hé một câu, nhưng trong âm thầm thì đều đang gọi Linh Đang Nhi, bọn họ biết tuy hai người đã ly hôn nhưng quan hệ còn hơn cả ngày xưa, cũng chỉ có cậu là khuyên được Dạ Lang đang nổi đóa.

Vậy là trong kênh nói chuyện riêng của Lăng Dương nhảy ra một loạt lời cầu tình.

nói chuyện riêng Manh Dẫn Dẫn: chị Linh Đang Nhi, em sợ tới mức nhũn cả tay rồi, phỏng chừng kế tiếp người mắc lỗi sẽ là em, lỡ như em có bất hạnh té xuống thì chị nhất định phải nói đỡ vài câu giúp em với đại dã lang nha T T

nói chuyện riêng Mạc Thương Tâm: Linh Đang Nhi khuyên nhủ bác Lang được không, trừ DKP nói hai câu là được rồi, đừng phê bình quá đáng quá ^^!

nói chuyện riêng Lữ Tiểu Bối: chị hai xin hãy cố gắng thuần phục anh Lang!

nói chuyện riêng Tiểu Hoa Thủy: bà chị đại nhân! Em thực không cố ý té xuống mà! MT đại nhân làm em căng thẳng quá, cầu xin cứu vớt!!!

nói chuyện riêng Kiêm Diệp: bác Lang lại không được thỏa mãn hả? Nhanh đi dập lửa.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: tớ tắt tiếng YY, ở cách vách mà cũng nghe thấy, hết cả hồn

nói chuyện riêng Tiểu Thụ Đờng Chạy: Linh Đang Nhi giờ mà không lên thì khi nào lên? Nhanh xài sắc dụ không bàn cãi!

Lăng Dương bị cả đám làm cho dở khóc dở cười, đưa mắt nhìn Diệp Lăng đang ngồi trên giường, cũng biết nếu cứ mặc kệ như này thì hẳn nhất thời nửa khắc không thể hả giận, đành phải bắt chấp khó khăn xán lại gần.

“Ông xã đừng nóng giận,” Lăng Dương từ đằng sau ôm cổ Diệp Lăng, thổi hơi vào tai hắn.

“Đừng rộn.” Diệp Lăng đẩy cậu ra.

“Hầy, không phải chỉ là té thôi sao, hồi khai hoang anh chưa từng té hả?”

“Mấy người té xuống gọi là té xuống, anh té xuống gọi là khui quái.” Diệp Lăng không thèm nói lý lẽ.

Lăng Dương bị hắn chọc cười, “Cái đây mà anh cũng không biết xấu hổ gọi là khui quái, BUFF còn chưa thêm xong nữa là, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng đi, dù gì anh cũng trừ điểm cậu ta rồi.”

Lăng Dương luôn một mực nói chuyện sát bên tai Diệp Lăng, hà hơi làm cho Diệp Lăng ngứa ngáy lỗ tai, hần bắt lấy bàn tay đang quần trên cổ mình, nghiêm mặt nói, “Em đừng quyến rũ anh.”

Lăng Dương cố ý nháy mắt, “Em quyến rũ anh đấy, anh làm gì được nào?” Nói xong còn cười đến là *** đáng.

Diệp Lăng xoay người dè Lăng Dương, “Anh còn không trị được em sao?”

Lăng Dương thấy tình thế không ổn, vội đình chỉ, “Anh làm thật? Còn đang hoạt động kìa.”

“Ai để ý? Lửa do em đốt em phải phụ trách dập,” Diệp Lăng dè lên không chút khách sáo.

Lăng Dương nghĩ bụng, không phải vậy chứ, mình đi cầu tình giùm người khác, sao kết quả lại gom luôn mình vào? Cái này không phải do cậu nghĩ nhiều mà là hiện giờ kỹ thuật của Diệp Lăng đã tiến bộ hơn lần đầu không ít, dăm ba cái sờ mó đã khơi được *** của cậu.

Nhưng ngay khi Lăng Dương bắt đầu có cảm giác thì Diệp Lăng bỗng ngừng lại, Lăng Dương bực bội, làm gì có ai trêu chọc người khác như vậy, cậu lấy hông ẩy ẩy Diệp Lăng, “Anh rốt cuộc có làm không?”

Diệp Lăng cau mày trầm tư, “Cứ thấy là lạ ở chỗ nào.”

Lăng Dương nghĩ nghĩ, cũng nhận ra là lạ ở chỗ nào, “Vừa nãy anh mở YY ở chế độ gì?”

“Tự do.”

“Đậu má!”

Hai người vội vàng vọt tới trước máy tính, chuyển sang YY nhìn thử, quả nhiên là tự do phát ngôn!

Lại nhìn thử danh sách nhân viên bên phía trái YY, mọi người đều đã sửa chữ ký.

Mạc Thương Tâm (treo máy người không có ở đây)

Manh Đản Đản (đến phố ăn vặt ăn món xào)

Tôn Tiểu Quyền (tai nghe bị hư đi mượn tai nghe mới)

Lữ Tiểu Bố (trong WC)

Hạ Đại Gia (đi thân mật với vợ rồi)

Kiên Diệp (đang xem phim Hàn chó quấy rầy)

Tiểu Thụ Đứng Chạy (đang nghe kịch truyền thanh, YY tắt tiếng, có việc buzz riêng)

Hoa Mãn Lâu (thực ra tớ vốn không mở YY)

...

“Đều tại anh! Em mắt mặt mắt đến nhà bà ngoại rồi!” Lăng Dương tức giận bóp cổ Diệp Lăng.

“Em còn mặt mũi nói anh? Rành rành là em quyến rũ anh trước.” Diệp Lăng lật tay giữ chặt Lăng Dương.

“Em quyến rũ anh? Rõ ràng do em thấy anh bốc lửa nên mới giúp anh dập lửa!” Lăng Dương tuy bị áp chế nhưng vẫn mạnh miệng.

“Dập lửa? Anh thấy em nhảy vào đốt lửa thì có.”

“Anh là ngựa giống hả? Tùy tiện một chút anh liền động dục?” (1 con ngựa giống thường đi với n con ngựa cái để gây giống :|)

“Được, để anh cho em xem thử cái gì gọi là ngựa giống.”

“Tránh ra ư ư...”

Một phút sau.

“Ông xã...”

“Hử?”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Tự do kìa mụ nó!!!”

Trên YY:

Mạc Thương Tâm (treo máy người không ở đây, căn bản chưa từng trở về đây)

Manh Đản Đản (phát hiện phố ăn vặt không mở cửa vào ngày nghỉ, đến căn tin hai Yên Đại xem xem có bán bánh bao không)

Tôn Tiểu Quyền (mượn được tai nghe mới rồi, nhưng lại phát hiện hóa ra card âm thanh bị hỏng)

Lữ Tiểu Bó (đang táo bón)

Hạ Đại Gia (vợ nhiệt tình quá không chịu thả tui ra)

Kiên Điệp (phim Hàn quá dài tạm thời xem chưa xong)

Tiểu Thụ Đứng Chạy (nghe xong kịch truyền thanh chạy đi nghe phỏng vấn, YY tiếp tục tắt tiếng)

Hoa Mãn Lâu (nhà ở kiểu cũ cách âm rất tốt, không nghe thấy gì hết)

Mộ Dung (anh tới giám sát tiến độ phó bản của bang hội, mọi người không cần để ý anh)

63. Chương 63

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL” box bát quái giang hồ

Tiêu đề: hợp server rồi, bàn một tí về các đại thần nổi tiếng ngày xưa của Đại Sơn phần một —— Bạch Thiếu Đường

Người gửi: Bách Hiểu Sinh (đây là 1 nhân vật trong Đa tình kiếm khách, vô tình kiếm, người như tên, cái gì cũng biết, mấy bạn hay chơi game kiếm hiệp sẽ thường thấy NPC này là NPC tổ chức mấy cuộc thi vấn đáp)

Nội dung: ai nấy đều biết, Đại Sơn là một trong mười sáu server được mở từ thời “Hồn Đạm OL” Open Beta, là một trong những server hàng đầu có thâm niên nhất, đại thần lênh láng, tuy giờ đã xuống dốc, nhưng vẫn còn rất nhiều người chơi cũ thuộc tên của họ như lòng bàn tay, hôm nay Tiểu Sinh sẽ bàn một chút về các đại thần nổi tiếng của server Đại Sơn.

Bạch Thiếu Đường

Pháp sư hệ phong tức (tức: hơi thở), bang chủ Viện Tâm Thần Hai Một, nickname: Bạch Thiếu, viện trưởng

Người này khá là thần bí, thời gian login không nhiều, thường hay xuất quỷ nhập thần. Game thủ thuần PVP, thủ pháp PK rất quỷ dị, từng có người hình dung hắn như này: nghề nghiệp là pháp sư, cách chạy giống ảnh võ, liều mạng như chiến sĩ, nhưng lại sống dai như tể ti. Hắn còn có một sở thích mà người người đều biết, ấy là bắt luận trang bị gì cũng phải dùng thuốc nhuộm nhuộm thành màu trắng mới mặc, hơn nữa còn thích mang theo bên mình một con thỏ con trắng bóc không phải sủng vật dành cho chiến đấu.

Trên giang hồ có rất nhiều lời đồn về Bạch Thiếu Đường, công trạng lớn nhất của hắn hắn là sáng lập ra Viện Tâm Thần Hai Một, thu hút những kẻ điên khùng biến thái trứ danh của Đại Sơn gia nhập, tập hợp một bầy quái vật vô tổ chức vô kỷ luật thành một đoàn thể bất lương có tổ chức vô kỷ luật (=_,=), trong server, làm hết chuyện tốt, làm sạch chuyện xấu, tổng kết lại, người của viện tâm thần cho dù làm gì cũng

dựa theo tính tình, game thủ Lâm Sơn nếu gặp phải người thuộc viện ấy, ngàn vạn lần đừng nỗ lực phân phải trái với họ, bởi vì bọn họ chính là lý lẽ...

...

Ngày hợp server cuối cùng đã tới, game thủ Đại Sơn thực chờ mong ngày này, bởi vì server cũ đã điều hui khá lâu, người chơi mới không ai chọn vào server cũ để phát triển, còn người chơi cũ thì lại lục tục AFK, bọn họ thực sự cần được bơm máu mới. Sau khi biết được tin tức hợp server, có không ít game thủ cũ đã rời đi lại lục tục trở về, hy vọng có thể tái thi triển thân thủ trong game.

So với game thủ của Đại Sơn thì game thủ của Lâm Sơn rất không yên lòng, bởi vì server cũ đại thần lai láng khắp nơi, tùy tiện đi một bước cũng có thể đá phải nhân vật nổi tiếng toàn server. Những người này không phải ai cũng nổi danh chính diện mà có cả người nổi danh bằng hình tượng phản diện: có người chuyên môn ngồi không giết acc nhỏ, số acc nhỏ bị giết cộng lại có thể vòng quanh Trái Đất ba vòng; có người chuyên môn ngồi không giết nhân yêu, thậm chí còn vì giết nhân yêu quá nhiều mà bị công ty chế tác làm thành BOSS trong phó bản.

Vừa vặn thay những người này còn ở cùng một bang hội, bang hội này ở server cũ được xưng là “Bang hội không thể nhắc tên”, “Nói ra sẽ đen tay suốt một tuần”, “Muốn cái gì không ra cái ấy, ra rồi cũng sẽ bị NINJA” (bị chia), tất cả mọi người đều ngầm hiểu mà gọi các thành viên trong bang đó là “Người thuộc viện ấy”.

Còn chưa hợp server, trên diễn đàn đã có người chơi server cũ tốt bụng thông báo cho người chơi server mới:

Gặp được người trong viện ấy phải đi đường vòng;

Nếu vòng không được thì cứ thuận theo bọn họ đi;

Ngàn vạn lần đừng nỗ lực nói lý với người trong viện ấy.

Ngày hợp server đầu tiên, server Tân Lâm Sơn chật ních, thời điểm Lăng Dương login không ngờ phải xếp hàng, tình huống này chưa từng phát sinh kể từ sau khi Open Beta.

Thật vất vả xếp hàng vào được rồi, lại phát hiện bên trong người đông nghìn nghịt, độ trễ biến đổi rục (độ trễ gọi là ping là cái chấm tròn trên góc phải, có 3 màu xanh cam đỏ, xanh là mượt mà đỏ là rất lag), hình ảnh gần như bất động, chưa được một chốc đã hiển thị ngắt kết nối với server.

Lăng Dương ngẫm nghĩ, quyết định không login tìm ngược thì hơn, đơn giản tắt máy đi ra ngoài chơi.

Thời điểm Lăng Dương login lần hai là sáu giờ sáng ngày hợp server thứ hai, để rồi được giường vào lúc này, cậu còn đặc biệt đặt đồng hồ báo thức. Thế nhưng rốt cuộc Lăng Dương vẫn ngủ say như chết, sau cùng là đồng hồ báo thức gọi tỉnh Diệp Lăng, Diệp Lăng lại gọi tỉnh Lăng Dương, đồng hồ báo thức coi như cũng gián tiếp phát huy tác dụng.

“Em dậy sớm như vậy làm gì?”

“He he, không cho anh biết, em muốn cho anh một kinh hỉ, không cho anh nhìn lên,” Lăng Dương kỳ thật không có ý định rời giường mà vẫn nằm ườn ra đấy dùng laptop của Diệp Lăng đăng nhập vào game, không phải vào acc Linh Đang Nhi, càng không phải Lạc Minh Ảnh.

Suốt nửa năm không ngó ngang tài khoản Tiểu Linh Dương, Lăng Dương có vài phần lạ lẫm với nam tể ti trước mắt.

Đầu tiên cậu mở giao diện quan hệ xã giao, quả nhiên danh sách bạn thân một màu trắng xám như cậu định liệu, không biết những người này là không online giờ này hay đã hoàn toàn không còn chơi. Nhìn những cái tên quen thuộc, đáy lòng Lăng Dương thổn thức một hồi.

Có điều giờ không phải lúc cho cậu phát biểu cảm xúc, cậu cố ý nhân lúc này ít người lên mạng xem thử, rất hài lòng với kết quả như vậy, acc này quan hệ xã giao rất hỗn loạn, tạm thời Lăng Dương còn chưa có ý định tái xuất hiện.

Tài khoản Tiểu Linh Dương chung quy đã bỏ hoang hơn nửa năm, cũng không có quá nhiều thứ đáng tiền, Lăng Dương nhìn ba lô, quả nhiên tìm được thứ mình muốn ở bên trong — một viên bảo thạch cấp bảy màu tím, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy viên bảo thạch này.

Là phần thưởng cho cuộc thi PK, bảo thạch được tự động đưa vào tài khoản của tuyển thủ, nếu không phải mấy ngày trước nhìn thấy viên bảo thạch cấp bảy màu đen của Mộ Dung thì Lăng Dương cũng hoàn toàn quên bống mất món này.

Lăng Dương và Mộ Dung có thứ hạng khác nhau, bảo thạch được thưởng và vị trí được khảm cũng khác nhau, bảo thạch của Mộ Dung là chuyên dụng cho vũ khí, tất cả thuộc tính +3%, viên của Lăng Dương là chuyên dụng cho mũ giáp, tất cả thuộc tính +2%, khiêm tốn hơn bảo thạch màu đen một bậc, song cũng thuộc hàng tuyệt thế trên phẩm.

Lăng Dương thu dọn kho hàng một chút, đóng gói những thứ còn dùng được cùng bảo thạch mail sang cho Linh Đang Nhi, xong xuôi mới thần không biết quỷ không hay logout, từ đầu tới đuôi không ai biết Tiểu Linh Dương từng lên mạng.

Lăng Dương dậy sớm, đóng laptop quay về ngủ bù, giữa chừng lại bị Diệp Lăng giày vò tỉnh một lần, khi rời giường lần thứ hai đã là một giờ chiều, cậu đói bụng chạy đi kiếm đồ ăn, khi trở về lên mạng phát hiện tình hình có điều bất thường.

Lúc Lăng Dương chạy tới Cốc Hoa Cúc, người của Kiếm Tinh đã đang đánh nhau với Viện Tâm Thần Hai Một, trên bản đồ các kiểu hiệu ứng của pháp thuật quần thể vô cùng hoa lệ, trên màn ảnh thường xuyên nhảy ra tin hệ thống XXX đã bị XXX tiễn xuống Diêm La điện uống canh.

Lăng Dương thấy người trong nhà đánh người trong nhà, vừa cuống vừa vội.

trước mặt Linh Đang Nhi: mấy người làm gì vậy, đừng đánh nữa!

trước mặt Tiểu Thụ Đùng Chạy: Linh Đang Nhi đến rồi? Không phải bọn mình muốn đánh mà là bang bọn nó căn bản không nói lý!

Lăng Dương thật vất vả tìm rõ được ngọn nguồn câu chuyện giữa đồng hỗn loạn, hóa ra là Tiểu Thụ Đùng Chạy và Hoa Mãn Lâu hai người cùng đi luyện acc nhỏ, gặp được một người tốt bụng muốn mang bọn họ đi làm nhiệm vụ.

Ban đầu cũng không có gì, nhưng làm một hồi thì có đám người đi ngang qua, mấy người này nghe nói là bang hội đối địch của người tốt bụng, không nói hai câu đã xông lên mở đả, thuận tiện cũng lan sang hai acc nhỏ.

Những chuyện như này rất thường hay phát sinh trong game, Tiểu Thụ Đùng Chạy và Hoa Mãn Lâu cũng nhìn quen rồi, nhưng kỳ dị hơn là cuối cùng người giết chết hai người không phải người của bang hội đối địch mà là chính người tốt bụng.

Lời giải thích đối phương đưa ra là, acc nhỏ tui mang không thể cho người khác giết, nếu giết cũng phải là tui giết.

Hai người tức thì không còn gì để nói, nhưng dù sao người tốt bụng trước đó cũng đã giúp họ, nhìn thấy gã bị mấy người bên kia hội đồng, chung quy vẫn không đành lòng, vì thế đều tự mở acc chính đến hỗ trợ.

Người tốt bụng lúc này cũng đã gọi viện binh đến, nhanh chóng dọn sạch người của bang đối địch, Tiểu Thụ Đùng Chạy bèn kêu Hoa Hoa đổi sang acc nhỏ tiếp tục luyện cấp.

Ai biết trong viện binh có một người tên là Bạch Thiếu Đường, sau khi nghe xong mấy câu này, tức thì mở đả giết Hoa Mãn Lâu.

Tuy Tiểu Thụ Đùng Chạy đã giải thích thêm lần nữa Hoa Mãn Lâu không phải người của bang đối địch, chỉ tới giúp người tốt bụng, nhưng đối phương hoàn toàn không nghe lọt, người của Kiếm Tinh nhận được tin cũng chạy tới luôn, phát hiện đối phương hành sự hoàn toàn không thể phán đoán bằng lẽ thường, rốt cục bùng nổ chiến tranh giữa hai bang, trong lúc đánh nhau Bạch Thiếu Đường chỉ canh me mỗi Hoa Mãn Lâu, giết tới giết lui hơn mười lần.

trước mặt Linh Đang Nhi: cậu giết Hoa Mãn Lâu hơn mười lần??!

Câu này của Lăng Dương rõ ràng quát về phía Bạch Thiếu Đường, người bị quát tuy không biết Linh Đang Nhi trước mặt là ai, nhưng vẫn trả lời câu hỏi.

trước mặt Bạch Thiếu Đường: nghe tên thân mật của nó thấy khó chịu.

trước mặt Linh Đang Nhi: cậu còn khó chịu? Cho phép vợ mình tên Hoa Hoa, không cho phép người khác cũng tên Hoa Hoa?

trước mặt Bạch Thiếu Đường: đúng. Nhưng sao cô biết vợ tôi kêu Hoa Hoa?

Lăng Dương lật bàn.

trước mặt Linh Đang Nhi: bởi vì Hoa Mãn Lâu là vợ cậu!

Quần chúng có mặt đều kinh hoàng....

Từ Hiền là người có phản ứng đầu tiên.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: ***!

Cậu lập tức vùng quyền trượng trong tay gõ Bạch Thiếu Đường, đối phương ngã ra tại chỗ mặc cậu gõ, không hề trả đòn.

Người của Viện Tâm Thần thấy đại ca nhà mình không trả đòn, lại thêm câu ngôn luận kinh người trước đó, cũng không dám ra tay.

Người của Kiếm Tinh đương nhiên càng sẽ không ra tay...

Một đám người cứ thế đứng nhìn bang chủ một bang bị một tể ti dùng quyền trượng gõ từng cái đến chết, trong lòng mỗi người đều có vô số con thảo nê mã gào thét chạy qua.

Bạch Thiếu Đường bị gõ chết xong, không hồi sinh, cũng không nói gì.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: hấn đâu rồi?!

trước mặt Linh Đang Nhi: đoán chừng là chạy tới đây chẳng...

trước mặt Hoa Mãn Lâu: không được mở cửa cho hấn!

trước mặt Linh Đang Nhi: hấn có chìa khóa...

trước mặt Hoa Mãn Lâu: gọi điện thoại kêu người đổi khóa!

Sau đó hai người cũng biến thành hóa thạch tại chỗ không động đậy.

Lưu lại hai toán người không rõ chân tướng đứng hỗn loạn trong gió với một tin bất quái động trời.

Lăng Dương và Từ Hiền đồng thời lướt ra khỏi phòng ngủ.

“Điện thoại đổi khóa đâu!” Từ Hiền la lên.

“Không phải chứ, cậu làm thật?” Lăng Dương hiềm khi thấy Từ Hiền kích động như vậy, “Có điều hai người đã ở bên nhau lâu như vậy mà cậu còn chưa nói hấn biết cậu chơi game?”

“Không phải tớ không muốn nói mà là không dám nói!” Từ Hiền khẩn trương xoay vòng vòng.

“Vì sao?” Lăng Dương không hiểu.

“Cậu quên mất cái danh hiệu trên acc của tớ à?”

Lăng Dương há mồm nửa ngày, rốt cục phản ứng ra, trên đầu Hoa Mãn Lâu còn trưng tên của Bành Đại Soái!

Đừng nhìn bản thân Tiểu Bạch Long có vẻ phong lưu ngang ngạnh vậy chứ cá nhân thì truyền thống y xì đúc ông bố tướng quân nhà mình, bất chấp là chồng cũ hay tình nhân, hoàn toàn không nói lý!

Lăng Dương cũng cuống lên, vội vàng chạy ra cửa tìm tờ quảng cáo, “Điện thoại đổi khóa đâu!”

Cuối cùng đổi khóa không tới, Bạch Lung tới.

Lăng Dương có tâm hổ trợ, nhưng tiếc rằng đánh không lại đối phương, đành trở mắt nhìn Bạch Lung xách Từ Hiền vào trong phòng, “nói chuyện” với cậu.

Lăng Dương ở ngoài cửa vừa làm dấu vừa cầu nguyện giúp Từ Hiền, Hoa Hoa à Hoa Hoa, lần này ai cũng không giúp được cậu rồi, cậu tự cầu phúc cho mình đi.

Mãi cho đến buổi tối Diệp Lăng về nhà rồi, hai người kia vẫn còn chưa nói xong, Lăng Dương đoán chừng cơm chiều hôm nay khẳng định không có cửa, đã sớm kêu bốn phần cơm ngoài.

Diệp Lăng rất thắc mắc chuyện Từ Hiền đột nhiên bãi công, sửa thành ăn cơm ngoài, Lăng Dương nghiêm túc nhắc nhở hắn: chớ nghe, chớ nghĩ, chớ hỏi, mỗi nhà đều có một quyển kinh khó niệm.

Cậu vẫn còn một câu chưa nói ra, đó là chơi game ngàn vạn lần đừng gạt ông xã, bản thân cậu chính là bài học rõ ràng nhất, chẳng biết năng lực ứng biến tại chỗ của Từ Hiền có mạnh bằng cậu hay không.

Sau khi ăn xong Lăng Dương mang về thần bí kéo Diệp Lăng đến trước máy tính, đăng nhập vào tài khoản Dạ Lang, Diệp Lăng phát hiện đỉnh đầu của mình lại toát ra ánh sáng tím.

“Đây là gì?” Diệp Lăng thắc mắc.

“Quà em tặng anh, mở ra xem đi.”

Diệp Lăng mở cột trang bị, phát hiện bảo thạch cấp sáu tầng phòng thủ vốn nằm trên mũ giáp đã bị gỡ ra, thay vào đó là một viên bảo thạch màu tím cấp bảy, “Em lấy đâu ra?”

“Bí mật.”

“Có phải em lại muốn diễn vai Tiểu Long Nhân không?”

Lăng Dương cười hớ hớ.

Ánh sáng của bảo thạch cấp bảy thật sự rất chói mắt, tựa như trên đầu có gắn một cái bóng đèn ba mươi ngàn oát, Diệp Lăng chỉ đứng tại cửa thành trong chốc lát đã đưa tới rất nhiều người vây xem.

“Woa, bảo thạch cấp bảy, trâu bò.”

“Nếu tôi không nhìn nhầm thì trên người hắn có hai viên đúng không, trên đầu một viên, trên thương một viên.”

“Bảo thạch cấp bảy không phải hàng không bán sao? Tôi nhớ cuộc thi PK năm ngoái có phát vài viên, người này lấy từ đâu ra vậy, sao có tới hai viên lận?”

“Căn bản chưa thấy qua cái tên này, không phải hàng trộm chứ hở?”

“Mấy người là server cũ phải không, Dạ Lang là đại gia nổi tiếng của server mới, đoán chừng là mua rồi.”

“Đùa hử, loại bảo thạch tuyệt chủng này căn bản có tiền cũng mua không được, hồi trước bang chủ bọn tôi ra một ngàn đồng mua một viên màu cam đối phương cũng không bán, huống chi viên hắn mang còn là đen và tím, hai màu chỉ có quán quân và á quân được thưởng.”

“Người chơi server cũ đừng ngu si nữa, đừng tưởng chỉ có mấy người mới có cao thủ PK, đừng quên quán quân 2V2 là thuộc Lâm Sơn, còn là bang chủ Kiếm Tinh, bang chủ đem phần thưởng của mình cho MT của bang không được sao?”

“Người chơi server mới mới ngu si, loại bảo thạch này mỗi viên đều gắn chặt với từng người, tụi mày nói màu đen là bang chủ bọn nó cho, vậy còn màu tím? Bảo thạch màu tím trên mũ giáp, tổng cộng chỉ có ba viên, đều ở server cũ, lúc này mới hợp server được một ngày, nó kiếm đâu ra?”

Một viên bảo thạch tức thì khơi mào một trận chiến nước bọt giữa game thủ server mới cũ, mắt thấy chiến hỏa sắp leo thang thì bỗng dưng có một đám người từ trên trời rơi xuống, bao vây Dạ Lang, nhất quyết đòi Dạ Lang cho bọn họ một lời công bằng.

“Mày trộm hòn đá của bang chủ bọn tao.” Người dẫn đầu đi tới, nói.

trước mặt Dạ Lang: Hòn đá của bang chủ mấy người?

“Bảo thạch màu tím cấp bảy trên mũ giáp, ở Đại Sơn chỉ có ba viên, có hai viên đã sớm mất tích, còn một viên là nguyên chủ nhân đưa tặng bang chủ bọn tao, mấy hôm trước bang chủ bọn tao bị hack acc, trùng hợp mây lại có, kết luận không phải đã rõ rồi? Mây hoặc là hack, hoặc là mua tang vật, hy vọng mây có thể tự giác trả lại!”

Diệp Lăng quay đầu nhìn Lăng Dương, vẻ mặt đối phương rất thần nhiên, vì thế hắn xoay lại đánh chữ nói:

trước mặt Dạ Lang: xin lỗi, đây không phải tang vật, là quà bạn bè tặng.

“Buồn cười, bạn bè gì lại hại thế? Có thể kéo ra cho bọn tao ngắm một cái không?”

trước mặt Dạ Lang: nói chuyện lịch sự một chút.

Trong đó có một người nói, “Phó bang chủ, khách sáo với trộm cắp làm gì, mở đồ giết nó vài lần là ngoan ngoãn ngay thôi.”

Lại có người nói, “Không trả đá thì đừng trách bọn tao làm cho mây không chơi được ở server này nữa.”

trước mặt Dạ Lang: ha ha.

Dạ Lang vừa nói ra hai chữ “ha ha” thì bọn đối diện đã mở đồ tập thể, trong nháy mắt các loại kỹ năng liên tiếp về phía Dạ Lang, Dạ Lang dù có phòng cao máu dày đến đâu, cũng không chịu được nhiều người tấn công cùng lúc như vậy, cây máu chạm đáy ngay tắp lự.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, chỉ thấy một bóng người vận khinh công bay tới, tại không trung xoay vài cái bươm bươm cây máu của Dạ Lang, sau đó xông vào đám người, lượn một vòng cạnh mỗi người, quyền trượng vung lên, trên mặt đất nở ra hoa tươi đỏ như máu, đây là kỹ năng bươm bươm của tế ti tự nhiên — Vạn Vật Điều Linh.

Quần chúng vừa nhìn thấy tên của người này thì sững sờ tập thể, người không biết nhìn vào còn tưởng rằng từ đâu nhảy ra một cao thủ võ lâm điểm huyết cả bọn rồi chứ.

Người này sau khi xoay một vòng giữa đám đông, liền lẳng không nhảy ra sau, rơi xuống ngay bên cạnh Dạ Lang, sóng vai mà đứng.

trước mặt Tiểu Linh Dương: bảo thạch của hắn là tôi đưa, ai có ý kiến?

64. Chương 64

Cao thủ khai sơn Tiểu Linh Dương

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL” box bát quái giang hồ

Tiêu đề: hợp server rồi, bàn một tí về các đại thần nổi tiếng ngày xưa của Đại Sơn phần hai — Mạnh Gia Hổ & Tiểu Linh Dương

Người gửi: Bách Hiểu Sinh

Nội dung: hôm nay bàn tới topic thứ hai trong hàng danh nhân của Đại Sơn, hai vị phó bang chủ của Viện Tâm Thần.

Mạnh Gia Hổ, chiến sĩ, song tu, PVE hệ phòng ngự, PVP hệ ma kiếm, phó bang chủ Viện Tâm Thần Hai Một, MT đoàn một của Viện Tâm Thần.

Một trong ba đại danh T của Đại Sơn, thao tác số một, bắt đầu từ lúc Open Beta, dẫn dắt đoàn người Viện Tâm Thần FD gần hai phần ba BOSS phó bản, cho ra không ít hướng dẫn công BOSS từ góc nhìn của MT, nói không ngoa thì có rất nhiều MT thế hệ sau này là xem hướng dẫn của hắn mà trưởng thành. Mặt khác nghe đồn bản thân hắn là phi công, nhưng độ tin cậy còn chờ điều tra.

Tiểu Linh Dương, tế ti hệ tự nhiên, giai đoạn trước chủ PVE, giai đoạn sau chủ PVP, phó bang chủ Viện Tâm Thần Hai Một, MH (main healer) đoàn một của Viện Tâm Thần.

Người này ban đầu nổi tiếng ở server nhờ gây thị phi, về sau dần cho ra khá nhiều đoạn clip PK của tể ti tự nhiên, nhất thời kéo theo hệ tự nhiên trong toàn server tăng vọt, cải biến cục diện hai hệ thánh quang hủy diệt chia đều thiên hạ, dẫn dắt nghề tể ti phát triển theo hướng đa dạng hóa, được phong là ông tổ khai sơn của tể ti tự nhiên còn là vì cách PK của hắn có đủ mười phần thẩm mỹ, có vô số fan hâm mộ.

Câu nói nổi tiếng nhất của Tiểu Linh Dương: tể ti tự nhiên là một nghề mà trong lúc hô hấp cũng có thể hấp thu linh khí của thiên địa vạn vật.

Bạch Thiếu Đường, Mạnh Gia Hổ, Tiểu Linh Dương, ba người ngoại trừ thành lập bang hội Viện Tâm Thần, còn thành lập “Không quân hai một tiểu tổ chung sở thích ngoại khóa”, thu hút rất nhiều cao thủ của Đại Sơn gia nhập, sản xuất ra đủ loại hướng dẫn trò chơi mang tính thực dụng, mang tính giải trí, mang tính kiếm chuyện làm, được đăng dài kỳ trên tạp chí “Tình game” với hình thức tuyển tập quà tặng, tục xưng sách nhỏ, rất nhiều người chơi “Hồn Đạm OL” cũng vì cuốn sách nhỏ này mà đặt mua tạp chí.

Đồng thời, ba người cũng là á quân 3V3 cuộc thi PK khu vực Hồ Sóc lần thứ nhất, trong trận bán kết đánh bại đội của Lạc Minh Phong, Lạc Minh Tiểu Ca và Lạc Minh Thích Nhị Thiếu, đi vào vòng chung kết, nhưng ở trận chung kết lại bỏ quyền thi đấu, nguyên nhân không rõ.

Sau cuộc thi PK, tập thể ba người biến mất khỏi tầm mắt công chúng, tung tích không rõ.

...

trước mặt Tiểu Linh Dương: bảo thạch của hắn là tôi đưa, ai có ý kiến?

Toàn trường im lặng hồi lâu, rốt cục có người nói chuyện.

“... Tiểu Linh Dương?”

“Là Tiểu Linh Dương...”

“Đậu má, thật là Tiểu Linh Dương!”

“Cho nên, đây là Tiểu Linh Dương tươi sống?”

Rất nhanh làn sóng âm thanh này truyền đến kênh thể giới.

“Tui không mù chứ, không ngờ được nhìn thấy Tiểu Linh Dương còn sống sờ sờ.”

“Bên trên xác định mình không có xuyên không? Tên kia đã hơn nửa năm không xuất hiện rồi.”

“Hồi bẩm bên trên, bên trên của bên trên nói là sự thật, bởi vì tui cũng nhìn thấy Tiểu Linh Dương, ngay tại cửa thành chính, một đám đang ở đây này.”

Một truyền mười, mười truyền trăm, cửa thành chính nhanh chóng tụ tập một đám người.

“Xỉu, thật là Tiểu Linh Dương, là người thật sao?”

“Em thiệt kích động! Em không ngờ lại được gặp Tiểu Linh Dương! Xin chụp ảnh chung xin ký tên xin kết giao!!!”

“Tiểu Linh Dương là thần tượng của em, vì anh ấy em mới tẩy thành hệ tự nhiên, hồi xưa luôn là thánh quang.”

“Tui cũng vì ổng mới chuyển sang Đại Sơn đó, kết quả tui vừa tới ổng đã mất tăm, không ngờ sau khi hợp server lại được gặp, cái này đại biểu Tiểu Linh Dương sẽ trở về Hồn Đạm sao?”

Giữa chừng cũng có người mới rụt rè hỏi Tiểu Linh Dương là ai, nhưng đã nhanh chóng chìm ngấm giữa dòng nước spam.

Rất nhanh, lại có một đám người ngay ngắn giáng từ trên trời xuống, trên đầu mỗi người đều trưng kí hiệu bang hội “Viện Tâm Thần Hai Một” chói lọi, bọn họ nói cũng y chang lời những người trước đó:

“Tiểu Linh Dương?”

“Là Tiểu Linh Dương.”

“Xác nhận là Tiểu Linh Dương không sai.”

“Đúng vậy, chính là nó.”

Sau đó một người trong bọn nói: “Vậy mọi người còn chờ gì nữa?”

Một người khác nói tiếp: “Các anh em, lên!”

Đây là lần thứ hai trong đêm có người mở đồ tập thể, trên màn hình điên cuồng nhảy ra một loạt tin tức hệ thống màu đỏ tươi, chỉ thấy bang chúng Viện Tâm Thần đồng thời phát động công kích với Tiểu Linh Dương.

Lăng Dương đã sớm phát giác tình huống không ổn, bọn họ vừa mở đồ, cậu đã dùng khinh công nhảy ra ngoài, tại không trung thả một cái Che Chở Cửa Gió bắt đầu bỏ chạy, chứ vị Viện Tâm Thần sao có thể cho cậu đào tẩu, tức thì đuổi theo không tha.

Thế là các fan chạy đến cúng bái Tiểu Linh Dương đã được nhìn thấy thần tượng đại thần trong suy nghĩ của mình bị một đám người đuổi theo lên trời xuống đất, chạy trốn tán loạn, hoàn toàn mất hết hình tượng.

Lăng Dương vừa chạy vừa gọi tiếp viện, “Ông xã, mau tới cứu em ~”

Diệp Lăng ở đằng sau khoanh tay đứng xem, “Ra sân khấu như võ lâm cao thủ, xuống sân khấu như chuột chạy qua đường, đúng là rất phù hợp phong cách của em.”

“Hu hu hu, ông xã đừng nói móc em mà ~”

Bốn chân của Tiểu Linh Dương rút cuộc chạy không lại mấy chục cái chân của quần chúng, nhanh chóng bị đuổi kịp hội đồng hết đợt này đến đợt khác, Lăng Dương là một người khí khái vô cùng có hạn, sau khi chết hai lần bèn ngay tại trên màn hình spam làm nũng lặn lộn cầu xin tha thứ, những người chơi từ server khác nghe tiếng mà đến nhưng chưa từng gặp bản thân Tiểu Linh Dương đều nghe thấy âm thanh thần tượng tan vỡ.

Quần chúng Viện Tâm Thần giết tới giết lui Tiểu Linh Dương hơn mười lần mới hả giận.

“Cậu còn dám chạy không?” Một người trong đó hỏi.

trước mặt Tiểu Linh Dương: không chạy không chạy.

“Không nói một tiếng vứt bỏ mọi người chơi mất tích, hay lắm sao?”

trước mặt Tiểu Linh Dương: không hay không hay.

“Các anh em lên trời xuống đất tìm cậu, cậu thì ngược lại, suốt nửa năm bắt vô âm tín, chẳng lẽ cậu không áy náy?”

trước mặt Tiểu Linh Dương: không áy náy không áy náy.

“Cái gì?”

trước mặt Tiểu Linh Dương: áy nhầm, là rất áy náy rất áy náy.

trước mặt Tiểu Linh Dương: em rất áy náy rất tự trách rất hổ thẹn, nửa năm qua em cũng cô đơn lắm hui quanh lăm bấn khoản lăm, thiệt tư niệm thiệt tưởng niệm thiệt hoài niệm mọi người, các vị huynh trưởng người lớn rộng lượng, đừng so đo với tiểu đệ mà

“Sau khi cậu giở trò mất tích, bang chủ và Mạnh phó chỉ login vài lần, đều là tìm cậu, sau phát hiện tìm không thấy thì không lên thêm lần nào, bọn họ cũng vì cậu mà AFK, cậu quả thực là tội nhân của bang hội!”

trước mặt Tiểu Linh Dương: 555 người ta biết sai rồi ~ nhưng Tiểu Bạch không phải buổi chiều còn lên mạng sao?

“Đó là vì hợp server xong bọn tui ép hẳn phải lên nhìn một cái hẳn mới lên, hi vọng có thể mượn cái này kích thích hẳn để hẳn về chơi tiếp... Khoan đã, sao cậu biết buổi chiều hẳn online, có lẽ nào cái đứa tung tin giật gân hồi chiều là cậu?”

Lăng Dương nghĩ xong rồi, lại bị rớt mền!

trước mặt Tiểu Linh Dương: vừa nãy đám kia nói bảo thạch bị trộm là chuyện gì vậy?

“À, cái ấy hả, hồi xưa xưa xưa bang chủ đã đem viên đá cấp bảy cho bang chủ bọn nó, nói là trả ân cái gì gì ấy, gần đây người kia bị hack, sau khi cậu và Mạnh phó đi rồi, cả server cũng chỉ còn một viên đá kia, khó trách người ta sẽ hoài nghi.”

trước mặt Tiểu Linh Dương: thì ra là vậy...

Lại một người nói, “Thành thật khai báo, cậu và chiến sĩ kia là quan hệ thế nào?”

Mền của Lăng Dương dù sao cũng đã rớt, cậu lại là chủng người không khoe khoang sẽ khó chịu, dĩ nhiên là phải giới thiệu Diệp Lăng cho bà con bên nhà mẹ đẻ rồi.

trước mặt Tiểu Linh Dương: hi hi, giới thiệu với mọi người, đây là chồng em.

Vừa lúc này Diệp Lăng điều khiển Dạ Lang dùng khinh công nhảy lại đây, mọi người tại hiện trường im lặng giây lát, sau đó nói với Dạ Lang:

“Người anh em, đừng nói gì nữa, bọn tôi hiểu.”

“Tất cả đều nằm tại không nói lời nào.”

“Những ngày này cậu nhất định sống rất vất vả.”

“Thật sự là khó cho cậu rồi.”

“Tôi cảm nhận được đau khổ của cậu mà, phải nhẫn nhịn, cố lên!”

“Có khó khăn ngại cứ nói, có thể giúp được bọn em nhất định giúp!”

trước mặt Dạ Lang: không dám.

trước mặt Tiểu Linh Dương: ê!!!

trước mặt Tiểu Linh Dương: cái bọn ăn cây táo, rào cây sung kia! Đừng tưởng rằng tui không ở Đại Sơn thì không biết gì hết!

trước mặt Tiểu Linh Dương: A Tam, cậu vẫn còn ở Cốc Dây Leo cấm chốt giết acc cấp 30 hả? Chừng nào cậu mới tiến hóa đi giết cấp 40 đây?

trước mặt Tiểu Linh Dương: Tiểu Liễu, hề tở không vui là phải đến Địa Tử Phong giết cái con BOSS thiếu năng dùng tên của cậu, giết vài lần xong là chuyện phiền não gì cũng mất hết.

trước mặt Tiểu Linh Dương: anh Tường nghe nói anh đi thi vào trường kỹ thuật Lam Tường? Chừng nào được phát giấy chứng nhận máy xúc thì nhớ cho em xem thử nha?

Chúng nhân đối diện đã yên lặng thêm BUFF, sắp sửa ra tay, Lăng Dương thì vẫn hồn nhiên nói dài nói dai nói dở không hay biết chi.

trước mặt Tiểu Linh Dương: em gái Tô à, em vẫn bị phụ quân nghiêm như vậy sao? Thuật ngự phu em phải học anh đây này, chồng anh rất là nghe lời anh, ở nhà anh nói một không dám nói hai!

trước mặt Dạ Lang: câm miệng.

trước mặt Tiểu Linh Dương: (x)

Bang chúng Viện Tâm Thần đồng loạt quỳ một gối trước mặt Dạ Lang, “Chúng con hành tẩu giang hồ nhiều năm, rốt cục đã đợi được một cao tăng đắc đạo thu phục tên yêu đạo Tiểu Linh Dương, cuộc đời này không còn hối tiếc, anh Lang uy vũ chấm hết!”

“Anh Lang uy vũ!”

“Anh Lang uy vũ +1

“Anh Lang uy vũ +2

“Anh Lang uy vũ +N”

“Anh Lang uy vũ +10086

Tiểu Linh Dương nhảy dựng lên.

trước mặt Tiểu Linh Dương: đồ mờ cả nhà tụi bây!

※

Lăng Dương biết ngay Đường Tu Văn gọi cậu đến ký túc xá chắc chắn không có gì tốt, quả nhiên, câu nói kế tiếp của đối phương đã dọa Lăng Dương phải hét lên.

“Thầy muốn ly hôn với lớp trưởng? Cái acc Lưu Ly Khẩu thầy đã chìm xuống đáy hồ rồi, ngay cả mạng cũng không lên, ly hay không ly còn có ý nghĩa sao?”

“Đương nhiên là có, chỉ cần vừa nghĩ tới acc của mình bị người khác tự điều khiển đi kết hôn là đã thấy khó chịu cả người.”

Đường Tu Văn nhàn nhã uống trà, “Đại Sơn có cây kéo duy nhất của hai server Hồ Sóc có thể cắt đứt Tình Chắc Hơn Vàng, cậu và tôi đều rõ ràng nó ở trong tay ai.”

“Em biết... Nhưng cũng vì biết nên mới lấy không được đó thôi!”

Người có được cây kéo trong truyền thuyết không phải ai khác, chính là lớp trưởng kiêm cựu đồ phụ của Lăng Dương, Vệ Thi. Sự kiên trì của Vệ Thi với Lưu Ly Khẩu đã tới trình độ cố chấp, hẳn làm sao có thể ngoan ngoãn giao kéo ra đây vì hai người cắt đứt tình duyên!

“Những lúc khác dĩ nhiên lấy không được, nhưng giờ vừa hợp server xong, cậu không thấy bây giờ là thời cơ tốt nhất sao?” Đường Tu Văn nhắc nhở Lăng Dương, “Thì ra thế giới này nhỏ như vậy, Hoa Mãn Lâu lại là một đôi với bang chủ chúng ta, cậu cho rằng một đứa tự kỷ cuồng như Bạch Thiếu Đường có thể khoan nhượng cho vợ mình treo tên thằng khác trên đầu sao? Nó nhất định sẽ đi hỏi mượn kéo tên kia.”

Lăng Dương không ngờ đối phương vừa biết quan hệ của Bạch Lung và Từ Hiền đã tính được tới bước này, “Hóa ra thầy đã để ý đến Hoa Hoa rồi.”

“Đừng quên, Linh Đang Nhi còn buộc chung một chỗ với Lạc Minh Ảnh đấy, chẳng lẽ cậu không muốn ly hôn gả cho sư công lần nữa?”

“Ồ,” Lăng Dương bị nói cũng có vài phần động tâm.

Đường Tu Văn uống ngụm trà, “Nếu muốn cướp kéo, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

Lăng Dương và Đường Tu Văn cùng ra cửa, trùng hợp sao lại đụng trúng Từ Hiền.

“Hoa Hoa!”

“Dương Dương?” Từ Hiền ngấm nghĩa Đường Tu Văn, “Vị này là...?”

“À, giới thiệu cái, chủ nhiệm lớp của tớ, thầy Đường, đây là bạn cùng phòng của em, Hoa Hoa.”

“Chào bạn Hoa Hoa.”

“Chào thầy Đường, em tên là Từ Hiền,” Nói xong còn trừng Lăng Dương một cái, làm gì có ai đi giới thiệu tên mạng của bạn học với thầy chứ.

Đường Tu Văn như cười như không mà nhìn chằm chằm Từ Hiền, Từ Hiền bị đối phương nghĩa đến rợn cả tóc gáy, hơi lạnh dâng lên từ lòng bàn chân.

“Đúng rồi Hoa Hoa đi đâu vậy?” Lăng Dương hỏi.

“Đi hiến máu.”

“Hả?”

Lăng Dương quay đầu nhìn Đường Tu Văn, người sau cho cậu một ánh mắt.

Lăng Dương hiểu ý kéo lấy bả vai Từ Hiền, “Tớ quan tâm công ích nhất đấy, nào tớ cũng đi hiến máu với cậu.”

Hai người chào tạm biệt Đường Tu Văn, đi đến trạm hiến máu di động cách trường học gần nhất, giữa trời đông giá rét này vậy mà còn tới mấy người đứng xếp hàng.

Bọn họ đi vào tờ tự nguyện, chờ đợi ở một bên, Lăng Dương sợ Từ Hiền căng thẳng, bèn đề nghị, “Hoa Hoa tớ kể chuyện cười cho cậu ha.”

“Ừ,” Tuy Từ Hiền không căng thẳng, nhưng cậu thích nhất nghe Lăng Dương kể chuyện cười.

“Còn nhớ thầy Đường mới gặp hồi nãy không?”

“Đương nhiên nhớ.”

“Ông là Tiểu Khấu Nhi.”

Thân mình Từ Hiền lung lay, ọc, phun ra một búng máu tươi.

Y tá của trạm hiến máu ngẩng đầu nhìn thấy, “Cậu bạn bên kia, máu ói ra chúng tôi không thu đâu.”

Từ Hiền ôm ngực đau đớn nhìn Lăng Dương, Lăng Dương cũng trưng vẻ thành thật nhìn lại cậu.

“Hoa Hoa, bọn tớ có một kế hoạch lớn.”

65. Chương 65

Tình Chấn Hư Vàng rốt cuộc phải tan

Tiêu đề: hợp server rồi, bàn một tí về các đại thần nổi tiếng ngày xưa của Đại Sơn phần ba — Đế Thích & Lưu Ly Khấu

Người gửi: Bách Hiểu Sinh

Nội dung: cặp đôi được bàn đến hôm nay khá là đặc biệt, hai người được biết đến rộng rãi không phải nhờ vào năng lực chơi game xuất chúng, một người trong đó càng không thể gọi là thần, nhưng bởi vì người này mà trực tiếp làm cho người còn lại danh tiếng lan xa, thậm chí còn nổi hơn cả ba người trước.

Lưu Ly Khấu, pháp sư, thiên phú không rõ, được mọi người biết đến chủ yếu với hai thân phận, một là đồ đệ của Tiểu Linh Dương, hai là thê tử của Đế Thích. Năm ấy sau khi gả cho Đế Thích trong thầm lặng, đã bị khắp nơi đồn rằng nhờ vào quan hệ sư đồ mới đu bám được, cũng có người nói hai người kết hôn giả, tóm lại đủ mọi tin lá cải, đến nay vô phương chứng thật.

Đế Thích, võ sĩ, thêm điểm theo hệ hỗn hợp, trước khi thành thân với Lưu Ly Khấu, đã là một vị đại thần có chút danh tiếng ở Đại Sơn, đồng thời cũng là một thành viên chủ chốt của Không quân hai một tiểu tổ chung sở thích ngoại khóa, nhưng nếu không có chuyện phát sinh sau này thì anh ta chẳng qua chỉ là một trong các game thủ được biết đến trong server. Sau khi Đế Thích cưới Lưu Ly Khấu, đã gặp phải rất nhiều chỉ trích từ mọi phía, nhưng hai người đều không thèm để ý đến châm chọc khiêu khích của người ngoài mà như hình với bóng, ân ái đủ đầy, dần dà được mọi người công nhận, trở thành cặp vợ chồng mô phạm của Đại Sơn. Nhưng, tháng năm năm ngoái Lưu Ly Khấu tự dưng đại náo hồ Thệ Vắn, tự trảm mình giữa hồ, vĩnh viễn không online, từ đấy về sau Đế Thích hàng đêm câu cá bên Thệ Vắn hồ, không rời một tấc, tới nay đã được tám tháng, nghị lực cảm thiên động địa, được khen là đệ nhất si tình nam của Hồn Đạm, dẫn đến Thệ Vắn hồ cũng trở thành một thắng cảnh nổi tiếng trong game.

...

Trong tiểu phó bản

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: tướng công, làm dấu.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: kêu anh làm dấu là làm dấu Bánh Nướng, Xương Khô thì để cho ảnh vô bịt, Ảnh Trăng thì để cho pháp sư (hóa thành) dê, anh chờ Xương Khô bị bịt rồi thì hăng thêm Sai Lối.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: không phải cho Xương Khô Sai Lối mà là cho dấu hiệu của anh Sai Lối!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: là Sai Lối cho MT, không phải Sai Lối cho em!!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: đừng có cho dê Đinh Độc Xà!!!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: trong sân có dê thì không được dùng quá nhiều trọng xạ kích!!!!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: a

tôi sắp phát điên rồi

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử, em nói nhiều quá nhanh quá, anh anh anh, anh nhớ không được

~~ đội ngũ Linh Đàng Nhi: ...

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: làm sao đây! Làm sao đây! Con gả trúng một thằng ngu!

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: đáng... Ai bảo con định tình bấy bạ, con đã từ phái lượn sóng biển thành phái rít gào rồi đấy.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: so ra lớp trưởng của sư phụ còn tốt hơn nhiều, ít nhất hẳn không ngu.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: hối hận chưa? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: ai hối hận? Nghĩ kỹ lại, tuy ngu thì có hơi ngu chút, nhưng ít ra nghe lời con, không tự tung tự tác như ai kia.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: ... cứ tiếp tục làm việc bảo mẫu của con đi, đúng rồi bảo mẫu.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: nói.

nói chuyện riêng Linh Đàng Nhi: tinh tinh của thằng bé nhà con chạy rồi.

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: !!!!!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử! Sao tinh tinh của anh không thấy dấu hết! Rõ ràng vừa nãy còn ở đây, sao thoáng cái đã mất tiêu rồi!!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: nhất định là vì độ trung thành không đủ nên chạy mất, anh không cho nó ăn sao?

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: anh đã chuẩn bị rất nhiều đồ cho nó, nhưng nó không ăn gì hết!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: anh chuẩn bị cái gì?

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: [sữa ướp đá] [sườn dê Talbuk] [rượu đông tuyền] [vuốt lông] [slime dính dính], còn có [rắn gió mỹ vị], cái này đắt lắm !!!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: # %, nó là tinh tinh, làm sao ăn được mấy cái này! Anh là heo hử!!!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: a? Nó không ăn, vậy nó ăn cái gì?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hầy Dị Dàng: chuối tiêu! Nó ăn chuối tiêu! Chẳng lẽ anh không biết tinh tinh ăn chuối tiêu sao!!!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: (o) đúng ha! Sao anh không nghĩ ra nhờ?

đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

Đoàn người đánh tới BOSS, T vừa mới phá giáp được hai tầng, ai kia đã bắn ngay một cú đoạt mất cừu hận, mắt thấy BOSS bỏ lại MT chạy về phía thợ săn.

đội ngũ Linh Đang Nhi: OT rồi, click giả chết ngay. (OT: boss không đuổi theo MT mà chuyển sang thằng khác)

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: giả chết? Nói tui hử? Ồ, được.

động tác Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản nằm ra tại chỗ, tiến vào giấc mộng, zzzZZZ

đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: là kêu anh sử dụng kỹ năng giả chết chứ không phải kêu anh nằm xuống!!!

đội ngũ Linh Đang Nhi: đừng chạy loạn.

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: con bị đánh xỉu rồi, chạy không được, a, MT cũng bị đánh xỉu rồi.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: tắt ngay cái Báo Săn Bảo Hộ chết tiệt của anh coi!!!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: được rồi được rồi, anh tìm được giả chết rồi, giờ anh đi chết đây, nương tử đừng gấp mà

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: gắng mà đi chết đi!!!

Một phút sau

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử anh phải chết bao lâu?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: anh ngoan ngoãn nằm yên đấy đi.

Ba phút sau

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử anh còn phải nằm sao?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: bảo anh nằm thì nằm đi!

Sáu phút sau

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử sao anh chết thật rồi

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ...

đội ngũ Linh Đang Nhi: ...

Bốn người giết chết BOSS, ra một cây cung.

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: tốt quá, anh rất muốn rất muốn rất muốn có cây cung này.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: còn tôi rất muốn rất muốn rất muốn bóp chết anh.

Cu cậu trang bị cây cung xong, mân mê nửa ngày.

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử, sao anh không bắn được vậy?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ...

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử, em dạy anh cách bắn đi.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ...

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử, anh thật sự bắn không được!

đội ngũ Linh Đang Nhi: cậu có mang tên không?

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: không có, con mang viên đạn.

đội ngũ Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: vậy bắn ra được mới có quý!!!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: (o) thì ra là vậy! Anh còn tưởng mình bị đội bóng quốc gia bám vào người rồi chứ! (đội bóng TQ nổi tiếng đá rất cùi)

nói chuyện riêng Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: con thật tâm cảm thấy vẫn là lớp trưởng của sư phụ tốt hơn!!!

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: ()

Đánh phó bản xong, Lăng Dương và hai người qua đường còn lại thối lui khỏi đội với tốc độ nhanh nhất, Tiểu Khấu Nhi và ông chồng ngớ ngẩn của mình ra khỏi phó bản, đối phương lại hốt hoảng la lên.

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: (o) woa! Nương tử! Có chuyện tốt!!

đội ngũ Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: anh lại sao nữa!

đội ngũ Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: anh vừa ra đã nhặt được đôi giày này! Có phải do gần đây anh làm nhiều việc tốt nên hệ thống đại thần thưởng anh không?

đội ngũ Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: đừng có nằm mơ, anh chỉ có khả năng làm chuyện ngớ ngẩn thôi!

Quả nhiên, trên bản đồ có người gửi tin.

“Thằng nào không biết xấu hổ nhặt giày của vợ tao, ngứa móng hả! Thức thời thì nhanh chóng trả lại đây!”

Đối phương spam câu này hơn mười lần trên kênh trước mặt, rất nhiều người không ưa giọng điệu kiêu căng của gã, bèn mắng trở về.

“Chính mình mang tên đỏ PK bị rớt giày, còn không cho ai lượm?”

“Ai nhặt được thì nhớ cất, ngàn vạn lần đừng trả cho cái thằng mồm miệng bắn thỉu này!”

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: ủa? Mấy người nói cái này hả, [Lượng Mộc Hộ Túc]?

“Thì ra là thằng này trộm giày, trả giày đây, xem cái tên ghê tởm ba xàm của mày kia!”

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: ơ ơ, tui đâu có biết là người khác làm rơi, trả thì trả, nói xấu tên tui làm chi? Tui cảm thấy tên này tốt lắm á, nếu không đã không lấy được nương tử của tui, ông nói có đúng không?

“Mẹ nó, một cái tên rác rưởi mà lảm nhảm nhiều vậy hả!”

trước mặt Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: hừ, không phải chỉ là một đôi giày rách sao, tướng công, anh nhặt giày rách của người ta làm chi, coi chừng chân bị nhiễm khuẩn

~~ trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử nói đúng lắm, anh vứt nó đây.

Đối phương tức đến ứa gan ứa mật, cầm lại giày cũng không chịu bỏ qua, vẫn ô ngôn uế ngữ chửi mắng không yên, tài khoản cũ của Đường Tu Văn chính là trưởng thành trong hoàn cảnh như này, đối với loại tình cảnh vật vãnh này căn bản là khinh thường không để ý, kéo ông chồng ngớ ngẩn chạy đi.

Anh chạy đến điểm truyền tổng phụ cận, không thèm nhìn là truyền đi đâu đã nhấn chuột phải, không ngờ lại truyền đến bản đồ Thệ Vãn hồ, nhìn từ xa, bên hồ có một bóng người đang câu cá.

Hai người kia cũng truyền tổng qua đây, Tiểu Khấu Nhi đang nghĩ có nên truyền tổng tiếp hay không thì đã thấy vị tướng công ngớ ngẩn nhà mình chạy về phía bên hồ.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử, anh nghĩ ra một cách!

Chỉ thấy chàng ngớ ngẩn dẫn hai người tới bên hồ, nhắm ngay người câu cá cho một cái Sai Lối.

Đường Tu Văn rất ít khi kích động thật sự, nhưng giây phút này anh quả thực rất muốn xuyên vào màn hình phang xiu cái tên ngớ ngẩn kia.

trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: anh dở hơi hả!!! Sai Lối không có tác dụng với người chơi!!!

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: a hả?

Lại nhìn đôi vợ chồng kia, quả thực sắp chết vì cười.

“Tài khoản miễn cấp của thằng này là mua phải không, sao có người ngây thơ đến trình độ này chứ, cười chết ngộ

”

“Một thằng dở hơi một con hèn hạ, đúng là đôi vợ chồng cực phẩm.”

Đường Tu Văn nghe được lời của đối phương, vô cùng khó chịu, đang muốn mở mồm phản kích thì đã thấy có người nhanh hơn mình một bước.

chiến đấu Đế Thích phát cuồng rồi!

Hai người kia còn chưa rõ xảy ra chuyện gì thì đã thấy Đế Thích vốn đang câu cá, cần câu trong tay lại nháy mắt biến thành cự kiếm, nhắm ngay tề tì tung kỹ năng phủ đầu Đột Tiến (kỹ năng phủ đầu là kỹ năng mở đầu để thực hiện một chuỗi kỹ năng sau đó, trong trường hợp này là thành linh xông lên sau đó lướt qua lướt lại chém thằng kia mấy nhát), Chân Không Thiểm Phượng Dực Thiểm tiếp theo Long Tường Thiểm, ba đại chiêu của võ sĩ đưa ngay đối phương đi gặp thượng đế.

Người còn lại rốt cục phản ứng kịp, luống cuống tay chân ứng chiến, nhưng nhanh chóng thua cuộc ngã xuống.

“Sao có thể! Theo truyền thuyết không phải Đế Thích đại suốt ngày câu cá không màng thế sự sao!” Hai người kia mặc dù là game thủ server mới, nhưng cái tên Đế Thích vang dội như sấm bên tai, bọn họ từng nghe đến rồi.

trước mặt Đế Thích: không được làm càn ở đây, ô uế lãnh địa của ta.

Hai người tuy không cam tâm, nhưng nghĩ đến tên tuổi như mặt trời ban trưa của Đế Thích, sau lưng còn có cái bang Viện Tâm Thần biến thái làm chỗ dựa, cho dù gọi người qua đây cũng không được lợi lộc gì mà có khi còn đắc tội bầy fan của Đế Thích, thế là đành phải nuốt xuống cơn tức, xám xịt phóng thích linh hồn rời đi. (khi chết rồi sẽ thả hồn bay về địa phủ)

Đế Thích thấy bọn họ đi, cũng không nói câu nào mà trở lại bên hồ đổi sang cần câu câu cá tiếp.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: ha ha ha ha, thì ra Sai Lối cũng có tác dụng với người chơi.

trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: ... đừng có dở hơi nữa.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử em có thấy người kia cool lắm không @@

trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: xì, này gọi là ngang ngược bá đạo không nói lý, hồ Thệ Vấn phải nhà hần đâu.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: không biết anh có một ngày cool được như vậy không nhỉ.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: không được làm càn ở đây, ô uế lãnh địa của ta.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: ôi

ngầu quá đi

~ trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: anh cứ tiếp tục ngu xuẩn thì hơn, em thấy anh như này đáng yêu hơn hẳn nhiều.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: thiệt hem thiệt hem? Nương tử thích anh như nào thì anh sẽ như vậy (*^__^*)

trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: đi thôi, đi bắt con tinh tinh khác cho anh.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: hử? Người ta không muốn tinh tinh, bắt con lừa được không?

trước mặt Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: anh đã ngu như lừa rồi còn dẫn thêm con lừa nữa, em làm sao phân biệt được đứa nào là đứa nào?!

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử

~~ T^T

Hai người còn chưa đi xa, Đường Tu Văn đã nhận được tin tức của Lăng Dương.

nói chuyện riêng Linh Đang Nhi: kế hoạch sẵn sự tử chuẩn bị.

Đường Tu Văn biết thời cơ tới rồi.

trước mặt Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: đột nhiên nhớ ra có việc, em xuống trước đây, buổi tối lại lên bất tinh tinh.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: được TT, nương tử nhất định phải tới nha, người ta chờ đó
Một pháp sư mặc pháp bào màu trắng, dẫn theo một con thỏ trắng, cười cự long song nhân màu trắng giáng xuống bên hồ Thệ Vấn, trên lưng rồng còn có một nữ tể ti. Vệ Thi không cần nhìn cũng biết người ăn mặc như đi đám tang này là ai.

Sau khi nghe ý đồ đến đây của Bạch Lung, cậu từ chối thẳng thừng.

nói chuyện riêng Đế Thích: không được.

nói chuyện riêng Bạch Thiếu Đường: coi như tôi nhờ cậu.

nói chuyện riêng Đế Thích: Hoa Mãn Lâu là bạn thuê chung nhà của Lăng Dương.

nói chuyện riêng Bạch Thiếu Đường: tôi cam đoan, nếu Lăng Dương đến cướp, tôi nhất định sẽ liều mạng cản nó.

Vệ Thi biết Bạch Lung là một người không biết bỏ cuộc, cân nhắc tới lui, cuối cùng đồng ý cho Hoa Mãn Lâu mượn kéo.

nói chuyện riêng Đế Thích: nhớ kỹ lời hứa của cậu.

Từ Hiền tiếp nhận cây kéo Vệ Thi giao cho, đây là cây kéo duy nhất của hai server Hồ Sóc có thể cắt đứt Tình Chấn Hôn Vàng, [kéo trảm tơ tình đoạn lục đục bình chìm trầm gây lao yến phân ly], Từ Hiền lần đầu nhìn thấy, không khỏi nhìn thêm mấy lần.

trước mặt Đế Thích: tốc độ.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: à à, xin lỗi.

Từ Hiền lập tức nhấp đúp vào kéo, quả nhiên cây kéo này khi sử dụng bất đồng với những kéo khác, còn có thêm thời gian ngâm xướng thi pháp năm giây, đọc giấy chấm dứt, Từ Hiền không chút do dự nhấn xác định, chính giữa màn hình nhảy ra thông báo của hệ thống.

thông báo cho dù Tình Chấn Hôn Vàng cũng rơi vào cảnh nhìn nhau thấy ghét, [Hoa Mãn Lâu] giờ tay hạ đao, chặt đứt tình duyên cùng [Bành Đại Soái], từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, vĩnh không gặp nhau.

Kênh thế giới bùng nổ.

“Giờ đây? Lần đầu tiên nhìn thấy thông báo ly hôn này.”

“Hoa Mãn Lâu và Bành Đại Soái? Bọn họ không phải Tình Chấn Hôn Vàng sao? Làm sao ly vậy?”

“Chẳng lẽ là cây kéo blah blah trong truyền thuyết đã tái xuất giang hồ?”

“Hồi xưa ở Đại Sơn từng mở túi phúc được một cây, nhưng qua tay nhiều lần, sau cũng không ai biết rơi vào tay ai.”

“Vì sao tôi lại có linh cảm xấu nhĩ, cứ cảm giác cây kéo này một khi xuất hiện sẽ không chỉ cắt đứt một đoạn tình duyên.”

Vệ Thi thấy Hoa Mãn Lâu ly hôn xong liền nhấn giao dịch với đối phương, nhưng đồng thời, thông báo ly hôn của Hoa Mãn Lâu như phát ra một ám hiệu, Lăng Dương cùng lúc có hành động.

Cậu bay tới bằng một phù truyền tống.

hình thức trò chơi mở ra

trước mặt Linh Đương Nhi: Hoa Hoa, giao dịch!

chiến đấu Đế Thích phát cuồng rồi!

chiến đấu Đế Thích phát động công kích với Linh Đương Nhi!

chiến đấu Đế Thích sử dụng Đột Tiến với Linh Đương Nhi!

chiến đấu Linh Đương Nhi phát cuồng rồi!

chiến đấu Linh Đương Nhi phát động công kích với Đế Thích!

chiến đấu Linh Đương Nhi phóng Dây Leo Quần Quanh với Đế Thích!

trước mặt Linh Đương Nhi: cảm ơn!

chiến đấu Linh Đương Nhi phóng Che Chở Cửa Gió với chính mình!

trước mặt Đế Thích: truy!

chiến đấu Bạch Thiếu Đường phát cuồng rồi!

chiến đấu Bạch Thiếu Đường phát động công kích với Linh Đương Nhi!

chiến đấu Linh Đương Nhi phóng Im Lặng Cửa Nước với Bạch Thiếu Đường! (Bạch Thiếu Đường là pháp sư, bị trúng im lặng là khỏi tụng phép)

Đế Thích và Bạch Thiếu Đường một trước một sau đuổi theo Linh Đương Nhi chạy khỏi hồ Thệ Vãn, bỗng nhiên ——

hệ thống [Lưu Ly Khẩu] đăng nhập!

trước mặt Đế Thích: trúng kế! Trở về!

Phù truyền tống của Linh Đương Nhi giờ đang CD, Bạch Thiếu Đường sử dụng phù truyền tống với Hoa Mãn Lâu bị từ chối, chỉ có Đế Thích thông qua kỹ năng vợ chồng bay trở về trước tiên.

chiến đấu Đế Thích sử dụng Chân Trời Góc Bể, truyền tống đến chỗ Lưu Ly Khẩu.

Đế Thích truyền tống xong mới phát hiện mình đang ở giữa hồ, Lưu Ly Khẩu đã sớm chờ thời khắc này, vừa login đã thêm Hoa Mãn Lâu vào bạn thân, ngay sau đó dùng phù truyền tống bay đến cạnh Hoa Mãn Lâu giao dịch.

Kỹ năng truyền tống vợ chồng của Đế Thích đã CD xong, cậu vội vàng từ giữa hồ xông lên bờ, kéo đã vào tay Lưu Ly Khẩu.

chiến đấu Đế Thích phát động công kích với Lưu Ly Khẩu!

chiến đấu Lưu Ly Khẩu sử dụng thuốc viên vô địch, tiến vào trạng thái vô địch tám giây!

Lưu Ly Khẩu kích hoạt kéo, tiến vào năm giây ngâm xương đếm ngược.

Năm, bốn, ba, hai, một.

thông báo cho dù Tình Chắc Hơn Vàng, cũng rơi vào cảnh nhìn nhau thấy ghét, [Lưu Ly Khẩu] giờ tay hạ đao, chặt đứt tình duyên cùng [Đế Thích], từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt, vĩnh không gặp nhau.

Linh Đang Nhi và Bạch Thiều Đường lúc này cũng đã chạy về, chỉ thấy Đế Thích và Lưu Ly Khẩu đứng lặng bên hồ, không nói câu nào.

Hiện trường không ai nói gì, thật lâu sau, Đế Thích mới mở miệng.

trước mặt Đế Thích: Giỏi! Giỏi! Giỏi!

Cậu đi tới trước một bước.

trước mặt Đế Thích: đưa kéo đây.

Lưu Ly Khẩu không muốn giao dịch với Đế Thích, vút thẳng kéo ra ngoài.

Đế Thích nhặt kéo lên.

hệ thống [kéo trăm tơ tình đoạn lục dục bình chìm trâm gãy lao yển phân ly] đã bị [Đế Thích] tiêu hủy.

hệ thống [Đế Thích] đăng xuất.

hình thức trò chơi chấm dứt

Đường Tu Văn thở phào một hơi.

trước mặt Lưu Ly Khẩu: a, bây giờ nhìn đỉnh đầu của mình thấy thiệt là thoải mái.

Cả người Từ Hiền đều căng thẳng muốn chết.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: em em em, em thực sự bị bọn họ uy hiếp... Điện thoại đổi khóa đâu!

Lăng Dương lúc này mới kịp nhận ra.

trước mặt Linh Đang Nhi: ... Không đúng, tui còn chưa ly hôn đâu!!!

66. Chương 66

Khu nhà không quân gặp người xưa

Tiêu đề: hợp server rồi, bàn một tí về các đại thần nổi tiếng ngày xưa của Đại Sơn phần bốn — FOX

Người gửi: Bách Hiểu Sinh

Nội dung: ai cũng biết, Viện Tâm Thần là bang hội biến thái số một số hai của Đại Sơn, không ít người thấy họ phải đi đường vòng, nhưng vẫn có một bang hội dám công khai đối địch với họ, ấy là bang LM. Những người hiểu rõ bang hội này đều biết, người có tiếng nói thật sự trong LM không phải bang chủ cũng không phải bang phó mà là FOX.

FOX, tế ti hệ thú ảo, cao thủ PVP, nhân vật quan trọng của LM, quán quân 3V3 cuộc thi PK lần thứ nhất, nhưng thứ làm người này nổi tiếng hơn cả, không phải thân phận trên mạng của anh ta mà là thân phận ngoài đời...

...

Kỳ nghỉ đông này Vệ Thi ở lại trường học, qua điều tra của cậu, từ sau khi nhận việc vô luận là nghỉ đông hay nghỉ hè Đường Tu Văn đều ở lại ký túc xá trường, chưa bao giờ về nhà, ngay cả tết âm lịch cũng đón một mình. Trong giới công nhân viên trường học, anh ta cũng không có bất kỳ người bạn thân nào, là một người khép kín gần như hoàn toàn, nếu bắt buộc phải kể ra một người có quan hệ thân thiết, vậy chỉ sợ sẽ là...

Vệ Thi ra khỏi ký túc xá, thấy Bạch Lung dẫn theo một cậu trai chưa từng thấy mặt đang đứng chờ ngoài cửa.

Vệ Thi chỉ liếc hai người một cái rồi đi thẳng về phía trước, coi như bọn họ không tồn tại.

Khi cậu đi ngang qua cạnh Bạch Lung, Bạch Lung đột nhiên đứng nghiêm cúi đầu, “Xin lỗi.”

Hành động của Bạch Lung làm Vệ Thi ngẩn ra, bước chân phải dừng lại.

Bạch Lung quay đầu nhìn người đang ngốc ra bên cạnh, giơ tay dè cổ đối phương, Từ Hiền hốt hoảng, cũng vội cúi người 90 độ về phía Vệ Thi, “Xin lỗi xin lỗi!”

Bạch Lung ngẩng đầu, “Bạch Lung tôi đời này chưa từng cúi đầu với bất kì ai, lần này coi như tôi nợ cậu, ngày sau nếu cậu có cần gì, tôi dù vào nước sôi lửa bỏng cũng không từ.”

“Kỳ thật đều do mình cả, Bạch Lung không biết gì hết,” Từ Hiền đứng một bên dè dặt nói, “Cậu ngàn vạn lần đừng trách anh ấy.”

Vệ Thi nguyên bản chẳng muốn gặp hai người tí nào, nhưng giờ phút này cũng thấy thật buồn cười.

“Quên đi, chuyện này không liên quan mấy người, anh ta đã quyết muốn cướp thì ai cũng không cản được.”

“Kỳ thật...” Từ Hiền tuy sợ bị Bạch Lung trách cứ, nhưng trong bụng có tâm sự cậu vẫn không nhịn được phải nói, “Dưa hái xanh không ngọt, nếu Tiểu... thầy Đường không có ý này, mình thấy cậu đừng cưỡng cầu thì tốt hơn...” Từ Hiền tôn sư trọng đạo, kể từ khi biết thân phận thật của Tiểu Khẩu Nhi là thầy giáo, cậu rất khó xưng hô đối phương bằng tên mạng.

“Thầy Đường?” Còn chưa chờ Vệ Thi mở miệng, Bạch Lung đã chen vào, “Có ý gì, Lưu Ly Khẩu là thầy Đường?”

Từ Hiền còn tưởng Bạch Lung đã sớm biết, thấy Bạch Lung hỏi như vậy, bèn do dự gật đầu.

Bạch Lung mang vẻ không tin xoay sang hỏi Vệ Thi, “Đường Tu Văn?”

“Cậu biết?” Vệ Thi hỏi lại.

“Tôi biết em trai anh ta.”

nói chuyện riêng Lưu Ly Khẩu: có phải buổi sáng anh cãi nhau với em trai tôi không?

nói chuyện riêng Đế Thích: buổi sáng lên acc của cậu là em trai cậu?

nói chuyện riêng Lưu Ly Khẩu: sao anh lại đi gây lộn với nó?

nói chuyện riêng Đế Thích: nó vừa lên đã vặn hỏi thân phận tôi, nhưng tôi đâu có gây lộn với nó.

nói chuyện riêng Lưu Ly Khẩu: quên đi, không có gì.

nói chuyện riêng Lưu Ly Khẩu: tôi yêu cầu ly hôn.

nói chuyện riêng Đế Thích: tại sao?

nói chuyện riêng Lưu Ly Khẩu: hồi trước không phải nói rõ rồi sao, tôi chỉ giúp đỡ anh thôi, có thể ly hôn bất kì lúc nào.

nói chuyện riêng Đế Thích: đã bao lâu rồi cậu mới nhắc chuyện này? Vậy tốt xấu cũng phải cho tôi cái lý do chứ.

nói chuyện riêng Lưu Ly Khẩu: em trai tôi không đồng ý, lý do này đủ rồi ha.

nói chuyện riêng Đế Thích: chỉ vậy? Xin lỗi, tôi không thể chấp nhận.

Vệ Thi thoát khỏi hồi ức, nhìn chằm chằm Bạch Lung, “Những chuyện về em trai anh ta, cậu còn biết bao nhiêu?”

※

Thời gian nháy mắt đã tới tết âm lịch, Lăng Dương vừa về nhà đã bị mắng một trận, nói cậu nghỉ hè không chịu về nhà, nghỉ đông lại chơi đến tận giờ mới chịu về, đầu óc buông thả hết rồi, cuối cùng bà Lăng ra kết luận: đúng là trai lớn không thể giữ trong nhà.

“Đợt nghỉ hè con không về, hai thằng bé Bạch gia và Mạnh gia tới tìm con mấy lần, con đã liên lạc với người ta chưa?”

“Liên rồi liên rồi, lần này con về cùng Tiểu Bạch mà,” Lăng Dương vội vàng nói.

“Vây là tốt,” Bà Lăng vừa làm sủi cảo vừa nói, “Tuy con không vào được trường quân đội, nhưng cũng không cần thành người xa lạ với người ta.”

Lăng Dương thiết không biết nói gì, “Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy.”

“Mấy hôm trước mẹ gặp mẹ Mạnh Hổ ở trong khu, bà ấy còn hỏi thăm mẹ về con, bảo là đã lâu không thấy con sang chơi, nhân dịp tết con cũng sang một chút đi, nhà họ Mạnh đối xử với con còn tốt hơn với con trai ruột, con mà không qua thì họ sẽ cho rằng con còn để bụng chuyện năm xưa.”

“Nói gì vậy, cho tới giờ con chưa từng để bụng chuyện ấy.”

“Con nghĩ vậy không có nghĩa người ta cũng nghĩ vậy, đi sang ngồi một chút là được rồi.”

“Được được con biết rồi, mẫu thân đại nhân,” Lăng Dương bắt đầu dĩ ứng phó.

Đêm ba mươi Lăng Dương ngoan ngoãn ở nhà xem chương trình tết với người nhà, cảnh tượng như này đã bao nhiêu năm không thấy. Giao thừa năm ngoái, ba người bọn họ tụ tập ở nhà Mạnh Hổ, kéo thêm cậu chiến sĩ không về nhà dịp tết, bốn người cùng nhau gầy sòng mạt chược, chơi mạt chược xong qua đêm ngay tại nhà Mạnh Hổ. Ở trong khu thủ trưởng toàn là nhà lầu hai tầng độc lập có tầng lửng và tầng hầm ngang bằng diện tích với tầng chính, phòng trống vô cùng nhiều, cho dù một trung đội tới đây cũng có chỗ ở, nhưng Mạnh Hổ luôn thích chen chúc một chỗ với cậu.

Lăng Dương là một người không chịu nổi vắng vẻ, cả buổi trưa đều nhắn tin cùng Diệp Lăng, đến tối ngay cả tin nhắn cũng hết gửi được, may còn có weibo. Cậu đăng kí thêm một weibo mới, cùng Diệp Lăng chú ý lẫn nhau, có gì xĩa xối liền tag đối phương vào, cứ vậy trải qua cái tết âm lịch đầu tiên từ sau khi hai người yêu nhau.

Sáng sớm ngày mừng một, ông bà Lăng xuất môn chúc tết các cấp thủ trưởng, Lăng Dương ở nhà một mình chán đời, lại theo thói quen chạy sang khu bên kia tìm Bạch Lung, bên ngoài thời tiết rét mướt, Lăng Dương che chắn kín mít bằng khăn quàng nón len.

“Đứng lại,” Lĩnh cảnh vệ canh giữ cửa khu thủ trưởng ngăn cậu lại, “Ai đây? Trình giấy tờ chứng minh ra.”

Lăng Dương vừa nghe đã thấy âm thanh này thiết quen thuộc, thử nhìn kỹ liền mừng rỡ, kéo khăn quàng xuống, phấn khích reo lên, “Anh Tu Võ!”

Đối phương giờ mới thấy rõ mặt Lăng Dương, cũng phấn khởi vỗ lưng cậu, “Tiểu Dương Tử!”

Đường Tu Võ trời sinh thần lực, vỗ một phát suýt nữa vỗ Lăng Dương học máu.

“Khụ khụ, anh Tu Võ, anh nhẹ chút, em dễ vỡ.” Lăng Dương vội vàng xin tha.

“Ha ha, chú em chẳng tiến bộ gì cả, vẫn yếu đuối như này,” Đường Tu Võ cười to.

Đường Tu Võ anh khí bức người, dáng người cao vút, áo khoác mùa đông của quân đội mặc trên người anh không có chút vẻ công kênh nào, lúc nói cười hơi thành sương như có thể xua tan giá lạnh chung quanh.

Hai năm trước Đường Tu Võ canh gác ở cửa khu lớn, bọn Lăng Dương ngày ngày ra vào, thấy anh mặc quân trang đeo súng trường đứng đó rất là uy phong, trong lòng cực kỳ hâm mộ, không có chuyện gì cũng đi lên bắt chuyện làm quen, chỉ muốn thừa cơ sờ thử cây súng một lần.

Tuy lúc đứng canh gác kỷ luật rất nghiêm minh, nhưng luôn sẽ có lúc đổi ca trực, Đường Tu Võ lại là người trời sinh tính tình cởi mở, qua qua lại lại đã thân quen với bọn nhóc Lăng Dương.

“Anh Tu Võ, súng đâu?” Lăng Dương đưa đầu ngó ra sau lưng Đường Tu Võ.

“Thăng cấp rồi, giờ ở trong này,” Đường Tu Võ vỗ vỗ bên eo, “Cậu có thấy ai vác súng trường canh cửa khu nhà thủ trưởng không?” (nhà cả 3 bạn đều ở khu dành cho cán bộ quân đội, trong khu này lại có khu thủ trưởng là nơi ở của Mạnh Hổ và Tiểu Bạch Long, nhà hai giai này kề bên nhau)

Lăng Dương cố ý bày ra vẻ chỉ hận không rèn được sắt thành thép, “Hồi em học cấp ba anh đứng gác cổng, bây giờ em đã lên năm hai, anh Tu Võ vẫn còn đứng gác cổng.”

“Ai bảo bọn anh được phân đến đại đội cảnh vệ làm chi,” Đường Tu Vô vẻ chẳng để ý chút nào, “Hơn nữa, đứng canh khu nhỏ và đứng canh khu lớn mà giống nhau à?”

“Anh Tu Vô sắp xong nghĩa vụ quân sự rồi nhỉ? Về sau định đi đâu?”

“Ừ, thêm mấy tháng nữa là xong, anh muốn ở lại đơn vị, nhưng không có kỹ thuật không có quan hệ, chẳng biết có được ở lại không.”

“Sao anh không thi vào trường quân đội?”

“Hồi nhỏ bú sữa bình, không chịu học hành đàng hoàng, thi không được, giờ không phải đang tích cực thể hiện, tranh thủ để đơn vị cử đi học sao.”

“Đúng là cố gắng thiệt, ngay cả tết cũng không nghỉ.”

“Dù gì anh cũng không về nhà, để các chiến sĩ khác về đoàn tụ thôi, đợi đến đợt nghỉ tết nguyên tiêu anh tới chỗ anh hai luôn, đúng rồi, anh của anh có khỏe không?”

Lăng Dương hừ hừ hai tiếng, “Anh yên tâm, dù cả thế giới có không khỏe thì anh của anh vẫn khỏe re.”

Lăng Dương lại huyền thuyên thêm vài câu, Đường Tu Vô thấy cậu đã đông cứng, bèn giục cậu đi vào, “Em đến tìm cháu trai của Mạnh phó chính ủy phải không, nó hẳn là ở nhà đấy, sáng giờ không thấy nó ra ngoài.”

Nụ cười của Lăng Dương cứng đờ, “A, em tới tìm Tiểu Bạch, có cần thông báo không?”

“Là em thì đương nhiên không cần, đi đi đi đi.”

“Dạ,” Lăng Dương thuận thế đi vào trong, đi chưa được hai bước đã nhớ tới một chuyện, lại quay đầu hỏi, “Bên nhà Phạm tư lệnh đã về chưa?”

“Con bé ấy hả? Về từ sớm rồi, còn dẫn theo một nam, chắc là bạn trai.”

Lăng Dương hơi ngẩn ra, nhưng không nói gì, sau khi chào từ biệt Đường Tu Vô liền quen đường đi đến cửa nhà Bạch Lung.

Chúc tết Bạch lão tướng quân và phu nhân xong, Lăng Dương chạy lên lầu hai, Bạch Lung mặc một bộ Đường trang thông thường màu trắng, đang ở phòng sách cầm bút lông múa bút vẩy mực.

Lăng Dương vừa thấy Bạch Lung đã ồn ào, “Mừng một rồi mới nhớ đi viết câu đối.”

“Cậu mù chữ hả? Có thấy ai lấy giấy Tuyên Thành viết câu đối không?” Bạch Lung không chút khách sáo mĩa lại một câu, nội dung nói chuyện hoàn toàn không hợp với cách ăn mặc và hành động đang làm.

Lăng Dương sát lại gần xem Bạch Lung đang viết gì, bách vạn hùng sư quá đại giang (trăm vạn hùng binh qua sông lớn), “Ồi, giác ngộ chính trị kia.”

“Đây là cha tớ bảo viết tặng người ta, cậu nghĩ tớ thích hả?... Á,” Bạch Lung vừa phân tâm một cái đã viết sai nét, tức đến vò giấy, “Đi ra đi ra, đừng phá tớ.”

Bị đá ra ngoài, Lăng Dương bất đắc dĩ chạy ra sân nhà họ Bạch, trúc trồng trong sân đến mùa đông đã xơ xác hết cả, trên bức tường rào chung với sân nhà kế bên có một lỗ hổng, ngay phía dưới còn chất vài cục gạch kích thước bất đồng.

Lăng Dương nhìn lỗ hổng kia mà xuất thần, chẳng biết đã nhớ đến chuyện ngày xưa ngày xưa nào.

“Muốn xem thì trèo qua mà xem,” Giọng nói lười biếng của Bạch Lung truyền xuống từ trên, Lăng Dương ngẩng đầu xem, Bạch Lung đang dựa vào ban công lầu hai nhìn cậu như cười như không.

“Hừ, tớ thích trèo thì trèo, không thích sẽ không trèo.” Lăng Dương vịn vịn đầu.

Bạch Lung vẫn mang vẻ nghiền ngẫm mười phần như cũ, “Thiệt không? Tớ còn tưởng cậu phát phì rồi, trèo không nổi ấy chứ.”

Lăng Dương ghét nhất là bị người khác khích, chạy tới dẫm ba bước, mượn đồng gạch trên mặt đất, thuận thực nhảy lên đầu tường, hai tay vịn lấy, hơn phân nửa cơ thể đã vọt qua đầu tường, cảnh tượng sân nhà bên bỗng thu vào đáy mắt.

Sân nhà bên bắc rất nhiều giàn nho, dây nho héo rũ vẫn còn quần trên ấy, từng vào mỗi mùa nho chín, Lăng Dương sẽ nằm dưới giàn nho ăn đến căng bụng, dù như thế vẫn ăn không hết, mỗi năm bọn họ sẽ đem nho còn dư đi ủ rượu, sau đó lên đưa cho các cậu chiến sĩ uống. Trong sân còn trồng vài cây ăn trái, giờ phút này cũng chỉ còn lại những cành trụi lủi, trên cành cây treo đèn màu ngày tết.

Một bóng người đang trèo thang treo đèn ***g dưới mái hiên, nghe thấy tiếng động từ tường rào, khẽ quay đầu lại, dư quang thấy là Lăng Dương, bèn mỉm cười, “Cậu vẫn như cũ, không thích đi cửa chính, lần nào cũng phải trèo tường.”

Động tác của Lăng Dương khựng lại, xấu hổ cười cười, lại nhảy trở về sân nhà họ Bạch.

Lăng Dương ngồi co người trong ghế thái sư tại nhà Bạch Lung, nhìn trần nhà thở ngắn than dài, Bạch Lung đã viết chữ xong, hiện giờ chẳng biết lấy đâu ra được bộ trà cụ, nhìn thấy dáng vẻ này của Lăng Dương, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Lần trước không biết là ai diễn giỏi vậy nhỉ, giờ lại bị đánh về nguyên hình.”

“Lần trước có ảnh để tọa trấn, mà nay chỉ mình tớ tác chiến, sức chiến đấu không đủ.”

“Sợ cái gì, tuy tim của cậu làm bằng thủy tinh, nhưng mặt cậu dày mà, nội tại không đủ ngoại tại bổ sung, trị số phòng ngự của cậu còn cao chán, yên tâm, bản thiếu gia chống lưng cho cậu.”

Lăng Dương “xí” một tiếng không thèm để ý Bạch Lung.

Bạch Lung ngâm trà xong, hiếm khi tốt bụng bưng cho cậu một ly, “Hai người các cậu về sau định vẫn tiếp tục như này, cậu thực không tính nói cho hần biết chân tướng?”

“Nói xong thì làm sao? Dù gì kết quả đã định, gặp mặt khó tránh xấu hổ, còn không bằng cả đời không qua lại với nhau.”

Lăng Dương tiếp nhận chung trà uống cạn một hơi, bình luận, “Nhạt quá, lần sau pha đậm một chút.”

Bạch Lung xoay người bỏ đi, “Lăng phí lòng tốt của tớ, đúng là nước đổ đầu vịt.”

※

Lăng Dương ở nhà hết mừng bầy thì phải đi, vừa hay hôm nay là lễ tình nhân, Diệp Lăng nói sẽ lái xe tới đón cậu.

Chờ Diệp Lăng đến rồi, Lăng Dương mới biết thì ra xe máy cũng là xe, nhưng như này còn tốt hơn, bởi vì đi xe máy có thể mang bớt xe máy.

Bớt xe máy của Diệp Lăng đúng ngay loại Lăng Dương yêu thích, đen đỏ giao nhau, hoa văn ngọn lửa, đế giày dày trăm phần trăm, gót giày có bọc mảnh kim loại, hơi na ná đôi giày của Ngô Quan Phong trong tấm poster ở phòng ngủ Lăng Dương.

Suốt một tuần không gặp Diệp Lăng, giờ phút này lại thấy hần ăn mặc như thế, Lăng Dương thiệt vui mừng, nhìn xung quanh thấy không ai, không tìm được sát lại gần hôn Diệp Lăng một cái.

Lăng Dương đội nón bảo hiểm Diệp Lăng đưa, ngồi đằng sau, thân thiết ôm eo đối phương, hai người đi để lại bụi sau lưng, hoàn toàn không để ý ở một góc không xa có người đang đứng.

Đây là lần đầu tiên Từ Hiên vào khu nhà không quân, Bạch Lung dẫn cậu đi dạo vòng quanh, khi ngang qua chỗ gần nhà Lăng Dương lại nhìn thấy Mạnh Hổ.

“Cậu tới tìm Lăng Dương?” Bạch Lung hỏi.

Sắc mặt Mạnh Hổ không tốt lắm, “Cậu ấy được người ta đón đi rồi.”

Bạch Lung quay đầu hỏi Từ Hiên, “Diệp Lăng đến đây?”

Từ Hiên gật đầu, “Bọn họ muốn đi xem biểu diễn.”

“Diễn gì? Ở đâu?”

“Một người mới rất có tiếng của Lam Âm, gọi là gì nhỉ... Hồ Lê?” Sau đó Từ Hiền nêu ra tên của một quán bar, Bạch Lung nghe xong thì biến sắc, vẻ mặt Mạnh Hổ cũng có chút kỳ quái.

“Đi, chúng ta cũng đi,” Bạch Lung kéo Từ Hiền xoay người rời đi, Mạnh Hổ cũng muốn đuổi theo, nhưng lại bị Bạch Lung ngăn cản, “Cậu đừng đi, tớ nghĩ Lăng Dương sẽ không muốn gặp cậu ở đó.”

Bước chân Mạnh Hổ khựng lại, miệng há rồi lại khép, nhưng không nói được một lời.

Lời tác giả: Bình luận và reply của từng người tác giả đều rất nghiêm túc đọc rồi suy tư, kỳ thật hôm qua mâu thuẫn chủ yếu của tác giả nằm ở chỗ không thể nghĩ ra trừ dùng sức mạnh thì còn có thể dùng cách gì cho hai con người có tính cách cương quyết này HE, nhưng nhờ vào tư duy bão táp của các bạn, trưa hôm nay tác giả đã thoát khỏi ngõ cụt, tìm được phương án giải quyết lý tưởng trong điều kiện chỉ sửa chữa dàn ý rất ít.

Chương này đã được định sẵn từ trước, có nghĩa là, dù có ngày hôm qua hay không thì hôm nay người em trai nhất định sẽ được ra sân khấu.

Đường Tu Võ, lính cảnh vệ, người bảo vệ anh trai, hình minh họa là một chú Husky trung thành.

Hồ Lê, có lẽ là vai chính phản diện duy nhất trong truyện, hình minh họa như tên. (lê = đen, như trong từ lê dân = dân đen)

giày mô tô của bạn Sói, giày mô tô có vẻ khá là thon thả

67. Chương 67

Dưới giường thanh thuần trên giường phóng đảng

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, box yêu giày boots

[Chủ thớt] Nghiện Đồng Phục Boots Cảnh Sát: cực phẩm chụp lên được hôm nay ở quán bar. [hình ảnh]

1L: ngon!!! Gu của tui!!

2L: cứng ngay tấp lự, muốn liếm anh ấy quá.

3L: chủ thớt không đi câu thử hả?

4L: 100 cộng đồng tệ xin ID đế quốc của vị chủ này.

5L: Nghiện Đồng Phục Boots Cảnh Sát: trả lời 3L, câu thử rồi, bị người bên cạnh cản lại, nói là BF của nó.

6L: xiu, sao lại như thế, keo kiệt vậy.

7L: Nghiện Đồng Phục Boots Cảnh Sát: thì đó, tui còn bị nó đưa vào sổ đen nữa chứ.

8L: Linh Dương Không Biết Bay: ... Đó là chồng tui! Mấy người xéo hết coi!!!

...

Lăng Dương nhìn thấy nơi Diệp Lăng dẫn mình tới thì rất kinh ngạc, “Không phải anh nói phải làm việc à? Đến quán bar làm chi?”

“Giúp công ty tìm ma mới, hôm nay họ có buổi diễn ở đây.”

Ma mới? Buổi diễn? Lăng Dương không hiểu, cậu luôn cho rằng thực tập của Diệp Lăng là mấy việc như làm chân chạy vặt, photo giấy tờ, thường sinh viên thực tập không đều làm mấy thứ này sao?

Diệp Lăng đi vào hai bước mới phát hiện Lăng Dương không đi cùng, quay đầu nhìn, cậu vẫn còn chần chờ ở cửa quán bar.

“Sao vậy?”

Lăng Dương che miệng, “Không có gì, vào thôi.”

Hai người đi vào trong quán rượu, phát hiện ở đây đã tụ tập không ít người, phần đông là mấy bé gái, tay cầm bảng hiệu được ghép từ giấy phát sáng, hình như là theo chân thần tượng.

Dọc đường Lăng Dương hết nhìn đông tới nhìn tây, không ngờ lại bắt gặp Bạch Lung trong đám đông, thiết rùng rợn.

“Cậu cũng theo chân thần tượng?”

Bạch Lung không biết nói gì, cậu vội vội vàng vàng dẫn Từ Hiền tới đây, ai ngờ Lăng Dương và Diệp Lãng giữa đường còn tới nơi khác tình tứ một hồi, khi đến đây còn trễ hơn họ một bước.

Bạch Lung quan sát Lăng Dương từ trên xuống dưới một phen, phát hiện đối phương không có gì khác thường, bấy giờ mới yên lòng.

“Tớ nghe Hoa Hoa nói khách mời biểu diễn đêm nay rất nổi tiếng, nên đến xem thử,” Bạch Lung nói.

“Là thần tượng trường học thời đại mới gì ấy,” Từ Hiền ở một bên bổ sung, “Nghe bảo là sinh viên năm tư trường âm nhạc Lam Sơn, chưa ký hợp đồng chính thức mà đã có không ít fan, có rất nhiều công ty quản lý giành giật đòi ký anh ta.”

Diệp Lãng dẫn bọn họ đi thẳng vào trong, hàng đầu tiên vậy mà vẫn còn chỗ dành sẵn trong một góc, một hàng bốn người vừa ngồi xuống, đã có phục vụ đưa rượu và thức ăn lên, Lăng Dương càng thêm ngạc nhiên.

“Trên trán tui viết ba chữ VIP hả?” Lăng Dương hận không thể lấy cái gương ra soi.

Bạch Lung vờ ra vẻ nhìn thử, “Viết hai chữ xuân hồi.”

“Là sao?” Lăng Dương nhất thời không có phản ứng.

“Xuân.”

Lăng Dương: =__,=

Lăng Dương đang muốn chuẩn bị thứ gì để phản pháo thì nghe thấy trong quán vang lên một đợt tiếng thét chói tai, cậu quay đầu lại, thấy một chàng trai xinh đẹp không giống người đang đi từ cửa về phía hậu đài.

Từ Hiền cũng chưa từng thấy người có tướng mạo xuất chúng như vậy, cứ đực mặt nhìn đối phương mà ngẩn ngơ nửa ngày, bỗng nhớ tới ai kia không đáng tin, vội quay đầu giám sát Bạch Lung, nhưng bất ngờ thay, lại phát hiện đối phương chẳng thèm đưa lấy nửa con mắt, như vốn chẳng để người kia vào mắt.

Bạch Lung chú ý tới hành động của Từ Hiền, thoáng cái đã đoán được trong đầu cậu đang nghĩ gì, nở một nụ cười tà ác với cậu, tâm tư nhỏ nhỏ của Từ Hiền bị phơi bày, tức thì thấy mặt mình nóng nóng.

Còn Diệp Lãng cũng chỉ liếc mắt nhìn nguồn gốc náo động lúc đầu rồi sau đó thu hồi tầm nhìn, nhưng khiến Từ Hiền thấy kinh ngạc hơn cả là Lăng Dương trước giờ vốn thích hóng chuyện vậy mà cũng chỉ nhìn cho rõ người tới là ai xong không thèm để ý nữa, xoay sang tấn công mâm hoa quả trên bàn.

Trái lại là chàng trai xinh đẹp kia, khi đến gần, dư quang ngấm thấy bọn họ, bước chân dừng lại, thay đổi hướng đi, đi thẳng về phía bọn họ.

Chàng trai đi đến góc của bốn người, đầu tiên là nghi ngờ ngấm Lăng Dương hồi lâu, sau đó đưa mắt nhìn Bạch Lung, tựa hồ rất kinh ngạc chuyện hai người xuất hiện ở đây, tiếp theo gạt đầu với Diệp Lãng, “Thiếu gia.”

Lăng Dương bị sắc miếng đưa hấu trong miệng, ho sù sù, Diệp Lãng vỗ lưng cậu, đoạn vặn mở chai nước khoáng trên bàn cho cậu.

Bạch Lung nghe thấy xưng hô này cũng thật bất ngờ, nhưng Từ Hiền trái lại, đã quen với chuyện này.

Diệp Lãng chờ Lăng Dương ngừng ho mới ngẩng đầu nhìn người tới, vẻ mặt tựa hồ đang hỏi thăm.

Chàng trai nhận thấy ánh mắt Diệp Lăng nhìn mình rất xa lạ, vì thế giải thích, “Tôi là Hồ Lê, chúng ta từng gặp nhau trước đó, anh không nhớ sao?”

Diệp Lăng lắc đầu, “Xin lỗi.”

Sắc mặt Hồ Lê tức thì biến hóa rất kỳ diệu, gã lại đưa mắt nhìn Lăng Dương bên cạnh Diệp Lăng, tầm mắt rơi xuống bình nước khoáng trong tay Lăng Dương, nhìn chăm chú hai giây, xong gật đầu với Diệp Lăng lần thứ hai, “Đã làm phiền,” Dứt lời xoay người rời đi.

Đợi gã đi rồi Lăng Dương mới nói với Diệp Lăng bằng một âm điệu kỳ dị, “Thiếu... gia...?”

“Gã gọi bậy thôi, đừng tưởng thiệt.”

“Cậu không biết hở?” Từ Hiền chen vào, “Mọi người trong công ty đều gọi A Lăng như vậy hết.”

“Mọi người chỉ đùa thôi.”

Lăng Dương run rẩy khoe miệng, “Em còn tưởng bản thân xuyên đến thời Dân Quốc rồi.”

Cậu lại nghĩ sang hướng khác, đặc ý nói với Bạch Lung, “Đây là thiếu gia hàng thật giá thật đấy nhá, ai kia cả ngày tự xưng là thiếu gia có cảm tưởng gì nào?”

Bạch Lung hừ một tiếng, miễn bình luận.

“Anh nói anh muốn tới khảo sát ma mới, lẽ nào là tên đó?” Lăng Dương hỏi Diệp Lăng.

“Tên tuổi thì đúng rồi nhưng anh không nhớ có từng gặp qua gã.”

“Mấy người biết anh ta?” Đặt câu hỏi là Từ Hiền, ‘mấy người’ rõ ràng ý chỉ Bạch Lung và Lăng Dương.

“Có thể coi là vậy,” Trên mặt Bạch Lung có một nét khinh thường, “Là một thằng khó ưa.”

Hồi nãy Bạch Lung đuổi theo tới đây chỉ vì sợ Lăng Dương bị ám ảnh với chỗ này, giờ thấy cậu vô sự, cộng thêm mình không muốn gặp Hồ Lê, còn Từ Hiền thì không thích mấy khung cảnh như quán bar, hai người bèn ngồi một chút thì rời đi.

Lăng Dương đã không gặp Diệp Lăng một tuần, lại chả có hứng thú gì với buổi diễn của Hồ Lê, lúc này không khỏi nghĩ đi tận đâu đâu, nhưng nếu Diệp Lăng đã nói là công việc thì cũng không thể ồn ào chạy lấy người được, đành đơn giản ngồi thờ ra đó nghịch di động.

Phố bar luôn là chỗ tụ tập GAY khá đông, bắt đầu từ lúc vừa tiến vào đây, M2 trong di động Lăng Dương đã luôn rung bần bật, M2 là thần khí các đồng chí hay dùng để hẹn một cuộc, giới của Lăng Dương có rất nhiều người.

Người trên M2 phần lớn đều dùng ảnh thật, sở thích số đo ba vòng viết rất rõ ràng, có phải đồng loại hay không nhìn một cái là biết ngay. Giới của họ chơi một lần rồi tan đặc biệt nhiều, còn nhiều hơn cả 419 trong giới G, Lăng Dương tuy không chơi, nhưng tư liệu viết đều là thật, nhất thời nhận được không ít lời mời.

Diệp Lăng thấy Lăng Dương thần thần bí bí ẩn di động, biết ngay cậu lại đang gạt mình làm cái hoạt động không thể cho ai hay, có đôi khi Diệp Lăng cảm thấy Lăng Dương thực rất giống củ cà rốt, lột hết lớp vỏ này còn lớp vỏ khác, căn bản không biết bộ mặt thật của cậu là như nào.

@ Nghiện Đồng Phục Bốt Cảnh Sát: chủ nhân cậu ngon quá, chơi chung được không?

Đây đã là tin thứ ba cùng loại Lăng Dương nhận được, đều do Diệp Lăng mang bốt xe máy quá gây chú ý, chỉ cần là người trong giới, thực khó có người không động tâm, đối với việc này Lăng Dương vừa kiêu hãnh vừa phiền não, phải biết cậu cũng như những người khác vậy, được ngắm chứ không được ăn.

@ Linh Dương Không Biết Bay: xê ra! Hần là BF tui!

Vậy mà bên kia còn chưa từ bỏ ý định, lại trả lời.

@ Nghiện Đồng Phục Bốt Cảnh Sát: chơi với BF không lo lằng sao?

@ Linh Dương Không Biết Bay: mụ nó! Mắc mớ gì tới mi!

Lăng Dương phần hận đưa đôi phương vào sổ đen, xong lại bất giác liếc nhìn giày của Diệp Lăng. Hiện giờ chân phải của Diệp Lăng hơi gập lại đập lên thanh ngang của bàn, hần căn bản không biết động tác vô tâm của mình trong mắt những người như Lăng Dương hấp dẫn cỡ nào, lực sát thương có thể sánh với một cô đào lãng lơ đưa mắt cùng một chàng trai.

Lăng Dương chỉ nhìn hai lần liền phát giác bản thân có phản ứng, cậu vội nhắm mắt lại, loại phản xạ có điều kiện này quả thực gay bở mĩa, hơn nữa còn là một thứ bản năng về mặt sinh lý, hoàn toàn không do khống chế chủ quan.

Lăng Dương từ nhỏ lớn lên trong khu nhà không quân, ở đâu cũng thấy được quan binh mặc quân trang và bớt quân đội, có lẽ vì nguyên nhân này mà bắt đầu từ lúc dậy thì, cậu tự dừng lại say đắm đồng phục và giày boots.

Nghỉ hè năm 11, Lăng Dương gặp phải một chuyện ngoài ý muốn, hủy đi giấc mơ từ nhỏ đến lớn của mình. Mất mục tiêu, cả người Lăng Dương trở nên trống rỗng lạ thường, một lần vô tình, cậu phát hiện cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang trên mạng.

Ở Đế Quốc, đủ loại văn vẽ phim ảnh và video clip chưa từng thấy trước đây đã mở ra cho cậu cánh cửa đến một lĩnh vực hoàn toàn mới, lần đầu tiên Lăng Dương được tiếp xúc đến quần thể tôn sùng đồ vật, cũng nhờ vậy quen biết rất nhiều đồng loại, rốt cục hiểu được nhu cầu chân chính trong nội tâm.

Bản thân Lăng Dương là một người có khả năng tiếp thu các sự vật mới rất mạnh, cậu không giống những người khác, phải trải qua một phen giãy giụa tâm lý kịch liệt mới chịu khuất phục với bản năng cơ thể, mà là rất thẳng thắn chấp nhận sự thật tính hướng bản thân không giống người thường, nhanh chóng hòa nhập vào đó.

Cậu hưởng thụ khoái cảm đến từ đủ loại hình ảnh giày boots tự chụp hoặc chụp trộm được đăng trên mạng, chỉ tưởng tượng thôi hơi thở giống được xen lẫn mùi vị thuốc da ấy thôi cũng đủ làm cậu say mê. Khi cậu tự an ủi bản thân như bao nam sinh trong tuổi dậy thì, thường hay ảo tưởng ma sát phần ấy của mình không phải là tay mà là đường vân gợn cảm trên người dưới đế giày, hơn nữa còn dựa vào thứ ảo tưởng *** này mà đạt tới cao trào. Lăng Dương phát hiện chỉ khi bản thân sa vào trong ấy mới có thể chân chính làm trống bản thân, tâm hồn được giải thoát triệt để, ngay cả phần ký ức không muốn nhớ lại cũng có thể để ra sau đầu.

Từ đấy về sau, thứ đam mê *** này trở thành con đường thư giải áp lực của Lăng Dương, cậu không chút do dự đặt chân vào giới, một đi không trở lại.

Lăng Dương mê luyện đa số các chủng loại boots, đặc biệt không chống cự được nhất là kiểu giày ống cao, đầu nhọn, mũi giày cực vểnh nhìn rất S. Phản ứng y chang người thường xem hình khiêu ***, cậu chỉ cần nhìn thấy hình ảnh đôi giày thôi đã hưng phấn, hướng chi còn đối diện ở cự ly gần.

Cậu nhắm mắt bình tĩnh trong chốc lát, nhưng vẫn cảm thấy hạ thể căng thẳng khó chịu, dù sao căn nguyên tạo thành thứ phản ứng này còn ngay tại bên người, dù nhắm mắt vẫn có thể miêu tả ra đường nét mê người kia. Lăng Dương đành phải tìm cớ đi toilet, Diệp Lăng không hề nghi ngờ cậu.

Lăng Dương tạt nước lạnh vào mặt một hồi, lại liên tục hít thở sâu thêm nửa phút, bấy giờ mới cảm thấy thân thể từ từ bình tĩnh, nhịp tim dần khôi phục bình ổn.

Cửa phòng vệ sinh mở, một người đi vào, dừng lại ở bồn rửa tay kế bên Lăng Dương, mở vòi nước thông thả rửa tay, Lăng Dương nhìn vào trong gương mới phát hiện người tới là Hồ Lê.

Cậu theo bản năng không thích người này, xoay người muốn rời đi.

“Mày hành động nhanh thật, thằng này không được lập tức đổi thằng khác, bội phục.” Khi Lăng Dương đi ngang qua sau lưng gã, Hồ Lê nói, khoe miệng động ý cười.

Trong nhà vệ sinh chỉ có hai người, Lăng Dương chỉ có thể lý giải đối phương đang nói chuyện với mình, “Mày có ý gì?”

Hồ Lê không trả lời cậu, mà chỉ tự nói tiếp, “Có điều mày thích hạ thủ với trai thẳng nhỉ, này coi như là sở thích đặc biệt của mày hả?”

Lăng Dương nghe vậy tức thì nhú mày, cậu không muốn có dính líu gì đến gã này, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài. Sau khi cậu rời đi, Hồ Lê đối diện gương lộ ra một nụ cười đầy vẻ nghiền ngẫm, nếu Lăng Dương thấy cảnh này nhất định sẽ rợn gai ốc từ tận đáy lòng.

Lăng Dương trở về chỗ ngồi, càng nghĩ càng thấy khó chịu, tại sao mình phải cố nén dục vọng ở trong này nghe cái thằng dở hơi biết bơi này hát nhảm. Nghĩ đến đây, cậu không thêm bản khoăn có phải Diệp Lăng đang làm việc hay không nữa, một lòng khuyến khích đối phương đi thuê phòng, nếu đặt vào thời cổ đại, đây tuyệt đối là một ả yêu phi hại nước hại dân.

Lăng Dương tựa vào cạnh Diệp Lăng cọt cọt lui, cười đến là gian xảo, Diệp Lăng rốt cục bị cậu chọc cho phát cáu, tóm lấy bàn tay không an phận kia, “Không được ưỡn ẹo.”

Lăng Dương yêu chết cái phong phạm vừa lên giường là hóa thân thành sói, mặc xong quần áo lại trở về phái cấm dục này của Diệp Lăng, nhìn chỉ khiến cho người ta muốn dốc hết sức chòng ghẹo hắn. Lăng Dương sát lại gần, ghé vào bên tai Diệp Lăng chẳng biết nói gì đó, quả nhiên, con mắt Diệp Lăng dần hép lại, đứng lên tóm cổ tay Lăng Dương đi ra ngoài.

Hai người chẳng kịp về nhà mà thuê luôn một gian phòng ở nhà khách gần đấy, vừa vào cửa đã quần lấy nhau. Lửa của Diệp Lăng nếu đã bị đối phương nhen thành công thì muốn dập tắt sẽ không dễ như vậy, động tác của hắn vẫn thô bạo như cũ, dăm ba lượt đã cởi quần Lăng Dương, đưa tay vào ra sức xoa nắn cái mông của đối phương, tay kia cũng vói vào trong áo nhanh nhẹn dạo tới dạo lui, Lăng Dương bị hắn hợp kích cả trên lẫn dưới khiêu khích đến không dừng được, ‘cửa sau’ đã được ném mùi *** tức thì thấy hư không vô cùng, nóng lòng chờ có một thứ thô to cứng rắn nhồi vào.

Lăng Dương đẩy Diệp Lăng ngồi xuống mép giường, Diệp Lăng vừa định cúi người bỏ đi mấy thứ trói buộc thừa thãi thì đã bị Lăng Dương ngăn lại, “Để em.” Dứt lời liền chủ động quỳ xuống giúp hắn cởi nút giày.

Đây là lần thứ ba Lăng Dương quỳ xuống trước mặt Diệp Lăng, không như Lăng Dương, Diệp Lăng bẩm sinh đã có dục vọng chinh phục từ trong xương, hành động này của Lăng Dương rõ ràng đã kích thích khuếch trương nó, một thứ cảm giác kỳ dị tự nhiên sinh ra, chẳng qua Diệp Lăng u mê của hiện tại còn chưa ý thức được thứ cảm giác này cụ thể là gì, chỉ biết mình rất hài lòng với biểu hiện của đối phương, mà phản ứng về mặt cơ thể cũng càng thêm rõ ràng.

Sau khi Lăng Dương giúp hắn cởi hết hai chiếc giày, Diệp Lăng kéo quần xuống, ‘cậu nhóc’ nóng rực bắn ra ngoài, đánh vào mặt Lăng Dương, “Liếm cho anh, liếm thoải mái thì sẽ thỏa mãn em.”

Cái giọng điệu bố thí ăn trên ngồi chốc của Diệp Lăng tức thì kích thích Lăng Dương, cho dù Lăng Dương trước giờ chỉ thừa nhận bản thân có chút mến giày chứ không chịu thừa nhận mình là M, nhưng không thể phủ nhận tuyệt đại đa số những người có chủ nghĩa tôn sùng đồ vật thường đi chung với khuynh hướng chịu ngược, chỉ nhục nhã bằng ngôn ngữ thôi cũng đủ làm cho Lăng Dương hưng phấn khó nhịn, cậu quỳ thẳng thân thể, không chút do dự ngậm bộ phận giống đực của Diệp Lăng vào miệng, khiêu khích bằng tất cả kỹ xảo của bản thân, ngay cả âm nang phía dưới cũng không buông tha, hầu hạ Diệp Lăng thoải mái cùng cực, yết hầu thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng hừ thỏa mãn.

Lăng Dương liếm cho thứ kia của Diệp Lăng cứng hết mức, tỏa sáng lóng lánh, đầu lưỡi của cậu linh hoạt đánh vòng tại phần rãnh, xong lại đùa bốn dịch thể trong suốt rỉ ra từ phần đỉnh, cuối cùng thu hồi đầu lưỡi nghịch ngợm dùng răng nanh khẽ cắn một cái.

Diệp Lăng cảm nhận được trò đùa của Lăng Dương, tóm lấy đối phương ấn lên giường, không chút khách sáo đè lên.

Hiện giờ cơ thể Lăng Dương đã hoàn toàn thích ứng với chuyện khoái lạc đồng tính, sẽ không còn đau đớn khó chịu như lần đầu tiên, ngược lại còn trở nên vô cùng mãn cảm, mỗi một lần thẳng tiến Diệp Lăng đều chuẩn xác kích trúng điểm G của cậu, mỗi một lần rút ra cơ thể đều vô vãn không đành, mãnh liệt chờ đợi đợt công tiếp theo.

Diệp Lăng thấy đầu óc Lăng Dương đã có chút mơ màng bèn cố ý phóng chậm tốc độ, chín cặn một sâu, đùa bốn dục vọng của đối phương, Lăng Dương không cam lòng giãy giụa thân thể, chủ động nghênh đón động tác của Diệp Lăng, nhưng cậu càng chủ động, Diệp Lăng càng án binh bất động.

“Đừng, em muốn...” Lăng Dương rất cục chịu không nổi mở miệng đòi hỏi.

“Em muốn cái gì?” Diệp Lăng như cười như không.

“Ừ, muốn ông xã làm em...”

Diệp Lăng động nhẹ nhàng.

“Không, không phải như vậy...”

“Vậy thì thế nào?”

Lăng Dương rất khó chịu, âm thanh đã mang theo tiếng nứt vỡ, “... Dừng sức, dừng sức làm em.”

Diệp Lăng nghe vậy ra sức ưỡn người, chọc cho Lăng Dương phải hoảng sợ thét lên, tiếp theo là một đợt tấn công dày đặc như bão táp, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, tiếng tứ chi va chạm không dứt bên tai.

Diệp Lăng nhìn người dưới thân bị mình ‘hành’ cho ý loạn tình mê không kèm chế được, trong lòng đắc ý, “Không phải em rất thích phóng đảng sao? Nào phóng đảng cho anh nghe thử.”

Lúc này cả người Lăng Dương đã sa đọa thành nô lệ của ***, làm gì còn lý trí nữa, mấy câu phóng đảng tục tĩu như “ông xã thật lớn thật đã làm em thật thoải mái” đều thốt ra hết, thỏa mãn cái tâm hư vinh đàn ông của Diệp Lăng ở mức độ lớn, hẳn càng thêm ra sức đưa hông, Lăng Dương dưới sự ra vào mạnh mẽ của đối phương gần như không dừng được nữa, mắt thấy sắp trào đến đỉnh thì Diệp Lăng bỗng dừng lại.

“Đừng, đừng dừng...” Lăng Dương bị cú phanh ngay thời điểm mấu chốt này chọc muốn điên.

Diệp Lăng tà ác nhếch khóe môi, “Anh mệt, CD năm phút.”

“A

~” Lăng Dương thống khổ giãy hai chân loạn xạ, gần như phát khóc.

Diệp Lăng bắt hai cổ tay Lăng Dương đưa lên đỉnh đầu, lại nhắm ngay điểm yếu ớt nhất của Lăng Dương tấn công mãnh liệt, rất nhanh Lăng Dương lại chịu không nổi, ‘chỗ ấy’ căng sắp phát nổ, muốn rút tay ra nhưng lại bị đối phương giữ chặt, không thể động đậy.

“Buông ra,” Lăng Dương lăm bằm.

Đáp lại cậu chỉ có tiếng bộp bộp.

Lăng Dương nhịn hết nổi rồi, chỉ đành cầu xin, “Ông xã, sờ em, khó chịu quá...”

“Không cho.”

Lăng Dương biết Diệp Lăng quyết tâm muốn làm cậu đến bần, chỉ phải nhắm mắt cố gắng cảm thụ luật động từ phía sau, nhưng hiệu quả quá nhỏ, dù rằng khoái cảm vẫn dâng lên từng cơn, nhưng chung quy cứ thấy thiếu một bước tới thiên đường, mà chỗ kia thì cũng đã căng đau muốn chết.

Cậu đột nhiên lóe linh quang, hồi tưởng lại bộ dáng đi giày xe máy của Diệp Lăng trong quá bar, tưởng tượng giờ phút này đối phương đang nâng mũi chân, nhắm ngay hạ thân của mình, chậm rãi, chậm rãi đập xuống...

Ngay khoảnh khắc đế giày tiếp xúc thân mật với ‘cậu nhỏ’, Lăng Dương mở choàng mắt, bụng dưới run lên, trong tình hình không có bất kỳ đụng chạm gì, từng vệt màu trắng phụt ra, dừng trước ngực và trên bụng mình.

Lăng Dương thở phì phò hít lấy từng ngụm lớn, đầu óc trống rỗng, cậu thực sự dựa vào thứ ảo tưởng *** này dễ dàng đạt tới cao trào, từ khi ở bên Diệp Lăng, thường xuyên bị đối phương vô tình hấp dẫn nhưng lại không được giải thoát, thời gian lâu dài, bệnh chứng của cậu hình như đã nghiêm trọng thêm chút.

Lăng Dương dần thoát khỏi dư vị cao trào, cảm nhận ‘hung khí’ của Diệp Lăng ở trong người bành trướng tăng tốc, biết đối phương cũng sắp đến rồi, lúc này đầu óc Lăng Dương thanh tỉnh hơn nhiều, vội ngăn cản, “Đừng bắn ở trong.”

“Được,” Diệp Lăng trả lời rất rõ ràng, đưa đẩy thêm vài cú kịch liệt, sau đó bỗng rút ra, nhắm ngay mặt Lăng Dương, khi Lăng Dương nhận ra được ý đồ của đối phương thì đã chậm, chỉ có thể theo bản năng nhắm mắt lại, Diệp Lăng tay phải nắm chặt ‘thăng nhỏ’ chà vài cái xong bắn ra, dịch trắng bắn đầy mặt Lăng Dương.

“Đậu... móa... A...” Lăng Dương bị bắn mặt tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Là em nói đừng bắn ở trong, bắn ở ngoài em lại không hài lòng, sao em khó hầu hạ vậy hả.” Diệp Lăng bực mình nói.

“@#\$\$@!!@” Lăng Dương nhắm mắt lại, có thể cảm nhận được lông mi khóe miệng đều chảy dịch thể của Diệp Lăng, hận không thể phanh thây đối phương.

Diệp Lăng trở mình đi xuống rút mấy tờ khăn giấy cho cậu, “Có điều rên rất được, anh coi như đã phát hiện ưu điểm của việc tìm một bà vợ to miệng rồi.”

Lăng Dương vừa thở phì phì vừa lau mặt, rốt cục vẫn không nhịn được mà rầm rì, “Mụ nó như này mà anh còn dám nói thích kiểu thanh thuần?”

Diệp Lăng không hề xấu hổ, “Ừ, kiểu thanh thuần dưới giường.”

“Dưới giường thanh thuần trên giường phóng đảng?” Lăng Dương vừa bực mình vừa buồn cười, “Sao cái gì hay anh cũng chiếm hết vậy?”

“Nhiều chuyện,” Diệp Lăng tát một cái vào mông đối phương, “Bảo em thanh thuần thì thanh thuần, bảo em phóng đảng thì phóng đảng.”

Hai người vào phòng tắm tẩy rửa, giữa chừng Lăng Dương lại bị ép phóng đảng thêm một phen, chờ vất vả dọn dẹp xong thì đã là nửa đêm, cái tính lì lợm của Lăng Dương lại phát tác, không chịu qua đêm ở khách sạn, nhất quyết phải về nhà cho bằng được, Diệp Lăng không thể lay chuyển, đành dẫn cậu trở về quán bar lấy xe.

Buổi diễn của bọn Hồ Lê vốn định sẵn sẽ chấm dứt lúc mười giờ, bất đắc dĩ thay các fan nhiệt tình quá, cứ encore hết lần này đến lần khác, kéo một mạch tới giờ mới thôi, vừa ra cửa quán bar đã không hẹn mà gặp hai người Lăng Dương.

Lăng Dương không muốn để ý gã chút nào, kéo Diệp Lăng đi về một bên, nhưng khi nhìn thấy người đi sau cùng trong ban nhạc Hồ Lê thì động tác cứng đờ.

Diệp Lăng phát giác người bên cạnh có gì là lạ, quay đầu lại, giật nảy mình.

Chỉ thấy dưới ánh sáng u ám của biển hiệu quán bar, sắc mặt Lăng Dương trắng bệch, gương mặt mang vẻ hoảng sợ, ngay cả bàn tay đang kéo Diệp Lăng cũng run rẩy kịch liệt.

68. Chương 68

Kéo tơ bóc kén tìm chân tướng

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, box chủ nhân

[Chủ thớt] Súng Cũ: hôm nay nhìn thấy một viên ngọc thô chưa được mài giũa, rất có tiềm năng làm thuần chủ, cơ mà chưa được khai phá.

1L: nhân lực anh Súng tốt vậy? Chưa được khai phá mà anh cũng nhìn ra?

2L: em nhớ hình như có xem qua ở đâu, tỷ lệ giữa thuần chủ và những người khác là 1:12?

3L: Súng Cũ: thuần chủ là trời sinh, nhìn ánh mắt, tư thái, khí chất là ra được, có vài thứ chỉ bộc lộ trong lúc vô ý.

4L: anh Súng không định dẫn dắt người kia một chút à?

5L: hạt giống tốt vậy mà bỏ mặc thì tiếc quá, chủ thớt kéo hẳn vào giới đi.

6L: Súng Cũ: gia không có sở thích bắt chước Lôi Phong (anh hùng của TQ, hình như là hi sinh vì cộng đồng), tố chất bẩm sinh của hắn tuy tốt nhưng tuổi đời quá nhỏ, ít nhất phải thêm dăm ba năm nữa mới ra hồn, song người bên cạnh hắn thì đã được khai sáng rồi, đáng tiếc, gia còn thấy hứng thú với nhóc ấy lắm.

...

Đi sau cùng trong đoàn của Hồ Lê là một thanh niên vóc người cao lớn vạm vỡ, gã là tay trống của ban nhạc, vừa này biểu diễn gã ngồi trong góc, ánh đèn không rõ, Lăng Dương lại hoàn toàn không nhìn phía sân khấu, bởi vậy không để ý.

Người này tay trái xách một bộ khuếch âm ghi-ta, trong tay còn cầm một bộ dùi trống, tay phải trống không, Diệp Lăng miễn cưỡng có thể thấy trên mu bàn tay gã có hình xăm, nhưng không rõ hình dạng.

Miệng gã ngậm điều thuốc, sau khi bắt gặp Lăng Dương, dừng lại nhận mặt một hồi, đột nhiên nhếch miệng cười lên, lộ ra một hàng răng san sát. Diệp Lăng cảm nhận được cơ thể Lăng Dương rõ ràng cứng đờ, bàn tay luôn một mực bắt lấy mình không buông cũng dùng thêm sức, tựa như hồi trước khi hoảng sợ trong bể bơi, đến móng tay cũng cắm sâu vào.

Tay trống kia dùng ngón cái và ngón trỏ bóp đầu lọc thuốc lá, vứt xuống mặt đất, gờ chân phải nặng nề giẫm lên, lại dùng sức nghiền nghiền, Diệp Lăng chú ý chân gã mang một đôi boot quân đội kiểu Mỹ, loại giày chiến quân dụng này vì để đảm bảo phần đế không bị vật nhọn đâm thủng mà để giày được đánh thép tấm rất nặng.

Ban nhạc đi rồi, Diệp Lăng ôm Lăng Dương vào lòng, cảm giác cơ thể đối phương run như cây sậy, hơn nửa ngày mới trở lại bình thường.

“Không có gì, em tốt hơn rồi,” Âm thanh của Lăng Dương vẫn còn chút suy yếu, ánh mắt cậu chớp động, tựa hồ không muốn nhắc lại chuyện vừa rồi.

Tuy Diệp Lăng lo lắng nhưng thấy Lăng Dương như này, sợ lại kích thích cậu lần nữa nên cũng ngậm miệng không hỏi gì, nhưng trong lòng đã có chủ ý.

※

Cách khai giảng còn nửa tháng, hai người lại khôi phục trạng thái Diệp Lăng thực tập, Lăng Dương rúc trong nhà chơi game. Phần lớn thời gian, Lăng Dương cùng Thích Phong và Tiểu Ca đánh sân đấu, đẳng cấp chiến đội đã vọt tới 2200+, ở đẳng cấp quan trọng này số lượng đội ngũ giảm mạnh, thời gian chờ ghép đội của mỗi lần ngày càng dài hơn, đối thủ cũng ngày càng mạnh hơn.

Hôm nay trò chơi ngừng bảo trì như thường lệ, Lăng Dương nhàn rỗi chán đời, bèn quán lấy Diệp Lăng đòi tới đơn vị hắn đang thực tập để xem thử.

Diệp Lăng trên đường đến công ty tạt ngang vào tiệm băng đĩa, mua một đồng CD mang theo, Lăng Dương đã nhiều năm không nghe CD, dù gì giờ cũng là thời đại MP3, muốn nghe bài gì chỉ việc lên mạng DOWN là được, cậu không hiểu tại sao còn có người đi mua đĩa thực.

Đến nơi Diệp Lăng thực tập, Lăng Dương mới phát hiện công ty này thiệt rất lớn, cho cậu đi một mình cậu tuyệt đối sẽ lạc đường, mà một thực tập sinh như Diệp Lăng lại còn có văn phòng?

“Anh đang làm gì vậy?” Lăng Dương tò mò bò ra bàn làm việc của Diệp Lăng, nhìn hắn nghe từng đĩa CD một.

“Nghiên cứu thị trường.”

“Ày cha ——?” Lăng Dương cố ý dài giọng, “Thiếu gia mà cũng phải gõ báo cáo à, em còn tưởng anh chỉ cần phê báo cáo thôi chứ.”

“Đùa gì thế, anh chỉ là thực tập sinh thôi.”

“Thực tập sinh mà có văn phòng riêng, công ty anh xa xỉ thật.”

“Anh rất ít khi qua bên này, thường là thực tập ở bộ phận nào thì ở lại luôn bên đó, có điều tại những văn phòng công cộng như thế em sẽ bị vây xem như khi.”

Lăng Dương lè lưỡi, “Sao nghe cứ như anh còn phải đi vài bộ phận nữa vậy?”

“Quy củ của nhà anh, trước khi chuyển chính thức phải thực tập hết ở tất cả các bộ phận một lần, đứa nào cũng giống nhau.”

“A, nghe đã thấy mệt rồi,” Lăng Dương tùy tiện cầm một chiếc CD trên bàn lật qua lật lại xem, “Anh phải nghiên cứu cái gì?”

Diệp Lăng ngẫm nghĩ, chia đồng CD trên bàn thành hai nhóm, “Bên này là ca sĩ thần tượng vừa debut trong vòng một năm nay, bên này các nhóm debut theo hình thức ban nhạc, nếu là cá nhân, bất kể là phong cách hay tạo hình đều có thể linh hoạt, tùy thời đi theo xu hướng thị trường. Nhưng nếu là tạo hình của cả ban nhạc thì sẽ vô cùng hạn hẹp, vừa phải độc đáo vừa phải giữ vững cá tính, ngay cả phong cách bài hát cũng hạn chế, số nhóm nhạc thực sự trụ lại rồi được quần chúng công nhận không nhiều lắm.”

Lăng Dương không hiểu, “Giữ vững cá tính chẳng lẽ không tốt?”

“Giữ vững cá tính có nghĩa buông tha cho một mảng thị trường, muốn sống sót trong dòng nhạc thị trường, nếu không thể dẫn đầu trào lưu vậy phải đi theo trào lưu, nếu không chỉ có thể đi ngược trào lưu. Nhất là những nhóm nhạc chỉ có người hát chính nổi tiếng, một mình người này có thể lấn lộn đến mức làm mưa làm gió, nhưng bỏ vào giữa một nhóm người, nhóm người kia chưa chắc đã tô điểm được gì cho người đó mà có khi còn liên lụy luôn người đó.”

Tay trái Diệp Lăng cầm một đĩa CD cá nhân, “Gần đây công ty xem trọng một người mới, đối phương cũng rất vừa ý chúng ta, nhưng điều kiện hắn ta đưa ra là,” Tay phải của hắn lại cầm một đĩa CD ban nhạc, “Muốn cả ban nhạc bọn họ cùng được ký. Số ban nhạc trường học đưa ra yêu cầu này không ít, tình hình cũng đều tựa tựa nhau, là sinh viên, bọn họ có thể không so đo lợi ích mà đoàn kết với nhau, nhưng sau khi bước chân vào giới showbiz, khó tránh khỏi sẽ nảy sinh va chạm hay ngăn cách, thường chưa đợi đến lúc làm ra tên tuổi gì thì đã giải tán vì mâu thuẫn nội bộ, lãng phí nhân lực tài lực của công ty.”

Nhắc đến công tác Diệp Lăng rất nghiêm túc, Lăng Dương rất ít khi thấy đối phương một hơi nói nhiều như vậy, “Nhưng em cảm thấy không vứt bỏ bạn bè, giữ vững giấc mộng thời thanh xuân như này rất tốt mà?”

“Vậy phải xem giấc mộng của em là gì, là bất kể giá nào đạt được thành công, trở thành ca sĩ vạn người ngưỡng mộ dù rằng quá trình chẳng vẻ vang, hay là giữ vững lời hứa, thâm lắng dốc sức vài năm, dốc đến đầu rơi máu chảy, cuối cùng vẫn không thể không buông tha lý tưởng, hoặc ôm hận giải nghệ, hoặc cúi đầu trước sự thật, có điều khi đó đã hoàn toàn không còn ưu thế của thần tượng trẻ.”

Lăng Dương suy nghĩ nửa ngày, tuy cảm thấy lời của đối phương thật sự quá máu lạnh, nhưng lại nghĩ không ra bất kì lời phản bác nào, “Woa, anh đúng là chuyên gia phá hủy giấc mơ.”

Diệp Lăng vứt mấy CD trong tay lên bàn, “Anh chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

Lăng Dương giương mắt ngắm trần nhà, “Khoan đã, người mới mà anh bảo nhìn trúng sẽ không là Hồ Lê chứ?”

“Ừ, chính hắn.”

Hảo cảm với người mới của Lăng Dương tức thì bay lên chín tầng mây, “Thực nhìn không ra hắn còn là cái loại người trọng tình trọng nghĩa này.”

Thấy Diệp Lăng chuyên tâm viết báo cáo, Lăng Dương không dám quấy rầy, rồi lại cảm thấy buồn, liền chính mình chạy ra ngoài dạo.

Bảng tên trên cửa văn phòng của Diệp Lăng chỉ viết Diệp Lăng, chẳng có chức vụ gì, mấy phòng bên cạnh hắn cũng giống vậy, trên bảng tên ghi Diệp Khai, Diệp Vấn... Tóm lại đều là nhà họ Diệp. Lăng Dương nghĩ, chẳng lẽ đây đều là thực tập sinh chưa chuyển chính thức? Quy củ gia tộc này lạ thật.

Mãi đến khi ra khỏi hành lang dài này, bảng tên văn phòng mới trở lại bình thường, phòng tổng giám đốc, phòng hành chính... Giờ mới có đáng đáp một công ty chính thức, ít nhất còn cho người ta biết đây là làm

gì.

Lăng Dương lại đi đến một hành lang dài khác, tường ở đây treo một loạt khung hình lớn, bên trong ***g hình chụp của mình tinh. Lăng Dương không phải người chuyên theo đuổi thần tượng, phần lớn nhìn rất quen mắt, nhưng không nhớ được tên. Cậu nhìn từng hình một, rốt cục nhìn thấy một người mình biết, cậu rất kích động, không ngờ là Ngô Quan Phong!

Trong hình, Ngô Quan Phong mặc đồng phục cảnh sát Thái, màu xám đen lại lộ ra chút nâu, sợi dây màu đỏ sậm, trước ngực trái phải có biểu tượng sao tám cánh và Già Lâu La màu vàng, bên hông đeo thắt lưng hai móc. Đồng phục cảnh sát Thái có đặc điểm lớn nhất là ôm người, hoàn toàn bộc lộ đường nét vóc dáng của người mặc, nổi tiếng gợi cảm trong tất cả các loại đồng phục.

Ngô Quan Phong hơi cúi đầu xuống, tay phải mang bao tay da màu đen đè nón cảnh sát, che khuất hơn nửa khuôn mặt, mơ hồ nhìn thấy được khoe miệng anh ta nhếch thành một nụ cười tà ác. Hai chân giang rộng đứng thẳng, đôi bốt cảnh sát ống cao đen bóng nháy mắt bắt lấy hô hấp của Lăng Dương, cậu nhìn chằm chằm không chớp mắt, tưởng tượng nếu đôi giày này được mang trên chân Diệp Lăng thì sẽ là cảnh tượng thế nào.

Lăng Dương YY ảnh chụp nửa ngày, bỗng nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng bước chân, cậu hơi xoay đầu, dư quang liếc thấy một đôi giày da nam.

Lăng Dương không có sở thích đặc thù gì với giày da, nhưng box giày da của Đế Quốc ngay kế bên box yêu bốt, ngẫu nhiên cậu cũng sang đó tham quan, hiểu biết yêu thích của bọn họ.

Trong đám người ấy lưu hành một câu nói thế này, trình độ S của phụ nữ tỉ lệ thuận với gót giày của cô ta, trình độ S của đàn ông tỉ lệ thuận với mũi giày của anh ta. Theo quy tắc này, chủ nhân của đôi giày da đây tuyệt đối là một người siêu cấp S, mũi giày anh ta nhọn hoắt, nhìn thôi đã thấy đau, Lăng Dương ở trên weibo nhìn thấy rất nhiều chủ nhân giày da mang loại như này.

Người kia từ xa đến gần, tầm mắt Lăng Dương vẫn dừng lại trên chân đối phương, hoàn toàn không để ý mặt người ta.

Bỗng bước chân người kia dừng lại, còn hơi xoay sang hướng Lăng Dương, Lăng Dương lúc này mới kịp phản ứng, vội vã ngừng đầu, đối diện với tầm mắt đối phương, trong lòng thầm kêu tiêu rồi.

Lăng Dương biết có rất nhiều chủ nhân kinh nghiệm phong phú duyệt vô số người, ra-đa rất mẫn cảm, có thể thoáng cái dò được hơi thở của đồng loại, hành động mới này của mình nhất định đã bị đối phương hiểu lắm, quả nhiên giờ phút này ánh mắt người kia nhìn Lăng Dương tựa như vừa phát hiện một con mồi thú vị.

Những người lão luyện đã lăn lộn trong giới rất lâu như loại này, bình thường che giấu sự sắc bén của mình rất tốt, nhưng vào lúc thả lưới sẽ tản mát ra khí thế cường đại không thể kháng cự, khiến những người giống Lăng Dương theo bản năng sẽ thấy sợ hãi, vừa đối diện Lăng Dương đã vội cụp mắt xuống.

Người nọ nhìn hình chụp trên tường, xong lại nhìn thử Lăng Dương, vẻ nghiền ngẫm nơi khoe môi ngày càng đậm, tiếc thay giờ đang có việc trong người, không thể chơi cùng cậu bạn này.

“Cậu biết văn phòng Diệp Lăng ở đâu không?” Sau khi đoán ra thuộc tính của đối phương, anh bỏ luôn hai chữ xin hỏi. Anh chưa từng gặp qua Diệp Lăng, lần này tới là có chuyện muốn nói, tiếp tân nói cậu ta ở phòng làm việc chung lầu hai, lên đến nơi người bên ấy lại nói hôm nay Diệp Lăng ở văn phòng riêng trên lầu, công ty này lại quá lớn, anh tìm đã sắp hết kiên nhẫn rồi.

Thì ra người này đến tìm Diệp Lăng? Lăng Dương có chút nghi hoặc, nhưng vẫn chỉ đường cho đối phương, anh ta gật một cái rồi đi, đến câu cảm ơn cũng không có, chỉ thiếu điều bảo cậu quý chào.

Lăng Dương nhìn bóng dáng đối phương mà lòng còn thấy sợ, bốt cảnh sát của Ngô Quan Phong có hấp dẫn đến đâu cũng không thể xem được nữa, chuẩn nhanh vẫn tốt hơn. Cậu chạy xuống dưới lầu, dần dà trong hành lang đông người hơn, mỗi người đều có vẻ bận rộn công việc, đâu cũng thấy người cầm điện thoại, ôm văn kiện, vừa đi vừa ghi ghi chép chép.

Lăng Dương đi tới đi lui nhìn một vòng, tính ra tiếp tân lầu một rảnh rỗi nhất, vì vậy bèn nhích qua đó tìm có bắt chuyện với các chị hai tiếp tân, đôi ba câu đã chọc cho người ta cười vui vẻ, còn ở chỗ các nàng gom được không ít bất quái về Diệp Lăng.

Hàn huyền nửa ngày Lăng Dương cũng thấy khát nước, trong hành lang có chuẩn bị bình nước cho khách hàng, Lăng Dương rót cho mình cốc nước xong quay người lại thì gặp ngay người mới nãy trong hành lang, sợ tới mức suýt thì rót ly nước.

Lăng Dương sợ đối phương nói gì, vội vàng thanh minh, “Anh đừng hiểu lầm, tôi không phải.”

Người kia như nghe được chuyện rất buồn cười, “Ánh mắt cậu rõ ràng như vậy, tôi vừa nhìn đã nhận ra cậu ở trong giới.”

“Tôi đúng là trong giới, nhưng không phải...” Lăng Dương cũng không biết nên giải thích thế nào.

Người kia lấy ra di động từ túi quần Âu, nhấn vài cái, “Linh Dương Không Biết Bay,” Anh lại kéo xuống xem tư liệu của đối phương, “Thì ra là vậy.”

Lăng Dương thầm khinh bỉ chính mình, cho mà y vừa nãy ngứa tay lướt M2, refresh cả địa lý vị trí luôn rồi.

Người kia còn muốn nói tiếp, phía sau đúng lúc truyền đến giọng của Diệp Lăng, ý tưởng đầu tiên của Lăng Dương là được cứu rồi, ý tưởng thứ hai là toi rồi, đối thoại vừa nãy của hai người không có bị nghe chứ.

Người trước mặt thấy có người khác xâm nhập, khí bá vương nháy mắt tan biến, Lăng Dương tức thì thở phào, vội chạy đến bên cạnh Diệp Lăng, tựa như chạy về khu an toàn của mình, thoáng cái nhẹ nhõm hơn nhiều.

Người kia chào hỏi Diệp Lăng, thái độ bình thường như một người bình thường, tuy mặt ngoài không khác biệt hồi nãy, nhưng khí chất cả người đã trở nên không giống nhau.

“Hai người quen biết?” Diệp Lăng thấy hai người đứng chung một chỗ, thắc mắc hỏi.

Người kia đánh giá qua lại Diệp Lăng và Lăng Dương, trong lòng đã hiểu rõ vài phần, “Cậu ta là người của cậu?”

Lăng Dương biết đối phương lại hiểu lầm, vội thanh minh thêm lần nữa, “Bọn tôi là bạn.”

Anh ta gật đầu mà như có điều suy nghĩ, nói câu tạm biệt với hai người xong rồi đi, Diệp Lăng vẫn còn công chuyện, dặn dò Lăng Dương vài câu xong cũng rời đi, Lăng Dương đợi hai người đi hết liền tức khắc lấy di động ra lướt thử, Súng Cũ?

Lăng Dương ngêch đầu suy nghĩ, sao tên này quen mặt vậy nhỉ, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Diệp Lăng đi vào phòng khách, bên trong có một người đang chờ hẩn, không phải ai khác, chính là tay trống trong ban nhạc Hồ Lê, Thân Mã.

Thân Mã rất lấy làm lạ việc công ty quản lý chỉ hẹn một mình gã, nhưng đối phương đã nói trong điện thoại rằng mỗi thành viên ban nhạc đều phải gặp mặt nói chuyện riêng, bởi vậy cũng không nghĩ gì khác.

Thân Mã vừa gặp Diệp Lăng đã thấy quen quen, nghĩ nửa ngày mới nhớ ra là người đi chung với Lăng Dương đêm đó.

“Đợi lâu rồi, mời ngồi.” Diệp Lăng chỉ sô pha.

Thân Mã rất buồn bực, gã không nghĩ tới người phụ trách của công ty lại trẻ vậy.

“Tôi không phải người quyết sách, tôi chỉ phụ trách nghiên cứu giai đoạn đầu,” Diệp Lăng nhìn thấu nghi ngờ của gã, chủ động giải thích, “Tôi nghĩ anh cũng đã biết, Hồ Lê cường liệt yêu cầu cả ban nhạc được ký hợp đồng nên tôi cũng muốn tìm hiểu ý kiến của từng thành viên trước.”

Một giờ sau.

Diệp Lăng mặc dù không giỏi chuyện xã giao thông thường, nhưng kiểu đối thoại có mục đích này hẩn rất sở trường.

Thân Mã cùng Diệp Lăng đàm rất nhập tâm, hoàn toàn buông hết cảnh giác, sau khi đàm xong chính sự, gã lại không kìm được chủ động bàn chuyện bát quái với đối phương.

“Cậu là bồ của Tiểu Linh Dương?” Thân Mã toét miệng cười hỏi, dùng từ tùy tiện, đã hoàn toàn coi đối phương là anh em.

“Anh biết nó?”

“Đương nhiên biết, thằng đó ranh ma lắm đấy,” Gã cười nhạo, “Cậu nhất định không được để nó lừa.”

“Ồ? Vậy hả?” Diệp Lăng hỏi tỉnh bơ, “Anh chỉ phương diện nào?”

“Nhân phẩm của nó,” Thân Mã chìa ngón cái xuống dưới, “Không dám khen tặng.”

“Nói thế nào?”

Thân Mã lộ vẻ khó xử, “Hãy, nói ra không dễ nghe cho lắm, nhưng nó từng là bên thứ ba, đi quyến rũ trai đã có vợ, đúng là...”

“Làm sao anh biết?”

“Làm sao tôi biết? Bởi vì người nó quyến rũ là ông xã của em họ tôi, vợ chồng nhà người ta đang yên đang lành, nó ỷ vào chuyện mình là anh em thân thiết với người ta mà lì lợm chen chân vào, chẳng qua cuối cùng bị từ chối rất đáng đời,” Thân Mã nhớ tới chuyện cũ vẫn còn vài phần đắc ý, “Nó còn tưởng việc này thần không biết quỷ không hay, tiếc thay ác giả ác báo, khi ấy Hồ Lê ngồi ngay kế bên bọn nó, ghi âm hết lời của nó mới giúp em họ tôi biết chuyện này.”

Diệp Lăng nhìn chằm chằm gương mặt dương dương đắc ý của đối phương, ép mình phải nén xuống lửa giận muốn xông lên tống cho gã một quyền.

Thân Mã thấy hấn như này còn tưởng rằng hấn không tin, “Nếu cậu không tin có thể đi hỏi Hồ Lê, nó còn có ghi âm kia, ngay trong cây bút ghi âm nó hay dùng ấy.”

Thân Mã đột nhiên nghiêng người về phía trước, khuỷu tay đặt trên mặt bàn, hạ giọng, thần bí nói, “Tiểu Linh Dương còn một bí mật cậu không biết đâu, nó thật ra là một đứa biến thái,” Gã liếm liếm khóe môi, “Nó là người trong giới.”

đồng phục cảnh sát Thái

69. Chương 69

ệnh mê giày khó mở miệng

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt • đứa nào mua vé đi xem tui đều là đứa ngu), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: học kỳ mới, hoàn cảnh mới, mọi người họp mặt đi

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Tôi đặt bàn ở chỗ cũ rồi, ai đăng ký thì nhắn tin trực tiếp cho tôi, không có số di động của tôi thì nhắn tin trong diễn đàn.

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương một bông hoa giao tiếp), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: học kỳ mới, hoàn cảnh mới, mọi người họp mặt đi

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Em em em, tính thêm em vào! Chuyện như này sao có thể thiếu Tiểu Linh Dương ~()

Thân Mã: “Tiểu Linh Dương còn một bí mật cậu không biết đâu, nó thật ra là một đứa biến thái, nó là người trong giới.”

Diệp Lăng khẽ nhủ mi, đây đã là lần thứ hai trong ngày hắn nghe thấy từ “trong giới”, lần đầu tiên là ở đại sảnh, từ đối thoại của hai người hắn loáng thoáng nghe ra hai người hình như đang thảo luận cái này. Môi trường công việc hiện giờ của Diệp Lăng cũng sẽ thường xuyên đề cập trong giới như nào như nào, song hắn dĩ nhiên không ngại thơ cho rằng giới của bọn họ là giới giải trí.

“Anh nói giới là giới gì,” Diệp Lăng hỏi Thân Mã.

Thân Mã ngồi trở về, cười đến là hèn hạ, “Không thể nói, nếu cậu muốn biết thì tự mình hỏi nó đi.”

“Nghe nói em ở trong giới?” Trên đường về Diệp Lăng đột nhiên hỏi.

Lăng Dương giật bản mình, đến nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm, “Anh anh anh anh nghe ai nói? Giới giới giới giới gì?”

“Chỉ tò mò em ở trong giới gì thôi?”

“... Không thể nói.”

“Tại sao?”

“Nói mất mặt.”

“Em nói đi, anh không cười em.”

“Là...”

“Nói to chút.”

“Thì là...”

“Anh nghe không rõ.”

“Giới kịch truyền thanh.”

Diệp Lăng đề vai đối phương, gương mặt rất chi nghiêm túc, “Lăng Dương, em đúng mất mặt thật.”

※

Thời gian thoát cái tới ngày khai giảng, thần đồng xã giao Lăng Dương mỗi khi đến thời điểm này sẽ bận rộn tham gia đủ loại hội họp, khai giảng của học kỳ trước vì trốn người mà Lăng Dương phải thành thật ngủ đông một đợt, học kỳ này đã hoàn toàn biến thành linh dương hoang dã hoạt bát, ở đâu có náo nhiệt ở đó có linh dương.

Diệp Lăng sau ba ngày liền tan học đến nhà Lăng Dương không thấy người đâu, đã rõ ràng có chút không vui, theo quan niệm của hắn, bà xã là phải ở nhà trông nhà chờ chồng về lấy dép lê cho chồng mới đúng, chứ không phải như bây giờ cả ngày chạy rong không thấy bóng đâu.

“Lăng Dương lại đi đâu vậy?” Hắn hỏi Từ Hiền.

“Họp mặt.”

“Họp mặt gì?”

“Họp box do BBS trường chúng ta tổ chức.” Hơn nữa còn là họp off của box HOMO, nhưng câu này Từ Hiền không nói.

“Sao cậu không đi?”

“Tớ không thích mấy chỗ quán bar.”

“Họp off của box gì mà họp tới trong bar lận?”

Từ Hiền cười hì hì không lên tiếng.

Diệp Lăng nhìn thấy cái dạng này của cậu chỉ biết ngay không có chuyện tốt.

“Ồ quán bar nào cậu biết không?”

“Biết, cậu hỏi này làm gì, cậu đâu có đi bar đâu?”

Diệp Lăng không phủ nhận.

Từ Hiền buồn cười, “Bà xã mà canh kỹ quá sẽ chạy mất đấy.”

“Thằng nhóc này không canh mới sẽ có chuyện.”

Từ Hiền suy nghĩ thử, lời này không sai chút nào.

“Ừm, chỗ đó không dễ tìm lắm, hay để tớ dẫn cậu đi?”

“Ừ.”

“Nhưng cậu định mặc như này à? Không về nhà thay bộ khác?” Từ Hiền biết Diệp Lăng có nhà gần ngay trường học, bề ngoài là nhà ở nhưng thực tế là một cái tủ quần áo cỡ bự, đại khái là vì môi trường công việc mà quần áo của Diệp Lăng phi thường nhiều, chút không gian tí teo trong ký túc xá căn bản không để hết được.

Diệp Lăng cúi đầu nhìn chính mình, “Có vấn đề gì?”

“Đi quán bar thì phải đổi trang phục quán bar chứ, bộ này của cậu thông thường quá.”

Diệp Lăng ngẫm nghĩ, “Cũng được.”

“Nhớ mặc ngẫu một chút, Dương Dương thích giày punk.” Từ Hiền đề nghị.

Nửa giờ sau, Từ Hiền nhìn Diệp Lăng đứng ở cửa mà sững sờ.

“Cậu xác định mình đi quán bar chỉ để đón bà xã chứ không phải của trai tơ?”

Diệp Lăng nhú mày, “Không phải cậu bảo tớ mặc ngẫu một chút à?”

“Tớ đúng là có nói như vậy...”

Nhưng như này hoàn toàn không còn là ngẫu • một • chút nữa, Từ Hiền thầm rít gào dưới đáy lòng, bộ đồ da khoa trương của cậu đã có thể lên bìa tạp chí GAY được rồi đó! Còn cái quần da siêu bó của cậu nữa, chỉ có thầy dạy dỗ mới mặc có biết không!

Còn nữa, chân cậu mang thể loại gì thế hả? Đen bóng đến mức có thể dùng làm gương phản quang! Bề mặt toàn là nút kim loại và xích bạc! Vòng đỉnh tán nhọn muốn dọa người chỉ nhìn đã khiến người ta đau “trym”! Ai dám tới kiểm chuyện với cậu mà bị cậu cho một cước là “đá nát ngọc tan” có biết không!

“Cậu... cậu kiếm đâu ra bộ này vậy?” Từ Hiền vô thanh rít gào xong, không nhin được mở miệng hỏi.

“Hồi xưa công tác cần đi quán bar, người trong công ty đưa cho.” Diệp Lăng rất ít khi tự dạo phố mua đồ, công ty nhà hắn có chuyên gia phụ trách mua sắm mấy thứ này, thường tiện thể mua luôn cho hắn, vậy nên Diệp Lăng có đủ các loại trang phục tham gia các dịp lễ.

“Cậu xác định mình đi quán bar chỉ để đón bà xã chứ không phải của trai tơ?”

Diệp Lăng đã hơi mất kiên nhẫn, “Cậu dẫn tớ đến đó được rồi, không cần đi vào.”

“... Tớ vốn đâu có định vào, nhìn thấy cậu ăn mặc như này, tớ càng không dám vào, tớ sợ bị người trong đó coi thành bia tập bắn,” Từ Hiền bày ra vẻ tiểu sinh sợ hãi, “Đúng rồi, cậu nhớ cho rõ khi ra mang theo Dương Dương chứ không phải ai khác nha.”

Diệp Lăng cho Từ Hiền một ánh mắt “còn cần cậu nói”, Từ Hiền khinh thường làm như không thấy, cầm chìa khóa vọt ra ngoài, nghĩ bụng có nên nhắn tin trước cho Dương Dương bảo nó cẩn thận đừng làm ra chuyện khác người để bị thọt cổ không?

Quay đầu đưa mắt nhìn vòng đỉnh tán trên giày Diệp Lăng, Từ Hiền run lên, thôi quên đi, coi như cho Dương Dương một sự kính hỉ.

Quả nhiên Từ Hiền đưa Diệp Lãng đến nơi xong thì chuồn ngay, Diệp Lãng một mình đẩy cửa vào, vừa vào trong đã bị tầm mắt từ bốn phương tám hướng rửa tội.

Vì công tác Diệp Lãng đã tới những nơi như này không ít lần, hẳn cũng đã chuẩn bị tâm lý tới quán bar sẽ gặp phải thứ gì, không phải hồi trước chưa từng bị bắt chuyện, chẳng qua khi đó toàn là phụ nữ còn bây giờ toàn là đàn ông... Mà nói tới cùng thì hợp off của box gì mà có thể tổ chức ở một GAY BAR?!

Diệp Lãng thâm mắng một câu, nghĩ bụng trở về nhất định phải tra rõ ràng mới được.

Đen mặt từ chối người đàn ông thứ ba đến bắt chuyện kể từ khi bước vào cửa, Diệp Lãng quét mắt một vòng trong quán bar, không phát hiện bóng dáng Lăng Dương ở chỗ nào, trái lại có một bàn vẽ như là học sinh đang chơi trò thách đố nói thật, nhưng Lăng Dương không ở trong đó.

Trong GAY BAR vàng thau lẫn lộn, thứ người tạp nham gì cũng có, một không chừng mực, hai không đạo đức, nghĩ đến Lăng Dương một mình chạy đi lêu lổng ở nơi không đứng đắn như này, còn chẳng biết đang ở đâu, cơn tức lại bắt đầu xông lên.

Diệp Lãng không muốn đứng mãi giữa quán cho người ta ngấm ngĩa, vì vậy đi đến trước quầy bar tìm một chỗ trống ngồi xuống, một chân đạp đất, chân kia đặt lên chỗ gác chân của ghế cao, sốt ruột dò xét khắp quán.

Một người đàn ông đi về phía hắn, trong tay cầm ly rượu, Diệp Lãng cho rằng lại thêm một người đến bắt chuyện, đang muốn xoay sang chỗ khác không để ý thì người kia bỗng trượt chân, suýt thì té ngã, chất lỏng trong ly có hơn nửa văng lên giày Diệp Lãng.

“Ây chà xin lỗi xin lỗi, để tôi lau giúp anh.” Người kia liên thanh giải thích, không biết lấy từ đâu ra một miếng khăn tay giúp Diệp Lãng lau giày.

Diệp Lãng cảm thấy để một người xa lạ quỳ ở đây lau giày cho mình rất kỳ cục, chỉ nói “không cần”, xong đứng dậy đi tới toilet.

Khi đi qua người kia, lơ đãng nhìn thử, không ngờ lại nhìn thấy trên mặt người kia lộ vẻ... tiếc nuối?

Diệp Lãng đi tới cửa toilet, đang định đẩy cửa vào thì nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

“Đừng rụt rè vậy, đi chơi với anh một bữa đi, nha?” Một âm thanh xa lạ.

“Không đi.” Lần này âm thanh rất quen thuộc, dù chỉ có hai chữ ngắn ngủn Diệp Lãng cũng nhận ra, là Lăng Dương!

Cửa lò xo của toilet có một khe hở, Diệp Lãng nghiêng người, xuyên qua khe cửa vừa vặn quan sát được tình cảnh bên trong, Lăng Dương hai tay nhét túi đứng dựa vào tường, còn gã đàn ông xa lạ kia đứng đối diện cậu, từ góc độ của Diệp Lãng không nhìn thấy mặt gã.

“Tại sao?” Gã hỏi.

“Tôi có chồng,” Lăng Dương nói.

Diệp Lãng nghe xong câu này tâm tình mới tốt hơn chút.

“Bạn trai em là người trong giới?”

“Mắc mớ gì tới anh?”

“Xem ra không phải.”

Lăng Dương không nói chuyện.

“Thấy ánh mắt em nhìn anh ở ngoài vừa nãy là anh biết ngay em cũng thuộc, ông xã em hẳn không thỏa mãn được em rồi.” Gã đột nhiên nhón chân nghiêng nghiêng mặt đất như đang nghiền tàn thuốc, Diệp Lãng giờ mới phát hiện thì ra gã cũng mang một đôi boots ống cao rất punk, ống giày cao dị thường, thậm chí qua cả đầu gối.

Nhưng... không thỏa mãn được em? Cơn tức của Diệp Lãng lại lên thêm một nấc.

“Em không muốn phản bội ông xã không sao, chúng ta chơi đơn giản, anh không vào. Em đừng lo, có rất nhiều người như vậy, tìm bạn trai ngoài giới, tìm bạn chơi trong giới, Súng Cũ em biết đúng không, danh chủ của Đế Quốc, ở nhà thương vợ thương muốn chết luôn, vậy mà còn không phải nuôi một dàn hậu cung cao cấp ở bên ngoài.”

“Chuyện người khác liên quan gì đến tôi, nói không đi là không đi.”

“Đừng nói chắc như bấp thế, anh cam đoan sẽ cho em sướng như tiên,” Gã hạ giọng, “Anh rất thích kiểu dương quang như em, lần đầu tiên thấy em, đã muốn để em liếm...”

Lăng Dương thấy đối phương càng nói càng trắng trợn, đứng thẳng muốn rời đi.

Gã nhắc chân, ép Lăng Dương dựa lại vào tường, để giày còn đạp lên háng Lăng Dương.

Sắc mặt Lăng Dương tức thì thay đổi, “Lấy ra!”

Gã không chỉ không lấy ra mà ngược lại còn nghiền nặng hơn, tựa như hành động vừa nảy trên mặt đất.

“Ồ ồ tiện, nể mặt mày mà mày không muốn, để ý mày là phúc đức của mày rồi.” Gã đột nhiên thu lại thái độ cợt nhả vừa rồi, giọng điệu trở nên đặc biệt nghiêm khắc.

Lăng Dương đang muốn nổi đóa thì cửa toilet đột nhiên bị người dùng sức đá văng, Diệp Lăng xuất hiện, sắc mặt sa sầm đủ để giết người.

“Lấy chân mày ra!” Lăng Dương thề cậu chưa từng thấy một Diệp Lăng bộc lộ khí phách ra ngoài như này, không có ra tay, chỉ dựa vào âm thanh đã đủ để lấy mạng người ta.

Tên kia bị khí thế Diệp Lăng dọa đến mức run người, vội rút chân trở về.

Gã hòa hoãn trở lại, đoạn đánh giá Diệp Lăng từ trên xuống dưới một lượt, đợi nhìn đến dưới chân hần thì không dần được tiếng huyết sáo.

“Sao nào anh cũng muốn gia nhập hả? Tôi không để ý đâu...” Gã quay đầu nói với Lăng Dương, “Thế nào, này ưu đãi đủ chưa, một lần phục vụ hai người coi như em lời rồi.”

Lăng Dương nghe gã nói vậy bực tức ngay trước mặt Diệp Lăng mà sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Nhận thức của Diệp Lăng và của bọn họ hoàn toàn không cùng một quỹ đạo, nhưng từ giọng điệu hạ lưu của đối phương và sắc mặt ngày càng xấu của Lăng Dương cũng có thể đoán được, lời gã nói tuyệt không phải thứ gì hay.

Tên kia thấy Diệp Lăng chậm chạp không trả lời, còn tưởng rằng không hài lòng phương án mình đưa ra, mà tận đáy lòng gã lại không muốn buông tha thứ tốt như này, phải biết, trong giới, thuần nô thì có cả núi to nhưng thuần chủ tuyệt đối là hàng hiếm, phần đông chủ đều là song hướng, bao gồm chính gã, vừa có dục vọng giẫm đạp người khác, vừa có khao khát thuần phục dưới chân kẻ mạnh.

Mà người trước mắt chỉ dựa theo khí thế thôi, không thể nghĩ ngờ chính là thuần chủ trong mười chủ mới có một, là người cao cao đứng trên đỉnh kim tự tháp, không bao giờ khuất phục bất luận kẻ nào, là đối tượng tất cả nô lệ tha thiết cầu mong.

Gã thích lui một bước hơn, “Anh không chịu song chủ? Vậy, nếu là anh thì em cũng có thể...”

Lời còn chưa dứt, gã chỉ cảm giác cảm dưới đầu gối, bản thân bị một luồng ngoại lực đánh ngã xuống đất, một giây sau, một chiếc giày bốt gấn đây đỉnh tán từ trên trời giáng xuống, đập mạnh trước ngực mình, gã nghe thấy người đàn ông đập mình lạnh lùng nói từ trên cao: “Câm miệng.”

Gã nhin không được kêu lên: “A

”

Diệp Lăng: ???

Tại sao là “A

”? Đáng lẽ đánh xong phải là “A!!!” hay là “A ——!!” chứ?

Lăng Dương phát điên, “Đậu má, đừng đập nó!”

Cậu xông lên, nắm cánh tay Diệp Lăng lôi ra ngoài.

Lăng Dương kéo Diệp Lăng ra khỏi quán bar xong liền thả tay đối phương, tự mình bước đi như sao xẹt.

Diệp Lăng theo đằng sau, rất không vui với biểu hiện của cậu, “Em không giải thích gì sao?”

“Giải thích gì? Em đâu có gây chuyện!”

“Em nói coi, tìm em chơi, chơi cái gì?”

“419, đừng nói anh không hiểu!”

“Trong giới rớt cuộc là giới gì?”

“Giới đồng chí, chứ hồng lè giới giải trí?”

“Vậy sao anh không phải trong giới?”

“Anh không phải thằng sao?”

“Anh bây giờ mà còn thẳng?”

“Một ngày thẳng, cả đời thẳng!”

“Vậy cái gì gọi là anh không thỏa mãn được em?”

Lăng Dương chỉ thấy hô hấp khó khăn, ngay cả nói chuyện cũng thực vất vả, cậu lắc đầu, gắng diệt trừ những ý tưởng không nên có.

Nghĩ hôm nay sao cậu lại xui xẻo như vậy, vô cùng vui vẻ đi họp off, chẳng qua là nhìn một tên trong quán bar bằng ánh mắt tán thưởng vài lần, cái này cũng như đàn ông có vợ nhìn gái đẹp trên đường vậy, căn bản không có ý ám chỉ phương diện kia.

Ai biết chỉ vậy đã bị theo dõi, bị chặn trong toilet xong tự dưng bị đập một cú không nói, còn cố tình bị Diệp Lăng bắt ngay tại trận.

Về phần Diệp Lăng tại sao lại xuất hiện ở nơi như thế, vấn đề này đến hỏi cậu cũng không muốn hỏi.

Đi thì đi đi, còn mặc thành như vậy... Bỏ đi không miêu tả nữa, Lăng Dương còn nhìn nữa sẽ thất khổng mất.

Tiếp theo đó bản thân ngay trước mặt Diệp Lăng bị người ta nói như vậy như vậy, Diệp Lăng rớt cuộc có thể hiểu được bao nhiêu, cậu cũng không nắm chắc.

Càng đáng chết hơn là, đánh nó xong thì thôi, lại còn đập lên cái thẳng ghê tởm đó nữa! Căn bản là chủ động dâng lên cửa cho người ta sờ sảng!

Cố tình cậu còn không thể nói, phải lôi Diệp Lăng đi, biến thành cậu như đang che chở cho thẳng cặn bã đó...

Lăng Dương một mặt phải chịu đựng sự quấy rầy đến từ Diệp Lăng, một mặt phải chịu đựng cơn tức của đối phương, cậu cảm thấy bản thân sắp thành ninja rùa rồi. (ninja rùa: ninja = nhẫn giả, ở đây có nghĩa là super nhẫn nhện)

Diệp Lăng thấy Lăng Dương chẳng những không đáp lời mình mà còn dùng sức lắc đầu, cho rằng đối phương thực sự nghĩ mình không thỏa mãn được cậu, không khỏi bốc lửa giận lần hai.

Hắn bắt lấy bả vai Lăng Dương, cương chế xoay cậu lại đối mặt với mình.

“Em nói chuyện coi!”

Lăng Dương không muốn nhìn thẳng vào Diệp Lăng, vừa cúi đầu đã thấy thứ không nên thấy, lập tức choáng đầu hoa mắt, hô hấp khó khăn.

“Chúng ta về nhà thay đồ rồi nói chuyện được không?” Lăng Dương yếu ớt nói.

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao.”

Diệp Lăng ngẫm lại lời cậu vừa nói, “Em không thích anh mặc như này?”

“... Đúng.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao... Đệch! Sao hôm nay anh hỏi nhiều vậy!”

“Tiểu Hiền nói em thích kiểu này.”

Lăng Dương nhắm mắt, hít vào thở ra, rồi lại thở ra hít vào, “Vậy anh nhớ cho kỹ, em thích nhất dép lười, phiên anh về sau nói chuyện với em thì mang loại đấy.”

Lăng Dương tức điên người chạy về nhà, gục trên giường, dụi đầu vào gối.

Diệp Lăng theo sau cậu vào nhà, Lăng Dương nghe âm thanh không đúng, ngẩng đầu lên lần nữa, chỉ nhìn thoáng qua lại bắt đầu ồn ào, “Sao anh không đổi giày đã vào nhà!”

“Kiểu giày này đứng rất khó đổi.”

“Vậy ra phòng khách đổi!”

“Sao không thể đổi trong phòng ngủ?”

Lăng Dương tức đến nhảy dựng lên, “Đổi đi đổi đi, em tránh là được chứ gì!” Nói xong liền chuồn ra ngoài.

Khi đi ngang qua Diệp Lăng, đối phương đột nhiên nhấc chân lên, tựa như hành động của thằng trong quán rượu, đóng đinh Lăng Dương trên tường.

Lăng Dương tức thì nhũn cả chân, cố gắng dựa sát vào tường mới miễn cưỡng đỡ bản thân không đến mức té xuống đất.

“Anh, anh làm gì?” Âm thanh của cậu rõ ràng không còn sung sức như vừa rồi.

“Trong WC quán bar, tên kia đạp em như này, sao em không né?”

“... Anh thử bị người ta đạp chỗ đó mà trốn xem? Em chưa muốn làm thái giám.”

“Ngụy biện!”

Lăng Dương còn đang muốn phản bác thêm, song tất cả sự chú ý đã bị bức tập trung vào một chỗ, căn bản vô phương suy nghĩ như bình thường.

“Anh, anh thả chân xuống trước, từ từ nói chuyện.”

Diệp Lăng nghe vậy chậm rãi buông lỏng chân ra 2 cm, đang muốn để xuống thì lại nghĩ tới màn tự tung tự tác của Lăng Dương hôm nay, dám tranh cãi với cả hắn, tức thì lại khó chịu, bàn chân không tự chủ dùng chút sức đạp xuống.

Lăng Dương: “A

~”

Diệp Lăng: ???

Chỉ thấy Lăng Dương đau đớn cong lưng, cả cơ thể kéo căng, tay trái dùng sức vịn tường, tay phải chậm rãi nắm thành quyền, thân người cũng đã hơi phát run, tựa hồ thực sự bị đạp đau.

Diệp Lăng nghĩ, mình hẳn dùng sức không có lớn như vậy mới đúng.

Hồi lâu Lăng Dương mới từ từ ngẩng đầu, sắc mặt âm trầm nói với Diệp Lăng: “Anh còn không về ký túc xá.”

“Không về.”

“Không về thì đi ngủ sớm pha.”

“Không bao giờ.”

“Anh không đi em đi!”

Lăng Dương chụp lấy gối đầu chạy ra ngoài.

“Lăng Dương em biến lại đây cho anh!”

Diệp Lăng không tốn bao sức đã bắt được Lăng Dương không nghe lời trở về, nếu bàn đến chuyện MT luyện được kỹ năng nào thành thạo nhất thì một là Trào Phúng (kỹ năng quần công để gom quái), hai là Phá Giáp (phá phòng thủ của đối phương làm giảm sức thủ). Nhoáng cái Diệp Lăng đã phá sạch giáp vải trên người Lăng Dương, còn bản thân thì đến quần áo cũng lười cởi, một chân đạp trên đất, một chân quỳ gối bên giường, cởi bỏ dây lưng xách súng ra trận.

Đây là biện pháp thu phục đối phương trực tiếp nhất hữu hiệu nhất mà Diệp Lăng rút ra được trong thời gian này, huống chi bây giờ lửa giận lửa dục đang cùng nhau cháy, hắn cần gấp rút phát tiết trên người đối phương.

Nhưng rất nhanh Diệp Lăng phát hiện ra chỗ bất thường, phản ứng của Lăng Dương khác với ngày thường quá rõ rệt, hắn kinh ngạc dừng lại, “Sao hôm nay em hưng phấn quá vậy? Ở quán bar cần thuốc à?”

Lăng Dương thở gấp, nắm lấy cổ đối phương đè xuống dưới, “Sao hôm nay anh nhiều chuyện quá vậy?”

Diệp Lăng bị cậu kéo xuống ép hôn, hơi thở trao đổi với nhau làm hắn không còn tiếp tục suy nghĩ vấn đề vì sao người dưới thân lại đặc biệt hưng phấn, mà dựa luôn vào hành động.

Đây là lần đầu tiên Diệp Lăng mặc quần áo làm tình, tuy rằng vải vóc gò bó kìm chế sự thoải mái khi hành động, khuyết thiếu cảm xúc da thịt cận kề, nhưng nhìn đối phương trần như nhộng, còn mình thì võ trang đầy đủ, thứ cảm giác hơn người một cách bất bình đẳng bỗng sinh ra.

Mà thuốc da là thứ tượng trưng cho dã tính, là thứ có thể gọi lên sự hung tàn trong tiềm thức con người nhất, vốn ở trên giường đã không hiểu được dịu dàng là gì, giờ phút này Diệp Lăng càng như một con thú hoang, ánh mắt sắc bén, mũi thở hỗn hển, yết hầu thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Lăng Dương không có chút sức kháng cự nào với một Diệp Lăng như thế, cậu cảm giác ánh mắt của đối phương tựa hồ có thể nhìn thấu chính mình, gồm cả bí mật nhỏ bản thân tìm mọi cách giấu diếm, ở trước mặt người này cũng sẽ không chỗ trốn. Tinh thần cậu căng thẳng, tựa hồ chỉ lơ lửng một chút thôi, sẽ không kìm được làm ra chuyện khác người.

Diệp Lăng làm rất hứng khởi, không thêm suy tính chuyện khác, trực tiếp lật Lăng Dương lại nằm quỳ ở trên giường, còn mình thì quỳ một gối đằng sau cậu, chân còn lại đạp luôn lên ga giường, Lăng Dương vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy đôi giày punk của Diệp Lăng gần trong gang tấc, cảm giác sâu sắc về mặt tinh thần từ hàng đỉnh tán sắc nhọn, cảm xúc lạnh như băng của sợi xích bạc, cùng mỹ cảm biến thái của dây giày bó chặt, tổng hợp lại, mang đến cho cậu khoái cảm ngập đầu, gần như trong nháy mắt, không mượn bất kỳ sự tác động nào từ bên ngoài, cũng không cần dựa vào bất kỳ ảo tưởng nào, Lăng Dương tiết ngàn dặm.

Diệp Lăng nhận ra Lăng Dương bắn, càng thấy quái dị hơn, “Bà xã, em xuất tinh sớm?”

Phóng thích xong, suy nghĩ của Lăng Dương thoáng cái thanh minh, nhưng cũng chỉ có một thoáng ngắn ngủi thôi, cảnh tượng đập vào mắt lại làm cho thân thể cậu bất đắc dĩ nổi lên phản ứng, trước giờ cậu chưa từng tiến vào trạng thái nhanh như vậy, cứ như dùng skill thanh trừ CD. (dùng skill này không cần thời gian chờ mà trực tiếp xài hai lần liền luôn)

Cậu thở dốc, “Thời gian ngắn thì làm sao, số lượng bù chất lượng, lên đi!”

giày punk có xích và đinh

About these ads

70. Chương 70

Khi thiếu chủ ngây thơ thức tỉnh

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương trăm lần bể cũng không cong), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: lần trước họp off phân nửa thì bị OX tróc về, không chơi được gì, mod tổ chức thêm lần nữa đi!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Lần này phải đảm bảo công tác giữ bí mật!

Người gửi tin: Nightwolf (Dạ Lang), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: lần trước họp off phân nửa thì bị OX tróc về, không chơi được gì, mod tổ chức thêm lần nữa đi!

Trạm gửi tin: BBS đại học khoa học kỹ thuật Sâm Lam màu lam biển rừng chuyển tới BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Được, gặp ở đâu, cùng nhau ha?

Người gửi tin: Hana (Hoa Hoa @ giám đốc văn phòng giám sát vườn bách thú), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: lần trước họp off phân nửa thì bị OX tróc về, không chơi được gì, mod tổ chức thêm lần nữa đi!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Ha ha, ai kia bị lật tẩy rồi, để xem xem chủ thớt về sau còn dám tung hoành ở trong box không?

Người gửi tin: Antelope (Tiểu Linh Dương trung trình như một), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: lần trước họp off phân nửa thì bị OX tróc về, không chơi được gì, mod tổ chức thêm lần nữa đi!

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Tài khoản tự sát rồi, hữu duyên giang hồ gặp lại! (ToT)

Diệp Lăng buổi sáng không có giờ học cũng không có chuyện gì làm bèn chủ động đến hồ bơi tập luyện, huấn luyện viên thấy hắn tập bơi thì hướng dẫn cho hắn một chút, sau đó nhìn Diệp Lăng từ trên xuống dưới, cảm thấy đối phương dường như có cường tráng hơn học kỳ trước.

“Có phải kỳ nghỉ cậu rèn luyện thêm sức bền không? Sức chi trên của cậu vốn đã đủ rồi, lẽ nào cậu còn định đổi sang tập cử tạ?”

Diệp Lăng lắc đầu, “Còn chưa đủ, chuẩn bị luyện thêm nữa.”

Vốn hắn cho rằng bản thân sẽ tìm một cô bạn gái nhỏ nhắn xinh xắn, nào ngờ lại tìm một đứa con trai chiều cao xấp xỉ mình, điều này làm cho Diệp Lăng sâu sắc nhận ra tầm quan trọng của sức mạnh.

Vào mỗi buổi trưa của kỳ thực tập nghỉ đông, Diệp Lăng đặc biệt rèn luyện ở phòng tập thể thao của công ty, ngoại trừ dụng cụ còn khổ luyện cả vật tự do, Diệp Lăng bây giờ, sức chiến đấu tuy không sánh bằng Bạch Lung, nhưng đối mặt với cỡ như Thích Phong của học viện thể thao sẽ không rơi xuống hạ phong.

Từ hồ bơi trở lại ký túc xá đã là mười rưỡi sáng, hắn mở máy login, phát hiện Lăng Dương online.

Lăng Dương tổ Diệp Lăng, rồi thêm Tiểu Khẩu Nhi và tướng công vào đội, sau đó tùy tiện gọi thêm một dã nhân trên kênh thể giới cùng xuất phát đi làm nhiệm vụ phó bản mỗi ngày. Tiểu phó bản hôm nay rất đơn giản, đa số mọi người nhắm mắt cũng có thể vượt qua, đáng tiếc trong đó không bao gồm tướng công Tiểu Khẩu Nhi.

Diệp Lăng vừa thấy người này đã dự cảm được hành trình phó bản sẽ không thuận lợi, quả nhiên, vừa vào đã xảy ra tùm lum trạng huống, BOSS đầu tiên còn chưa đánh tới, dã nhân đã rút mạng mất tằm, Tiểu Khẩu Nhi tức đến mức bắt đầu lên lớp tướng công nhà mình, đối phương vẫn như cũ vàng vằng dạ dạ tựa nàng dâu, há mồm mở miệng là lời nương tử đúng lắm.

Lăng Dương thấy Tiểu Khẩu Nhi đang nổi nóng, tựa hồ không có ý đánh tiếp, bèn dứt khoát cùng Diệp Lăng lui đội tìm đội khác. Vừa hay ở bản đồ phó bản có người đang hô ba thiếu hai, Lăng Dương thêm đội xong mới phát hiện ba người trong đội có hai người mình quen, một là ông anh hacker lần trước hack tài khoản của cậu sau đó giúp cậu đại ân, người còn lại thì là... Súng Cũ.

Lăng Dương rốt cục nhớ ra ngày ấy vì sao nhìn thấy tên Súng Cũ quen mắt, cậu đã gặp ID này trong game, còn nói chuyện với gã, không nghĩ tới lại được gặp chân nhân ngoài đời.

Người thứ ba trong đội tên là Tiểu Lộ, cũng thuộc bang hội Triều Đại Đế Quốc, xem ra toàn là nhân sĩ trong giới, song Lăng Dương không có ý định nhận thân, áp lực Súng Cũ gây cho cậu lần trước vẫn còn mới mẻ, cậu chẳng muốn bại lộ thân phận của mình chút nào.

Lần này phó bản đánh rất thuận lợi, người tên Tiểu Lộ dọc đường đi nói rất nhiều, Súng Cũ cũng rất hay nói, hơn nữa trong ngôn ngữ còn hơi khách sáo, hoàn toàn không giống người ở riêng với Lăng Dương hôm ấy.

Rất nhanh phó bản đánh xong, ra một trang bị lam, trang bị lam của những phó bản con như này bình thường không ai cần, trừ phi có người nói trước không thì tất cả mọi người đều chọn tự do ném xức xắc phân phối, Lăng Dương búng nổ nhân phẩm ROLL ra 99 điểm, còn đang khoe khoang thì bên này Tiểu Lộ đã bắt mẫn, nói mình cũng muốn.

Trang bị lam này nhặt xong sẽ gắn chặt (gắn với nhân vật, chỉ có thể vứt bỏ không thể bán không thể chuyển giao), Lăng Dương mặc dù không dùng nhưng cũng vô phương giao dịch, Tiểu Lộ lăm băm nửa ngày, tuy không trắng ra nhưng cũng lờ mờ biểu đạt mình bắt mẫn với Lăng Dương.

đội ngũ Súng Cũ: cô ấy lại không biết cậu có nhu cầu, lần sau có muốn thì dặn trước, xong mới nói thì có ích gì.

đội ngũ Tiểu Lộ: người ta đánh phó bản này quá trời lần, chưa thấy rơi lần nào, cho rằng sẽ không ra nên mới quên chứ bộ.

đội ngũ Súng Cũ: được rồi, lần sau đánh tiếp là được rồi.

đội ngũ Tiểu Lộ: đã đánh không biết bao nhiêu lần, đánh đến độ sắp học máu, haizz, số em đúng là đen đui, hoặc không ra, hoặc ra cũng bị người ROLL mất.

Những người khác không hề nói tiếp, Tiểu Lộ lại nói bóng nói gió thêm nửa ngày, Lăng Dương đã có chút bực mình, chuyện này vốn chính là lỗi cậu ta, hơn nữa kết quả cũng đã định rồi, nhấn nhó có tác dụng gì, đáng tiếc còn chưa chờ cậu lên tiếng, đã có người trực tiếp biến sắc mặt.

đội ngũ Súng Cũ: cậu có yên hay không? Cho cậu thể diện mà không biết xấu hổ, quỳ xuống cho ta!

Tiểu Lộ thực sự dùng động tác có sẵn trong game quỳ xuống ngay lập tức, coi cái tốc độ phản ứng nhanh gọn lẹ kia, không thể không nghi ngờ cậu ta hẳn phải thiết lập quỳ xuống thành phím tắt rồi. Chẳng qua trong trò chơi acc nam là quỳ một gối, nhìn vào cũng không phải chuyện to tát gì.

Lăng Dương nhìn mà trợn mắt há mồm: ối chết, dạy dỗ qua mạng à? Nhập vai cũng nhanh quá đi!

đội ngũ Linh Đang Nhi: này...

Lời nói của Linh Đang Nhi làm Súng Cũ nhận ra vẫn còn người ngoài ở đây.

đội ngũ Súng Cũ: xin lỗi xin lỗi, quên mất mấy người còn trong đội.

đội ngũ [Dạ Lang] bị đá ra khỏi đội.

đội ngũ [Linh Đương Nhi] bị đá ra khỏi đội.

Lăng Dương rất không biết nói gì, nhưng cũng may đã đánh xong phó bản, vừa lúc rời đội có thể truyền tổng ra ngoài trả nhiệm vụ.

Ông anh hacker cũng lui đội chờ truyền tổng, trước khi đi còn chào hỏi Lăng Dương.

trước mặt Chính Nhân Quân Tử: tạm biệt Linh Đương Nhi đệ đệ! Lần sau lại cùng chơi hen!

trước mặt Linh Đương Nhi: =.= tui là con gái.

Sau đó cậu lại ngẫm chột qua.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: đừng gọi vậy!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: sao vậy?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: bị người khác nghe thì làm sao!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: ở đây không phải chỉ có mỗi chồng cậu thôi sao, chẳng lẽ hần còn không biết cậu là nam?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: hần biết! Nhưng hần không biết cậu biết!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: hơi khó đọc, chờ tui ngẫm đã...

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: tóm lại đừng kêu! Cũng không được nói chuyện với chồng tui!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: tại sao?

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: hần không phải trong giới!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: không phải trong giới là có ý gì? Thôi cậu cứ rút bang vào bang bọn tui đi.

nói chuyện riêng Linh Đương Nhi: cậu biến đi!

Diệp Lăng lại lần nữa tổ đội Lăng Dương.

đội ngũ Dạ Lang: sao không đi trả nhiệm vụ?

đội ngũ Linh Đương Nhi: đến đây đến đây.

nói chuyện riêng Dạ Lang: chào.

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: YO!

nói chuyện riêng Dạ Lang: cậu biết bà xã tôi?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: bà xã anh bảo tui không được nói chuyện với anh!

nói chuyện riêng Dạ Lang: tại sao?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: bởi vì anh không phải trong giới!

Lại là trong giới, con người Diệp Lăng tới lại, đăm đăm rồi cuộc là cái giới quỷ gì vậy.

nói chuyện riêng Dạ Lang: tôi biết, nhưng cậu ấy không biết tôi biết.

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: hơi khó đọc, chờ tui ngẫm đã...

nói chuyện riêng Dạ Lang: kỳ thật tôi cũng muốn hiểu rõ về cậu ấy hơn, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: à! Đây thì dễ!

Đối diện gửi qua vài chuỗi chữ số và chữ cái.

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: đây là địa chỉ IP hiện giờ của cộng đồng, đây là địa chỉ dự phòng, bởi vì có thể bị đóng cửa bất cứ lúc nào, lỡ như IP dự phòng cũng không vào được thì gửi E-MAIL cho địa chỉ này, tiêu đề viết NEWIP, hệ thống sẽ tự động gửi cho anh địa chỉ mới!

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: anh phải sớm hiểu biết một chút, nếu không làm sao thỏa mãn được vợ mình? Thời gian dài cậu ta sẽ bỏ trốn cùng người khác đấy!

Diệp Lăng nghĩ, cậu ta dám.

nói chuyện riêng Dạ Lang: xin hỏi cậu có biết ID cộng đồng của cậu ấy là gì không?

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: anh chờ chút!

Một lát sau cậu ta trở lại.

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: Linh Dương Không Biết Bay!

nói chuyện riêng Dạ Lang: tốt, tôi biết rồi, chuyện này tôi muốn cho cậu ấy một bất ngờ, cho nên...

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: yên tâm! Tui sẽ không nói cho cậu ta!

nói chuyện riêng Dạ Lang: vậy cảm ơn cậu.

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: không có gì! Ở trong diễn đàn tui cũng mang tên này, có việc cứ CALL tui! Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết, cuối cùng chốt một câu ——

nói chuyện riêng Chính Nhân Quân Tử: hoan nghênh nhập giới!

đội ngũ Linh Đàng Nhi: chồng à sao hôm nay anh cứ cà tạch cà tàng vậy, mạng lag hử?

đội ngũ Dạ Lang: vừa rồi có một chút, giờ tốt rồi, đi thôi.

Trả xong nhiệm vụ đã là giờ cơm trưa, Diệp Lăng đi căn tin mua cơm, trở về phòng ngủ vừa ăn vừa nhập địa chỉ IP mới được đưa.

Tốc độ mở web này của mạng trường không ngờ còn nhanh dữ, tiêu đề website là —— Đế Quốc Sói Hoang – Giới BDSM Lớn Nhất Toàn Cầu Của Người Hoa.

Chính Nhân Quân Tử chỉ nói đây là một cộng đồng, Diệp Lăng không ngờ cộng đồng này còn có quy mô lớn như vậy, có gần một trăm box, phía dưới cùng hiển thị có hơn một ngàn người đang online, đây là vào ban ngày.

Các box được phân loại kỹ càng tỉ mỉ đến mức đường tơ kẽ tóc, nhưng không vì phân chia quá nhiều mà ảnh hưởng đến độ hoạt động, tương phản số topic cùng ngày của từng box đều rất nhiều.

Diệp Lăng di chuột kéo nhanh xuống, công dụng của từng box đều được ghi trong phần tên gọi, giúp người ta xem cái hiểu liền.

Là một chàng trai khỏe mạnh đương kỳ thanh xuân, Diệp Lăng đương nhiên cũng từng thăm hỏi những diễn đàn người lớn, nhưng các box trong đó chỉ được phân loại đơn giản là hình ảnh, tiểu thuyết, điện ảnh, tỉ mỉ hơn thì là Âu Mỹ, Nhật Bản, sản phẩm trong nước, tuyệt đối không trắng trợn như này, có vài cái thậm chí đã tới mức khó coi.

Diệp Lăng nhú mày, Lăng Dương bình thường toàn xem mấy thứ này?

Tất cả các box đều là box tư mật, click vào sẽ thông báo phải đăng kí, khi đăng kí lại thông báo không mở cửa cho người ngoài.

Ngẫm nghĩ giây lát, Diệp Lăng lại mở một cửa sổ, đăng nhập web taobao(web này chắc mọi người ít nhiều có nghe thấy, là 1 dạng ebay của TQ), nhập tên của cộng đồng.

Quả nhiên ở đây có người đang rao bán code mời và tài khoản cộng đồng, rẻ nhất cũng phải một trăm, còn đắt nhất có khi đến bảy tám trăm, giá càng cao, quyền hạn càng cao, có thể tiến vào box download tài nguyên cao cấp hơn.

Diệp Lăng không có nhu cầu download, bèn liên hệ người bán mua một code mời cơ bản nhất, đoạn quay lại tiếp tục đăng kí.

Nickname diễn đàn, hần nhập đại một tên tiếng Anh.

Ba vòng, phải điền, Diệp Lăng không hiểu, đàn ông mà cũng phải điền ba vòng?

Bất đắc dĩ hần đành đi hỏi người bán vừa rồi, nghe xong người bán rất kinh ngạc.

“Anh không hiểu ba vòng? Anh có phải G không vậy?”

Song sau đó người bán vẫn nói cho hần biết, “Chiều cao, cân nặng, tuổi.”

Diệp Lăng điền chi tiết.

Theo lẽ thường mà nói thì hạng mục tiếp theo phải là giới tính, các trang web khác khi đăng kí thì sẽ có ba lựa chọn, bí mật, nam, nữ, ở trong này giới tính biến thành thân phận, ba lựa chọn theo thứ tự là song hướng, chủ, nô.

Diệp Lăng nghĩ nghĩ, chọn cái ở giữa.

Tiếp theo là các nội dung tùy chọn, Diệp Lăng xem sơ qua, chủ yếu là thống kê sở thích cá nhân và nội dung có thể tiếp thụ, bên trong còn có một hạng mục, bạn cố định (nếu có xin điền ID cộng đồng).

Lần này hần không cần nghĩ ngợi, trực tiếp gõ tay nhập vào, Linh Dương Không Biết Bay.

Đăng kí thành công. Đầu tiên hần tới box trò chơi, quả nhiên ở phần sticky thấy được topic bang hội Triều Đại Đế Quốc chiêu mộ của Súng Cũ.

Ra khỏi box trò chơi, đại khái xem lướt qua các khu, có khu quản lý, khu thành viên, khu triển lãm BDSM, xuống chút nữa có khu sùng đồ vật, bên trong phân loại kỹ càng chi tiết, như là giày da, giày thể thao, giày vải, đồng phục, vớ trắng, chân trần... Không ngờ mỗi cái đều có một box riêng.

Trong khu sùng đồ vật, xếp đầu tiên là box yêu giày boots, hần click vào.

Tùy ý xem vài topic trong đó, Diệp Lăng ngộ tính rất cao, vừa xem đã hiểu.

Thì ra là vậy.

Ăn cơm xong, hần bình tĩnh logout, dọn sạch ghi chép lịch sử, tắt trình duyệt, gấp nhỏ mảnh giấy ghi IP cộng đồng, cất đi, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Buổi chiều Diệp Lăng có bốn tiết liên, sau khi tan học, hần không về ký túc xá mà quẹo bước ra khỏi cổng trường.

Đi bộ mười phút, đến thang máy một chung cư ngoài trường học, hồi trước khi hần vừa nhập học nhà hần sợ hần ở ký túc xá không quen nên đã mua một căn, nhưng hần thì trái lại cảm thấy ở ký túc xá tiện hơn nhiều, trước kia thỉnh thoảng cuối tuần sẽ đến ở một hôm, từ khi ở bên Lăng Dương thì mỗi cuối tuần đều qua đêm tại nhà cậu, nơi này cơ bản bị bỏ không.

Trước mắt chức năng chủ yếu của căn hộ này vẫn là dùng để chứa đồ.

Diệp Lăng lấy ra chìa khóa mở cửa, vào nhà, đóng cửa, bật đèn, chẳng thèm đổi giày mà đi thẳng về phía phòng ngủ.

Phòng ngủ rất lớn, bên trong còn có một phòng chứa quần áo riêng biệt, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu mua căn hộ này.

Trên vách tường phòng chứa đồ có một tủ âm tường cỡ bự, hai cánh cửa lá sách che kín bên trong tủ, phối hợp với ánh sáng mờ trong phòng chứa đồ khép kín, nơi này tràn đầy cảm giác thần bí, làm người ta có ham muốn rình coi.

Hai tay Diệp Lăng chậm rãi đặt lên ven cửa lá sách, tĩnh một chốc, đoạn dùng sức, cùng với âm thanh ma sát kịch liệt giữa ròng rọc và cửa gỗ, hai cánh cửa bỗng trượt về hai bên, lộ ra chân diện mục bên trong.

Nhìn thấy đồ bên trong, khoe miệng Diệp Lăng dần nhếch lên, nếu giờ phút này có người ở đây, nhất định sẽ hết hồn vì trên mặt Diệp Lăng hiện ra một nụ cười quỷ dị chưa từng thấy.

Trong tủ trưng bày mấy chục đôi giày bột muôn hình vạn trạng.

PART III : LĂNG CA BẮT ĐẦU BIẾN THÁI

71. Chương 71

Hôn lễ huyết tẩy miếu Nguyệt Lão

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, box vớ trắng

Chủ lầu: ở bên bạn trai, yêu nhau ba năm, tình cảm rất tốt, duy chỉ gạt anh ấy mỗi chuyện này. Hai người sống bên nhau vậy mà vẫn còn bí mật không nói ra được, thứ cảm giác này rất đau khổ. Đã hạ quyết tâm sẽ “come out” với anh ấy, hi vọng được mọi người chúc phúc.

1L: chúc phúc chủ lầu! Cầu chúc come out thuận lợi!

2L: nếu hai người đã ở bên nhau ba năm, tình cảm lại rất tốt thì tôi nghĩ anh ta sẽ hiểu được thôi, cố lên!

3L: nếu anh ta thực sự yêu anh thì nhất định sẽ chấp nhận cả con người anh, BLESS

~4L: thực rất khâm phục chủ lầu, tôi cũng có BF, nhưng đến tận giờ anh ấy vẫn không biết tôi có đam mê này, tôi cũng mãi không dám thẳng thắn với anh ấy, thứ mùi vị trốn tránh này rất thấm thía, có đôi khi quả thật như ăn trộm, bị hiểu nhầm cũng không biết phải giải thích thế nào... Haii, xin lỗi đã lạc đề, tóm lại, tôi sẽ lấy chủ lầu làm gương, nếu anh thành công, tôi cũng sẽ thử ngồi xuống tâm sự với BF một lần, có lẽ kết quả không khủng khiếp như tôi tưởng. Chờ kết quả của anh!

5L: tôi cảm thấy băn khoăn của lầu 4 không phải là vô lý, dù gì chúng ta cũng là quần thể bên lề, muốn được thấu hiểu chấp nhận chỉ trong một thoáng thật sự rất khó, chủ lầu có từng cân nhắc đến việc ám chỉ trước bằng phương pháp khác chưa? Ví dụ như nói “em có một người bạn, nó là một...”, rồi nhìn thử xem BF mình đánh giá như nào?

6L: ủng hộ lầu 5, không phải tôi giới nước lã chứ có thể đi đến bước này quả thật đã không dễ dàng, nhưng kết quả thực rất khó đoán trước, chủ lầu phải suy nghĩ kỹ...

...

Lăng Dương về đến nhà rồi mới cảm thấy phòng ngủ trống trống, cậu tuần tra tứ phía nửa ngày mới nhận ra là lạ chỗ nào.

“Tấm poster Ngô Quan Phong trên tường của em đâu?” Cậu hỏi Diệp Lăng đã ở đây từ sáng.

“Bị gió thổi đi rồi.” Diệp Lăng trả lời tỉnh bơ.

“...”

Độc thoại nội tâm của Lăng Dương: đêch gió cấp mấy mà thổi được tấm poster bụi tổ chẳng vậy hả? Còn thổi khéo như vậy chỉ bay mỗi tấm poster không đụng tới thứ gì khác trong phòng, anh coi em là thằng ngu sao?

Độc thoại nội tâm của Diệp Lăng: hồi xưa cho rằng chẳng qua em thần tượng nên mới treo poster của cha đó, bây giờ đã biết dụng ý thật của em, há có thể để em hằng ngày YY một thằng đàn ông khác, em coi anh là người chết à?

Sự chú ý ban đầu của Lăng Dương hoàn toàn đặt ở trong phòng, giờ mới chú ý đến Diệp Lăng đang nhàn nhã ngồi trước bàn vi tính, hai chân bắt chéo phải nói là ung dung, cậu vừa định hỏi sao anh vào nhà mà không đổi giày thì tầm mắt bỗng dừng trên chân đối phương, phút chốc hô hấp bị cướp đoạt.

Hồi trước Diệp Lăng cũng thường xuyên mang bột, nhưng đa số là bột mũi tròn và mũi vuông, tuy Lăng Dương cũng rất thích kiểu này nhưng bột mũi nhọn vĩnh viễn là vũ khí có sức sát thương lớn nhất với người mền giày. Đôi bột Anh trên chân Diệp Lăng hiện giờ có đầy đủ các yếu tố sắc mùi S —— mũi nhọn, thon dài, cực vênh, đen bóng, dân tộc tự kỷ từ thời xa xưa kia đã đem sự tao nhã và cao quý có từ lúc mới sinh hòa lẫn vào trong phong cách thiết kế, cho dù là vật đi dưới chân cũng cho người ta cảm giác ưu việt từ trên cao coi thường vạn vật, đường nét bén nhọn và sự phản quang vô tình, phát ra mỹ cảm tàn khốc, làm người ta nhìn mà không tìm được phải sinh ra kính sợ.

Lăng Dương chỉ nhìn vài lần đã thấy miệng lưỡi khô khốc, vội vã xoay người vào phòng bếp rót nước, hoàn toàn không để ý biểu hiện thất thần trong thoáng chốc của mình đã bị ai kia thu hết vào đáy mắt.

Lăng Dương nốc cạn một bát nước lạnh xong mới bình tĩnh được hơn chút, lại rót thêm cho Diệp Lăng một ly, vừa bưng vào phòng thì hết cả hồn, Diệp Lăng đang dùng máy tính của cậu lên mạng. Lăng Dương và đối phương ở chung lâu quá rồi nên lòng cảnh giác không còn cao như trước, có kha khá lịch sử lướt web không được dọn sạch, cậu sợ Diệp Lăng sẽ thấy điều không nên thấy, cộng thêm vốn đã chột dạ, nên càng vội vàng đi tới quầy nhiều động tác của đối phương, dưới sự vội vàng hấp tấp, nước trong ly sánh hết ra ngoài, văng ướt một chiếc giày của Diệp Lăng.

Diệp Lăng cúi đầu nhìn bên giày bị đổ nước của mình, xong lại ngẩng đầu, nhướn mày với cậu.

“Này, này...”

Lăng Dương chạy tới đầu giường rút mấy tờ khăn giấy, đưa cho Diệp Lăng, nhưng đối phương không nhận, như cũ dùng ánh mắt ung dung dõi theo cậu.

Lăng Dương biết mình đuối lý, đành nói, “Vây, vây em giúp anh...”

Cậu ngồi xổm xuống giúp Diệp Lăng chà lau sạch sẽ, đứng dậy dần ra một lúc xong trực tiếp nhảy ra ngoài, xông vào toilet, đóng cửa cái rầm.

Diệp Lăng nghe thấy tiếng đóng cửa, trên mặt lại lộ ra nụ cười không rõ ý nghĩa.

Khi Lăng Dương ra khỏi toilet thì Diệp Lăng đã về, chẳng biết sao giờ cậu lại thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, Diệp Lăng của hôm nay cho cậu cảm giác không giống như ngày thường, nhưng cụ thể không giống chỗ nào thì đến cả bản thân Lăng Dương cũng không rõ, cậu thà coi đó là ảo giác của mình còn hơn.

Lăng Dương kiểm tra máy tính một lượt, trong biên bản lịch sử không phát hiện vấn đề gì, tâm sinh may mắn, xem ra sau này phải làm đầy đủ các bước an toàn mới được. Cậu lại như bình thường mở website Đế Quốc, phát hiện một topic chuẩn bị “come out” với bạn trai trong các topic hot gần đây, chỉ vài giờ ngắn ngủi đã xây được mấy tầng, phần lớn phản hồi là những lời chúc phúc, nhưng cũng có không ít người trả lời với cảm xúc bi quan, dù sao những người trong giới như họ có thể được ngoại giới tán thành thật sự là điều quá khó khăn, cũng chính vì lý do như vậy nên Lăng Dương mới lần nữa không dám nói thật với Diệp Lăng.

Lăng Dương hồi trước là vì có vết xe đổ, xuất phát từ sợ hãi mới bắt đầu dĩ bìạ rất nhiều lời nói dối với Diệp Lăng, không ai hiểu rõ hơn cậu sự đau khổ khi hai người không thể thẳng thắn với nhau, cùng với bảo là lừa dối người khác còn không bằng bảo là tra tấn chính mình, cuối cùng lại nhận lấy phản phệ từ lời nói dối.

Nếu không phải thật sự bất đắc dĩ thì Lăng Dương cũng chẳng muốn giấu diếm Diệp Lăng làm chi, chẳng qua có vài chuyện thật sự rất khó mở miệng, một khi nói ra, quan hệ giữa hai người thực có khả năng chạy theo quỹ đạo không thể khống chế, những chuyện như này ở trong giới chẳng phải điều mới lạ.

Lăng Dương coi đi coi lại bài viết của người kia vài lần, lại xem từng lời phản hồi, tâm tình lên xuống nhấp nhô giữa sự cổ vũ và khuyên can của các bạn trong box, nội tâm rơi vào giằng giụa.

Nhìn xong hai mươi mấy trang topic, cậu rốt cục quyết định, nếu chủ topic come out thành công, cậu cũng sẽ chuẩn bị liều mạng một lần, bộc bạch tất cả với Diệp Lăng, nếu Diệp Lăng thiết lòng với cậu, có lẽ sẽ chấp nhận được con người thực của cậu, còn nếu không thể...

Cậu nghĩ đi nghĩ lại, sau cùng cũng gửi một bài trong topic, chỉ viết hai chữ, cố lên.

※

Diệp Lăng quay về trường học, có người đang đợi hẩn dưới lầu ký túc xá, thì ra là Hồ Lê.

Hồ Lê mang một chiếc kính râm siêu bự che khuất mặt, nhìn thấy hẩn mới tháo kính ra.

“Sao anh ở chỗ này?”

“Tôi hỏi thăm rất nhiều người mới biết thiếu gia ở đây.”

Diệp Lăng nhíu mày, bầu không khí trong công ty nhà hẩn rất sinh động, mọi người gặp mặt đều xưng hô bằng biệt danh, anh họ của hẩn là thái tử, em họ là tiểu tam gia, biệt danh thiếu gia này là ban đầu có người gọi chơi, chẳng hiểu sao lại bị lan truyền, hẩn không thích song ai nấy đều gọi như vậy, hẩn ngăn không được.

“Có việc?”

Hồ Lê đi thẳng vào vấn đề, “Tôi nghe nói công ty từ chối ký hợp đồng với ban nhạc bọn tôi là do ý kiến của anh.”

“Ý kiến của tôi?”

“Đây là do người trong nội bộ công ty chính miệng nói với tôi.”

“Có phải anh hiểu nhầm gì không? Tuy tôi họ Diệp, nhưng hiện giờ thân phận của tôi chẳng qua là thực tập sinh, tôi chỉ phụ trách phần nghiên cứu thị trường, còn kết quả sau cùng là do tầng quyết sách họp bàn đưa ra, không phải dựa vào ý kiến cá nhân của tôi.”

“Nếu không do báo cáo của anh thì tầng quyết sách cũng sẽ không ra quyết định như vậy, anh căn bản là vì Tiểu Linh Dương nên mới có thành kiến với chúng tôi!”

“Xin lỗi, tôi cho rằng báo cáo của tôi tuyệt đối khách quan, là tổng kết được đưa ra sau khi khảo sát tình hình chung của thị trường, không trộn lẫn bất kì tình cảm cá nhân nào.”

“Tiểu Linh Dương căn bản không phải hạng người như anh nghĩ, nó là bên thứ ba, phá hư tình cảm của người khác, bị người ta vứt bỏ mới quẩn lầy anh...”

“Câm miệng! Tôi không tin những điều anh nói.”

“Tôi có chứng cứ!”

Trong đầu Diệp Lăng hiện ra lời của tên kia.

—— Thân Mã: nếu cậu không tin có thể đi hỏi Hồ Lê, nó còn có ghi âm kia, ngay trong cây bút ghi âm nó hay dùng ấy.

“Nếu có chứng cứ thì mang đến đây, mang không được thì những lời anh vừa nói chính là phỉ báng.”

Hồ Lê do dự giây lát, lúc này có hai nữ sinh đi ngang qua, nhìn thấy gã chột che miệng kêu lên, “Chẳng phải Hồ Lê đây sao?”

“Đúng là Hồ Lê! Sao anh ấy ở chỗ này!”

Hồ Lê thấy thế vội đeo kính râm lên, “Tôi sẽ mang chứng cứ tới cho anh xem.”

Sau khi Hồ Lê vội vã rời đi, Diệp Lăng mới nhận ra một vấn đề, mặc kệ là Hồ Lê hay Thân Mã đều gọi Lăng Dương là Tiểu Linh Dương, điều này đại biểu, người bọn họ biết là Lăng Dương trên mạng?

※

Diệp Lăng mở client xong phát hiện cần phải update, vậy mới nhớ ra hôm nay là ngày ngừng bảo trì game, hẩn lên website chính thức tra thử nội dung đối mới, là liên minh chiến NPH quảng cáo đã lâu.

Liên minh chiến, đầu tiên phải có liên minh bang hội mới được, mấy chuyện thuộc phương diện ngoại giao này không phải sở trường của Diệp Lăng, trước giờ đều do Mạc Thương Tâm và Kiêm Diệp ra mặt đàm phán, Diệp Lăng chưa bao giờ hỏi đến, song hẩn cũng rất tò mò cuối cùng ai sẽ kết minh với Kiếm Tinh.

Thắc mắc của hắn không kéo dài bao lâu, vừa online đã nhận được giải đáp, ngay phía trên màn hình bay ra hai dòng thông báo đỏ chói:

thông báo [Mộ Dung Phi Thiên] thành lập liên minh [Tam Túc Đỉnh Lập], mời nhân sĩ hữu thức khắp thiên hạ cùng gia nhập phiêu bạt giang hồ!

thông báo [Mộ Dung Phi Thiên] cùng [Bạch Thiếu Đường] ký kết hiệp nghị liên minh, [Viện Tâm Thần Hai Một] chính thức gia nhập [Tam Túc Đỉnh Lập], từ nay về sau kẻ vai sát cánh, cùng tạo huy hoàng!

Trên thế giới xôn xao cả lên, phải biết Viện Tâm Thần chính là bang hội lâu năm đại danh đỉnh đỉnh, hơn nữa trước giờ luôn xài hình tượng thần bí, không hiểu sao lại đi kết minh với bang Kiếm Tình nổi tiếng JQ của server mới, đây cũng là liên minh đầu tiên được tổ hợp từ bang hội của server cũ và server mới kể từ sau khi đưa ra hệ thống kết minh.

“Viện Tâm Thần và Kiếm Tình? Hai nhà này làm sao kéo chung một chỗ vậy?”

“Hóa ra bọn điên trong Viện Tâm Thần cũng sẽ kết minh với người khác? Trong ấn tượng của tôi bọn đó luôn độc lai độc vãng, bạn bè không thấy đâu nhưng kẻ thù thì không ít.”

“Kiếm Tình? Đây không phải là cái bang nổi tiếng nhờ thị phi sao? Tôi ở server cũ cũng có nghe chút ít.”

“Ý của Tam Túc Đỉnh Lập là? Trong liên minh có ba bang hội? Còn cái nữa là ai?”

“Nào nào, để chị nói cho mấy bé nghe chân tướng, chân tướng là... bọn họ liên hôn!”

Mọi người còn đang truy hỏi trên kênh thế giới ai liên hôn với ai thì trên thế giới lại nhảy ra một thông báo, mọi người tức thì cảm thấy tin vừa nãy căn bản chẳng là gì.

thông báo [Mộ Dung Phi Thiên] và [Lạc Minh Phong] ký kết hiệp nghị liên minh, [Lạc Minh Cửu Thiên] chính thức gia nhập [Tam Túc Đỉnh Lập], từ nay về sau kẻ vai sát cánh, cùng tạo huy hoàng!

Kênh thế giới:

“...”

“Địch mọ cái thông báo vừa nãy đi ra còn có thể ha ha ha, giờ chỉ còn biết chấm chấm chấm.”

“Ai nói cho tôi biết đây là sao coi, hai nhà này không phải bang hội đối địch à?”

“Mấy người là heo hử? Hạ Đại Gia không phải đã cưới Lạc Minh Phong sao, hai nhà này kết minh có gì lạ?”

“Ở trên thiệt chân tướng để.”

“Cưới bang chủ còn được nguyên bang làm của hồi môn? Hức hức hức em lại tin vào tình yêu.”

“Tìm bạn trăm năm! Không giới hạn nghề nghiệp, cấp bậc, tuổi tác, giới tính. Yêu cầu: phải là bang chủ!”

loa Bạch Thiếu Đường: sáu giờ miếu Nguyệt Lão, nghênh đón Hoa Mãn Lâu.

Tin kết hôn này tới thiệt đột nhiên, Diệp Lăng còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, hắn xin sử dụng phù truyền tống với Từ Hiền, thanh độc chạy xong, quả nhiên xuất hiện ở miếu Nguyệt Lão, Hoa Mãn Lâu mặc áo cưới kiểu Trung, phượng quan hà bí (mũ phượng và phần áo đắp trên vai cô dâu), Bạch Thiếu Đường đứng bên cạnh được một lần hiếm hoi không mặc đồ trắng mà cũng đổi sang hỉ phục của chú rể, trước ngực ghim đoá hoa đỏ thắm.

Chú rể là viện trưởng Viện Tâm Thần xuất quỷ nhập thần trong truyền thuyết, cô dâu là nhân vật chính trong câu truyện PK chống trước đã từng cảm động vô số người, còn là nhân yêu công khai, sự kết hợp của hai người ắt phải dẫn đến một lần sóng xem lễ, người chơi dân ùa vào miếu Nguyệt Lão. Diệp Lăng giữa đám người phát hiện Lăng Dương, nhưng với thân phận Tiểu Linh Dương, cậu không vào hội trường mà canh giữ bên ngoài miếu, không chỉ mình cậu mà tất cả bang chúng Viện Tâm Thần đều tụ tập ở lối vào miếu, bộ dạng không giống như tham gia hôn lễ.

nói chuyện riêng Dạ Lang: sao không vào?

nói chuyện riêng Tiểu Linh Dương: ông xã ~()~ hôm nay bọn em phụ trách công tác bảo an của hôn lễ!

nói chuyện riêng Dạ Lang: công tác bảo an gì?

nói chuyện riêng Tiểu Linh Dương: lát nữa sẽ có người đến phá.

nói chuyện riêng Dạ Lang: sao em biết?

nói chuyện riêng Tiểu Linh Dương: chắc chắn luôn, có một bang không hợp với bọn em, Tiểu Bạch kết hôn, bọn nó nhất định sẽ đến huyết tẩy hội trường.

Quả nhiên Lăng Dương không nói sai, cùng với một đợt rối loạn, mười mấy gã game thủ trên đầu treo kí hiệu bang LM từ bốn phương tám hướng giết đến cửa miếu Nguyệt Lão, mỗi người đều là tên màu đỏ, trước tên treo ba thanh đao đâm máu. (PK sẽ tích điểm sát khí, đến một mức nhất định sẽ xuất hiện một thanh đao nhỏ máu, 3 thanh đao là chuẩn bị vào tù)

Người của Viện Tâm Thần chuẩn bị nghênh chiến từ sớm, đồng thời ra tay, hai nhóm người tức thì chém giết loạn cả lên.

Một tể ti xông lên đối đầu ngay với Tiểu Linh Dương, Diệp Lăng thấy Lăng Dương bị công kích, theo bản năng ra tay viện hộ, tên kia bị Diệp Lăng chặn đánh, chẳng những không trả đòn mà còn dừng lại.

nói chuyện riêng FOX: thiếu gia?

Diệp Lăng ngẩn ra, chẳng lẽ gã này là?

nói chuyện riêng Dạ Lang: Hồ Lê?

Đối phương hiển nhiên vì câu này đã xác nhận được thân phận Diệp Lăng, thoát khỏi vòng chiến đấu, không biết nói gì đó trong bang mà một chốc sau tất cả người thuộc LM đều thoát chiến, xa xa đứng một bên.

Người của Viện Tâm Thần chẳng biết như này là như nào, không đuổi theo, nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác, chặt chẽ bảo vệ lối vào miếu Nguyệt Lão.

Bọn họ tựa hồ đang ngầm thảo luận gì đó, cuối cùng FOX lên tiếng trên kênh công cộng.

trước mặt FOX: nể mặt Dạ Lang, hôm nay không đánh với tụi mày, rút.

Một đám người nhanh chóng rút lui, tốc độ đi cũng nhanh như lúc đến.

Tất cả mọi người vì câu kia mà sinh nghi trong lòng, nghĩ bụng hai người này quan hệ thế nào vậy, duy chỉ có Lăng Dương là giậm chân.

trước mặt Tiểu Linh Dương: con hồ ly thói chết bầm, ông thề không đội trời chung với mày a a a!!!

Lời tác giả: Nếu có người muốn re-post, tác giả không cản được nhưng phiền bạn cũng post luôn lời cảnh báo ở đầu chương một, đừng để cho những người không thể tiếp nhận coi bao nhiêu chương xong mới nói a thì ra đây là truyện SM chủ nô nghiện giày, đúng là dị đoan biến thái ghê tởm, không chỉ lãng phí thời gian của độc giả mà từng câu từng chữ cũng đâm vào tim tác giả.

Các độc giả chỉ mới đứng ngoài xem thôi mà đã có phản ứng như vậy với mền giày thì có thể tưởng tượng, Tiểu Linh Dương không dám thả lỏng cảnh giác, sẽ có tâm trạng như nào.

Trên thế giới này có rất nhiều loại người, không mong tất cả mọi người có thể chấp nhận và hiểu, chỉ mong đừng bài xích là đủ rồi.

Cám ơn các bạn đã quan tâm và ủng hộ thành phần thiểu số, Tiểu Linh Dương trân trọng cúi đầu.

bớt Anh, rất thon rất bóng rất nhọn

72. Chương 72

Dã Lang đen tối làm hằng ngày

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, box vớ trắng

Chủ lâu: ha ha, tôi đây, tôi là người gửi bài nói sẽ come out với BF hôm qua, cảm ơn phản hồi của mọi người, tôi đã nhận được dũng khí từ mọi người, tôi có thể cảm nhận sự kỳ vọng mọi người ký thác vào tôi.

Nhưng thật xin lỗi, tôi định trước sẽ làm mọi người thất vọng rồi.

Tôi và BF yêu nhau ba năm, ban đầu là tôi chủ động theo đuổi anh, nhưng về sau khi hai đứa ở bên nhau, anh đối xử với tôi rất tốt, quả thực coi tôi như trân bảo trong lòng bàn tay.

Ai cũng nói trong giới G không có lâu dài, nhưng tôi không đồng ý, tôi đã cho rằng tôi và BF có thể mãi mãi bên nhau, thiên trường địa cửu.

Cách đây không lâu tôi sinh bệnh, sốt cao, anh ở bên tôi canh chừng ba ngày ba đêm không ngủ nghỉ, điều này khiến tôi nhận ra, người này là thực lòng đối đãi mình, anh ấy có thể nhận mình, có thể bao dung tất cả về mình, nó giúp tôi có can đảm thẳng thắn triệt để với anh, giữa hai chúng tôi không còn ngăn cách, không còn bí mật.

Vì vậy tôi đã nói, nói tất cả, vì giờ khắc này, tôi đã chuẩn bị rất lâu, các sách vở, tư liệu, cả lời trình bày phát ra tự tận phế phủ, tất cả chỉ để anh có thể chấp nhận tôi, để anh biết rằng trên thế giới này còn có loại người như tôi.

Nhưng mà...

Tôi không thể nào quên, sắc mặt tái mét của anh sau khi nghe tất cả, sự im lặng chết chóc, sau đó là hai chữ, biến thái, hai chữ này, một chữ đâm vào tâm nhĩ trái của tôi, một chữ đâm vào tâm thất phải của tôi, hoàn toàn phản tôi tử hình.

Sau khi anh rời đi, hai chữ này lặp đi lặp lại từng giây trong đầu, tựa như có người ác ý nhấn nút REPLAY, vĩnh viễn không dứt.

Tôi trời sinh là GAY, bắt đầu từ lúc dậy thì ánh mắt chỉ luôn dõi theo người cùng giới, tôi thích mùi vị dương quang tràn đầy sức sống của nam sinh, tôi nhìn thấy vớ thuyền màu trắng ẩn hiện nơi cổ giày của nam sinh trên sân vận động, trong trẻo như vậy, thánh khiết như vậy, sẽ không khồng chế được bản thân, đây là bản năng trời sinh của tôi, đã khắc vào tận trong linh hồn, tôi vô phương thoát khỏi, chỉ có thể chọn chấp nhận.

Thân là một đồng chí, tôi cũng giống như những đồng chí khác, trải qua thâm mến, trải qua thổ lộ thất bại, trong lòng cũng có một người anh em thẳng mà mình vĩnh viễn không thể đụng vào, những thứ này tôi đều vượt qua được, rồi đến cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc của mình.

Mỗi một ngày ở bên anh, tôi rất vui vẻ. Tôi là một người giữ mình trong sạch, chung thủy với BF của mình, chưa bao giờ xằng bậy ở bên ngoài, đối với thứ ham mê khác với thường nhân này, tôi chỉ có thể ẩn nhẫn, ẩn nhẫn, rồi ẩn nhẫn, sợ sẽ bị anh phát hiện chân tướng.

Nhưng thời gian càng lâu, thứ cảm giác bị đè nén này càng nặng, càng khó mà thừa nhận, dần dà, mỗi một ngày, tôi đều sống thật cẩn thận như đang đi trên băng mỏng.

Thỉnh thoảng tôi sẽ nghĩ, nếu tôi đã đi trên con đường đồng tính không lối về này rồi, tại sao tôi còn phải đi trên con đường hẹp càng đi càng chật này...

Rõ ràng tôi có một BF yêu tôi như vậy, vì sao tôi vẫn không cam tâm, còn tham lam, vọng tưởng anh sẽ chấp nhận được cái tôi đề tiện này, một cái tôi đến mình cũng xem thường... Đây là trừng phạt của ông trời dành cho tôi, tôi không thể trách bất kỳ ai, đều là lỗi của tôi, tôi không nên hi vọng quá xa vời.

Cảm ơn các bạn ở Đế Quốc, đến nơi đây, quen biết mọi người, là chuyện vinh hạnh nhất trong cuộc đời tôi.

Mọi người đã giúp tôi cảm thấy trên thế giới này tôi không hề cô đơn, tôi không chỉ một mình.

Xưa kia, các bạn cùng tôi đi qua từng ngày một, những ngày tháng sau này, xin tha thứ tôi không thể tiếp tục đi cùng các bạn...

Nếu có kiếp sau, tôi hi vọng mình sẽ là một người bình thường, một người có thể sống dưới ánh mặt trời, nếu tôi là nữ, sẽ có một người bạn trai yêu tôi thương tôi, nếu tôi là nam, sẽ cùng người trong lòng bước vào ngôi đền hôn nhân, dưới gối có một trai một gái, con cháu đầy đàn.

“Nhớ nụ cười của anh, nhớ áo khoác của anh, nhớ tất trắng của anh, và hương vị trên người anh...”

Hóa ra tình yêu xinh đẹp như vậy chỉ có thể tồn tại trong ca từ.

Ở bên kia thế giới, liệu có tiếng ca êm tai như vậy không?

Lời FOX nói trên kênh công cộng cũng bị Từ Hiền nhìn thấy, cậu thầm chột Diệp Lăng.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: chuyện gì đây?

nói chuyện riêng Dạ Lang: gã là Hồ Lê.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: Hồ Lê ca hát á? Hóa ra anh ta cũng chơi trò này?

nói chuyện riêng Dạ Lang: tớ cũng vừa mới biết.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: vậy còn Dương Dương là sao?

Người của LM đi hết rồi, Tiểu Linh Dương vẫn ở đây vừa nhảy vừa la, nhìn vào biết ngay là đang khó chịu.

nói chuyện riêng Dạ Lang: nó lại đang ở đó tự chế tạo tình địch giả tưởng cho mình ấy mà.

Lần trước là Linh Đang Nhi, lần này là Hồ Lê, không thể không thừa nhận sức tưởng tượng của Lăng Dương thực phong phú.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: xui, câu vừa nãy của Hồ Lê thiệt gây hiểu nhầm, cậu không giải thích với Dương Dương à?

nói chuyện riêng Dạ Lang: để nó có chút ý thức nguy hiểm cũng tốt.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: =.= A Lăng cậu biến xấu rồi.

Từ Hiền có chút hiểu kỳ, hồi trước cậu chỉ biết bọn Bạch Lung và Hồ Lê không hợp nhau, nhưng không ngờ hai bên kết thù từ trong trò chơi.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: các anh và LM rốt cuộc là vì sao không hợp?

nói chuyện riêng Bạch Thiếu Đường: trong bang LM có người từng là phu nhân phó bang chủ của bọn anh.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: phó bang chủ? Không phải Dương Dương sao?

nói chuyện riêng Bạch Thiếu Đường: là một phó bang chủ khác, Mạnh Hổ, em gặp rồi.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: a! Vậy chẳng phải là... tình địch cũ của Dương Dương?

nói chuyện riêng Bạch Thiếu Đường: tạm thời có thể nói vậy, bọn anh không thích con nhỏ từ hồi xưa, nhưng mặt ngoài vẫn miễn cưỡng duy trì, sau hai người ly hôn, song phương liền hoàn toàn trở mặt.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: quan hệ phức tạp quá, em còn tưởng bạn gái Mạnh Hổ theo lời các anh là ở ngoài đời.

nói chuyện riêng Bạch Thiếu Đường: thì là ở ngoài đời, nhỏ cũng thuộc khu nhà bọn anh, là con gái tư lệnh, đầu tiên con nhỏ chơi game cũng vì biết bọn anh có chơi.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: vậy sao nhỏ ở LM, không vào bang các anh?

nói chuyện riêng Bạch Thiếu Đường: anh họ nó ở bên đó.

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: vậy à...

chiến đấu Bạch Thiều Đường phát cuồng rồi!

nói chuyện riêng Hoa Mãn Lâu: ??? Anh mở đồ làm gì?

chiến đấu Bạch Thiều Đường phát động công kích với Bành Đại Sư!

Từ Hiền sưng sốt, không phải thằng này cuốn gói từ sớm rồi sao?

Bạch Lung là pháp sư hệ phong tức, vừa vung tay một cơn gió xoáy cực lớn đã trực tiếp thổi tung đối phương.

trước mặt Bành Đại Sư: tui tới tham gia hôn lễ, tại sao giết tui!

Từ Hiền cũng phát hiện vấn đề.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: ông xã anh đánh nhầm rồi! Người ta không phải Bành Đại Soái, là Bành Đại Sư!

Bạch Lung thu tay, gió tức khắc tiêu, Bành Đại Sư đáng thương rơi từ không trung xuống.

trước mặt Bạch Thiều Đường: xin lỗi, nhầm người.

trước mặt Bành Đại Sư: ... mọe!

Từ Hiền vốn nghĩ như vậy là xong, ai dè đảo mắt Bạch Lung lại thổi bay thêm một người, Từ Hiền chăm chú nhìn kỹ, thiếu điều giậm chân.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: người kia cũng không phải Bành Đại Soái, hần là Bành Thái Soái!

Bành Thái Soái cũng té xuống.

trước mặt Bạch Thiều Đường: Ooops.

trước mặt Bành Thái Soái: ... Ooops cái đầu mày!

Bạch Lung nhầm hai lần liên tiếp, vẫn không rút được kinh nghiệm, lại đẩy lên cơn bão thứ ba.

trước mặt Bành Thái Sư: biết ngay tiếp theo là tôi, thời đại này đặt cái tên cũng khó quá chừng ()

trước mặt Bạch Thiều Đường: thôi quên đi, dù sao tất cả đều như nhau, lên hết một lượt cho gọn.

Bạch Lung khởi động pháp thuật quần công, chớp mắt khắp nơi toàn là gió xoáy, gió cuốn người, người chen người, miếu Nguyệt Lão vốn đã có vẻ chen chúc tức thì loạn xà ngầu.

Từ Hiền điềm đăm giờ phút này rốt cục lật bàn.

trước mặt Hoa Mãn Lâu: có còn để người ta kết hôn không!!!

Cậu xem như đã phát hiện, con người Bạch Lung ở ngoài đời cực kỳ không nói lý, gì cũng là hần nói đúng, ở trong game càng trầm trọng hơn, hèn chi mọi người đều nói gặp phải người của Viện Tâm Thần thà đi đường vòng chứ đừng nói lý với họ, có một bang chủ như vậy tọa trấn, kết quả này thật sự không bất ngờ chút nào!

※

Lăng Dương buổi sáng lại ngủ nướng, đám cưới trên mạng tối qua của Từ Hiền và Bạch Lung, nói rõ sáu giờ cưới vợ, kết quả tha đến tận mười một rưỡi tối mới tiến hành xong nghi thức, sau đó lại thêm các loại náo loạn động phòng, tra tấn đến sau nửa đêm mới tan tiệc, may mà hôm sau là cuối tuần không cần dậy sớm.

Cậu đang ngủ mơ mơ màng màng thì cảm giác chần mên trên người bị lật lên một lượt, tức thì rùng mình vì lạnh.

Lăng Dương từ nhỏ đã thích ngủ không mặc quần áo, dù trưởng thành thì tật xấu này vẫn không sửa được, chỉ cần ở nhà mình bên cạnh không có người ngoài, cậu xác định sẽ ngủ trần.

Sau khi chần bị lật, cậu cảm giác có gì đó nặng nề để lên ngực mình, cần xương sườn đến phát đau.

Bị quấy rầy mộng đẹp, Lăng Dương vô cùng khó chịu ngọ nguậy mở mắt, đang muốn mở miệng chửi thì cúi đầu thấy ngay thứ để trên người mình, im bật tắt lự.

Diệp Lăng không biết đã dịch cái ghế sang ngồi bên giường từ khi nào, mười ngón giao nhau thích thú đặt trước bụng, vươn hai chân bắc lên mép giường, để giày để ngay ngực trái Lăng Dương không chệch một ly.

Đây là một đôi giày Dr. Martens màu vàng nâu, hiệu ứng chà màu cố ý làm cho đôi giày trông cũ khiến nó thoát nhìn giống màu đồng cổ hơn, rõ ràng làm bằng da mềm nhưng lại cho ảo giác cứng như kim loại.

Lăng Dương hí mắt đánh giá một phen, “Ông xã lại mua giày mới à?”

“Ừ,” Diệp Lăng thần nhiên trả lời, nghiêng đầu cẩn thận quan sát, bàn chân cũng theo tầm mắt từ từ chuyển động, tựa hồ là muốn thưởng thức đôi giày yêu của mình từ mọi góc độ, để giày nương theo động tác của hắn mà chậm rãi ma sát ngực Lăng Dương, thậm chí còn lơ đãng cọ qua nơi mẫn cảm nào đó.

Tựa như bị một luồng điện đánh trúng thân thể, Lăng Dương không kìm được run bắn cả người, cậu thậm chí có thể nắm rõ đường quỹ tích chuyển động của hoa văn chữ thập dưới đế giày trên làn da trần của mình.

“Thích không?” Diệp Lăng hỏi.

Lăng Dương không chắc Diệp Lăng hỏi thích giày hay là thích gì khác, ậm ừ trả lời, “Thích...”

Tầm mắt Diệp Lăng quét về một phía, Lăng Dương cũng nhìn xuống theo tầm mắt hắn, tức thì thấy tuyệt vọng vô vàn.

“Em cứng,” Diệp Lăng nửa cười nửa không.

“Em... em ‘chào buổi sáng’ mà thôi, con trai bình thường, buổi sáng đều có, anh hiểu mà...”

Diệp Lăng gật đầu, tựa hồ cho rằng lời giải thích này rất hợp lý.

Lăng Dương lúc này mới nhớ ra, hôm nay cuối tuần, hai người đã hẹn sẽ ra ngoài chơi.

“A, anh chờ em chút, em dậy liền đây.”

“Em ngủ tiếp đi,” Mũi chân Diệp Lăng hơi dùng sức, đè Lăng Dương đang chuẩn bị dậy trở về giường, “Anh đến nói cho em biết, hôm nay công ty có việc, anh phải qua một chuyến.”

Lăng Dương rất không biết nói gì, “Mấy chuyện như hủy hẹn anh gửi cái tin nhắn không phải xong rồi sao, cần gì riêng tới đây một chuyến?”

Diệp Lăng thu chân lại, đứng dậy đi thẳng ra ngoài, “Đến làm hằng ngày.”

Diệp Lăng vừa đi, Lăng Dương chụp ngay cái chăn bên cạnh gói mình lại, đầu má quá nguy hiểm, quả nhiên phải bỏ thói quen ngủ trần này.

Hằng ngày? Là sao? Vừa nãy anh đang đùa giỡn mình phải không, đang đùa giỡn mình đúng không? Là đang đùa giỡn mình rồi!

Chẳng lẽ anh ấy đã biết? Anh ấy không biết đâu! Anh ấy thật sự biết sao?

A

~~ Lăng Dương sắp điên rồi.

Trong đầu cậu chợt hiện linh quang, nghĩ ngay đến topic hôm qua, đúng rồi, không phải hôm qua đã quyết định nếu người kia thành công thì mình cũng sẽ thẳng thắn với Diệp Lăng sao?

Lăng Dương không kịp mặc quần áo, bọc chăn vọt thẳng tới trước máy tính, dùng tốc độ nhanh nhất khởi động máy đăng nhập vào Đế Quốc, tới box vớ trắng, tìm được bài gửi mới nhất của chủ thớt hôm qua, bài gửi này rất dài.

Cậu xem kỹ từng dòng từng dòng một, tốc độ đọc ngày càng chậm, cả người như ngã vào vực sâu vạn trượng.

Đọc xong chữ cuối cùng, Lăng Dương nhắm mắt lại, đau đớn ôm đầu, không thể nói, không thể nói được...

※

Diệp Lăng đến công ty, nhưng không vào cửa mà đi đến quán cà phê đối diện, đã có người chờ sẵn ở chỗ này.

“Anh uống gì không?” Đối phương biểu hiện rất nhiệt tình, tựa hồ đã định sẵn mục đích cho buổi hẹn hôm nay.

“Không cần phiền phức, anh kêu tôi tới làm gì?”

Hồ Lê thấy Diệp Lăng nói vậy, cũng không tiếp tục quanh co lòng vòng mà trực tiếp lấy từ trong túi ra một cây bút ghi âm.

“Lần trước anh nói muốn chứng cứ, đây chính là chứng cứ của tôi. Tôi có thể nói rõ với anh, Tiểu Linh Dương rốt cuộc là ai, mỗi câu tôi nói đều là thật, tôi không có lừa anh.”

Trên cây bút ghi âm có gắn tai nghe, Diệp Lăng nhìn chằm chằm đối phương vài giây, xong mới chậm rãi đeo tai nghe vào, Hồ Lê nhấn vài nút, sau đó khoanh tay dựa ra sau, gương mặt không nén được vẻ đắc ý.

Đoạn ghi âm này bắt đầu thu từ giữa chừng, hiển nhiên là có người nghe được mở đầu, nhận ra giá trị của đoạn đối thoại này vì vậy nổi lòng thu trộm, bối cảnh là nhạc nhẹ nhu hòa, tiếng người tuy không lớn nhưng có thể nghe rành mạch từng chữ.

Tuy trước đó đã được nghe câu chuyện này từ miệng Lăng Dương và Bạch Lung, nhưng chính tai nghe thấy người mình thích tỏ tình với một người khác lại là chuyện khác, nhất là khi đối phương còn là mối tình đầu có mười sáu năm quá khứ với Lăng Dương.

Ghi âm rất ngắn, nhoáng cái đã nghe xong, Diệp Lăng thờ ơ tháo tai nghe xuống, “Mục đích của anh là gì? Muốn công ty ký hợp đồng với ban nhạc của mình?”

“Chuyện đó tôi sẽ đạt được bằng chính thực lực của mình, tôi tin ban nhạc của tôi có thực lực làm được, không cần lên làm những chuyện tiểu nhân như này,” Hồ Lê nói rất chính nghĩa, “Tôi chỉ muốn thiện chí nhắc nhở anh, đừng bị vẻ ngoài của Tiểu Linh Dương lừa gạt, nó là một đứa chen chân không biết liêm sỉ, căn bản không xứng với anh...”

Rầm, Diệp Lăng đứng bật dậy, dọa Hồ Lê nhảy dựng.

Diệp Lăng không thể không thừa nhận, nếu không phải biết trước mọi chuyện, nếu không phải mình hiểu rõ Lăng Dương thì đoạn ghi âm này đúng thật có tác dụng châm ngòi ly gián, chỉ tiếc, mình đã không còn là Diệp Lăng bị tổ ba người Linh Đang Nhi dắt mũi xoay vòng vòng lúc trước, Diệp Lăng bây giờ đã có thể xuyên qua tầng tầng bìa đặt, bắt giữ được bản chất thật sự của Lăng Dương.

“Những gì anh muốn nói tôi đều biết, nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước.”

Diệp Lăng xoay người đi ra ngoài, Hồ Lê thấy bộ dáng của hắn còn tưởng mình đã đạt mục đích, trong bụng mừng thầm, cầm bút ghi âm trên bàn cùng đi ra ngoài.

Hồ Lê vừa ra khỏi quán cà phê, bỗng gặp phải một cú va chạm, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một người nhanh nhẹn giật lấy ba lô trong tay gã, đợi gã nhận ra mình gặp phải ăn cướp thì tên kia đã chạy thật xa.

Hồ Lê lập tức đuổi theo, “Ăn cướp! Bắt nó lại!”

Diệp Lăng cũng ý thức được bên này đột phát trạng huống, hắn vừa xoay đầu đã thấy kẻ cướp cầm ba lô của Hồ Lê cấp tốc chạy trốn, sắp đụng phải cô gái nhỏ nhắn đang trước.

“Tránh ra!” Tên cướp quát lên.

Ngay sau đó, cô gái kia trở tay như điện xẹt, chụp lấy cánh tay của tên cướp, mượn lực quăng đối phương qua bờ vai, động lượng của tên cướp kia quá lớn, cú này bị quăng ra xa thiệt xa, đồ đạc trong ba lô cũng văng ra ngoài, vung vãi đầy đất.

Diệp Lăng thấy thân hình và động tác kia rất quen mắt, nhìn kỹ, quả nhiên là Linh Đang Nhi.

Lúc này Hồ Lê cũng vọt tới trước mặt, không kịp cảm tạ Linh Đang Nhi hành hiệp trượng nghĩa đã vội vội vàng vàng thu thập đồ trên mặt đất.

Hồ Lê nhặt hết tất cả những món vàng ra đất, nhưng tựa hồ vẫn còn sót thứ gì đó quan trọng, sót ruột tìm khắp nơi.

Diệp Lăng cũng đi tới, Hồ Lê vội hỏi hẩn, “Anh có thấy bút ghi âm của tôi không?”

Diệp Lăng nhìn trái nhìn phải, lắc đầu.

Hồ Lê có vẻ đặc biệt không yên về cây bút kia, lại lo lắng nó rơi ở dọc đường, vậy là gấp rút lộn trở lại tìm.

“A,” Linh Đang Nhi bên cạnh đột nhiên thốt lên, từ trong khe ba lô của mình mò ra một cây bút, “Có phải anh muốn tìm cái này không?”

Cô ngẩng đầu thì đã không thấy Hồ Lê đâu, nhưng lại thấy Diệp Lăng, “Ý? Là anh.”

Diệp Lăng gật đầu với cô, “Trùng hợp thật.”

“Anh biết người vừa rồi? Vậy phiền anh giao cái này cho anh ấy, tôi có việc gấp, phải đi trước.” Linh Đang Nhi đưa bút ghi âm cho Diệp Lăng xong thì chạy mất.

Diệp Lăng cầm được bút ghi âm, lại quay đầu nhìn Hồ Lê vẫn còn đang cẩn thận tra xét từng ngõ ngách, liên tưởng đến vẻ khấn trương vừa rồi của gã, theo bản năng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Hẩn im lặng cất bút đi, băng qua đường cái trở về công ty.

Mặc dù là cuối tuần, nhưng có không ít người tăng ca, nhìn thấy Diệp Lăng đều thân thiết chào hỏi. Diệp Lăng đi lên lầu hai đến chỗ ngồi của mình trong phòng làm việc chung, lấy ra bút ghi âm trong túi áo, bắt đầu cẩn thận quan sát.

Đây là riêng tư của người khác, có nên nghe không đây?

Hẩn do dự nửa ngày, trước mắt thủy chung hiện lên vẻ mặt của Hồ Lê khi hỏi hẩn có thấy cây bút đâu không, tựa hồ ở trong này có một bí mật to bằng trời, tuyệt đối không thể cho Diệp Lăng phát hiện.

Suy tính thiệt lâu, Diệp Lăng vẫn quyết định cầm tai nghe.

Trong bút ghi âm không có gì nhiều, ngoại trừ đoạn ghi âm Hồ Lê vừa cho Diệp Lăng nghe thì chỉ có ba đoạn acappella, giai điệu rất xa lạ, tựa hồ là tự sáng tác.

Không thể không thừa nhận, Hồ Lê rất có thiên phú về mặt ca hát, nếu không công ty đã không bỏ ra nhiều sức lực đi khảo sát gã như vậy, song công ty Diệp Lăng ở trong ngành cũng rất có thực lực, ngay cả trình độ như Ngô Quan Phong mà cũng lắng-xê được lên top, đó cũng là nguyên nhân Hồ Lê luôn tranh thủ ký hợp đồng với bọn họ.

Nghe từ đầu tới đuôi nội dung trong bút ghi âm, Diệp Lăng không phát hiện có nội dung gì đáng che giấu, nếu nói là đoạn ghi âm kia thì Diệp Lăng đã nghe rồi, đối phương không cần khấn trương như vậy, nếu như là mấy bài hát... chẳng lẽ sợ bị lấy trộm?

Diệp Lăng cầm bút ghi âm cẩn thận đánh giá trước sau, không nghĩ ra điểm đáng ngờ.

Đồng sự phụ trách mảng truyền thông trong công ty, Tiểu Lưu, đi ngang qua bàn Diệp Lăng, thấy Diệp Lăng đang nghiên cứu cây bút trong tay, nói chen vào, “Ý, thiếu gia, cậu cũng dùng loại bút này hả? Tôi cũng có một cây nè.”

Diệp Lăng quay đầu nhìn anh, “Đây không phải của tôi, loại bút này rất thông dụng?”

“Đúng vậy,” Tiểu Lưu đi tới, “Kiểu này rất kinh tế, không ít người trong ngành đều dùng nó.”

Tiểu Lưu còn tưởng bản thân Diệp Lăng muốn mua, vì thế bắt đầu quảng cáo thao thao bất tuyệt, “Kiểu bút này có hai ưu điểm, một là hiệu quả thu âm rất tốt, dù nói chuyện nhỏ giọng cũng có thể thu rất rõ ràng.”

Diệp Lăng nhớ tới đoạn ghi âm, đúng thật.

“Thứ hai là nó có một nút mã hóa, ghi âm mà không muốn bị người khác nghe thì chỉ cần khóa là được.”

“Mã hóa?”

“Đúng vậy, cậu cũng biết làm trong ngành ta, thường sẽ có chút tin cơ mật không muốn ai biết, bút ghi âm có chức năng mã hóa rất tiện.”

Ra là vậy.

“Vậy làm sao giải?”

“Cái này phải hỏi mật mã từ người mã hóa.”

“Nếu đối phương quên mật mã thì sao? Còn cách gì khác không?”

Tiểu Lưu gãi đầu, “Thật ra thì không phải không có, có chuyên gia chuyên phá mã những thiết bị này, nhưng nếu phá giải sẽ tốn chút thời gian.”

“Anh quen?”

“Coi như quen.”

Diệp Lăng giao bút cho anh, “Giúp tôi đi.”

“Ừ, không thành vấn đề,” Tiểu Lưu tiếp nhận mà không hỏi lai lịch cây bút, làm nghề bọn họ, tùy mặt gửi lời là quan trọng nhất, tuy tiểu bối nhà họ Diệp bình đẳng với bọn họ trong công tác, bình thường có thể hoà đồng với nhau, đùa giỡn lẫn nhau, nhưng lúc mấu chốt, anh vẫn phân biệt được ai là cậu chủ.

“Phải mất ít ngày mới xong.”

“Tốt, cảm ơn anh.”

Sau khi Tiểu Lưu cầm bút ghi âm rời đi, Diệp Lăng ngồi tại chỗ, nhắm mắt lại, bên tai vang lên giọng nói của Lăng Dương.

—— tớ biết cậu đã thành thân với cô ấy trong game, nhưng có mấy lời, tớ phải nói ra, nếu không tớ sợ mình sẽ ghen chết.

—— chúng ta quen nhau mười sáu năm, mười sáu năm nay, cậu vẫn coi tớ là anh em thân thiết.

—— xin lỗi đã lừa cậu lâu như vậy, nhưng, từ rất lâu rồi, tình cảm tớ đối với cậu không chỉ là anh em...

—— Hở à, tớ thích cậu, không phải thích như anh em, mà là một loại thích khác, cậu hiểu không?

giày Dr. Martens

73. Chương 73

Mạch Mông thành đôi đầu đỉnh cao

“Báo chiều Hồ Sóc” trang xã hội

(Tin trang) Hôm qua trong thành phố có một chàng thanh niên một mình mở khí than tự sát trong nhà, may được bạn thuê chung nhà trở về phát hiện, đưa tới bệnh viện trực thuộc đại học Yên Sơn cấp cứu, hiện bệnh nhân đang trong tình trạng hôn mê, còn chưa qua cơn nguy kịch. Theo như được biết, người thanh niên này trước khi tự sát đã để lại di thư trên mạng, hôm ấy trung tâm báo nguy 110 đã nhận được rất nhiều cú điện thoại báo nguy của các bạn net, nhưng đều vì khuyết thiếu thông tin thật mà vô phương xuất trận...

“Báo chiều Hồ Sóc” trang giải trí

(Tin trang) Ca sĩ thần tượng trường học đang lên Hồ Lê, hôm qua gặp phải cướp ở cửa Diệp Thị Giải Trí, may có người qua đường ra tay giúp đỡ, ăn cướp hiện đã bị công an bắt giữ. Hiện giờ tin tức có liên quan đến việc Hồ Lê ký hợp đồng đang rất nóng bỏng, nghe đồn có biết bao công ty quản lý đang chia cành ô-liu (cành ô-liu tượng trưng cho hòa bình, chia cành ô-liu có thể hiểu là chia bàn tay hữu nghị) cho anh, lần này Hồ Lê xuất hiện ở gần Diệp Thị Giải Trí, liệu có phải anh đang định gia nhập Diệp thị không? Từ hình ảnh chụp được bởi di động của người qua đường, cậu chủ Diệp thị cũng có mặt ở hiện trường vụ cướp, theo nguồn tin của một người biết chuyện thì trước đó hai người đã gặp nhau tại một quán cà phê phụ cận, mối quan hệ trong này không khỏi khiến người ta suy nghĩ nhiều...

Hồ Lê nổi giận đùng đùng đi trở về, khi đi ngang qua một ngõ nhỏ, bỗng có người nhảy từ trong ra, làm gã giật bắn mình.

Sau khi nhìn kỹ chân diện mục người tới, gã vốn đang bực thì nay còn bực hơn, “Sao lại là mày!”

“Gần đây kinh tế hơi eo hẹp, muốn hỏi mượn anh ít tiền,” Kẻ thần bí mặc dù ngoài miệng nói là mượn, nhưng giọng điệu không nghe ra chút lịch sự nào.

Hồ Lê cảnh giác nhìn chung quanh một lượt, không có người, mới hạ giọng, “Không phải mới đưa cho mày mấy hôm trước sao?”

“Đường tiền tài hồi trước của tôi bị cắt rồi, giờ chỉ có thể dựa vào anh ăn cơm.”

“Tao không có tiền,” Hồ Lê lạnh lùng từ chối.

Gã kia chuyển đề tài, “Nghe bảo gần đây anh phát lắm? Bận rộn kí hợp đồng đúng không, cứ cách hôm lại thấy anh trên trang giải trí.”

Hồ Lê căm hận nhìn gã nửa ngày, cuối cùng lấy bóp ra, rút hết tiền trong bóp vứt vào mặt gã, “Xéo! Đừng đến phiền tao nữa!”

Hồ Lê về đến phòng luyện tập, nghĩ đến chuyện gặp phải hôm nay, càng nghĩ càng tức giận, mất tiền là chuyện nhỏ nhưng cây bút ghi âm kia đến giờ không rõ nơi đâu, lỡ như bị Diệp Lăng phát hiện...

Hễ gã phát cáu thì chỉ muốn phá đồ đạc, mặc kệ là cái gì cứ đến chân là đá. Thân Mã vừa vào cửa đã thấy Hồ Lê đang nổi điên, “Má, trống của tao!”

Thân Mã vội vàng chạy tới cản Hồ Lê, đáng tiếc đã quá muộn, lớp da của chiếc trống bass đã bị đá rách.

“Mày...” Thân Mã thấy bộ dáng của Hồ Lê, trong lòng đã đoán được tám chín phần, “Thằng kia lại đến tống tiền mày?”

Hồ Lê không nói gì, Thân Mã biết mình đã đoán trúng, “Hay tao giúp mày cho nó một trận?”

Hồ Lê nheo mắt lại, tựa hồ đang nghiêm túc cân nhắc đề nghị của Thân Mã.

Thân Mã đi tới quàng vai Hồ Lê, rất ra dáng ông anh tri kỷ, “Tin tao đi, không vấn đề, mày coi Tiểu Linh Dương kia, không phải cũng bị sửa cho ngoan hiền dễ bảo, không dám hó hé một câu sao? Cứ yên tâm giao cho tao, ha?”

Hồ Lê dù có điều băn khoăn nhưng vốn đã nuốt không trôi được cơn tức này nên cuối cùng gật đầu.

Thân Mã nhếch mép cười, vỗ vỗ vai Hồ Lê, “Được rồi, đừng tức nữa, đêm nay liên minh công thành chiến, đi cho bọn điên bên Viện Tâm Thần biết tay nào.”

※

Trận liên minh công thành chiến đầu tiên trong lịch sử “Hồn Đạm OL”, các đại liên minh đều xoa tay nắn chân, thề đoạt thành trì.

Trò chơi đưa ra cả thảy mười hai thành trì có thể công chiếm, Tam Túc Đỉnh Lập nhắm vào tòa thành lớn nhất trong số đó — Mạch Mộng thành.

Có rất nhiều liên minh rục rịch muốn chiếm Mạch Mông thành, trong đó đối thủ có sức cạnh tranh nhất là liên minh “San Bằng Viện Tâm Thần” do bang LM làm trụ cột, đa số các bang trong liên minh là những bang có thù cũ với Viện Tâm Thần.

Ủy ban chiến thuật công thành chiến của Tam Túc Đỉnh Lập được thành lập từ mấy hôm trước, hiện giờ, toàn thể thành viên của ba bang đang tập trung trong kênh YY của Kiếm Tình, nghe Mộ Dung giảng giải chiến thuật, phân chia nhiệm vụ.

Quy tắc công thành chiến là ai cầm cờ liên minh vào điểm chốt trên tường thành trước thì người đó thắng, cờ có thể mang bởi bất kỳ người nào, hơn nữa còn có thể ném qua ném lại giữa các người chơi trong vòng năm chục mã, sau khi ném người chơi sẽ bị DEBUFF năm phút đồng hồ, không thể cầm cờ lần nữa.

Cờ liên minh là một đạo cụ, bản thân nó cũng có cây máu, nếu người chơi mang cờ bị giết dọc đường, cờ sẽ rơi xuống đất, người cùng liên minh có thể nhặt, không cùng liên minh có thể tấn công, một khi cây máu cạn đầy, cờ sẽ tự động trở về điểm xuất phát.

Bởi vậy, người phụ trách cầm cờ đều là phòng chiến của ba bang hội, nếu tính mạng gặp nguy hiểm, phải đúng lúc truyền cờ để tránh cờ rơi xuống đất bị đập nát.

Acc Lăng Dương xài vẫn là acc Linh Đương Nhi, có hai lý do, một là Tiểu Linh Dương tuy đã mai danh ẩn tích gần một năm nhưng vẫn vang danh như cũ, đi đến đâu cũng bị người vây xem; hai là Tiểu Linh Dương chưa đi tân phó bản, đẳng cấp trang bị còn không bằng Linh Đương Nhi hiện giờ.

Hôm nay Diệp Lăng ở tại nhà Lăng Dương, như vậy khi công thành sẽ tiện cho việc phối hợp. Diệp Lăng vẫn trang bị mũ giáp và trường thương khảm bảo thạch cấp bảy, tựa như mang trên người hai cái bóng đèn mấy chục ngàn oát, đứng giữa bầy người như một ngọn hải đăng, đặc biệt cổ vũ sĩ khí cho bên ta, tạo áp lực vô hình cho bên địch.

Tiểu Khấu Nhi và tướng công —— bây giờ mọi người gọi thân mật là Tiểu Bạch —— cũng tham gia công thành chiến, bị phân đến đội cơ động, đạt được quyền lợi tự do hành động, nói trắng ra là, có cũng được không có cũng không sao, muốn làm gì thì làm.

Tiểu Bạch từ lúc khai chiến đã chạy loạn tứ phía, ban đầu Tiểu Khấu Nhi còn chạy theo được, sau đã không thấy bóng người đâu, cộng thêm trên bản đồ có quá nhiều người, ai cũng chỉ cần nhìn không phải liên minh mình là ra tay, Tiểu Khấu Nhi đơn côi bị đánh chết liên tiếp, đành trở về đầu nhập vào đại quân, không rảnh để ý tên dở hơi kia.

Lăng Dương và Diệp Lăng như dự đoán được phân vào đội tiên phong, theo đại quân tấn công từ cửa chính, tại cửa thành đụng độ với đại quân của San Bằng Viện Tâm Thần, song phương đồng thời xông vào trong, không tránh khỏi một trận chém giết.

Kỹ năng Trào Phúng của Diệp Lăng hoàn toàn vô dụng trong PVP, mà Lăng Dương thân là tể ti lại hấp dẫn tất cả hỏa lực, giữa mặt trận quần ẩu như này, năng lực cá nhân có mạnh đến đâu cũng hữu hạn, liên tục có người bị đưa về điểm hồi sinh, thực lực hai bên có thể nói là năm mươi năm mươi, trong lúc nhất thời rơi vào diện bế tắc, không ai hơn được ai.

Đội tiên phong tổng cộng tổ chức sáu lần tiến công, thành tích cao nhất cũng chỉ đưa được cờ đến lầu hai, có điều tình hình bên đối thủ cũng tương tự vậy, ngay vào lúc mọi người tập hợp chỉnh đốn chuẩn bị phát động tiến công lần bảy thì bỗng có người kêu lên.

trước mặt Lữ Tiểu Bối: trời đất! Coi trên tường thành kia!

Mọi người không hẹn mà cùng trông lên tường thành, trong tình trạng ai nấy trăm phương ngàn kế công thành mà không được thì lại có hai người không biết dùng cách gì đã leo được đến đỉnh tường thành, một người là võ sĩ tên Thân Mã, người còn lại là cung thủ, chính là tướng công của Tiểu Khấu Nhi, Tiểu Bạch!

Đám đông có mặt cùng nhau im lặng, người trên tường thành cũng phát hiện biến hóa dưới đất, Tiểu Bạch phần chần cất tiếng gọi.

trước mặt Nương Tử, Đem Xuân Khô Đoản: nương tử ~~ anh ở trên đây ~ em thấy không?

trước mặt Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: ... Sao anh lên được vậy?!

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: anh cũng không biết nữa nương tử, u mê đi một hồi tự đứng lên đây.

trước mặt Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: tui xỉu...

Bên dưới quần chúng cũng cười ngất lên ngất xuống.

Lăng Dương đột nhiên nảy ra một kế, “Đưa cờ cho em.”

Hiện giờ người cầm cờ là Diệp Lăng, tuy hắn không biết Lăng Dương muốn làm gì, nhưng vẫn ném cờ cho đối phương.

Lăng Dương vác cờ chạy tới chân tường thành, những người khác còn đang bận nghiên cứu làm sao để lên tường, không ai chú ý có một tể ti đã lên đến sát chân tường, dưới chân bốc khói, dùng khinh công bay lên, ngay tại điểm chốt ném về phía Tiểu Bạch.

trước mặt Linh Đang Nhi: tiếp!

Cờ liên minh của Tam Túc Đỉnh Lập tức thì xuất hiện đằng sau Tiểu Bạch.

trước mặt Linh Đang Nhi: cầm lên trên!

Lăng Dương tiếp đất liền hô lên.

Người của San Bằng Viện Tâm Thần tiếp thu gợi ý ngay lập tức, FOX bắt chước lại y chang, cầm cờ bay lên ném cho Thân Mã, hai người trên tường mỗi người vác cờ bên mình, giăng co ngay điểm cầm cờ.

Thân Mã trong lúc vô ý bị đánh rớt xuống lòng hào, bất ngờ phát hiện một thông đạo ngầm, mặc dù phía đối phương cũng có được người đánh bật đánh bọ trèo tới nơi, nhưng kẻ kia là thằng khờ nổi danh nhất server, đánh thắng nó là chuyện dĩ nhiên, Mạch Mông thành với gã đã là vật trong tay, nghĩ đến đây, gã không thể không vênh mặt.

trước mặt Thân Mã: ha ha ha, đúng là ông trời cũng giúp tao, một đứa a-ma-tơ như mày mà cũng dám giành với tao?

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: cờ còn chưa cầm, làm sao ông biết tôi không cầm lại ông?

trước mặt Thân Mã: đùa hả! Chỉ bằng mày?

trước mặt Thân Mã: vậy ông cũng nói luôn tại đây

trước mặt Thân Mã: hôm nay nếu tao thua, về sau liên minh bọn tao vĩnh viễn không ngáp ghé Mạch Mông thành!

trước mặt FOX: mày đừng có tự quyết định!

trước mặt Thân Mã: mày quá là không tin tao!

Người bên dưới cũng đều ưng thuận, Thân Mã tuy không đến mức đứng đầu, nhưng cũng coi như là cao thủ, còn đứa kia, chỉ nhìn tên thôi đã đủ thấy ngu rồi, bên cạnh còn mang theo một con lừa ngu hơn, trang bị thì không thể xem được. (có lẽ là Tiểu Bạch đã chọn che trang bị, không cho người khác coi)

Ai nấy đều biết thằng nhóc này là một tân thủ mua acc, thao tác vô cùng ngốc, đến phó bản con cũng không tổ được đội, trận tỷ thí này vốn không đáng bận tâm.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử ~~ em nói anh có nên đồng ý với ông không?

trước mặt Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: dù sao anh cũng không còn mặt để mất, sợ cái gì?

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử nói đúng lắm

~~ trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: được rồi, tôi hứa với ông, nếu tôi thua, về sau chúng tôi sẽ không ngáp ghé Mạch Mông thành.

Lời này vừa ra, người của Tam Túc Đỉnh Lập quả thực phải phát điên, đối phương căn bản không có ra yêu cầu như thế!

Về phần chư vị San Bằng Viện Tâm Thần, dĩ nhiên là cười đến chết đi sống lại.

trước mặt FOX: này là do người của bọn mày nói đấy, nhất định không được đổi ý.

trước mặt Tướng Công, Xin Hãy Dịu Dàng: em sẽ bảo thằng ngu này xóa acc tạ tội.

trước mặt Linh Đang Nhi: quên đi, cùng lắm thì về sau chúng ta đi công thành khác.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nương tử

anh sẽ không làm em thất vọng

~ trước mặt Thân Mã: đừng thừa lời nữa, nhanh xông lên đi!

Hai người đứng trên tường thành mặt đối mặt, dưới chân tường quần chúng vây xem đông nghẹt, ngay cả các liên minh khác, giờ phút này cũng dừng tay xem phim, người không biết chuyện còn cho rằng đây là cuộc đối đầu đỉnh cao giữa hai cao thủ võ lâm tuyệt đại.

Tình cảnh này nếu đặt trong phim thì hiện giờ nhất định sẽ vang lên nhạc nền khí thế hào hùng, còn có thể đúng lúc thêm một cơn gió rít gào, thổi cát vàng cuộn bay đầy trời, vạt áo hai người phất phơ trong gió, tô điểm bầu không khí thêm phần ly kỳ gay cấn.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: khoan đã

~!

Thân Mã gom góp cảm xúc nửa ngày, lại bị một câu này đánh gãy, tức điên lên được.

trước mặt Thân Mã: mẹ mày lại muốn làm gì nữa!!!

Tiểu Bạch hiển nhiên bị khí thế của gã dọa nạt, đánh chữ mà cũng cà lăm cho được.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: tui, tui, tui có thể đổi bảo bảo không...?

trước mặt Thân Mã: dù mày có mang tám con bảo bảo cũng không được gì!

trước mặt Thân Mã: muốn đổi thì đổi nhanh đi! Thừa dịp ông mày còn kiên nhẫn đùa với mày!

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: ờ ờ, ông chờ một chút, để tôi tìm đã.

trước mặt Thân Mã: đêch...

Tiểu Bạch yên lặng nửa ngày, tựa hồ thực đang tìm cách đổi bảo bảo như nào, đám đông đứng xem dưới tường thành lại nhin không được giữu cọt một phen, khờ gì mà khờ dữ vậy, trình độ như này mà cũng dám ra khoe khoang?

Tiểu Bạch rốt cuộc tìm được kỹ năng triệu hồi thú cưng, con lừa bên người dần trong suốt, ngoan ngoan trở lại cọt thú vật.

Cậu lại huyết sáo một tiếng, một con sư tử xuất hiện trong tầm mắt công chúng, cả người sư tử trắng như tuyết nhưng lông bờm lại mang sắc đỏ thẫm, bốc cháy hừng hực như lửa.

Quần chúng đứng xem thộn cả mặt.

“Là băng hỏa sư vương!”

“Băng hỏa sư vương trên đỉnh Côn Lôn!”

“Sư vương này là quái ngân anh (quái ngân anh là quái có avatar màu bạc, trên quái tinh anh, dưới quái kim anh), một tuần mới ra một con, hơn nữa xác suất trúng bầy (khi bắt thú sẽ xuất hiện một thanh thời gian, trong quá trình bắt sẽ có xác suất thú giứt dây chạy mất, quái càng cao càng khó bắt) cực kỳ thấp, có biết bao cung thủ cầm chốt ở đó mấy tháng cũng không bắt được, làm sao thằng này có?!”

Lăng Dương cũng không thể tin vào mắt mình, “Nó nó nó, nó làm sao có được sư vương? Nó không phải tay mơ à?”

“Có lẽ khi nó mua acc đã có rồi?” Diệp Lăng suy đoán.

“Không thể nào, nếu có từ khi ấy thì sao hồi trước không lấy ra dùng?”

“Hoặc là nó không biết giá trị của sư vương, hoặc là...”

Lăng Dương thấy Diệp Lăng úp úp mở mở, bèn thúc giục, “Hoặc là thế nào?”

“Giống em, đụng xe gãy tay.”

“... Ông xã

”

“Còn một khả năng thứ ba, là chúng ta đều bị nó giỡn, người này từ đầu tới đuôi, đều là giả heo ăn thịt hổ.”

Tiểu Bạch nhắc tay phải, trên đầu Thân Mã liền xuất hiện ký hiệu mũi tên màu đỏ của thợ săn (chính là làm dấu từng đc nhắc trong chương 65), bằng hỏa sư vương tựa hồ cảm ứng được tiếng gọi của chủ nhân, khom người gầm thét với Thân Mã, bày ra tư thế chiến đấu.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: lên đi.

74. Chương 74

Vua của muôn thú tìm của đá

“Hồn Đạm OL” box bát quái giang hồ

Tiêu đề: từ khi Đế Thích đại và Lưu Ly Khẩu ly hôn, em không còn tin vào tình yêu

Người gửi: Cẩm Động Vì Anh

Nội dung: em thật không hiểu, có một người đau khổ chờ đợi mình suốt tám tháng, hơn nữa còn là tám tháng trên mạng, này có thể sánh bằng tám năm ngoài đời, dù là tăng băng cũng phải tan chảy, dù là tăng đá cũng phải động tâm, Lưu Ly Khẩu, sao anh có thể nhẫn tâm đưa nhất kéo ấy vậy?

1L: đồng cảm, khi thấy thông báo của hệ thống mình cũng khó chịu lắm luôn, Đế Thích đại đại đợi trên mạng hơn nửa năm, rốt cục đợi được Lưu Ly Khẩu login, nhưng lại đợi ra kết quả này? Cẩm giác thật rất... mụ nó không nói nữa, mặc kệ Đế Thích đại đại có nhìn thấy không, em chỉ muốn nói với anh một câu: buông tay đi! Nhân yêu kia không đáng!

2L: bít-tết tiêu đen! Từ nay về sau chuyển từ fan sang anti Lưu Ly Khẩu, quả thực vô tình vô nghĩa đến cực điểm!

(bít-tết tiêu đen: đây là 1 cụm từ rất thần thánh, bít-tết thường có 3 kiểu, sống, vừa, chín, cho nên từ này đc dùng để chỉ mức độ thân thiết trong mối quan hệ, tiêu thuộc dạng bột phấn, trong tiếng Trung ‘phấn’ đồng âm với fan, tiêu đen có nghĩa là anti-fan, rồi mọi người tự ghép lại đi)

3L: mấy người cứ luôn miệng nói Lưu Ly Khẩu SAMA không đúng, vậy chân tướng là thế nào mấy người có biết không? Là một người biết nội tình, tôi nhin hết nổi rồi, phải đứng ra vì Lưu Ly Khẩu chống án, sự thật là: lúc trước người kết thành Tình Chắc Hơn Vàng với Đế Thích căn bản không phải bản thân Lưu Ly Khẩu! Mà là Đế Thích tự mình mở tài khoản của đối phương kết hôn, hơn nữa cây kéo duy nhất có thể cắt đứt Tình Chắc Hơn Vàng ban đầu không nằm trong tay Đế Thích, là hắc ta vì đề phòng đối phương đi mượn kéo ly hôn mà cướp đến tay, Lưu Ly Khẩu vì quá thất vọng với cách làm áp đặt của hắc ta nên mới vứt bỏ acc trầm hồ logout. Mấy người cứ luôn miệng phê bình Lưu Ly Khẩu không đúng, nhưng có ai biết từ sau khi kết hôn với Đế Thích, Lưu Ly Khẩu đã phải chịu bao nhiêu chỉ trích? Gặp phải bao nhiêu phỉ báng và chửi rủa? Trên thế giới ngày nào cũng có người chửi ảnh là nhân yêu quần lấy đại thần mấy người có thấy không? Tôi đi cùng với ảnh, ngay cả phó bản con cũng bị người ta đá ra, sau ảnh quyết định không thềm đi phó bản nữa, còn cố ý lạnh nhạt với tôi, chính vì không muốn liên lụy tôi. Tôi chỉ muốn nói với những người không biết rõ chân tướng còn bày đặt suy diễn ác ý rằng, mấy người căn bản không hiểu anh ấy! Tôi là Vòng Xuyên (nhân vật này từng xuất hiện trong chương 17) thuộc Viện Tâm Thần, gửi bài bằng tên thật, không trùu mền, nếu trên đây có nửa câu nói xạo, xin lập tức xóa acc tạ tội!

4L: nhìn lời của anh Ba, lập trường của em cũng kiên định hết nỗi, nếu đây là thật thì cách làm của Đế Thích đại quả thực hơi quá đáng.

5L: tôi nói rồi, tại anh tại chị tại cả hai bên thôi, nếu lúc trước không phải Đế Thích có lỗi thì Lưu Ly Khấu làm gì tuyệt tình vậy? Giờ ngược lại còn bày đặt làm tình thánh, người ta đã không thích thì đừng có mà mặt dày xán tới! X! Toàn bộ thế giới quan bị đảo điên cả rồi, mẹ nó, tôi cũng hết tin vào tình yêu!

6L: ông có lý của ông, bà có lý của bà, không biết nên tin bên nào, mệt mỏi quá, cảm giác không muốn yêu nữa...

...

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: lên đi.

Thân Mã thấy đối phương thả ra sư vương, bỗng có dự cảm xấu, vốn muốn vênh mặt cho đối phương ra tay trước nhưng giờ gã lâm thời thay đổi sách lược, thừa dịp đối phương còn chưa ra động tác đặt bẫy, gã giành trước một bước sử dụng kỹ năng đánh bay của võ sĩ hệ cuồng bạo —— Va Chạm.

Va Chạm cũng tương tự như Xung Phong của chiến sĩ, chỉ bắt đồng ở chỗ, Xung Phong của chiến sĩ là xông tới đánh choáng đối thủ còn Va Chạm của võ sĩ là xông tới đánh bay đối thủ, kỹ năng này vừa không thể chống cự vừa không thể né tránh, Thân Mã còn đặc biệt điều chỉnh góc độ khi sử dụng kỹ năng, thoảng cái đã tông Tiểu Bạch bay khỏi tường thành, hướng ra phía ngoài.

Mọi người thấy cảnh này đều cho rằng quyết đấu còn chưa bắt đầu đã kết thúc, cung thủ bị tông ra khỏi phạm vi tường thành, ắt phải rơi xuống đất, dù không té chết thì cũng bán tàn phế, nói chi là chuyện cầm cờ.

Thân Mã nhấn enter chuẩn bị tuyên bố chiến thắng thì lại thấy Tiểu Bạch ở giữa không trung sử ra chiêu Nhiếp Vân Trục Nguyệt (đạp mây theo trăng), nháy mắt lộn trở lại tường thành, ở chính giữa bức tường có một tảng đá không dễ thấy, nếu không phải Tiểu Bạch thoảng chốc dừng tại đó thì chẳng ai phát hiện chỗ đó có thể làm thành điểm đặt chân.

Chỉ một tích tắc chạm chân ấy thôi đã đủ cho Tiểu Bạch vận khởi khinh công, cậu điểm mũi chân một cái sau đó vọt thẳng lên trời bằng chiêu Chim Lượn Trời Xanh, cả chuỗi động tác liền mạch dứt khoát, nhanh đến mức không kịp nhìn thấy, Thân Mã vội vàng nhấn chuột phải chỉnh góc nhìn, chỉ thấy Tiểu Bạch ở giữa không trung tay trái cầm cung, tay phải kéo dây, mặt trời bị cậu che lấp sau lưng rọi cả người cậu phản quang, quanh thân lấp lóe quang huy màu vàng kim, hệt như thiên thần hạ phàm.

Một giây, hai giây, ba giây, ngẫm xướng Nhắm Bắn xong, Tiểu Bạch buông tay phải, mũi tên rời dây xé rách trời không, trúng ngay ngực Thân Mã không chệnh một ly, Thân Mã cũng giống Bao Bao Long, là hệ cuồng bạo theo đuổi tới đa hóa sức mạnh, không thể trang bị giáp ngực, giá trị phòng ngự thậm chí còn kém hơn mấy cái áo vải, Nhắm Bắn của Tiểu Bạch đã được cường hóa thiên phú, lại còn xuất hiện bạo kích (dame tăng vọt), mũi tên này đã trừ mất một phần ba máu của Thân Mã.

Tiểu Bạch tiếp tục nhảy ba lần tại không trung (nhảy 3 lần liên tiếp lần sau nhảy cao hơn lần trước), mỗi lần nhảy bắn ra một mũi tên, Thân Mã cũng muốn vận khinh công nhưng lại bị sư vương ở dưới đất đánh gãy gân mạch, đến hành động bình thường cũng bị hạn chế cực hạn, bản thân sư vương là một thú nuôi có sức tấn công rất mạnh, chút giá trị phòng ngự của cuồng võ căn bản chẳng là gì trong mắt nó, cộng thêm DEBUFF Chảy Máu đặc hữu do dã thú cắn xé, lượng máu của Thân Mã thoảng cái rụng như sao rớt.

Thân Mã biết tình huống không ổn, kịp thời điều chỉnh sách lược, đầu tiên chuyển mục tiêu sang sư tử gần mình, sức bộc phát của cuồng võ đến phòng chiến cũng phải sợ ba phần, hướng chỉ chỉ là một con thú cưng. Gã xách cây rìu lên, ném một chiêu Cần Khôn, máu của sư vương đã trống mất phân nửa.

Vào lúc Thân Mã đang vật lộn với sư vương thì Tiểu Bạch tao nhã hạ từ trên không xuống, trước khi chạm đất tung chiêu Đạp Mây, không mất một cọng lông (rớt từ trên cao xuống chắc chắn sẽ mất máu, có chiêu Đạp Mây giảm xóc nên không mất giọt nào). Cậu huyết sáo, sư vương từ bỏ tấn công quay trở về phía chủ nhân, Thân Mã đã sớm chờ cơ hội này, ngón út tay trái nhấn TAB chuyển mục tiêu sang người Tiểu Bạch, đồng thời tay phải nhanh chóng nhấn phím J, đây là phím tắt Tiến Lên, cung thủ sợ nhất gần người (cung

thủ bắn cung => chuyên đánh xa), chỉ cần đến gần được đối phương, gã sẽ có khả năng xoay chuyển cục diện.

Thế nhưng Thân Mã nhún nửa ngày, hệ thống vẫn thông báo không có mục tiêu tấn công, Thân Mã sửng sốt, vừa nãy rõ ràng đã chọn mục tiêu rồi mà, gã nhìn kỹ lại, không ngờ vừa rồi đối phương dùng Giả Chết (chế độ tự động chọn mục tiêu bằng nút tab chỉ chọn vật sống không chọn vật chết), gã quả thực phải cười phá lên, kỹ năng Giả Chết khi ở trong PVE là một vũ khí lợi hại, nhưng đối sang PVP thì cơ bản không đáng một xu, chỉ có NPC hành động dựa theo AI (artificial intelligence: trí khôn nhân tạo) mới bị Giả Chết che mắt, chứ một đối thủ còn sống nhún đây chẳng lẽ không phân biệt được mi sống hay chết?

Tiểu Bạch đã thoát khỏi trạng thái giả chết, Thân Mã di chuột, định vị tinh chuẩn, Giả Chết CD rồi, lần này để tao xem mày thoát mục tiêu (đối phương không thể target mình) như nào. Thân Mã không chút do dự lại nhấn phím J, dùng chiêu Tiến Lên vọt tới trước mặt đối thủ, nhưng khi cách Tiểu Bạch chỉ còn 0.1 mã thì dừng lại, mắt thấy rìu của mình chỉ thiếu chút xíu là chém tới cổ đối phương nhưng lại chẳng nhúc nhích được tẹo nào, từ mặt đất lại bỗng nhô lên một tầng băng bao quanh người mình, ngay cả biểu tình dữ tợn trên mặt cũng giữ nguyên.

Bầy Đóng Băng! Thì ra vừa nãy Tiểu Bạch giả chết không chỉ vì thoát mục tiêu mà còn vì thoát chiến đấu (đang trong tình trạng chiến đấu không thể đặt bẫy, muốn đặt bẫy phải trong trạng thái không chiến đấu, tức là phải đứng yên không bị tấn công trong vòng xx phút, hoặc là giả chết) để đặt bẫy, đây rõ ràng là một trong những kỹ xảo sẵn hay dùng nhất, vậy mà mình lại sơ sẩy cho rằng đối phương chẳng qua là thằng khờ không phân biệt được PVP và PVE, chỉ vì cái lợi trước mắt mà dùng Tiến Lên, đây rõ là nhảy vào hòng súng của đối phương mà!

Khoảnh khắc bị đóng băng, Thân Mã biết đã không còn cứu vãn, quả nhiên, Tiểu Bạch chậm rì rì bước về sau vài bước như đang trêu ghẹo con mồi, sau đó tung chiêu Nghênh Phong Hồi Lãng (đón gió hồi sóng) bay ra sau, vũng vàng dừng ở điểm cấm cờ.

Thời gian trôi qua từng chút một, Tiểu Bạch tựa hồ đang cố ý chờ Bầy Đóng Băng được giải trừ, hành động kéo dài thời gian chiến đấu như này không thể thiếu việc tra tấn tâm lý kẻ địch, tựa như đã bấm chuẩn thời gian, vào giây phút băng tan tuyết chảy, sư vương bỗng nhào tới Thân Mã, nhận được lệnh giết chóc của chủ nhân, cả thân mình đỏ rực như máu, há miệng cắn ngay yết hầu của đối thủ, Tiểu Bạch cũng kéo trường cung nhắm ngay vào gã, Thân Mã đã sắp cạn máu hoàn toàn đoán được động tác tiếp theo của đối phương.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: tạm biệt.

chiến đấu Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản bắn ra Xạ Kích Giết Chóc với Thân Mã, tạo thành một kích trí mệnh!

chiến đấu Thân Mã đã tử vong.

minh chiến người cầm cờ của [San Bằng Viện Tâm Thần] đã tử vong, cờ liên minh rơi xuống đất, xin mau chóng nhặt, qua 60 giây cờ sẽ bị bố trí lại.

Tiểu Bạch chuyển hướng sang điểm cấm cờ, bắt đầu bài ngâm xướng dài đến mười giây, sau mười giây, cây cờ trên lưng cậu biến mất, trên nóc thành Mạch Mông tung bay cờ chiến của Tam Túc Đỉnh Lập.

Cùng lúc đó, hệ thống nhảy ra thông báo đồ tươi.

thông báo [Tam Túc Đỉnh Lập] thành công chiếm giữ Mạch Mông thành!

thông báo [Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản] đạt được [thành khế Mạch Mông thành]!

thông báo [Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản] đạt được danh hiệu[thành chủ Mạch Mông thành]!

Quần chúng tại hiện trường cùng ngẩng người.

“Trời ơi, sao có thể?”

“Quả thực không thể tin!”

“Vừa rồi phải em hoa mắt không?”

“Có ai cảm thấy anh ấy rất ngẫu không?”

“Không chỉ mình cô đâu, phải nói là ngẫu oách xà lách...”

“Trái trym bé nhỏ của chị giờ vẫn còn run không ngừng.”

“Nó không phải mới chơi sao?”

“Đánh thuê đúng không?”

“Nhất định là đánh thuê không sai!”

Tiểu Bạch từ nóc thành nhảy xuống tường thành, đi ngang qua xác Thân Mã.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: nhớ kỹ lời mày nói, về sau không được đặt chân vào Mạch Mông thành nữa bước.

trước mặt Thân Mã: ...

Cậu vận khởi Bình Tung Hiệp Ảnh (bóng đại hiệp phiêu bạt), từ trên đầu tường bay xuống dưới, chuyển từ chạy sang đi, đi từng bước một đến trước mặt Tiểu Khấu Nhi, quỳ một gối.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: hồi trước là anh tự quyết định, em cưỡng chế ly hôn, anh không trách em.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: anh biết bây giờ em rất tức giận, nhưng lần này không còn kéo nào có thể cắt đứt chúng ta.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: có lẽ cách làm trước đây của anh quá ương ngạnh, giờ anh thực sự toàn tâm toàn ý muốn vãn hồi, xin em cho anh một cơ hội.

Lăng Dương ngồi trước máy tính, xem đến đây đã đoán ra hơn phân nửa, kinh ngạc bùm miệng, trời, một người kiêu ngạo như Vệ Thi, vậy mà sẽ...

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: tuy chúng ta đã kết hôn hai lần, nhưng anh chưa lần nào cầu hôn em, hai ta thậm chí còn chưa từng cử hành hôn lễ, không biết bây giờ đền bù còn kịp không.

Vệ Thi xin giao dịch, bỏ thành khế Mạch Mông thành vào.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: anh lấy thành khế làm sính lễ, cầu hôn em.

trước mặt Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: Khấu Nhi, gả cho anh đi.

Quần chúng đứng xem tuy như lọt vào sương mù, nhưng trước đó bị biểu hiện của Tiểu Bạch thuyết phục, giờ lại bị lời của cậu đánh động, tất cả đều kích động như ăn tiết gà.

“Gả cho anh đi!”

“Gả cho anh đi!”

“Gả cho anh đi!”

...

Nhân vật chính còn lại trong vở kịch từ đầu đến đuôi không nói một câu, không ai đoán ra cậu đang nghĩ gì.

Mãi đến khi mọi người nhận ra điều bất thường không lên tiếng nữa, cậu mới mở miệng.

trước mặt Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng: Đế Thích... cậu hay lắm...

hệ thống [Tướng Công, Xin Hỷ Dị Dàng] đăng xuất.

Quần chúng vây xem không rõ chân tướng, chỉ vì hai chữ này mà hóa đá tập thể.

“Vừa nãy cô ta gọi anh là gì?”

“Đế Thích? Tôi không nghe nhầm chứ?”

“Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản là Đế Thích? Là Đế Thích đại câu cá ở hồ Thệ Vấn?”

“Vừa nãy ảnh gọi cổ là Khấu Nhi, lẽ nào là Lưu Ly Khấu?”

“Chúa ơi, sao có thể diễn biến thần thánh như này hả!”

“Từ sau lần Lưu Ly Khấu login cắt đứt Tình Chắc Hơn Vàng, chưa từng thấy Đế Thích xuất hiện lại, thì ra hai người bọn họ đang chơi acc phụ?”

“Giàng ơi, không ngờ con từng cùng Đế Thích đại đi phó bản!”

“Tui cũng vậy, tui còn đá ống nữa!”

“Tướng Công, Xin Hỷ Dụ Dàng có mặt ở Lâm Sơn từ rất sớm, hóa ra Lưu Ly Khấu lâu như vậy không xuất hiện là vì đã chuyển server.”

“Một người chuyển server một người đuổi theo đúng không? Trời ơi, con lại tin vào tình yêu.”

“Tin tin cái đầu! Không thấy bên kia ly hôn, bên này cầu hôn cũng không đồng ý sao? Đế Thích đại đúng là đáng thương.”

“Tôi cũng thấy thiệt đáng thương, Đế Thích đại hay là anh cân nhắc em thử xem~”

Tiểu Bạch yên lặng đứng lên, Tiểu Khấu Nhi trước khi logout đã hủy bỏ giao dịch, thành khế lại trở về tay cậu.

Cậu tìm Bạch Thiếu Đường giữa đám đông, giao thành khế cho đối phương.

nói chuyện riêng Bạch Thiếu Đường: lại thất bại, cậu còn muốn tiếp tục không?

nói chuyện riêng Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: dĩ nhiên, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần, trong từ điển của tôi không có hai chữ thất bại.

nói chuyện riêng Bạch Thiếu Đường: quần chật lấy không buông như này thiệt không thích hợp cậu, vì ống, cậu buông cả tôn nghiêm vua của muôn thú sao?

nói chuyện riêng Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: biết thành phần chủ yếu của ngọc lưu ly là gì không? Silica. Nói trắng ra là đá tảng.

nói chuyện riêng Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: cho dù là đá tảng, chỉ cần kiên nhẫn mài cũng có thể mài thành trái tim.

nói chuyện riêng Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản: sớm muộn gì cũng có ngày, tôi mài sạch lớp vỏ bảo vệ của anh ta, đây mới là tôn nghiêm của tôi.

hệ thống [Nương Tử, Đêm Xuân Khổ Đoản] đăng xuất.

Lời tác giả:

Đáng lẽ phải cầu hôn ngày hôm qua, hôm qua là ngày nhà giáo...

Không biết có ai cảm thấy đoạn BBS mở đầu rất quen mắt không? Đây chính là quan điểm song phương mà mọi người tích cực thảo luận lần trước.

TO những bạn không chơi game: tác giả đã gắng tả cảnh chiến đấu hết sức thông tục, nhưng chắc sẽ có chỗ xem không hiểu, giải thích cũng thực khó khăn, thôi thì không hiểu chỗ nào xin mọi người YY vậy.

TO những bạn chơi game: cung thủ song tu cả vua thú lẫn xạ kích vừa biết nhắm bắn vừa biết giả chết vừa biết lệnh giết chóc vừa biết Nhấp Vân vừa biết Chim Bay vừa biết Bình Tung Hiệp Ảnh đúng là ảo tung chảo, ngàn vạn lần đừng xỉ tác giả, phải nhớ, bọn họ không phải đánh Kiếm Tam (Võ lâm truyền kì 3) cũng không phải đánh WOW (world of warcraft), mà là “Hồn Đạm OL”! (PS võ sĩ hệ cuồng bạo không mặc giáp ngực ném rìu Càn Khôn, mấy cô mà đoán ra được nguyên hình của người này thì mấy cô đúng là thần!)

75. Chương 75

Hai tiểu thụ học thổi tiêu

“Hồn Đạm OL” box bát quái giang hồ

Tiêu đề: sau màn cầu hôn của liên minh chiến hôm qua, em lại tin vào tình yêu!

Người gửi: Cẩm Động Vì Anh

Nội dung: một lần nữa xây nhà vì Đế Thích đại thâm tình, hi vọng Lưu Ly Khẩu có thể chấp nhận Đế Thích đại, hãy theo ảnh đi!

1L: hãy theo ảnh đi!

2L: hãy theo ảnh đi!

...

NL: can thiệp vào chuyện riêng của người khác như này có phải kì lắm hông, nhờ đường sự không muốn thì sao... Cơ mà màn cầu hôn của Đế Thích đại hôm qua quả thật rất cảm động, hãy theo ảnh đi!

Tiết thanh minh sắp tới, hôm nay bốn người đều ở nhà Lăng Dương, Bạch Lung tiếp một cú điện thoại xong liền ra hiệu cho Lăng Dương xuống lầu.

“Làm gì?”

“Có bạn từ phương xa.”

Lăng Dương vừa xuống lầu đã thấy có một chiếc xe Jeep việt dã của quân đội dừng ngay cửa nhà, biển số xe bắt đầu bằng một chữ “không” (‘không’ trong ‘không quân’) đỏ tươi. Cậu đang tò mò thì thấy cửa ghế lái mở ra, một anh chàng đẹp trai mặc quân phục xanh da trời nhảy từ trong ra.

“Tiểu Dương Tử!” Đối phương vừa xuống xe đã nhiệt tình gọi Lăng Dương.

“Anh Tu Vô?” Lăng Dương vọt tới, “Sao anh lại tới đây?”

“Đi trường học điểm danh, thuận tiện mang đồ cho chú Bạch.”

“Điểm danh? Anh được cử đi trường quân đội? Chúc mừng nha!” Lăng Dương nghe xong vạn phần vui sướng.

“Ha ha,” Đường Tu Vô vỗ một cú vào lưng Lăng Dương, “Về sau anh mày cũng là dân làng đại học, có chuyện gì anh báo kê cho.”

Lăng Dương vừa nói chuyện vừa không ngừng quan sát Đường Tu Vô từ trên xuống dưới, từ thời trung học cậu đã nhận ra đối phương là người mặc quân phục đẹp nhất trong những người mình quen biết, lần trước về nhà gặp Đường Tu Vô là mùa đông, anh còn mặc áo khoác quân đội, bộ dạng mặc quân phục như giờ đã có gần năm rưỡi không thấy, trông vẫn anh tuấn rắn rỏi như trong trí nhớ.

Diệp Lăng xuống lầu, trùng hợp nhìn thấy hết cảnh này, hiện giờ Lăng Dương đang nghĩ gì trong bụng, hẳn chỉ cần nhìn cái là biết ngay.

Bạch Lung và Từ Hiền cũng đã tới, Đường Tu Vô chào Bạch Lung, “Thứ chú cần ở tất trong cốp xe, chú xem thử đi, đây là chìa khóa.” Anh ném chìa khóa xe cho Bạch Lung.

Lăng Dương ngạc nhiên quay đầu hỏi Bạch Lung, “Cậu lại đang lên kế hoạch bí mật gì thế?”

“Kế hoạch du lịch tiết thanh minh.”

Con mắt Lăng Dương phát sáng, “Có tớ không?”

“Không có.”

Lăng Dương trừng ra trạng thái chó con, “Đại ca, Bạch thiếu gia, Long ca

~”

Bạch Lung mặc kệ Lăng Dương đang xun xoe, mở cốp xe kiểm tra trang bị, Đường Tu Vô lúc này mới nhớ ra trong cốp còn có đồ của mình, vội chạy tới lấy từ bên trong ra một cặp ***g cơm ba tầng hình tròn.

Lăng Dương cũng chạy theo xem, thấy cặp ***g trong tay Đường Tu Vô vô cùng tinh xảo, không nén được tò mò, “Đây là gì?”

“Chút món ăn vặt.”

“Cho em xem với,” Lăng Dương vươn tay muốn mở nắp cặp ***g, Bạch Lung nhanh tay hơn cậu, dùng một tay chụp lấy cổ tay Lăng Dương.

Lăng Dương khó hiểu mà nhìn Bạch Lung, bỗng giật mình ngộ ra, vội rút tay về, chắp hai tay thành chữ thập mà tế bái, “Mạo phạm mạo phạm.”

Đường Tu Vô ngược lại không thấy có gì to tát, “Ha ha không sao, nghỉ lễ nên cùng anh trai đi gặp cha mẹ, lần sau sẽ mời em ăn.”

Bạch Lung nghe thấy lời của Đường Tu Vô, do dự trong chốc lát, rồi vỗ cánh tay đối phương, hất cảm ý bảo đối phương ra kia nói chuyện.

Lăng Dương còn đang bận sục sạo tứ phía trong cốp xe, thấy cái gì cũng muốn mở ra xem, không để ý hai người kia đã đi xa.

“Có việc?” Đường Tu Vô thấy xung quanh không ai bèn mở miệng hỏi.

Bạch Lung dường như rất bối rối, không biết phải mở miệng nói những lời kế tiếp như nào, Đường Tu Vô thấy vậy trong lòng cũng sinh nghi.

“Chú Bạch, có chuyện gì chú cứ nói thẳng.”

“Là... anh của anh gần đây khỏe không?”

Đường Tu Vô sững sốt, “Lúc anh gọi điện cho anh ấy, không thấy anh nói gì hết,” Anh bỗng nhiên sốt ruột, “Lẽ nào anh ấy gặp chuyện gì?”

“Anh đừng gấp,” Bạch Lung thấy thế vội trấn an, “Kỳ thật em cũng chỉ nghe nói thôi, chưa chắc là thật.”

“Anh ấy rốt cuộc làm sao?”

Bạch Lung tổ chức ngôn ngữ mất vài lần, từ nhỏ đến lớn, cậu nói đen là đen, nói trắng là trắng, cho tới giờ chưa từng nói láo, nói đến xạo sự thì cậu thật sự không thể đạt tới cảnh giới há mồm thành văn không cần bản thảo như Lăng Dương, “Em nghe bảo gần đây có một kẻ lạ thường quấy rối anh ấy...”

Về mặt Đường Tu Vô tức thì nghiêm túc, “Anh biết rồi, cảm ơn chú nói cho anh biết.”

Bạch Lung thấy anh dễ dàng tin lời mình như vậy, trong lòng có chút áy náy, nhưng nói xạo thì cũng đã xạo rồi, không thể thu hồi lại.

Đường Tu Vô trở về đánh tiếng với Lăng Dương, “Anh có việc, đi trước một bước, lần sau rảnh thì tụ tập một bữa.”

Lăng Dương cho rằng đối phương bận chuyện trường học nên cũng không giữ lại, còn vui vẻ chào tạm biệt.

Thấy Đường Tu Vô đi rất xa, Bạch Lung mới lấy di động ra, gọi một cú điện thoại, “Alô, Vệ Thi, là tôi...”

※

Đường Tu Văn mới đi vào khu túc xá giáo sư, đã thấy Vệ Thi đứng dưới lầu.

Sắc mặt anh có một thoáng mất tự nhiên, nhưng đã nhanh chóng điều chỉnh lại, thoải mái đi về phía ký túc xá của mình.

Khi đi ngang qua Vệ Thi, anh cứ nhìn thẳng phía trước, đối phương cũng thật không nói gì, cái này ngược lại khiến cho Đường Tu Văn rất khó hiểu, anh đi được vài bước rồi dừng lại, xoay người, “Cậu có chuyện gì?”

Vệ Thi chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm đối phương không nói một câu, Đường Tu Văn nhướn mày, thẳng nhóc này muốn gì đây?

Đúng lúc này, Vệ Thi đưa tay lên, kéo tay anh lại, trong giọng nói mang theo sự cấp thiết, “Tôi biết tôi gạt anh là tôi sai, nhưng anh phải nghe tôi giải thích...”

Đường Tu Văn bị hành động khác thường của Vệ Thi làm cho bối rối, hoàn toàn đoán không ra như này là như nào.

Chỉ nghe cách đó không xa vang lên một tiếng bang, một cặp ***g rớt xuống, các món ăn văng đầy đất, nắp hộp hình tròn lăn một vòng trên mặt đất. Ngay sau đó có một thanh niên mặc quân phục xông tới, cho một quyền ngay cằm dưới của Vệ Thi, điểm thiên phú của Vệ Thi đã cộng hết vào trí thông minh, sức chiến đấu gần như bằng 0, một quyền này đã đánh cậu lùi mấy bước, tiếp theo đó thêm một cước rần chắc vào ngực, Vệ Thi chỉ cảm thấy không khí trong phổi nháy mắt bị dùng sức rút ra, đến hô hấp cũng không thể tiến hành, lập tức ôm ngực quỳ xuống đất, Đường Tu Văn vẫn không chịu dừng tay mà muốn ra tay tiếp. Đường Tu Văn thấy tình hình không ổn, đứa em trai của anh trời sinh thần lực, một quyền một cước tung ra, cây máu của Vệ Thi e là đã thấy đáy, nếu còn trúng thêm một quyền nữa thì có khi phải chết người.

Đường Tu Văn không hề nghĩ ngợi, vọt tới ngăn trước mặt Vệ Thi, Đường Tu Văn thấy anh trai nhảy ra cản, tức thì thu tay trong hoảng sợ, nhưng lực độ quá mạnh không thể không chế, một quyền này vẫn có năm phần rơi vào người Đường Tu Văn, cũng may Đường Tu Văn lập tức dùng hai tay cản lại, không tạo thành thương tổn quá lớn.

“Anh!” Đường Tu Văn khấn trương gọi.

Đường Tu Văn chỉ cảm thấy hai tay mình run lên, nửa ngày mới có thể động đậy, “Xuống tay thiết ác độc...”

“Anh xông lên làm gì!”

“Anh mới phải hỏi em xông lên làm gì?”

“Không phải nó quấy rối anh sao?”

“Nó là học trò anh.”

“Hả??”

Đường Tu Văn quay đầu nhìn Vệ Thi đã té trên mặt đất mặt trắng như tờ giấy, “Chắc, em đánh người ta sắp chết rồi.”

“... Vậy làm sao giờ?”

“Em nói làm sao giờ? Đưa đi bệnh viện chứ làm sao.”

“À!” Đường Tu Văn làm động tác muốn cúi xuống công.

“Không thể công, em không thấy xương sườn của nó phồng chùng bị em đánh gãy rồi sao? Có khi còn thương tới phổi.”

“Vậy, quanh đây có cáng không?”

Đường Tu Văn chắc một tiếng, lấy ra di động, “Gọi 120 đi, hết đứa này tới đứa khác, chỉ biết kiếm chuyện cho tôi.”

※

Kỳ nghỉ thanh minh tới rồi, mới sáng sớm Lăng Dương đã khẩn cấp kéo Từ Hiền dậy, vác hành lý tới điểm xuất phát đã hẹn trước, khi hai người đến, Diệp Lăng và Bạch Lung đều chưa tới.

Đợi một hồi, Diệp Lăng mới đến, hắn mặc áo khoác da bóng màu cà phê, khóa kéo chỉ kéo lên phân nửa, lộ ra áo ba lỗ thun màu đen bên trong, đường nét tho ngực nhìn thấy không sót gì, thân dưới mặc quần

dài màu kem, toàn bộ phần dưới đầu gối được nhét vào trong bốt cảnh sát ống cao. Bốt cảnh sát này theo phong cách Mỹ, phần dưới có dây giày, ống giày vừa vặn cứ như được làm riêng cho Diệp Lăng, dán sát vào bắp chân không khe hở, tôn lên phần chân vừa thẳng vừa dài.

Diệp Lăng tay phải xách một túi thể thao màu nâu, trên mặt mang cặp kính râm Ray-Ban siêu bự, che hơn nửa khuôn mặt, nhìn không rõ biểu tình.

Lăng Dương thầm hú một tiếng trong bụng, đưa tay bưng kín mũi miệng.

Diệp Lăng bước nhanh ngang qua cậu, khi sát vai thì bỏ lại một câu, “Có chảy máu mũi đừng quên ngắt đầu.”

Lăng Dương lập tức ngắt đầu lên.

Lại đợi thêm mười mấy phút, Bạch Lung mới khoan thai tới trễ, Lăng Dương suýt nữa thì chết vì mất quá nhiều máu.

Bạch Lung nhìn dáng vẻ thảm hại của Lăng Dương rất chi là sung sướng, “Xin lỗi, kẹt xe.”

Lăng Dương ngắm chiếc xe Jeep mang biển quân đội mà Bạch Lung lái đến, giơ một ngón giữa với cậu ta. (biển số quân đội là biển ưu tiên)

Trong bốn người chỉ có Bạch Lung có bằng lái, nhưng cũng may đặc điểm lớn nhất của vùng Hồ Sóc là núi nhiều, ra khỏi nội thành tìm bất cứ chỗ nào cũng có thể làm thẳng địa cấm trại, nơi Bạch Lung chọn cách làng đại học không xa lắm, có non có nước phong cảnh rất được, phụ cận còn có trường bắn và căn cứ dã ngoại chân nhân CS (counter strike: game bắn súng) để giải trí, tiếp tế cũng rất phương tiện.

Tiền Đường mặc dù là trường không quân, nhưng kỹ năng sinh tồn dã ngoại trên mặt đất là thường thức phải có, Bạch Lung tìm nguồn nước nhóm lửa không gì không biết, Từ Hiền nhìn mà khâm phục không thôi.

Lều trại Đường Tu Võ mang đến là lều quân dụng nhiều người, năm sáu người ngủ trong một lều cũng không thành vấn đề, loại lều này không dễ thao tác như lều dân dụng, khi bung ra khá là tốn sức, cũng may Diệp Lăng luôn kiên trì rèn luyện sức lực, hai người phối hợp chỉ chốc lát sau đã căng xong hai lều.

Lăng Dương vừa đến đích đã ầm ĩ la đói bụng, bận rộn tìm đồ ăn, lúc này đang bò vào cốp xe mò loạn cả lên, bánh quy nén quân dụng? Từ nhỏ đã ăn, ăn đến muốn ói luôn; chocolate quân dụng? Thuần túy để bổ sung năng lượng, quá ngọt; thịt bò khô quân dụng? Quá cứng, nhai không được; thịt hộp quân dụng? Đây thì còn được...

Lăng Dương mò hết một lượt từ trong ra ngoài, xong nhô đầu ra từ cốp xe, “Sao toàn là cống phẩm quân đội thế này? Không có món gì bình thường sao?”

Lời này đã nhắc nhở Từ Hiền, “A, tớ có chuẩn bị, ở trong này,” Từ Hiền lấy từ trong túi của mình ra vài hộp đóng kín đưa cho Lăng Dương.

“Vẫn là Hoa Hoa nhà tớ hiền huệ.” Lăng Dương rất tự nhiên nhận lấy mở ra ăn, vừa ăn vừa tiếp tục mò trong cốp xe.

“Hơ, này mà cũng có?” Lăng Dương lấy ra hai chai được gói rất chắc chắn, bóc ra một chai, là một bình Mao Đài (1 loại rượu) quân dụng, “Bình kia cũng vậy hả?”

Cậu cẩn thận mở bình đóng gói thứ hai, thân bình không có nhãn, nhưng Lăng Dương vừa nhìn đã biết là gì.

Bạch Lung cũng nhìn thấy, “Có lẽ là Mạnh gia đưa, nhà họ mỗi năm đều ủ rất nhiều.”

Lăng Dương yên lặng ngắm bình rượu nho trong tay, không biết lại nhớ tới chuyện xưa nào.

Một chiếc khăn lông vút trúng ngay mặt cậu, đánh thức Lăng Dương khỏi sự trầm tư.

Lăng Dương ngắt đầu, Diệp Lăng đang đứng ở đuôi xe, tay phải bắc lên trần xe, như đã nhìn thấu tâm tư của cậu.

“Mọi người đều bận việc, có mình em ở đây nhân hạ, xuống làm việc nhanh.”

Lăng Dương cười khan một tiếng để che giấu, hai tay nắm hai bình rượu, miệng ngậm sandwich, cong thắt lưng chui ra ngoài, ôm lấy cổ Diệp Lăng từ sau, cả người vắt vèo trên người hắn, tùy ý đối phương kéo đi.

Diệp Lăng tuy nói là bảo Lăng Dương xuống làm việc nhưng kỳ thật bọn Từ Hiền đã thu dọn xong đầu vào đây, Lăng Dương ăn no uống đủ rồi cũng thấy áy náy, bèn tự đề cử biểu diễn tiết mục trợ hứng cho mọi người.

Chỉ thấy cậu hăng giọng, tay trái đặt ở má trái, tay phải giơ lên ngang tai, nhón thành một đôi lan hoa chỉ (ngón giữa với ngón cái chụm lại như bồ tát hoặc như mấy người hát tuồng), cất cao giọng, ý ý á á bắt đầu hát.

“Ngạo khí ngạo tiểu vạn thông lăng,” Lan hoa chỉ đẩy sang phải.

“Nhiệt huyết nhiệt tăng hồng nhật quang,” Ngón tay trượt sang trái một chút.

Cậu hát bằng giọng uốn lượn của Vương Phi, “Đảm tự thiết đả ớ ơ, cốt như tinh cương ớ ơ, hung khâm bách thiên táng,” ôm ngực, “Nhân quang vạn lý tàng,” vịn trán, “Ngộ phản phát tự cường, tổ hảo hán~”

Từ Hiền cười đến không thẳng được lưng, Bạch Lung nhìn mọi nơi tìm vũ khí muốn đập xủ Lăng Dương, Lăng Dương thì bận rộn vừa trốn vừa chạy ra sau lưng Diệp Lăng, còn không quên huênh hoang với hắn, “Sao hử thiếu gia, trình độ như em có vào giới showbiz cũng là chuyện nhỏ đúng hông?”

Diệp Lăng cười nhạo, “Dựa vào em? Ca hát lạc tông, múa may lạc điệu, diễn kịch hử,” Hắn nghiêng đầu đánh giá một chút, “Ngược lại diễn giỏi thật.”

Lăng Dương ghen lời nửa ngày không thể phản bác, càng sát lại gần uốn éo trên người đối phương, “Em còn biết chơi nhạc nữa.”

Diệp Lăng cũng dán sát bên tai cậu, “Thối tiêu không tính là chơi nhạc.”

Lăng Dương:

Không biết có phải thần giao cách cảm không mà Bạch Lung bỗng nói chuyện, “Nào Tiểu Dương Tử, thối tiêu cho bốn thiếu gia coi.”

Từ Hiền đang cầm bình nước uống, nghe xong câu này thì phun hết ra, bị sặc ho gần chết, Diệp Lăng cũng hoài nghi nhìn đối phương.

Lăng Dương trái lại không có chút lúng túng nào, “Thối hay thì thiếu gia có thưởng không?”

“Thối xong rồi hăng nói.”

Lăng Dương cười hì hì, lấy di động từ trong túi ra, nhấn vài cái, hai tay cầm di động như đang cầm sáo đưa tới bên miệng, thật sự bắt đầu thổi có bài bản hẳn hoi, làn điệu du dương, tiếng ngân lượn lờ, quả thật có vài phần như tiêu.

Diệp Lăng không hề biết Lăng Dương còn có trò này, cảm thấy rất mới mẻ, điệu nhạc cậu thổi cũng thực quen tai, cẩn thận nghe, hóa ra là nhạc đăng nhập của “Hồn Đạm OL”.

Lăng Dương kết thúc một bài, Từ Hiền còn chưa nghe đủ, la hét đòi cậu thổi thêm bài nữa, Lăng Dương thấy Từ Hiền có hứng thú, đơn giản đưa di động cho Từ Hiền rồi hướng dẫn một chút, ứng dụng này không khó xài, không bao lâu Từ Hiền cũng đã có thể thổi ra ngô ra khoai. (ứng dụng thổi sáo này Iphone có khá nhiều)

Sau khi ăn xong Bạch Lung và Từ Hiền đi vào núi, Diệp Lăng đi tới đi lui sắp xếp đồ đạc, Lăng Dương ngồi trên đất, cầm cuốn tạp chí làm bộ như đang xem, nhưng tâm mắt thì vẫn trộm dè trên giày cảnh sát của Diệp Lăng.

Nói thế nào nhỉ, ra ngoài chơi đúng là chuyện tốt, bình thường ở trong trường học không thể mang boots cao nổi bật như vậy, loại boots cao tới đầu gối như này là tình yêu to lớn của Lăng Dương, tưởng tượng phối hợp nó với đồng phục cảnh sát, tràn đầy hơi thở chinh phục và xâm lược, khiến người không kìm được muốn thần phục.

Đang nghĩ bậy nghĩ bạ, Lăng Dương bỗng phát hiện đôi giày mình chú ý này giờ đang dừng lại trước mặt, cậu thắc mắc ngẩng đầu xem.

“Tập chí cầm ngược.” Diệp Lăng lạnh lùng nói.

Lăng Dương vội vàng điều chỉnh tờ báo, xong cúi đầu xem thử, ý, không đúng, giờ mới ngược.

“Gạt em thôi.” Diệp Lăng nói.

Lăng Dương: “...”

Anh Lăng, anh học xấu! Anh đã biết gạt người! Hu hu hu...

Lời tác giả:

Nhà sư tử HE xong sẽ bắt đầu đưa trọng tâm trở lại nhà Sói Dê, tôi biết mọi người rất sốt ruột, nhưng đã nghiêm túc viết lâu như vậy cũng đâu thể kết bậy đúng không, nhịn thêm chút xịu đi, khai bí mật cũng chỉ mất hai ba ngày thôi.

bớt cảnh sát (hình của tác giả)

76. Chương 76

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Chân nhân đã ngoại kích tình chiến

Người gửi tin: Ironman (Người Sắt • ở đâu có chiến tranh ở đó có em), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: hôm qua bên túc xá giáo viên có đánh nhau

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Nghe đâu chết người luôn á.

Người gửi tin: Huangshuan (Hoàng Thụ An), khu gửi: Homo***ual

Tiêu đề: Re: hôm qua giáo bên túc xá giáo viên có đánh nhau

Trạm gửi tin: BBS đại học Yên Sơn trăm năm trồng người

Nghe đâu là binh sĩ đánh người? Có thật không?

Cả đêm Lăng Dương có một giấc mơ, mơ thấy giày cảnh sát của Diệp Lăng lắc lư trước mặt mình.

Trong mơ màng cậu cảm giác có thứ gì đó lướt qua ngực mình, bò dần lên tới khuôn mặt. Hí mắt nhìn thử, hình như lại là đôi boot ống cao thân quen kia đến quấy rầy mình trong mơ.

Cậu nghe thấy nơi xa có một người nói với mình, “Dậy.”

Cậu khẽ đưa đầu lại gần, dùng mặt thân thiết cọ lên giày đối phương, “Ừm, ngủ thêm chút nữa.”

Lăng Dương khép mắt chuẩn bị tiến vào mộng đẹp thêm lần nữa, nhưng cảm giác vật kia chẳng những không rời đi mà còn dùng sức ma sát mặt cậu hai cái.

Xúc cảm chân thật khiến cậu chợt nhận ra đây không phải mơ, liên tưởng đến hành động trong lúc lơ mơ của mình, Lăng Dương thầm giật mình.

Cậu mở bừng mắt ra, người trước mặt thấy cậu thức tỉnh, lùi về sau một bước để mắt cậu điều chỉnh tiêu điểm, nhìn thấy rõ vật trước mắt.

Đây còn là lần đầu tiên Lăng Dương mặt đối mặt với bất cảnh sát của Diệp Lăng ở cự ly gần như vậy, dường như có thể thấy cả ảnh ngược của mình được phản chiếu trên mặt giày đã được lau chùi đến mức sáng bóng.

Cậu chợt nhớ ra chuyện khác người mình làm vừa nãy, cuống quýt ngửa cổ lên nhưng chỉ trông thấy Diệp Lăng nở một nụ cười hiểm hoi.

Song là một nụ cười rất có mùi vị trêu chọc, mỗi lần khi Diệp Lăng chiếm được vị trí chủ đạo trên giường thường sẽ không kìm được lộ ra nụ cười này.

“Mọi người đang chờ em đấy,” Giọng của Diệp Lăng truyền từ trên cao xuống.

“Biết, biết, em dậy rồi đây,” Ngự khí của Lăng Dương không có vẻ từng tởng như xưa mà ngược lại mang theo chút sợ hãi.

Diệp Lăng khẽ gật đầu, đi ra khỏi lều, đợi hấn đi rồi, Lăng Dương trở người, đập đầu vào gối mà lầm bầm, “Địch cứ tiếp tục như này bố nhất định bị ổng đùa chết mất.”

Lăng Dương dùng tốc độ nhanh nhất bò ra khỏi túi ngủ thu dọn tươm tất, lên đường rồi mới nhớ hôm nay đã nói sẽ đi đánh CS. Bốn người tới căn cứ, vừa vận dụng mặt hai đội ngũ cũng cùng đến đánh CS, mọi người tùm tùm lại với nhau chia tổ lại lần nữa.

Bốn người bọn họ xác định sẽ ở cùng một tổ, điều này khiến cho trận đấu ngay từ lúc chưa bắt đầu đã không còn gì đắn đo, đối phương nhìn cái biết ngay không phải dân chuyên nghiệp, một mình Bạch Lung cũng đủ xử hết bọn họ.

Lăng Dương và Từ Hiền không có trang bị, thuê trang phục của căn cứ, Bạch Lung thì khỏi nói, kỳ lạ là Diệp Lăng cũng mang theo trang bị riêng, đương khi Lăng Dương nhìn thấy hấn mặc đồ rằn ri chân đi giày riot tay cầm súng tự động bước ra thì máu sôi đã chiếm khắp người con dê, những quy tắc sĩ quan huấn luyện nói sau đó cậu hoàn toàn không nghe lọt, chỉ một lòng suy nghĩ không biết sân bên trong có rộng không, nếu là đánh CS thì chắc phải có rất nhiều lô cốt chiến hào để ẩn núp đây.

Căn cứ quả nhiên không làm Lăng Dương thất vọng, bởi vì nó được xây dựa vào núi, chiếm giữ diện tích rất lớn, địa hình cũng rất phức tạp, hai người nếu thực muốn tìm một nơi ẩn mật để núp thì trong thời gian ngắn đó ai mà tìm được.

Lăng Dương vừa vào sân đã đi về phía biên giới khuất nẻo, Diệp Lăng đoán được dụng ý của cậu, không nhanh không chậm theo sát đằng sau, hai người tới một chỗ ẩn thân tuyệt hảo, có thể nhìn rõ từng động tĩnh bên ngoài nhưng từ bên ngoài không thể nhìn trộm động tĩnh bên trong.

Lăng Dương thấy nơi đây an toàn, bèn vút luôn cây súng trong tay cởi quần Diệp Lăng, quỳ gối ngay chân đối phương một hơi ngậm hết thứ kia bắt đầu phun ra nuốt vào, không biết sao cậu vừa nhìn thấy trang phục này của Diệp Lăng đã muốn làm chuyện này cho đối phương.

Cùng với động tác của Lăng Dương, trên mặt Diệp Lăng lại dần hiện ra kiểu cười như hồi sáng, hấn dùng một tay cầm súng tự động, để ngay huyết thái dương Lăng Dương, ấy một cú thật mạnh, nhìn vào cứ như đang sỉ nhục tù binh của mình, cảm giác hồi hộp và nhập vai kích thích Lăng Dương đến mức nửa người dưới đã dần có phản ứng.

Diệp Lăng hưởng thụ phục vụ của đối phương, bàn chân mang giày riot chậm rãi đưa tới phần đã cứng lên của Lăng Dương, đầu tiên là nhẹ ma sát hai cái, tiếp theo nhấc mũi giày đập một cái, cả người Lăng Dương liền cứng đờ, hai mắt trợn tròn, đồng tử phóng đại, tựa hồ bị kích thích rất lớn, ngay cả động tác miệng cũng dừng lại.

Diệp Lăng lại dùng sức đẩy cây súng tự động trên tay, ý bảo cậu tiếp tục, lúc này Lăng Dương mới chậm rãi bình phục. Khi ra sức liếm mút đã không kìm được tăng nhanh hô hấp, sắc mặt ửng hồng, tựa như trong đây có một nguồn nhiệt đang không ngừng phóng đại, thiêu đốt toàn thân cậu.

Diệp Lăng vừa đập mũi giày lên háng Lăng Dương ma sát ở biên độ nhỏ, vừa thưởng thức bản thân mang đến cho đối phương khoái cảm cực đại, yết hầu Lăng Dương vô thức nuốt xuống, hầu hạ đỉnh chóp của Diệp

Lăng thoải mái vô cùng.

Mũi chân của hắn cách một lớp quần từ tổn đũa bốn hạ thân của đối phương như đang trêu chọc vật nuôi nhà mình, Lăng Dương ngẩng mặt nhìn hắn, trong đôi mắt nhuốm đầy khát khao.

Trước đây, hết thảy khoái cảm yêu giày của Lăng Dương đều đến từ ảo tưởng, cậu chưa bao giờ tự mình thể nghiệm cảm giác nửa người dưới cách một lớp vải mỏng ma sát với đế giày như này, thứ khoái cảm này mãnh liệt gấp ngàn gấp vạn lần so với tưởng tượng, như sóng triều cuộn cuộn bào mòn hết lý trí Lăng Dương.

Bỗng Diệp Lăng tăng thêm chút sức mạnh dưới chân, Lăng Dương cảm thấy một cơn đau ập đến đồng thời cũng nhận được kích thích chưa từng có trước nay, cả người cậu phấn khởi tột đỉnh, huyết dịch xông đến từng nút dây thần kinh tựa như có ngàn vạn con kiến đang bò.

Đối mặt với dục vọng nguyên thủy nhất của con người, cậu đã không còn rảnh mà bận tâm bí mật của mình có bị đối phương phát hiện hay không, một tiếng rên thật dài tràn ra từ yết hầu, nếu không phải miệng bị lấp đầy, sợ là Lăng Dương đã vứt bỏ luôn chút tự tôn cuối cùng, nói với đối phương ba từ cấm “xin đáp bần” kia.

Linh hồn của Lăng Dương bay lên không từng chút một, tựa hồ muốn thoát khỏi thể xác mà đi mất, ngay khoảnh khắc cậu sắp bùng nổ thì Diệp Lăng đột nhiên rút chân về, điều này kéo Lăng Dương từ trên mây ngã thẳng xuống vực sâu, theo xu hướng bản năng, Lăng Dương thô bạo giật quần mình xuống, nhanh chóng bắt tay vào ‘tự xử’.

Động tác của Lăng Dương đã kích thích mạnh Diệp Lăng, hắn vứt khẩu súng, ôm đầu đối phương ra vào không chút lưu tình, mỗi lần chỉ rút ra một chút rồi lại đâm vào thật mạnh, động tác tay của Lăng Dương càng lúc càng nhanh, Diệp Lăng cũng theo đó tăng tốc, sau rốt hai người cùng nhau đạt đến đỉnh điểm, Diệp Lăng ấn chặt đầu đối phương, run rẩy bắn ra từng dòng tinh hoa, Lăng Dương bị sắc không kèm được phải nôn khan.

Lăng Dương chậm chậm thoát khỏi dư vị cao trào khổng lồ, Diệp Lăng cũng buông đầu cậu ra. Lăng Dương đầu tiên là kéo quần mình lên trước, sau đó giúp Diệp Lăng chỉnh lý đàng hoàng, đang muốn đứng dậy thì chợt thấy vai trái trĩu xuống, chân phải của Diệp Lăng nặng nề đặt lên vai cậu, hai đầu gối đã rời khỏi mặt đất giờ lại bị bức quỳ xuống.

Tầm mắt Lăng Dương đảo qua, chỉ thấy chiếc giày riot giẫm trên vai mình hơi bị lỏng dây, Diệp Lăng cúi người xuống, không nhanh không chậm cởi dây giày buộc lại lần nữa, còn dùng sức thắt chặt nút buộc, từng động tác của hắn ở trong mắt Lăng Dương đều chứa đầy sức hấp dẫn, giây phút ấy, cậu thực sự có xúc động muốn liếm cho đối phương.

Cũng may hình như Diệp Lăng có ý định buông tha Lăng Dương nên khi hắn lấy chân khỏi vai cậu, Lăng Dương thở phào thấy rõ, gấp gáp đứng lên. Diệp Lăng cúi người xuống, nhặt cây súng mình đã vứt trên mặt đất, Lăng Dương cũng chuẩn bị đi nhặt cây của mình, thành linh Diệp Lăng đưa tay, hòng súng nhắm ngay cầm Lăng Dương, Lăng Dương bị ép đứng nghiêm, cầm hơi giờ lên.

“Cởi quần.” Diệp Lăng ra lệnh.

Lăng Dương cười khan hai tiếng, “Trưởng quan, đừng đùa nữa mà.”

Tay Diệp Lăng dùng sức, cầm Lăng Dương lại bị hắn nâng cao thêm hai tấc, “Cởi!”

Lăng Dương nuốt nước miếng, cậu biết hôm nay Diệp Lăng sẽ không định buông tha cậu dễ dàng như vậy, tuy nói trong tay hắn chỉ là một cây súng laser, nhưng áp lực hắn mang đến lại như một cây súng thật có thể lấy mạng người trong tích tắc.

Rơi vào đường cùng, cậu chỉ đành cởi bỏ dây lưng chiếc quần rằn ri thêm lần nữa, cởi được phân nửa thì nhìn thấy ánh mắt miệt thị của Diệp Lăng ngay tại hạ thân mình, thoáng chốc cậu bỗng không biết phải làm thế nào, quần trong tay kéo lên không được, cởi xuống cũng không xong.

Diệp Lăng thấy cậu dừng, ánh mắt bén nhọn đảo qua, lướt xuống dưới, vô thanh uy hiếp cậu tiếp tục cởi. Lăng Dương hạ quyết tâm, nhẹ buông tay, quần rơi xuống bên chân, toàn bộ nửa người dưới bại lộ trong

không khí ẩm nhuận lại hơi lạnh lẽo của một ngày đầu tháng tư, hơi man mát cộng thêm chút hưng phấn.

Cây súng trong tay Diệp Lăng đưa từ cầm Lăng Dương, tới cổ, xẹt qua trước ngực, cuối cùng dừng ở nơi đó, cái nhìn mang vẻ khinh thường của hắn cùng trải nghiệm bại lộ nơi dã ngoại khiến cảm giác thẹn của Lăng Dương thoáng chốc tăng cao, cơ thể không ức chế được nổi lên phản ứng.

“Tình thần quá nhỉ,” Diệp Lăng dùng đầu súng dè lên chỗ đó, buông ra, tiểu Lăng Dương càng tinh thần hơn, gục gặc lên xuống như đang kính chào trưởng quan.

“Vừa nãy em ‘xóc lợ’ được lắm, làm thêm một lần cho anh xem.” Âm thanh của Diệp Lăng vừa từ tính vừa lười biếng, mỗi âm tiết chứa đầy sự thao túng.

Lăng Dương bây giờ đã hoàn toàn bị đối phương dẫn nhập trạng thái, tựa hồ thực sự là bị người uy hiếp tính mạng, hai tay bắt đắc dĩ vỗ về hạ thân, lần đầu tiên từ lúc chào đời trình diễn cảnh DIY trước mặt người khác. Thân trên của cậu võ trang đầy đủ, thân dưới lại trần như nhộng, sự tương phản mãnh liệt cộng thêm hoàn cảnh lộ thiên, dục vọng và sỉ nhục thay phiên chi phối tư tưởng Lăng Dương, uy nghiêm của người trước mặt xâm nhập từng chút một vào nội tâm cậu, ăn mòn cái tôi của cậu, in một dấu ấn riêng tại nơi sâu thẳm trong linh hồn, từ nay về sau Lăng Dương chỉ thần phục một mình hắn.

Diệp Lăng thích thú thưởng thức màn biểu diễn của Lăng Dương, thông thả cất bước dạo vòng quanh, quan sát show diễn sống động người thật việc thật này từ mọi góc độ. Xuất phát từ bản năng, Lăng Dương không dám đối mặt với một Diệp Lăng như này, đành rũ mắt xuống, trong tầm mắt chỉ còn đôi giày riot đen bóng đọng đưa qua lại, từng đường nét rắn rỏi như được khắc bằng dao, để cao su răng cưa vô tình nghiền nát sỏi đá dưới chân, lưu lại dấu vết giẫm đạp trên mặt cát lỏm chỏm, ngay cả âm thanh để giày ma sát với mặt đất cũng hóa thành tà âm, treu người hơn cả lời âu yếm nỉ non bên tai.

Kiểu giày này được ca tụng là vật đại biểu cho phái hardcore nhất trong giới giày boots, tạo hình đơn điệu không nổi bật, nhưng lại là thứ cuối cùng có thể khiến từng gã đàn ông cứng cỏi phải sôi trào nhiệt huyết, càng nhìn lâu càng có thể cảm nhận sức bùng nổ ẩn chứa sau vẻ ngoài bình thường của nó.

Khoái cảm đôi giày mang lại cho cậu mới nãy giờ lại xông lên đầu, hô hấp của Lăng Dương dần trở thành nặng nề, bước chân của Diệp Lăng như một cây búa tạ ngàn cân, mỗi lần nện xuống đất sẽ đập mạnh vào lý trí Lăng Dương, thậm chí cậu còn tưởng tượng ra được hình ảnh nó vỡ nát thành từng mảnh nhỏ.

Ý thức của Lăng Dương bắt đầu không rõ nét, giày của Diệp Lăng biến ảo thành vô số tàn ảnh trước mặt cậu, chuyển mất lại biến mất không thấy đâu, khi cậu ý thức được điểm này thì phát hiện trong tầm mắt đã không còn hình bóng Diệp Lăng.

Trái tim cậu chột nặng trĩu, đang muốn ngẩng đầu nhìn xung quanh thì đằng sau truyền đến nhiệt độ quen thuộc, hơi thở của Diệp Lăng dừng tại bên vành tai mẫn cảm, như đang cười khế, như đang tán tỉnh, khẩn trương vừa nãy của Lăng Dương thoáng chốc biến mất tăm.

Một giây sau, ngón tay Diệp Lăng luồn vào cơ thể không phòng bị của cậu, vô cùng tinh chuẩn chạm đến điểm kia, vừa xoay vừa ấn vừa cào, Lăng Dương cảm giác mình như đang ngồi trên một con tàu lượn siêu tốc, tích tắc đã bay đến đỉnh cao, cậu tựa như một con rối dây trong tay Diệp Lăng, hắn cho cậu lên thì cậu lên, hắn cho cậu xuống thì cậu xuống, hắn là người khống chế dục vọng của cậu, hắn điều khiển thần kinh của cậu, ban cho cậu khoái hoạt cực hạn.

Lăng Dương cảm thụ ngón tay của Diệp Lăng ra vào trong cơ thể mình, đầu ngón tay linh hoạt xoay vòng, ngón tay và móng tay thay phiên treu chọc điểm G, mỗi lần sẽ khiến cơ thể cậu không ngừng được run rẩy, đằng sau co lại như có sinh mệnh riêng, tựa như đang đòi hỏi nhiều hơn nữa.

“Ai cho em dừng lại, tiếp tục.” Âm thanh trầm thấp của Diệp Lăng vang bên tai, Lăng Dương giờ mới phát hiện động tác của mình đã vô thức thả chậm, vội vàng chà xát lên xuống.

Linh khẩu toát ra nhiều chất lỏng trong suốt hơn, lấp lóe dưới ánh dương quang chói lọi, không lúc nào không nhắc nhở hiện giờ cậu đang ở tại một nơi ban ngày ban mặt, hơn nữa có thể có người lạ xông vào bất cứ lúc nào.

Diệp Lăng đùa bốn thân thể cậu một hồi, đoạn rút ngón tay ra, Lăng Dương tức thì cảm thấy trong cơ thể trống rỗng, có vật cứng đặt ngay lối vào, nhưng lại lần nữa không nhích thêm một bước.

“Tiến vào.” Lăng Dương chờ mãi, rốt cục không nhịn được phải mở miệng, âm thanh đè nén và ảm đạm, nhưng nội dung thì *** đáng vô cùng.

Còn Diệp Lăng vẫn đứng trơ ra đó, không có ý định sẽ tiến vào, chỗ tiếp xúc giữa đầu mút và lõi vào như được nhen lửa, khiến khích Lăng Dương khó chịu tựa có trăm móng vuốt cào vào tim.

“Cầu anh tiến vào.” Lăng Dương buông tha cho chút tôn nghiêm cuối cùng, bắt lực khẩn cầu.

Diệp Lăng ưỡn người, dễ dàng tiến vào vùng đất thần bí, cơ hồ không chờ cho đối phương tí thời gian thích ứng nào đã bắt đầu luật động như cuồng phong bạo vũ, tay hất hung hăng bóp chặt eo đối phương, đau đớn và khoái cảm đan xen cùng nhau thổi tới, triệt để nhấn chìm Lăng Dương.

Đằng sau là ma sát kịch liệt giữa ‘nón’ và vách trong, phía trước là ngón tay nhanh nhẹn xoa nắn mạch máu, Lăng Dương đã vô phương chịu đựng thứ khoái cảm ‘gong kim’ như này mà rên rỉ bắn ra, chất lỏng trắng ngà văng lên mặt cát, Lăng Dương há miệng thở dốc, hai chân mềm nhũn, dựa thẳng ra sau ngã vào lòng Diệp Lăng.

Diệp Lăng ra lệnh Lăng Dương đi sang bên cạnh, hai tay vịn lên thành lũy đắp bằng đá tảng, nâng cao eo đối phương, đâm vào lần thứ hai.

Tay phải của hắn xoa nắn cánh mông của đối phương, bỗng hất vỗ mông cậu cái bốp, “Tự mình động.”

Lăng Dương nghe vậy bèn bắt đầu ngoan ngoãn đóng đưa tới lui, để thử cực đại của đối phương ra vào trong cơ thể, phát ra tiếng phốc phốc.

Diệp Lăng hiển nhiên chưa đủ vừa lòng với biểu hiện của cậu, giơ tay trái cho mông của cậu thêm một cái tát, “Dùng sức.”

Lăng Dương ra sức động dữ hơn, bàn tay Diệp Lăng không ngừng vuốt ve xoa nắn mông Lăng Dương, thỉnh thoảng còn một công đôi việc, cùng với tiếng đánh bộp bộp, mông Lăng Dương cũng bị nhuộm thành màu hồng phấn quynn rũ.

Lăng Dương dừng lại thở dốc, Diệp Lăng từ đằng sau túm lấy tóc cậu, ép cậu phải ngửa đầu ra sau, lộ ra một đường cong mê người, hai tròng mắt cậu nửa khép, đôi môi khẽ nhếch, Diệp Lăng nhìn mà bùng nổ thú tính, thôi động hạ thân xông vào lần cuối cùng, nhiệt độ tại nơi hai người kết hợp đã tăng đến cực hạn, cảm giác bao dung nóng rực và xiết chặt khiến Diệp Lăng không thể dừng được.

Hắn run rẩy phát tiết trong cơ thể này, chất lỏng cực nóng đâm xuyên qua thân thể đối phương. Giờ khắc này, hắn chỉ nghĩ từ đầu tới đuôi, từ thân xác tới trái tim, triệt để chiếm giữ lấy cậu ấy, bắt cậu ấy thành vật của riêng mình, khiến cậu ấy không còn thời gian nghĩ đến người khác. Thậm chí hắn còn muốn thô bạo tẩy sạch ký ức mười sáu năm của cậu ấy, không bao giờ muốn nhìn thấy vẻ trầm lặng cậu ấy vô tình để lộ nữa.

Bỗng ngoài lô cốt truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Diệp Lăng luôn đặt lòng cảnh giác ở mức cao nhất, lúc này tức tốc rời khỏi cơ thể Lăng Dương, nháy mắt kéo quần lên, mũi chân gậy cây súng gác tại bên tường, khom eo quơ vào tay, đưa họng súng vào lỗ bắn, nhắm ngay mục tiêu cần quét một trận, đáng thương cho tên xâm nhập còn chưa phát hiện kẻ địch ở đâu đã bị còi báo động laser trên người nhắc nhở bạn đã tử vong, đành phải ngoan ngoãn lộn trở về điểm hồi sinh.

Lăng Dương thừa dịp này khẩn trương túm lấy quần của mình, nhẩy lò cò mặc vào, tìm hộp hộp muốn nhẩy cả ra ngoài, cậu không ngờ Diệp Lăng lại to gan như vậy, dám làm “trộn gói” dã ngoại, hiện giờ hồi tưởng lại mới thấy hành vi vừa nãy của hai người thật quá nguy hiểm.

Diệp Lăng giải quyết xong hết kẻ địch, ném cây súng tự động trong tay cho Lăng Dương, xoay người nhẩy khẩu súng ngắm của đối phương, “Thứ vũ khí bình tĩnh như này không thích hợp em, em cứ dùng kiểu súng không nã này thì hơn.”

Lăng Dương bị khinh thường liền nhe răng nhếch mép với Diệp Lăng, nhưng vẫn vui vẻ nhận lấy, vừa nãy cậu phải công nhận đáng sợ xả súng tự động của Diệp Lăng đúng thật ngẫu đến ngẩn ngơ.

Hai người ra khỏi nơi ẩn nấp, ẩn nấp suốt một đường thẳng tới sân chủ chiến, trên đường cũng lượm được vài quả lạc quẻ, Lăng Dương còn bị bắn chết một lần. Hai người tìm được Từ Hiền và Bạch Lung tại một

điểm không chế trên cao, Từ Hiền đã chuyển thành lính quân y, Bạch Lung mỗi tay cầm một cây súng tự động, phạm vi trăm dặm không còn vật sống.

Trận đấu kết thúc, nhìn thử kết quả thống kê, đối thủ trăm miệng một lời cùng chỉ trích Bạch Lung mở auto, những người biết rõ chân tướng thì đứng cười trộm một bên.

Tất cả mọi người lẫn lộn xong chẳng khác gì con khỉ đất, Diệp Lăng và Lăng Dương trái lại trở thành hai đứa sạch sẽ nhất trong bọn, thời điểm tắm rửa Diệp Lăng biết Lăng Dương không muốn người khác nhìn thấy vết thương sau lưng, luôn đứng đằng sau giúp cậu che chắn.

Khi bốn người trở lại nơi đóng quân dã ngoại thì đều đã có chút mệt mỏi, Bạch Lung ngồi dựa dưới bóng cây, Từ Hiền gối đầu lên đùi cậu nghỉ ngơi, Diệp Lăng vẫn còn tỉnh thần, tìm một miếng đá bằng phẳng bên bờ sông ngồi xuống, Lăng Dương là đứa từng nhất, chẳng biết làm sao mà trèo được lên cây, ngồi trên chạc cây, miệng ngậm nhánh cỏ, chân vắt vẻo giữa không trung đơng đưa qua lại.

Diệp Lăng quan sát Lăng Dương dưới bóng cây, trong ấn tượng đối phương luôn là một người không chịu yên, ngoại trừ ngủ và chơi game, gần như không lúc nào không ở trạng thái vận động. Nhưng giờ phút này cậu dựa vào thân cây, nhìn lên trời xanh, trên gương mặt có một vẻ điềm tĩnh không nói thành lời.

Bỗng từ đáy lòng Diệp Lăng xuất hiện một ảo giác, tựa hồ Lăng Dương của hiện giờ không hề thuộc về hắn mà có thể rời khỏi hắn bất cứ lúc nào, bay trở về bầu trời, một cảm giác bất an sâu sắc chiếm giữ trái tim Diệp Lăng.

Vào lúc phát hiện bản thân có suy nghĩ như vậy, hắn đã theo bản năng đứng dậy, đi đến dưới tàng cây, vươn hai tay về phía đối phương.

Lăng Dương vừa cúi đầu đã nhìn thấy Diệp Lăng, trên gương mặt xuất hiện một nụ cười rạng rỡ, bàn tay vịn lấy chạc cây, nhảy vào lòng Diệp Lăng, vào tích tắc mũi chân cậu chạm đất, trái tim Diệp Lăng mới thả lỏng.

“Anh đang lo gì thế, sợ em bay mất à?” Lăng Dương mím môi hỏi, tựa hồ đã đoán được tâm tư đối phương.

Diệp Lăng không nói chuyện, cũng không phủ nhận.

“Đừng lo, em đã không còn bay được nữa rồi.” Cậu đưa miệng qua, khẽ chạm một cái lên môi đối phương.

giày riot: dịch ra là giày phòng bạo lực

77. Chương 77

Khổ nhục kế thì không buông tay

Bọn Lăng Dương phong trần mỗi một về được tới nhà thì di động đã bị thổi tiêu thổi đến không còn một khứa pin, vừa cắm nguồn điện đã hiển thị có tin nhắn tới, mở ra xem thì chỉ có hai chữ ngắn gọn, “Trả lời.” Người gửi là Đường Tu Văn.

Lăng Dương lập tức gọi lại, biểu tình từ vui vẻ thoáng cái biến thành rất kích động, cúp điện thoại vội vội vàng vàng muốn vọt ra ngoài, Diệp Lăng ngăn cậu lại.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Thầy Đường vào bệnh viện.”

“Thầy Đường?”

“Chính là Tiểu Khẩu Nhi!”

Tiểu Khẩu Nhi mà là thầy giáo? Diệp Lăng không thể tưởng tượng được một ông thầy như vậy sẽ có bộ dáng như nào, Bạch Lung không nói hai câu vợ lấy chìa khóa xe đi xuống dưới lầu, ba người còn lại cũng nhanh bước đuổi theo.

Nhóm Lăng Dương vội vã chạy tới bệnh viện trực thuộc Yên Đại, đẩy cửa phòng bệnh, Đường Tu Văn lông tóc vô thương đang vắt chân ngồi trên ghế, tay cầm dao gọt trái cây gọt táo, ngón út còn hơi vểnh lên, Lăng Dương sững sốt, chỉ cảm thấy bàn tay cầm dao kia đẹp cực, cậu chưa từng thấy ai có thể gọt táo mà gọt ra khí chất tao nhã như vậy.

Cậu ngần ngại mất mấy giây mới chợt nhận ra sự chú ý của mình đã hoàn toàn chạy lệch, nhìn qua bên cạnh, có một người mặc đồ bệnh nhân nửa nằm nửa ngồi trên giường, gương mặt không còn tí máu nào, hóa ra là Vệ Thi.

Vệ Thi vốn đang nhắm mắt, nghe thấy có người vào bèn khẽ mở mắt ra nhìn lướt về phía cửa xong lại nhanh chóng nhắm mắt lại, tựa hồ căn bản không để ý ai tới.

Lăng Dương bị cậu ta nguýt đến run cả người, dán sát tường lên vào phòng bệnh, rụt rè hỏi thăm Đường Tu Văn, “Đây là sao vậy?”

“Em trai tôi đánh,” Đường Tu Văn nói thẳng không giấu diếm.

“Anh Tu Văn? Tại sao?” Lăng Dương trợn tròn hai mắt.

“Một hiểu lầm nhỏ.”

Lăng Dương kinh hãi, “Một hiểu lầm nhỏ mà có thể đánh thành như vậy? Vậy nếu có mâu thuẫn gì lớn, còn không đánh chết người ta à.”

“Mạng lớn lắm, không chết được,” Đường Tu Văn gọt táo xong, cắt một miếng, dùng dao xĩa đưa lên miệng.

Lăng Dương chớp chớp mắt, nhìn mà há hốc mồm.

Đường Tu Văn vui vẻ nhai táo, gương mặt thấy Lăng Dương đang nhìn mình chằm chằm, “Muốn ăn?”

Lăng Dương tức tốc lắc đầu, lại quay đầu nhìn Vệ Thi, đối phương vẫn đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Vậy anh Tu Văn đâu?”

“Bị đơn vị triệu hồi.”

“Hả?”

“Đánh người nơi công cộng, còn là học sinh không có sức chống trả, đừng nói là cử đi học, có khi ngay cả binh dịch còn chưa mãn đã bị khai trừ quân tịch rồi,” Tầm mắt Đường Tu Văn dừng trên người Vệ Thi, “Nguyên vọng lớn nhất đời này của em trai tôi là đi bộ đội, vất vả lắm mới tranh thủ được cơ hội này, nhưng toàn bộ hủy trong tay tên kia.”

Vệ Thi nghe xong câu này thì mở mắt ra, nhưng không nhìn Đường Tu Văn mà là nhìn về phía Bạch Lung đang đứng ở cửa, Bạch Lung hiểu ý đi ra ngoài.

“Ừm...” Lăng Dương nghe tin này xong rất là khó chịu, “Nếu đã là hiểu lầm, để lớp trưởng đi giải thích một chút, có lẽ...”

Đường Tu Văn không đón lời Lăng Dương mà chỉ cúi đầu cắt một miếng táo, lời nói ra cũng là nói với Vệ Thi, “Nếu em trai tôi thực xảy ra chuyện gì, cuối kỳ tôi nhất định sẽ cho cậu học lại.”

Lăng Dương sọc đen, “Thầy, đây là lạm dụng chức quyền, lấy công mưu tư.”

“Có quyền không lạm dụng thì còn cần quyền làm gì,” Đường Tu Văn trả lời mà mặt không đổi sắc.

Lăng Dương rất không biết nói gì, nếu không phải cậu quen biết Tiểu Khẩu Nhi từ trong game thì ắt đã bị anh lừa gạt, người này lúc nào cũng giấu sự thiện lương của mình rất sâu rồi phô bày cái ác của mình ra, thà để người khác hiểu nhầm chứ không chịu bộc lộ nội tâm của mình.

Vệ Thi này giờ vẫn dựa vào đầu giường không nói tiếng nào bỗng thọt vào một câu, “Em trai thầy suýt chút nữa khiến tôi sống lại tôi còn không sợ, còn sợ học lại sao.”

Lăng Dương bụm miệng, hiện tại là thế nào đây, lớp trưởng sau một đợt thử thách bên bờ vực sống chết, đã bắt đầu học cách kể chuyện cười lạnh sao?

Cả quá trình Diệp Lăng đứng một bên nghe mà như lọt giữa sương mù, song rốt cục đã hiểu ra một chuyện, lúc trước hẳn cho rằng người nằm trên giường là Tiểu Khẩu Nhi, bây giờ xem ra người ngồi kia mới là thầy Đường như lời Lăng Dương, hẳn thật sự không thể đặt dấu bằng giữa người này và Tiểu Khẩu Nhi trong game được, hóa ra bà xã nhà mình chưa phải là đứa tinh thần phân liệt nghiêm trọng nhất trong game, nếu người nằm kia mà là Tiểu Bạch luôn thì...

Trong lòng Diệp Lăng tự động thêm vào chú thích “bệnh nhân tâm thần phân liệt” đằng sau người của Yên Đại, mở ngoặc, trừ Tiểu Hiền, đóng ngoặc.

Bạch Lung đã trở lại, con mắt hơi hướng xuống, làm một ánh mắt “xong xuôi” với Vệ Thi, Vệ Thi cũng chớp mắt, tỏ vẻ đã nhận được, hai người thần không biết quỷ không hay hoàn thành một màn đối thoại không tiếng động.

Bác sĩ trực đến kiểm tra phòng, vừa vào đã tỏ vẻ bất mãn, “Người nhà của bệnh nhân phòng này đông quá vậy, quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi thì làm sao?”

Lăng Dương thấy người tới thì rất vui vẻ, “Chủ nhiệm Hồ!”

Chủ nhiệm Hồ từng chữa trị cho vô số bệnh nhân, song Lăng Dương là một người nói rất nhiều, đã để lại cho ông ấn tượng sâu sắc, tuy không nhớ được tên nhưng vẫn nhận được mặt, “Ủa? Là cậu, ngón tay gãy nữa hử?”

Lăng Dương co giựt khóe miệng, “Chủ nhiệm đừng trừ em mà.”

Chủ nhiệm Hồ đi tới, “Khôi phục sao rồi?”

Lăng Dương chìa móng dê cho ông xem, “Thần y y thuật cao minh, bây giờ em có luyện Đại Lực Kim Cang Chỉ cũng được.”

“Công phu lợi hại nhất của cậu chính là cái miệng, tôi thấy cậu đi luyện Sư Tử Hà Đông Rống thì tốt hơn.”

Lăng Dương cười phớt lờ, chủ động giới thiệu với mọi người, “Đây là bác sĩ chủ trị của tớ, bác sĩ Hồ Trí, chủ nhiệm khoa ngoại bệnh viện trực thuộc Yên Đại, được người giang hồ xưng là chuyên gia nổi xương.”

Từ Hiền nói tiếp, “A, thì ra Dương Dương trượt băng té gãy tay là nhờ ngài nổi cho nó.”

Chủ nhiệm Hồ cười khẩy, “Trượt băng té gãy tay? Bệnh trạng của nó nếu do té gãy thì cũng coi như có bản lĩnh, nó...”

Đột nhiên Lăng Dương hét “á!!” lên một tiếng làm mọi người giật nảy mình.

Sự chú ý của chủ nhiệm Hồ bị di dời thành công, “Trong phòng bệnh mà hò hét cái gì!”

“Xin lỗi xin lỗi,” Lăng Dương liền thanh xin lỗi, “Là do em đột nhiên thấy đứa bạn khí sắc không tốt, ngài nhìn thử xem cậu ấy có sao không? Có cần đưa đến ICU cấp cứu hay gì không?”

Chủ nhiệm Hồ đưa mắt nhìn Vệ Thi nằm trên giường, “Này không phải giống y lúc vừa đến sao? Cái gì gọi là đột nhiên khí sắc không tốt, chẳng lẽ muốn sắc mặt hồng hào sáng bóng lộng lẫy mới gọi là có khí sắc? Vậy còn nằm viện làm gì.”

Ông đi đến trước giường Vệ Thi, đơn giản hỏi mấy câu, âm thanh nói chuyện của Vệ Thi rất yếu ớt, phần lớn thời gian đều dùng gật đầu và lắc đầu, chủ nhiệm Hồ kiểm tra cậu một lượt, xong quay đầu bàn giao với y tá, dặn dò thêm vài câu rồi đi sang giường kế bên.

Phòng bệnh của Vệ Thi là phòng hai người, người bệnh trên chiếc giường còn lại luôn che đầu ngủ, chỉ có phần chân đánh thạch cao bị treo ngược là lộ ra ngoài, chưa ai được thấy chân diện mục của người này, lúc bác sĩ đi tới gọi, người này mới tâm không cam tình không nguyện mà xóc chân lên.

Lăng Dương vừa nhìn thấy người ở giường kế bên thì đột nhiên chỉ tay vào đối phương, “A a a a a!!!” Dọa chủ nhiệm Hồ suýt nữa vút cả tấm đệm trong tay.

Ông lấy tấm đệm gõ đầu Lăng Dương, “Không phải nói rồi sao, không được hò hét trong phòng bệnh.”

“Không phải! Em biết thằng kia!” Lăng Dương mang về mặt kính dị.

“Thân phận người này có gì đặc thù ư?” Chủ nhiệm Hồ nghe vậy cũng tò mò quay đầu đánh giá bệnh nhân có gương mặt hơi bí ối.

“Gã là vợ trước của chồng em!”

Câu này vừa dứt, trong phòng bệnh người phải phun thì phun, người phải ngã thì ngã, chỉ trừ Vệ Thi vẫn mang vẻ trời có sập cũng không biến sắc, cùng Diệp Lãng đã đen thùi mặt mày, biểu tình của mọi người rất là xinh đẹp, ngay cả Đường Tu Văn cũng hơn một phần suy ngẫm trên mặt.

Lăng Dương rất tò mò sự xuất hiện của gã ở nơi đây lại còn bị gãy chân nữa chứ, “Anh bị sao vậy?”

Chàng trai bí ối bực mình nói, “Bị đụng xe không được hả.”

“A?” Lăng Dương kinh ngạc, “Vậy có mất trí nhớ không?”

Gương mặt chàng trai bí ối hết đỏ rồi trắng, ngấm nghĩa Lăng Dương rồi lại ngấm nghĩa Diệp Lãng cạnh tường, cuối cùng chuyển hướng sang chủ nhiệm Hồ, “Bác sĩ, em muốn xuất viện, em chẳng qua gãy cái chân thôi, không cần thiết nằm viện chứ hử.”

Chủ nhiệm Hồ cầm tấm phim X quang ở đầu giường lên xem, “Cho cậu nằm viện chủ yếu là để quan sát các bộ phận khác có vấn đề gì không, nếu cậu kiên trì muốn xuất viện thì cũng được, nhưng về nhà phải tỉnh dưỡng, bên cạnh phải có người, xuất hiện triệu chứng vàng đầu nôn mửa thì nhất định phải quay lại,” Ông cúi đầu ghi chép, “Nếu cậu đã quyết định rồi thì buổi chiều đi làm thủ tục đi.”

Chủ nhiệm Hồ kiểm tra phòng xong, nhìn lại bọn trong phòng, cảm thấy quá ảm ỉ bên vung tay đuối hết gia quyến ra ngoài, Vệ Thi từ sau khi bị thương vẫn do Đường Tu Văn coi sóc, bây giờ anh đi về nghỉ ngơi, đổi sang Lăng Dương canh chừng.

Bạch Lung và Từ Hiền cũng đi, Diệp Lãng ở lại nhưng không vào phòng bệnh mà đi đến hành lang ngoại khoa, lưỡng lự đứng ở ngoài chẳng biết phải tiến vào như nào.

Hắn bắt đầu hồi tưởng Lăng Dương bắt chuyện với người lạ như thế nào, nhưng nghĩ tới nghĩ lui đều thấy chẳng hợp với mình.

Lúc này đột nhiên có một đợt huyền não truyền đến từ đại sảnh chờ khám bệnh, có một nam một nữ đỡ một người đàn ông trung niên đi vào, nhưng thay vì nói là đỡ còn không bằng nói là kéo, người đàn ông kia vô cùng không phối hợp, liều mạng giãy giụa, ngoài miệng còn gào khóc om sòm, dường như là bị bệnh tâm thần nào đó.

Hai người dùng sức kéo người đàn ông tới văn phòng chủ nhiệm, tiếp theo Diệp Lãng nghe thấy chủ nhiệm Hồ gào lên bên trong, “Khoa tâm thần không ở tầng này, mấy người đi nhầm rồi.”

Người phụ nữ trong hai người nói gì đó, âm lượng không lớn, Diệp Lãng chỉ nghe thấy cô nhắc tới mấy từ “trầm cảm” “nhảy lầu”.

“Bệnh nhân như thế này sao tôi xem được, cô khiến anh ta phối hợp có được không?”

Người phụ nữ kia lại nói gì đó, âm thanh chủ nhiệm Hồ tựa hồ đã hơi mất kiên nhẫn, “Được được được, cô ầm anh ta xuống giường đi.”

Bên trong tựa hồ lại vật lộn thêm một trận nhưng vẫn không xong, chủ nhiệm Hồ tức đến ná thở, cao giọng hét lên, “Người đâu!”

Một cô y tá vội vàng chạy vào, bên trong lại hét lên, “Cô tới thì làm được gì, không có đứa nào khỏe chút sao?” Chủ nhiệm Hồ thò đầu ra cửa, liếc mắt thấy Diệp Lãng, “Chàng trai, vào giúp một tay cái.”

Diệp Lãng vội vã vào phòng, sức hắn khỏe, nhaoáng cái đã ầm chặt được người trung niên không ngừng vùng vẫy.

“Như vậy, như vậy,” Chủ nhiệm Hồ một bên chỉ dẫn Diệp Lãng, một bên không biết loay hoay gì đó với bắp đùi đối phương mà thỉnh thoảng dùng sức một cái, người bệnh phát ra một tiếng rú thảm thiết.

“Xong, đưa thạch cao đây,” Diệp Lãng cúi đầu nhìn, khay y tế ngay bên cạnh hắn, hắn đưa thạch cao tới.

“Bằng vải, kéo,” Chủ nhiệm Hồ lại ra thêm hai chỉ thị mới coi như miễn cưỡng cố định được chân đối phương.

“Anh ta như vậy là không được, trước khi thạch cao khô không thể lộn xộn, mấy người đưa anh ta đến khoa tâm thần tiêm một mũi an thần vẫn hơn, chờ tốt hơn rồi hẵng trở về chụp phim.”

Hai người cảm ơn rồi rít xong kéo người kia đi mất, chủ nhiệm Hồ lúc này mới lấy khăn tay ra lau mồ hôi, thuận tiện chào hỏi Diệp Lăng, “Vất vả rồi chàng trai.”

Diệp Lăng thấy có cơ hội bèn vội tự giới thiệu, “Chào chủ nhiệm, em là bạn của Lăng Dương.”

“Lăng Dương? Đứa nào?”

“Cái đứa nói rõ nhiều rõ lắm ngài mới gặp trong phòng bệnh ấy.”

“À ~” Chủ nhiệm Hồ đã nhớ ra, “Hình như đây là tên của thằng nhóc đó.”

“Nghe nói hồi trước cậu ấy trượt băng té gãy tay là nhờ ngài chữa trị, thật sự cảm ơn.”

“Lại là trượt băng té gãy tay? Quả nhiên thằng nhóc con láo lếu kia nói chuyện không có câu nào tin được, nó khen tôi y thuật cao minh thì ra là đang chửi xéo tôi.”

“Chẳng lẽ không phải?”

Chủ nhiệm Hồ hừ một tiếng, “Rạn xương ba ngón tay, trên da có nhiều chỗ tụ máu, mô mềm bầm tím, đây chẳng đốt ngón tay đứt, không lưu lại di chứng gì đã may lắm rồi, té mà có thể té thành như vậy thì kinh nghiệm 30 năm hành nghề y của tôi coi như vứt cho chó ăn.”

Mỗi khi chủ nhiệm Hồ nói ra một triệu chứng, tim Diệp Lăng lại thất lại một lần, đợi nghe xong chữ cuối cùng thì hần gần như không thể hô hấp.

Hắn nghe thấy giọng nói của mình vang vọng từ đằng xa, “Vậy nên nguyên nhân cậu ấy gãy xương là...”

“Bạo lực nghiền ép.”

※

Đến giờ cơm chiều, Lăng Dương chạy ra căn tin mua cơm cho Vệ Thi, chàng trai bỉ ổi làm thủ tục xuất viện, trong phòng chỉ còn lại mình Vệ Thi.

Cửa mở, có người yên lặng đi vào, đi từng bước đến trước giường bệnh.

Vệ Thi nhận thấy bên cạnh có hơi thở của người ngoài, mở mắt nhìn, người tới là Bạch Lung.

“Chuyện cậu muốn tôi làm tôi đã làm xong,” Bạch Lung mở miệng, “Bên phía bộ đội tôi đã nhờ người đánh tiếng, cũng đã chuyển lời cậu lên rồi, hành vi lần này của Đường Tu Vô không tính là ác ý tổn thương người, nếu tốt số còn có thể được đánh giá là hành động vì việc nghĩa, đề cử đi học trường quân đội cũng sẽ không bị hủy bỏ.”

Vệ Thi suy yếu gật đầu, “Cảm ơn, bây giờ cậu không nợ tôi nữa.”

“Nhưng như vậy người mang tiếng sẽ là cậu, nói không chừng còn bị xử phạt.”

Vệ Thi lắc đầu, “Không sao.”

Bạch Lung nhìn bộ dáng nửa sống nửa chết của cậu, không nhận được phải nói, “Không phải đã bảo cậu em trai anh ta thần lực bẩm sinh, cậu phải làm các bước bảo hộ trước, sao cậu không nghe?”

“Các bước bảo hộ?” Vệ Thi khẽ hừ một tiếng, “Như vậy sẽ lộ tẩy ngay.”

“Nhưng khổ nhục kế này của cậu suýt nữa giao luôn mạng mình, đáng giá sao?”

Vệ Thi giương mắt nhìn Bạch Lung, khóe miệng cứ thế nhếch thành một nụ cười, sau đó nhắm mắt lại, không nói không rằng.

Khoảnh khắc ấy, Bạch Lung bỗng cảm thấy từ tận đáy lòng rằng người trước mắt thật đáng sợ.

Bạch Lung đi một lúc thì lại có người vào.

Đường Tu Văn đặt cặp ***g canh ở đầu giường, liếc nhìn Vệ Thi, thấy cậu hình như đang ngủ bèn xoay người dợm bước đi, đột nhiên cổ tay bị người giữ lấy từ đằng sau.

Cơ thể Vệ Thi đã suy yếu đến cùng cực, bàn tay gần như không có sức lực, Đường Tu Văn chỉ cần vung nhẹ là có thể gãy ra, nhưng lần này anh chỉ nhủu mày, “Cậu làm gì vậy?”

Vệ Thi đáp lại chuyện khác, “Lần trước tôi tới ký túc xá tìm anh, chỉ vì muốn giải thích với anh.”

Đường Tu Văn xoay người lại, “Em trai tôi gọi điện đến, bảo rằng cậu đã nhờ Bạch Lung về nhà giúp nó biện hộ, vả lại cái lý do thiếu năng lực các cậu bịa ra... Cậu có biết trên người có xử phạt sẽ rất phiền phức không, về sau muốn được cử đi học hay du học đều có vấn đề.”

“Anh từng nói làm quân nhân là giấc mộng cả đời của em trai mình.”

“Đúng,” Đường Tu Văn gật đầu, “Tuy rằng việc này từ cậu mà ra, nhưng coi như chúng tôi nợ cậu, tôi sẽ tìm cơ hội hồi báo.”

“Tôi biết, anh là một người cho tới giờ không dễ dàng cho cũng không dễ dàng nhận, tôi cũng biết anh không thích nợ người khác, cho dù lần này anh có trả hết thì tôi cũng sẽ tìm cơ hội để anh tiếp tục nợ cho đến khi anh vĩnh viễn không trả hết được mới thôi.” Vệ Thi nói chuyện rất vắn vỏi, một câu dài như vậy, mỗi khi nói được vài chữ sẽ phải dừng lại, thở một hồi mới có thể tiếp tục.

Đường Tu Văn bị cậu làm cho không biết phải thế nào, “Cậu làm như này có ý nghĩa gì chứ?”

“Bởi vì tôi biết, anh không phải thờ ơ với tôi,” Cậu đưa mắt nhìn cà mèn giữ ấm trên tủ đầu giường, “Nếu không khi ấy anh đã không tốn sức cướp kéo để ly hôn, cũng sẽ không đỡ một quyền kia cho tôi.”

Nếu quả thật không để ý thì coi thường mới là phản ứng bình thường nhất, ly hôn hay không chẳng qua chỉ là một hình thức.

“Người cậu thích là Lưu Ly Khẩu trong game, đây vốn không phải tôi.”

“Tôi biết, Lưu Ly Khẩu chẳng qua là nguy trang của anh, bản chất của anh vẫn là Đường Tu Văn, nhưng mà...” Vệ Thi ho khan, nửa ngày mới có sức tiếp tục, “Anh có biết vì sao hồi ấy khi tôi nghi ngờ anh là Lưu Ly Khẩu, đã không chút do dự mà chấp nhận sự thật không?”

Đường Tu Văn cũng luôn thắc mắc vấn đề này, nhưng anh không hỏi.

Vệ Thi tựa hồ cũng không trông cậy anh hỏi gì, tự hỏi tự đáp, “Lần đầu tiên tôi quen biết anh, chỉ cảm thấy anh vừa ngốc nghếch vừa ngây thơ, đi theo Lăng Dương gây chuyện khắp nơi, không có một khắc nào đứng đắn.”

Đường Tu Văn thấy Vệ Thi một hơi toàn nói xấu về mình, sắc mặt rõ ràng đã hơi không vui.

“Nhưng thời gian dài, tôi phát hiện đây chẳng qua là màu sắc tự vệ của anh, anh chưa bao giờ dùng con người thật đối diện với người khác, anh không giống Lăng Dương, nó sợ người khác không chú ý đến nó, còn anh thì ngược lại, sợ người khác chú ý đến mình.”

“Sau khi anh đồng ý kết hôn giả với tôi, bản thân trở thành người đứng mũi chịu sào, trở thành tấm bia cho người chỉ trích. Ban đầu tôi vốn không muốn để ý, nhưng hết lần này tới lần khác nhìn thấy có người ăn nói lỗ mãng với anh mà anh lại hoàn toàn không để tâm, khiến tôi rất muốn biết, nội tâm của một người rốt cuộc phải mạnh mẽ đến cỡ nào mới có thể khinh thường những lời đồn đại rơi trúng mình.”

“Khi tôi bắt đầu hoài nghi anh là Lưu Ly Khẩu thì cơ hồ đã chấp nhận ngay sự thật này, bởi vì trong suy nghĩ của tôi, Lưu Ly Khẩu chân thật hẳn sẽ là như thế, giấu mình thật sâu đằng sau một lớp vỏ, không tiếp xúc với bên ngoài, trừ những người mình chấp nhận thì không ai có thể thật sự đi vào thế giới nội tâm của mình,” Vệ Thi một hơi nói quá nhiều nên không nén được cơn ho mãnh liệt, lại còn thêm từng cơn thổ dốc.

“Đừng nói nữa,” Chân mày Đường Tu Văn càng nhíu chặt hơn.

Vệ Thi chậm rãi lắc đầu, “Không, tôi phải nói, người tôi thích cho tới giờ không phải Lưu Ly Khẩu anh sắm vai mà là người điều khiển đằng sau nó, hồi trước có lẽ tôi đã sai, nhưng tôi đang cố gắng thay đổi.”

Âm thanh của Vệ Thi đã suy yếu đến không thể yếu hơn, nhưng ngữ khí thì kiên định đến không thể kiên định hơn, “Anh muốn chuyển server, tôi chuyển server với anh, anh thích tinh thần phân liệt, tôi phân liệt với anh, anh muốn tôi thế nào tôi sẽ thế ấy, nhưng lúc này đây,” Cậu dừng lại lấy hơi rất lâu, tựa hồ đang dùng tới sức lực của cả một đời, “Tôi tuyệt đối sẽ không thả anh đi.

78. Chương 78

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Trạm kiểm soát ẩn được mở ra

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, box vớ trắng

Chủ lầu: chào mọi người, là tôi đây, tôi biết mọi người định là sẽ rất kinh ngạc, trên thực tế, lần trước sau khi come out thất bại, tôi đã mất hết hi vọng, để lại di thư tự sát, nhưng khi tỉnh lại tôi phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện, thì ra là BF tôi sau khi rời đi không lâu đã thấy hối hận, lại quay trở về, nhờ vậy mà tôi cũng được cứu.

Nhìn ra được anh ấy vì chuyện này mà luôn chìm sâu trong tự trách, từ khi tôi tỉnh lại anh ấy phải nói là nghe lời tôi răm rắp, hơn nữa không có lúc nào không canh chừng tôi, không chịu rời đi nửa bước, sợ tôi lại nhất thời nghĩ quẩn. Tôi đã nhân cơ hội này nói rõ hết với anh ấy, anh ấy bảo nhất thời chưa thể tiếp thụ được nhưng sẽ thử tìm hiểu, tôi cảm thấy đây đã là kết cục tốt nhất cho mình rồi.

Cám ơn mọi người đã quan tâm tôi, điều tôi muốn nói là có lẽ chúng ta có thể thử can đảm tiến về phía trước một bước, có lẽ mọi chuyện chưa chắc xấu như chúng ta nghĩ, có lẽ một kết thúc nhìn vào chắc chắn BE cũng sẽ có ngày quang co khúc khuỷu, nhìn thấy mặt trời, xin lỗi tôi hơi kích động nên ngôn ngữ hơi lộn xộn, hi vọng mọi người hiểu được ý tôi.

Cuối cùng anh ấy đã chính thức cầu hôn tôi trong bệnh viện, hai chúng tôi quyết định sẽ di cư ra nước ngoài, làm một cặp bạn đời đồng tính quang minh chính đại, xin mọi người chúc phúc cho chúng tôi

Thứ bảy, Diệp Lăng nhận một cú điện thoại, đi đến công ty. Diệp thị là công ty giải trí, ban đầu bọn họ chỉ quản lý nghệ sĩ, những năm gần đây phát triển nhanh chóng, nghiệp vụ mở rộng nhiều hơn, đã dùng danh nghĩa công ty con lần lượt đầu tư quay vài bộ phim điện ảnh.

“Thiếu gia, thứ cậu cần tôi đã chuẩn bị xong, cậu xem có thích hợp không.” Stylist phục trang Tiểu Vương lấy ra một bộ quần áo từ trên giá treo đồ, bên ngoài có phủ một lớp bọc chống bụi màu đen.

Diệp Lăng vạch lớp bọc ra, để lộ chân diện mục bên trong, đó là một bộ đồng phục không quân, sơmi màu xanh nhạt, cà vạt màu xanh đậm, áo khoác màu xanh da trời, cúc áo màu vàng kim, quân hàm ba sao, bên trên túi áo phải có quân hiệu phi ứng, cánh tay trái đeo băng tay hình tám khiên.

Diệp Lăng vuốt bộ đồng phục, đầu ngón tay ma sát với lớp vải len mang đến cảm giác thô ráp.

“Tuy đồng phục của bọn tôi dùng để đóng phim, nhưng chất liệu toàn loại thượng đẳng, rất chắc, khi đóng phim không dễ bị biến dạng, dù có lăn vài vòng trên mặt đất thì đứng lên cũng không bị nhăn,” Tiểu Vương giải thích, “Nhìn bề ngoài thì nó giống y quân phục chính quy, nhưng về chi tiết thiết kế lại có chút bất đồng, ví như nơi này, nơi này, đều bóp vào một chút, như vậy sẽ triển lộ dáng người của diễn viên nhiều hơn, bộ này hoàn toàn được đặt theo kích thước của thiếu gia, mặc vào bảo đảm tuyệt đẹp.”

Diệp Lăng gật đầu, “Còn gì nữa không?”

Tiểu Vương lấy ra một túi chống bụi, cởi bỏ miệng túi, cho hắn xem, “Mũ,” tiếp theo lại xoay người lôi từ dưới gầm bàn ra một cái hộp, “Còn có thứ này, đây là hàng quân dụng trăm phần trăm, tôi lấy từ chỗ thẳng bạn trong quân đội đấy.”

Tiểu Vương mở nắp hộp, bên trong là một đôi giày phi công đen nhánh, mặt bên có in quân hiệu phi ứng, bên trên còn viết năm chữ “lính không quân Trung Quốc”.

Diệp Lăng rất hài lòng, “Cám ơn anh.”

“À, khách sáo cái gì,” Thân là người phụ trách trang phục của công ty, Tiểu Vương thường phải đi khắp nơi để mua đồ, nếu nhìn thấy trang phục thích hợp Diệp Lăng và mấy anh em họ của hắn thì sẽ thuận tay mua về luôn, tủ giày của Diệp Lăng có hơn nửa là kiệt tác của Tiểu Vương, cho nên Tiểu Vương cũng thuộc nằm lòng số đo của Diệp Lăng.

“Đúng rồi, thiếu gia sao cậu đột nhiên có hứng thú với đồng phục vậy? Nếu cậu thích thì về sau khi làm đồng phục để quay phim sẽ làm thêm một bộ cho cậu ha?”

Diệp Lăng quả thật thấy đề nghị này rất được, “Vây làm phiền anh.”

※

Không phải lễ tết cũng không phải sinh nhật, Diệp Lăng đột nhiên bảo có quà tặng muốn tặng cho Lăng Dương, khiến cậu không hiểu gì cả.

Lăng Dương đi theo Diệp Lăng tới một chung cư có thang máy gần trường học, thấy hắn lấy ra chìa khóa mở cổng lớn.

“Đây là nơi nào?”

“Nhà anh.”

“Nhà anh?” Lăng Dương hoảng sợ, “Không được, em còn chưa chuẩn bị để gặp ba mẹ đâu.” Huống chi ba mẹ của đối phương cũng không có khả năng đã chuẩn bị để gặp “chàng” dâu.

“Đây không phải nhà ba mẹ anh mà chỉ là một căn hộ ở tạm thôi.”

Lăng Dương rất bất ngờ, “Anh có cả nhà ở gần trường cơ á? Mới mua?”

“Mua hồi khai giảng năm nhất.”

“Vây sao trước kia anh không nói,” Lăng Dương tò mò nhìn ngang nhìn dọc bên trong nhà, gia cụ rất đơn giản, không có vật dụng sinh hoạt gì cả, nhìn vào biết ngay rất ít khi có ở người ở lại.

“Bởi vì không thường qua đây.” Diệp Lăng nói.

“Thật thần kỳ, cảm giác cứ như chơi game phát hiện trạm kiểm soát ẩn hay bước trúng tân bản đồ vậy.” Lăng Dương so sánh rất hình tượng.

“Em ở đây chờ anh chút, anh vào thay bộ đồ đã.”

“Hả? Tặng quà còn phải thay đồ?” Hơn nữa, thay đồ gì mà còn phải tránh em, em đã xem trống trơn hết từ khuya rồi còn đâu.

Thế nhưng Diệp Lăng lại nở một nụ cười hiểm thấy, không nói chuyện mà đi thẳng vào phòng ngủ đóng cửa lại.

Lăng Dương ở bên ngoài không có gì làm, bèn nhìn hết một lượt từ trong ra ngoài, đây là một căn hộ độc thân điển hình, chỉ có một phòng ngủ, trong phòng tắm có bồn tắm lớn, điểm này hơn hẳn căn hộ kiểu cũ cậu đang thuê, phòng bếp trông hơi trống hoác, hiển nhiên chưa bao giờ nhóm lửa.

Lăng Dương đi tham quan một vòng xong, đợi thêm nửa ngày, đối phương vẫn kè cà mãi không ra, cậu nhịn không được phải kêu lên: “Anh thay đồ gì mà lâu quá vậy?”

“Còn không lên tiếng là em vào nha!”

“Em vào đó ——”

Lăng Dương xấu xa đẩy cửa vào, khoanh khắc nhìn thấy đối phương, hai con mắt cậu tròn tròn vo, ngay sau đó tức tốc nhảy lên xoay tròn 180 độ, không dám nhìn thêm cái nào nữa.

Người trong phòng đang đứng thẳng trước gương to, ngón tay với các khớp xương rõ ràng đang tạo nhả cài chiếc cúc áo cuối cùng, nghe thấy Lăng Dương đang nói bỗng dừng im bất thì cũng chỉ thản nhiên liếc nhìn đối phương một cái, giơ hai tay lên, cầm vành nón có thù hình bông lúa, dùng sức chỉnh chỉnh.

“Sao vậy?” Diệp Lăng chậm rãi mở miệng.

Lăng Dương đưa lưng về phía hắn, nuốt một ngụm nước miếng, âm thanh có vẻ không đủ lực, “Anh, anh đừng như vậy.”

Diệp Lăng thẳng người đi từng bước về phía Lăng Dương, “Công ty quay một bộ phim chủ đề không quân, thuận tiện tặng cho anh một bộ, không đẹp à?”

“Đẹp... đẹp.”

Lúc này Diệp Lăng đã đi đến sau lưng cậu, “Em không thích?”

“Thích...” Lăng Dương cúi đầu lí nhí.

Diệp Lăng khoác tay lên vai đối phương ép cậu xoay người lại đối mặt với mình, Lăng Dương đã không còn mang vẻ từng tưng như ngày thường mà cúi gục đầu xuống, tầm mắt một mực lẩn quẩn tại cúc áo vàng rực trên ngực đối phương. Với màu xanh da trời làm nền, cúc áo càng thêm rực rỡ chói mắt, khiến người không dám nhìn thẳng.

Hai tay Diệp Lăng dừng trên vai Lăng Dương một chốc rồi bỗng đột nhiên dùng sức đè xuống, Lăng Dương không kịp đề phòng, quỳ phịch xuống đất, một đôi giày không quân mới tinh tức thì trình diện trong tầm nhìn, biểu tượng cánh phi ưng ở mặt bên tượng trưng cho không quân.

Đôi giày này Lăng Dương đã quen thuộc đến không thể quen hơn, cậu cũng có một đôi giống như vậy, đó cũng là đôi giày bắt duy nhất cậu có, rõ ràng chưa từng đi lấy một lần nhưng cứ cách dăm ba ngày lại lấy nó ra chùi đến bóng loáng.

Cậu từng vô số lần tưởng tượng hình ảnh một ngày kia chính mình sẽ mang đôi giày này lái một chiếc máy bay chiến đấu, nhưng sau mùa hè năm 11 thì đôi giày này đã vĩnh viễn được đặt vào một góc, chưa từng được lấy ra.

Đôi giày trước mắt này không chỉ mang theo dự vọng trong bóng tối của cậu mà nó còn mang theo giấc mơ cả đời cậu không thể thực hiện được.

Lăng Dương ngẩng đầu nhìn Diệp Lăng, ánh mắt đối phương nhìn xuống cậu tựa hồ đã sớm hiểu rõ tất cả, biểu tình lãnh khốc kia làm cậu phải mê muội.

Lăng Dương còn nhớ rất lâu về trước, có một lần ở hồ bơi, cậu đã dùng góc độ này ngẩng nhìn Diệp Lăng, đó là lần đầu tiên cậu chủ động xuống nước kể từ khi gặp tai nạn, Diệp Lăng chìa tay cho cậu, kéo cậu ra khỏi quá khứ, ban cho cậu một cuộc đời mới.

Diệp Lăng hất cằm xuống, động tác vô thanh này như một chiếc chìa khóa, mở ra ổ khóa cuối cùng dưới đáy lòng Lăng Dương.

Cậu cúi người xuống, môi thành kính hôn lên mũi giày của đối phương như đang đối đãi với bảo vật quý giá nhất thế gian.

Diệp Lăng đứng trên cao ngắm nhìn hành động của Lăng Dương, không chỉ không cảm thấy quái dị mà ngược lại còn sinh ra một thứ trải nghiệm hoàn toàn mới.

Nếu phải tìm bằng được một từ ngữ thích hợp để miêu tả cảm giác này thì đại khái là —— hưng phấn trước nay chưa từng có.

Dù rằng không có bất kỳ tiếp xúc da thịt nào nhưng chỉ nhìn thôi đã khiến hắn hưng phấn khó chịu.

Nếu như không phải hắn mãnh liệt dần xuống thì chỉ sợ hiện tại ngay cả đầu ngón tay cũng sẽ run rẩy vì hưng phấn quá độ.

Lần đầu tiên Diệp Lăng phát sinh tiếp xúc thân mật với người khác, đối tượng chính là Lăng Dương, về sau cũng chỉ lên giường với mỗi mình cậu, tuy hắn không phải đồng chí bẩm sinh nhưng hắn thừa nhận, phát sinh quan hệ cầm kỳ với người cùng giới, mùi vị quả thật rất tuyệt vời.

Lăng Dương rất biết cách khơi mào dục vọng của hắn, cũng rất có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn, hiếm có nhất là cậu có thể khoan nhượng những hành vi ác liệt thỉnh thoảng bộc phát trên giường của hắn, đồng dạng như này nhưng chưa chắc đã được người khác giới chấp nhận.

Từ sau khi ở bên Lăng Dương, hắn mới chính thức cảm nhận được sự tươi đẹp của ***.

Nhưng, trải nghiệm hiện giờ đã lần nữa cho hắn một nhận thức mới, có cộng lại tất cả khoái lạc cực hạn được thể nghiệm trước đây cũng không thể sánh được với khoái cảm hiện giờ.

Từ sâu thẳm trong tinh thần tựa hồ có một con dã thú đang thức tỉnh, nó ngủ say dưới đáy lòng hắn rất lâu rồi, hiện giờ đang bắt đầu gầm thét. Thứ Lăng Dương đánh thức chính là thứ tiềm tàng trong lòng hắn đã lâu, là ham muốn nguyên thủy nhất của con người, ham muốn chinh phục, chiếm giữ, thao túng...

Nhìn đối phương nằm rạp dưới chân mình quần quai rên rỉ, thở dốc khát cầu, mỗi một động tác nhỏ của mình đều có thể đối lấy hồi đáp khó kềm chế của đối phương. Mũi giày của Diệp Lăng lướt qua làn da trần trụi của Lăng Dương, như dòng điện từ từ đi dọc theo cơ thể cậu, da thịt xung quanh đều cùng run rẩy theo.

Chỉ vì đạt được chút khoái nhân từ của hắn, cậu không thể không nghĩ hết mọi cách để lấy lòng, để nịnh nọt hắn, về mặt tiện nghi ngoạn ngoạn kia khác hẳn với Lăng Dương của thường ngày, đứng dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang bốn phía.

Nghĩ đến sự tương phản mãnh liệt giữa hai người, phần khích trong lòng Diệp Lăng lại tăng thêm vài phần, cậu trai trần đầy sức thanh xuân kia thuộc về mọi người nhưng cơ thể vẫy đuôi bỏ đi hiện giờ chỉ thuộc về mình hắn.

Trong điều kiện không có bất kỳ dụng cụ nào, 'cậu bé' của Diệp Lăng đã sớm vận sức chờ phát động, cơ mà hiện nó được giấu kín dưới lớp đồng phục, hắn còn chưa muốn khuất phục trước dục vọng của mình sớm như vậy. Nhìn từ bên ngoài, Diệp Lăng vẫn giữ vẻ lạnh lẽo vô tình, mặc cho Lăng Dương khát cầu bằng mọi cách, hắn cũng không hề động dung.

Diệp Lăng đã quen nhìn bộ dáng Lăng Dương bị hắn làm đến khóc lóc vô lực, nhưng đồng thời cũng vì luật động của thân thể mà sự chú ý của hắn bị phân tán. Có thể thờ ơ nhìn một người khác điên đảo vì mình, đó là một loại khoái cảm thuần túy về mặt tâm hồn, nhưng loại khoái cảm này lại vượt trên mọi dục vọng thể xác.

Vào tích tắc Lăng Dương được phép phóng thích, xuyên qua đôi mắt mờ hơi nước của đối phương, Diệp Lăng nhìn thấy được cảm xúc đối phương chôn sâu tận đáy lòng, đó là sự sùng bái và mến mộ cả về thể xác lẫn tinh thần Lăng Dương dành cho hắn, không hề giữ lại, rất mực trung thành, tựa như cả thiên địa chỉ còn mình hắn.

Diệp Lăng biết, tới tận giờ phút này, mình mới hoàn toàn, triệt để có được Lăng Dương.

Từ nay về sau, khoái lạc, đau đớn, ản ản, hay giải thoát của cậu ta chỉ có thể do mình quyết định, từ thân thể đến linh hồn chỉ có thể do mình làm chủ!

Đến tận lúc Diệp Lăng quăng Lăng Dương lên giường, hắn vẫn còn nghĩ, có lẽ không phải do Lăng Dương mà đây vốn đã là một phần bản chất của hắn.

Kể từ khi biết Lăng Dương, cuộc đời của hắn bắt đầu lệch khỏi quỹ đạo đã đặt ra ban đầu, lao theo phương hướng không đoán trước được, nhưng điểm đích thì vẫn như cũ.

Dù hành vi này có bị coi là biến thái cũng chẳng sao, hắn hoàn toàn không ngại tiếp tục chạy xa hơn trên con đường biến thái...

Diệp Lăng chưa bao giờ ngờ được chỉ một trò chơi tình thú sẽ khiến hắn mất khống chế như này, thế nên lúc sau hắn phải đè Lăng Dương ở trên giường hung ác làm mấy lần mới có thể dập tắt hết lửa.

Lăng Dương được thỏa mãn cả thể xác lẫn tinh thần, dường như vì báo đáp hắn mà lúc làm tình phóng khoáng hơn hắn mấy lần trước, mặc kệ hắn có yêu cầu tư thế và vị trí thành cái dạng gì, cậu cũng đều tận khả năng đáp ứng.

Ngày hôm nay, độ ăn khớp trên giường của hai người đã đạt tới mức cao nhất từ trước tới giờ.

Xong xuôi, Diệp Lăng dựa vào đầu giường, bàn tay lơ đãng vuốt tóc Lăng Dương, Lăng Dương cuộn người bên cạnh hắn tựa như một con mèo, vẻ mặt rất thoải mái.

“Này,” Lăng Dương chợt nhớ ra gì đó, lật người cọ về phía Diệp Lăng, “Lần sau mặc đồng phục phi công thời thể chiến thứ hai được không? Kiểu áo khoác da xanh sẫm ý.”

Diệp Lăng liếc xéo cậu một cái, “Em đừng có được voi đòi tiên.”

“Đi mà đi mà~~”

Lời tác giả:

Phân đoạn tình cảm của Sư Tử và Tiểu Khẩu Nhi đã có thể tạm dừng, tác giả cho rằng đi đến bước này thì hai người đã HE rồi, tác giả thấy dừng cái bụng như này rất tốt, vừa không kết nhằm cũng không kết mở, dù phần sau có xuất hiện cũng không có nhiều câu chữ lắm, kế tiếp chính là sân khấu của Lăng ca, Dương Dương và cháu Hổ.

Danh vọng hàng ngày của Lăng ca rốt cục đã làm đến mức sùng bái, nhưng là ai sùng bái ai thì rất khó nói.

đồng phục phi công của Trung Quốc (xin chỉ quan tâm đến bộ đồ và bộ đồ mà thôi)

giày phi công

79. Chương 79

huyện xưa tái hiện cảm ơn em

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, box chủ nhân thảo luận

Chủ lầu: có đôi khi cảm thấy làm chủ thật mệt mỏi, chẳng trách trong giới S ít M nhiều.

1L: giờ anh mới biết? S chính là làm công cho M.

2L: S phải phụ trách dẫn dắt M, còn M chẳng cần suy nghĩ gì, nếu anh chỉ muốn hưởng thụ thì làm M cho rồi.

3L: cho nên song hưởng mới nhiều, thuần chủ mới ít.

4L: cũng không thể nói vậy, khoái cảm của M xuất phát từ thân thể, là thứ trực tiếp nhất, còn khoái cảm của S chủ yếu xuất phát từ tâm lý, chẳng qua không phải ai cũng có thể thỏa mãn được khoái cảm tâm lý.

5L: kẻ bên có box vật nuôi thích hợp chủ thốt lắm đó, ra cửa quẹo phải không tiền.

6L: hồi chưa vào giới thì thấy làm chủ đã thiệt, vào giới rồi mới biết làm chủ không dễ.

7L: ha ha ha, tôi nói rồi, người làm được chủ mới là tình yêu thật sự.

...

Đường Tu Võ đẩy cửa phòng bệnh, đây là lần đầu tiên anh ở riêng với Vệ Thi.

Từ chỗ anh trai mình, anh đã biết được thân phận của đối phương, gặp mặt chính thức trong tình hình như này, thiệt trong lòng chẳng biết phải cảm giác như nào.

Anh em họ Đường mồ côi cha mẹ từ nhỏ, nhờ một người bác xa nuôi nấng trưởng thành, người bác kia là quân nhân xuất ngũ, thích nhất là kể cho Tiểu Tu Võ nghe chuyện ở bộ đội thời thanh niên.

Người bác ấy đã qua đời vì bệnh vào năm Đường Tu Võ mười bốn tuổi, nhưng cũng đã gieo vào tâm hồn thơ ấu của anh giấc mộng quân lữ.

Hai anh em là cô nhi, hồi nhỏ thường hay bị những đứa trẻ không hiểu chuyện bắt nạt, người anh vì bảo vệ đứa em mà một mình gánh hết tất cả sỉ nhục và châm biếm, tình trạng này cứ kéo dài mãi đến khi em trai vào cấp 2 mới có chuyển biến, nhưng lớn lên trong hoàn cảnh như thế khiến anh trai đã quen với việc giấu mình thật sâu, không bao giờ thổ lộ chân tâm với người ngoài.

Khi biết anh trai bắt đầu chơi game online, có một đạo Đường Tu Võ đã rất vui mừng, ít nhất trong game sẽ cần phải giao tiếp với người khác, nhưng khi anh được nghỉ phép đến ký túc xá của anh trai thì lại phát hiện trong game có đứa ăn nói mất dạy với anh trai mình.

Dưới sự truy hỏi của em trai, Đường Tu Văn đành nói ra nguyên do, Đường Tu Võ biết được chân tướng sao có thể dễ mặc chuyện này xảy ra, nếu đã là hôn nhân hợp đồng ảo, vậy ngay từ ban đầu đã không cần thiết phải tồn tại.

Đường Tu Võ còn đang ngần ngại tìm cách mở đầu thì Vệ Thi đã mở mắt nhìn về phía anh, tựa hồ đang hỏi mục đích anh đến đây.

Anh lắc lắc đầu, chỉ muốn nói cho xong chuyện mình muốn nói rồi biến lẹ.

“Xin lỗi,” Đường Tu Võ thẳng thắn nói ra, “Hồi trước là tôi hiểu lầm, bị kích động mới ra tay đánh cậu, tôi xin lỗi cậu.”

“Còn nữa, cảm ơn cậu, tuy tôi không muốn nói dối người khác, nhưng cơ hội được cử đi học lần này tôi thật sự không muốn buông tha, cho nên tình nghĩa này coi như tôi nợ cậu, nhất định sẽ trả.”

“Tôi chỉ muốn nói nhiều đó thôi, tạm biệt.”

Anh xoay người dợm bước đi, Vệ Thi ở đằng sau đã mở miệng, “Xin lỗi.”

Bàn tay cầm lấy nắm đấm cửa của Đường Tu Võ khựng lại, anh thắc mắc quay đầu nhìn, “Sao cậu phải xin lỗi tôi?”

“Tiết thanh minh, vốn anh đến là để cùng anh trai đi bái tế cha mẹ đúng không?”

Đường Tu Võ không nói tiếp, chỉ nghi hoặc nhìn đối phương.

“Xin lỗi, tôi đã hại các anh không thể gặp cha mẹ, chờ tôi khỏi hẳn rồi, có thể cùng đi không?”

※

Đường Tu Võ mở cửa phòng đang muốn đi ra ngoài thì nghênh diện có một người đi tới, anh tức tốc lách người mới tránh khỏi va chạm ngoài ý muốn.

“Ooops,” Người tới thì không cho là vậy, “Không đụng vào chú em chứ hử.”

Bộ dáng người kia luộm thuộm thuộm, Đường Tu Võ không thèm để ý mà vòng qua gã đi ra ngoài.

Người kia quay đầu dõi theo Đường Tu Võ rời đi, sau đó mới rề rà đi vào trong phòng, nói với người trên giường, “Người vừa nãy chính là em trai Lưu Ly Khẩu?”

“Anh ta lớn hơn anh, đừng có tùy tiện xưng hô chú em.”

Mộ Dung ung dung đi về phía chiếc giường trống không kế bên Vệ Thi, ngồi xuống, “Vậy chú nhỏ hơn anh đúng không? Gọi anh đến có chuyện gì hả, chú em Đế Thích đại đại.”

Vệ Thi không để ý tới trêu chọc của gã, “Còn nhớ người lần trước anh bảo tôi điều tra không?”

“Cái thằng bỉ ổi đóng giả Linh Đang Nhi đó hả? Nó làm sao?”

“Hai ngày trước nó cũng nằm viện, nằm ngay trên chiếc giường anh đang ngồi.”

Mộ Dung không nói gì cúi đầu ngắm nhìn, “Trùng hợp vậy? Còn cùng một phòng bệnh với cậu, nó nhận ra cậu không?”

“Không nhận ra.”

“Sao nó lại nằm viện?”

“Nó bảo mình bị đụng xe, nhưng thực rõ ràng, trên người nó có dấu vết gây ra bởi đánh nhau, khi y tá thay băng cho nó tôi nhìn thấy.”

Mộ Dung trưng ra vẻ mặt rất chi là khoa trương, “Không phải chó Để Thích đại, đã thành như này rồi mà còn có tinh lực đi hỏi nhiều như vậy? Cậu có phải người không thế?”

“Tôi không phải bị thương ở đầu,” Vệ Thi từ đầu tới đuôi đều nhắm mắt, chẳng thèm nhìn Mộ Dung lấy một cái, “Có một lần nó nói chuyện điện thoại ở ngoài hành lang, cảm xúc khác thường, âm thanh rất lớn, tôi nghe thử, kết quả nghe được tên nó gọi đối phương.”

“Tên gì?”

“Hồ Lê.”

“Hồ Lê? Hồ Lê kia?”

“Tôi không chắc.”

“Nếu là thật, vậy hai thằng này làm sao mà dính đến nhau thế nhỉ?”

“Cái này tôi cũng không biết, chỉ là cảm thấy chuyện này tất yếu phải nói với anh.”

“Được, anh biết rồi,” Mộ Dung đứng lên vỗ Vệ Thi, “Thiệt vất vả cho cậu, trọng thương mà còn không rút khỏi mặt trận.”

Mộ Dung sờ mó bản thân từ trên xuống dưới, cuối cùng mò ra được một cây kẹo que trong túi, “Tối gấp quá, chả chuẩn bị quà thăm bệnh gì, cậu nhận lấy cái này, nhất định không được chê đấy.”

※

Diệp Lăng ngồi trong phòng làm việc của mình, trên chiếc bàn trước mặt có đặt một cây bút ghi âm.

Hắn nhìn chằm chằm cây bút mười phút mà chẳng có nhúc nhích, hắn không muốn nghe lén chuyện riêng của Hồ Lê, nhưng trực giác hắn lại cho hay ở trong này có cất giấu bí mật to lớn liên quan đến Lăng Dương.

Có lẽ là bí mật hắn luôn một mực tìm kiếm, nhưng lại không nhẫn tâm vạch trần.

Hắn cầm cây bút ghi âm, vỏ ngoài của nó nhất thời như nóng rẫy, tựa hồ đang ngăn cản hắn phát hiện ra chân tướng.

Hắn ấn nút lựa chọn, đi thẳng đến đoạn ghi âm Lăng Dương tỏ tình, tự ngược mà nghe lại một lần, cả quá trình chỉ có mình Lăng Dương nói chuyện, bên phía được tỏ tình từ đầu tới đuôi không nói lấy một từ.

Màn thổ lộ của Lăng Dương rất ngắn, nhưng nói ra rất gian nan, mỗi một chữ như được bật ra từ kẽ răng, Diệp Lăng chỉ cần nhắm mắt lại thì sẽ như xuyên cả linh hồn đến hiện trường, ngay cả từng biểu cảm nhỏ nhất trên mặt Lăng Dương cũng có thể thấy rõ mồn một.

Diệp Lăng nhớ lại những lời mà rất lâu về trước Lăng Dương từng nói với hắn bằng thân phận Linh Đương Nhi:

—— tui quen hắn mười sáu năm, những chuyện lúc nhỏ đều do nghe người lớn kể lại, còn tui chỉ biết từ lúc có ký ức thì đã ở cạnh hắn rồi, loại cảm giác này giống như bọn tui sinh ra đã là một phần của nhau.

—— cứ thế hai đứa là anh em thân thiết nhất của nhau, hắn có bạn gái rồi, nhưng hôm ấy chẳng biết tui ăn trúng cái gì mà lại chạy tới tỏ tình với hắn.

—— hắn không có trực tiếp từ chối tui, mà là đến một chữ cũng không muốn nói, ngay cả một câu không được cũng không có.

Phát xong đoạn ghi âm này, Diệp Lăng nhấn nút tiếp theo, từ trong bút ghi âm truyền đến một đoạn ghi âm mới tinh, lần trước khi Diệp Lăng kiểm tra cây bút còn chưa có đoạn này, Diệp Lăng nhìn thời gian ghi âm, ngay sau khi tỏ tình không lâu.

Hắn đặt cây bút ghi âm lên bàn, cẩn thận phân biệt các âm thanh phát từ trong đó, tựa hồ là đang đánh thứ gì đó, thỉnh thoảng còn kèm theo một hai tiếng kêu rên không rõ ràng.

Tiếng đánh kéo dài ước chừng hơn một phút đồng hồ, từ bên trong truyền ra âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Một giọng nam cười lên hai tiếng, “Thằng nhóc này yếu xìu, anh chả có hứng thú gì.”

Diệp Lăng từng nghe thấy giọng này rồi, là tay trống Thân Mã trong ban nhạc Hồ Lê, ngày ấy khi Lăng Dương nhìn thấy gã ở cửa quán bar, cả người trở nên rất kỳ lạ, như là rơi vào một nỗi sợ hãi tột độ.

Ngay sau đó một giọng nữ hoàn toàn xa lạ vang lên, lời của cô hiển nhiên không phải nói với Thân Mã mà là nói với người còn lại.

“Chúng ta cũng coi như lớn lên trong cùng một đơn vị, quen biết nhau mười mấy năm đi, vậy mà cậu dám chen chân với tôi? A Hổ coi cậu là anh em, không ngờ cậu còn không biết xấu hổ, dám nói với anh ấy những lời này, ha!”

“Nếu không phải đến ông trời cũng ngứa mắt cậu, phơi bày bằng chứng cậu làm bên thứ ba ra trước mặt tôi thì Phạm Bối Bối này có bị một thằng con trai ‘giật chồng’ cũng không biết, đúng thật là buồn cười! Việc này mà truyền ra, chẳng phải tôi sẽ thành trò cười cho cả khu sao?”

“Lăng Dương, nói thật với cậu, tôi gai mắt cậu từ lâu lắm rồi, cậu rành rành là một thằng nhà quê, nhưng ỷ vào mình thân với A Hổ và họ Bạch mà cả ngày chạy vào khu nhà bọn tôi, cậu cho cậu là ai, cậu cho rằng cậu xứng sao?”

“Cậu biết rõ A Hổ là một cặp với tôi vậy mà còn cả ngày quần lấy anh ấy, mấy cái này tôi nhìn hết, không ngờ cậu còn được voi đòi tiên mà ôm thứ suy nghĩ nhơ nhớp này với anh ấy, cậu xứng làm anh em với ảnh sao?”

“Tôi cho cậu hay, cậu không xứng! Thân phận của cậu không xứng với anh ấy, gia thế nhà cậu không xứng với anh ấy, ngay cả giới tính của cậu cũng không xứng với anh ấy, A Hổ vốn không thích con trai!”

“Đáng nhẽ cậu vẫn còn cơ hội làm một con chim có thể bay lên trời nhưng đáng tiếc giờ cậu chỉ có thể làm một con gà không biết bay, gà làm sao có thể xứng đôi với chim đây?”

“Cậu cho rằng cậu lôi kéo anh ấy chơi game với cậu, đi thi đấu với cậu thì có nghĩa bản thân còn có thể kẻ vai sát cánh với ảnh? Đừng ngây thơ thế! Cậu chỉ còn đôi tay này là ngang hàng với ảnh thôi, nhưng giờ thì cũng coi nó là quá khứ đi!”

“Cho dù là một đôi chân gà, tôi cũng phải bẻ gãy nó, đây là cái giá cho việc cậu đã mơ tưởng hảo huyền!”

Tiếng cười của Thân Mã vang lên lần hai, “Xem anh phát hiện cái gì trong điện thoại của nó này, hóa ra thằng *** này ưa trò này.”

Tiếng bước chân nặng nề.

“Nếu mày đã thích thứ này vậy để anh thỏa mãn mày nha.”

Âm thanh của gã tràn đầy sự khinh miệt, “Nhận ra không? Hắc Ưng của Mỹ, mũi thép để thép, tao mới mua đây, mày được lời rồi.”

“A —————!!!” Một tiếng hét tê tâm liệt phế.

Âm thanh chói tai của đứa con gái, “Còn tay kia nữa! Năm đó cậu gãy một đôi cánh, hôm nay tôi phế thêm cặp móng của cậu, để xem về sau cậu còn kiêu ngạo thế nào!”

Một giọng nam khác xen vào, “Ai đó!”

“Có người đến.”

“Xí, hôm nay đúng là may cho cậu, đi.”

Bíp —— Ghi âm kết thúc.

Diệp Lăng đan hai tay đỡ trán, biểu cảm trên mặt từ tốn không gợn sóng tựa như mặt nước đọng, nửa ngày trôi qua, hắn đưa tay, nhấn nút replay.

※

Diệp Lăng đứng dưới cửa nhà Lăng Dương, ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng ngủ của cậu.

Đang sau truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, người tới nhón chân đi đến gần từng chút một, sau đó bổ nhào tới, một cánh tay ôm lấy cổ Diệp Lăng, miệng bắt chước âm thanh súng tự động, “Tạch tạch tạch tạch!”

Diệp Lăng bị xung lượng đâm cho nghiêng ngã về phía trước mất nửa bước mới đứng vững, Lăng Dương mượn lực hướng tâm chuyển từ đằng sau ra tới trước mặt Diệp Lăng, tay kia còn đang nâng một cây kem ốc quế.

“Nghĩ gì thế? Tới rồi cũng không chịu lên.”

Tay Lăng Dương còn móc tại cổ Diệp Lăng, khoảng cách giữa hai người chỉ có mười cm.

Diệp Lăng nhìn chăm chú vào hai mắt Lăng Dương ở cự ly gần, ánh mắt cậu trong veo, không lẫn chút tạp chất nào.

“Cám ơn em.” Diệp Lăng bỗng nhiên mở miệng.

Mặt Lăng Dương ngó ra, “Hả? Cám ơn em cái gì?”

Diệp Lăng lắc đầu, “Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn cám ơn.”

Cám ơn em, đã khoác lớp da dê tiếp cận anh.

Cám ơn em, cổ lấy can đảm bày tỏ với anh.

Cám ơn em, từng tờ rồi từng tờ memo.

Cám ơn em, cắt đứt tình duyên cũng không trốn chạy.

Cám ơn em, đưa tấm khiên bện từ lời nói dối hướng về anh, đưa đầu mâu làm từ chân tướng nhắm về mình.

Cám ơn em, trải qua bao nhiêu đau đớn, vẫn cười được như xưa.

Từ nay về sau, hãy để anh làm MT của em, che chở trước mặt em, gác vác mọi thương tích cho em.

“Anh hôm nay lạ quá nha,” Lăng Dương đưa cây kem ốc quế trong tay lên miệng, bỗng nhiên hét toáng lên, “Kem ốc quế của em đâu?”

Cậu cúi xuống đất nhìn trái nhìn phải, “A a a vừa nãy nhào tới làm rớt xuống đất rồi!”

Lăng Dương nâng cây ốc quế trụ lủi trong tay, khóc không ra nước mắt, “Em còn chưa ăn nữa, giờ thì cho kiến ăn hết rồi.”

Diệp Lăng nắm tay cậu, “Đi.”

“Đi đâu?”

“Đi mua kem ốc quế.”

“Được, vậy lần này em muốn hai viên!”

“Ba viên được không?”

“Thiệt? Vậy em muốn dâu tây, vani, sôcôla nữa, a, dưa lưới cũng ngon lắm, ư ư ư, khó chọn quá đi

80. Chương 80

Bàn tay sau màn hiện chân thân

Lăng Dương không nghĩ tới Diệp Lăng sẽ dẫn cậu đến Lạc Minh, “Anh dẫn em đến học viện thể thao làm gì?”

“Lần trước không phải em bảo đã hẹn với Hạ Đại Gia sẽ tới tìm cậu ta à?”

Lăng Dương suy ngẫm nửa ngày, mới nhớ ra được cái chuyện xưa lơ xưa lác này, “A! Đúng ha! Sao em lại quên mất nhỉ.” Lúc ấy cậu chỉ thuận miệng nói vậy thôi nhưng lỡ đâu người ta còn nhớ thì sao?

Thích Phong và Bạo Bạo Long đang chơi bóng trong sân, khi Bạo Bạo Long thấy mặt Lăng Dương thì quả nhiên rất là không vui, “Cậu không phải đã nói muốn tới, muốn tới gì gì đó à? Vậy mà để bao lâu rồi, sao con người cậu nói chuyện mà không giữ lời gì hết vậy?”

Lăng Dương vội vàng ra vẻ nịnh nọt, “Xin lỗi xin lỗi, gần đây bận quá, quên bém đi mất, giờ cậu dẫn tôi đi đi?”

Bạo Bạo Long vẻ như không tình nguyện mà dẫn Lăng Dương đi về phía nhà huấn luyện Judo, bỏ lại Thích Phong và Diệp Lăng tại chỗ.

Thích Phong nhìn thấy dáng vẻ Diệp Lăng như này, biết ngay đối phương có chuyện muốn hỏi mình.

“Có việc?”

Diệp Lăng lấy từ trong túi áo ra một cây bút ghi âm, thấy Thích Phong đeo tai nghe rồi mới mở đoạn sau chốt cho cậu nghe, tận lực bỏ qua phần đoạn giọng nữ trước đó.

Thích Phong nghe xong, “Cho tôi nghe cái này làm gì?”

“Người thành linh xuất hiện sau cùng là cậu phải không?”

“Đúng vậy,” Thích Phong thoải mái thừa nhận.

“Tôi muốn biết rõ hơn.”

“Rõ hơn?” Thích Phong nhướn mày, “Không khác những gì cậu nghe được, Lăng Dương bị người ức hiếp, tôi trùng hợp đi ngang qua cứu cậu ta, đối phương chạy, tôi cũng không thấy mặt.”

“Cậu không thấy?”

“Nhưng tôi biết là ai, Lăng Dương về sau nói cho tôi hay, chẳng phải là anh họ của bạn gái của mối tình đầu của cậu ta sao,” Thích Phong cố ý nhấn mạnh ba chữ ‘mối tình đầu’, con người này không có chuyện gì cũng phải bịa ra chút chuyện để kích thích người khác, huống chi là tài nguyên có sẵn như này.

Diệp Lăng biết rõ cậu ta cố ý, nhưng sắc mặt vẫn không thể không sa sầm.

“Nhưng tôi bất ngờ thật đấy, cậu làm sao có được đoạn ghi âm này vậy? Có đoạn ghi âm này là hoàn toàn có thể kiện đối phương tội gây thương tích rồi.”

Diệp Lăng chần chờ giây lát, song vẫn quyết định nói ra, “Bút ghi âm này là của Hồ Lê.”

“Ai?”

“Hồ Lê, trong trò chơi tên FOX.”

Nụ cười trên mặt Thích Phong bỗng dưng biến mất, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc, “Cậu nói gì?”

“Cậu biết hẳn?” Diệp Lăng hỏi ngược lại.

Ánh mắt Thích Phong đưa sang bên, tựa hồ đang tự nói với mình, “Điều này không hợp lý.”

Thích Phong suy tư một hồi, đoạn hỏi Diệp Lăng, “Phần cậu cho tôi nghe không phải toàn bộ ghi âm đúng không, trước đó còn có nội dung khác đúng không?”

Diệp Lăng do dự, “Phải.”

“Phía trước Hồ Lê có lên tiếng không?”

“Không.”

“Khi Lăng Dương kể cho tôi nghe chuyện này, cậu ấy cũng không nhắc tới việc Hồ Lê có mặt tại hiện trường, nói cách khác, đoạn ghi âm này rất có thể do hắn ta ghi trộm.”

Diệp Lăng chưa từng nghĩ theo hướng này, nhưng giờ cân nhắc lại, quả thực nếu đoạn trước là do Hồ Lê ghi trộm, vậy đoạn sau cũng rất có khả năng như vậy.

“Cậu biết vì sao Lăng Dương bị bạo hành mà không chịu báo cảnh sát không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì cậu ta một mực cho rằng chuyện này do mình không đứng trước, cho nên mới nhẫn nhịn đến giờ, nhưng phương diện này nếu dính tới Hồ Lê, vậy ý nghĩa sẽ khác hẳn.”

“Có ý gì?”

“Nói thật với cậu, hôm đó tôi có mặt ở hiện trường cũng không phải do trùng hợp, Lăng Dương, Hồ Lê, tôi, và rất nhiều người, bao gồm cả hội trưởng Mộ Dung của cậu, đêm hôm đó chúng tôi ở cùng một chỗ.”

Thích Phong chậm rãi đi hai bước, tựa hồ đang nhớ lại, “Tôi và Lăng Dương quen biết nhau ở server cũ, nhưng sau khi Lâm Sơn mở server tôi đã chuyển đi, trước đó bọn tôi chỉ là quen biết sơ sơ qua game, hôm ấy mới là lần đầu tiên hai đứa gặp mặt.”

“Cơ hội để bọn tôi gặp mặt là... giải đấu PK lần một của Hồn Đạm ở khu Hồ Sóc.”

Diệp Lăng biết giải đấu này, cũng biết Mộ Dung và bọn Lăng Dương đều có dự thi, nhưng hẳn không phải người thích PVP nên hồi trước chưa từng để ý.

“Các trận đấu PK trước bán kết đều được tổ chức online, đến trận bán kết mới được chuyển sang offline, đội của tôi và Lăng Dương đều đánh 3vs3, bốc thăm thi đấu đã đụng trúng nhau.”

“Kỹ thuật của Lăng Dương rất lợi hại, luôn được bọn tôi coi là đối thủ số một, nhưng nói thật, hôm ấy cậu ta phát huy rất tệ, hoàn toàn không đánh ra mức tiêu chuẩn bình thường.”

“Vốn tôi cho rằng có thể thoải mái giành chiến thắng nhưng nào ngờ Tiểu Ca trong đội bọn tôi phạm phải một sai lầm rất tầm xàm, bị Bạch Thiếu Đường tóm được sơ hở lật ngược ván cờ, bởi vậy bọn họ mới lọt vào vòng chung kết hôm sau, còn bọn tôi sau đó chỉ đạt được hạng ba.”

“Buổi tối hôm ấy NPH game đã đặt chỗ cho các tuyển thủ giao lưu với nhau, địa điểm hoạt động được chọn ở quán bar, khi chuyện xảy ra tôi trùng hợp ở bên ngoài quán, nghe thấy trong ngõ tối có người thét lên, chạy tới nơi thì Lăng Dương đã thành bộ dáng kia, tôi tính gọi đồng đội của cậu ta đến nhưng cậu ta không chịu, chỉ đành phải đưa cậu ta đến bệnh viện.”

“Ngày hôm sau...” Ngữ tốc của Thích Phong chậm dần, “Hai đồng đội của Lăng Dương liên tục gọi điện thoại cho cậu ta nhưng cậu ta không dám nhận, sau tôi chịu hết nổi nên đã giúp Lăng Dương tiếp một cú, còn mở cả loa ngoài, lúc ấy tôi chỉ là muốn kích thích Lăng Dương để cậu ta nói hết với đối phương mà thôi, nào ngờ...”

Thích Phong lắc đầu, tựa hồ có chút hối hận về việc này, “Chuyện về sau cậu cũng đại khái nghe rồi đó, tiểu tình nhân của Lăng Dương mắng cậu ta một trận, mắng cậu ta làm trận bỏ chạy tùy hứng vô trách nhiệm, mắng một tràng dài, khi ấy cả người Lăng Dương toàn vết thương, tay trái gần như phế bỏ, ở đó có không ít người,” Thích Phong đột nhiên bật cười, “Có một bác gái sau nghe không nổi nữa muốn chạy tới thay Lăng Dương ra mặt, kết quả bị cậu ta giành lấy di động cúp mất tiêu, cho nên chuyện này hai đồng đội của Lăng Dương không biết gì hết.”

“Sau đó, thời gian Lăng Dương ở bệnh viện chỉ có một người mới quen như tôi ở bên cạnh, cảm xúc của cậu ta luôn rất không ổn định, kể với tôi rất nhiều chuyện ngày xưa, còn nói mình không còn mặt mũi gặp lại người ta, không muốn quay về game nữa. Vừa hay khi ấy em trai tôi muốn chuyển tổ sang đánh 2vs2, tôi vốn đang tìm đồng đội mới, bèn quyết định đề nghị cậu ấy sang server mới tổ lữ tế pháp (lữ khách – tế ti – pháp sư) với bọn tôi, sau cùng Lăng Dương cũng đồng ý...” Thích Phong nhìn về phía Diệp Lăng, “Nhưng không ngờ lại bị một Trình Giảo Kim là cậu chen ngang giữa chừng.”

Giờ Diệp Lăng mới biết đầu đuôi câu chuyện Lăng Dương mua acc chuyển server, “Nhưng tôi không rõ, này có liên quan gì đến Hồ Lê?”

“Ngón tay Lăng Dương bị thương, không tham gia dự thi, đội bọn họ đành phải bỏ quyền thi đấu, đội vào vòng chung kết còn lại không cần đánh cũng thắng, dễ dàng cầm ngôi quán quân,” Thích Phong nhét hai tay vào trong túi, “Chính là đội Hồ Lê.”

Diệp Lăng cùng Thích Phong đi dọc con đường hướng về phía đạo trường Judo, không ngờ đụng phải Mộ Dung.

Tuy Kiếm Tình và Lạc Minh đã chuyển từ bang hội đối địch sang đồng minh chiến lược, Mộ Dung và Thích Phong đã ký kết hiệp nghị đồng minh trong game, nhưng hồi xưa Mộ Dung xúi bẩy Bạo Bạo Long vút bảo châu biến tính khiến Lạc Minh Phong phải gả cho Hạ Đại Gia, đây là sự thật trăm phần trăm. Mộ Dung biết Thích Phong là một người ăn miếng trả miếng, hiện giờ hai người gặp mặt, bề ngoài cười đến ôn tồn hòa thuận, nhưng trong lòng đều đang tính toán kế sách của riêng mình.

Mộ Dung rất ngạc nhiên khi thấy MT nhà mình đi cùng với Thích Phong, không rõ hai người này làm sao tụ cùng một chỗ.

Thích Phong tựa hồ cũng đoán được nghi ngờ của Mộ Dung, chủ động giải thích với anh, “Bạn Dạ Lang tới tìm tôi thương lượng việc chuyển bang.”

“Chuyển bang?” Mộ Dung thiết kinh ngạc.

“Cậu ta nói không muốn ở Kiếm Tình nữa, muốn chuyển sang Lạc Minh bọn tôi, không biết hội trưởng Mộ Dung có ý kiến gì chăng?”

Mộ Dung co giật khóe miệng, biết đối phương là đang cố ý trêu chọc mình.

Diệp Lăng không có lòng dạ nào đùa giỡn cùng bọn họ, “Học trưởng sao anh lại ở đây?”

Mộ Dung dời sự chú ý sang Diệp Lăng, “Anh tới tìm vợ cũ của em.”

Thích Phong tức thì bật cười, Diệp Lăng sọc đen.

Mộ Dung hoàn toàn không chú ý đến sự khó chịu của Diệp Lăng dành cho từ này, tự biên tự diễn tự nói tiếp, “Anh nghe nói mấy hôm trước vợ cũ của em nằm viện, nhưng đã nhanh chóng xuất viện, anh đành phải đến trường của nó để hỏi thăm xem có ai biết tung tích nó không.”

“Anh tìm nó làm gì?” Diệp Lăng tự động che chắn những từ không muốn nghe.

“Để Thích nói anh hay, vợ cũ của em khi ở bệnh viện từng có xích mích với người khác qua điện thoại, không khéo người kia anh cũng quen biết.”

“Ai?”

“Hồ Lê.”

Lại là Hồ Lê? Diệp Lăng vô thức trao đổi ánh mắt với Thích Phong.

“Anh và Đế Thích đều cảm thấy việc này rất kỳ quặc, cho nên anh bèn tới đây điều tra.”

Thích Phong nói, “Nếu là tên kia thì hai ngày nay thật ra tôi có gặp.” Đêm Giáng Sinh năm ngoái, khi vạch trần thân phận Linh Đàng Nhi giả, Thích Phong cũng có mặt ở hiện trường, hai người kia cùng là bạn học của cậu, dĩ nhiên cậu nhớ kỹ.

“Cậu gặp qua?”

Thích Phong gật đầu, “Đạo gần đây thằng đó rất nổi bật, không muốn chú ý cũng không được, tuy tôi không biết cụ thể nó sống ở đâu, nhưng mà...”

Thích Phong tùy tiện chặn một người bạn đi ngang qua, “Em trai, trường chúng ta gần đây có một người bị gãy chân, em có biết người đó sống ở nhà số mấy không?”

“Biết, cùng một nhà với em, ký túc xá 6, 218.”

Thích Phong vỗ vai cậu, “Cám ơn.”

Thích Phong dẫn hai người đi thẳng đến ký túc xá 6 , quả nhiên ở phòng 218 tìm được chàng trai bị ỉ đang nằm trên giường dưỡng thương.

Chàng trai bị ỉ nhìn thấy mấy người bọn họ thì rất là khẩn trương, lần trước chính là Mộ Dung lừa gã ra ngoài, khiến thân phận gã bị vạch trần mới bị cả bọn hành hung một trận, hại gã nằm liệt giường mất mấy ngày.

“Đừng căng thẳng vậy chứ chú em,” Mộ Dung chủ động ngồi xuống cạnh giường trấn an gã, nhưng tiếc thay anh càng làm như vậy, đối phương càng căng thẳng.

“Anh, mấy anh muốn gì, tôi bây giờ không còn lừa đảo, ngay cả trò chơi cũng không chơi, tôi tôi tôi thực sự không nói xạo.”

“Vậy chân của chú làm sao thế kia? Chẳng lẽ không phải lại đi lừa đảo bị người ta đánh?”

“Căn bản không có chuyện đó! Tôi bị đụng xe!”

“Phải không?” Mộ Dung thò đầu ngón tay chọc người đối phương, “Vậy chú có dám cho bọn anh nghiệm thương không?”

Chàng trai bị ỉ dùng tay ngăn cản Mộ Dung, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Diệp Lăng không tính toán vòng vo với đối phương mà hỏi thẳng, “Mày có quen Hồ Lê không?”

Chàng trai bị ỉ giật mình, “Anh, làm sao anh biết?”

“Mày bị thương có liên quan tới nó không?”

Đối phương mím môi, tựa hồ đang rơi vào đấu tranh nội tâm, bọn Diệp Lăng thấy gã như vậy thì biết ngay Hồ Lê xác định có quan hệ đến vết thương của gã.

Gã do dự thiệt lâu, mới quyết định mở miệng, “Được, tôi có thể nói, nhưng,” Gã hết nhìn Mộ Dung rồi lại nhìn Thích Phong, “Tôi chỉ nói cho một mình anh.”

Chờ hai người kia tránh mặt rồi, chàng trai bị ỉ mới ra hiệu Diệp Lăng đến gần một chút, Diệp Lăng vừa tới gần, đối phương bỗng túm chặt lấy hăn, dọa Diệp Lăng hết hồn.

Ngữ tốc của chàng trai bị ỉ cực nhanh, cực cấp thiết, “Tôi biết anh là người tốt, anh nhất định phải giúp tôi.”

Diệp Lăng nhíu mày, “Rốt cuộc là làm sao?”

“Người đánh tôi là một gã to con, nhưng tôi biết nó không phải chủ mưu mà là bị sai sử.”

“Ai?”

“Hồ Lê! Là Hồ Lê sai khiến!”

“Sao Hồ Lê lại muốn sai người khác đánh mày?”

“Bởi vì tôi biết bí mật của nó!”

81. Chương 81

Thời gian quay ngược về một năm trước

Một năm trước.

Hồ La Ba là một game thủ chuyên nghiệp.

Game thủ chuyên nghiệp có rất nhiều loại, có cao thủ chuyên thi đấu, có FARMER (dân cày chuyên nghiệp) chuyên kiếm tiền kiếm trang bị, có cày thuê cuốc mướn chuyên giúp người khác cày acc, chuyên ngành của Hồ La Ba là một nhân yêu chuyên nghiệp.

Kỷ lục lớn nhất của hắn là đồng thời chơi ba tài khoản nhân yêu, chuyên môn dụ dỗ những người có tiền trong server, hắn đặc biệt hiểu rõ sở thích của các chàng trai với các tính cách khác nhau, ví như chiến sĩ tên là Dạ Lang hắn đang dụ dỗ hiện giờ, thích nhất những cô bé biết nghe lời, Linh Đang Nhi do hắn đóng vai hoàn toàn hợp ý đối phương.

Lý do hắn có thể trường kỳ giả dạng nhân yêu mà không bị vạch trần không chỉ vì diễn xuất hơn người của hắn mà còn vì hắn có một cô bạn gái đơn thuần, Lăng Đang, tin tưởng từng câu từng chữ của hắn.

Hắn cố ý tìm một cơ hội mở webcam với bạn gái, sau đó lưu lại hình ảnh rồi dùng phần mềm chỉnh sửa, như vậy khi người khác webcam với hắn sẽ nhìn thấy hình dáng của Lăng Đang.

Để ngừa bị lộ tẩy, với mỗi “ông xã” hắn chỉ chat webcam một lần, thời gian cũng rất ngắn, sau khi dành được tin tưởng của đối phương, hắn sẽ bắt đầu kế hoạch lừa tiền.

Dạ Lang là một trong các kim chủ của hắn, cũng là người ra tay hào phóng nhất, nhưng hắn chẳng hề thấy đủ, hề có cơ hội, hắn lại nỗ lực tìm kiếm mục tiêu thích hợp hơn.

Hồ La Ba từ miệng người khác biết được, đêm nay tất cả tuyển thủ lọt vào vòng bán kết giải đấu PK sẽ tụ hội ở quán bar này, vì vậy hắn trộm lên vào đây, muốn nhìn thử xem có đối tượng nào đáng ra tay không, hoặc giả nghe lén được chút thông tin hữu dụng cũng tốt.

Quán bar đêm nay được công ty phát hành “Hồn Đạm OL” bao trọn gói, chủ yếu để các tuyển thủ giao lưu nói chuyện với nhau, bởi vậy không có mở nhạc nền âm ỉ, điều này thiệt tiện lợi cho sự nghiệp nghe lén của Hồ La Ba.

Hồ La Ba tùy tiện tìm một xó xinh ngồi xuống, cách đó không xa có một cặp nam sinh đang nói chuyện, âm thanh của họ tuy không lớn nhưng vẫn truyền rành mạch vào tai hắn.

“Hôm nay cậu phát huy kém quá vậy, ngay cả phân nửa mức bình thường cũng không tới, nếu không phải đối phương sai lầm thì chúng ta sao có cơ hội vào vòng trong.”

Người bị chỉ trích im lặng không lên tiếng.

Người kia nói tiếp, “Tớ biết thằng Hồ kết hôn trong game, tâm trạng của cậu rất không tốt, nhưng chỉ dựa vào biểu hiện hôm nay của cậu thì ngày mai chúng ta chắc chắn sẽ thua.”

“Xin lỗi...”

“Cậu xin lỗi với tớ thì ích gì, thôi thì cậu cứ đi nói dứt khoát với thằng Hồ đi, sống hay chết thì cũng làm một cú cho xong chuyện, chung quy vẫn tốt hơn cái dạng nửa sống nửa chết của cậu hiện giờ.”

“Nhưng, cậu ta kết hôn rồi...”

“Kết hôn trong game mà thôi, cậu cũng đâu phải không biết tính thằng Hồ dễ mềm lòng, con bé kia lại giỏi ăn nói, nói không chừng con bé đó bảo muốn làm nhiệm vụ phụ thê, thằng kia liền ngu ngốc đồng ý. Cậu còn không rõ con người thằng Hồ sao? Nó mỗi ngày ngoại trừ huấn luyện thì chỉ có chơi game với cậu, vừa được nghỉ một cái là đi tìm cậu ngay, cậu có bao giờ thấy nó ở cùng với con bé họ Phạm kia không?”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, chính vì cậu quá nhát gan nên mới phải làm anh em với người ta bao năm đấy.”

“Tớ sợ nói ra, ngay cả anh em cũng không thể làm.”

“Cậu cho rằng trạng thái hiện giờ của hai người còn được coi là anh em à?”

Người kia không nói gì, đối phương thở dài.

“Dựa vào quan sát của tớ, tình cảm thằng Hồ dành cho cậu hẳn không chỉ là tình anh em, tớ với nó quen biết cũng mười mấy năm rồi, hai đứa còn là hàng xóm nhưng cậu xem nó có đối xử với tớ giống cậu không?”

“Cậu còn nhớ không, mấy hôm trước bọn mình PK, tớ đã nói nếu cậu thua thì phải nói rõ ràng với thằng Hồ, kết quả cậu thua thật.”

“Khi ấy tớ bị lag...”

“Đấy chính là ý trời, bây giờ tớ yêu cầu cậu thực hiện giao kèo, đi nói rõ với thằng Hổ.”

Người kia im lặng nửa ngày, “Ngày mai đã là trận chung kết, hay là đợi thi xong...”

“Không được, với trạng thái hiện giờ của cậu thì trận ngày mai có đánh hay không cũng như nhau.”

Lại là sự im lặng nửa ngày.

“Kết quả tốt nhất là cậu tỏ tình thành công, giai đại vui mừng. Kết quả xấu nhất là nó từ chối cậu, hai người về sau mỗi người một ngã, nói thực tớ thấy kết quả như thế còn tốt hơn cậu bây giờ nhiều, làm anh em cả đời, đừng tự lừa mình nữa.”

“Để tớ suy nghĩ cái đã...”

“Không nghĩ ngợi gì hết, đi, phải tin tưởng vào trực giác của bản thiếu gia. Lát nữa tớ có việc phải đi, sáng sớm mai đợi tin tốt của cậu.”

Hồ La Ba vốn chỉ muốn đi tham khảo tình hình, xem có cá lớn hay không, ai dè lại ngoài ý muốn đụng phải chuyện như này, lòng hiếu kỳ hoàn toàn bị khơi lên, ngay cả mục đích tới nơi này cũng quên mất, giờ hẳn chỉ muốn đi qua nghe thử xem chuyện tỏ tình có thành công hay không thôi.

Hắn đang muốn đứng dậy thì bỗng nghe thấy một đoạn đối thoại truyền đến từ hướng khác, hóa ra không chỉ có mình hắn là người nghe lỏm.

Người kia cười khê vài cái sau đó nói, “Thú vị thật.”

Người còn lại nói, “Hóa ra Tiểu Linh Dương là GAY? Thằng Hổ trong miệng bọn họ chắc là Mạnh Gia Hổ rồi? Mạnh Gia Hổ không phải chồng của cô em họ Thân Mã sao?”

“Đúng vậy, xem ra Tiểu Linh Dương không chỉ thích một thằng trai thẳng mà còn muốn làm cả người thứ ba, em họ Thân Mã nói thế nào cũng thuộc bang chúng ta, không làm chút chuyện vì em ấy quả thực là áy náy trong lòng.”

“Hồ Lê, mày muốn làm thế nào?”

Thì ra người này là Hồ Lê, Hồ La Ba nghĩ, còn cùng họ với mình nữa chứ, như cái tên này hình như đã nghe qua ở đâu rồi.

“Tao nghe nói tửu lượng của Mạnh Gia Hổ không tốt lắm, trùng hợp chỗ tao đang có thứ hay, nghe bảo sau khi uống sẽ ma túy thần kinh của người ta, không nghe được không nói được không động đậy được ngay cả tầm nhìn cũng không rõ ràng, sau khi tỉnh lại sẽ chỉ cho rằng mình say rượu... A, cũng chả biết có hữu hiệu như người ta nói không nữa, vừa hay có thể lấy ra thử bây giờ.”

“Mày muốn cho Tiểu Linh Dương thổ lộ với một khúc gỗ hủ? Nó nhất định nhận ra đó.”

“Nó đã hồi hộp như này, ánh sáng nơi đây lại tối, phỏng chừng chẳng phát hiện được gì đâu. Mày đi gọi điện thoại cho Thân Mã, báo với nó ở đây có chuyện vui, bảo nó dẫn theo con em họ nữa, tao đi thu thập chứng cứ,” Gã lại cười khê một tiếng, “Tiểu Linh Dương à Tiểu Linh Dương, lần này mày thua trong tay tao rồi.”

Thấy gian ghê lô kế bên có người đi ra, Hồ La Ba vội rụt vào trong góc, chỉ thấy hai người, một người đi ra ngoài hẳn là gọi điện thoại, người còn lại gọi là Hồ Lê thì đi đến quầy bar không biết nói những gì mà chưa tới một chốc bartender đã đưa cho gã một ly có vẻ như là rượu Tây, từ góc độ của Hồ La Ba, hắn không thấy được đối phương có động tay động chân gì với ly rượu không.

Sau đó Hồ Lê chặn một nhân viên phục vụ, hất cằm về phía khác, Hồ La Ba thấy nhân viên phục vụ bưng ly rượu đó qua, ước chừng ngồi đằng sau tấm ngăn ấy chính là đối tượng xui xẻo của hai người này.

Hồ Lê chậm rãi đi tới, ngồi xuống sau tấm ngăn bên cạnh, bên kia tấm ngăn là một bức tường khiến Hồ La Ba không có chỗ nào núp, đành phải quan sát từ xa.

Qua hơn nửa ngày, người được gọi là Tiểu Linh Dương mới ra khỏi nhà vệ sinh, tựa hồ là đi chuẩn bị cảm xúc, Hồ La Ba đến là sốt ruột thay cu cậu, chuẩn bị cảm xúc cái gì mà lâu vậy chứ, trong ly rượu có cái gì thì cũng phát tác hết trơn rồi.

Song, hắn còn chưa tốt bụng đến mức đi nhắc nhở cậu ta, chỉ phải xem cậu ngốc này có tự phát hiện ra điều dị thường hay không.

Hắn trở mắt nhìn Tiểu Linh Dương đi tới tấm ngăn vừa rồi, nhưng lại không nghe được bọn họ đối thoại, trong lòng thiệt sốt ruột.

Có một nam một nữ đi như bay vào quán bar, đây có lẽ chính là người bọn kia gọi tới bằng điện thoại, hai người nhanh chóng tìm được Hồ Lê, một chốc sau, Tiểu Linh Dương mới đi ra, chỉ xem vẻ mặt của cậu thì đã biết xảy ra chuyện gì.

Hồ La Ba nghĩ bụng quả nhiên tên vừa nãy nói đúng, một người khi đã hội họp tới một trình độ nào đó thì có rất nhiều thứ thấy cũng như không.

Tầm mắt của hắn tiếp tục bám theo Tiểu Linh Dương đang thất hồn lạc phách đi ra ngoài, gã to con đến sau đuổi theo cậu ta, tóm lấy cổ cậu ta, nửa tha nửa kéo lôi ra ngoài, đứa con gái cũng đi theo đằng sau, Hồ La Ba vội đuổi theo, trộm theo đuôi bọn họ đi vào một ngõ tối cạnh quán bar.

Ngay sau đó, hắn tận mắt nhìn thấy một màn bạo hành, Hồ La Ba tuy là một nhân viên chuyên nghiệp nhưng những chuyện xấu đã làm cũng chỉ giới hạn trong phạm vi lừa gạt tiền tài mà thôi, những chuyện bạo lực như này, hắn chưa từng nghĩ tới.

Đồng thời hắn còn rất nhát gan, sợ bị đối phương phát hiện sẽ gặp phải đả ngộ giống vậy nên đã cuốn quýt chuồn mất.

Nhưng hắn chưa đi bao xa thì đã nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thét phải nói thảm thiết đến mức hấn lạnh cả sống lưng.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất trốn ra phố bar, đấu tranh mãi một hồi, rốt cục vẫn chạy đến buồng điện thoại công cộng báo cảnh sát, có thể làm đến mức này, đối với một tên lương gạt như hắn mà nói, đã coi như hết lòng giúp đỡ rồi.

Hồ La Ba không dám ở đây lâu, báo cảnh sát xong liền vội vàng chạy về trường học, khi đi ra cách hai con phố, hắn nghe thấy từ nơi xa truyền đến tiếng còi cảnh sát.

Người kia hấn là được cứu rồi nhỉ, hắn nghĩ bụng.

※

Thân Mã và Phạm Bối Bối nghe thấy có người đến bèn vội vàng rời khỏi hẻm từ một đầu khác, nơi đó là cửa sau của quán bar.

Hai người bọn họ vừa quẹo ra ngoài thì nhìn thấy Hồ Lê đứng tại đó.

“Thế nào rồi?” Hồ Lê biết rõ còn hỏi.

“Cho nó một bài học, xem thằng nhóc kia về sau còn dám huênh hoang hay không.”

“Đừng quên, trong tay chúng ta còn có bằng chứng nó làm bên thứ ba,” Hồ Lê chìa tay ra, để lộ cây bút ghi âm trong tay.

“Lần này thiệt may mà có anh,” Phạm Bối Bối nói với Hồ Lê, “Nhưng thuốc anh cho A Hồ...?”

“Không sao, qua một hai giờ sẽ hết tác dụng, đến lúc đó nó chỉ nghĩ mình say rượu thôi.”

“Vậy tốt rồi.” Phạm Bối Bối nhẹ nhàng thở ra.

“Âm thanh gì vậy?” Thân Mã bỗng nhiên hỏi.

Hồ Lê cũng vĩnh tai lên nghe thử, “Hình như là tiếng còi xe cảnh sát.”

Phạm Bối Bối tức thì cuống quýt, “Người vừa nãy báo cảnh sát rồi, làm sao đây?”

“Đừng lo,” Hồ Lê nói, “Xe của anh ở bên ngoài, để anh đưa bọn em về.”

“Tốt quá, đi mau.”

Hồ La Ba nhanh bước trở về, trên đường lại đụng phải bạn gái Lăng Đang của mình.

“Sao em ở chỗ này?”

“Em tới tìm anh.”

Trước đó Hồ La Ba có đề cập với Lăng Đang chuyện mình muốn tới quán bar, nhưng không nhắc gì đến mục đích mình tới, càng không thể ngờ được đối phương sẽ tìm tới đây, “Em tới tìm anh làm gì, anh đâu phải tới quán bar tìm gái, mà anh cũng đang chuẩn bị về đây.”

“Có phải anh luôn gạt em không?”

“Em nói gì vậy?”

“Hôm nay em gặp phải một người trên đường, người kia tự xưng kêu em là bà xã.”

Hồ La Ba giật mình, “Nhất định thằng đó nhận nhầm rồi.”

“Người kia nói hết với em rồi, người kia nói rằng quen biết em trong một trò chơi, đây không phải trò chơi anh đang chơi sao? Có phải anh luôn dùng thân phận của em đi gạt người khác không?”

“Không có, sao có thể chứ, đã nói với em thằng kia nhận nhầm người mà.”

“Vậy sao lần trước anh nhất định đòi chat webcam với em? Trong khi chúng ta rõ ràng có thể nhìn thấy nhau mỗi ngày, hơn nữa bộ quần áo người kia miêu tả giống y đúc bộ đồ em mặc hôm webcam với anh, mấy thứ này anh giải thích thế nào?”

“... Ai da có nói em cũng không rõ,” Hồ La Ba thấy sự tình bại lộ, vội vàng muốn đánh bài chuồn.

“Anh đứng lại!” Lăng Đang đuổi theo.

Hồ La Ba nhanh chân băng qua đường cái, đột nhiên cường quang lóe lên, hấn quay đầu thì thấy một chiếc xe đang phi thẳng về phía mình...

※

“Sau đó thì?”

“Sau đó... Lăng Đang đứng lúc đẩy tôi ra, đối phương thắng xe gấp, Lăng Đang không bị ngoại thương gì nặng, chẳng qua khi té xuống bị đụng đầu... nhưng không nghiêm trọng, người thì thanh tỉnh đó, có điều chẳng hiểu sao lại mất trí nhớ.”

Hồ La Ba nhìn có vẻ rất căm phẫn, “Sau đó tôi dẫn cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, cũng không tra ra có vấn đề gì, bác sĩ nói không nhất định phải bị va chạm hôn mê mới mất trí nhớ mà có khi cảm xúc kích động cộng thêm kinh hách cũng có khả năng mất trí nhớ, mấy thằng lang băm này, liệt kê các khả năng có thể thì tôi cũng biết vậy.”

“Cũng vì cô ấy xảy ra chuyện như này mà tôi vô phương tiếp tục giả nhân yêu gạt người, lại còn phải chăm sóc cô ấy nữa, bèn quyết định ở trong game làm cú chót, sau đó bán hết các tài khoản, chuyện về sau anh biết rồi đó.”

“Mày nói mày biết bí mật của Hồ Lê, chính là chuyện trộm bỏ thuốc vào rượu?”

“Không phải! Đến bây giờ nó vẫn không biết tôi biết chuyện này!”

“Vậy chuyện gì?”

Hồ La Ba đấu tranh thêm nửa ngày rồi mới nói, “Khi ấy chiếc xe kia đụng vào Lăng Đang xong đã bỏ trốn, tôi có ghi lại biển số xe của nó...”

“Vậy sao khi ấy mày không báo cảnh sát?”

“Này, thì chẳng phải do tôi sợ cảnh sát sẽ hỏi đông hỏi tây rồi hỏi ra mấy thứ không nên hỏi sao, hơn nữa, đêm hôm đó tôi mới báo cảnh sát xong, báo cảnh sát còn chưa CD...”

“...”

“Sau nữa có một ngày tôi đi ngang qua tiệm báo, nhìn thấy trang giải trí mới phát hiện hóa ra Hồ Lê còn là một ca sĩ trường học có chút tiếng tăm, hèn chi mà tôi nghe tên lại thấy quen quen.”

“Tôi ở trên báo nhìn thấy mấy hôm ấy nó có buổi diễn, chỉ thuần túy là tò mò đến xem thôi, kết quả lại phát hiện xe của nó chính là chiếc xe gây họa!”

Diệp Lăng nghe xong rất kinh ngạc, Hồ Lê gài bẫy Lăng Dương, Hồ La Ba âm thầm báo cảnh sát, Hồ Lê đụng phải Lăng Dương, Hồ La Ba bị ép bán acc, lại trùng hợp bị Lăng Dương mua được, đây chẳng lẽ là hiệu ứng bướm bướm người ta hay nói? (hiệu ứng bướm bướm: ngăn gọn thì là một cái đập cánh của con bướm cũng có thể dẫn đến một cơn lốc tại một nơi cách con bướm hàng vạn km)

Hồ La Ba lại nói tiếp, “Khoảng thời gian ấy tôi không có cách nào để kiếm tiền trong game, về sau muốn tái xuất giang hồ thì lại bị người của các anh tóm cổ, mất đi nguồn thu nhập, tôi bèn, bèn...”

“Bèn đi hăm dọa nó phải không?”

“Nhưng tôi biến thành như này cũng do nó làm hại mà, vốn đang làm nhân yêu ngon lành...”

“Mày đơn thuần là tự làm tự chịu.”

Hồ La Ba thiết tử thân, “Sao anh có thể nói tôi như vậy, tôi dù gì cũng là vợ cũ của anh, chúng ta dù sao cũng từng có một đoạn tình...”

Diệp Lăng đen mặt, “Câm miệng, mày chỉ làm đúng hai chuyện duy nhất, một là báo cảnh sát, hai là bán tài khoản cho đúng người, bây giờ không ai có thể giúp mày, mày tốt nhất là đi tự thú đi.”

Trên đường trở về mặc cho Lăng Dương dò hỏi như nào, Diệp Lăng cũng không chịu lộ ra hành tung của mình ở học viện thể thao, chọc cho Lăng Dương tức đến mức phùng hai má thành một con cóc.

Diệp Lăng bỗng nhiên nghĩ, nếu lúc trước Lăng Dương và Bạch Lung nói chuyện không bị Hồ Lê nghe thấy, Mạnh Hổ không bị gài bẫy, đối phương thuận lợi chấp nhận tâm ý của Lăng Dương... Vậy kết cục bây giờ sẽ như thế nào?

82. Chương 82

Người vô hình có mặt ở khắp nơi

“Báo chiều Hồ Sóc” trang giải trí

(Tin trang) Ca sĩ trường học đang nổi, Hồ Lê, hôm qua đã chính thức bị cảnh sát bắt giữ với các tội danh tình nghi gây tai nạn giao thông bỏ chạy, xúi giục người khác sử dụng bạo lực, theo tin được biết, suốt năm ngoái Hồ Lê không ngừng bị nhân chứng của vụ tai nạn giao thông tố tụng, về sau y đã âm thầm sai sử thành viên của ban nhạc “cảnh cáo” kẻ tố tụng này, hiện giờ thành viên được nhắc tới đã bị bắt giữ với tội danh gây thương tích nhân thân. Theo tin từ nội bộ thì Hồ Lê và ban nhạc mới vừa ký hợp đồng với Diệp Thị Giải Trí không lâu, nhưng chưa công bố với truyền thông, căn cứ theo điều khoản hợp đồng, Hồ Lê ngoại trừ họa lao tù, còn phải đối diện với số tiền vi phạm hợp đồng khổng lồ...

Thích Phong ở cửa trường học nhìn thấy Hồ La Ba đang dương thương, cùng với Diệp Lăng đằng sau gã.

“Sao thế, mấy người không vào cùng nhau à?” Thích Phong mĩa mai.

Hồ La Ba ậm ừ nửa ngày mới nói, “Anh Lang bảo lãnh tôi ra.”

Thích Phong tức thì bật cười, “Anh Lang? Không phải chồng cũ hả?”

Diệp Lăng trừng Thích Phong một cái.

Thích Phong làm bộ như không thấy, “Tôi còn tưởng cảnh sát sẽ gọi tôi đến làm chứng chứ, sao qua lại nửa ngày không có việc gì của tôi hết vậy?”

“Tôi gây tai nạn giao thông bỏ chạy đã đủ rồi, không cần phải kéo cả Lăng Dương vào chuyện này.”

“Vậy chẳng phải cậu ta sẽ vĩnh viễn không biết chân tướng?”

“Có đôi khi không biết gì ngược lại sẽ tốt hơn, bây giờ cậu ấy đang sống rất vui vẻ, chuyện quá khứ hãy cứ để nó là quá khứ đi.”

Hồ La Ba nhỏ giọng thì thầm, “Kỳ thật là do anh không muốn cậu ta biết nguyên nhân tỏ tình thất bại thôi...”

“Câm miệng.”

Sự kiện ca sĩ trường học oanh động một thời bị bắt giam đã qua hai tháng, ở khu Hồ Sóc chuyện này rất là ồn ào huyên náo, ngay cả Lăng Dương trước giờ không chú ý đến tin giải trí cũng phải chạy theo nhiều chuyện một hồi, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng vô tâm vô phách của cậu, Diệp Lăng lại thấy quyết định lúc trước của mình rất chính xác.

Hai tháng ở ngoài đời rất ngắn, ở trên mạng rất dài, thời gian này, Tân Lâm Sơn đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, hai bang hội Lạc Minh và Kiếm Tình từ lúc lập bang đã như nước với lửa, bởi vì kết minh mà quan hệ giữa bang chúng ngày càng tốt hơn, còn Viện Tâm Thần vẫn như cũ đi giữa chính phái và tà phái, game thủ trong server nhìn thấy họ sẽ theo thói quen đánh đường vòng.

Thành Mạch Mông dưới sự dốc sức xây dựng của Tam Túc Đỉnh Lập, sức mạnh kinh tế có thể nói là... nát bét, bởi vì Lạc Minh gần như không có game thủ sinh hoạt, trong khi Viện Tâm Thần chỉ có kẻ điên không có game thủ, thành viên Tam Túc Đỉnh Lập nếu muốn mua thương phẩm thành thị cao cấp thì phải chạy đến thành thị khác giao nộp một khoản thuế kén xù mới mua được.

Nhưng sức mạnh quân sự của thành Mạch Mông thì tuyệt đối đứng đầu trong tất cả các thành trì, liên minh công phòng chiến mỗi tuần một lần chưa bao giờ chiến bại, thu gom được thêm một đám người yêu thích đập phá cướp bóc, cơ hồ nhận thầu tất cả BOSS dã ngoại, việc này đã dẫn đến sự bất mãn của các game thủ khác trong server.

Sau khi LM thất thế, liên minh San Bằng Viện Tâm Thần giải tán, các kẻ thù cả mới lẫn cũ của Viện Tâm Thần đã tập hợp lại thành một tân liên minh, tên là “Tân Minh”, chiếm lĩnh thành trì lớn thứ hai server, thành Mạch Đại, cùng Tam Túc Đỉnh Lập hình thành trận thế Hán Sở phân tranh, đồng thời cũng duy trì sự cân bằng trong server.

Bạch Thiếu Đường thích vác thỏ chạy khắp nơi vẫn ăn mặc nổi bật như xưa, thú cưng thường dùng nhất hiện giờ của tể ti thú ảo Hoa Mãn Lâu là một con rồng Trung Quốc vẩy trắng (tiểu bạch long!), nơi hai người hai thú đi qua trong phạm vi một trăm mã sẽ không có người họ Bành xuất hiện.

Lạc Minh Phong như cũ được xưng là đại thần, còn Hạ Đại Gia hiện giờ cũng đã có biệt danh mới — chàng trai của đại thần, hai người đã mở đầu cho trào lưu biến tính kết hôn trong game, khoảng thời gian này xuất hiện vô số hình ảnh nam nam kết hôn, nữ nữ kết hôn, nam biến nữ nữ biến nam kết hôn, thường sẽ nhìn thấy trên đầu một acc nam có treo danh hiệu nương tử của ai đó, còn acc nữ bên cạnh thì sẽ là tướng công của acc nam đó.

Đáng giá nhắc tới chính là, Hồ La Ba cũng trở về “Hồn Đạm OL”, chẳng qua không dám tiếp tục làm nhân yêu nữa, hắn và bạn cùng phòng Mã Linh Thư, Tịch Hoàn Thế và Do Mạch Tài cùng nhau xây dựng một đội cây vàng quy mô nhỏ, tiếp tục lợi dụng trò chơi để kiếm tiền.

Về phần Lăng Dương, hiện giờ đã khôi phục lại thân phận Tiểu Linh Dương, dù sao tài khoản thân sinh vẫn có tình cảm hơn.

đội ngũ Lưu Ly Khấu: sao sư công còn chưa tới? Không T ai đỡ BOSS?

đội ngũ Tiểu Linh Dương: sắp rồi sắp rồi, mới gửi tin nhắn nói sắp lên rồi, chỗ con có được thủy kháng ám không?

đội ngũ Đế Thích: tôi có.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: vậy tôi khỏi mua.

hệ thống [Dạ Lang] login.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: đến rồi đến rồi, đưa ông xã cho tui để tui tổ đội trưởng.

đội ngũ Lưu Ly Khấu: sư phụ có thể thiếu năng hơn không?

đội ngũ Tiểu Linh Dương: ... Nói sai rồi T^T, đưa đội trưởng cho tui để tui tổ ông xã.

đội ngũ [Tiểu Linh Dương] trở thành đội trưởng.

đội ngũ [Dạ Lang] gia nhập đội ngũ.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: ông xã tới nhanh, đang chờ anh đó.

đội ngũ Dạ Lang: ừ.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: em đến chỗ BOSS rồi, anh dùng kỹ năng vợ chồng bay qua đi.

đội ngũ Dạ Lang: xin lỗi, không phải vợ chồng với em.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: = =!!

Diệp Lăng dùng một tấm phù truyền tống bạn thân bay tới, hiệu ứng đặc biệt của trang bị làm máy tính của Lăng Dương đứng nửa ngày, còn đứng lâu hơn lần đầu tiên gặp Dạ Lang năm ngoái, Lăng Dương buồn bực suy nghĩ, chẳng lẽ thực phải đổi card màn hình?

Đoàn người đánh xong tiểu BOSS dã ngoại, truyền tống quay về chủ thành, chủ thành đang ngay thời điểm đông người, lần này máy tính của Lăng Dương trực tiếp đứng luôn tại giao diện LOADING.

nói chuyện riêng Mạnh Gia Hổ: Dương Dương.

hệ thống [Tiểu Linh Dương] đăng xuất.

Diệp Lăng lập tức gọi điện thoại tới, “Sao em lại logout?”

Lăng Dương thiết phiền muộn, “Máy tính em bị màn hình xanh.” Đây đã là lần xanh màn hình thứ ba trong tuần, còn có hai lần bị nhiễu màn hình.

Diệp Lăng từ ký túc xá tới đây, kiểm tra máy tính Lăng Dương một lượt, “Card màn hình biến chất, cái card này của em dùng quá lâu rồi, đáng lẽ phải đổi từ sớm.”

Hai người tới phổ máy tính, nhìn trúng một chiếc card màn hình rất thích hợp để chơi game 3D, nhưng giá cả có hơi vượt quá dự toán của Lăng Dương.

Ông chủ nhìn ra được Lăng Dương đang do dự, “Nếu cậu thật muốn mua thì có thể chờ thêm một tháng, phỏng chừng cái card này sẽ giảm giá.”

Diệp Lăng cảm thấy thực sự không có tất yếu phải đợi thêm một tháng nhưng lại không lay chuyển được Lăng Dương, đối phương kiên trì không chịu để hấn ra tiền mua, Diệp Lăng biết Lăng Dương trước giờ đều như thế, đành phải tùy theo cậu.

Hai người về đến nhà, trên bàn cơm có thêm một đĩa nho đã được rửa sạch.

“Woa, không ngờ có nho ăn,” Lăng Dương không chút khách sáo vật một trái vút vào miệng, “Ngọt ghê.”

Cậu lột vỏ một trái đưa tới miệng Diệp Lăng, “Anh cũng nếm thử đi.”

Diệp Lăng ăn luôn từ tay cậu, Lăng Dương cảm thấy rất thú vị, bèn lột vỏ mấy trái liền, đút cho hấn ăn.

Hiếm khi nhìn thấy Lăng Dương hiền huệ như vậy, Diệp Lăng có hơi bất ngờ, “Lột vỏ nhiều như vậy không mệt à?”

Lăng Dương thuận miệng đáp lời, “Lột nho cho người mình thích làm sao mà mệt.”

Cậu nói xong câu đó, động tác liền khựng lại, ngăn người nhìn quả nho đã lột được phân nửa.

Diệp Lăng thấy bộ dáng này của cậu chỉ biết ngay cậu lại nhớ đến chuyện trước kia, hai người ở bên nhau lâu lắm rồi, người này đã thành một phần trong ký ức người kia, phân không rõ ai là ai, mỗi một câu nói, mỗi một hành động, mỗi một sự kiện đều có hình bóng của đối phương.

Cái con người có chung ký ức mười sáu năm với Lăng Dương ấy, tựa như một người vô hình chắn ngang giữa hai người, không tồn tại nhưng lại có mặt ở khắp nơi, không nhìn thấy, nhưng lúc nào cũng bắt gặp.

Lời tác giả:

Tác giả viết 350k từ không bị tắc chữ, khi đến đoạn kết chỉ còn 20k từ thì tắc... chương 82 là chương quá độ, không có nó không được, nhưng có thì lại không biết viết thế nào, bị tắc hai ngày, tưởng chừng tắc đến hộc máu, cuối cùng vẫn viết thành như này, quả thật không còn mặt mũi nào đối diện với liệt tổ liệt tông.

Sau này nếu tìm được linh cảm, nhất định sẽ quay lại sửa chữa T T

Tác giả đêm nay đi bệnh viện, cảm ơn các bạn đã quan tâm, nhưng lý do nói ra rất buồn cười.

Hai hôm trước viết đến đoạn Linh Dương bị thương ngón tay, buổi tối bị Thích Phong đưa đến bệnh viện, khi ấy tác giả còn hỏi anh nhà, bệnh viện buổi tối có chụp X quang không, cơ mà anh ấy cũng không biết chính xác.

Chạng vạng hôm nay anh ấy đi chơi bóng, khi slam dunk thì không bắt được khung rổ nên bị ngã trật cổ tay, dùng hành động thực tế nói cho tác giả biết: bệnh viện buổi tối có thể chụp X quang!

Kết quả kiểm tra cho hay xương cổ tay bị nứt nhẹ, vấn đề không nghiêm trọng lắm, không cần bó thạch cao.

Anh nhà kiên trì cho rằng chuyện này có trách nhiệm của tác giả, bởi vì tác giả gần đây cứ luôn viết về chủ đề gãy xương.

Tác giả là một tiền bối có kinh nghiệm gãy xương rất phong phú, gặp tai nạn xe hai lần, gãy cánh tay một lần, gãy chân một lần, đánh thạch cao sáu tháng, không biết có ai còn dă mạn hơn tác giả không...

Truyện này đã chính thức tiến vào tuần lễ kết thúc (có vui hơn?)

83. Chương 83

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Ngắn lẹ mím cười nhớ chuyện xưa

Diễn đàn chính thức của “Hồn Đạm OL”, box bát quái giang hồ

Chủ đề: điểm nóng dạo gần đây của Tân Lâm Sơn —— Anh Trai Xin Lỗi

Người gửi: Thám Tử

Nội dung: mỗi đêm đến thời gian cố định sẽ nhập định spam loa, nội dung chỉ có một câu, “Xin lỗi, tha thứ tớ.” Những chi tiết khác không rõ, bắt đầu spam từ đầu tháng, đã được nửa tháng rồi, hiện tại trong server ai nấy đều thân mật gọi anh là “Anh Trai Xin Lỗi.”

Thực rất hiếu kỳ, Anh Trai Xin Lỗi rốt cuộc đang xin lỗi ai? Tại sao xin lỗi? Anh đã gây ra tội ác tày trời gì mà đối phương không thể tha thứ cho anh?

...

loa Mạnh Gia Hổ: xin lỗi, tha thứ tớ.

Kênh thể giới:

“Lại tới nữa, Anh Trai Xin Lỗi anh thiệt chấp nhất.”

“Anh Trai Xin Lỗi anh thiệt nghị lực.”

“Anh Trai Xin Lỗi anh thiệt nhiều tiền.”

“Gần đây bạn thi không online, có ai giải thích cho tôi Anh Trai Xin Lỗi là gì không?”

“Chính là bắt đầu từ nghỉ hè, mỗi đêm đúng 18 giờ sẽ spam loa xin lỗi, còn đúng giờ hơn cả update của Võng Du chi Ngã Bất Phối.”

“Hơn nữa khoảng thời gian này mỗi ngày đều bị anh ta bao trọn gói, bất kể là ai phát loa đều bị anh ta đẩy xuống, không thấy hiện giờ không ai phát loa à.”

“Tại sao phải xin lỗi?”

“Không biết.”

“Xin lỗi ai?”

“Không biết.”

“Tôi nói này Anh Trai Xin Lỗi, anh không điểm danh không điểm họ, làm sao người ta biết anh đang xin lỗi ai?”

loa Mạnh Gia Hổ: người tôi muốn xin lỗi, nếu cậu ấy nhìn thấy sẽ hiểu.

“Vì sao nhất định phải xin lỗi bằng loa, không thể nói chuyện riêng sao? Đừng nói là anh đang gây chú ý nha.”

loa Mạnh Gia Hổ: tôi cũng muốn nói chuyện riêng với cậu ấy lắm, nhưng chỉ cần tôi vừa PM cậu ấy sẽ offline, kênh thể giới bình thường cậu ấy toàn che sạch, kênh bang hội cũng không nhìn, tôi chỉ đành spam loa.

“Nếu cậu ta thật tâm không muốn xem thì cũng có thể dùng băng dính che cái vị trí kia vậy.”

loa Mạnh Gia Hổ: vậy tôi cũng đành bó tay, tôi không nghĩ ra còn cách nào khác có thể nói chuyện với cậu ấy, nếu đã làm phiền mọi người thì thật xin lỗi.

“Vậy anh tính xin lỗi tới khi nào đây?”

loa Mạnh Gia Hổ: đến khi cậu ấy chịu tha thứ cho tôi mới thôi.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: sao mấy người ngừng đánh hết rồi?

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: đang nghe Anh Trai Xin Lỗi kể chuyện.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: ... Cái đó thì có gì đáng nghe.

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: tò mò chứ, anh ta đã spam nửa tháng rồi, tất cả mọi người đều muốn biết anh ta rốt cuộc đang xin lỗi ai.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: mọi người thiệt rảnh rồi.

“Anh không có Khấu Khấu của người ta à? Hay là di động gì đó.”

loa Mạnh Gia Hổ: QQ của cậu ấy đổi, di động không nhận điện thoại của tôi, không biết có phải đã bỏ tôi vào sổ đen rồi hay không.

“Anh nhất định đã đắc tội cậu ta rất nặng, nếu không làm sao phải trốn anh đến mức này.”

loa Mạnh Gia Hổ: đúng vậy, cậu ấy hề gặp tôi là bỏ chạy, cả nhà cũng không chịu về, còn dọn ra ngoài ở. Tôi đến ký túc xá tìm cậu ấy rất nhiều lần nhưng mỗi lần đều bị bạn cùng phòng của cậu ấy đuổi ra ngoài, bạn cùng phòng của cậu ấy cao tới hai mét, tôi không dám đánh nhau với người ta

“... Nghĩ đến hình ảnh anh bị bạn cùng phòng cao hai mét đá ra ngoài, bỗng dưng cảm thấy thiệt ngộ nghĩnh, tôi là người duy nhất sao?”

“Không chỉ có mình bạn đâu, chỉ cần tưởng tượng thôi đã thấy buồn cười.”

loa Mạnh Gia Hổ: ha ha.

đội ngũ Bạch Thiều Đường: tớ cũng thấy buồn cười.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: một cái loa nói một câu ha ha, tiền trợ cấp của phi công còn cao dữ, lạm dụng quân phí.

đội ngũ Bạch Thiều Đường: chỉ cần ai kia nói một câu là có thể tiết kiệm một khoảng quân phí rồi nhưng người ta nhất định không chịu nói.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: ai kia cứ không thích nói đấy, có ngon thì cậu cắn người đó đi.

“Anh Trai Xin Lỗi, mỗi ngày anh chỉ spam một câu như vậy thiệt nhàm chán, anh ít nhiều cũng kể chút chuyện nghe đi chứ.”

loa Mạnh Gia Hổ: kể gì đây? Miệng lưỡi tôi ngốc lắm, không giỏi dỗ người khác.

“Vậy kể vì sao anh đặc tội người kia đi.”

loa Mạnh Gia Hổ: có một lần tôi mắng cậu ấy một trận, cảm xúc khi ấy khá kích động, không khống chế được, kết quả từ đó về sau cậu ta bắt đầu trốn tôi, có thể nào cũng không chịu để ý tôi, ngay cả xin lỗi cũng không nghe.

“Chỉ có vậy? Lòng dạ hẹp hòi quá đi.”

loa Mạnh Gia Hổ: có thể là do từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng hung với cậu ấy, ngay cả một câu nặng lời cũng chưa từng nói, thoáng cái tương phản quá lớn, đã dọa cậu ấy rồi chẳng.

“Thì ra hai người quen biết nhau từ nhỏ?”

loa Mạnh Gia Hổ: ừ, bọn tôi cùng lớn lên trong một khu nhà, bắt đầu từ lúc có trí nhớ thì đã ở bên nhau, nhà trẻ, mẫu giáo, tiểu học, cấp hai, mãi đến trung học cũng chưa từng tách ra.

“Này cũng lâu quá chứ, phải có bao nhiêu năm ấy nhỉ?”

loa Mạnh Gia Hổ: để tôi tính thử xem, hẳn là có mười bảy năm rồi.

“Đậu xanh rau muống, vậy mà còn có thể bẻ tắc thành như này? Thiệt không dễ dàng.”

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: em hình như cũng từng nghe một chuyện rất giống như này? Chẳng qua phiên bản em nghe là mười sáu năm.

đội ngũ Bạch Thiều Đường: ai biết.

“Anh Trai Xin Lỗi, kể một tí về chuyện hồi nhỏ của mấy anh đi, rất muốn nghe.”

loa Mạnh Gia Hổ: muốn kể gì đây?

“Kể đại cái gì cũng được, nói không chừng anh vừa hồi ức, đối phương sẽ nhớ lại chuyện cũ, bị xúc động, sẽ tha thứ cho anh.”

loa Mạnh Gia Hổ: vậy được rồi, để tôi nghĩ đã...

loa Mạnh Gia Hổ: từ nhỏ cậu ấy đã đặc biệt ương bướng, khi ấy hàng xóm kế bên nhà tôi có một đứa bé, bằng tuổi bọn tôi nhưng không hề chơi với bạn cùng lứa, thế là cậu ấy cứ cách ngày lại chạy đến quấy rối người ta.

loa Mạnh Gia Hổ: có một lần tan học, cậu ấy trực tiếp đẩy người ta rớt xuống sông, sau đó chạy đi mất, còn tôi thì ngốc nghếch đứng trên bờ, người kia sau khi bò lên không tìm thấy Dương Dương đâu thì tự dưng đánh tôi một trận, tôi đương nhiên cũng trả đũa, thế là hai đứa tôi sau khi về nhà cùng bị phạt đứng trong sân, kẻ đầu têu lại không bị gì.

“... Còn nhỏ đã quậy như vậy thì lớn lên còn thế nào nữa?”

“Thằng này có tiền đồ.”

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: Dương Dương?

đội ngũ Tiểu Linh Dương: phì ~~ há há há há!

đội ngũ [Bạch Thiều Đường] rút lui khỏi đội ngũ.

chiến đấu Bạch Thiều Đường phát cuồng rồi!

chiến đấu Bạch Thiều Đường phát động công kích với Tiểu Linh Dương!

loa Mạnh Gia Hổ: không nghĩ tới trải qua sự kiện đó, đứa bé nhà hàng xóm lại thành bạn với chúng tôi, có lẽ đây chính là không đánh không quen biết.

“Vui vậy, còn gì không?”

loa Mạnh Gia Hổ: chuyện cũ nhiều lắm, tôi không biết phải kể chuyện nào.

“Chọn mấy cái quan trọng, cho anh ấn tượng sâu nhất mà kể.”

loa Mạnh Gia Hổ: ấn tượng sâu nhất hả... Chỗ bọn tôi ở là khu nhà quân khu, trường học toàn trường thuộc quân đội, tôi nhớ hồi lớp ba hay lớp bốn, trường học có tổ chức cho bọn tôi đi tham quan căn cứ không quân.

loa Mạnh Gia Hổ: lần tham quan ấy tôi chẳng có cảm giác gì, nhưng cậu ấy thì rất kích động, sau khi trở về cậu ấy viết văn, nói giấc mơ của mình là muốn làm phi công.

“Kiểu tập làm văn như này tôi cũng từng viết nè, học sinh tiểu học đều phải viết, nhưng rồi cũng quên.”

“Ai mà không viết qua? Tôi còn viết về sau muốn làm tổng thống quốc gia kìa.”

loa Mạnh Gia Hổ: tôi cũng từng viết, tôi viết muốn làm một quân nhân, lớn lên bảo vệ tổ quốc. Nhưng cái này không phải viết bậy, ông nội tôi là quân nhân, ba tôi cũng là quân nhân, từ nhỏ tôi đã cảm thấy mình về sau cũng sẽ làm quân nhân, người nhà cũng giáo dục tôi như vậy, là thứ cảm giác vô cùng đương nhiên, hoàn toàn không có suy nghĩ phải phấn đấu vì nó.

loa Mạnh Gia Hổ: nhưng Dương Dương thì khác, từ nhỏ cậu ấy hẳn đã xác định mục tiêu gì thì sẽ vô cùng cố gắng. Nói ví dụ như phi công rất chú trọng sức cân bằng, tan học cậu ấy liền tập xoay vòng vòng trong hành lang, cho dù có xoay đến choáng đầu, xoay đến không muốn ăn cơm thì cũng phải tập.

loa Mạnh Gia Hổ: có một lần tan học hai đứa tôi đi ra bờ sông, cậu ấy lại luyện tập, cái tư thế tập luyện này rất nguy hiểm, tôi lại ham chơi chạy xuống sông vớt cá, không để ý cậu ấy, kết quả khi cậu ấy dừng lại thì đứng không vững bị té, đập đầu trúng tảng đá, chảy máu tại chỗ.

loa Mạnh Gia Hổ: tôi rất sợ hãi, vội vã tìm người lớn đưa cậu ấy vào bệnh viện, sau nhà của tôi biết chuyện này, mẹ tôi đặc biệt quý cậu ấy, đối xử với cậu ấy còn tốt hơn cả tôi, vì chuyện này mà lại phạt tôi đứng trong sân, tôi từ nhỏ đến lớn chỉ bị phạt đứng hai lần, đều là vì Dương Dương.

loa Mạnh Gia Hổ: khi tôi bị phạt, chẳng biết cậu ấy kiếm từ đâu ra một đồng gạch mà treo lên tường rào nhà kế bên nhìn tôi, trên đầu quần băng vải, bộ dáng thê thảm thế mà vẫn có tâm trạng cười nhạo tôi, còn cười đến rất vui vẻ.

loa Mạnh Gia Hổ: khi tôi nhìn thấy dáng vẻ ấy tôi đã nghĩ, nếu giấc mơ của Dương Dương là làm phi công, vậy giấc mơ của tôi chính là giúp cậu ấy thực hiện giấc mơ.

loa Mạnh Gia Hổ: bởi vì chuyện này mà trán của Dương Dương đã lưu lại một dấu ấn, may mà không rõ, nếu để lại sẹo thì tôi đã thành tội nhân rồi, bởi vì trên cơ thể có sẹo thì không thể làm phi công.

“Tại sao?”

loa Mạnh Gia Hổ: bởi vì trên trời áp suất thấp, vết sẹo sẽ nứt ra.

“Ra là vậy.”

loa Mạnh Gia Hổ: cho nên về sau khi Dương Dương luyện tập, tôi không dám rời khỏi một tấc, chỉ lo bảo vệ cậu ấy, sợ cậu ấy lại gặp nguy hiểm.

loa Mạnh Gia Hổ: nhưng con người cậu ấy đặc biệt giỏi gây chuyện, cho dù không nguy hiểm cũng có thể chế tạo ra nguy hiểm.

loa Mạnh Gia Hổ: năm cậu ấy mười ba tuổi ở ven đường nhìn thấy một con chó, bên cạnh con chó có vút một cục xương, cậu ấy nhặt cục xương xong bỏ chạy, kết quả bị chó đuổi theo cắn, đuổi suốt ba con phố, cuối cùng vẫn bị chó cắn vào mông, tôi cũng không biết trong đầu cậu ấy nghĩ gì nữa...

đội ngũ Bạch Thiếu Đường: phì ~~ há há há há!

đội ngũ [Tiểu Linh Dương] rút lui khỏi đội ngũ.

chiến đấu Tiểu Linh Dương phát cuồng rồi!

chiến đấu Tiểu Linh Dương phát động công kích với Bạch Thiếu Đường!

loa Mạnh Gia Hổ: khi ấy tôi đặc biệt sốt ruột, sợ cậu ấy lại bị chó cắn ra dấu vết gì, về sau không thể làm phi công, thế là mỗi ngày phải lột quần cậu ấy ra kiểm tra xem có sẹo hay không.

“Phụt —— vì sao chuyện xưa này càng nghe càng đáng yêu vậy.”

“Ọc, màn hình của tao, tao xin lỗi mày.”

“Anh Trai Xin Lỗi anh xác định mục đích của mình chỉ là vì lo lắng người ta có bị sẹo hay không thôi? Chẳng lẽ tới giờ anh chưa từng có ý nghĩ khác?”

“Mười ba tuổi, đúng là niên kỷ của mối tình đầu, thật sự là khiến người mơ màng.”

“Này đã không phải tình cảm trúc mã bình thường rồi đúng không?”

loa Mạnh Gia Hổ: còn nhớ hồi lớp bảy có rất nhiều nam sinh thích ra tiệm game chơi điện tử, cậu ấy cũng không ngoại lệ, kết quả thị lực bắt đầu giảm nhanh chóng. Sau tôi nghiêm cấm cậu ấy bước vào tiệm game nửa bước, chính cậu ấy cũng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, vậy nên dù có thích chơi game đến đâu cũng ráng chịu đựng.

loa Mạnh Gia Hổ: tôi tra tư liệu thấy có nói nhìn nhiều màu xanh lục, ăn vitamin A sẽ có ích cho thị lực, thế là hễ tan học tôi sẽ kéo cậu ấy ra ngoài trời, còn mỗi ngày mang theo một củ cà rốt bắt cậu ấy ăn. Ban đầu cậu ấy không thích ăn, nhưng chỉ cần bạn nói đây là để làm phi công thì dù có ghét đến đâu cậu ấy cũng sẽ ngoan ngoãn làm, đây chính là quyết tâm của cậu ấy.

loa Mạnh Gia Hổ: tuy Dương Dương không thích ăn cà rốt, nhưng rất thích ăn nho, trong sân nhà tôi trồng rất nhiều nho, tới mùa nho chín, cậu ấy sẽ đặt một chiếc ghế nằm dưới giàn nho, há miệng chờ nho tự rơi xuống, rơi vào miệng mình.

loa Mạnh Gia Hổ: mùa hè hàng năm, vào lúc sẩm tối, hai đứa tôi sẽ ở trong sân, tôi lột nho, cậu ấy ăn nho, cậu ấy còn muốn so coi tôi lột nhanh hơn hay cậu ấy ăn nhanh hơn.

“Công sủng thụ, thiệt dễ thương.”

“Sủng nịch công X ngạo kiều thụ.”

“Chẳng lẽ không phải gốc ghéech thụ?”

“Được rồi, gốc ghéech ngạo kiều thụ.”

“... Mọi người đang nghe kể chuyện ngon lành, sao tự dưng nhảy ra nhiều hủ nữ vậy.”

loa Mạnh Gia Hổ: nhớ hồi bọn tôi còn nhỏ, sữa còn rất quý giá, nhà bình thường mua không nổi, còn nhà tôi có định mức phân phối, một ngày có thể nhận một bình, tôi bèn mang đến trường học cho Dương uống, gạt cậu ấy rằng tôi bị dị ứng đường sữa không uống được.

loa Mạnh Gia Hổ: kết quả bởi vì bổ sung canxi quá đầy đủ mà lên trung học cậu ấy bắt đầu nhỏ giò, hơn nữa còn nhỏ rất nhanh, mỗi lần đo chiều cao cậu ấy đều oán trách tôi cho cậu ấy uống nhiều sữa quá.

“Xỉu, cao mà còn không chịu? Chưa từng thấy nam sinh nào than phiền mình quá cao.”

loa Mạnh Gia Hổ: bởi vì khi ấy giới hạn chiều cao của phi công là 1m78, vượt qua giới hạn này không thể ghi danh, mà cậu ấy đã sắp vượt qua... Cũng may về sau cải cách, giới hạn chiều cao điều chỉnh đến 1m85, nếu không tôi lại thành tội nhân hại cậu ấy không thể làm phi công.

loa Mạnh Gia Hổ: Dương Dương vì làm phi công mà từ nhỏ đã nghiêm khắc khống chế lượng vận động, lượng vận động quá nhiều, nhịp tim sẽ biến chậm, bất lợi cho việc lên trời, lượng vận động quá ít, thể lực sẽ rất khó qua cửa.

loa Mạnh Gia Hổ: nhằm duy trì trạng thái tốt nhất của thân thể, cậu ấy chỉ chơi hai môn thể thao, một là bơi lội, có lợi cho điều hòa nhịp tim, hai là trượt băng, có thể rèn luyện cảm giác thăng bằng.

loa Mạnh Gia Hổ: hễ đến mùa đông cậu ấy sẽ chạy ra mặt hồ gần chỗ bọn tôi để trượt băng, tôi luôn sợ mặt hồ đóng băng chưa chắc, nhất là vào thời gian đầu đông và đầu xuân, nhưng cậu ấy lại cứ khẳng khái muốn đi, hết cách, tôi đành phải đi trước thử băng cho cậu ấy, đề phòng cậu ấy té xuống.

loa Mạnh Gia Hổ: cậu ấy rất có thiên phú về mặt bơi lội, lần đầu tiên xuống nước đã vô sự tự thông, tư thế bơi gì cũng biết. Trừ bỏ không trung, cậu ấy thích nhất nước, hay thích tự xưng mình là mỹ nhân ngư, còn đùa rằng về sau nếu không đỗ phi công, không làm không quân thì phải đi làm hải quân, kỳ thật cậu ấy ưu tú như vậy, sao có thể không đỗ chứ.

“Thực cảm thấy tiểu thụ này quyết tâm ghê, thời đại này người có thể vì giấc mộng thời trẻ con mà làm đến mức này thiệt không nhiều.”

loa Mạnh Gia Hổ: đúng vậy, Dương Dương chính là người như vậy, vô luận ai nhìn thấy cậu ấy cũng sẽ bị nghị lực của cậu ấy khích lệ, khi bạn thấy cậu ấy cười thì phiền não gì cũng không còn, khi bạn thấy cậu ấy phẫn dẫu thì tất cả khó khăn đều không tồn tại.

loa Mạnh Gia Hổ: phi công, nhất là phi công không quân, có yêu cầu khảo hạch về thể xác lẫn tinh thần gần như hoàn mỹ, trong suy nghĩ của tôi, Dương Dương chính là người hoàn mỹ không tỳ vết nhất, không ai thích hợp làm phi công hơn cậu ấy.

“Nói này giờ, vậy anh ta về sau có làm được phi công không?”

“Đúng vậy đúng vậy, anh ta rất cuộc có làm không?”

loa Mạnh Gia Hổ: mùa hè hàng năm, quân đội sẽ tổ chức cho thủ trưởng và người nhà đi du lịch an dưỡng, năm nào tôi cũng gọi Dương Dương đi cùng, mùa hè năm lớp 11 cũng không ngoại lệ.

loa Mạnh Gia Hổ: năm ấy địa điểm an dưỡng là ở ven biển, mấy đứa bọn tôi từ nhỏ lớn lên trong đất liền, đó là lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy biển, vô cùng hưng phấn.

loa Mạnh Gia Hổ: Dương Dương rất tự tin vào khả năng bơi của mình, tôi đương nhiên cũng không chịu lạc hậu, chúng tôi khi ấy chẳng hiểu gì về biển rộng, tình hình trên biển rất phức tạp, chúng tôi lại quá trẻ tuổi, quá tự phụ, bất tri bất giác đã bơi cách bờ biển quá xa, đợi hai chúng tôi phát hiện thì xung quanh đã không còn ai.

loa Mạnh Gia Hổ: trước đó chúng tôi không hề biết, thời tiết trên biển có thể thay đổi thất thường, một giây trước còn gió êm sóng lặng, đảo mắt đã sóng cả dâng trào. Trên đường bơi trở về, tôi đột nhiên thấy lưng nhói lên, tiếp theo là cơn đau thấu xương, ngay sau đó nửa người đã chết lặng không thể động đậy.

loa Mạnh Gia Hổ: nếu không có Dương Dương liều mạng đỡ tôi, thì đến nổi trên mặt nước tôi cũng không làm nổi, sau đó, thời tiết thay đổi...

loa Mạnh Gia Hổ: tôi thật sự không dám nhớ lại cảnh khi ấy, chỉ nhớ từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm thấy tử vong cách mình gần như vậy, bốn phương tám hướng chẳng thấy đất liền, bầu trời âm u như tận thế, con sóng đợt sau cao hơn đợt trước, có mấy lần tôi đã cho rằng mình sẽ bị sóng chìm xuống đáy biển, không nổi lên được nữa.

loa Mạnh Gia Hổ: không biết qua bao lâu, có một con thuyền đánh cá trên đường về đi ngang qua, cứu chúng tôi lên, ngư dân có kinh nghiệm vừa nhìn đã biết tôi bị sửa đốt, mùa này tại vùng biển đó có rất nhiều sửa, thậm chí có người từng vì thế mà chết.

loa Mạnh Gia Hổ: sau khi chúng tôi được cứu lên thuyền, mới phát hiện Dương Dương bị thương sau lưng, hơn nữa bị thương rất nghiêm trọng, máu cứ chảy mãi không dứt, tôi không dám nhìn, cậu ấy cũng không dám hỏi, chờ chúng tôi lên bờ thì máu đã nhuộm đỏ hơn nửa khoang thuyền, nhìn thấy mà ghê người.

loa Mạnh Gia Hổ: sau chúng tôi được khẩn cấp đưa đi cấp cứu tại một bệnh viện gần đó, may mắn tính mạng không gặp nguy hiểm, coi như tìm được đường sống trong chỗ chết.

loa Mạnh Gia Hổ: chỗ bị sứa đốt đau vô cùng, cái đau này thực rất khó miêu tả bằng từ ngữ, tôi đau đến mức trợn tròn mắt suốt ba ngày ba đêm.

loa Mạnh Gia Hổ: nhưng tôi biết dù mình có đau đến đâu thì cũng không đau bằng Dương Dương.

loa Mạnh Gia Hổ: chỉ vì cứu tôi mà sau lưng Dương Dương may mười sáu mũi, về sau không bao giờ có thể làm phi công.

84. Chương 84

Huynh đệ cả đời cùng nhau đi

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, khu thảo luận BDSM

Chủ lầu: mọi người vào thảo luận một tí, khi dạy dỗ mấy người có ML (make love) không?

1L: không nhất định, phải xem tâm tình, thích thì làm, không thích thì rút.

2L: nghe lời chủ nhân, các chủ khác nhau sẽ có thói quen khác nhau. Nhưng, nếu như là một chủ trước giờ chưa từng ML mà giờ yêu cầu tiến vào thì sẽ coi đó là một loại tưởng thưởng.

3L: kiên quyết không, chỉ làm với BF, trước khi gặp mặt phải vạch rõ giới hạn, đồng ý rồi mới gặp.

4L: nhìn từ góc độ thân, tâm, linh thì SEX thuộc về thân, SM thuộc về linh, dạy dỗ là từ năng lực cấp thấp chuyển sang năng lực cấp cao, chỉ khoái cảm về mặt tâm lý thôi đã đủ rồi, đâu cần phải bổ sung bằng ***, những chuyện như SM là tình thú tiền hí thật ra là hiểu lầm của ngoại giới.

5L: bậy bạ, cho dù là cái gì cũng phải theo đuổi đến cảnh giới thân tâm linh hợp nhất, SEX có thể tồn tại 3P thì SM cũng có thể thuần nhục dục.

6L: mấy người ở trên thảo luận thâm ảo quá đi, tôi chỉ hỏi một câu thôi, trứng có trước hay gà có trước? Mấy chuyện như này vốn đã chín người mười ý, chỉ có sở thích cá nhân khác nhau chứ làm gì có phân ai cao ai thấp.

7L: theo quan niệm của phần đông thì một nửa phát sinh quan hệ xác thịt với mình nên là đối tượng có thể gửi gắm cả đời, thế như với các SUB thì vấn đề sẽ là đối tượng để gửi gắm đó ở đâu?

8L: vô cùng đồng ý với bên trên, nếu quả thật có người như vậy thì anh ấy muốn làm gì cũng OK hết, song điều đáng tiếc là đối tượng như thế đa số chỉ có trong cổ tích.

...

loa Mạnh Gia Hổ: chỉ vì cứu tôi mà sau lưng Dương Dương may mười sáu mũi, về sau không bao giờ có thể làm phi công.

Kênh thể giới tĩnh lặng, mãi một lúc mà không ai lên tiếng.

Qua một hồi, Mạnh Gia Hổ mới tiếp tục phát loa.

loa Mạnh Gia Hổ: tuy Dương Dương chưa từng nói một câu trách móc, nhưng tôi thấy được, nụ cười vui gắng gượng của cậu.

loa Mạnh Gia Hổ: cậu ấy trời sinh đã hiếu động, từ nhỏ không có lấy một khắc được yên, thế nhưng cả năm 12, cậu ấy có thể ngồi im trên sân thượng hoặc trên cây nhìn trời ngắm chim, một lần có thể ngồi tới mấy tiếng.

loa Mạnh Gia Hổ: từ sau khi Dương Dương gặp chuyện ở biển, trừ bỏ vết thương sau lưng còn mắc phải chứng sợ nước rất nghiêm trọng, không thể tiếp tục xuống nước bơi.

loa Mạnh Gia Hổ: cậu ấy nằm mơ cũng mơ thấy làm không quân, thế nhưng giấc mơ không quân ấy đã vỡ nát, cậu ấy từng nói nếu không làm được không quân thì sẽ làm hải quân, thế nhưng ngay cả hải quân cũng không làm được, là do tôi hại cậu ấy không lên được trời, không xuống được biển, đời này chỉ có thể ở trên đất bằng.

loa Mạnh Gia Hổ: bao nhiêu năm tôi cố gắng muốn giúp cậu ấy đạt thành giấc mộng, vậy mà chỉ trong một đêm đã tự tay chôn vùi nó, là tôi đã bẻ gãy đôi cánh của Dương Dương.

loa Mạnh Gia Hổ: cuộc đời tôi từ lúc sinh ra đã được quy hoạch sẵn, tốt nghiệp cấp ba, học trường quân đội, vào bộ đội, làm văn chức, từng bước một tiến lên trên giống như bậc cha chú của tôi.

loa Mạnh Gia Hổ: tôi không biết phải làm sao để bồi thường Dương Dương, khi có đợt tuyển phi công, tôi đã gạt gia đình đi ghi danh, không ngờ một mạch thuận lợi thông qua kiểm tra sức khỏe, đậu vào phi công. Tôi chỉ biết thông qua phương thức này tiếp tục giấc mơ của cậu ấy, đây là điều duy nhất tôi có thể làm được.

loa Mạnh Gia Hổ: tốt nghiệp cấp ba xong vừa vặn là lúc Hồn Đạm mới Closed Beta, vì để dời đi sự chú ý của Dương Dương, bọn tôi đã kéo cậu ấy cùng chơi game.

loa Mạnh Gia Hổ: Dương Dương trước kia rất thích chơi game, nhưng vì bảo vệ thị lực mà phải nhặn nhặn từ bỏ, nhưng giờ cậu ấy đã không cần thiết thời chính mình nữa mà có thể chơi thỏa thích.

loa Mạnh Gia Hổ: còn nhớ trong Hồn Đạm có một nhiệm vụ, phải chạy mười mấy cái bản đồ, phần thưởng là một cọng lông chim, sử dụng rồi có thể bay trên không trong ba phút ngắn ngủi.

loa Mạnh Gia Hổ: nhiệm vụ này có thể nhận không giới hạn, mỗi lần nhiệm vụ hoàn thành xong sẽ nhận được mấy ngàn điểm kinh nghiệm, Dương Dương chỉ vì thu thập lông chim mà làm đi làm lại nhiệm vụ này, đến mức thăng luôn một cấp.

loa Mạnh Gia Hổ: kể từ sau khi chơi game Dương Dương trở nên rất tập trung, con người của quá khứ đã dần trở về, bọn tôi đều tự đáy lòng vui mừng giùm cậu.

loa Mạnh Gia Hổ: cùng với việc có hứng thú với PK, cậu ấy cũng đã tìm được mục tiêu phấn đấu mới, chính là tham gia giải đấu PK do NPH tổ chức.

loa Mạnh Gia Hổ: trước đó có nói, cậu ấy là người một khi đã xác định được mục tiêu sẽ vô cùng liều mạng, dù là chơi game, cậu ấy cũng coi nó là một chuyện nghiêm túc. Khi này Dương Dương đã có chút tiếng tăm ở khắp server, nhưng nếu mọi người nhìn thấy được công sức cậu ấy bỏ ra thì sẽ thấy mọi vinh quang cậu ấy nhận được đều là chuyện hiển nhiên, nỗ lực của cậu ấy đáng được hồi báo như vậy.

loa Mạnh Gia Hổ: vì trợ giúp Dương Dương hoàn thành nguyện vọng đoạt giải quán quân, tôi và một đứa bạn nổi khổ khác, chính là cái đứa hồi trước bị Dương Dương đạp xuống sông ấy, cũng bạt mạng rèn luyện trình độ của mình. Hai đứa tôi đều học trường quân đội, không được tự do như cậu ấy, nhưng vẫn ráng tìm thời gian login luyện tập.

loa Mạnh Gia Hổ: suy nghĩ của bọn tôi rất đơn thuần, lúc này, kiểu gì cũng không muốn Dương Dương phải tiếc nuối thêm lần nữa.

loa Mạnh Gia Hổ: chúng tôi đánh thắng một mạch vào vòng bán kết, đạt được tư cách tham gia trận offline, nhưng không biết vì sao mà tâm trạng Dương Dương ngày càng không tốt, thậm chí bắt đầu xa lánh tôi, ở trận bán kết, cậu ấy phát huy vô cùng kém, nếu không phải đối thủ sai sót thì bọn tôi căn bản vô phương vào vòng trong.

loa Mạnh Gia Hổ: tới trận chung kết hôm sau, cậu ấy hoàn toàn không tham dự, bọn tôi tìm khắp nơi cũng không thấy người đâu, gọi rất nhiều cú điện thoại nhưng cậu ấy không nhận.

loa Mạnh Gia Hổ: vốn khoảng thời gian ấy tâm trạng tôi cũng đang rất xấu, cộng thêm biểu hiện trước đó của Dương Dương, đối thủ của bọn tôi lại nói với tôi thêm mấy câu vô vị, cảm xúc của tôi thật sự mất khống chế, không thèm cân nhắc đến chuyện vì sao Dương Dương lại thất hẹn đã mắng cậu ấy một trận ngay khi cậu ấy vừa chịu nhận điện thoại, Dương Dương không nói một câu mà cúp điện thoại, sau đó tắt máy.

loa Mạnh Gia Hổ: từ đó về sau, cậu ấy biến mất trong tầm mắt tôi, tôi có tìm thế nào cũng không tìm được.

loa Mạnh Gia Hổ: kỳ thật vừa gọi xong cú điện thoại kia tôi đã rất hối hận, thế nhưng dù tôi có muốn xin lỗi thì cũng không có đối tượng để xin.

loa Mạnh Gia Hổ: ban đầu tôi cho rằng cậu ấy chỉ đang tạm thời dối tôi thôi, nhưng sau mới phát hiện, cậu ấy quyết tâm không muốn gặp tôi. Tôi biết mình đã sai, nhưng tội đâu đến mức đáng chết? Chúng tôi ở bên nhau mười sáu năm, chỉ bởi vì một phút xúc động của tôi mà cậu ấy lại tuyệt giao với tôi.

loa Mạnh Gia Hổ: hai chuyện tố hối hận nhất đời này, chuyện thứ nhất là dẫn cậu ra bờ biển, chuyện thứ hai chính là cú điện thoại kia.

loa Mạnh Gia Hổ: tớ muốn nói xin lỗi với cậu, thế nhưng ngay cả tư cách nói một tiếng xin lỗi cậu cũng không cho tớ.

loa Mạnh Gia Hổ: thậm chí tớ cũng chẳng xin cậu tha thứ mà chỉ muốn giải thích thôi, dù là chết, cậu cũng phải để tớ chết minh bạch.

“Thực xin lỗi, cho tôi thì thăm một câu, tôi thấy cảm tình của hai người các anh trước đó tốt như vậy, ở bên nhau mười sáu năm mà tuyệt giao chỉ vì một cú điện thoại... Có phải quá không hợp logic không?”

“Đúng vậy, theo những gì anh kể thì đối phương không giống người nhỏ nhen như vậy.”

“Đồng cảm, trong đó phải chăng có hiểu lầm gì?”

loa Mạnh Gia Hổ: hiểu lầm gì đó, tôi không biết, tôi cũng từng suy đoán khi ấy Dương Dương vắng mặt nếu không vì không muốn thì là không thể, nhưng tôi không đoán được nguyên nhân, cậu ấy không nói, tôi vĩnh viễn không biết sự thật.

“Vậy hai người trước đó có từng phát sinh cái gì không, như là mấy chuyện không vui ấy?”

loa Mạnh Gia Hổ: tôi đã nói khoảng thời gian ấy Dương Dương luôn một mực xa lánh tôi, nhưng trái lại rất thân với đứa bạn nổi khổ còn lại, có đôi khi tôi có ảo giác mình đang bị ra rìa.

loa Mạnh Gia Hổ: đúng rồi, vào đêm chấm dứt trận bán kết, NPH đã tổ chức hoạt động cho bọn tôi ở quán bar, tử lượng của tôi rất kém, lại còn vì tâm trạng không tốt mà uống thêm mấy chén, lúc mơ mơ màng màng Dương Dương có tới tìm tôi, tầm mắt lúc ấy đã rất mơ hồ, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy cậu ấy đang nói chuyện với tôi, nhưng nội dung thì chẳng nghe được một chữ, sau đó cậu ấy đi, đó là lần cuối cùng tôi thấy cậu ấy.

đội ngũ Bạch Thiếu Đường: đậu... đậu má... a...

Từ Hiền nhìn thấy chat đội thì vô cùng kinh ngạc, phải biết con trai nói tục rất bình thường, nhưng Bạch Lung là một người luôn tự cho mình là thiếu gia, không bao giờ nói những lời hạ thấp giá trị bản thân như vậy, quen biết đối phương bấy nhiêu lâu nhưng đây là lần đầu tiên Từ Hiền thấy cậu ta nói vậy.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: đậu má! Đậu má! Đậu má!!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ... hai người làm sao vậy?

đội ngũ Tiểu Linh Dương: đậu má má!!!!!!!

đội ngũ Hoa Mãn Lâu: ...

đội ngũ Bạch Thiếu Đường: ầm ĩ bao nhiêu lâu, không ngờ...

đội ngũ Bạch Thiếu Đường: tố thực có xúc động muốn lên weibo @ bạn tôi là một thằng ngu

đội ngũ Bạch Thiếu Đường: đm, liên lụy chỉ số thông minh của tôi cũng bị rút xuống theo.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: !!! Thằng Hổ ở đâu???

đội ngũ Bạch Thiếu Đường: phòng máy của trường.

đội ngũ Tiểu Linh Dương: chờ!!!

Lăng Dương tức tốc lao xuống lầu gọi xe thang đến Tiền Đường, nhìn thấy Mạnh Hổ thì hai tay kích động đặt lên vai đối phương, “Ha ha ha vẫn là anh em tốt, ha ha ha ha!”

“Vậy những lời cậu nói đêm đó...?”

“Tớ chỉ bảo cậu uống ít thôi, đừng uống nhiều quá!”

“Ngày hôm sau không tới là vì...?”

“Tớ uống nhiều quá, ngủ quên!”

“...”

Đi ra khỏi phòng máy, Lăng Dương khoái trá ôm ngực, “A, tâm tình thật sáng khoái, tựa như có một cục đá bự, véo —— bay mất tiêu.”

Từ Hiền rất đồng tình mà quay đầu nhìn Diệp Lăng đi ở sau cùng, “Sau đó lại véo —— bay đến vai ai kia.”

Diệp Lăng tự thủy chí chung không nói một câu, Từ Hiền thối lui đến bên cạnh hắn, an ủi bằng âm lượng hai người đi đằng trước không nghe được, “Đừng lo, tuy đây là mối tình đầu của Dương Dương, lớn lên cạnh nó từ nhỏ, hai người ở bên nhau mười sáu năm, hiện tại lại làm phi công mà Dương Dương thích nhất, còn đẹp trai hơn cậu... Nhưng vẫn có tớ đứng về phía cậu đây.”

Diệp Lăng càng nghe sắc mặt càng đen, “Cậu đang an ủi tớ đấy hả? Hơn nữa, ai nói hắn đẹp trai hơn tớ?”

“Thì bởi vì hắn đẹp trai hơn cậu nên phần thắng của cậu mới lớn, cậu phải có lòng tin, Dương Dương từng chính mồm thừa nhận nó với cậu nhất kiến chung tình.”

Bạch Lung cũng sáp lại gần, “Đúng vậy, gu thẩm mỹ của Lăng Dương trước giờ hơi bị lệch, cậu quên rồi à, nam diễn viên nó thích nhất là Ngô Quan Phong.”

“Dạch!”

Lăng Dương quay đầu lại, phát hiện ba người kia đang rì rầm với nhau ở đằng sau, cũng bèn chạy lại cùng, vắt vèo trên cổ Diệp Lăng y như gấu koala, “Mấy người đang nói xấu gì tôi đấy?”

“Nói cậu thích cũ ghét mới, bội tình bạc nghĩa.”

“Bậy bạ! Không được làm bẩn tình bạn bè thuần khiết của bọn tớ, bọn tớ cả đời là anh em tốt!”

Mạnh Hổ từ lúc Lăng Dương chạy đi, đã đứng chờ tại chỗ, giờ cả bọn bắt kịp rồi, Lăng Dương mới chột nhớ ra, “Về sau không được phát loa bừa bãi, xài tiền là tiền quân đội, đây chính là tiền đóng thuế của bọn tui!”

Diệp Lăng hừ một tiếng, “Em mà cũng được coi là người đóng thuế? Chờ em nộp được thuế thì anh đã cưới được vợ bé rồi.”

“Anh dám!!”

85. Chương 85

Vì anh mà sống vì em mà sinh

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, box chủ nhân thảo luận

Chủ lầu: tân chủ thỉnh giáo, làm chủ nhân cần chú ý nhất điều gì?

1L: ba nguyên tắc cơ bản.

2L: Chủ lầu: ông anh ngồi sô pha bên trên, có thể nói cụ thể hơn không?

3L: không hiểu thì có thể bắt đầu từ việc làm M, cam đoan anh sẽ hiểu ngay tâm lý của nó.

4L: cho cậu ta an toàn cho cậu ta an tâm cho cậu ta sung sướng.

5L: bên trên toàn ăn nói linh tinh, mọi người đừng giỡn chủ thốt nữa, ai mà chẳng có lúc không biết, bên dưới vào giải thích cái.

6L: bảo đảm an toàn của nô, bảo vệ riêng tư của nô, thỏa mãn dục vọng của nô, OVER. Về chếp năm chục lần.

...

Lăng Dương không thích nhất mùa hè, bởi vì mùa hè Diệp Lăng không thể mang giày, nhưng cũng may bọn họ còn có trụ sở bí mật, Lăng Dương gọi nơi đó là phó bản ẩn.

Trong ngày thường hai người là một đôi tình lữ đồng tính bình thường, đến cuối tuần sẽ đi phó bản ẩn chuyển hóa thành một loại thân phận khác, đồng phục trong phòng quần áo ngày càng nhiều, chỉ riêng các kiểu nón quân đội cũng đã chiếm hẳn một giá để đồ, còn giày thì càng khó phải nói.

Kể từ sau khi bước chân vào giới, Diệp Lăng hấp thu mọi thứ với tốc độ cực nhanh, nở ra như một miếng bọt biển, chỉ vài tháng ngắn ngủi đã có thể so với một vài tay S già đời đầy kinh nghiệm, khí thế cả người đã tu luyện đến mức khác hẳn trước kia, mỗi một cử động đều lộ ra cảm giác khổng chế nồng đậm.

Lăng Dương bây giờ rất không an tâm về Diệp Lăng, kỳ thực tập mùa hè của hắn đã đổi sang ngành khác, không cần ra vào những nơi như quán bar, nhưng trong giới giải trí cũng có rất nhiều người trong giới bọn cậu. Diệp Lăng của hiện giờ, về mặt khí chất đã giống y Súng Cũ, người tinh mắt nhìn một cái là nhận ra ngay. Lăng Dương đã nhìn thấy có người đăng hình chụp lên của Diệp Lăng lên Đế Quốc không chỉ một lần, phía dưới còn đi theo một đám xin tư liệu của chủ này.

Lăng Dương tuy bước chân vào giới từ rất sớm, nhưng cậu chỉ đơn thuần mến giày chứ không nặng gu, thật sự tiếp thu rất ít các thứ bác đại tinh thâm của BDSM. Ở phương diện này, Diệp Lăng và cậu duy trì một sự nhất trí kinh người, hai người họ tựa một cặp trời sinh, bánh răng khớp nhau đến mức hoàn mỹ vô biên, tựa như đã được định sẵn nhất định phải ở bên nhau.

Song bọn họ cũng sẽ có một ít đạo cụ tình thú, Diệp Lăng vì bảo vệ sự riêng tư cho Lăng Dương mà mua riêng một két bảo hiểm cất giữ, nhằm phòng ngừa bị nhân viên quét dọn vệ sinh theo giờ phát hiện.

Diệp Lăng sưu tập đồng phục và giày chủ yếu nhằm để thỏa mãn Lăng Dương, chứ riêng hắn mà nói thì hắn thích nhất sưu tập vòng cổ, hắn mua vòng cổ đủ loại kiểu dáng và chất liệu, bằng cao su, bằng da thuộc, bằng kim loại... Cổ của Lăng Dương thon dài, Diệp Lăng cảm thấy đối phương mang vòng cổ vào rồi thì mê người cực.

Diệp Lăng của quá khứ thường hay bị Lăng Dương điều khiển dục vọng, nhưng Diệp Lăng của hiện giờ đã hoàn toàn giữ được quyền chủ đạo, có đôi khi chỉ một cái liếc nhìn đã có thể chọc cho Lăng Dương khó kềm chế, sau đó mặc cho cậu trêu chọc kiểu gì hắn cũng không động dấy.

Hắn đối thân thể của Lăng Dương rõ như lòng bàn tay, chỉ bằng một phản ứng nhỏ nhất của đối phương cũng có thể phân ra được cậu đang thỏa mãn hay đau đớn, hắn nắm giữ rất vừa vặn giữa tình yêu và dạy dỗ, thêm một phân thì nhiều, thiếu một phân thì ít.

SM cho tới giờ chưa từng là đơn phương đòi hỏi và trả giá, quan hệ chủ nô là một vòng khép kín, khi một người cam tâm tình nguyện giao mọi thứ vào tay người khác thì thứ người kia mang theo chính là lòng tin tuyệt đối của đối phương, đây là một sự thăng hoa về mặt tinh thần.

Diệp Lăng rốt cục đã có thể hiểu sâu sắc câu nói đầu tiên hắn nhìn thấy khi tiến vào Đế Quốc, nô vì chủ mà sống, chủ vì nô mà sinh, trong mối quan hệ này hắn không ngừng tiến hóa, đồng thời cũng dẫn dắt đối phương đạt được tân sinh.

Từ Hiền thường xuyên cảm thán, trước khi Diệp Lăng quen biết Lăng Dương, mặc dù ở trên mạng giống một con sói nhưng ít ra ngoài đời còn là một con người. Từ khi ở bên Lăng Dương thì ngay cả mặt con người cũng dần biến mất, ở bên cạnh hắn sẽ có khi tự dưng thấy áp lực.

Có lần Từ Hiền và Bạch Lung đi du lịch, lúc trở về đã mang cho Diệp Lăng một con rắn bằng gỗ có thể bẻ cong cơ thể coi như làm quà tặng, còn kèm theo giải thích, “Tớ cảm thấy con rắn này rất giống cậu đó A Lăng.”

Từ Hiền bẻ con rắn thẳng tắp, đặt lên bàn, “Cậu của quá khứ là như vậy.” Cậu bẻ đầu con rắn thành một độ cong, “Sau khi gặp Dương Dương thì cậu cong.” Từ Hiền lại bẻ đuôi rắn cong theo hướng ngược lại, bày ra một đường cong hình chữ S rõ ràng, “Còn cậu bây giờ là như này, bản ý của Dương Dương là muốn bẻ cong cậu, kết quả lại bẻ quá mạnh, cái này vô cùng phù hợp tác phong làm việc như thần của nó. Cậu còn nhớ hay không, có một lần mấy cậu đánh Già Lam Điện, Dương Dương chẳng qua muốn dẫn Ông Nội Hồ Lô ra thể hiện một tí, nhưng sau cùng lại không cần thận giết luôn Hô Diên Giác...”

Lăng Dương luôn thích bám trên người Diệp Lăng như người không xương, rõ ràng chiều cao của cậu xấp xỉ người ta nhưng lại cứ luôn thích ảo tưởng bản thân là một con động vật họ chó cỡ bự, hôm nay là ngày phó bản CD mở cửa, Lăng Dương ngóng hôm nay đã lâu lắm rồi.

“Đi xuống, em không nóng à,” Diệp Lăng tuyệt tình xua đuổi Lăng Dương.

“Há há,” Lăng Dương lại sấp đến bên cạnh đối phương, dán sát sàn sạt, “Hôm nay có thể mang đôi boots cưới ngựa anh đặt lần trước không.” Hiện tại rất nhiều boots cao của Diệp Lăng đều là hàng đặt riêng, Lăng Dương nhớ thương đôi này đã lâu, “Người ta đã ngoan ngoãn chịu đựng cả tuần nay rồi.”

Diệp Lăng gần đây luôn thực thi hạn chế cao trào với Lăng Dương, mỗi lần dẫn cậu đạt tới trạng thái đỉnh cao thì lại thu tay, cưỡng chế cậu làm nguội tự nhiên, cứ thế tuần hoàn lặp lại, kỳ hạn cũng dần kéo dài hơn, bắt đầu là ba ngày, cho đến năm ngày, cho đến hiện giờ là bảy ngày.

Trong lúc ấy cũng có khi Lăng Dương nhin không được từng trộm phóng thích sau lưng Diệp Lăng, nhưng mỗi lần hần đều có thể phát hiện ra, sau khi trừng phạt hai lần thì cậu đã ngoan ngoãn phục tùng không dám vi phạm nữa. Diệp Lăng và Lăng Dương tuy không phải một tuần bảy ngày một ngày 24 giờ đều duy trì quan hệ đặc thù, nhưng Diệp Lăng lại có thể khống chế nội tâm Lăng Dương suốt 24/7 không gián đoạn.

Hạn chế cao trào kết thúc, Diệp Lăng sẽ làm cậu bắn ra bằng phương thức hưng phấn nhất, hơn nữa còn không chỉ một lần. Vào giây phút Lăng Dương được giải thoát, Diệp Lăng chính là thần, là thượng đế của cậu. Lăng Dương cảm thấy đời này đến lúc chết mình cũng không thể sùng bái người nào giống như Diệp Lăng, hần là chúa tể dục vọng của cậu, là nơi cậu ký thác linh hồn, ở trước mặt người này, cậu có thể buông bỏ tôn nghiêm, quên đi hổ thẹn, thuần khiết như một đứa trẻ mới sinh, cảm thụ sự trống rỗng chưa từng có trong tâm hồn, không có trách nhiệm, không có áp lực, giấc mộng vỡ nát thời niên thiếu, nỗi tiếc nuối cầu mà không được, ở trước mặt người này đều sẽ không tồn tại.

“Nhìn biểu hiện của em,” Diệp Lăng chẳng thèm chuyển tầm mắt lấy một chút, hần càng như vậy thì càng khiến Lăng Dương muốn ngừng mà không được, cậu thử nhìn trái nhìn phải thấy tứ bề vắng lặng, bèn đưa hạ thân lại gần cọ cọ, còn trừng ra vẻ mặt lấy lòng thường thấy, rất giống một chú chó đang cầu hoan với chủ nhân.

Từ khi quen biết Lăng Dương, Diệp Lăng thường xuyên thấy cậu làm vẻ mặt này, ban đầu hần hoàn toàn bó tay với cậu, về sau nhìn thấy thì có xúc động muốn tấn cậu một trận, còn hiện giờ phản xạ có điều kiện sẽ là ngựa ngáy tay chân, hần đi ngang qua một hẻm cụt rất ít người, không báo trước đã đẩy Lăng Dương vào.

Trình độ ăn ý của Lăng Dương và Diệp Lăng đã cao tới mức không cần ngôn ngữ đã hiểu ý đồ đối phương, bởi vì ở bên ngoài, Lăng Dương còn cố ý bỏ thêm vài phần phản kháng, động tác của Diệp Lăng đương nhiên cũng hơn vài phần thô bạo và ép buộc.

Đột nhiên, động tác của Lăng Dương cứng đờ, ngay sau đó bắt đầu giãy giụa, Diệp Lăng còn tưởng đối phương đang vì thêm tình thú, nhưng sau đó lại nghe Lăng Dương thấp giọng hô một câu, “Diệp Lăng.”

Diệp Lăng cả kinh, tức thì chuông báo động trong lòng rung mãnh liệt. Bắt đầu từ ngày hai người quen nhau, Lăng Dương chưa bao giờ gọi cả họ lẫn tên của hần, bởi vậy hai người đã định hai từ này là từ an toàn của Lăng Dương, trong bất kì tình huống gì chỉ cần Lăng Dương cảm thấy không thể tiếp thu nội dung trò chơi thì sẽ hô dừng bằng từ này. Nhưng bởi vì Diệp Lăng hiểu rất rõ đối phương nên safe word này từ khi ước định chưa bao giờ dùng qua.

Diệp Lăng đầu tiên là vô thức dùng thân thể che chở Lăng Dương, giúp cậu chỉnh trang lại với tốc độ nhanh nhất, sự căng thẳng trên gương mặt Lăng Dương khiến trái tim Diệp Lăng chùng xuống, hần đã quá sơ suất, hần không nên vừa bị đối phương khiêu khích đã tức thì xúc động, phạm vào sai lầm không thể tha thứ.

Diệp Lăng chậm rãi xoay người đi ra bên ngoài, dần thấy rõ người với vẻ mặt kinh ngạc đang đứng ở đầu hẻm.

Mạnh Hổ chỉ là nhìn thoáng một cái khi đi ngang qua nên cũng không thấy rõ lắm, nhưng không phải không thấy gì hết, giờ phút này Mạnh Hổ nhìn thấy Lăng Dương đi ra từ phía sau Diệp Lăng, bèn sốt ruột hỏi han, “Dương Dương, hai người... Tại sao hắn làm vậy với cậu? Có phải hắn ép buộc cậu không?”

Diệp Lăng nghe thấy những lời này thì biết chuyện mình lo lắng nhất vẫn đã xảy ra, Lăng Dương mà hắn dốc hết sức lực bảo vệ, Lăng Dương mà chỉ thuộc về mình hắn, đã bị một người ngoài nhìn thấy được, hắn chưa khi nào hi vọng người trước mặt biến mất như khi này, hắn bình tĩnh nhìn vào Mạnh Hổ, đáy mắt thậm chí đã dấy lên sát ý nồng nặc.

Lăng Dương giờ phút này vừa hoảng loạn vừa khẩn trương, cậu không biết phải trả lời câu hỏi của Mạnh Hổ thế nào, cậu đâu thể nói đây là mình tự nguyện. Người luôn nhanh mồm nhanh miệng như Lăng Dương giờ cũng á khẩu không trả lời được, cậu theo bản năng quay đầu tìm kiếm sự trợ giúp của Diệp Lăng nhưng lại bị khí thế tỏa ra từ Diệp Lăng dọa cho hết hồn.

Là sát khí! Diệp Lăng thật sự muốn giết cậu ấy!

Lăng Dương sợ hãi, đã không còn tâm tư đâu để ý Mạnh Hổ rốt cuộc thấy được bao nhiêu mà vội vàng quay đầu cấp tốc giải thích, “Sự tình không phải như cậu nghĩ.”

Đoạn Lăng Dương lại liều mạng đẩy Diệp Lăng, “Đi thôi, nhanh.”

Cậu đẩy nửa ngày mới đẩy được Diệp Lăng, vừa lùi vừa kéo, tha hắn ra khỏi hiện trường.

Lăng Dương ôm tâm tình vô cùng phức tạp trở về nhà Diệp Lăng, đóng cửa rồi, tất cả khẩn trương và sợ hãi mới cùng nhau ập tới trong nháy mắt, bất an và thấp thỏm tràn đầy trong lòng, nhưng đồng thời cậu vẫn còn nhớ đến Diệp Lăng, xoay người đối diện Diệp Lăng, không đầu không đuôi mà an ủi, “Anh đừng suy nghĩ nhiều, khi ấy ánh sáng ở đó rất yếu, khoảng cách lại xa, anh còn che đậy trước em, cậu Hổ hắn là không nhìn thấy gì, cho dù có thấy được, cậu ta cũng sẽ không ra ngoài nói lung tung đâu...”

Lăng Dương ra sức tìm cố giải vây cho đối phương, cậu còn chưa có nói xong thì cả người đã bị nhốt trong cái ôm của Diệp Lăng, Diệp Lăng chưa bao giờ dùng sức ôm cậu như vậy, cả người Lăng Dương cơ hồ sắp nghẹt thở.

“Xin lỗi.” Âm thanh trầm thấp của Diệp Lăng vang lên bên tai.

Lăng Dương lập tức dừng lời nói trong miệng, thật kỳ lạ, sau khi nghe được hai từ này, mọi bất an và lo lắng của cậu đã bốc hơi trong nháy mắt, tâm linh cảm nhận được một sự kiên định và yên tĩnh chưa từng có trước nay.

“Xin lỗi.” Diệp Lăng lại lặp lại một lần, hắn không có bảo vệ tốt riêng tư của đối phương, hắn không có tận trách nhiệm của một người chủ, hai chữ kia chất chứa tất cả hối hận của chàng trai này.

Lăng Dương khẽ thở phào, hai tay đặt lên lưng đối phương, chậm rãi vuốt ve, “Không sao, không sao rồi.”

※

Mạnh Hổ trở mắt nhìn Lăng Dương kéo Diệp Lăng đi, suy nghĩ vẫn còn dừng lại trong cơn chấn động vừa rồi, chưa thể bình phục, cậu không thể tưởng được người được cậu từ nhỏ nâng niu trong lòng bàn tay không nỡ nói nặng lấy một câu, vì sao có thể chấp nhận người khác làm loại chuyện này với mình, cậu thậm chí không biết có nên tiến lên ngăn cản hai người kia rồi đi không.

Mạnh Hổ đi về trước vài bước, lại dừng lại, cậu muốn hỏi Lăng Dương cho rõ, nhưng rồi không biết phải mở miệng làm sao.

Cách đó không xa truyền đến tiếng huyền oán, Mạnh Hổ nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy vài cô nữ sinh đang đuổi theo một nam sinh có gương mặt bĩ ối, nam sinh chạy ngang qua cạnh Mạnh Hổ, Mạnh Hổ cho rằng đối phương đã làm chuyện gì đó xấu xa, bèn nhất chiêu ngăn gã lại.

Ai ngờ mấy cô nữ sinh này thấy đối phương bị giữ chặt rồi lại bắt đầu hành vi tấn công gã, chàng trai bĩ ối kia liền thanh nói, “Anh hùng anh hiểu lầm rồi, em là người tốt mà, mấy cô ả mới là phần tử bạo lực.”

Mạnh Hổ phân không rõ ai đúng ai sai, chỉ theo bản năng giơ tay lên, bắt lấy mấy lon nước nữ sinh ném tới, dùng thứ này làm hung khí, ra tay cũng ác thật.

Mấy cô nữ sinh thấy có người ra tay, bèn léo nhéo nói đủ lời gây hấn, từ tin tức các cô lộ ra thì chàng trai bĩ ối quả thật không có ra tay với các cô.

Nam sinh kia thấy vậy bèn vội vàng cầu cứu Mạnh Hổ, “Anh hùng cứu mạng, mau giúp em đuổi mấy cổ đi.”

“Đuổi kiểu gì? Tôi không đánh con gái.”

“Anh hù dọa một chút là được rồi!”

Mạnh Hổ ngẫm nghĩ, bàn tay dùng chút sức, lon nước tức thì bị bóp dẹt, chất lỏng bên trong phọt ra ngoài, bắn tung tóe khắp nơi.

Mấy cô nữ sinh quả nhiên bị dọa sợ, trao đổi ánh nhìn với nhau xong, nhanh chóng rút về theo đường vừa đến.

Chàng trai bĩ ối chỉ thiếu điều hô to vạn tuế, “Anh hùng! Trâu bò! Bội phục!”

Mạnh Hổ lắc đầu, vứt lon nước trong tay vào thùng tái chế bên cạnh, xoay người muốn đi nhưng lại bị đối phương giữ lại.

“Ân nhân đừng đi, anh đã cứu em, vì để biểu thị lòng biết ơn, cho em mời anh uống rượu đi.”

Mạnh Hổ không muốn đi nhưng lại bó tay với sự nhiệt tình một cách dị thường của đối phương, gã kiên quyết kéo cậu đến một tiệm cơm nhỏ gần đấy, gọi một bàn rượu và thức ăn, “Đừng lo, tiền này tuyệt đối có lai lịch sạch sẽ, là tiền kiếm được từ hai bộ trang bị em mới bán hôm nay, nếu không em cũng không thể hào phóng mời anh uống rượu như này.”

“Bán trang bị? Game online?”

“Đúng vậy, ‘Hồn Đạm OL’, nghe qua chưa?”

Mạnh Hổ không nghĩ tới tùy tiện đụng một người qua đường cũng có thể là người chơi Hồn Đạm, nhưng cậu cũng chẳng có ý định làm thân với đối phương.

“Đúng rồi, anh hùng, còn chưa biết gọi anh như thế nào đâu.”

“Mạnh Hổ.”

“Anh Hổ! Hi hi, em tên là Hồ La Ba, thiết trùng hợp nha, em có hai ân nhân, một người gọi là anh Lang, một người gọi là anh Hổ, anh có biết em vì sao đặc biệt thích tên của hai người không?”

Mạnh Hổ lắc đầu.

“Bởi vì cả hai người đều không ăn cà rốt.” (cà rốt là hồ la bắc, đồng âm với hồ la ba)

Hồ La Ba cùng Mạnh Hổ cạn xong một ly, lại giúp đối phương rót đầy.

Mạnh Hổ không biết nên nói gì, bèn hỏi gã, “Vừa nãy tại sao mấy cô nữ sinh đuổi theo cậu đòi đánh?”

“Hầy, đừng nhắc tới nữa, mấy cô ả đều là fan cuồng của Hồ Lê, hồi trước em hại hấn vào tù, không biết chuyện này làm sao mà bị người mò ra được, hại em trở thành một con chuột qua đường, fan cuồng đúng là thứ đáng sợ.”

“Hồ Lê? Vào tù?” Suốt một năm qua Mạnh Hổ luôn ở trong căn cứ bay vừa khép kín vừa hoang vu, chẳng biết tí gì về mấy tin giải trí lá cải này.

“Hấn lái xe đụng bạn gái của em xong bỏ chạy, em là nhân chứng mục kích vậy mà hấn còn sai người đánh em, chuyện quá đáng như vậy chẳng lẽ không đáng bị pháp luật chế tài sao?”

Hồ La Ba lại cạn chén với đối phương, “Hầy, mà nói tiếp thì chuyện này cũng thiết lý kỳ, nói không chừng còn đủ để viết thành sách xuất bản.”

“Thật không?”

“Anh đừng không tin thế chứ anh hùng, việc này nói ra rất dài dòng, mọi thứ phải bắt đầu kể từ một ngày của một năm trước...”

Hồ La Ba không phải lần đầu tiên kể câu chuyện này, vì nhằm chứng thật lời của mình không phải giả, rất nhiều chỗ được hần tiến hành chỉnh sửa, không ít chi tiết được cố ý khuếch đại, ngay cả nội dung bản thân không thấy được cũng tự tưởng tượng thêm vào.

Khi mô tả đến sự kiện bạo lực trong ngõ hẻm, hần càng thêm mắm dặm muối, văng nước miếng tứ tung, miêu tả sinh động như thật, hần không thể đưa cả hiện trường phát sinh ra trước mặt Mạnh Hổ, đến phần mấy câu nói của Phạm Bối Bối, càng được hần bóp cổ họng bắt chước giống y như đúc.

Cuối cùng hần còn cảm thán, “Haiii, anh nói coi duyên phận thứ này có kỳ diệu hay không, ngay trước đó không lâu cái thằng ngốc được tổ tình kia ấy, nó còn ở server bọn em phát loa cả ngày, nói đến là động hết cả đây, ngay cả em còn phải cảm động đây này, không thể tưởng được chuyện xảy ra bao lâu rồi mà nó vẫn còn bị che giấu chẳng hay biết chi, thật không biết nên nói nó là người đau khổ hay không biết gì là hạnh phúc đây.”

“Kỳ thật đã từng có một tích tắc em rất chi kích động, suýt chút nữa PM kể cho nó nghe chân tướng, nhưng mà anh Lang có ơn với em, em đâu thể nào ‘giật bỏ’ của anh đúng không?”

“Nhắc tới cũng trùng hợp, anh là anh Hổ, ID trong game của thằng kia cũng có chữ hổ,” Hồ La Ba giơ ly bia trong tay, đang muốn cụng ly với đối phương, vừa ngẩng đầu thì giật bản mình, “Anh hùng... sắc mặt của anh... sao vậy?”

86. Chương 86

Đưa em lên trời đưa em bay

Cộng đồng Đế Quốc Sói Hoang, box chủ nhân thảo luận

Chủ lầu: muốn nuôi thử chó ngao Tây Tạng, lấy kinh nghiệm, trong box có chủ nuôi chó ngao Tây Tạng không?

1L: chủ thốt xác định? Ngao Tạng ai cũng muốn nuôi, nhưng nuôi được tốt thì không có mấy, anh xác định mình đủ sức?

2L: không phải tất cả loài chó đều là ngao Tạng, không phải tất cả chủ nuôi chó đều là chủ nuôi ngao Tạng, trước khi muốn nuôi chó ngao Tây Tạng, phải áng chừng năng lực của mình, đừng hại người ta, ngao Tạng một khi đã nuôi thì không phóng sinh được đâu.

3L: người quen của chủ thốt xin được cười một cái, bằng cậu mà cũng muốn nuôi ngao Tạng? Cậu có biết thức ăn của ngao Tạng là gì không? Là tình yêu đó, thứ này cậu đã không còn từ tám trăm năm trước rồi.

4L: Chủ lầu: cũng bởi vì hồi trước chơi quá điên nên mới thấy mệt mỏi, bây giờ tuổi lớn, cũng muốn tìm một người để ổn định lâu dài.

5L: chủ ngao Tạng trong box hình như chỉ có vài người, đều là tàu ngầm vạn năm, Bản Đại, Vương Gia, N Đại, à đúng rồi, còn có Wildwolf.

6L: tân nhân không sợ chết hỏi một câu, ngao Tạng là cái chi?

7L: bên trên không biết đặc tính của ngao Tạng hả? Cả đời chỉ nhận thức một chủ nhân.

8L: Chủ lầu: mấy người lầu 5 nhắc đến tôi đều đã gửi thư riêng, chẳng ai trả lời, người cuối cùng tôi xem tư liệu thấy tuổi còn rất nhỏ, không viết nhằm chứ?

9L: đừng xem thường cậu em Tiểu Dã Lang, thế hệ mới, rất thực lực, anh chưa chắc đã bì được cậu ta.

10L: Súng Cũ: hồi trước gia đã nói cậu ta rất có tiền đồ, nhưng kiểu gì cũng phải tôi luyện dăm ba năm, nào ngờ đã bước vào con đường này nhanh như vậy. Đáng tiếc, gia còn đang rất vừa ý người bên cạnh cậu ta, gọi là gì nhỉ, Linh Dương Không Biết Chạy?

11L: là Linh Dương Không Biết Bay, tôi thấy ID này rồi, từng kéo topic của tôi ở box giày boots.

12L: đến cả ngao Tạng mà anh Súng cũng dám xớ rớ? Không sợ bị cắn à.

13L: Súng Cũ: ha ha, tính thằng nhóc ấy được lắm không cắn người, chẳng qua chủ của nó thật sự rất khiến người ta không chịu được, chỉ nhìn vài cái mà cũng không cho.

14L: Wildwolf: anh là ai?

15L: chủ nhân của ngao Tạng bị lôi ra rồi...

16L: anh Súng, cao thủ đấu địa chủ, chấm hết.

17L: Súng Cũ: đêch, ần đây.

18L: topic lạc đề rồi, thực muốn biết phản ứng của Linh Dương Không Biết Bay khi thấy topic này.

19L: đây là box chủ nhân cậu ta không vào đâu.

20L: đợi tôi qua kể bên triệu hồi.

21L: Linh Dương Không Biết Bay: !!! Ngài đăng kí hồi nào vậy???

... (cho bạn nào còn chưa hiểu ngao Tạng là gì, tiếng lóng trong giới chủ nô đấy, chỉ những nô chỉ nhận 1 chủ duy nhất)

Diệp Lăng ngồi trên sofa, Lăng Dương gối đầu lên chân hần xem TV, trải qua chuyện bất ngờ trong ngõ hẻm, hai người tạm thời chẳng còn tính trí gì, song năng lực hồi phục của Lăng Dương quả thực rất cường, chưa được một chốc đã bị mấy tình tiết thiếu năng trong TV chọc cho ôm bụng cười lăn.

Bỗng có tiếng đập cửa vang lên, hơn nữa còn đập rất kịch liệt, Lăng Dương và Diệp Lăng cùng bất ngờ, người biết địa chỉ này không nhiều lắm, trước giờ chưa từng có khách viếng thăm.

“Có lẽ là nhân viên thu thuế hoặc kiểm tra đồng hồ nước? Để em xem thử.” Lăng Dương đứng dậy đi mở cửa, cửa vừa mở, người bên ngoài đã nhào vào ôm chặt cậu, dọa cho Lăng Dương giật bắn, muốn tránh thoát, nhưng sức lực lại không bằng đối phương.

“Dương Dương, tại sao cậu gạt tớ,” Âm thanh của Mạnh Hổ đã hoàn toàn thay đổi, “Tại sao tránh mặt tớ, không chịu nói tớ hay một câu?”

“Cậu... Cậu làm sao tìm được nơi này? Cậu uống rượu hả?” Lăng Dương đẩy kiểu gì cũng không đẩy được đối phương, người trong khu đều biết tử lượng Mạnh Hổ không tốt, ngay cả rượu nho nhà mình ủ cũng có thể uống say khướt, Lăng Dương không phải chưa từng thấy bộ dáng say rượu của đối phương, nhưng chưa bao giờ thấy cậu ta kích động như này.

“Nếu không phải tớ trùng hợp đụng trúng Hồ La Ba, có phải cậu định sẽ giấu tớ cả đời không?”

“... Đụng trúng cà rốt là sao?”

“Dương Dương,” Trong âm thanh của người nam nhi bảy thước tràn đầy không cam và hối hận, mặc cho ai nghe cũng phải xiêu lòng, “Nếu lúc trước tớ không uống ly rượu kia, có phải giờ cậu đã là của tớ không?”

Lăng Dương triệt để đần người, rượu gì? Những lời này có ý gì?

Còn không chờ cậu hỏi rõ, Diệp Lăng đã đưa một bàn tay chém ngay gáy Mạnh Hổ.

“Anh đánh cậu ta làm gì?” Lăng Dương kêu lên.

“Nghe nói như vậy có thể đánh xỉu người, khá hữu hiệu khi đối phó với ma men.” Diệp Lăng nói mà mặt rất bình tĩnh.

“Nhưng cậu ta đâu có xỉu!”

“Có thể là anh tìm vị trí chưa đúng, lại lần nữa,” Diệp Lăng lại chém xuống, Mạnh Hổ vẫn không xỉu.

“Này!!”

“Anh đâu phải Bạch Lung, làm sao biết đánh vào đâu sẽ xủ, thử thêm vài lần sẽ tìm ra thôi,” Nói xong Diệp Lãng lại thêm một kích, lần này Mạnh Hổ thành thật ngã xuống đất, “Lần này đúng rồi.”

“Anh cố ý đúng không!”

Diệp Lãng miễn bình luận.

Lăng Dương nhìn Mạnh Hổ trên mặt đất, “Giờ làm sao đây?”

“Bỏ đó đi.”

“Đây là cửa nhà, anh không giúp em nâng cậu ta vào sao?”

“Anh không vứt hẳn ra đường đã là rất hào phóng rồi,” Diệp Lãng xoay người vào trong nhà, tỏ rõ bản thân không quan tâm.

Lăng Dương mất sức chín trâu hai hổ mới kéo được Mạnh Hổ vào cửa, còn vừa kéo vừa hỏi Diệp Lãng, “Này anh nói xem những lời cậu ta vừa nói có ý gì?”

“Không biết.”

“Cà rốt là con người?”

“Không biết.”

“Ly rượu kia là sao?”

“Không biết.”

Diệp Lãng lấy di động ra, mỗi lần hai người họ tới đây sẽ tắt máy di động để tránh bị quấy rầy, khởi động máy xong quả nhiên nhận được tin nhắn của Từ Hiền:

Tiểu Hiền: Mạnh Hổ tìm Dương Dương khắp nơi, hình như có chuyện gì khẩn cấp lắm, liên lạc mấy cậu không được, dành cho cậu ta địa chỉ của cậu.

Quả nhiên tìm tới bằng cách này, Diệp Lãng nghĩ bụng, Hồ La Ba chết tiệt...

“Cậu Hổ chẳng qua uống rượu nên mê sảng thôi,” Lăng Dương thu xếp Mạnh Hổ xong bèn chạy ra tìm Diệp Lãng, “Anh đừng coi là thật.”

Diệp Lãng hừ một tiếng.

“Haii, nếu lát nữa cậu ấy tỉnh lại mà quậy phá tiếp thì làm sao đây?” Nói thế nào thì người ta cũng thuộc trường quân đội, chẳng biết Diệp Lãng có đánh thắng được không nữa.

“Sao anh biết, trong phòng có vòng cổ đấy, hay em xích hẳn lại đi.”

“Này! Cậu ta tỉnh lại rồi nhìn thấy trong nhà anh có thứ này mới thấy lạ đó!!”

※

Diệp Lãng nhận được điện thoại của Từ Hiền, đi tới quán cà phê đối phương đề cập, Từ Hiền và Bạch Lung đã ở đó rồi, hai người đang ngồi sòng đôi trên đi-văng.

“Gọi tới đây làm gì?” Diệp Lãng ngồi xuống chỗ trống đối diện hai người, nhưng lại bị Bạch Lung kéo qua, ấn xuống kế bên Từ Hiền, còn mình thì ngồi xuống bên còn lại của Diệp Lãng, hai người một trái một phải rất giống một cặp bảo tiêu.

“Làm gì vậy?” Diệp Lãng thắc mắc, có cần phải ba người chen chúc một chỗ thế không?

“Hoa Hoa bảo sợ cậu xúc động, phải trông chừng cậu,” Bạch Lung giải thích.

Diệp Lãng nhú mày, “Rốt cuộc là sao đây?”

Từ Hiền đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu Diệp Lãng nhỏ giọng, “Xuyt, quân ta nhận được tình báo, hôm nay Mạnh Hổ hẹn Dương Dương gặp mặt ở đây,” Cậu hất ngón cái ra sau, “Ngay tại kế bên.”

Vách ngăn của quán cà phê này làm vô cùng tốt, giữa các ghế ngồi đều có tường ngăn nhân tạo rất cao, vừa rồi Diệp Lăng tiến vào hoàn toàn không nhìn thấy được ai ngồi kế bên.

Diệp Lăng nghe xong thì đã hơi bức mình, hôm qua Mạnh Hổ say xỉn chạy tới nhà hắn, hắn còn chưa tìm đối phương tính sổ, hôm nay còn dám lên hẹn Lăng Dương ra ngoài, coi hắn là không khí sao?

Nhân viên phục vụ của quán thấy có khách mới đến, bèn đi tới hỏi, “Tiên sinh xin hỏi ngài muốn uống gì?”

“Nước ép cà rốt.”

“Chuyện hôm qua thực xin lỗi, là do tớ uống nhiều quá,” Âm thanh của Mạnh Hổ truyền tới từ đằng sau, Diệp Lăng nhần nhịn cơn tức nín thở ngưng thần lắng nghe.

“À, không sao!” Lăng Dương vội vàng nói, “Nhưng về sau cậu phải lái máy bay, vẫn nên cai rượu thì tốt hơn, lỡ đâu say rượu lái máy bay mà bị bắt thì sẽ không tốt.”

“... Trên trời không có cảnh sát giao thông.”

“Ừ ha!”

Mạnh Hổ lắc lư đầu, cậu tìm Lăng Dương đến không phải để thảo luận chuyện này, “Tớ vẫn luôn cho rằng, cậu giận tớ, trốn tránh không gặp là bởi vì cú điện thoại kia. Vốn lần này cậu chịu tha thứ cho tớ, tớ đã mãn nguyện lắm rồi, giờ cậu có một nơi quy túc, tớ cũng đã chấp nhận làm anh em với cậu cả đời, có vài lời thà để nó mốc lùn trong bụng còn hơn, nhưng là...”

Mạnh Hổ lắc đầu, “Cố tình ông trời lại cho tớ biết chân tướng, Dương Dương, hồi nhỏ tớ thường hay chê cậu nhất gan, kỳ thật cậu là người dũng cảm, còn tớ mới là kẻ nhất gan, có vài lời, tớ luôn không dám nói với cậu, tớ sợ mình nói ra rồi thì chúng ta chẳng thể làm anh em.”

Lăng Dương kinh ngạc há hốc miệng, không thể nào?!

Bạch Lung đưa tay móc di động ra, Từ Hiền thấy vậy bèn hỏi, “Đừng nói anh thật muốn @ bạn tôi là một thằng ngu nha?”

“Không, anh muốn @ bạn tôi là một lũ ngu.”

Mạnh Hổ nói tiếp, “Cậu lúc nào cũng không chịu tiếp nhận ý tốt của tớ, tớ muốn tặng cậu áo, cậu không cần, cho cậu chuột, cậu không thu, ngay cả một lọ sữa cũng phải bịa ra lý do dị ứng đường sữa cậu mới chịu nhận.”

Sự giáo dục Lăng Dương tiếp nhận từ nhỏ chính là như vậy, “Mẹ nói không thể tùy tiện nhận đồ của người khác...”

“Đúng, cho nên trong lòng cậu, tớ mãi mãi chỉ là người khác mà thôi.”

Lăng Dương nghẹn lời.

Từ Hiền lặng lẽ cảm thán, “Ở phương diện tặng quà thì Mạnh Hổ quả thật kém hơn A Lăng nhiều.”

Bạch Lung ngấm ngấm người bên cạnh, “Cậu đã tặng nó những gì?”

Từ Hiền thay Diệp Lăng trả lời: “Cây búa làm bằng tay, quần áo cũ, găng tay da cừu, cả ảnh có chữ ký của Ngô Quan Phong nhân dịp sinh nhật Dương Dương, chi phí là số lẻ, nhưng Dương Dương vui chết đi được.”

Bạch Lung đã nhớ ra, “Chính là tấm mặc quần lửng hoa đi dép xỏ ngón chụp ở bờ biển ấy hả? Lăng Dương từng khoe với tôi, nhưng tôi thấy tấm hình đó ngu ngu thế nào.”

“Đúng vậy, chẳng phải Ngô Quan Phong luôn đi theo con đường cool ngầu sao? A Lăng sao cậu không chọn tấm đẹp hơn mà đưa.”

Diệp Lăng: “Hừ.”

Mạnh Hổ lại nói, “Trước đây tớ cho rằng, thời gian của chúng ta còn dài, còn có cơ hội, ban đầu tớ định sẽ thổ lộ với cậu vào ngày cậu thi đậu phi công, thế nhưng... về sau tớ lại tính toán giành được quán quân PK sẽ ngã bài với cậu, kết quả lại...”

Hai lần tạm dừng của Mạnh Hổ khiến cho Từ Hiền cảm thấy từ tận đáy lòng người này quả thật đã đau đớn đến cực điểm.

Lăng Dương im nửa ngày cũng không biết nói gì cho phải, nghĩ tới nghĩ lui lại thấy không đúng, “Nhưng cậu và nhà Phạm tư lệnh...”

Mạnh Hổ tựa hồ dừng đến một chuyện xấu hổ cực đại, chần chừ muốn nói mà lại không dám, “Vào bữa cơm chia tay tốt nghiệp cấp ba, tớ biết mình tử lượng không tốt, sợ say rượu nên chẳng dám dính một giọt, còn cậu thì ngược lại, tâm tình không tốt nên uống rất nhiều, khi ấy tớ không nhận được đã... đã hôn cậu... nào ngờ lại bị cô ta nhìn thấy.”

Lăng Dương kinh hoàng bùm miệng, tớ còn tưởng nụ hôn đầu của mình là cho anh Lăng chứ!

Ngón tay Diệp Lăng hơi dùng lực, que khuấy gậy thành hai, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ, “Doãn — Chí — Bình —” (==))

“Sau cô ta mượn việc này uy hiếp tớ, bảo sẽ nói cậu hay, cậu cũng biết, khoảng thời gian ấy tâm trạng của cậu... Tớ sợ chuyện này kích thích cậu nên mới đồng ý dẫn cô ta chơi game, về sau lại kết hôn với cô ta trong game, còn bạn gái gì đó, đều là tự cô ta tung tin, chờ tớ phát hiện được thì đã chậm.”

“Thế nhưng, bọn tớ dù gì cũng lớn lên trong cùng một khu, biết nhau lâu như vậy, ban đầu tớ chỉ cho rằng cô ta đang nghịch ngợm, nào ngờ cô ta sẽ đối xử với cậu như vậy, nếu sớm biết trước, nếu sớm biết trước...”

Mạnh Hổ thống khổ ôm lấy đầu, Lăng Dương thấy dáng vẻ này của cậu, cũng bất giác nổi lòng trắc ẩn.

“Lăng Dương,” Mạnh Hổ bỗng ngồi phắt dậy, nghiêm túc kêu đầy đủ tên của đối phương, “Tớ biết bây giờ nói những điều này có lẽ đã chậm, nhưng bỏ lỡ mười sáu năm rồi, tớ không muốn mình phải hối hận nữa.”

Lăng Dương không hiểu, nhìn đối phương.

“Là tớ phá hủy giấc mộng phi công của cậu, nhưng tớ đã hỏi thăm rồi, vết thương của cậu tuy không thể cho cậu lái máy bay, nhưng có thể để cậu tiến vào khoang điều khiển, tớ không chỉ muốn tiếp tục giấc mộng của cậu mà tớ còn muốn giúp cậu đưa nó thành hiện thực,” Mạnh Hổ cầm hai tay đang đặt trên bàn của Lăng Dương, ánh mắt vô cùng chân thành, “Ngồi ghế lái phụ cùng tớ, tớ sẽ đưa cậu lên trời.”

Diệp Lăng đập bàn, “Đê tiện!”

Bạch Lung và Từ Hiền một trái một phải vội vàng dè hấn ngồi xuống lại.

Lăng Dương nghe xong đề nghị của Mạnh Hổ, mắt bắt đầu tỏa sáng.

“Thật?” Cậu hỏi.

Trái tim Diệp Lăng xiết chặt.

Mạnh Hổ trịnh trọng gật một cái.

Lăng Dương hiển nhiên không thể khống chế kích động trong tim, nhìn chăm chăm Mạnh Hổ không dời mắt, hô hấp đã có chút dồn dập, đối phương cũng kiên định nhìn lại cậu.

Qua hồi lâu tâm tình Lăng Dương mới dần bình tĩnh.

Lăng Dương chậm rãi rút tay mình ra.

“Xin lỗi.”

“Tại sao?!” Mạnh Hổ không thể tin được mà hỏi, mới vừa rồi có một tích tắc, cậu gần như cho rằng mình đã thành công.

“Bởi vì tớ không xứng.”

Bởi vì cậu không xứng.

Lúc trước khi Phạm Bối Bối chặn Lăng Dương trong hẻm tối, đã nói chính câu này.

Đáng nhẽ cậu vẫn còn cơ hội làm một con chim có thể bay lên trời nhưng đáng tiếc giờ cậu chỉ có thể làm một con gà không biết bay.

Gà làm sao có thể xứng đôi với chim đây?

Cho dù là một đôi chân gà, tôi cũng phải bẻ gãy nó, đây là cái giá cho việc cậu đã mơ tưởng hảo huyền!

Tia sáng hi vọng trong mắt Mạnh Hổ tắt dần, cậu đã hoàn toàn hiểu được ý Lăng Dương.

Với Lăng Dương mà nói, tồn tại của Mạnh Hổ chính là sự thật tàn khốc nhất, tựa như vết sẹo sau lưng cậu, dù không đau thì cũng mãi mãi không thể tiêu trừ.

Song dù có là lời từ chối thì Lăng Dương cũng biểu đạt một cách uyển chuyển như vậy.

Cả đời này, hai người đã định chỉ có thể đi lướt qua nhau.

Sau khi Mạnh Hổ rời đi, Lăng Dương xoay bước chân, vòng sang ghế ngồi kế bên.

“Tôi biết ngay mấy người núp đằng sau nghe lén mà, nghe thấy luôn cả mấy người nghị luận!”

Lăng Dương chỉ vào ly nước cà rốt trước mặt Diệp Lăng, hỏi, “Của ai đây? Sao không uống?”

Diệp Lăng đẩy cái ly qua.

“Dương Dương, cái gì gọi là tớ không xứng?” Từ Hiền không hiểu.

Lăng Dương uống một hộp nước cà rốt, rồi lại lè lưỡi liếm sạch chất lỏng dính bên môi, “Hử? Chẳng lẽ khi từ chối lời tỏ tình của người khác không phải nên nói chút lời động viên để đối phương nghe không khó chịu sao?”

“Cho nên thứ cậu phát cho hẳn chính là phiên bản nâng cấp của thẻ huynh đệ, thẻ người tốt...” (gắn thẻ bạn tốt = đưa vào friend-zone)

“Thẻ tớ không xứng với cậu.” Bạch Lung ra một câu tổng kết ngắn gọn.

Đêm nay động tác của Diệp Lăng vô cùng dịu dàng, quả thực như biến thành một người khác, Lăng Dương có chút không thích ứng kịp.

Cả người cậu đều lún sâu vào sự dịu dàng của Diệp Lăng, khi sắp đạt tới đỉnh dực vọng thì đối phương lại đột nhiên ngừng, cú ngừng này làm Lăng Dương thiếu điều khó chịu phát khóc.

“Lăng Dương,” Diệp Lăng từ phía trên nhìn xuống Lăng Dương, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Lăng Dương quả thực sắp điên rồi, đừng nói anh lại muốn CD năm phút nha? Trước đó bản thân đã cấm dục suốt một tuần rồi, hôm qua lại bị Mạnh Hổ phá đám, hôm nay mà còn không phóng thích thì sẽ hỏng luôn đó!

Hơn nữa, thời điểm này mà anh còn nghiêm túc gọi đầy đủ tên em là muốn giỡn gì đây?

“Lăng Dương,” Diệp Lăng lại gọi tên đối phương một lần, âm thanh thành kính chưa từng có, “Anh mang em lên trời.”

Hắn cúi người hôn cậu.

Lăng Dương nhắm hai mắt lại, một giây sau, cậu bước tới bầu trời.

87. Chương 87

Kết thúc sau cùng

Khi Từ Hiền về đến nhà thì ngạc nhiên phát hiện Diệp Lăng đang ở phòng mình.

“Sao cậu lại dùng máy tính của tớ?” Từ Hiền hỏi.

“Tra chút tư liệu,” Diệp Lăng trả lời.

“Máy tính Dương Dương bị gì à?”

“Không tiện.”

“À

” Từ Hiền đã hiểu, “Cậu giấu Dương Dương xem thứ mờ ám gì phải không?”

Diệp Lăng không để ý tới cậu, Từ Hiền tới gần xem thử website Diệp Lăng đang duyệt, thực không thể tin vào mắt mình, “Cậu muốn thi giấy phép lái máy bay riêng?”

“Tìm hiểu thử.”

“Nhưng không phải cậu sợ độ cao ư?”

“Sợ nước còn vượt qua được, vì sao sợ độ cao không thể,” Diệp Lăng bình tĩnh đóng trang web.

Từ Hiền nửa ngày không nói được một câu, cuối cùng cậu giơ lên một ngón cái.

Từ Hiền ngồi xuống bên giường, “Cậu bị lời bày tỏ của Mạnh Hổ kích thích đúng không, mà nhắc tới thì giữa hai người vẫn là Dương Dương chủ động thổ lộ.”

Diệp Lăng nghĩ thầm, vừa gặp mặt đã nhào tới ‘cấn’ cũng gọi là thổ lộ sao?

“Cậu không cần nhắc cùng Dương Dương thổ lộ một lần?”

Diệp Lăng lại nghĩ, bọn tớ trừ bỏ không sanh đứa nhỏ thì cái gì cũng làm hết rồi, còn cần thổ lộ?

“Tớ có tặng cậu ta cây búa,” Diệp Lăng nói.

“Nó làm sao biết được cậu tặng cây búa có nghĩa gì, lời thổ lộ của cậu cũng quá mức súc tích rồi.”

“Cậu ta có dùng tài khoản của tớ ở trên kênh thế giới tự mình thổ lộ với mình rồi.”

Từ Hiền quả thực chịu thua hẳn, “Ngày mai là Thất Tịch, đến lúc đó sẽ mở nhiệm vụ Thất Tịch, có thể nhận bảo châu biến tính, cậu thổ lộ thuận tiện cầu hôn Dương Dương đi, nhớ phải làm lãng mạn một chút đấy.”

Lãng mạn một chút? Diệp Lăng nhú mày, phỏng chừng đối Lăng Dương mà nói, mua đôi giày mới có khi còn lãng mạn hơn tỏ tình cầu hôn gì đấy.

Cùng lúc đó, trong lòng Lăng Dương cũng đã có kế hoạch của mình, ngày nghỉ Diệp Lăng đi thực tập, cậu ở nhà rảnh rỗi không có gì làm bèn mở một đội kiếm vàng cùng người khác, chuyên môn dẫn những kẻ có tiền đi Giếng Trăng, sau một kỳ nghỉ hè kiếm được không ít vàng. (đội kiếm vàng của Lăng Dương là đội chuyên dẫn người khác đi phó bản rồi thu tiền)

Lăng Dương dùng tiền này gom 200 đồng điểm khoán, cậu đã định sẵn hết rồi, mua một quả pháo Lưu Lưu 66.66 đồng dùng để cầu hôn Diệp Lăng, điểm khoán còn lại trừ để mua một cặp nhẫn Tình Chắc Hơn Vàng làm sinh lễ, vừa nghĩ tới một người có chủ nghĩa đàn ông như Diệp Lăng trên đầu treo dòng chữ nương tử của Tiểu Linh Dương, cậu liền đắc ý đến quên hết mọi thứ.

Ai ngờ hôm sau, Diệp Lăng đột nhiên nói công ty có việc cần tăng ca, kế hoạch cầu hôn của Lăng Dương thế là đành ngâm giấm, cậu vừa thất vọng vừa tức giận, hận không thể mang đối phương làm thành món sườn sốt cay. (hot wolf ribs: một món ăn hồi máu trong warcraft)

Phải một mình trải qua đêm Thất Tịch, Lăng Dương rất chi cảm phần mà đăng nhập vào game, nhớ tới nguyện vọng của Diệp Lăng khi thả hoa đăng vào ngày này năm ngoái —— hi vọng Thất Tịch năm sau có thể đón cùng người mình thích, kết quả năm nay có người thích nhưng vẫn như cũ không thể cùng nhau đón, quả là đau khổ.

Lăng Dương có chút giận dữ mà nghĩ, hay là gọi đại vài người ở cột bạn thân đi làm nhiệm vụ lễ tình nhân đi, cho hắn tức chết luôn.

Cậu nhấn xuống phím O, bên phải phím I, bên trái phím P, bên trên phím L, mở ra giao diện quan hệ xã giao, thế nhưng lại nhìn thấy tên Dạ Lang sáng tỏ.

nói chuyện riêng Tiểu Linh Dương: ???

nói chuyện riêng Tiểu Linh Dương: sao anh online rồi?

Cậu vừa nói xong câu đó thì nhìn thấy pháo hoa tản ra đầy trời, ngũ quang thập sắc, rực rỡ lóa mắt, tiếp theo ——

Tiếp theo, màn hình kẹt cứng ngắc.

Lăng Dương chữ cái card màn hình cùi mía, xong lại đợi thêm một hồi, hình ảnh mới bắt đầu biến hóa, nhưng một giây nhích một cái, lag còn tiêu hơn cả ảnh động.

Cậu ấn B mở ba lô, phát hiện pháo Lưu Lưu bên trong lại click vào được, cậu mở ra, nhập vào ít câu vô nghĩa hơi có vẻ như đang xả giận, không nghĩ tới lần này còn thê thảm hơn, mới nhập mấy chữ đã màn hình xanh.

Lăng Dương thiết u sầu, muốn restart lên mạng rồi lại không muốn lên, muốn gọi điện cho Diệp Lăng rồi lại không muốn gọi, cuối cùng quyết định nằm thẳng ra giường, ngủ.

Diệp Lăng muốn cho Lăng Dương một sự kinh hãi, nói xạo mình phải tăng ca nhưng thật ra là về ký túc xá.

Dựa theo ý kiến Từ Hiền ra cho hắn thì Lăng Dương login xong đầu tiên mọi người sẽ cùng bắn pháo hoa tạo khí thế, sau đó Diệp Lăng sẽ cầu hôn bằng pháo Lưu Lưu, sau cùng là cử hành hôn lễ, tuy Diệp Lăng, với thân phận một sinh viên ngành kỹ thuật, cảm thấy việc này quá mức thiển cận nhưng cuối cùng vẫn tiếp thu đề nghị của Từ Hiền.

Sau màn bắn pháo hoa phô thiên cái địa, Diệp Lăng bắn quả pháo trong tay mình ra, tức thì cả server từ trên xuống dưới đều thấy được lời cầu hôn của hắn:

—— Dạ Lang: Tiểu Linh Dương, gả cho anh.

Đợi một phút đồng hồ, không ngờ bên kia cũng bắn ra một quả pháo giống vậy, đan xen cùng hắn, lấp lánh chung trên bầu trời, tôn nhau sáng chói.

—— Tiểu Linh Dương: tui không xứng

Diệp Lăng nhìn thấy ba chữ trên màn hình thì kinh ngạc đến ngẩn ngơ, đây là ý gì?

Lăng Dương nằm trên giường vừa bắt đầu mơ màng thì Diệp Lăng bỗng xuất hiện ở bên giường xách cậu dậy, hơi thở của hắn có chút gấp, vừa nhìn đã biết là chạy tới đây.

“Em có ý gì?” Diệp Lăng hỏi thẳng cậu.

Lăng Dương dụi dụi mắt, “Ý gì là ý gì? Đúng rồi không phải anh tăng ca sao?”

“Cái gì gọi là tui không xứng? Em đang phát cho anh thẻ không xứng với em sao?”

“... Cái gì cái gì chứ,” Lăng Dương hoàn toàn không rõ chi hết, “Em phát thẻ cho anh hồi nào?”

“Rõ ràng em mới bắn pháo hoa nói xong, cả server đều thấy được.”

Lăng Dương kinh ngạc, “Máy em bị đúng, em chỉ đánh chữ chơi thôi, căn bản không có click nút gửi đi! Em rút cuộc phát gì vậy?”

“Tui không xứng.”

“... Chỉ ba chữ?”

“Không thì?”

Lăng Dương sắp điên rồi, “Sao tự dưng nó bị gửi đi rồi?” Cậu chạy tới khởi động máy đăng nhập vào game, mở ba lô nhìn thử, quả nhiên pháo Lưu Lưu đã không thấy đâu.

Cậu chỉ vào màn hình, “Nó nó nó, móa, game này lừa đảo quá đi! Cứ vậy nuốt luôn sáu mươi sáu đồng của em!”

“Em trước tiên giải thích rõ, em phát thẻ cho anh là có ý gì?” Diệp Lăng lúc này chẳng muốn truy cứu vấn đề trò chơi chút nào, ba chữ kia của Lăng Dương làm hắn rất khó chịu, ngày hôm qua cậu mới dùng ba chữ này để đuổi Mạnh Hổ, hôm nay lại dùng để đuổi hắn?

“Em... Nó...” Lăng Dương nghẹn lời nửa ngày, “Em không giải thích rõ được.”

Lăng Dương cắn răng, mở Thương Thành, điểm khoản chuẩn bị để mua nhẫn còn chưa động vào, cậu một bên nguyên rửa nhà vận hành một bên mua thêm một quả pháo Lưu Lưu, “Gian ác, quá là gian ác, sáu mươi đồng bạc đến cái bóng dáng còn chưa thấy đâu đã biến mất tiêu, về sau mà còn nạp tiền thì em là con heo.”

Cậu nhấp đúp vào pháo Lưu Lưu, ở trên bàn phím gõ lách cách mấy chữ, click gửi đi.

Tức khắc trên bầu trời lại nổ bung chùm pháo xinh đẹp, ở giữa còn lấp lánh lời thông báo của Lăng Dương:

—— Tiểu Linh Dương: tui không sắm cái card màn hình mới không được.

Diệp Lăng nhìn chằm chằm câu nói trên màn hình nửa ngày, quả thực rất có xúc động bóp chết đối phương.

Lăng Dương vẫn còn ở đó oán giận, “Em tưởng lúc ấy mình lag rồi, chỉ đánh chữ xả giận chút thôi, ai dè cái game Hồn Đạm này còn lừa đảo như vậy...”

Cậu còn đang nói thì đột nhiên bả vai trầm xuống, là Diệp Lăng từ sau ôm lấy cậu, khi Diệp Lăng vừa nhìn thấy ba chữ kia của Lăng Dương, tâm tình hắn vừa khấn trương vừa lo sợ, tới tận giờ khắc này mới hoàn toàn thả lỏng, tựa như đã gỡ được một gánh nặng trên vai.

Con người Lăng Dương xoay động, liên hệ câu văn trước sau thì đại khái đã đoán ra được trước đó xảy ra chuyện gì.

“He he, vừa nãy anh tỏ tình với em có phải không?”

“Không có.”

“Đừng phủ nhận nữa, nói em biết anh nói gì đi?”

“Không nói.”

“Nói em biết đi mà nói em biết đi mà~”

“Câm miệng.”

“Chồng

”

“Không được dọa!”

, Phụ lục: Các thuật ngữ trong game

Xét thấy có rất nhiều người chơi bày tỏ rằng truyện có chứa đại lượng thuật ngữ game rất tối tăm mù mịt, bây giờ Dịch tiến sĩ không gì không biết sẽ vì mọi người, giải thích một cách chuyên nghiệp, hệ thống, toàn diện (phần lớn) thuật ngữ game trong truyện.

AFK (away from keyboard): rời khỏi game tạm thời hoặc vĩnh viễn, khi một người nói “AFK một chút” có nghĩa là người ấy chỉ đi vệ sinh, mà khi một người nói với bạn rằng “Tôi muốn AFK” rất có khả năng bạn sẽ được thừa kế toàn bộ di sản của người ấy.

CD (cool down): sau khi cao trào thì cần phải trải qua một thời gian nghỉ ngơi mới có thể “chào cờ” lần hai, chúng ta gọi thời gian nghỉ ngơi ấy là CD.

DKP: một hệ thống điểm phó bản, điểm công hội ban sơ, theo cách giải thích hiện đại thì là tiền, có điều tiền của phần lớn mọi người khi ấy là số âm.

RL (raid leader): đại ca trong đoàn đội, nói chuyện có trọng lượng nhất, nhưng thường làm việc đến sứt đầu mẻ trán mà hỏng được ai ư.

MT (main tank): đứa xấu nhất trong đoàn đội, khiến BOSS nhìn thấy bản mặt là không nhìn được phải oánh.

2T (second tank): đứa xấu thứ hai trong đoàn đội.

3T: này còn cần phải hỏi?

OT (over taunted: giá trị cừu hận mất khống chế): không cẩn thận làm mình xấu hơn MT, khiến BOSS xem nhẹ sự tồn tại của MT mà chạy đi oánh mình, thường khiến cả đoàn chết tập thể.

MH (main healer): trị liệu gắn liền với MT, may là vĩnh viễn đứng sau lưng MT nên không cần nhìn mặt nó.

CL (class leader): đặc quyền của thành phần thiểu số, chỉ cần người này muốn đòi là sẽ đòi, mặc kệ người này có xứng đòi hay không, những người khác không có quyền dị nghị, bình thường trong đoàn thì chỉ MT có đặc quyền này.

Cường X: mặc kệ bạn muốn hay không, trang bị này sẽ là của bạn, hơn nữa bạn còn phải ra DKP, dùng đau khổ của một người đổi lấy vui vẻ của hai mươi bốn người, đây là một chế độ vớt DKP rất tốt. (boss rút ra trang bị thì mọi người sẽ mua bằng DKP, DKP thu đc sẽ chia cho những người còn lại, trong trường hợp trang bị này không ai muốn mua thì sẽ có 1 người bị ép mua)

BUFF: chêm hai cục gạch dưới chân bạn.

DEBUFF: đè hai cục gạch trên đầu bạn.

HOT (heal over time): tôi không chỉ làm bạn sướng, mà còn làm bạn sướng liên tục.

DOT (damage over time): tôi không chỉ làm bạn khó chịu, mà còn làm bạn khó chịu liên tục.

BOSS: một tên cuồng ngược, bạn đánh nó đập nó đập nó ngã nó sẽ cho bạn đồ ngon, nhưng có khi bạn sẽ bị nó đập ngã. Một người rất khó đập ngã BOSS, thường là một đám người hội đồng.

PVE: đánh nhau với yêu tinh.

Phó bản: địa điểm đánh nhau với yêu tinh.

Phó bản H (hero): địa điểm đánh nhau với yêu tinh cao cấp.

PVP: đánh nhau với người đánh nhau với yêu tinh.

Sân đấu: địa điểm đánh nhau hợp pháp với người đánh nhau với yêu tinh.

Dã ngoại: địa điểm đánh nhau phi pháp với người đánh nhau với yêu tinh.

PK: hai ta tình nguyện lăn xả vào nhau.

Cường chế PK: cường gian.

Mở đỏ: khởi động trước khi cường gian.

Thả điều: chỉ cần anh đuổi theo tôi, tôi sẽ bạo hoa cúc của anh.

NPC: nhân vật trong game lặp lại lời kịch và động tác giống nhau ngày này qua ngày khác năm này sang năm khác, có lẽ bọn họ cũng có tình cảm nhưng ai mà biết được?

AI (artificial intelligence = trí thông minh nhân tạo): chúa tể nắm giữ tất cả hành vi cử chỉ của NPC.

GM (game master = admin game): công nhân dưới đáy công ty vận hành game, không có bất kỳ thực quyền nào nhưng lại phải đỡ gạch của tuyệt đại bộ phận người chơi.

BUG: sai lầm của công ty sản xuất game, có vài người coi việc tìm sai lầm như niềm vui, có vài người coi việc lợi dụng sai lầm là hồ thẹn, BUG ngon vụn người xưng tụng, BUG xấu ngàn người xỉa xói.

Auto: nếu một người có thể mở auto, vậy có nghĩa trình độ của người đó cao hơn cả lập trình viên của công ty game.

HP: máu.

MP: tinh.

Nội khí: thuộc tính thay thế cho MP chỉ chiến sĩ mới có, có tính gia tăng liên tục, cho nên sức bền của Lăng ca mới dài như vậy.

FPS (frame per second: số hình trong một giây): FPS của TV = 25, FPS của phim ảnh = 24, FPS của máy tính Lăng ca = 99, FPS của máy tính Lăng Dương = 2. (cho nên máy Dương Dương mới lag dữ như vậy)

G: đôi khi chỉ GAY, đôi khi chỉ tiền, khi trên kênh thể giới có người hô G đoàn, xin đừng tưởng rằng bọn họ là một đoàn do 25 anh GAY tạo thành. (G đoàn = gold đoàn = đoàn kiếm tiền = đoàn chuyên săn trang bị để bán lấy gold chứ không phải để xài)

AOE (area of effect = quần công): một người đánh mười người.

FD (first down): phá thân.

Chết giả: hồi xưa có một cung thủ ở trong rừng gặp phải con gấu, anh ngừng thở giả chết, sáu phút sau, anh ngạt thở thiệt, từ đấy về sau chiêu này trở thành đại chiêu hộ mệnh của cung thủ.

Tủ lạnh: hồi xưa có một pháp sư ở trong rừng gặp phải con gấu, anh thoát khỏi nó bằng ba bước: một, mở cửa tủ lạnh; hai, chui vào tủ lạnh; ba, đóng cửa tủ lạnh, từ đấy về sau chiêu này trở thành đại chiêu hộ mệnh của pháp sư. PS, tủ lạnh Siemens không có hiệu quả, bởi vì không đóng được cửa. (hình như tủ lạnh Siemens ở TQ gặp vấn đề về độ hút của cửa tủ, đóng mà không dính)

Biến mất: hồi xưa có một ảnh vô ở trong rừng gặp phải con gấu, anh sử dụng biến mất, từ đấy về sau chiêu này trở thành đại chiêu bảo mệnh của ảnh vô. PS, ảnh vô này đến nay vẫn chưa bị tìm thấy.

Cấp xương khô: khi đối phương rất trâu bò, hạng nhân vật tép riu như bạn sẽ không thể nhìn rõ đẳng cấp của đối phương.

Hàng ngày: mỗi ngày đều phải làm, một ngày không làm sẽ thấy khó ở.

Thành tựu: hồi nhỏ chúng ta hay gọi cái này là bông hồng nhỏ, thu thập đủ tất cả bông hồng là biểu hiện chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế đã đến thời kỳ nguy kịch.

Hoàn truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-on-em-van-cuoi>